

பாண்டிச்சேரி பரப்பிரம்மணசங்கமஹர்:

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

மாணாபி இராமசாமி, டாக்டர்
தி. வி. சாமிநாதன் அவர் தலைமை
தஞ்சை சபை தந்தம்

ஸ்ரீ பகவத பாஷை மொழியாகிய

மா-ஸ்ரீ இராஜாசாம் கோவிந்தராவ்

சூரியவம்சியவர்களால்

இயற்றியது.

திரிசுரபுரம்

தமிழ் தலைமைப்புலவராகிய மகாவித்துவான்

மகா மா ஸ்ரீ தி. வி. கோவிந்தபிள்ளை

யவர்களால் பாடவைபிடப்பட்டது

தஞ்சை மாநகர தமிழ்தலைமைப்புலவராகிய

மகா-மா-ஸ்ரீ மதுரைமுத்துபாத்தியாயர்

தவர்களால் ஒருவாறு பாடவைபிடப்பட்டது

மா-ஸ்ரீ சிவசுந்தரத்தாவின சகோதரராகிய

மா-ஸ்ரீ மாதுசாமிசூரியவம்சியவர்களால்

தஞ்சை "திவாகர முத்திராட்சரசாலை"யில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1888.

முகவுரை.

II ஸிக்ஷைச் சொழிக்கும் அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூவுலகின்கண் பலவனங்கடையும் பெருக்கவேண்டிமென்று கருதிமலையமா முனிவரன் கரகமண் டலத்தில மகிழ்வுடனமர்ந்து சையபருவத்துத் தங்கியபோதுதந்திமுகத்தோன் காசுவமையாகவந்து கவிழ்ப்பக்குதித்து அம்மலையிலுள்ள மணிகள் பொன்மணல் அகில் சூங்குமம் சக்கனம் பாடலங்கொன்றை சரோ புண்ணை யாணைக்கொம்பு முதவிய பொருள்களையெல்லாம் வரன்றிச்சொண்டு குறவந்தங் குடியெலாங் குலைதரப்புத்து மயிற்றோடையாதி மவாரியக்குறிஞ்சி நிலத்தினோக்கடந்து பாலையிற்பரவி ஸேடர்த்தங் குலத்தோர் வில்லம்பு முதலாய்க் கைக்கொண்டு அந் நிலவெப்பத்தையதறி முல்லிலத்தில் முய்க்காய்ச் சென்று ஆயர்ப்பாடி புக்கு கண்ணினைப்போல் நயச்சியர் ஆடைகளையும் வெண்ணெய்ப்பால் தயிர்நெய்யையும் அநிக்கலோடபகரித்துக்கொண்டு மருதொடு குருந்து முதலிய மரனெலாம் பெயர்த்துக் கொண்டு துறையொடும் இருகனாமோதி யெழுந்தார்ப் பரித்து மருதவைப்படைத்த இருபாலு முள்ள அநேகம் கால்வாய் வழி யொழுதி கடையர்தம்மனைக் கடவின்னமுட்டி எரிசுனந் தடாக மோடை யெல்லாம் நிர ப்பி வயல்சொறுமுலாவிவாழை பலா மா தெங்கு கமுத கண்ணல் முதலிய சோலையிற்சென்று தாய்முலைப்பால்கொடி சிசுக்களை வளர்க்கு மாறுபோல் வளர் த்துப் பலனுற்செய்தும் தன்னிடைமுழங்கினோர் சனநூத்தரங்கனிற் செய்தபா வங்குளினத்தும் பரிதியைக்கண்ட பணிபோற்பறக்கச்செய்தும் சுன்றதாய்போ லின்பமொடு வளர்த்து தெய்வீகத் தன்மையிற் சிறந்த காவிரிநதி வாயந்தசோழ நன் னுட்டை (ஆடமு மகலமுமுடைய அகழியினாலும் உயர்புர்தின்மையுமுடைய இடமகன்ற மதிலிலுலும் சூழப்பட்டு உயர்நிலையுள்ள நான்கு கோபுரமாகவிளங்கும் வாயில்களையுடையதாய் பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களென்னும் காங்கு வர்ணத்தாருடைய அநேகம் மேனிலை மாடமாளிகைகள் நிரம்பிய வீதி களும் பெரிய ராஜஸ்திரையும் சமுத்திர கோட்டம்போ லொலிக்கின்ற அநேகம் கடைவீதிகளும் வெத பாடசாலை சாஸ்திர பாடசாலை தமிழ்ப்பாடசாலை தெலுங்கு பாடசாலை சங்கீத வித்தியாபாடசாலை நாடகசாலை செலம்பசாலை அன்ன சாலை இவைகள் ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் பலவாகவும் ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் பலபாக வதர் மடங்கள் சைவர் மடங்கள் பல புராணங்கள் பிரசங்கஞ் செய்யும் தானங்களும் தெருக்கள்தோறும் அன்னசத்திரங்களும் ஞானவான்கள் ஞானசாஸ்திர விசாரஞ் செய்யும் ஸ்தானங்களும் ஸ்ரீவேங்கடேசப்பெருமான் ஸ்ரீலெட்சுமிநரசிங்கப்பெருமான் ஆலயமுதல் அநேகம் விஷ்டன்னு வாலயங்களும் ஸ்ரீபிரகதீசர் கொங்கணேசர் ஆலயமுதல் அநேகம் சிவாலயங்களும் இவைகளுக்கு மத்தியில் இராஜாவின் அரண்மனையைச்சூழ்ந்த புரிசைகளோடுங்கூடிய உயர்ந்த மதிலும் எழுநிலை மாடமும் அநேக மாடிகளும் கூடகோபுரங்கடும் ஆடரங்கும் செய்குன்றும் பந்தடிமேடைகளும் சின்காரவனங்களும் செந்தாமரைத்தடாகங்களும் கொலுமண்டபம் சபாமண்டபம் முதல் அநந்த மண்டபங்களும், பொக்கிஷசாலை ஆய்தசாலை அஸ்வசாலை கஜசாலை ரதசாலை யாகசாலை வைத்தியசாலை முதலிய பல சாலைகளும், பலபண்டம் தானியாதிகள் நிறைத்திருக்கும் களஞ்சியங்களும் பசுக்கூட்டங்களுடைய தொழுவங்களும் பாணையல்

[illegible]

[illegible]

இந்தச் செவ்வாயினுடைய புத்தி சமீபமாயிருக்கிறது இந்தச் செவ்வாய்புத்தியில் மாரணமென்ற ஐயுறுகியுங்கொடுத்தார்கள் அதைக்கேட்டசில நங்களுக்குப்பின் சில யோக்கியர்களைவைத்துக்கொண்டு தான்கண்டசொப்பனத்தையும் தன் சாதகத்திலுள்ள தனது மரண சமீபத்தையுஞ் சொல்லி ஐய பத்தர்களுடைய சரித்திரங்களிருக்கு மிடந்தேடி வரவழைக்கவும் அப்படி வரவழைப்பதைத்தமிழில் மொழிபெயர்க்கவுமே என்னுடைய ஆயுள்நாள் போராதுபோலிருக்கிறது தவிர தமிழ் கொஞ்சம் வாசித்திருந்தபோதிலும் அதிகமாய்க்கவியெய்தவழக்கமில்லையெய்ததொடங்கினாலும் நீண்டவருடக்கணக்கான நாட்செல்லுமேசுவாமி சொல்லிய சொப்பனத்துக்குயான் என்னசெய்வேன் என்றுயோசித்துக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் தில்லைந்தானத்தில் அவதாரசொற்புரா டெழுந்தருளியிருக்கின்ற வையுண்டாசாரி சுவாமிகளவந்துசேர்ந்தார் இச்சங்கதிகளையெல்லாம் அவர் விசாரித்தறிந்துகொண்டதமக்குள் ஆலோசித்து அப்பா அவர்களைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது எம்பெருமான் எனக்குட்பிரேமணம்முன்னினைபடிசொல்லுகிறேன் உமக்கு ஆயுட்காலம் சொற்பமென்றுபெருமான் கட்டடையை மறுக்கவேண்டாம் இப்போதே ஆரம்பித்துக்கொள்ளும் எத்தனைவருடங்களில் இப்பிராணமீறினவையேறுமோஅதற்குமேல்சாதககாலம் உம்மிடத்தில்வருமேயல்லாது அதற்கிடையில்வராது இதற்கு ஆகையுடையகிடையாதென்று சொல்லினர் அம்மொழியை ஸ்ரீபாண்டுரெங்கன்கட்டையாக உட்கொண்டு அறிவினிலுயர்ந்த அஜபால ராஜவமிசன் வசிஷ்ட பகவதிரன் வாமன சூத்திரன் மஞ்சன் துவஜன் மஞ்சளகாதியன் தாகக மந்திரன் சிம்ம முத்திராபோன் இலக்குமிதேவியன் அயோத்திரகரன் துதவஸ்திரன் காண்ட சஸ்திரன் கிவப்புப்பரியன் பொறையினில் மிகுந்தோன் கொடையினிற் சிறந்தோன் நடையினாலொழுங்கோன் வையணவசிலன் அன்பினுக்காலயன் ஆத்மவிசாரன் சர்ச்சனநேயன் சாதுசங்கத்தன் சூரியவமிசி ராஜாராம் அவர்கள் பிராகிருதபாஷையிலுள்ள பத்தர்களுடைய சரித்திரங்களை அநேகமிடங்களிலிருந்துவரவழைத்து ஆராய்ச்சிசெய்து அநேகம் பத்தர்களில்தம்முடைய சக்திக்கும்புத்திக்கும் ஒத்த என்பத்திரண்டு பத்தர்களுடைய சரித்திரங்களைப்பொருள் வருவாயில் தமிழில் மொழிபெயர்த்து. எவ்வாறுடைய விபவம் அந்தர்யாமித்துவம் அர்ச்சாவதாரத்துவம் விபூதி முதலியீவம் பிரமசரியன் கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சன்னியாசி பரிசுர பரிசுரமங்களும் இல்லறம் துறவறமும் தர்மம் அர்த்தம் சிறுபான்மை பரிசுர பரிசுரமங்களும் அம் பிரம கஷத்திரிய வைசியர் சூத்திரர்கள் ஒழுக்கமும் நவ பரிசுர பரிசுரமங்களும் எயல் நடைபலவற்றிற்கும் முன்னோர் தூல்களில் வித்தியையும் விலக்குவதையும் பெரும்பாலும் தழுவிச் செஞ்சமிழ் விருத்தச்செய்யுளாய் காப்பிய முறையுடைத்தாய் இலக்கணங்களுக்கெடுத்த கட்டற் மோரிலக்கியமாய் பத்திக்கோராலயமாய் பத்தர்களுக்குப்பாக்யமாய் வாசிப்பவர்களுக்கு மாறிதியாய் உற்றுக்கேட்போர்க் குணமுதாய் கற்றோர்க்குக் கழிமதுவாய் செந்தாமரைச் செல்விமணைற்குத் திருமாலையாய் பிரமா விஷ்டணுருத்திரன்மாயை விவாசர்வான்மீகர் சுகர் பிரகலாதனர் ஆஞ்சனேயர் முதலிய தேவர் கள் ரிஷிகள் முதலானோரும் இக்கவியுதத்தில் சற்றேறக்குறைய சதுசூ வருடங்களுக்குப்பின் மாராட்டி ர இந்துஸ்தான் தேசங்களில் மானுடராக அவதரித்து ஸ்ரீபண்டரிநாதனுடைய பத்திசெய்து பேறுபெற்ற மரபும்முறையும் வழாமல் பண்டரிமான்மியந்தொடர்ந்தபுண்டலீகர்சரித்திரமுதல்துக்காராம் சுவாமி சரித்திர மீராக என்பத்திரண்டு பத்தர்கள் சரித்திரங்களையும் தமிழ்வேதமாகிய ஸ்ரீநாலாயிரப் பிரபந்தத்தைத்தழுவிய ஆராயிரத்துச்சிலுவானம் செய்யுளாக பத்தலீலாமிருத மென்கிற பெயருடன் செய்தனர் இங்ஙனஞ் செய்ததனால் வைணவாகம முணர்ந்த வைணவரும் மாகாவித்துவானுமாகிய திரிசுரபுரம்

ஈ-ஈ-ஸ்ரீகோவிந்த பிள்ளையவர்களால் முழுவதும் பரிசீலனைஞ் செய்வித்துப் பின்னர் தமது மனையிலுள்ள பெத்ததாசசுவாமிகள் சந்நிதியில் கிரந்தம் தெழுங்கு பிராகிருதம் தமீழ் ஆகிய பாஷைகளிற்றோர்ந்த வத்துவான்களையும் கியானவான்களையும் பகவத்பக்தர்களான யிரபுக்களையும் குழுமச்செய்துதாமும்தம்முடைய சகோதரர்களாகிய கிருஷ்ணசாமி சூரியவமிசி பீம்ராவ் சூரியவமிசி மாதுசாமிராவ் சூரியவமிசி இம்மூவரும் தமது புத்திரராகிய அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசியவர்களும் நின்று வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தக்க மரியாதைசெய்து இருத்தியபின்னர் முறைப்படி அரங்கேற்றுவித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்மவுக்குமங்களாதி செய்து பெத்ததாச சுவாமிகளுக்கும் ஆரதிசெய்தபின் கிரமப்படி வித்துவான்களுக்கெல்லாம் உஸ்திராலங்காரஞ்செய்வித்து அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட சாத்துக் கவிசோப பெற்றுக்கொண்டு யாவருக்கும் சந்தன பட்டதாம்பூலம் பிரசாதமுங்கொடுத்தது சேவித்து ஆசீர்வாதம் பெற்றனுப்பிவித்துச் சிலநாட்கழித்து தஞ்சைமநகர மகா வித்யவானாகிய மதுரைமுத்துபாத்தியாயரைக்கொண்டு ஒருவாறு பார்வையிடச்செய்து பெத்ததாச சுவாமிகள் சந்நிதியில் ஷையுபத்தியாயர் பிரசங்கஞ் செய்யவும் ராமுமி உபாத்தியாயர் வாசிக்கவும்செய்து பத்திமாதத்தில் பூரணமாக நிறைவேறியபின் அச்சிற்பதிப்பிக்க வேண்டுமென்று கருதி தமது கனிஷ்ட சகோதரராகிய மாதுசாமிசூரியவமிசியவர்களையும் தமது புத்திரர் அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசியவர்களையும் சென்ன பட்டணத்திற்கனுப்பி அச்சுப்பதிக்கவேண்டிய கருவிகளையெல்லாம் வரவழித்து தமது பெத்ததாசசுவாமிகள் சந்நிதியில் அச்சுக்கூடம் ஏற்படுத்தி எண்பத்திரண்டு பத்தர்கள் சரித்திரங்களும் பதித்தாயினவுடன் பண்டரிநாதன் கருணைகூர்ந்து ஆச்சரியமான அற்புதமாய்த்தமது பரமபதநாட்டுக்கழைத்துக்கொண்டார் அப்போது முன்செய்வாய்தினைச் செவ்வாய்புத்தியில் சாதகத்திற்கொல்லியமரணகாலம் தப்பி வைகுண்டாசாரிய சுவாமிகள் சொல்லியபடி மேல் ஏழுவருடமிருந்து ஷையுரண நிறைவேறியபின் ராகுதினை குருபுத்தியில் அடைந்தனர் இவ்விதமான அற்புதம்பொருங்கிய இப்பத்தல்லாமிருந்த கிரந்தத்தை ஷையப்பா அவர்கள் சகோதரர்களாகிய கிருஷ்ணசாமிசூரியவமிசியவர்களும் மாதுசாமிசூரியவமிசியவர்களும் புத்திரராகிய அப்பண்ணராவ்சூரியவமிசியவர்களும் மிகுந்த சிரத்தாபத்தி விசுவாசத்தோடு பாக்கியாயிருந்த சாத்துக்கவிகளை அச்சிற்பதிப்பித்து ஷையுரணரையும் பூசைசெய்தற்குயோக்கியமாகவும் புஸ்தகம் கட்டி நிறைவேற்றினார்கள். இந்தப்பத்தல்லாமிருந்ததைப் படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் புகித்தவர்களும் ஸ்ரீபண்டாராபுரவாசரான தேவாங்குசேவன் ஸ்ரீலெட்சுமிநாயகருடைய கிருபையால் இம்மையில் புத்திரபெளவத்திரபாரம்பரையாய் அந்தடைசூரிய சம்பண்ணராய்வாழ்ந்து மறுமையில் பரமபதநாட்டில் எம்பெருமான் சந்நிதியில் நித்திய வாழ்வுற்றிருப்பார்கள்.

ஸ்ரீ மாதுசாமி சூரியவம்சியவர்கள் மொழிப்படி.

தஞ்சைமகாவித்துவான்

மகா-ஈ-ஸ்ரீ மதுரைமுத்துபாத்தியாயரவர்கள்

இயற்றியதுமாநாகர்.

ஸ்ரீ பக்தலீலாமிருத பக்தர்கள்.

சரித்திர அட்டவணை.

கெ	சரித்திரம்	பக்கம்	செய் யுள்
க	புண்டலீகர்	க	நாடுஅ
உ	ஜயதேவர்	உரு	நாஉ
க	துளசிதாசர்	கௌ	நாடு௭
ச	நாமதேவர்	ரு/க	நாஅய
ரு	சபீந்தாசர்	சுரு	நாகக
சு	கியானதேவர்	ஏள	உளசு
வ	கூர்மதாஸர்	கூஅ	ருஉ
அ	ராகாருட்பார்	நாச	உசு
க	கோமாரகுட்பார்	நா௭	ருசு
வ	பரிசாபாகவதர்	நாகக	கூரு
க	ஐகமித்திரர்	நாக௭	கூக
வஉ	ஜோகாபாமானந்தர்	நாஉக	உஉ
வ/க	நரஹரிபக்தர்	நாஉச	கூய
வச	ஐனாபாயி	நாஉ௭	சுசு
வரு	மச்சேந்திர நாதர்	நாகஉ	கூரு
வசு	கோபிசந்த ராஜன்	நாக௭	நா
வ௭	சாங்கதேவர்	நாசு௭	நாஉக
வஅ	சோகாமேளர்	நாகக	உஉ
வக	பத்மநாபவேதியர்	நாகரு	வ௭
உவ	ரோகிதாஸர்	நாக௭	வசு
உக	பிர்பாஜி பக்தர்	நாகக	உசு
உஉ	நரசிம்மமேதா	நாக௭	நாஉக
உக	மீராமதாசர்	நாஅ௭	கூக
உச	பிரமதாரி	நாகக	சுரு
உரு	சூரதாசர்	நாக௭	ருஅ
உசு	சேனாபிகர்	உள/க	கூக
உ௭	சாத்வீகராஜன்	உள௭	வசு
உஅ	கருமாபாயி	உள/க	உஅ
உக	ஜயவந்தபக்தர்	உளகக	கூ
கூய	சுரதாசர்	உளகரு	க௭
கூக	ரஸிகமூராரிபக்தர்	உளகக	ருசு
கூஉ	மீரப்பாயி	உளஉரு	உரு
கூக	தாசிகான்னே பாத்தா	உளஉக	கூய
கூச	தாமாஜிபண்டிதர்	உளகக	அஉ
கூரு	மிருத்யுஞ்சய பக்தர்	உளசுக	சுஉ
கூசு	பாலுதாசர்	உளச௭	நாஅ
கூ௭	ஏகநாதசுவாமிதன்	உளகரு	சாசு
கூஅ	மாண்கோஜிபோதலே	கூளக	உள௭
கூக	பகிரம்பட்டர்	கூளகக	சுசு
வ	கணேசதாசர்	கூளகரு	கூக
சக	கேசவசுவாமி	கூளகக	உசு
சஉ	கோமாயியம்மாள்	கூளசுக	கூரு

ஸ்ரீ பக்தலீலாமிருத பக்தர்கள்.

சரித்திர அட்டவணை.

கெ.	சரித்திரம்	பக்கம்	செய்யுள்
சக	லதிப்ஷாபக்தர்	காசுரு	மரு
சச	சந்தோபாபக்தர்	காசுஎ	சுக
சரு	நீனோபாபக்தர்	காருரு	உரு
சசு	உத்தவசிக்கனர்	காருஎ	உக
சஎ	நாபாஜிபக்தர்	காசுய	யெ
சஅ	நானகதாசர்	காசுஉ	சுய
சக	பிளோமபாயி -	காசுசு	உஅ
ரு	சிளாபாயி	காஎஉ	யஉ
ருக	சமர்த்தராமதாசசுவாமிகள்	காஎரு	சுஉக
ருஉ	மண்டலீசுராஜன்	சாசுசு	யக
ருக	பிளாபாயி -	சாசுய	யஉ
ருச	ராமாபாயி	சாசுசு	யரு
ருரு	ராமராஜர்	சாசுரு	யரு
ருசு	ஒசருசாவ்கார்	சாசுஎ	யஅ
ருஎ	ஹரிஅனந்த வைஷ்ணவர்	சாசுசு	யஉ
ருஅ	ராமசந்திரபட்டர்	சாருக	எ
ருக	சுஹக்ஷாபக்தர்	சாருஉ	உசு
சுய	பன்னஹாஜி ரசபுத்திரர்	சாருரு	எ
சுக	ஜயமல்லராஜர்	சாருசு	உஅ
சுஉ	ஸ்ரீதரபண்டிதர்	சாருசு	யக
சுக	ஹரிபாளதாசர்	சாசுய	யசு
சுச	ஜம்புதாசர்	சாசுசு	யசு
சுரு	தஞ்சாடர்	சாசுரு	யஎ
சுசு	சுகாநந்தர்	சாசுஎ	யஅ
சுஎ	மாதவதாசர்	சாசுசு	சுக
சுஅ	ஹரிவியாசர்	சாஎசு	யஎ
சுக	திரிபுரதாசர்	சாஎரு	யஎ
எய	லாடுபாவா	சாஎஎ	யஎ
எக	திரிலோசனாதாசர்	சாஎசு	உக
எஉ	ஜ்ஜ்ஜனகசாருகர்	சாஅக	சுக
எசு	அங்கதபூபதி	சாஅசு	சுக
எசு	குணவதிபாயி	சாஅசு	சுக
எரு	குபராபாயி	சாசுசு	உசு
எசு	கிரிதரலால்	சாசுசு	யஎ
எஎ	பலப்புகார்	சாசுஅ	யஅ
எஅ	சேக்பரீத்தாசர்	ருாஉ	உஅ
எசு	சக்குபாயி	ருாரு	சுய
அய	குபாகும்பார்	ருாசு	யசு
அக	கமலாகரர்	ருாகக	சுரு
அஉ	துக்கராமச்சுவாமிகள்	ருாகசு	அாசு

ஸ்ரீராமஜெடம்.

சாத்துக்கவிகள்.

இடற்பமிழ் ஆசிரியராகிய

செந்தமிழ் மகாவிதவான் மகா-ரா-ஸ்ரீ

வி. கொவிந்த பிள்ளை யாவர்களா லியற்றிய

பெருங்குழியெழுதி விடுத்தம்.

உலகமெழுதி மணிபுத்தூரன் சென்றேவ னடிபடினயா
புறநாடு காசுமதனே யறுதியாக நீந்தியரு
ளில் சாபனியம் பத்தர்க்கரி னெழில்சேர் சரிதமனைத்து மன்பே
யேற்றம் தத் தரிழ்க்கவியா லெங்கும் விளங்கப் பலவணியும்
பலசொற் றுணையம் பொருட்சுவையும் பார்க்குபு புலவருள மகிழ்ப்
பசுத லீ லாமறி"த மெனப்பக நதான் செல்வங் கல்வியொடுங்
குலவாசகன் நகாதனில்மாழ ருநீ ரனே யென்றறிருருளங்
குறித்து ராஜாராம் குரியவம்சி யெனுந் குலத்தோனே.

குஞ்சரம் பாற்பரசு மயங்குலையவெழு கோளரியங்குலத்திராம
வெஞ்சரம் பாற் றீவினேவே டுறுக்குஞ்ரு ரியகுலக்கோ விந்தராவின்
மஞ்சரம் பொல வளாதருளசு மாதகரி விரக்கமெல்லாம் வாய்ந்துவைகப்
பஞ்சரம் பொல விளகுமிராஜாராம் தாசனுரை பத்தர்சீரே.

(க)

உலகமெழுதி மாராடர் மொழியுளதை நலத்தமிழாலுவந்து வாங்க
அலகி, புரது பாண்டிரங்க னடியாராத மகிமையெல்லா மளந்துரைத்தான்
திலகன்மேல் குலநலன்றன ணளித்தருமன் கொடைக்கன்னன் சிறந்ததஞ்சை
விலசுருமுத துணைவரோடு ராஜாராம் மெனுநாமம்விளங்குவோனே.

(உ)

முப்பொருட்டு முதல்வனெனத்துணைவொரு மூவருக்கு முதல்வனாகி
எப்பெ ருட்டு மிறைவனென்றும் பாண்டிரங்கனடியார்க ளிசைகளாய
ஆப்பெ ருட்டு மகிழ்வுகொண்டு ராஜாராம் தமிழில்விளக் கினனன் னொன்றன்
கைப்பொருட்டு மெய்ப்பொருட்டுங் களாயில்லையெனும்வாழ்வு கவினத்தானே
எக்கனிக்கு மிக்கசுவைத் தெனவேத விலாசெல்லாம் இனிதுணக்கா
ரக்கனிக்கு மினிக்குமவ னடியார்தம் மகிமையமு தகிலந்துய்த்து
முக்கனிக்குங் கற்கண்டின் முதிர்சுவைக்கும் பாற்கடல முதுக்குங் கற்ப
கக்கனிக்கு மிக்கதென ராஜாராம் தமிழில் விளங்கச்செய்தானே.

(ச)

ஞானமனுட் டானமுணர் நலத்தன்பர் விலாசமென நவிறு நன்னூல்
ஆனது பாண்டிரங்க னருளானது செந்தமிழில் விளங்கச் செய்தேர்ச்சி
மானச ராஜாராம் குரியகுலோத்தமரீ வாழ்கவாய்ந்துன்
ஞானவிலப பழுத்ததமிழ்ச் சுவைமதுரந் தித்திக்க நாவலோர்க்கே.

(இ)

வெண்பா

வைஞன்டாசாரி சுவாமிகளே மாலருளான்
மெய்குன்றூப் பத்தவிலாசகன்னுல்—செய்கென்று
சொன்னான் ராஜாராமன் சூரியகுலோத்தமன் சீர்
பன்னாரு நிற்கும்படி.

வெண்பா

நோக்கிற் சிறத்தமறை துற்பொருளே யாமமுத
வாக்கிற் சிறந்த மதரமுத்தே—துக்கிலொளி
தோற்றவந்த பாதுகுலத் துங்கன்ராஜாராமன்
சாற்றவந்த பத்தவிலாசம்.

தஞ்சைமாநகரத்துத் தலைமைப் புலவாசிரியர்

மகா-ந-ஸ்ரீ மகாவித்துவான மதுரைமுத்துபாத்தியாயர்

அவாகளா வியற்றியது

நித்தமொரு பரபத்தி நெறியொழுதிப் பரமபத நிலையப்பெற்ற
பத்தர் சரித்திரப் பயசுப்பல் கடலையறிவாய் பருபபதத்தால்
புத்ததூரை யெழக்கடைந்து தமிழ் விருத்தப்ப தலையிடைப் பொதுளச்செய்தே
இத்தனாயோர் சிரவணவாய் புகட்டியுற்பன மறவஞ்ச மிகழத்திட்டானே
விரிதிகாருழ்புடவி முழுதிருள சுற்றஞ் சத்தியின்றி மெலிவுபுண்ட
பரிதிசுலந்தனி லுதித்தும் பத்தவியைத் தொளியைப் பரப்பிமாந்தர்
இருதயவஞ் ஞானவிரு ளொருக்காலு மணுகாம வியற்றிமேலாம்
அரிதிருத்தா ளொளிதெரித்த ராஜாராம் வன்மையி டெதி வியப்பே
உத்தவர்க்கு மர்ச்சுனர்க்கு மோதிய வாடுப்பின்றி யுயர்நாலாம்ப
தத்தவர்க் கானந்த சுகந்தரும் பாண்டொங்கனிற் சரணிலுள்ளம்
வைத்தவர்க்கும் பத்தலீலா வமிர்தன் செவியாயுண்பவர்க்கு முச்ச
கத்தவர்க்கும் ராஜாராம் தமிழ்க்கவியி ளுள்ளித்துகந்தான்மாதோ
தேசாசாரங்கள் வழுவாதுயர்ந்தோ ராசாரஞ் சிறப்பமாயோன்
பூசாசாரம் தெரிந்து டத்தியினு லவன்றாளிற் புங்கிடர்ந்த
தாசாக்கள் நடந்தவற்புதச் செயலெல்லாந் திரட்டித் தரிழ்ப்பாவாக
ராஜாராம் நாவலவ னவின்ற பத்தலீலாமிர்த மது மாதோ
மதியுதவும் படித்தவர்க்கு நிதியுதவு முணர்ந்தவர்க்கு மாறன்பாத
கதியுதவு மன்பருக்குக் காட்சிபெறு ஞானியர்க்குக் கணவையுண்டப்
பதியுதவுமிது படைத்த ராஜாராம் பாவலர்க்குப் பங்கயத்து
வியுதவும் படைப்பின்றி நித்திய வாழ்வுற்றதொரு வியப்பதாமோ.

தஞ்சைமாநகரம் சதாவதானம்

மகா-ந-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

இயற்றியது.

சீர்பூத்த திணிமார் பிற்றினம் பூப்பச்செழுங்கமலச் செல்வமாதை
யோபூத்த வெனக்குத வவ்விடந் துயில்தற்கினியதென வெண்ணியாங்குப்
பார்பூத்த பாற்கடலிற் பவனமெனும் பஞ்சிசெறி பள்ளிமேவுங்
கார்பூத்த கடவு ளருட்கடன் மூழ்கிக் கதியடைந்தோர் காதைதம்மை.

கோட்டாணைக் காக்கை தொடக் குளிக்கொடுமெய் கூனிமதிருகுதோறும்வெண்
கோட்டாணைக் காக்கைக் காராழிநிகர் சுடனாவெயிற் கூடிக்காயக்
கோட்டாணைக்காக்கை செய்யுமோர் கரியைவெந் கண்டு கொற்றங் கொள்ளோர்
கோட்டாணைக் காக்கையது கொட்டவருமெழிற் பொன்னிசுவவுநாட்டில் (உ)

மேலுலக நாகர்சுருங் கீழுலக நாகர்களு மெயநட்பாற்
சாலுனாயாடிட ளுன்று பொற்சுழலைத் தன்மதிலாச் சார்ந்து நாப்ப
ணேலுறு தான்றடை யுறவான னுகியவக் குழற்பாங்கரிற் கீழ்நாட்டோர்
கோலுற முன்னகழ்த்து வருவழியை யகழாக்கொண்டோர் கூர்தஞ்சைக்கண்.)

உலகமெலா நிறைந்தபுற விருணீங்கக்கதிர் பரப்பியுதிக்குஞ் சோதி
இலகுசுவர்த்தனிலன்றற் போன்றைய முதலிய மூவிடையூற்றற்பு
பலகலை சோர்த்த விருளோ வருவதித்துப் புகழ்க்குடைக் கீழ்ப்பாவிரண்டாம்
அலகிலுயிர யாவையுந்தன் னுயினெனக் காத்திடுமிறைமை யடைந்துளானே.)

கமலமிரண்டினி லுறையுமிரு மாதாரு ளிரண்டும் கலப்பக்கொண்டோன்
கமலமிரண்டிற் றோக்குஞ் செயல் படைத்தவென விளங்குங் கண்ணுன்செய்ய
கமலமிரண்டொரு கமலமிசைமலர்ந்த வெனச்சித்தாங் கண்ணன் செந்தாட்
கமல மிரண்டெஞ் ஞான்றுங் கனிவினெடு சுமக்குமணக் கமலத்தானே. (க)

வையமிசை யானோனும் பெருந்தயா கொண்டி டிலதனை மாற்றுமாற்றாற்
பொய்யுளாயும் புகலநாடான் னேதியர் களாசிபல புகன்றுகல்குஞ்
செய்யவெயிலக்கையா லெற்பதுவுந் தெரிந்தகையான் சென்றுகொண்டோர்
கையுமறக்கிடு கொடையாளி ராஜாபாமெனும் பெயர்கொள்காவலோனே.(எ)

கண்ணலினின் சாடெ ன்றே யக்காரஞ் சருக்கரை கற்கண்டாந் தன்மை
யென்னவொரு செத்தமிநிலியல் விருத்தவகையாற்றன் னிருசுவலத்தில்
முன்னொருவன கங்கைவாமுயன்றதுவுந்தன்பொருட்டான்முருந்தன் தான்செய்
யின்னமுதும்பிறாபொருட்டி திருதிறத்தும்பயப்ப தெனவிசைத்தான் மன்னே

சுருசை மகாராஜா அவாகுளம்மத்திரியாகிய

ரா ஸ்ரீபெரி பண்ணு வென்னும பொயரினையுடைய

வையகாடதாபா அவாகுளியற்றியது.

சொனக்களவுசெயும்பாவந்திலையுமவெண்ணெய்கவர்ந்தோன்பேர் சொல்லச்சா
[லச்
சினக்களுணும் பிழைபோம் பேய்முலைப்பா லுண்டவ னியற்கை செப்பநாளும்
உனற்கரிய குருதற்ப கப்பவம் போமாய்ச்சியர் ஜாரசனையுரைக்க
துனற்கரிய பிரமஹத்தி துலையுமி ராவணற் கொன்றோன் குரங்குற. (க)

வந்தவின்னோருறவர் பவந்தேனு பாலனந்தேர வாழ்வுபேராம்
பந்தவினைவிரவு கொடும்பஞ்ச மகாபாதகத்தின் பற்றுநீங்க
நத்தனெழிற் சுதனும் நவிரசர் சரினையெல்லா நன்காராய்ந்து
சந்தமிகிராஜாரா முலகிலுள்ளோ ரீடேறத் தமிழ்ச்செய்தானே. (உ)

சா த்து க் க வி க ள் .

வல்லம் மகாவித்துவான் மகா-நா-ஸ்ரீ

சரவண உபாத்தியாயரவர்கள் இயற்றியது.

வேதம் பசுவேதன் பாலாகமம்
ஒதுஞ்சுவையே யேதுநாலாயிரம்
இமிழ்தினா யுலகிற் றமிழெனும்வேதம்
சொல்லியநெறியிற் புல்லிய நூற்றெட்டு
ஆனதொல்பதியிற்றுகிடந்திருந்தும்
நின்றநெறியைப் பண்டரிபுரத்தில்
வண்டமர்புரிசூழ லொண்டொடித் திருவுடன்
சேவைதந்தருளுங் காவனனடியார்
வடமொழியா லேதிடம் பெறவுணர்த்த
பாடலைத்தமிழால் வீடுபெறவுணர்த்தான்
முத்தமிழருமை முழுதுமேதெரிந்தோன்
கற்றவர்க்குதவுங் கருணையாளன்
வேதியர்ஆதலர் விரும்பியதளிப்போன்
காதைகடெரிந்து கனம்பெறக்களிப்போன்
ஐந்தருநிகரா யருள்பெருமையினுன்
சந்ததிமகிழத் தாரணிபுகழ்ச்
சதுமறைநிபுணன் றரணியிற்சுமிணன்
முதுதமிழ் தெரிந்தோன் முப்பரிமாற்பன்
தள்ளரும்புகழே தனமெனப்பெற்ற
வள்ளனேர் சமுகன் வரகுணசிலன்
செஞ்சொற்புலவர் சூழ்சஞ்சை மாநகரில்
மாயிருவிசம்பிற் பாயிருள்சீக்கும்
சூரியன்மரபிற் பாரினிற்றோன்றிய
தேசார்ச் சார்ந்த இராஜாராமே

தஞ்சைமாதகரம் மகாவித்துவான்

புதுரைமுத்து உபாத்தியாயர் ஷா-நா-ஸ்ரீ

கோவிலதசாமி பிள்ளையவாகளியற்றிய

அறுசீர்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எண்ணரிய மறைமுடிவா யிலங்குகண்ணன் றிருவடி யை யிதையத்தெண்ணி
நண்ணிமுத்தியடையாதா ரகத்திருனைப் போக்கவருநாளோ நந்தா
வண்ணமிகும் பிறப்பறுக்கும் வானோ மாமயற்சேற்றைக் கடத்துங்கோலோ
மண்ணுலகோர்புகழ் ராஜாராம்செய் பத்தவிஜயமெனு மானூரானே. (௧௮)

சீர்மேவும் ராஜாரா மாராட்பாஷையதிற் சிறந்தமேலோர்
நீர்மேவு பத்தவிஜயஞ்சொலு மெலாந்திரட்டி நிமிர்தென்சொல்லால்
வர்மேவு குலச்செய்கை யெல்லோரும் மறியவினாகடலாற் சூழ்ந்த
பார்மேவுமானிடர்க ளஞ்ஞானவிருளொருவப் பகர்ந்திட்டானே. (௨)

குருசைமாசகரம் மகாவித்துவான்

மதுரைமுத்து உபாத்தியாயர் சீஷர்

௩-ஸ்ரீ முனிவர்தேவதண்டராமபிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

மைவண்ணனருளாலே வீடடைந்த வடியார்கண் மகிமையெல்லாஞ்
செய்வண்ண முறையறிந்து பலவிதமாஞ் சரிதமெலாந் திரட்டிவாரி
மெய்வண்ணம் விளங்கிடவே யியற்றமிழாந் கவியாக்கி மேலோர்யாரும்
உய்வண்ணம் பத்தியெனு மமிர்தரசக்கடமதனையதவினானே. (க)

எல்லாருங்குலத்துதிதேவான் கோவித்துசாமி தவமியற்ற வந்தோன்
பல்லாரும் பலகலேதெல்லாரும் பேரருள்சேர்ப்பதி ிண்ட
நல்லாருக்கவிபாட வல்லாரும் புகழொழிநீ நன்மைசேரக்
கல்லாருமெய்மறந்து வாழ்த்தெடுத்தும் ராஜாராம் கவிஞனானே. (உ)

அன்னபெரும் புகழடைந் தன்பருவான ராஜாராமமுதவாக்காந்
சொன்னமொழி வரைந்தகர மிகவாழி சுற்றமுஞ்சோந்தாரும் வாழி
மன்னுமனை வியரின் மருமக்கள் சுயமக்களவாவாக்கம் வாழி
வன்னமுள்ளுலே நிதங்கேட்போரும் படைபோரும் வாழி வாழி. (ங)

தருத்தாழி வர்த்தவீரர்

என்பியுந் தநிரப்பித்தியாயர்

மரதா.ஸ்ரீ ராமபிள்ளை, திருவள்ளூர்,

இயற்றியது.

கண்ணபிரான்றிருவருளாந் கதியடைந்த கிருத்தொண்டர் காதைதன்னைத்
துண்ணமுறுஞ் சொன்னடிமும் பொருண்ட முந்நிரம்பிச் சிறந்துதோன்ற
மண்ணுலகிற்கமுதி தேயென வெழிற் செந்தமிழ்ப் பாவால் வருத்துரைத்தான்
றண்ணல்குடிராஜாராமெனும் புலமைப் பரிதிருலத் தனிகோறே.

தஞ்சாவூர் வேங்கடநாசர் சீசராகிய.

மகா-௩ ஸ்ரீச. இராமபிள்ளையவர்திருவாய்

அறுசெய்க்கழிமெல்லாசிரியவிருத்தம்.

பார்வளரமுதாதை மாராட்பபாணையினிற் பலபிரபந்தம்
பேர்வளர வியற்றியுறப்புகழ்புனைந்தானென வுளத்துப்பெரிதுமெண்ணி
ஏர்வளரப்பத்த விஜயத்தினைச் செந்தமிழ்ப் பாவாயிசைத்தெஞ்ஞான்றும்
சீர்வளர ராஜாராமிகபரசாதனைத் தன்வசஞ் செய்தான்மாதோ.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

திரிசரபுரம் மாவித்துவான்

மகா-ந-ஸ்ரீ கோவிந்தபிள்ளையவர்கள் குமாரராகிய

மகாவித்துவான் மகா-ந-ந-ஸ்ரீ-முனிஷி நாராயணசாமிபிள்ளை

அவர்களா ஸீயற்றிய.

ஆசிரியவிருத்தம் குளகம்.

சிறப்புப்பாமிரம்.

சீர்கொண்ட உலகனைத்தும்படைத்த வொருநால்வதனச் செம்மல்முன்னர்ப்
பார்கொண்ட முதன்மையொடு பலவளமும் பைஞ்ஞீலும்பதியுஞ்சால
நீர்கொண்ட வரசியலு மமைச்சியலு நீமைபெற நிருமித்தான்ற
ஏர்கொண்ட பொன்னிநதி யணிநாமையனீடு மெழிற்சோனாடு. (ச)

அந்நாட்டிற் கற்பகத்தி னகமுடைய பொன்னாட்டை யகைத்தல்செய்தே
எந்நாட்டி லெத்தவரும் போற்றுபெத்ததாசா பத்துயியற்றி யெட்டா
மின்னாட்டு முகில்வண்ண னன்னாட்டை யடைந்த பெருவியப்புமேய
மன்னாட்டுமணிமாடக் கொடியஞ்சை வருடுதஞ்சை நகரம்வாய்ந்தோன். (2)

கதிரியல்சூரிய வமிசன்கருடனியல் கனத்துவசன் கனிகன்னும்சன்
சதிரியல்நாவலர் தோதர்ன்சந்ததங் கோவிந்தனுறு தவச்சா புத்ரன்
எதிரியலொன்றில் லாதவெழில் வசிட்டகோத்ர னடலிருக்குங் காத்ரன்
முதிரியல்வாமன ருத்ரன்மூ தறிஞர்புகழ் பாத்ரன் முளரிநேத்ரன். (3)

திக்கயத்தை முனிகின்ற வெக்கமுத்தமிக்குடைய திறந்தறிற்றன்
மிக்கயத்தை யக்கனலிக் கற்பபசியவெனக் களைக்குமிடற் பாய்மாவன்
அக்கயத்தைக் கிட்டியிட ரக்கயந்தீர்ந் துய்யவருளத்தன்பாத
இக்கயத்தைப புணாமனத்தினிற் கினியதெனும் பத்திக்கிலக்கமாறோன் (ச)

நறைதரு தார்வாகையணி ராஜாராமக்குரிசி னாவலோனன்
கறைதரு மாராஷ்டிரத்தி லருமைபெறப் பெருமையுறுமா ன்றோர்கொன்ன
நிறைதருமல் தெழில்வடவேங் கடங்குமரியுன்னிட்ட நிலத்தோர்யாரும்
மறைதரலின் றெளிதுணர வளத்தமிழான் முன்னாலின் வழியேயாய்ந்து. (4)

நித்தியமாம் பரவ்யுகநிலைகளொடு விபவநிலை நிறைந்தியாண்டுஞ்
சத்தியமா மந்தரியா மிதவநிலையர்ச் சாவதாரமாகித்
துத்தியமார் நிலைகளிடந் தோன்றுபத்திசெய்தின் பச்சுமதெய்தி
முத்தியதை யடைந்தபத்தர் சீர்த்தியுடனற் புதங்கண் முதலவெல்லாந். (5)

ஒவியத்திலுறுப்ப மைந்தவொப்பமென வொருங்கமைத் திங்குறுப்புவாய்ந்த
காவியத்துக் கற்பமைத்துக் கவினமைந்த விருத்தமதாற் கற்போர்கெஞ்சம்
மாவியப்பினிடை மூழ்கிச்சொற் சுவையும் பொருட்சுவையு மாந்திமாந்தி
நாவியக்கச்செவி கேட்கநாலிலக்கந் தரமுநன்கிலமையாதென்ன. (6)

பத்தியெனும் பயிர் தழைக்க வந்தவொருவித்தென்னப் பரமன்வாழு
முத்திநிலை யிவந்தர வோரேணி யெனமுதல் வழிநூன்முதிர்ந்தமார்க்க
சித்திநிலை யென்னவொளிர் செங்கமலத் திருமாதின் புருஷகார
உத்திநிலை யெனவிசைத்துப் பத்தலீலாமிருதமென்றுதவினோனே. (7)

முற்றிற்று.

శ్రీ

శ్రీ—౨—వే- తిరుమలై నల్లొంశక్కిరావార్తతి శతావతానమ్

శ్రీరాకవాశాసాయ శవామిగల్ తిరువాయ్మలార్తరుగ్రియతు.

శ్రీ॥ విద్వాంసఃకతివాససంతభువనే యేమాంచ శేభారతి
కింతేమామపివిస్తయోపజనీ వాగ్రాజరావద్రభః
యావద్ధ్యానపథంగ తాపివిదుషాం చిత్రేస్థిరాయాంధృథం
సంభేధంసముదంచయేద్విగళితం వేద్యాంతరంకర్వతి॥

శ్రీ॥ కావ్యంపండితరాజరామరచితం తద్భక్తలీలామృతం
సతైశ్శాశుతుషీహతేనభగవాన్ శీఘ్రైస్సహస్రైహారిః
ద్రష్టుంవాంచతినాదరంతతమభో నేత్రైస్సహస్రైశ్చిరం
స్తోతుంప్రేరయతీహపన్నగపతిః జిహ్వైస్సహస్రద్వయాం॥

శ్రీమత్తితయాతి శ్రీమాన్ - వైవక్రుండాశాసాయ శవామిగల్ తిరువాయ్మలార్తరుగ్రియతు.

శ్రీ॥ శ్రీమాన్ రామకృపావాన్ సకలశుభకరంభ క్తలీలామృతంసద్ద
న్యంపున్యంవరేన్యం భవభయశమనంవక్తుకామోప్యనుక్త్వా
భూమాతంజానగర్భం పునరపిభువనక్షేమలాభాయభూత్వా
రాజారామస్స వంశేతదతిబహుమతద్రావిడోక్త్యాజగాద॥
రామాద్రాజారామః శూరోనితరాంజిగాయజగతోయత
షడరీనఘానివచసా తదజేయాన్దివ్యభవ్యేన॥

మకా - గా - గా - శ్రీ - త్రియ్యగారి - కంఠనశామినాయుడు అవూకల్.
ఇయదగ్రియతు.

అ

శ్రీ॥ శ్రీపెద్దవాసులు - స్థిరముగానెలకొన్న
శ్రీతంజపురిలోన - చెలువుగొన్న
మహారాష్ట్రజాతిలో - మాన్యతనొందిన
సూర్యవంశాంబుధి - సోముడైన
రాజరామాఖ్యుండు - రాజిల్లియాభగీ
రఘునిపోలికభక్తి - రతులచరిత
మనడిగంగనుదన - మహిమబెంపారంగ
ద్రేచ్చేద్రావిడభాష - దేశమాగ

తే- గీ- ముననుబుధజనులెల్లను - ఘనుడటంచు

బొగడియాశీవఁదించంగ - భువిలానిచియు

భక్తలీలామృతంబని - బరిగలక్ష్మి

జలజనాభునియురమందు - వెలయుకరణి

క॥ మిన్నేటినిదనవారికై

మున్నాతడుదెచ్చెనితడు - ముదముతోశ్రీసం

పన్నుండుసకలజనులకు

సన్నాశ్రీభక్తలీల - యమృతంబిచ్చెన్

ఉ॥ ఆసుధసాటిజెప్పదమటన్ననునల్లదిగొన్నవారికిన్

వాసిగకామక్రోధముల - వధిలజేయునురాజరాముడ-

త్యాసతొనిచ్చినట్టియమృ - తంబిదిగొన్ననుగన్ననైసశ్రీ-

వాసముగల్గజేసిమది - వాంఛబుదీచున్ నైహికంబునన్॥

క॥ ఘనుడీరాజారాముడు

అనయముశ్రీభక్తలీల - అమృతంబిలలో

నెంతైకగుఱియజేసెను

యినకులసంభవుడెయహహ - యేమందుచెలీ॥

முத்தம்பாள்புஞ் சத்திரம மகாவித்துவான்

மகா-ஈ-ஸ்ரீ வீராசாமி யுபாத்தியாயரவர்கள்

இயற்றியது.

மேனாருநாள் சதாபி பித்தகிள் முத்தெனும்ப பரமபதங்கைக்கொண்டனாமைனியம்மா ராபு கயவசி நற்பென்றவத்துதித்தவிராஜா ராமன் வானறும் பலித்தெத்த மபாடீசன ம மியமாம் வங்கமொன்று வணந்து தந்தான், எணுகொ பறவாடி கடவா நாவா யியைத்திருந்தும் பவத்தழுத்து மியலபோருண்டோ. (க)

வடகலையாம பருவாடைய முரித்துமுத்த மணிநெனா மரிபத்தர் சரிதத் தண்ணை, திடமுடைய பித்தகிள் சரிபுப்பாடுவெனாஞ்செய்யதூலிற்கோ ரத்துப பித்தகிள் கொடைய மியமாம் ராபு கயவசி நற்பென்றவத்துதித்தவிராஜா ராமன் வானறும் பலித்தெத்த மபாடீசன ம மியமாம் வங்கமொன்று வணந்து தந்தான், எணுகொ பறவாடி கடவா நாவா யியைத்திருந்தும் பவத்தழுத்து மியலபோருண்டோ. (க)

முத்தம்பாள்புஞ் சத்திரம மகாவித்துவான் மகா-ஈ-ஸ்ரீ வீராசாமி யுபாத்தியாயரவர்கள் இயற்றியது. (க)

தருசாவூர தாலுக்கா திருவாதி பிருக்கா

ஓரத்தூர் ஈ-ஸ்ரீ சுப்புமுவாபா புத்திராசாமி

நல்லமுத்தென்கிற ராமானுஜதாசர் இயற்றியது.

திருநிறைந்து வளர்தருபண்டரி ரமான் தெய்வத்

திருபத்தியின் மறைபொருளாய்ச் செழிக்கும் விட்டோபாவின்

அருணிறைந்த புகழ்பாடு மடியாகடஞ்சரித

அலைகுலாம் பிராகிருத வமுத்ததண்கடலை

பொருணிறைந்தன் கியானவெற்பாற் கடைந்தெடுத்துத்தமிழிற்

பொருத்திய லீலாவமுதைப் பூவுலகோர்க் கீந்தான்

தெருணிறைந்த தஞ்சைநகர்த் தினகர வம்மிசத்திற்

நிகழ்த்து ராஜாராமச் செயபுலவகோரே.

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநாத ஸ்ரீ பாண்டுரெங்க பரப்பிரம்மணேநம:

ஸ்ரீபக்தலீலாமீர்தம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

உலகம்பூத்த வொருமல ருந்தியான்
திலகமேற் றதுதற்றிருச் சேர்ந்தெழில்
மலரமலை வனந்திகழ் மாபினை
சலசமாமலாத தாளாஞ்சார்த்துவாம்.

(க)

பத்தர்காலைப் பரப்பினைப் பாடுதற்
கொத்தஞான முதலி யருளுமே
ரித்தன் பூவை நிறத்திரு மாலடி
கைத்தலங்கொள னுமன்கழல்களே.

(உ)

மாணியாய் நிலம் வாங்கின வன்றெண்டர்
கோணிலாக்கைத கூறக் குழவிருள்
நீணிலாவி னிலாநிறத் தொண்கலை
வாணிதன்னை வணங்கி வழத்துவாம்,

(ஈ)

மருத்து மாமகனாரருள் வாய்ந்துசீர்
திருத்த வந்தருள் செய்யுஞ் சமர்த்தராம்
ஒருத்த ருத்தம வாரிய ரொண்கழல்
கருத்துங் கண்ணுங் கொண்டிசைக்கைதூறுவாம்.

(ஐ)

வணக்கம்.

இல்லாதவர்க்குத் தமரில்லை மற்றேது நானும்
செல்லாதவர்க்கத் திறம்போல் வணக்கஞ் சிறக்கச்
சொல்லாதவர்க்கத் தொகைநானைகை தோற்றுவிக்கும்
கல்லாதவர்க்குக் கரையில்லை யென்கற்றுளோர்க்கே.

(௫)

நன்னாவலர்க்கு நகைதோன்றுதற்கே நயந்திங்
நெகன்னாவியற்றப் படுவிலிசேது குற்றம்
சொன்னாலமை யாதரிபேர் சொலுந்துய்மை யொன்று
தன்னாலலவோ நமனுங் கடைசார வஞ்சம்.

(௬)

வருபொருளுரைத்தல்.

எனப்பண்டரியின் வரலாறுமங்கேய்ந்த கண்ணன்
தனக்கன்புறு தாசர்கடம் வரலாறும் ராமன்
மனத்தின்புற வாழ்த்துநர் தம்வரலாறு மற்றும்
துனத்தண்டமிழ்ச் செஞ்சொலி னாங்கவி சொல்லுற்றேன்.

(௭)

நூற்பயன.

ஹரிநாம மகிமையைச் சற்றேனுந்தேரா
வஜாமீளனொருவிதஞ் சொல் வியத னாலே
விரிசோதிப் பரமபத மேவலானான்
விலநாமந்தெரிந்து விடாமலோதித்
தெரிசீத ரன்றினத்தம் வசஞ்செய் துற்ற
தேசிகர்தஞ்சரித்திரத்தைப் படிப் போர் கேட்போர்
பெரிதாக வவர்களிடத் தன்புசெய்வோர்
பெறும்பலனை யினைத் தெனயாம் பேசலாமோ.

(௮)

நூல்

புண்டலீகா சரித்திரம்.

உமாமழை ஸ்வரப் பிரசனோத் தரம்.

உலகம்வாழ்த்திய பதுமமா புராணத்தி லுமையான்
புலம் விளங்குறப்புராந் தகன்புகன்றதைப் பொருந்த
நிலவு ஸ்ரீதரர் நிகழ்த்திய தொளிர்கயிலாயம்
குலவுசெம்மணி மண்டபத் துறைகின்ற கொலுவில்.
மலைமடந்தை தன்கொழுநனை நோக்கிமண்ணுலகில்
நிலைநிரம்பிய பண்டரிபுரத்திடை நெடுமால்
தலைநலந்தரத் தான்றற்கு கின்றதெத் தகவால்
சிலைபசும் பொன்மாமலையி னயருள் கென்றுசெப்ப.

(௧)

(௨)

மனைவிதன் முகநோக்கியக்கயிலையில் வாழ்வோன்
புனைபசுங்கொடியே திருவைகுந்தம் பொலிய
வனைசெழுந்துள வோனுறு போதவன் வந்தான்
எனைவரும்புக முழுவில்கனிவுறு மிந்திராணி.

(௩)

கண்டசேவித்துக் கண்ணனைக் கண்களிப்புறவே
மண்டுமன்பினிற் பற்பலதோத்திரம் வழங்கிக்
ஓகாண்டுநின்றவன் பேரொழிற் கோலத்திற் குளித்து
விண்டுபொன்னடி வணங்கிதின் றொருமொழி விளம்பும் (ச)

நாதனுநின் மடிமிசை நாளிருப்பதற்குக்
காதன்மேவினன் றவிற்கிலன் கருணைசெய்தருள்வாய்
மாதயாநிதி யேயெனவழுத்தினன் வணங்க
ஸ்ரீதரன் சிறுககை செய்துதெரிவை நீகேண்மோ. (ரு)

மண்ணிடைப்புருத் தறுபதி ஞாயிர வருவம்
எண்ணிடத்தவஞ் செய்தனை யேற்கண்ண நென்ன
நண்ணிடப்பொழு திற்றுவாரகை நகர்தனிஞன்
யிண்ணிடைத்திக முனைமடிமிசை வைப்பே நென்றான். (க)

என்றுஸ்ரீதரன் கூறலுமினை யடிவணங்கி
கன்றெனச்சகி மண்ணிடை யோர்புற நணுகிக்
கன்றருந்தவம் வருந்தமாறபுத முங்கதிய
நின்றியன்றபின் ராஜையாய் கோகுல நேர்த்தான். (எ)

இளைமயாம் பருவத்திடைக் கண்ணனோடி யன்று
வளமைசால்வினை யாட்டினிலுள மிகமகிழ்ந்து
நளமைநேர்பவன் கோகுலம்பிரிந்து நண்ணியபின்
உளமையாந்தனன் பிரியினால் வருந்தின ஞடலம். (அ)

காலம்பற்பல கழித்தபின் கண்ணனைக்கருகி
மூலம்பெற்றநல் வாய்உந்து செலகெனமுதிக்க
நிலம்பற்றிய மேனியான் றுவாரகை நேர்த்தான்
கோலம்பெற்ற வேறுருக்கொடு சென்றனன் கோயில். (க)

பொன்னினுயகன் பொலிவுகண் டெகிர்நின்று போற்ற
மின்னிஞார்கன மேனியானுட னருள்விழிகொண்
டுன்னிநோக்கிமுன் னுருவநீத் துறுகின்ற ராதை
மன்னிவைகுற மடிமிசை யெடுத்து வைத்தனனே. (இ)

அதனைக்கண் டருக்குமணி தன்னகம் பொராளாகி
மதினைத்தந்தவன் மேலகிசினங்கொடு மயறீர்
புதினைத்தந்தவன் போலொளி முகங்கொளப் பொருமி
ஏதினைக்கொண்டு மாற்றிலளவ ணீங்கி னாளினவாய். (உ)

லோகதண்டமென் றுரைக்குந்தின் டரமாவனத்தில்
ஏகனாகிய கண்ணனை யிதையத்தி விருத்திச்
சோகநீங்கிய தவஞ்செய்து துன்னினளாக
மேகநேர்நிறத் தானுருக்குமணியை விட்டு. (ஊ)

தரிக்கலானவ னெங்குந் சார்ந்தன னென்னு
நெருக்கமாமர நீடியகாடெலா நேடிப்
பெருக்கமேவிய கோகுலம் வந்துமுன் பிடித்தான்
வருக்கமோட்டுகோ லேதண்டமாய்க்கரம் வயங்க.

(1௩)

சங்கமேகமண்டல மெனக்கொண்டு தன்கழுத்தில்
தொங்கலாந்துள வத்தொடு செவியிடைத் தூங்கும்
புங்கமேவுருண் டலமுறத் துறவியாய்ப் போந்தான்
எங்கணுந்துரு வித்தின்மீ ரவனத்தை யெதிர்த்தான்.

(1௪)

வணந்தழைத்து மென்மலர் செறிவனபு மின்கனிகாய்
இனந்தழைத்து மென்மயில் குயிலெழிற் கிளிபூவை
மணந்தழைத் துறுசெவ்வியும் வாவியுமலர்மேல்
அனந்தழைத் துறுகவினுங் கண்டிசயித்தாங்கே.

(1௫)

மலர்மடந்தை வைகிலும் வைகுமென்று னேமதித்துக்
குலவுமென் னுயிரக்கோமளமே யெனக்கூவி
அலருஞ்சண்பகம் புன்னைவண்டி மிரசோகஞ் சேர்ந்
திலகுபைம்பொழி விடத்தடைந் திணையிலா நங்கை.

(1௬)

நோற்றிருந்தது கண்டெதிர் வந்துறநோக்கிப்
போற்றுறுங்கமலாலய மேவியபொன்னே
சாற்றுமென்னுயி ரோயெனதகலதைத் தவிர்ந்து
வீற்றிருந்ததிங் கென்னெனை வெற்றுடம் பாக்கி.

(1௭)

கோரமாவன மணிதொன் பவரது குழுச்சஞ்
சாரமில்லதாகி யவ்வெணவ்விதஞ் சார்ந்தாய்
நேரநின்மன மெங்க னுணர்ந்தது நீதான்
திரமேய்தனி வந்ததென னென்றனன் றேவி.

(1௮)

மாலேநோக்கி யாவெனன் செயவந்தாய்
கொலையேகொடுன் றுனாசெயக் கோவலர் கொழுந்து
சேலையேய் விழியாயுனைத் தேடியேசேர்ந்தேன்
நூலையேயிடை நிற்பதியானென துவன்றான்.

(1௯)

எண்ணிறேவிமா னொன்பதிக் கவனாவிட்டென்பால்
நண்ணுகின்றில னெனத்துணி வுள்ளநான் றனியே
கண்ணுநற்றவம் புரிமருங் கென்கணவ னென்று
வண்ணமாறிவந் தாயுனைப்பார்த் துறமதித்தால்.

(20)

வஞ்சனென்று தோற்றுகின்ற துதனித்த மங்கையர்பால்
அஞ்சலின்றி நீ வருவது தகாத தாமதனால்
கொஞ்சமேனு நில்லெலிங்கே போவெனக்கூற
முஞ்சைநேர் நிறத்தானுற மயங்கி னனிமையான்.

(2௧)

தடியைத்தன் முழந்தான் களிவிடுக்கின்றனரூங்க
இடையிற்கை களைவைத்தனனா சிகாக்கிரத்தில்
மிடையக்கண் களிநோக்கின்ன ரேவிமூன் விரும்பி
அடையிக்காலத்து நின்றன னளவெனைத்தென்றால்.

(௨௨)

இருபத்தெண்டு வாபரயுகமள வினதென்று
கருதுகென்றன னபாவதி கணவனை நோக்கிப்
பெருகுமின்பொடு பேசுக பின்னடந்தனை
மருவுநாயக வென்றடி வணங்கினம்மன்றோ.

(௨௩)

வேறு

அணிவரைமடந்தை கேட்கவ சுரதிண் டரனென்போன்
திணியிருள் சீக்கும்மெய்யோன் றோமிசைச் செலவொ ட்டாமல்
பிணிவுறுத் துலகிலுள்ள பிராணிகடமைப் பீழ த்தான்
சணிவருந்த வருத்தேவர் தாமுங்கண்டொன்று கூடி.

(௨௪)

ஹரிசரணடையக் கண்ணற்கருள் சுரந்தவரை நோக்கிக்
கரியமேனியனா மல்லிகாரசுன னாகத்தோன்றிப்
பரிவறப்புரிவனுங் கட்கெனப் பணித்தருளி னுன்முன்
செரியுள் சந்த்ரனென்றோ த்திலகோ னென்னை நோக்கி.

(௨௫)

தோதுண்டத்தி னின்றே நெடுந்தவம் புரிந்தானுஞ்சேர்ந்
தாதர முனக்கேசன ன வுயன்றிரு மாலைப்போலும்
காதலன வேண்டு மென்றான் கண்ணனை யுனக்கு நல்ல
மேதகு புதல்வனாவா னெனவரம் விரும்பித் தந்தேன்.

(௨௬)

ஆன்னவாரே செம்பொன்றோ னரசன்பா லவதரித்தான்
பின்னரும் புதலவன் மல்லி கார்ச்சுனனெனுமேப் பெற்றான்
துன்னினன் வேட்டையாடத் தொகுதின ட ரவனஞ்சேர்ந்தான்
பன்னருந் திறவினாைப் பார்த்தந்த வசுவேந்தன்.

(௨௭)

யானுறும் வனத்தில் வேட்டையாட நீ வரலுமாமோ
தினுணவினாகு நேர்வொயென வந்து செருச்செய் தேற்றா.
கானுழியீரைஞ்ஞாறுபற்சரகாலமாக
ஊனுபபொருதார மற்றங்கொருவருக் கொருவர் தோலார்.

(௨௮)

இருவரும் பொருங்கான் மல்லி கார்ச்சுனனென்னே பன்னுள்
பொருவதிறேறலான் மற்றிங்குவனுயிர் போவதெங்ஙன்
ஒருவகை யெது செய்வோ மென்றோர்ந்து லோகதண்ட மென்று
கருதருங்கதை கைக்கொண்டு புடைத்துயிர் கவர்ந்து வீழ்த்தான்.

(௨௯)

உயிர் விடும் போதிலந்த வசுரன் ஸ்ரீ ஹரியென்றோதச்
செயிரிலா தொழுகு மல்லி கார்ச்சுனன் நெரிந்தன்னேன் முன்
வெயில்விரி பசும்பொன் மேனி மெய்யுருக் கொண்டு தோன்றி
அயிலுடையசுர நீ வேண்டிய வரமறைதி யென்றான்.

(௩௦)

செவ்விய மாலை நோக்கி நின்கதையால் யான் செத்தேன்
அவ்வகையாலே நீ கொள்கதையின் பேராக நானும்
இவ்வனம் லோகதண்டமெனும் பெயரியல் வதாக்கித்
திவ்விய நகரு மொன்று செய்ததிற் சிறந்து நீயும். (௩௧)

வளர்தர வேண்டுங்கண்ட மாத்திரைப் பாபம் போக்கிக்
கினர்தருபானு தீர்த்தங்கிடைத்திவண் விளங்கு கின்ற
தனலில் வன்கதையால் யான் மாய்ந்த தனிலீண்டப் பேராக
விளைவுறு தீர்த்த மொன்றுண்டாக்கி மற்றதன் பால்மேவ. (௩௨)

கதைதனை நிறுத்தல் வேண்டுங்கண்டு வந்தாமத் தோத்தம்
சிறைவறு கதையை யாலிங்கனஞ் செய்வோர பவங்கடர
உதவுகியென்று வேண்டினுன்றயித்தியனுதற்கு
மதனை யளித்தோனந்த வரமெலா மினிது நல்கி. (௩௩)

தனது வைகுந்த மேவத்தயித்தி யன்றனை யுய்த்தான்
சொனவது முதலாய் லோகதண்டமென்னும்போ ருடி.
வனம் விளங்குதலாய் வேண்டும் வகையெலா மமைந்து நாளும்.
கனமிகலாகி யாருங்களிப்புற விளங்கிற்றன்றே. (௩௪)

வேறு

பின்பு லோகதண்டமென்று பெயர் விளங்கு மனனதில்
அன்புசான்ற சற்குணத்தினறிஞா பாபமகிதராய்த்
துன்பு தீர நாரணன்றி யான மேவுசுகாதமோ
டின்பு கூடும் வாய்மையோ ரோருத்தா ஐ னனு வெ னபவா. (௩௫)

சதுமறைக்குலத்தர் சாச்ய கிபபெயாக்கொ டையலார்
வதுவை மேவி வளருவோர தமக்கு மைந்தரினறியே
அதிக காலமாய்த் தவஞ்செய் தருமையா யொமைநதனங்
குதயமாக மனமகிழ்ந்து பெயர் விளக்கவுணியே. (௩௬)

புண்டலீகொன்று பேர் புனைந்து நாளு மன்புதான்
மண்டவே வளர்த்து நுந்து வருஷ மெண்ணிர ண்டுதான்
கொண்டபோது வநீவைபுங் குறித்தி யற்றினார்குலா
வுண்டமைந்தர் துஷ்டராயுன்று தநதை தாயனா. (௩௭)

பலவிதத்தினிந்தை செய்து பரிபவஞ் செய்தனுநினம்
விலைமகட்டுண்மேவி நாளுமவன் விருமபும் வேலைசெய்
தலைவு பெற்றுலாவ லாகவது தெரிந்து தந்தைதாய்
நிலை கெடத்திரிந்து நீ நடத்தனீதியன்றெனா. (௩௮)

இதமுனாக்க வஞ்சிடா தெதிர்த்து நீவினின்னமும்
சிறைவறு திருத்திரோ வெனச்சினந்து செப்பொண
மதமிகப்புடைத்து வைது மாறு கொண்டு மனைவியோ
தெவலற்ற ஞர்ப்படுத்தி வேறிருந்துளாரரோ. (௩௯)

அவரநீதியைத் தெரிந்தகம் பொறுதுதந்தை தாய்
இவனை விட்டகன்று போயிர்த்தனன் நெனவுனிக்
கவலை கொண்டிருக்கும் வேலைகாசி யாத்திணைச் செல்வோர்
உவனில் வந்திருங்கிணைக் ளவரோடே கவுன்னினார். (௪௦)

மன்னி மற்றையா ரொடேகினுடன் ரொடர்ந்து சீர்
உன்னு மந்தலோக தண்டவள நகர்க்கண் வந்தனர்
பின்னும் யாத்தினைச் செல்வோர் களவர்களேகு பெற்றி கண்
டன்ன புண்டலீகர்தாமு மவொடேக வெண்ணினார்.

(சக)

மனைவிதன்னோக்கி நீயும் வருக காசியாத்தினாக்
கனையகாசினில் விராவுமகிசயங்க ணேக்கலாம்
எனவிண்டு குகினாயேறி யிருவருஞ் செல்வோருடன்
இளைவதின்றி யேகினார் பினைகு மவ்வழிக்கணை.

(சஉ)

முன்னடந்து சென்றதந்தை தாயர் முந்துறுதுதாம்
மன்னுமூப்பி னுல்வருந்தி வருதல்கண்டு மேதலார்
என்னோக்கி யேகிட்டு ரியம்புகாசி யருகதாய்த்
துன்னுக்கு டப்பெயர்த் தவத்தி யோகர் சூழலே.

(சங)

வேறு.

அய ரூழ லருகி ஷிறங்கினார்
மேயபோது விளம்பிய குக்குடத்
துயயோகர் மகிமையைச் சொல்லுதற்
கேய நாவிரண் டாயிரன் வெள்குமே.

(சச)

வேதனாதி விமலன் னோபொலாஞ்
சாதுவாமவர் தம்மைத் துதித்தோ
எதமெய்துறிற் றீர்வொன் றாலவர்
மாதவத்தினை யாவர் வழுத்துவார்.

(சரு)

அந்தக் குக்குட யோக ரருளிய
தந்தை தாயர்தஞ் சேவை தனைவிடா
தெந்த நாளு மியற்றி யவர்முனை
பந்தநீக்கும் புராணம் படிப்போ.

(சசு)

உணவி னித்தினா யிற்புரி வுற்றிடார்
தணவுரூர்க்கண முந்தந்தை தாயரை
அணவு காசிகங் காந்தி யன்னவர்
புணர்வினிற்பெரி தென்று புலன்கொளார்.

(சஎ)

எய்துந் தாய்தந்தை யிற்பெரி தானதோர்
தெய்வ மின்றெனச் சிந்தைசெய் வோர்வயின்
மையில் கங்கை யமுனைநல் வாணியாம்
தையலார் நள் ளிரவிடைச் சார்வோ.

(சஅ)

உலகி னோர்பவ நீக்கவுற் றுடலால்
அலகில் பாபமெல் லாந்தம் மகங்கொளீஇப்
புலமை யாம்வடி வப்புணா போகவே
உலவி யூழிய மோர்கணஞ் செய்தோ.

(சக)

தங்கடேசு தயங்குரு வாய்ச்செல்வார்
அங்குநாளு மடைவுற மாதவம்
பொங்குங் குக்குட யோகர் புகழினை
இங்கெனாது மியம்ப வொனாதென.

(சூடு)

பின்னுங்கூறுகின் றூன்பிறை சூழ்தான்
அன்னகுக்குட ராசிர மத்தெதிர்
மன்னுநல்லறச் சாலை மனையுடன்
துன்னுறும் புண்ட லீகரத் துயாபால்.

(௫௧)

வந்துநோக்கி வளர்புகழ்க் காசிடான்
முந்த வெத்தனை தூர மொழிகென
அந்தயோக ரறிகிலன் காசியை
எந்தவாறுறு மோவென்றியம்பிஞர்-

(௫௨)

இத்துணைச் சமீபத்தி லிருந்துநீர்
மெய்த்தகாசி விரும்பிக் காணொனில்
ஒத்த தும்பிறப் போர்பய னின்றெனச்
சித்தர்முன்பு சிரித்துத் திரும்பினார்.

(௫௩)

வைகு சத்திரம் வந்துற வன்றிரா
எய்து நாழிகை மூவைந் திடைப்புனற்
றெய்வமான தெரிவையர் மூவரும்
வெய்ய கோரப் புலையுறு மேவியே.

(௫௪)

குக்குடத் தவயோகர் குடிவட்டைப்
புக்கபோது விழிபொருந் தாதெதிர்
தொக்க புண்டலி கர்க்கது தோன்றறத்
தக்க தாயச்சத் தாங்கினர் பேயொனா

(௫௫)

போன மூவரும் புக்கப் புரையுள
வானகுப்பைகள் சீத்தகல் வித்துப்பின்
தானம் யாவு மெழுநிக் கணந்தனில்
ஈனரூப மிகந்தெழில் மேவியே.

(௫௬)

தேசதாக வெளிவரத் தேர்ந்தனர்
மூசுறும்பய டொய்த்தவ னென்னோக்
கூசியாச்சரி உத்தம்முன் ளேகொடு
மாசுதீர்புனன் மன்கையர் பால்வந்து.

(௫௭)

மலின ரூபங் கொடுமடம் புக்கநீர்
விலின்மிருந்து வெளிவர லாயினீர்
அலினடைந்தனீர் யாடொனக் கேட்டனர்
துலியமங்கைய ரிற்கங்கை சொல்லுவாள்.

(௫௮)

தொலைவில் பாபபதித்து ரான்மநீ
உலைவிலெம்முன் னுறத்தகு மோபுறம்
விலகடாவென வேவெருண் டாளிவர்
குலவு கங்கைதன் பாதங் குறுகியே.

(௫௯)

இருகரங்களிற் பற்றியென் னன்னைநீ
மருவுமென்பவ மாற்றி யருள்கெனக்
கருணமேவக் கலந்துரை யாடினர்
பொருவில் கங்கை யவர்க்குப் புகலுவாள்.

(௬௦)

காலவிட்டெழு காணிப்பவந்தனில்
சாலவெவ்வீனதானிழைத்தற்றனை
ஏழுநீமுன்னொண்ணில்பவந்தொறும்
சீலநல்வீனசெய்துனியாதலால்.

(௧௧)

இத்தக்குக்கு - ரையெதிருற்றனை
அத்தப்புண்ணியத்தாலெமையுங்கண்டாய்
எந்தத்தோஷமுநீர்ந்தினிநீரலம்
முந்தப்பாவனத்தின்முதிர்வாயென.

(௧௨)

கங்கையானிவன்காணித்திமற்றந்த
நங்கைவாணிமற்றெம்மைநயந்துதொட்
டங்கண்மூவுலகத்தவரும்பவ
பங்கநீங்கிட்டவித்திரராகின்றா.

(௧௩)

அவர்செய்பாவமனைத்தையும்பாங்கொளிஇப்
பவரமூக்குடம்பாகியிப்பற்றிலாத்
தவரினாழியஞ்செய்துதவிர்த்துநன்
ரவவுருக்கொடுநன்னுதாராளுமே.

(௧௪)

நெரொம்பாவநிமிடத்தின்போக்குறுஞ்
சேரினோர்தகைசெய்ததஞ்சுவர்
யாரொன்றொன்றும்புண்டலீர்தாம்
பாரினின்றொழுதிவ்வுரைபன்னினார்.

(௧௫)

உங்கள்பாவங்களுத்தெறும்புண்ணியம்
இங்குறைந்தவ்வர்செய்ததென்றார்
கங்கைதாய்தந்தைநடக்கழசேவையிற்
பொங்குகின்றதொர்புண்ணியம்வேறிலை.

(௧௬)

கோழியாகப்பலாங்குவலபம்
நாமயாறுவலங்கெயுன்மையும்
சாடின்காசுகைபிரிசுத்தவலம்
கூடுநன்மையும்செய்யவககுப்பிடல்.

(௧௭)

ஒன்றிலெய்துமபிநாவையொருதரம்
நன்றிசெய்வனங்கினன்றானமாம்
என்றகூறிவ்விரண்டினினானன்
முன்றுலங்குவனென்பாமுதுவரே.

(௧௮)

என்கொண்டிவ்வருந்தவர்தந்தைதாய்
அன்றிவேறிலைத்தெய்வமென்றற்பகல்
ஒன்றுசேவையுஞ்ஞவரநாடொறும்
தன்றன்னையைத்தந்தையைநிந்திப்பான்.

(௧௯)

தீயொழுக்கத்திற்சேரும்புலையனும்
வாயுங்கற்பமுடிவிலுமாய்வுறா
தேயுங்கோரநரகிடையெய்துவன்
மேயுமெத்தனைஜென்மம்விராவினும்.

(௨௦)

மாவியாதிகள்கொண்டுமயலுரு
மேவுவானவனைக்கண்டொருமிகு
பாவகாரியராவரென்றாய்ப்பந்
தாவையோவெனவாகுலமாயினார்.

(எக)

கோதுதீர்நரனுமத்தைக்கொண்டொன்
தேதுரப்பயன்சேர்கிலென்வீண்செய்தேன்
காதுறும்பழிபாவங்கள்கைக்கொண்டேன்
யாதுசெய்வேனிதற்கெனவேங்கினார்.

(எஉ)

தந்தைதாய்பணிசெய்வதுந்தாளுநீஇச்
சிற்தைநொந்துவருந்தச்செய்தேனன்றே
இந்தவெவ்வினையெங்ஙனந்தீர்வெனென்
றந்தமாதரடிவிழந்தேங்கினார்.

(எங)

ஏங்கல்கண்டுமனமிரங்கிக்கங்கை
நீங்கினேயினியேனுந்தெருளொடும்
ஒங்குதெய்வமுன்றந்தையுந்தா - மென்
நீங்குமுற்றவர்க்கேய்ப்பணிசெய்தியல்.

(எச)

பாவமும்பழியுங்கழியப்படும
மூவகைப்புவனங்களுமொய்ப்புறும
தாவரும்புகழ்ச்சக்கரக்கையொமை
தேவனின்னருளும்முனைச்சேருமால்.

(எடு)

என்றுகங்கையிருவரொடேகிளங்
நன்றுநன்றெனராடிநயத்துடன்
சென்றுக்குடாபாதத்தைச்செய்துத்
துன்றுதாய்தந்தைதம்மைத்துருவினார்.

(எஎ)

வேறு—கண்டனர்பனரிந்திருவரையுங்கற்கிமேற
கொண்டனரேறமுன் துறீத்தகாசபோய
அண்டினர்கயையிரயாகையாநியா
மண்டினர்முருகினார்மற்றையாரொடே.

(எஏ)

அவர்செயுங்கருமங்களைத்துஞ்செய்யித்துத்
துவரிதழ்மனைவியுந்தாமுஞ்சார்விலா
துவர்பணிசெய்துகொண்டீர்க்குமீண்டனா
இவர்மனத்துடனகத்திருத்திராளுமே.

(எஃ)

எத்தருணத்தவர்க்கேதுவேண்டுமோ
அத்தருணத்தவர்க்களித்திராப்பகல்
சுத்தராங்குக்குடர்போலத்தாயராய்
வித்தரித்துறுபணிவிடைசெய்தாரரோ.

(எஈ)

இப்படிச்சேவைசெய்திருக்கமுன்னகத்
தொப்பறுவிருத்திரனுமபர்கோமகற்
கெப்பொழுதும்பகையியற்றிக்கொல்லுவான்
தப்பறுபாதலந்தன்னிற்சார்ந்தனன்.

(அ)

ஒரிததிருங்ருந்தவமுஞறறினான்
சாரிட்டுவிரிதாதததமகனபுர
சாரியலவசுராதததிரு வன
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ

(அக)

மெய்யயபோத நருங்குரு னு
மெய்யயபோத நபாருநாருபொதி
மெய்யயபோத செய கட்டினுல
மெய்யயபோத நடபாருநாருபொதி

(அஉ)

சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ

(அங)

சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ

(அச)

சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ

(அரு)

சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ
சுபுரிகளினிசுதிததானரோ

(அசு)

(வேறு)

நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு

நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு

நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு
நாறுவாருமகம மெய்யயபோத நருங்குரு னு

காளியன் தன்பனமுடியிற் கா லு ன் றித் து கைத் துவென்ற கடுமைகண்டம்
யீளிகைக்குளாயினிலிரா குகே துவைவெல்லலாமென்றெண்ணி
ஆளியுமா னான் சரணென் றலர்கதிருந்திங்கனும்வந்தடைந்தாற்போலக்
கோளில்சங்குசக்கரங்கள் பங்கயச்செங்கரவகளிலேகுலா வித்தோன்ற.

பாடியி லும்பிருந்தைவனத்திலுங்கலந்துதனித்தனியின்பஞ்சிறக்கக்
கூடிமகிழ்ந்தேபிரியாக்கோபிகைகள் பிரிந்தவன் றன்கொள்கைதேர்ந்து
வாடிநிறத்திருப்பவட்குத்தேரியாமலனுதினமுமாற்பிற்சார
நாடிநவமா மணியாய்மொய்த்தனபோனி,றத்தாரநனிகுலாவ. (கூக)

தம்மி லுமேலானதலந்தனிலிருக்கின்றோமென்னுந்தருக்குச்சார்ந்த
பம்மினஞ்சூழ்ந்திடையனவுக்கெட்டாமலவமானப்படுதேனோகிச்
செம்மியுயர்ந்தேநாமுமவமானஞ்செய்துமெனவநேகந்திங்க
னும்மிரவியுஞ்சேர்ந்தாற்போற்செவியிற்குண்டலங்களொளிர்த்திடங்க.

செருகுமயிற்சீல்யெனுங்கண்ணியெழின்மிகுந்திலங்கச்சேர்த்துச்செய்வி
மருவுமயிர்முடிவயங்கச்சென்னியி னிறங்கொண்டவன்டுபோலச்
சுருள்சுருளாய்மயிர்த்தொங்கன்மதிவகிர் போலிலங்குதுதற்றுவன்டு
[மொய்ப்பப்
பெருகொளிரவார்த்தொளிர்மணிச்சட்டியும்பட்டமும்பெரிதுபிறங்கித்
[தோன்ற (கூக)

மடங்கலெனவிடையென்னமழுகளிதுதானென்னமணியெவற்பென்ன
நடந்தழகளுறுஞ்சுவடெல்லாஞ்சங்குசக்கரங்கண்ணிததோன்றத்
திடந்தருமன்பொடுதந்தைதாய்தன்னைப்பூசுக்குஞ்செய்யிதன்னில்
படர்ந்தவெரிந்புறம்வந்துநின்றனுன்புண்டல்கர்பார்க்கமன்னோ. (கூச)

தந்தைபதந்தொட்டிருந்தோர்கண்ணைதுபசுந்தோதிச்சாயறம்முன்
முந்துறலுந்தோந்திதென்னையெனவெண்ணிமுகந்திரும்பிமுகுந்தன்
வந்தருகினிற்பதுகண்டியர்கங்கைவரமின்றோவாய்த்ததென்று [ரு/னே.
சின்தையுறமகிழ்ந்துதலைவணங்கியருகிற்கிடந்தசெங்கறன்னே. (கூரு)

எடுத்தெறிந்துமற்றிதன்மேற்சற்றுநிறியென்பணியானியந்துகாறும்
அடுத்தகண்ணையென்றுசூரவரதுசேவைசெய்தங்கவரிருக்கக்
கடுத்ததும்புகண்டனுங்காணுக்கண்ணைநிரதிராநகல்நீன்மீதே
இடுப்பிலிருகரம்வைத்தங்கவர்செய்யுஞ்சேவைகண்டேயினிதுவின்றான்.

புண்டலிகர்தாய்தந்தைசேவைசெய்துமுடிந்தபின்புபொன்னினை
மண்டியொளிரச்சுரபியோட்டுங்கோற்சாணுடுவைததுற்றோன்பால்
அண்டியிடுசெங்கன்மேற்சமசரணமாகிநிற்குமுழகுதன்னைக்
கண்டுறுசாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்துபேரின்பகடலிலாழ்ந்தார். (கூஎ)

பலபடிதோத்திரித்தாநிற்கக்கருணைவாரிதிநோக்கிப்பத்தருன்போல்
உலகுதனிங்கண்டதில்லைபுண்டலிகாவேண்டுவரமுரைத்தியென்றான்
சுலசலோசனச்சாமிமும்மூர்த்திவடிவமுநீதானையகி
நிலவுகின்றபடியா லுமூடரைபுத்தரிக்கின்மநீர்மையாலும். (கூஅ)

விட்டலநாமம்புனைந்தெப்போதுமிந்தப்படியாகமேவிவிண்ணைக்
கிட்டிவணங்கினரெல்லாப்பவந்தீர்த்துபரிசுத்தங்கிளர்ச்செய்து
முட்டறுமென்பெயர்ச்சார்பாலித்தலம்பண்டரியென்றுமொழிவதாக்கி
மட்டிலிந்தத்தலச்சார்பாற்பாண்மிரங்கநாமமுநீவாய்த்தியின்னும் (கக)

இத்தலத்திற்றீர்த்தங்களைத்தாக்குஞ்சிறந்ததாயொன்றியற்றி
அத்தகுதீர்த்தத்தாடினோர்புனிதராகவேயமைத்தியென்றார்
உத்தமநீவேண்டியவாறாகவேலாந்திரிபுவனத்துள்ளதீர்த்தம்
அத்தனையுமின் றுநடுப்பகலினிலேவருமென்றுமைவதாக. (கா)

பன்றாருளினன்கண்ணாலகினுள்ளதீர்த்தமெல்லாமத்தியானத்
தொன்றுறுமானுடோறுமத்தீர்த்தத்தெனவுணர்தியுமையேநான்முன்
துன்றுதிரிபுரதகனஞ்செய்ததின்கவருந்துதுன்பந்தீர
நன்றுறுபிமாசங்கரித்தலத்திற்வம்புரிந்துணனுங்கலை. (கக)

என்னுடம்பில்வேர்வையுண்டாகிப்பெருகிப்பீமாவென்னம்பேர்பூண்டு
துன்னுமதென்னாரசுகதினைக்கொண்டுபெருந்துழனிதோன்றநேர்ந்
துன்னுபுண்டலீகரதுமனைவரையுமதலத்திலுறைவதாகி [த.
மன்னுறுபிமசேனபயிரவனறுழனினைத்தெரிந்துமனம்பொருளாய்.

கண்ணனிகுருவந்திருக்கச்சற்றுமஞ்சாதிந்தியிக்கிமைகொண்டு
கண்ணற்குமோவென்றுதன்கரத்திவ்கதையதனைநாடிவிசி
அண்ணியநன்னதியேசின்மலையதன்கிமையினையடங்கிமேவு
கெண்ணுறுமித்தலத்தென்றானப்படியேயுமையைப்போலிரைச்சலின்பு

தனைக்கண்டோர்பவமெல்லாந்திடதுக்கங்காந்திபோற்சார்ந்துநேர்கண்
ணனைத்துன்றியிடமாகசூழ்ந்துபிறைபோற்றற்றங்கினனுக்கீழ்த்திக்
கினைத்துன்றிப்போதலினுற்சந்திரபாகையென்றுபெயர்கிளத்தலாகி
முனைப்பொன்னாவருசாபமதிமுழுத்தீர்பாறுதீர்த்தமுன்னோ. (கச)

புண்டலீகரிடுகம்மேனின்றாருங்கண்ணனடிப்போதைப்போற்றிக்
கண்டியர்பாவனமாகலாமென்றுநாடோறுங்கருத்துடகொண்டு
மண்டிகின்றதின் றுமதின்குழ்கிவிட்டலனைக்கண்டமாத்திரத்தில்
அண்டிபலபவந்தொறுஞ்செய்பவமெல்லாந்தீர்த்தவனுக்கடிமையாவார்.

(வேறு) தன்முனின்றகண்ணன்புண்டலீகர்முன்சார்வேன்
சின்முனையெனச்சென்றபின்பிரிவுறநேரா
மன்முன்றாமரைமலர்வயின்வந்தருள்செல்வப்
பொன்முன்சென்றருளநிலைசிறிதியாம்புகல்வாம். (கச)

குழலுக்குத்தொலைவண்டிகள்மலர்வயிற்கூட
நிழல்செய்மெய்யின்மென்மைக்கஞ்சியதுநிலாக்குடையோன்
உழையுறத்தனதன்னைவெம்பகையெனவோரான்
விழைவுறச்செய்துகொண்டதின்மெய்யிலானான். (கச)

விழிக்குத்தோற்றமான்மதுவயினடையநான்வெல்வேன்
இழிப்புறுமபடிக்கென்றதமுகத்தினுக்கிழிந்து
மழுக்கரத்தினென்பால்வரத்திருவுக்குமாறென்
றொழிப்புறுதுகொண்டதிற்பித்தனாயினேனுலகில்.

(11 அ)

முறுவற்கோடியமுத்குவெண்களிற்றிடைமுடிக
நறுமென்கொங்கைக்குத்தோற்றதிந்திவயினணுகச்
செறியிரண்டையுந்திருவின்வெம்பகையெனத்தேளு
உறவுகொண்டதாலுடம்பெலாநதொலோபடலுற்றான்.

(11 க)

வெருவிவெள்வளைமிடற்றிற்சூப்பாற்றடன்மேவக்
கருணையங்கடற்கொல்கிடகடல்கண்ணன்மனை
மருவமாப்பகையென்றெனான்சுடிவாழ்ந்ததனால்
உருவம்வாமனனாகுமண்ணிரந்தனானொருநாளா.

(11 ட)

நடைகண்டஞ்சியவன்னொன்னொனத்தைநண்ண
மிடைசிடையடிக்கிழிந்ததுவிதிவயின்மேவி
யடையலோகமாதாப்பகையெனவறியாநல்
உடைமையாக்கலொருதுகையிழிந்திழிபுற்றான்.

(11 ய)

இனையராயுறினெவரவாசருணைவேண்டாதா
ஆனையன்செவ்வியுமவயவமுஞ்சொல்லுகாமோ
எனையராயினுமெழிர்க்காசாயவியிற்பைதான்
புனைவுறுங்கலனுண்டெனச்சேடடேடபுகல்வான்.

(11 உ)

எண்ணிநாப்புவாயினனாயிரமிரண்டாய
மண்ணினைச்சுமையபதுபந்தவயிற்றெலன்மு
கண்ணினுககணிகலனுண்டோகலன்கருமுண்டென
முண்ணினைப்பறபபப்பலபுண்களுடொளா.

(11 வ)

பிடிதொடாந்ததுகளிற்றினையெனொகாபேச
அடிதொடர்ந்துவந்தான்விட்டலன்றனையண்டிக்
கடிதொடர்ந்தமுல்லையினகைகயினக்கற்பகததைக
கொடிதொடர்ந்தெனநினறவெரிவாயிற்சுடி.

(11 ஐ)

பதம்பெற்றோங்கியவிந்திரன்மச்சனைப்பார்த்து
மதம்பெற்றெய்துகைம்மலைமருப்பிறுத்தவனருளால்
கதம்பெற்றார்கடராழிமேற்பண்டரிகவினும்
இதம்பெற்றார்வுறவதனதுமத்தியத்தினுக்கு.

(11 ஈ)

பிந்துதீர்த்தமென்னும்பெயர்பெற்றதினடுவில்
முந்துகின்றதுதிரிசூடருபமாய்மொழியத்
தந்துநின்றதிலர்த்தமாத்திராவெனத்தக்க
மைந்துறுந்தனிப்பீடத்திற்செங்கன்மேல்வயங்கும்.

(11 இ)

விட்டலன் நனக்கினியதோர்விமானமும்விளக்கிக்
கட்டமைந்தபொற்கோபுரமதின்முதற்கவினப்
பட்டணந்திகழ்வுரசெய்தியென்றனன்பகர
உட்டதும்புடீன்புற்றனன்கண்ணனாழியத்தில்.

(௮௮௭)

மதிவுங்கோபுரவாயிலும்விமானமுமற்றும்
புதியதங்கிதுபோலெங்குமின்றெனப்புகல
நதியுஞ்செடமணியுங்கொண்டூயமித்தானமர்
பதியின்விஞ்சியபதியெனலாயிற்றுப்படிமேல்.

(௮௮௮)

கண்ணமானதிதனக்கும்வெண்பாலெனக்கருதும்
வண்ணமானகோதாவிநிநதிக்குமத்தியத்தில்
ரண்னுகின்றதுபண்டிரநகரநனுப்பண்
பண்ணருமையவியுயர்காப்புறத்தனியிலங்கும்.

(௮௮௯)

முனிவர்வானவர்காமிதன்சேவைகருமுந்தி
இனிதினோர்சமயந்தனைநோக்கினிருப்பார்
துனியதும்புருநாரதர்கானஞ்செய்துறுவார்
கனிவின்வாழ்தியமுழக்குவாய்நகரந்தருவர்.

(௮௯௦)

அரமபைமேனகைதிலோத்தமையாதிபரணமித்
தரந்தரந்தினந்ததனந்தாஞ்செய்துதழைப்பார்
லிரம்பநீள் *கககம்பத்தினேந்திரிபநீ
பரம்புமன்பொபெரமபாகவதர்கன்பயில்வார்.

(௮௯௧)

எனவுமாபதிபார்வதிக்கிசைத்தனனிதனோ
அனகராவவரறிந்தனத்தேறுவதன்றி
மனனடங்கிடாவாக்கிந்குமன்னதேமலர்க்கோ
கனகைநான்றகுமாயியாய்மாலொடுகளிக்கும்.

(௮௯௨)

வேறு.—நீண்டுரங்கனைவாகுதுமாதுலனேவலிலிமிக்கேசி
மாண்டுரங்கனைவாயினந்தானைநன்மதிப்பதின்மரும்வாழ்த்தி
வேண்டுரங்கனைவிண்ணகத்தருந்தினமவிழ்ந்துதோய்மதிததுண்டப்
பாண்டுரங்கனைப்பழமறைகளுந்தெரிந்துணர்தராபபடியானே. (௮௯௩)

(இதன்பொருள்.) நீண்டுரம்-பலத்தால் நீடெய்யுள்ளனவாய், கல்-மலைகளுங்
(கண்டி), கை-மெலிவதற்கேதுவான, வாரு-தோள்களை, உறு-பொருந்தினவனுன
மாதுலன்-அம்மாலுதிய கஞ்சனுடைய, ஏவலின்-உத்தரவினாலே, நிமிர்-உயர்ந்
துயர்ந்த, கேசி-கேசியென்னும்பெயரையுடைய, மாண்-பெரிதாகிய, துரங்கனை-
குதிரையுருவானவனுடைய, வாய்-வாயை, பிளந்தானை-கிழித்தவனும், நன்மதி-
நல்லதறிந்த மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய, பதின்மரும்-பத்தாழ்வார்களும், வாழ்த்தி-
பல்லாண்டுசொல்லி, வேண்டு-பிரார்த்திக்கத்தக்க, ரங்கனை-மூரங்கநாதனும், வி-
ண்ணகத்தரும்-ஆகாசவாசிகளும், தினம்-நாடோறும், வீழ்ந்து-விரும்பி, தோய்-

முழுசுத்தக்க, மதித்துண்டம்-சந்திரபாகையென்னும் நதியையுடைய, பாண்டிரங்கனை-இத்திருநாமமுள்ளவனும், பழமறைகளும்-பழயவேதங்களும், தெரிந்து-மேன்மைதெரிந்தும், உணர்தரா-தெரியாமல் மயங்கத்தக்க, படியானை-ஸ்வரூபமுள்ளவனும்,—ஐ-காரநாளும் சாரியையிடைச்சொல்.

பண்டரிக்குமுலாதினவனைக்கடற்படவரவணைமேனாப்
பண்டரிக்குநீசெங்கன்மேனில்லெனப்படிநின்றபுரமேதோ
பண்டரிக்குவினாணெனவிசைத்தளிப்பழமறையெனப்பாடும்
பண்டரிக்குநேருளதெனச்சொல்வதெப்படியென்றப்படிமேவும். (11உச)

(இ—ள்) பண்டு-முன்னாலில், அரிக்குழல்-பச்சைமூங்கிற் குழல்கொண்டு ஊதினவனை-ஊதினவனுமான (கண்ணனைநேர்க்கி), (இவளவுமொருதொடர்) கடல்-திருப்பாற்கடலில், படம்-ஆயிரம் படங்களையுடைய, அரவணைமேல்-சர்ப்பசயனத்தின்மேல், நாப்பண்-நடுவே, தரிக்குநீ-சங்குகின்றநீ, செங்கன் மேல்-இந்திராகுய செங்கலின்மேல், நிலென-நிற்கக்கடவை யென்ற, அப்படிநின்ற-அவ்வகையே நிலலாநிற்கி, புரம்-நகரம், ஏதோ. இதுவல்லதெதுவுள்ளது. பண்டர்-பாடற்கீழ்மக்கள், இக்குவில்களும்புவில்குள்ள, நாணென-நாரியாகிய வண்டென்னும்படி, இசைத்தலில்-ஒலிப்பாடலே, படிமறையென-கேட்டோர் பழையவேதகானமேயென்றுமதிக்க, பாடும்-அப்பண்டாகன்பாடிக்கொண்டிருக்கிற, பண்டரிக்கு-பண்டரிபுரத்துக்கு, நேருளதென-நிகராயிருப்பதுமொருபுரமுண்டென்று, சொல்வது-சொல்லத்தக்கது, எப்படியென்று-எந்தக் காரணத்தினாலென்று, அப்படி-அந்தப்பண்டரிபுரமென்னுமார், மேவும்-விளங்குதலாயிருக்கும். (படி-பூமி, ஊர்மேனின்றது,) “செல்வம் விரும்பினர், செல்லலைடந்தோர். அல்லல்கெடுத்தனை-பன்புசெய்வோர்கள். எல்லதறிந்த மெய்ஞ்ஞானியிந்நால்வரும், வல்லதிலென்னை-வண்டகுதவத்தோர்,” என்பது பகவந்தீதை. இதனால்திகாரிகள் நால்வருண்டென்று கொள்க. நாப்பண்மேல்-பாம்பினடுகிலென்று கொள்வதேயன்றிக்கடனாப்பெண்ணு கூட அடியுமா.

அங்குசந்திரணமதெனவருமதயானையினமுதனாப்
வெங்குசந்திரமுறநடுக்கோளரிமெலிவுறல்லியப்பென்னத்
தங்குசந்திரமியமிகமணஞ்செறிதலைவரினிணிதாடப்
பொங்குசந்திரபாகையென்றொருநதிபொலிதரும்புரத்தோர்சார். (11உடு)

(இ—ள்) அங்குசம்-தோட்டியை, திரணமதென-தரும்பெனகினைத்து, வரும்-பாகனுக்கடங்காமல்வருகிற, மதயானையின்-மதயானைபோல, அமுது-தேவரமுதத்தை, அன்றார்-ஒத்தபெண்களது, வெம்-விருப்பைத்தருகிற, குசம்-தனமானது, திரமுற-நிலைகொண்டிருக்க, நடு-இடையாகிய, கோளரி-சிங்கமானது, மெலிவுறல்-இளைத்தல், வியப்பென்ன-ஆச்சரியமென்னும்படி, தங்கு-மார்பிலே பூசுதலான, சந்த-சந்தனவாசம், ரமியமிக-பிரியம் மிகுதியாக, மணஞ்செறி-புணர்ச்சிசெய்கிற, தலைவின்-நாயகர்போல, இனிது-சந்தோஷமாக, ஆட-புணர்பொங்கு-பூரித்துவருகிற, சந்திரபாகையென்று-இப்பெயருள்ளதாய், ஒருநதி-ஒராய், பொலிதரும்-நிறைவுபெற்றுவரும் புரத்து-அப்பண்டரிபுரத்துக்கு, ஓர்சார் ஒருபக்கத்தில் (நதி அமுதன்றார் முகைத்தடத்துச் சந்தனமணஞ் செறிதலால்-நாயகன்போலினிதாடப்பொங்கி வருமென்றார்.) கவி. அது பகுதிப்பொருள் விருதி.

மண்டலீகனாவனாப்புரத்தவனருள்வடிவின்வடிவவாமோர்
ருண்டலீகனாயில்லையென்னவுமோனிருவருமனைமார்பின்
வன்டலீகனாம்புகன்பிரமன்சதமகன்முதலமரேசர்
புண்டலீகனாப்பொற்றொலிகெட்டெழுபுண்ணியாபுலிபொல்வார். (11உ5)

(இ—ள்) மண்டலீகர்-ஆரசர்களாகிய, நவனா-பாண்டவனா, புரத்தவன்-
ரகஸித்தவனா (கண்ணன்,) அருள்வடிவன்- உறுச்சிறக்கத்தோன்றின பலவுரு
வங்கள்போலவே, நின்வடிவ-உன்னுரவரும், ஆம்-பலவாயிருக்கும், ஓர்ருண்ட
பலராமனென்கையில்லை (எத்தினையென்பியுமாய்ப்பிர்த்தாயென்பதனா) லையில்
லையாம் (நின்வடிவகரையில்லையாமெனக்கூட்டுக.) என்னவுள்ளவாயிடுக்கவும்
குளி-வென்சொதி, துலவுமம்மனக்கிக்கொண்டிருக்கும், மனை (பண்டரிபுரத்த)
வீதிகர், மார்பின்-மார்பிலே, வன்டலீகர்-சசுவனடல், சந்தனக்குழம்பு பூசின
புருஷர்கள் (உம்மனைகளிலுள்ள புருஷர்கள்,) ஸ்ரீமுகன்-சிவனும், பிரமன்-வே
தாசுர், சதமகன்-இத்திரனும், முதல்-முதலான, அமோசர்-முப்பத்து நுவளும்,
புண்டலீகரை-இப்பெயரும்பலனா, பொற்ற-புத்தசெய்கிற, ஒலிகெட்டி-சந்தந்
திகெட்டி, ஸ்ரீ-புத்திரனா தென்னில் பரிசுத்தந்தனா, புலி பொல்வார் “கிரத்தாப்
புலிபொல்வாரா மார்பின் வண்டலீகர் வடிவவாயிடு உம்மைத்தொகருநீற்ற
ல் கொங்க.” மனை-வராமாறுக்கொட்டிடவாயன்பநிலும்மைச் சிறப்பு, புண்
டலீகரென எதனாசீராகப் பீட்டிக்கிடக்கிறது.

உத்தியம்புயப்பொருட்டொளிபொன் றுலகு உடையவெனவீதகீர்
உத்தியம்புயவீசவிதமாந்தலொளிவெள்ளிமையாக
உத்தியம்புயர்கடல்மந்திரொளிவதுபிதித்துணாபாத
உத்தியம்புயமாணிக்கமதிவெள்ளிவதுவெல்லுபுத்திரனும், (11உ6)

(இ—ள்) உத்தியம்புயப்பொருட்டொளி-திருவுற்றிக் கமலத்திலுள்ள கண்
னிகையொளிய, பொன்-ஐயகு-சுவர்ணமயமான தேவருலகமாகவும், உடைய
வெனென-அப்பதமாபிணையுடையவெனெனியே, தேகீர்-தித்திப்புள்ளகீரை, உந்
தி-தெறுவதாகிய, ஆம்-அதுகான, புயல்-மேகதிருமாகவும், வீசலில்-உடையவ
னென்கிகவதனா-மெகம்சிதம்பெற்றதென்க, அப்படியே பொருட்டொளிவீச
வதுவே பொன்னுலகென்றும், பாற்கடலொளி பொல்வன, வெள்ளிமனைக
ளாகவும், தி-மர்பு-அக்கினிபாலத்தினுலேயென்று, உயர்-கடக்கக்களையாகியுயர்
ந்த, கடல்மர்ப்து-தென்கடலாவும்மீதுத்துக்கொண்டு, ஒகிம்-பாய்வதான, உடு
பதித்துணி-சந்திரபாகை, பாதவுற்றிஅப்பு-உடையவன்பாதத்துள்ள கங்காஜல
மேயாம், உய-எல்லாரும் உச்சியிடுக்க, மாணிக்கமதிலொளி-ரந்தமயமான மதி
லொளிபாணது, உற்ற-உத்தியம்புயத்தின்பொருத்தின, செய்விதழ்-சிவந்த இதழ்
களினொளியை, பொலும்-ஒக்கும். “திருப்பாற்கடல் போலிருக்கின்றது வெள்
ளையெனொற்பண்டரிபுரமென்பது கருத்து.” வீசல்-எங்கும்கூட்டுக, “தீதீர்உந்
தியம்புயத்துத்தேனை கிராகக்கொண்டு மெகம்வீசமென்க.” ஆகவே அங்கும்பெ
ய்யுமேககீர் தேன்போல்வதென்று கருத்து.

இதினுமாபதினக்கிலின்றென்றென்பதிற்றெரியெழின்மாடம்
எதினுமாபதியெனத்தெளிவுறாகைத்தெழுவெள்ளிவென்சொதி
அதினுமாபதியடிதென்றுணர்நிரென்றமரருக்கறுவிக்கும்
மதினுமாபதிமார்பினன்கோயிலுமாணிக்கமணிச்சோதி. (11உ7)

(இ—ள்) இதில்-இப்பண்டரிபுரத்தில், உமாபதி-சிடனெ, நினக்கு-உனக்கு
இல்லின்று-வீதில்லை, ஒன்மென்பதில்-வெள்ளிமலை யொன்றுதானென்பதிரு

(இ—ள்) வரகு-சிலாக்கியமானபுரி அது சுவாக்கலோகம், மாயிருவிசும்பு-மிகப்பெரிய ஆகாசம் அது பரமபதம், என-என்ற, உயர்கதி-உயர்ந்த ஸ்தானமானவற்றை, மருவுற-தக்கபடிசேர, வதிகாட்டி-உபாயநெறியைக்காட்டி, நரகு-துன்பத்தை, மாய்-கெடுக்கத்தக்க, இயல்-இயற்கையுள்ள, அறம்பொருளின் பங்கள்-தர்மார்த்தகாமங்களை, நனுகவும-அடையவும, விழைவு-ஆசையை, ஏற்றி-மிகச்செய்து, விரகும்-போதிக்கும் ஆசாரிடனும், ஆன-தானேயான, வித்தகன்-சர்வவஞ்சன், மாணின்-பின்-ஒருமாயமானின்பின்னே, விரைவு-விரைந்துசெல்ல, மிகுமால்-மிக்கமோகத்தை, ஏற்று-உயர்த்துகின்ற, ரகுமாயி-பொற்கோயில்-பொன்மயமானகோயில், பண்டாரத்தில்-எல்லார்க்கும்பொக்கிஷசாலைபோல், பண்டரியூரில்-பண்டரிபுரத்திலே, உளது-இருக்கின்றது.

தேறு — சூரியதிருவடையில் வகைக்கரசுனிதிஞ்சிறைநீரணுடைந்திருக்காங்கக
சூரியதிருவடையங்காவதை நாரஞ்சுவமயுர்தயங்கக்காலா
சூரியதிருவடபிணிககமுவமுறபிண்பா ஹராத்ததோன்ப
பெரியதிருவடமுதப்பிலவாங்கவீடோபாவாங்கமுமபெரியகோயில் (நாடக)

(இ—எ) சரி-செடதா கரிதான், கொ-மகதைலவரியம், வடி-பெருகி பெருகுதினா, இவ்வகைக்கு-இலங்காபுரிக்கு அரசன்-ராஜனானாவண்ண, இமெ-வைத்ததான், லிஷா-காவலி இலாண்டைக்ககா-பதமுமாதமும, அவகை-மதயவகைகல, சரி-லிஷாயகா, அஞா-ஒலிங்கா உவனா-மாபினமத கீயிலிருக்கா-தாரிராடம் இயா-காவகை-கலங்கா பம், தாதா-தாதனாகிய, திருவடியும்-சிறிபங் வடிமான-இனாரமும், தயங்க-வளங்க, காலதரு-யமனாக்கு, ரிபது-பா கயமுலாதான், வடி-பாததகால், பினிக்க-கட்டுமபடி, துவடி-முபாசா பொன்னி-மாதா-மாத முன-முநி, பினியாமல-சுமாதகை, னாந்த-சிறிவது தோனா-பிராமாத பெரியிருவடி-கருடனும் முகப்பில-முனபாதில வளங்க-தோனாததலாக வடோபா-நிபாஸாடுவகனவாருது தே-நா-பா-சகாம-பெரிபுலா.

[illegible]

(இ—ர) வ் திவந்தியை உரமமு வென்ற ஐய-இரவில்லாங்கு வதை, உனந்-கலலான, சேய்-பகாகா, கிறும், பிரா-வீளங்குநீன. வீது-சுரநிபாது, ரகத-முமுள் உரு, சுரவழினை-புறவுலகை. னமுழு திரமயி உய் ஸாவந், ஸ்ர-நீக்க, ர-ராவுக்கு, தெவிட்ட லன-தெட்டாதென, உர-யா-பா-பகாக, துது-சொன்னதைப்பேயய லி-மபுவா-மசரவக உயர், உர-ராமாக்க, புயில்-உலகத்தில, முன இலவிட்டி முனஸ் பிபன உயர், உலக உலகதனாடலராமனுக்கு, பின்-தம்பமாக, நேர நன உயர், முனடலீகவரதன்-இப்பெயர் ளானனும், பிரா-சுட்கனடல ஸ்குக்ஷ உருமான, பாணரெங்க-விட்ட லன இகதிரு-மாரவா, ரா-நா, தி-உயி-செவ்யசரீரத்தை, தழு வகென-பாய்நா-பிசு-கனா-மேய் சலொறு, எவாகனமுனம்-எல்லாருக் குமுனரே வடகும-யளக்கு நாய் கரு, கொயில்-பெரியகோயிலென்பது.

கொடியுதவனம்பரம் சேரி என்ற பழம் நாமம் கமோயிலாரும்
கொடியுதவனம்பரம் பாதாளம் கமோயிலாரும் வந்தென்கொடியாரை
கொடியுதவனம்பரம் கமோயிலாரும் வந்தென்கொடியாரை
கொடியுதவனம்பரம் கமோயிலாரும் வந்தென்கொடியாரை, (நாங்கள்)

(ஆ—அ) கோ-பசுக்களா, புராத-பரிபாலகதிற, அமையத்தில்-காலத்தில
சோதனையெது-பரிசைநடபண்ணி, அவ்ரும-உகசிப்பதான, மலாககோயிலா
ஹம்-திருவுநதிபுழவிலிருப்பவனும் கோ-தேவாகசுரசனைய, புராதரஹம்-இந்நிர
ஹம், பயநது-அஞ்சி, கூசும்-கூசுவதாபி மனம்-உள்ளம், குளிராவதென-இப்
போதுகுளிராவதுபோல, குளிர-கண்களாகுளிர, நோக்கி-பார்த்து, கோ-பெரிய
வான, புரம்-நகரங்களிலே, தட-கூலாக்-இந்நாதுகொண்டு, தினந்தினமும-நா
டோறுபசெழுந்கரங்கள் செட்கைகள், கூப்ப-சங்கக் ஓநரும-நீணம்நடப்பதான

கோபுரம்-கோபுரத்தாழ்வான், தனஒளி-தனதுகாந்திட, வீசி-ஐவலித்துக்கொண்டு, குழைமுக்கு-அண்டமுகடின், அளவு-அளவை, தெரி-தெரியச்செய்கிற, கொழும்-உயாநதார்த்துள்ள, பொற்கோயில்-பொன்மயமான பெரியகோயில், “அண்டமுகடெவ்வளவென்றால் பாண்டுநட்கன்கோபுரத்தளவென்று தெரியச் செய்யுமெனக்கொள்க”

மாணிக்கங்குமரனிடமிருந்து நேரடியாகப் பெறப்பட்ட
மாணிக்கங்குமரனிடமிருந்து பெறப்பட்ட
மாணிக்கங்குமரனிடமிருந்து பெறப்பட்ட
மாணிக்கங்குமரனிடமிருந்து பெறப்பட்ட

(07 Feb 5)

[illegible]

மெ சிடநதருடெரால்லீரிபபுத விந...
ரகசிபநதரானுனொடொ றுத நம...
இசசிபநசவழமீனையிசசுருகசேதா
யுசசிபநகரிபபசு மெநடுநடொபாலை

 $(\sigma \tau \mu_0 @ \tau_0)$ [illegible]

வேனலம்பதினை நதநிலட்டாளே நாந
தேனலம்பதுழாட்டசோ (தபதழர்
மானலநதநிலையெனசகலவயனமலாது
பானலதரபபாயவதுநநிரடானக

(PT E. 50)

(இ—ள) வேனலமபதிகுண டசநதகாலததசரதகுதி பமனமதீள தர-பெற
ற, வி—டலன-பாணமுரடகன, மெய்-பாசுஞ்செடகி, ஊ-பண்டரிபுரத்தில,
தேன-வணகிகள, அலமபுப-சசதிக்கின, பூரதம-சுகசன்யுரடய குளங்க
னையும், சோலை-உததியா னபனடகனையும் தேம-தேனும்பாடக, கதனி-வயலக
னையும், மானல-ஒப்பாமக, அநதரதது-மெலுலகங்கள்ளும், இலையென-இலை
பென்றுசொலவதுவதாக கடைவளம்-ரசடடெடககு, மலீர்து-மிகுரது பால-பால்
னது, ரலம-சுணைபை, தர-தருவதாக, பாபபது-வங்குமபரவதசுசது சநதிர
பாணக.

கரும்புஞ்சாலியுங்கரிபரிமறைவுறுஉங்கழனி
விரும்புஞ்சாலியுங்கற்பினர்மென்னகையினிப்புத்
தரும்புஞ்சாலியைமதுவெனத்தரும்புருடரிற்றேன்
சுரும்புஞ்சாலியல் தழுணும்பண்டரிச்சோலை.

(ராகுள)

(இ—ள்) கரும்பு—கரும்புகளாலும், சாலியும்—ஒற்களாலும், கரிபரி—யானை
யுக்குதிரையும், மறைவுறுஉம்—முழுகிப்போவதாயிருக்கும், கழனி—வயல்களிலுள்
ள, விரும்புஞ்சாலியும்—அருந்ததியும் வேண்டத்தக்க, கற்பினர்—கற்பு நிலையுள்ள
பெண்களது, மெல்-மெல்லுகின்ற, நாக-பல்வரிசைகள் பொல, மினிர்-விளங்
குந்ன்ற, புத்தரம்பும்—புது அரும்புகளும், சால்-மிடாவல், இயை-சேர்வதான
மதுவென—சுண்ணாம்பர, தரும்—வந்தருவதற்காகும், புருடரி—நாயகர்போல, தே
ம்—மதனை, சுரும்பும—வண்டிகளும், சாலிய—மிருதுமாக, இசும்—இதழினின்றும்,
பண்டரி—பருகு, பண்டரிச்சோலை—பண்டரிபுரத்துச் சோலைகளில், புருடர்கள் ப
லவரிக்குள்ளாகாது அசர்பானருபவன்போல வண்டிகளும் புவரும்பினித
ரில் வடிவம் தென்படருமென்க.

கொள்ளுஞ்சொழுங்கோதுரைபுமவரகுந்தேம
கள்ளுமபுரிபுங்கன்னலுங்கத்தமங்குளியும்
எள்ளுமேனலுஞ்சாமையுத்தொலையுமெனையும
விள்ளும்புவுதுவதனுமபால்பாசமேவீசும்.

(ராகுள)

தூல்விராய்ப்புண்ணியினாமறுவருளும்
கொல்விராய்புருந்தினர்குண்டுகைக்கொல்ல
மால்விராய்ப்புண்ணியுண்டுகைக்கொல்ல
பொல்விராய்ப்புண்ணியுண்டுகைக்கொல்ல.

(ராகுள)

மயிலும்பேலையும்மொழிக்கொண்டெமகிழ்வார
அயிலுந்தென்னொழிபெயராதவரதருள்
பயிலுங்காட்டபுருந்தருள்—தாடகவாண்டாளுள்
வெயிலுமோர்ந்தனம் தறுபுமாப்பண்டரியுளக்கும்.

(ராகுள)

அருணமபயிர்தாமபலில்வாய்கிட்டலனெய
பொருணமட்டலன்குக்கடலிப்பொத்திசைபொருந்தும்
தருணத்தருந்தாடலுமட்டலின்கதையும்
மருணத்தருவதும்தாவதுவிலுளவருடர்தோர்.

(ராகுள)

வண்டுகாட்டிடவல்லதெழிசையவாவாய்சொல்
கண்டுகாட்டிடவல்லதாரமுதந்தண்குதிரின்
துண்டுகாட்டிடவல்லதுகரர்க்கமுதுதவி
உண்டுகாட்டிடவல்லவெனப்பில்பாணரெங்கள்.

(ராகுள)

கடங்கவிட்டலனருந்துவெண்கோகொள்கையன்
முடங்கவிட்டலன் கஞ்சனெஞ்சிற்புகமுனைவோர்
அடங்கவிட்டலன்முன்வலன்குடலன்
விடங்கவிட்டலன்சேவடிக்காணவந்தம்.

(ராகுள)

(இ—ள்) கடம்—மதத்தை, கவிழ்—சாய்க்கின்ற, தலனிருந்து—இடத்தினின்
றும், வெண்கோடு—வெள்ளைக்கொம்பை, கொள்—பிடுங்குகின்ற, கையன்—கை
யையுடையவனும், முடங்கிட்டு—வணங்கச்செய்து, அலன்—துன்பம், கஞ்சன்—

கஞ்சனுடைய, நெஞ்சில்-மனத்தில், புக-நுழைய, முனைவோர்-எதிர்ப்பவர்களை, அடங்கவிட்டு-அஞ்சவிடுத்து, அலன்-பலராமனுக்கு, முன்-முத்தவன், அலனாகிய-அல்லன் தம்பியெனலாகிய, அமலன்-பரிசுத்தனுமாகிய, விடங்கவிட்டலன்-அழகியவிடோபாலினுடைய, சேவடி-சிவந்தபாதங்களே, காண்-எல்லாருமுன்னேபார்க்கத்தக்க, அரவந்தம்-நாமரைமலா, கவிழ்தலென்பத கவிட்டமலன்பது எனுகைநோக்கித்திரிதலுந்தோன்றலுமாகிய வகாரவனகயுளடக்குத, முடங்கஇட்டென்பது முனைவோர்களை வணங்கச்செய்து கஞ்சனெஞ்சில்லம்புக அஞ்சவித்தெனக்கூட்டுக.

முன்னினம்பரமார்த்தமென்றேவருமொழிய
மின்னினம்பரவியமணித்தேரிடைமேவி
மன்னினம்பரமாயையப்பார்த்தனூல்மாய்த்தோன்
பொன்னினம்பரமபுகும்பண்டரிக்கேணர்ப்புந்தி.

(௩௪௪)

முந்தியங்கமலத்திருநாமத்தைமொழிந்த
தந்தியங்கமலத்துறுதத்தறத்தவர் தீதான்
இந்தியங்கமலத்தினதெனவெதிரிகலா
உந்தியங்கமலத்துறுமுவுறயிர்வனடு.

(௩௪௫)

(இ—ள்) முந்தி-முன்னே. அங் ச-அக்குறத்தினின்ற, அமலம்-பரிசுத்தஞ் செய்கிற, திருநாமத்தை-மூலமாம் மூம பெயராக, மொழி-த-மொன்ன, தந்தி-யானையானது, அம்-அபுதிதான, கமலத்த-தீரினே, உற-உறவுடையான தத்து-ஆபத்து, அற-தீர, தலாதீதான்-பொருளாகியது, இ-த-சந்திரன். இயங்க-உதையமாகக்கண்டு, மலத்தினதென்று-இ-ந-பெயராகியதமுள்ளதென்ற, எதிரி-அதற்குமுன்னே, இகலா-யிறோடுதத்துவகொண்டதாத, அ-த-யங்கமலத்து-திருநாபிக்கமலத்தினே, உற-ப-பயபு, உற-அ-க-செய்க்கப்படுகவர்களுடைய, உயிர்-உயிராகாகிய, வனடு-வனடுகள்.

அதரபந்தமின்றலம்மலாபொன்முசுமலரா
சுதரபந்தமென்றுன்புறப்பெறுவகடுவா
இதரபந்தமெல்லாந்தெறுவித்தவனெழில்செ
உதரபந்தமுள்ளத்துணின்றுலாவுடமுயர்க்கு.

(௩௪௬)

நம்பொன்பான்மணிகையுறாயசமலாயுப்
அம்பொனாமுமணிமறுவுறதிகழ்த்தயர்வா
கும்பொன்மாதருங்குலையுமொன் தரவுண்டயா
செம்பொன்மார்பமேயாட்கொளச்செனவெசயதுயா.

(௩௪௭)

வீண்டகண்டனமென்மொழிப்பின்னைபொன்வ்புல
கொண்டகண்டனென்குடம்பயில்சுத்தனெனழசையம்
மண்டகண்டமும்வாய்வழிச்செலும்வகைவாரி
யுண்டகண்டமேயுயக்கொளவுறுவர்பண்டரியோ.

(௩௪௮)

கய்யவாயுறுசங்கமுந்திகிரியுங்கவின
எய்யவாய்வில்லுமிகல்சினத்தன்னுநாந்தகமும்
துய்யவாயுயர்தோள்களுந்துலங்குறத்தொருவோன்
செய்யவாய்கண்டுளோர்கின்றைகவர்வதுசெய்யும்.

(௩௪௯)

உண்களாவாவிலவகெழும்மணிமேனிகொண்டியலவான
 உண்களவாயவழியோடுநவனடுகொருங்கெ
 டுங்காபாபிறுடைமொழிற்பண்டரிப்பரமன
 கண்களாலவெயடகண்டவாதநுள்ளகண்களிகக

(1762)

முதுங்கொடி முறுட்டி மடோனா மணிமுடியம்
சகலமவான ஞானாதோஷதந்த பாலமு
நகராணுரு நாகபுகளுர்
சிவகுருகுலஞ்சு, படப் பண்டியமி தான்

(மருத)

ராஜாஜி உடனடி கட்டிடம்
 உடனடி கட்டிடம் 1414
 100 மீட்டர் - 100 மீட்டர்
 100 மீட்டர் - 100 மீட்டர்

(1152)

மேலும் — ஈ. இராஜசுந்தரி உதயசுந்தரி
பாண்டிநாடு க. ராமசுந்தரி, க. ராமசுந்தரி
ஈ. இராஜசுந்தரி, க. ராமசுந்தரி, க. ராமசுந்தரி
க. ராமசுந்தரி, க. ராமசுந்தரி, க. ராமசுந்தரி

(175)

[illegible]

பேட்டலனரகுராய்ளப மமீளள
வீட்டலனரகுராய்ளப மமீளள
வீட்டலனரகுராய்ளப மமீளள
வீட்டலனரகுராய்ளப மமீளள

(π ⊗ Id)

(இ— ௫) விட்டலன் ரகுமாயிடை-ரகுமாயியைவிடாதவனாகி, மேயினன்-கூடையி ரககின்றவனென்றது, விட்டலன்-விட்டலனென்றும், ரகு-ரகுவென்பவனபுகழை, மாய-மறைக்கத்தக்க, இயை-குலசம்பந்தத்தை, இயைபு பெனபது—இயைபெய்க்கடைக்குறை, மேய-ஆராய்ந்துகொள்கின்ற, ரகுவின்புகழை மாயக்கின்றயினைபெய்க்குகின்றவென்பதுபெயரெச்சவடுக்கு இன்ன-சூரியன், என்முல் குலகீரத்தியாகிய வமுத்ததையுண்கின்றவனென்றும்- மேயதல-உண்ணுதல, வாய்-இகழ்த்தக்க, தலன்-இடத்தை யுடையவனாகி, திருமேல்.—இலகூமியைய, கீளை-எண்ணுகின்ற, வெய்தின்ன-கொடுமையை யுடையவனாகு, எட்டலன்-கிட்டாதவனென்றும், அவன் சீதையை பிரித்தகாலத்தில, திருமேனி திருவுடம்புக்கு, நைவு-இளைப்பை, எய்தின்ன-அடைந்தவனென்றும், திருவை பெனபதற்கு-திருமேலென்றா அது உற்பமயக்கம்,

(௩௩௩)

நாமதேவராணபுகல் உதவன
நாமதேவரணபுகல் உதவன
நாமதேவரணபுகல் உதவன
நாமதேவரணபுகல் உதவன

 $(\pi \oplus \pi)$

இடையிலேகரமெழுதினார்களான
இடையிலேகரமேயதலிலகமெழுதினா
டையிலேயெனநாணுறுமங்கையாள்
நடையிலேயெனநாணுறுமங்கையான்.

$$(\pi \oplus \sigma)$$

கண்ணன் விண்ணவாகாதல் கருங்கடல்
வண்ணனென்றிறந்தமாலிலங்கைதொழு
தெண்ணினதவனசீருமெழிலுமேவ
வண்ணங்குறிவினாகுமவழங்குமே.

(ନଠାଓ)

(இ—ள்) கண்ணன்-ஆசிரிதபவவியனென்றும், விண்ணவா-வைவணவாக
 னெவ்வாம, காதலிக்கும்-கணமெயங்கததக்க, " லவண்ணென்றும்-நீராழி
 வண்ணென்றும், ஆத்தமாநிபுங்கைதொழுதது-னநீர நவன-சீராம-எந்திர-
 எவவண்ணம்-கூநில-வினங்கும்-வழங்கும பாண்டுரெங்கனெடுங்க-ஈது
 ட்டுமெஜரேதொடாருகன்கமெவங்க-உப.

ஐயதேவர் சரித்திரம்

கெதா கரையா டுமயிப
புதலமிய சரிப வி த
ஒதுக வென்ற மு டு த
பொதினை மினை ப ம பிபு . (க)

சிறத்குழ புல் ம டுபெய ி
இததுதோப மொ டி க த டு
திது மில டுபுரி னு ளிடி
யாதுபொன டுபொக வு த டு ()

தனைபரை டுபொக வு த து ம ராயி
இனியவு ப டு ன ம டு டுபொக
புனியலை ய டு து த டுபொக
ம.மமரி ப டுபொக டுபொக (ஊ)

தாரகா கருந்தன டுபொக தா டு
வீரது முனிவரிப டுபொக வினைவரிப
குரனும் பொலபு கரு டுபொக
சரிய ராயச டு தேவ டுபொக டுபொக (ஏ)

பதுமமா கனதயிதி டுபொக ப டுபொக
துதிபெறு ராதைதன் விளசத தொலக
விதிசெய விபலகோ வு த டுபொக
புதுமையென டுபொக டுபொக டுபொக (ஐ)

நாரணன் வாழுக டுபொக மாபொக
ஆரண முணாந்தா டு விக யாதிபன
ஓரணி தாலையு பததி யாகக்யத
தாரணி யோரககுததான் சாற டுபொக டுபொக (ஈ)

அனையவ னறிஞரை யதெததி யான்சொலும
பனுவலு மாறு தேவா பாடிய
இனியகி தமுமினை யாகு மாதலால்
உனியனை வோருமோ துகவென் டுபொக (ஊ)

அவ்வுரை கேட்டலு மறிஞ ரோதவார்
திவ்விய குணச்சய தேவர் நூலுடன்
செவ்வீதன் நியானேனுஞ் செருக்கி னுற்செயும
இவ்விய னூலினை யிணைத்துக் கூறுதல்.

(௮)

அன்றியு மென்கவி யாரு மாடுவர்
ஒன்றவென் றுரைப்பதை யுன்னங் காலையில்
என்றுமெப் பொருளையும் வலுவி லீர்திடில்
குன்றுமப் பொருளிய லென்று கூறுவார்.

(௯)

நின்னுரை நின்கவி நினக்கு நேருறும்
பொன்னுறை நிறப்பரம் பொருளுக கொவ்வுமோ
என்னலு மேந்தலிவ் விரண்டு நூறனில
பின்னிகோ னேற்பதே பெரிதென் றோதினான்.

(௧)

அக்குழு யுடனர சமல னுலயம்
புக்கியன் நிரவுமால் பொருந்த லாகிய
முக்கிய நூலுற முன்னா மறிது
பக்கவி னுறவெனப் பாழி ருமுளா.

(௧௧)

மறுபகற் காலேநூல் வைத்த யாவரும்
திறமிகு கோயிலைத் திறக்க யுமாதில்
புறமுறு மன்கலை போர்தெ டுததுடர
தறிநிதி நாதனை யறிஞ ரேந்தினார்.

(௧௨)

படியினை நோக்குபு பதியை நோக்கியவர்
வழிகளி னுறகெதிரா நூலொன் றுகருதல்
சுடரின்முன் மின்மினி சோன்மல போன்றதால்
கடவுணின் னூலினைக் கமராத தென்னார்.

(௧௩)

குறையுரை கேட்டமன் கொதித்து னேபுரு
திறைமுனின் நின்றநின் னியல்பு குன்றின
மறையெலாம் பதிதபா வனென் னோதிய
முறைகெட வோரமுன் முன்பு தோன்றலால்

(௧௪)

ஆதவன் கதிர்நல மலதி னும்படும
போதவிழ் பொய்கைதான் புலியுந தேனுவும்
சேதநீ ருணத்தருஞ் சேர தென்னவே
நீதைய புரிவது நினக்கு நீதியே.

(௧௫)

என்கொண் டியான்புரிந் ததையி கழ்ந்தனை
நன்றிது வெனச்சய தேவர் நல்கிய
ஒன்றினை மகிழ்ந்தனை யுனக்குத் தக்கதோ
என்றனி நாயக விதற்கென் செய்வதே.

(௧௬)

ஆவியை விடுத்தென தகந்தை யானதை
நீவுத லேநல னென்று நேர்தலும்
மாவியல் மார்பினன் வருந்த லென்றுதன்
தேவிய லொடுமுனந் திகழ்ந்து தோன்றியே.

(௧௭)

அரசனா லினிற்சலோ கங்க ளாறுநால்
வீரசுற மாஜய தேவர் விண்டதிற்
புரைதபத் தெழுதினன் புனித நான்முகன்
சீரமிசை யெழுதவுந் திருத்து கையினான்.

(௮௮)

வேறு:—அன்புக் கிரங்குஞ் சகாச னுருஞ் கரச னகமகிழ்ந்து
துன்புந் துறுவெஞ் சினச்சுவர்து துளவோன் புகழைத் துதித்திருந்தான்
இன்புந் திடச்செய் சகராதத செரிசேறா த்திரஞ்செ யொருமறையோன்
உன்பக் கலிலோர் கன்னியவ நரித்தா ளவன்சுத் தரங்கண்டு.

(௮௯)

பதுமா வதியென் றிடமுந் பகர்த்து வளர்க்கப் பருவம்விஞ்சி
அதிரு புகொண்ட லெங்குநின்ற வடனைச் சகரா நன்றான்க்கே
துதியோ டிதவ ரிச்சயித்துத் துணிந்தவ லிருக்கச் சுற்றத்தார்
வீதுநேர் முகத்தப் பெண்ணுமுகம் விரும்பு குணமு மிகத்தெரிந்தார்.

(௯௦)

தெரிந்து வினவு முடவினாக்கு = சகரா நறுக்கென் றெரிவைதன்னைப்
பொருத மணஞ்செய் றதையன்றிப் பறத்தோர்க் குதவே னெனமறுத்துப்
புரந்து மகிவ வருநாளிற் புலியோர் போற்றிற் சகராதன்
பரிந்து மறையோன் களவில்வந்து டகர்வா னிகர்வான் ஐயதேவன்.

(௯௧)

ஆத லான்மற் றவன் னன்க் தன் னருநைத் திருமா மகடன்னை
நீத முடனே மணமுடனாதது கெனவே ிமல னிகழ்ந்துகின்ற
போதில் விழித்து மகிழ் தெழுந்து புகன்ற ளுடதே வரைராடி
மாது தனக்குப் பொருத்தினதை மதித்த துதித்து மணம்புனர்த்தான்.

(௯௨)

நிமலன் வடிவாம் ஐயதேவர் கிகழ்த்தும் பதுமா வதியுடனே
அமலன் ளகரா தந்தனிலே ஹரிகீர்த் தனஞ்செய் தமர்ந்திருந்தார்
கமலங் கதிரியோன தென்போலக் கடவு ளாழவேண நிறகருத்தான்
விமலன் வடுவீர ககனா வித்தன் வடாகன் மிகபுகழான்.

(௯௩)

அவன்செய் வழிபா டதுதோக்வி யனக விவனென் றகத்தமைத்துப்
பவஞ்செய் மயலைத் தவிர்ந்தருளப் படுசிறிமல் லுபதேசம்
சவஞ்செய் துபப்போ தித்தவன்செய் சலஞ்சோ தொழம்பு நனிசிறப்பத்
சவஞ்செய் பவரிட றெந்திருந்தா தையல் பதுமா வதிதலைவர்

(௯௪)

குருசே வையிலே நிரிகரணங் குளிர்த்தன் பதின்மீக் கொணும்வணிகள்
ஒருநாள் ஐயதே வரைவாண்டி புயந்தென் சதன முறல்வேண்டும்
திரடா யகனே மீத ிர்த் ரென்ன பதே வருஞ்சிறக்க
வருவே னெனத்தேந் மிசையே புறி வநதான் னனதூர் வளம்பொலிய

(௯௫)

வந்தா சனத்தின் மிசையிருத்தி வறங்கும பதினாறுபசாரம்
தந்தா தரித்தங் கவரநுளா சமந மாநி யான்மகுணம்
சந்தா ததிகஞ் சிறந்தோங்கத் தினமும ஹரிகீர்த் தனஞ்செய்து
முந்தா தரத்திற் சடமுடர் முழுதுந் தெளிந்து முயனாஸில்.

(௯௬)

திங்க ளளவு மவ்வூறிற் சிறந்த சீடன் பணிவிடைகொண்
டங்க ணுறைந்து ஐயதேவ ரந்த வணிகன் றணைநோக்கிப்
பொங்கு புகழாய் ஐகராதம் போக வேண்டு நாயினிகீ
இங்கணி ருக்க வென வெழுந்தார்க் கெல்லா வுபசா ரமும்புரிந்து.

(௯௭)

ஞானர் தருகற் பகமேநின் னளின சரண மறவாத
மான்ம வழங்கு கெனவவர்த மலர்க்கை தலைமேல் வைத்தருள
மேனன் கிவர்தக் கணைவிரும்பா ரென்றங் கவர்கா னுவிதமாய்த்
தானன் கமைத்துத் தேரேற்றித் தனியான் கொடுத்தத் தடமவிடுத்தான். (உஅ)

வேறு.—அணியு மாயையுங் குருமனைக கீந்தென தடிமைப்
பணிவு சொல்லுதி யென்றவ னோக்கியே பணிந்து
வணிக னேவலின் வந்தவ னெடுவழிக் கொண்டு
தணிவி னோன்பினர் தாம்வர மறறவா தமமை (உச)

வணங்கி யென்மனை வந்துள காரியம் வாய்நடல்
றிணங்க நல்லிடை யீகென வந்தவ னிரப்பக
குணங்க ளாலுயா தேசிக ரவனகொள்க குறித்துப்
பிணங்கு கின்றதின் றேகெனத் தனிபெயா துனரே. (ரு)

கங்கை மாநதி காணவந துறுபகங் கடுப்ப
வெங்க னாரவர் தேரிரு புரத்தினும் லிரவச
சங்கை கூர்நதிரு வளையுங்குள டிவாவரு தருதி
பங்க் மாகுமென் றறிந்தநதச சோராரப பாபத. (ருக)

தேரி லுள்ளன கொள்கெனத் தேலாவிட் டி டிகி
பாரி லேதனி யேகுதல பாரதொனறும் டரியா
சோர ராவனர் செலவிடில் கணிகனி சொலவா
ஆர வாரம தாகுமென் றறிந்தன மருசா (ருஉ)

தொடாநது சென்றவா தமைக்கோலை செய்பன துணியா
தடர்ந்து கால்கரந் செறித்தா டுதளாகக் கால்குண்டகரு
படர்ந்த தோரபுதா படுத்தன ரேகலும் பாாமேல
நடந்த தேசிகா கிடந்தனா நன்னில நடுங்க. (ருங்)

அரிதன் னுமத்தை யிடைவிடா தனுபவித் தலிடுறல்
பெரிது புண்படு துலத்தை வெறுத்தனா பிரித்து
கரிய மாலுரு வந்தனை யுளந்தனிர கண்டங்
கிரிவு ருதுயர் ஞானவா னந்தத்தி லிருந்தார (ருச)

அத்தி னந்தனிற் கிரவுஞ்ச வேந்தனவ வனத்தில்
மொய்த்து வேட்டையின் முயன்றவன் பகலசெல முன்னி
மைத்த வல்லிருட் டங்கலிற றேசிகா வழுவம
வைத்த மாநிதி யெனப்புத ரிடையொளி வயங்க. (ருரு)

கண்ட வேந்தனங் கணுகியே யாதெனக் காண
விண்டு தாசர்த மெய்விகக் கொடுமனம் வியரது
கொண்ட நாமசங் கோத்தன முத்ததையுங் குறித்து.
மண்டு கின்றபே ரன்போடு வணங்கினன் வாழத்தி. (ருகூ)

பொருந்து கால்கரம் புண்ணுறக் குறைந்ததும் புண்ணல்
வருந்து ருத்தந் தெரிந்தடி கேணமை வருந்தத்
தெரிந்து செய்தவ ரியாரெனத் திவினை யென்னப்
பரிந்து மன்னவன் சிவிகைமேற் கொடுசென்றான் பதிக்கு. (ரு௪)

கனக மாமணி யாசனத்திருத்திமுக கரணம்

அனக மாயடி பூசித்து னோதெது ஞான

தினக ராவெனச சேவைசெய தருளபெற்று க திகழ்ந்து

பனக மீமிசைத் துயிலபரஞ் சுடாதுதி பயின்று

(கஅ)

பரிசு னங்களைப் பார்த்துநீ ரிவரடி பணீவீர

ஹரிசு றுகியற றுமினென வானையீற றெடகெப

பெரிது கொள்கமீட டொருளம் பெரு தன மென்று

கருதி யேவலின முயன்றனா மனங்குது கலத்து

(கஆ)

அன்ன வா றெழு குறா த னாளீல ப வரசன

மனனி மாவ வ ரடினை யனடொ ட வணங்கி

மினனு தமமடிப பு ின புரிவனா விடடுப

பினை யோ பொரு ளீலயெனச் செந் தயான பினுறும்

(கஅ)

அழக ஞானரதுக கனமயது செட தென மைத்தென

பழவ தாகநீர பணித்தினொ றினபூரை பகர

மடிவில னபநீ மாலடி யாரம் வணங்கி

முடி வில பூசனை புரிவனே யெண்ணென முன்னம்

(கக)

என்ற போசவ னெழு கவ ரதகாமி னுள்

நன்று நனறென னார னனடியொ ளானகளை

டொன லெவ்வனக டாரு ியுளாத்தென டனாகக

வனா போதனா மாலடி யா குநீ வகுபடா

(கஉ)

குலலை மாமணி ராமநாமர்க டிகாண்கி

நல்ல கோபிசு சை டொடு பன்னி நாம

வல்ல நன்னா லாதிய கலத்தெ டு வொ ட மா

அலலு னனபக லுமமரி ராமக றைவா

(கங)

ஆய மாலடி யாரகளைக் கண்டடி யலமீர

தூய பூசனை புரிதிபெற சு ரகிரா பகாரு

மேய பாரகடா செல யின மே டப வீருடபய

வய தாருமென றியமபிட டொரு திசைது

(கச)

தேசி கோத்தமா டெப்பிய பண்ணி ரகு சோறு

மாசி லன்னவா சேவடி தீலமினா வைத்துக

காசில சாதுசற சனாரு சேவைமைக் கண்டு

பூசை செயவதே கடைபபிடித் தனனிர போதும்.

(கரு)

அரசன மாலடி யாரடி கனபொடு பூசை

புரியு மறபுகட பெருகலாற காணிய புகுநசா

பெரிது பள்ளத்திற பாயுநீ ரெனபபெரும பெருமை

அரிதன னுமங்க ளனுதின மோதுசீ ரடிகள்

(கசு)

அடியா பாறபெரு கனபுறுத் தியஜய தேவா

*படியை நேசித்துப் பூசித்துப் பாரத்திபன பரவும்

நெடிய பூசையை நோநதுகொண டவனபொரு ணிரப்ப

மிடித் வீரநதனா விணபொ லனபுசெய விமலா,

(கசு)

பொய்யுரைபொ ழுதுபுவி பொள்ளெனவெ டிக்கக்
கையரிவர் தேரோடுக விழ்ந்தனர முந்த
வையம்விடு வோரவண்ம டுநதிடுத லின்றிப்
பையவய லெய்தினர்ப யநதனாப தைத்தார

(௬௮)

வேறு:—யாது செய்துமெ னவுளத் தேங்கியித்
திது நேர்ந்தது தெய்வத்தி றமன்றோ
நீதி மன்னன்மு னீதுந் கழத்திடப
போது வோமெனப் போதலுற ழாரோ.

(௬௯)

வேந்த னுக்கு வி ளமபிடப் போனவா
ஆய்ந்த கேள்விய றிருர டுதொழு
தோய்ந்து நின்றனா செய்தன றுறாதைச
சாந்த மூர்த்திகட் டோயந ததுமபவே.

(௭௦)

மாய னேகுந்தி லைநதனரச காத்தா
காய னேசத்ய பாமைக ளிடுஞான
னைய னேயிந்த நீணில டுணை மொட
வாய னேயென மாழ்கிரா டாழ்த்திடே.

(௭௧)

கஞ்ச னேமுத லானக ணகநீரா
நஞ்சர் வானநன் னுடனைய செயதே
வஞ்சர் கீழல கொ தவ குடபது
தஞ்ச மோமிகு தணைநன் லென்பதோ.

(௭௨)

மூல மென்றக ரிகாமுன னேமுநதிப
பால னஞ்செய்ப டிபகை பாகய
கோல வெங்கர வுக்குங்கொ டுத்தனே
சால நிற்பதந் தககதென றே கொலோ

(௭௩)

அப்ப டிக்குனக் கன்பனை ன்றியாடூர து
தப்பு றுத்தியென் றன்பகை யாயினோ
மெய்ப்பு றுததுநல் வீட்டையச செயயா
திப்ப டிசசெயவ தென்னையென் னையனே.

(௭௪)

என்ன நைந்திவ ரிங்ஙன்வ ருந்தபோ
தன்ன லுர்தித னததனி ரங்ஙியே
தன்ன தானச குணவு ருக்கொடு
முன்ன ரெய்தினன் முன்னமுன் னெய்துவான்,

(௭௫)

மால்கண் காணமுன் வநத வுடனீவா
கால்க ரங்குள்க தித்துவ ளர்ந்தன
ஆல மன்னவ ரானதி ருடரும
மேலு றும்பொன்வி மானமீ தேறியே.

(௭௬)

வான கம்புக லாயினர் வையகப்
போன கன் ஜய தேவரைப் புல்லியிங்
கான நின்னுடைய ன்புக்க ளவிலை
நான கங்கனி தங்கின னன்றரோ.

(௭௭)

என்னக் கூறிவிண் ணேகின் னேகின்
பின்னாக கண்டவ ரோடுபெ ருந்தனை
மன்னச சான்றவா தமமைவ ணங்கியே
என்னாக காலகர நண்ணிய தெவநனே (எஅ)

செப்ப வேண்டுமெ ன்சுட தேவமு
தப்ப ரப்புகள் ஞாதாத கவெலாம்
ஒப்பில் வே தறுவந்துப மாவதி
யிப்ப திகெயத வேன்ன டாக் மே (எஆ)

என்ன னேவலின் வ ச்சி னைக மல
ஆன ட சீர்ப்பது மாவதி மனடொந்
சனன காறாரி ராசனைத் த டாக்
கின்ன டேவல ராடொன் டெர் னுள (அஅ)

வந்து ராச ம ரம போற்ற போ
த ர டொகன ணுத ட போ
மொதி டப்பணி த ர ர க மே ட ரினே
மொ ரா ணுன கவலி ய டென் டெ (அக)

ஆனன தாகென வனடொ டென் துத்த
பென்னின் டொகை புக டிபான் னைநம
மன்ன னவதத ம ரம போ டென்
சொன்ன டெ கனெ டொடுகு டெ டே (அஉ)

பொவகு சிததுக புரம புணி ட
கவலக சாவிததி ரிகடக் கரிடொள
மங்க டுஞ்செநி டென்ன னைகின்ன
மவதைய கருடப ர மாவதி டாதரோ (அங)

வேந்தன டே டென்னி டெய மேவுநாள்
போகொள ணுர டெ ரவலன் டோவிய
கோதன ரபிக ர கெநி தருமரட
கோதன டென்ன டெயினன் டெறயே (அச)

செப்பு சொல்லவ டெ டெ வியிலு
டெய டதாகவு டெ கடை டெ டெ
கொபயி டெ புரப டெ டெ டெ டெ
அ புதமமனா க டெ டெ வாயிடெ (அரு)

மாழக லிநறி டக மாவதி மாத்திரம்
குழமொ ண டெகன் தோநரின ணகவே
முழகு துன்பினா முன்னியி தென்னெனத்
தாழவ தாப்பபது மாவதி தன்முனே (அசு)

நின்ற மன்னவன டேவ் டி கழத்தினு
நன்று முனெடு டொனகுப வத்திலு
தன்று ணைப்பதி தனனைத் த முவவே
துன்ற லறபுது தோனறலை யோவென. (அள)

ஆத வன்கண டங்குக திரென
நாதன் சாவைந வில்பொழு தேசெலா
மாத ராளிவன் மன்னுவ தென்றுகொல
நீத மாயினி நீநிகழத் தென்றன

(அஅ)

சொன்ன வந்தச்ச ஜாணன்ம னேவிபோப
மன்ன லாணபின் மன்னவன நேவியீ
தென்ன கண்டறி வேனென வேணணிமுன
துன்னு மந்திரி பொய்சொலச சூழவீததாள

தேர்ச்சி யின்றுணை வாசெயகெ ளுசெய்யும
ஆய்ச்சி யான்ஜய தேவர ரசொடு
வாழ்ச்சி யாகிவ நமபுகச செயதொரு
சூழ்ச்சி யாலிறந தாரென்று சே லலிணை.

(அஉ)

கற்பி னாலுயா காதுபத மாவதி
பொறபி னாதெயு ளகொலப போதது
நிற்ப தானமெய யோவென டுபொ
உறப வித்தவ ளோபெருச சூ

(அச)

சாறறு முனபது மாவதி னுநுமீர்
மாறறி னுளகண்ட மனைவன டெய்முர
போறறு வேரொடு பொயவீர டாடுநாள்
ஆறற வீயின மாடகெடா ராயபச

(அட)

என்றி நங்கின ளியாருந் தாகுநா
துன்று கோயிறறு யாககடன முழுக
அன்று வேட்டைகக டைநதவ ரசனும்
சென்று ளோருநதி கைததுளவந தாரகோ.

(அஎ)

ஆவி தென்னென்ற ரசனவி னுயிததன
தேவி யானிகழ செயகையை மந்திரி
நாவி னாலுணாந தெனசெயவெ னுனெனக
கூவி மன்னன்கு லைகுலை தேநகிணை.

(அச)

ஏங்கி யீதுசெய் தாளுயி ரீரவெனெல
ஒங்கு ம்பெணகொலை யொலலையி லென்னுயிர
நீங்கு மாபுரி வேனென நீணசாப
பாங்கி லங்கிப டெருழி பணணலை

(அரு)

மந்தி ரிக்குவ குத்துபபத் மாவதி
அந்த மானத நிஜய தேவாமுன
வந்து தாமுநதும்ம னேவியென னாலுயிர
சுந்த லாகிய தென்றுதெ ரிததனை.

(அக)

வேத நாதன்வி ளங்குமு ளததினோ
மாத யாவொடு மன்னவ னைபபுலி
வீத லானதுன் னுலன்று மெவெனட
போத லாயினர் தேவிபு நததிலே.

(அஎ)

கண்டு கண்ணைக் கண்ணினுள் ளேவரக
கொண்டு தாளமும வீணையுங் கைக்கொடு
பண்டு மன்சொன்ன பாட்டனு நான்கென
மண்டு மல்டப திகென்னு மொத்தினார்

(௧௮)

கீர்த்தனத்தொடு சேரககி னத்தலும்
தீர்த்த னுணி ருநெடு மாலசெய்க
காரத்த தாகவ னுடைய னனபமுட

(௧௯)

டலலி டல்டப கிழைபடி கழைவா
லல சென உரு வனறுவி ருவுவோ
அலலல பொருவ வரிடக தலலெரி
லலல லலக டெரு லலலலலல

(௨௦)

எ ர றி யமயிபப டப ட சீனெ
ஹ து ஹ ஹ ட்டக ட்டபு
துவ் வார ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ
ந்நெ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ

(௨௧)

மாழி கூழி ரவ ஹ ஹ ஹ
ஹி ஹ ஹ ஹ ஹ
ஹும் வே தவ ஹ குஹ ஹ ஹ
ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ

(௨௨)

து ள சி த ர ச ர் ச ரி த் தி ர ம்.

—:0:—

பொன்னி னுயகன் புனிதவான் மிகனைப் பாப
வன்னிவையகத் துளததை யுதித்தரி புத்தி
தன்னி னுற்றுவை யென்ற லுந் தாளினைப் போதில்
சென்னி மண்ணுறத் தண்டனிட் டவனியிற் சென்றார் (க)

அத்தி னுபுரத் தமர்கனோ ஜாவெனும் பெயரின்
உத்த மக்குலத் தாத்துமா ராமனுக் குரிய
வந்த கச்சுத னுதலு மிகமகிழ்ந் தீன்றோர்
புத்தி ரன்றனைத் துளசிதா செனப்பெயா புகன்றார். (உ)

ஆய மைந்தனை யன்புட னுடொறும் வளர்த்தேழ்
ஆய னந்தனி லுபநய நத்தினை யாற்றித்
தாய பன்னிரண் டாண்டினுட் டொழின்மறை யனைத்தும்
ரய பின்மம தாயெனு மினேமண மிசைத்தார். (ஈ)

இளமை நீங்குறத் தையலைப் பிரிவுறு தியன்றவ்
வாமை மாநகர்க் கரசக பரனுரை வழிப்பட்
டெளிமை யின்றியெச் செல்வமு மியைந்தனு பவிப்பார்
துளிமை போலொலி தளத்திறை யொடுசுர நடந்தார். (ஐ)

மமதை மாதிரை மறுபகற் றாதவர் தடைந்தே
உமது தாயுமைக் காணுநற் குவந்தழை யெனயான்
றமது பாலடைந் தேனெனக் தையலு மாமிக்
கெமது தாயகம் பேர்ப்வரு வேனென வியம்பி. (ஔ)

வணங்கி நல்விடை பெற்றனை யகத்திடை வந்தே
இணங்கி நல்லுரை யாடியங் கிருந்தன ளிருநக
ரிணங்கொள் வேலவ னுடன்சென்ற மமதைத் தையர்
மணங்கொ டேவியைக் கண்டில ரில்லிடை வந்து. (ஊ)

அன்னை தன்னையெங் கெனவினாய் தெரிந்தக மயர்ந்து
பின்னை யஞ்சிலர் மாமியு ரிரவிடைப் பெயர்ந்து
மன்னும் வாயிலிற் கதவடைத் திருந்ததை மதித்துத்
துன்னு மேன்முகட் டிருந்திழி பாம்பினத் தொட்டு. (எ)

கயிறெ னக்கொடு சதனமே லேநினர் கடுகிப்
பயிலு முன்றிலிற் பாய்தலு மொலிதனற் பயந்து
துயிலொ ழிந்தனர் யாவருந் துணுக்கெனத் தோன்ற
மயிலி யற்றனி மமதையும் வெளிவந்து மாழ்கி. (அ)

ஆவி நாதந் ரல்லெனுங் கடலிடை யழுந்தி
மேவி நீர்கிய தெவ்வித மிதுவென விதியோ
நீவி ரேறிய தெத்திற நிகழ்த்துக வென்னத்
தாவி நான்வர நீவிடு கயிற்றெனச் சாற்ற.

(௬)

காட்டு வீரெனத் தொடர்ந்தவ ரொடுவந்து கண்டு
நீட்டு பாம்பெனத் தெரிந்திது தாம்பென நீர்கை
பூட்டு போதிலுங் கண்டிலீர் காமமென் புழுக்கம்
மூட்டு வெம்புகைப் படலையின் மூழ்கினீர் முழுதும்.

(௭)

இந்தி ரன்றலை பத்தினன் காமத்தி லிழிந்து
நொந்தி ரங்கின தறிந்திலீர் வருகென னுழைந்து
தந்தி ருச்சத னத்துளே தவ்விடையிருத்தி
மைந்தில் விஞ்சிய மமதைபு மின்னுரை வழங்கும்.

(௮)

பெண்க ளாசையங் கடலிடை மூழ்கினா பெரிதம்
கண்க லங்குவ ராகலிற் காருத்தன் கழல்மேல்
எண்க லந்தநீர் பேரின்பக் கடலிடை யிறங்கி
உண்க நாமசங் கீர்த்தனை முதந்தனை யுவாது.

(௯)

இனியொவ் வாநெனக் காமத்தை யிகழ்ந்தன ராக
வனிதை கூறலுந் உள்ளிதா சாமென மதித்துப்
புனித மால்சர ணங்களை யுளர்ந்நிற பொதிந்து
தனிகி லாமுக மமதையைப் பார்த்திது சாற்றும்.

(௧௦)

நெருப்பில் வீழ்தரு குழுவியைத் தாய்கண்டு டோர் ற
விருப்ப மோடகற் றுதலென நீயெனை விரும்பிக
கருப்பு வின்மதன் கணையிழுந் தவலுந் தருந்தைத்
திருப்பி னாயதிற் றேவியன் றன்னை தெரிகசில்.

(௧௧)

என்று கொண்டவ ரிணையடி மேல்வீழ்ந் தெழுந் து
நன்று சொல்லின யென்றுகொண் டாடியே யயாது
கின்று நீ செய்த நன்றியை நேர்வது நிலத்தில்
ஒன்று மில்லெனத் துணிந்தக நீத்தன ருனார்

(௧௨)

(வேறு) அவ்வயின கன்றகல்வ ளைத்திரிடை ய
திவ்வியப கீரநிந் திப்புனல்செ றிந்து
வெவ்வியலொ ழிந்துறுவன் மீகனூல வேரான்
இவ்வியலி னின்றனனெ னத்தெளவ தெய்கி.

(௧௩)

நசனிய மித்தசெய லிவ்வுலகில் வந்து
பாசமிகு பெத்தர்வினை பாறுமவகை செய்ய
மாசறுதல் செய்திலன்ம யற்கடல்வி முந்தேன்.
சீசியிது தீரும்வகை செய்வெனென வெண்ணி.

(௧௪)

நல்லுணவொ ழிந்துவரு நாராழியெ முந்து
செல்லுநகி மூழ்கினர்கி னஞ்செய்கரு மங்கள்
வல்லையின்மு டித்துதிர்வ னச்சருக ருந்தி
யெல்லையில ருந்தவமி யற்றினரி ருந்தார்.

(௧௫)

இப்படிய ருத்தவமி யந்நபவா நாளும்
கைப்படுக மண்டலந னீ கொடுகை கால்கள்
துப்புரவு செய்தொரும ரத்தடிசு ரக்கக்
குப்புதல் செயவர்ப்பிடு நீரதுகொ ணர்ந்தே (௨௯)

ராமனென வோதுதிரு ராமமற வாத
நேமாவரு டங்கன்பனி ரண்டதரி ரம்ப;
அமரமு றைந்தசமு துண்டுமிகு காநீர்
ஏமமுறு காளிடையெ திர தஞ்சாரு போதில் (௨௦)

கோரவுரு கொய்கைகு வித்தமைவி ரும்பி
நேரும்விழி காண்டெகிர் கினன்னு மககோ
ஆர்வமுறு நல்வரம ளிக்கவன வபபொ
சேருறுத வுதிரு ரியம்புவரே திரகே (௨௧)

பெரிய யாருனது பெரெனவென் முன்னே
பெயொடு வந்ததனி மிச்சமுரை செய்கென்
பாறுக வுதிரு ரியம்புபுரா பேயுறு
கூசு வபெயொரு சிக்குமவா முன்னே. (௨௨)

நானலகை யிபுசு வில்ல நாபலவி ருந்தேன்
ஆனபல ராமபுது மா பகன் டாரி
பானமது செயல்திழில் ண்பதனி னுல
மேனிதளா தாகடக வையடியா லாடனனி (௨௩)

அன்னதொரு தாகமுட னனமியவெ னக்குப
பன்னிருசும வறசை னீரபருகு பணபு
துன்னிடவ ளிததிபுட னுலருளசு ரந்தேன்
நின்னினைவி னேருவர நேரவெதிர சின்மேன் (௨௪)

என்றலகை யன்புடனி யம்புமலவ யெல்லாம
தன்னுணையின் மாதுளசி தாசாவன வித்தாம
ஒன்றுதலி லாதவுள முற்றிவணி தென்னே
நன்னுவண நாடவெதிர நன்னியது காகம் (௨௫)

எண்ணியது கறபகமெ திரத்தொரு கள்ளி
புண்ணியம்வி ருமபவெதிர புக்கதுகொல் பாவம்
உண்ணியநல் லாரமுத முன்னவெதி ருற்ற
தண்ணியக லென்றுரைசெய் தன்மையவை போல (௨௬)

(வேறு) அபசு தன்றனைநி னேந்தபொழு தோர லகைதான்
இச்சு ரந்தனிலெ திரந்ததினி யென்செய் வனெனு
மெச்சு லுந்துளசி தாசர்நினை வேலை தனிலே
கைச்சு தென்னெனவெ திரந்தலகை நின்று கழறும் (௨௭)

நீமி ருந்தமதி மானெனநி னேந்தன னினித்
தோமி லென்றகவி னுக்குரிய துங்க வரமொன்
ருமி ணங்கவுரை நார்கொடல் வோவ னியலும்
தாமி ணங்குலுவ தன்னபடி தானெ னலுமே (௨௮)

நன்று நீயிவனென னக்குதவ நண்ணி னையெனில்
மன்ற லார்துளவ ராமனெதிர் தோன்றும் வரமொன்
றன்றி வேறெதிது மாதரமெனக்கி லையென
நின்ற பேயழிபெ யர்ந்துபய நீடி யதரோ

(௨௬)

தூர மேவிலகி நீபுகல்சு வாயி தனைநின்
நேர தாகவிடு நின்மலனை நீதெ ரியவே
சோர்வி லாதுபுரி வேனெனலு மேது ளசிதா
சார்வ மோடவனை யாரெனவி னுவி னரரோ

(௩௦)

வாயு மாமதலை யென்றலகை கூற வடுவின்
மேயு மாருதிம னெங்குறைவ திடான்வி னாவிலே
ஆயு மாறுபுக லென்னமுறை யேய நிறுப
பேயு நீதினம்வி னுவுறுபெ ருங்க தைமுனே

(௩௪)

சிரவ ணஞ்செய்பவ ருககுமுனம வந்த சிரவணித்
தூரமி ருந்துசேலு வோபினரு வந்து செலலாட
சிரம்வ யங்குறுகு லாவொடுசி தைந்த சிலையும்
கரமி லங்குதடி யுங்கவினு கோவ ணமுமே

(௩௨)

கொண்டு மாருதிரு லாவுறுவர் லேதிய ரின்மூப்
பண்டு வோரெனவ நிறுதிடுதி பெ னற கலவே
விண்டு தநிலையின் மேவினாவி யாது மறு"ரன்
பண்டு போல்வினவ யாவரினு முறுது படர

(௩௬)

நித்தி யக்கரும மியாவையுமு டிதது நிமலன்
பத்தி யிற்பயிலு வோரமுனம டைந்த பயில்போ
துத்த மக்குணநன் மாருதியு னாத்த படியே
வித்த கச்சபையின் மெயினரி ருந்த னரரோ

(௩௮)

அங்கு ரைத்திடுபு ராணநடை யன்றும வினவித
தங்கு மெயத்தவாசெ லப்பினர்ச தாக திமகன்
எங்கு றச்செலுவ தோவவணி லேக விவாபின்
பொங்கு வப்புடன டந்தனாதொ டாந்து புனிசன்

(௩௯)

பாத தாமரைகள் பற்றினின்ப ணிந்த ருளசெய்வாப
நீத னையெனலு நீயெனடி திணடன முறையே
யோத காத்தெனவி ராமனடி யுன்னு கிறமெயத
னாத னின்னடிதொ டத்தருமெ னத்தொ டுலுமே

(௪௦)

அத்த னித்தலையி னின்றவனு"மான மலமா
நித்த னைப்புகழ்வன் மீகனிவ னென்று நினையா
மெத்த வுட்பிரிய மோடவன்வி யந்து தழுவி
யுத்த மக்குணவு னக்குறுவ தோது கெனவே

(௪௧)

நீவி ரும்புறுமி ராமனது சேவை நிலையை
நான்வி ரும்பினனெ னத்துளசி தாசர் நவில
மாவி ரும்புநிற மாலைவிழி காணும் வகையிங்
கேவி ரும்பியவ னெய்தும்வகை செய்வ னினிதே

(௪௨)

என்ப தாய்மறைவ தாகியவி ராம னிருதான்
முன்ப தாகியிரு வந்தனைபு ரிந்து முதலே
நின்ப தாதவன் மிகிநீனை சோக்க நெடிதாம்
அன்ப தாயினன வர்களுள னின்க டனரோ

(௩௬)

என்ன மாருதியி னைத்திடவி ராமன் வினவி
நன்ன ராகவென வானரந டுத்து டன்வரத்
தன்ன தாகியச ராசனமு டன்று எளிதா
சுன்ன லாகவவ ராசிரம முற்ற னனரோ

(௩௭)

வந்து தர்சிலை முடிசெலைய வந்தன் வனென்றி
ருந்தும் வானரர்கு முக்கொச்செல் னென்னென
முதது வந்தனைபு ரிந்து நின்று முயலப்
பிந்து மாருதிய வண்டரிடை வந்து விபரிதே

(௩௮)

உன்னி ராமமோயு வந்துதரி சித்த லெனொரோ
வென்ன வானரரோ டெனென சித்த னையலால்
அன்ன ராகவன டெய்திலனெ னப்புக லலும்
துன்று தெறுவையோ ராடென டெய்த துண்டே

(௩௯)

ஆன தென்ன றும நெறந்நம் யொத்தி ரகரான்
கொன்ன உன்னினி காசனனெ டுக்கொ முரம்
தான்வ டங்குகர னென்றுமுனி சாத்தி னபடிக்
கேன டெய்திலனி னித்தனி லக்குவ னெனிட

(௪௦)

சிதையுந் தொடர யானையுந் லென்று தெனியப்
பேத நும்படிபு ரித்தருந் பொங்கு புகழின்
மேத குந்திறலி டெய்யெனவி னம்பி னாமுனெ
நாதன் வந்ததறி யாமனவி கின்ற வரரோ

(௪௧)

துளசி தாசரிது சொல்பொழுதில் வாயு சுதனிற்
குளம நேரதமு குந்துவனி ராகவனெனத்
தெளிவு செய்துமறை வாயுறையுள் சென்று நினைவிற்
களவி ராகவனை யன்பொடுது தித்த னரரோ

(௪௨)

ஆர ணந்தெளிவு முவமல வானி யெனமுன்
வார ணந்தெளிய வந்தவவு சுந்த னாயெலாம்
பார ணஞ்செய்பவ வெங்குரிதை கின்ற பரம
கார ணங்கதுவ லானவென னக்க நுதீவ

(௪௩)

இன்ற நேகவித மாயெனைரி னைந்த னையெவன்
நன்று மாருதிந லீன்றிடுகெ னச்ச னகிதோள்
துன்றி ராகவனெ திரந்ததுதெ ரிந்து தொழுது
நின்று நின்வடிவு காணரினை கின்ற வன்முனெ

(௪௪)

ஐயு ருதறிய நியடைதல் வேண்டு மெனவங்
கைகள் சென்னியிசை கூப்பவுணர் கண்ண னனும
மெய்ய னாய்விவ மெவல்கவி கால மலவோ
எய்தொ ணுதெனவி யம்பவனு மன்பு கலுமே

(௪௫)

*அவந்தன்—துருக்கன்.

நின்ன தேவலின டைந்தநிம லன்றெ ரிவதாய்
உன்ன தாயவுரு வந்தெளிவு றுத்தி டிவதால்
என்ன தாழ்வுவரு மென்னநெடி யோனி சைவுகூர்
தன்ன தாகவென வத்துளசி தாச ரகமே

(௪௬)

தம்பி யுஞ்சனகி யுந்தொடர்வுறத்த னுவினே
டன்பின் மேவுமுன டைந்தனும னத்து ளசிதா
சுன்பு கூரவுன தெண்ணமுடிவாரு மெனவும்
தம்பி ரானெதிரில் வந்துநிலை தந்த ருளிநான்.

(௫௦)

வண்ட லம்புநறு மாஜுமடி யுந்தி கழ்வுதும்
குண்ட லங்கௌரடு செம்பொனுடை யுங்கு லவுகோ
தண்ட முங்கரிய கோலவடி வுந்த கவுறக்
கண்ட வன்பினர்க ளித்தடிப ணிந்த வுடனே.

(௫௧)

ராக வன்பணியு நல்லவரை நன்று தழுவ
லாக மாருதிய வன்பினரை நோக்கி யமலன்
போக மால்சரித முன்புபுகல் புந்தி யதனூல
ஏக நாதன்வர வெய்தினையி னிப்பு வ்யலே.

(௫௨)

மோன மெய்த்தவமெய் தானையினி முன்பு புகலும
சான கிக்குரம ணன்ரரித மெத்குமதால்
ஞான மிக்குறந வின்றுறுதி பென்றுநாளினைக
கான சிம்பரனை நோக்கியிரு மன்பினைவைவான்.

(௫௩)

தசர தன்புதல்வ நியினிதி னசந்தா கவால்
நிசமெ யன்பினர்த மக்கருஞ்செய் கென்ன நெடியோன்
வசையி லன்பர்தலை யீர்கையினை வைத்தருளினன்
கிசைவு றும்படியி யறறிமறை வெயதி னனரோ.

(௫௪)

(வேறு) அமல னேவலி னனுமன் சொன்னதே
விமல ரானமெய் யன்பர் மேற்கொடு
நிமல மானகா கிக்க ணேநிலாப்க
கமல நாபன்மெய்க் கதைதொ டங்கியே.

(௫௫)

ராம நாமமே நவின்னி யாவரும்
நேம மேபுரிந் துறநி ரப்பிரீள்
வாம நன்கழன் மறப்ப தின்றியே
தாமி ருந்தனர் துளசி தாசரோ.

(௫௬)

இவர்த மன்புகண் டிணையில் காசிவாழ்
பவர்ம டம்புரிந் ததனி லேபயின்
றவரி ருந்திட வமைவு செய்துமற்
றெவரும் வந்துணற் கிசைவு செய்தனர்.

(௫௭)

பொன்னின் வெள்ளியிற் புரிந்து பாத்திரம்
துன்ன வும்பிற வந்தொ குத்துமற்
றன்ன சாலையி லளவி லாருடன்
மன்னி யுண்டிருந் தனர்நன் மரிதவர்.

(௫௮)

இப்ப டிக்கிவ ரெய்து நாளிலே
ஒப்பின் மெய்ப்புக முலகெ லாம்பரர்
தப்ப திக்குளே யவர்ம டத்தினுக்
சூய்ப்பர் வேண்வெ வுலப்பி லாதன.

(௫௯)

வானு னேவருங் கால மந்திற்
முனு ருதவத் தன்மை போலவே
ஞான மாதவர் மடத்தி னண்ணினும்
ஆன தின்றென வமைத லாகவே.

(௬௦)

மறைநல் வேதியர் வரவும் போகவும்
சூறைவி லாதரி பஜனை கொள்ளவும்
நிறைய வுன்பவு சிமிந்த லான்மடத
திறையு முடுச லிலையெப் வாயிலும்

(௬௧)

கொள்ளு வோரிலாக் சூறைய தொன்றமே
உள்ள தாயுற வொருதி னந்தனில்
கள்ள ரானவ ரிருவா கங்குலின்
மெள்ள வெய்தியுள் பிரவ லாகியே.

(௬௨)

யாவருத்துயில் போதினெவ்வா
வாவ லோவதற் காயு சால்பொருள்
மேவ வேகொடு மேவ வாயிலிற்
காவல் கிரரோ ரிருவற் கண்டனர்.

(௬௩)

கண்ட வீரரைக் கண்டி கள்வரிங்
சூண்டு காவலென் றுணர்ந்த வேறொரு
மண்டு வாயிலிற் புகம டங்கிட
விண்ட வில்லுடை வீர! தோன்றினார்.

(௬௪)

இங்கு முள்ளது காவ லென்றுமற்
றங்கு மானமா றெங்கு மாயவுநீ இக்
கங்கு லுங்கழி வாகக் காவல்செய்
துங்க விராதர் தடைமுடி சோர்த்தனர்

(௬௫)

உள்ளு னேயிரந் துறுவ வேலைநாம
கொள்வ தானகே டுர முண்டலம்
விள்வி லாமுடி விளங்கு வில்லுடன்
எள்ளில் வீரரிங் கெய்த னோக்கிலேம்.

(௬௬)

என்று பேசியங் கிருந்து பின்வெளி
துன்று போதுமுன் சொன்ன வீரர்தம்
வென்றி வில்லினீன் விசிக மேவிடற்
கொன்ற லானதை யுணர்ந்து மீண்டனர்.

(௬௭)

கொண்டு போகமுன் கொண்ட யாவையும்
பண்டு றைந்தவப் பாங்க ரஞ்சிவைத்
துண்டு போவதற் கிடமென் றுன்னியே
விண்டு வந்தனர் வெளியில் வீரர்முன்.

(௬௮)

வெறிது வந்தபோ தினுமலி டாதவா
தெறுதல் கண்டுபின் றிருமபி யுள்ளுநீஇச
சிறிது மேருதற் கிடனில் செய்வதே
தறிக லோமென வயரும் போதினே.

(௬௬)

விழித லாகவே விதியின் யாவரும்
நெடிதெ முருதிட நிமல ணைத்தொழு
தழிக ளாத்திசெய தயலவ ரப்புகும
கொடியர் கண்டுதான் குறுகி வீழாதனா

(௬௭)

கீழந்தி யானுசெய்தீ வினைபொ ழுககெனத்
தாழநத நீவிரியா சலிப்ப தென்னென
வாழ்த மாதவா வினவ மறறவா
சூழநத செயதியைச சொல்ல லாயினா

(௬௮)

திருட வாதயாந திருடிச செலபொழு
திருவா வில்லிநோ டெநத வாயிலும
தருவ தின்றியே தடுப்ப தாயினா
வெருவி யிங்ஙனே யிருநது ய்ப் பினைம

(௬௯)

ஈது தானிசுழ செயகை யெனநிடச
சாதுவாகிப துளசி தாசாநம
தீதில ஈடெல லாநுந சோவுற
நீதி யோடழைத கிதுநி கழததவார

(௭௦)

போவ துமபொருள் புருவ வுடர்செயவா
யாவ ருநதடை யினநி யிங்ஙன
மேவு றுஞ்செயற கெஞ்வி றோதமாயக
காவல செயதுளா யாரக டைக்கடன

(௭௧)

எனவி னுவமற நினிது தாசரா
யினாச வாமிதம மிருப தங்களும
நினைய வாயிலிற காவ னின்றிடப
புனைகி லோமெனப் புகனா போகினே

(௭௨)

பொயயில் குண்டலமபுனைகி நீடமொன
செயய வம்பரந திகமலி லோடுகார
மெய்யி னானு மீளகி லாதது
கையா கூறினா கடைக்கன காணகென.

(௭௩)

நான்கு வாயிலு நவின்ற வீராமுன்
நோனற லாதமை கண்டு சூழதரச
சான்ற மாதவா வியநது தாசரோ
நோனற தென்னென விரங்க லாயினா.

(௭௪)

களவுசெய்தன ரென்று கைவிலோ
முளவ லும்வர வெயது வாயெனில்
அளவில் வெண்ணெய்முன் னமுது செய்தனை
அளவி லென்றுனைக கருதல் கூடுமோ.

(௭௫)

வீத முத்தொட வெளக தினநினை
பாது பங்கயம பட்ட தோகடைபு
போதல செயததின் பொன்ன டிக்கியான்
ரது செவவதிங் கெதிரண்கம் மாறடரா

(எக்)

எனவிய மட்டிய கிருது சேரர மேற
சினவல செடவது நிறிதுயிர் தர
மனாருயி மாத் கொணராண
செவ்வினா டேசடுவா

(g)w

தர ன் னா சீவமரயுமமா
வநியம ரகு ப
கதுசெயத ந ி தாயா
கோகிவாதசுர தெரநகசுர

(அக)

நிச வேடுதான ப ட உ ர ர ம
து சில ட ர ன ன த ட ந து ம க க ச ர த ட
உ ர வ (ட ர ன் ட ல க த ட
ச ரி ப த ட க ட ர க ட ட ட ட

(92)

எங்க	உல	நா	ந
உருகி	ர	த	உ
பங்க	ய	உ	ப
கரு	ய	உ	ப

(۲۱۵)

பணிசல கணநிர் பெ
தணிவல் புண்ணியா ரா ம ட ச
அணிது நமமுட னுக லா படு
துண வெ ன வு தாச கொடியி திரை

(48)

(நேற்று) தலை வாழிவ ரெழுது நொருபக லீடை உட
மற்று மாட்ட வாழிவ ரெழுது உவன வது
நான் நான் ரா வன ரெட்டு ராழி பரினது
முல் ரொழி மககொலை முடி துடொ னெ எகரு

(၄၅)

உள்ளொ லேய்மிர சாத்மலே றேய்ன யறந்
அளவேள் பாசனஞ் செய்துகிடுஞ் ணூரப்பண மாகக்கி
ஞ் றாவ தாம்ப போணனஞ் செய்யமுன கேட்டார
துளசி தாசருந் ஒழிந்வே தியருமச சொல்லே

(2/5)

கேட்ட யாவரும் துணுகெனத் தின்கத்தனா கெழும்
வேட நுகதிலா துளசிதா சருமவெளி வந்து
நீட்டு கைகோடு தழுவீனா நெடுங்கரம் பறநிக
கூட்டி வரகூதப் பாகியி லிருத்தினா குறித்தா.

(५७)

அநதனூளரீ ஜூன்கி ராமவென நதனூல
வெநத துனபிர மஹத்திமுன ஸூகிய வீணைகள்
இநத வேதிய ரூடனமு தநூதிக வெனன
முநத வேதிய ரியாவருந கதெதிது மொழிநதார.

(২২)

வினைக டுர்ந்ததெவ் விதத்தென மறைந்தொரு வேடன்
பணகற் தீண்டலாற் பாய்கனை தவறிடப் பகந்தான்.

புனைவ ரம்பினி லிராமலே போயின தென்ன
நினைவி லாமலே நிகழ்த்திவிண் ணேறின னெனலால்.

(அக)

இந்த வேதியற் கிருவினை தீர்ந்திட வியற்றும்
அந்த ராமநா மம்பெரி தெனச்சொல வவர்கள்
முந்த லாகிய கதையிங்கு மொழிவது முடியா
துந்த லாவதே காட்சியிற் காட்டிடி லுண்பேம்.

(கூடு)

என்ற வேதியர் யாரையு நோக்கி நீரெவ்வா
றொன்று வீரெனக் கைலைநா யகனுறை கோயில்
முன்றி லுள்ளகல் விடையிவன் முன்னிட்ட மூரல்
நன்று கொள்ளுமே விவனொடுண் போமென நவின்றார்.

(கூக)

அவரு ரைத்தொற் கேட்டலுந் துளசிதா சாமென்
நிவாரு னிட்டசொற் றினையொரு பாத்திரத் தேந்திச்
சிவனி ருகுவ்கா யிலுகருவா நீரென்று சென்று
நவமி குத்தகவ காதரா விசுவா தாரீ.

(கூஉ)

அமரர்க் காகமுன் னருந்தின நஞ்சின தழலை
விமல ராமநா மத்தினுற் றணித்தனை மெய்யெல்
கமல நாபன்பேர் சமுறினோன் செய்யுப்பிர மஹத்தி
நிமல மாகவே தீர்ந்ததற் கிவ்விடை நேரே.

(கூங)

இந்த வன்னத்தை யுண்டிடச் செய்கென வேத்த
அந்தக் கன்னந்தி வாலசைத் தெழுந்துகா தாட்டி
முந்த நின்றவர் முகமெலா நோக்கியே முனைந்து
தந்த வன்னத்தைப் புசித்தது சுவாசமுந் தழைக்க.

(கூச)

உண்ட நந்திகன் னந்தியாய் முன்னென வுறையக்
கண்ட வேதிய ரியாவருங் களித்தரி தாசா
கொண்ட பத்தியின் பெருமையைக் குறிக்கொணு தென்று
வண்ட போதனர் துளசிதா செனமிக மதித்து.

(கூடு)

தான்ப ணிந்துமா ஐயஐய வென்றுகூத் தாடி
நீள்வ சுந்தரை யளந்தவ னுமத்தை நினைந்து
வாங்கொ டாரகா கணத்திடை மதியென வயங்கத்
தோள்கொள் யாழினர் துளசிதா சரைநனி சூழ்ந்தார்.

(கூசு)

சூழ்ந்து நீடுதி சொல்லிமற் றவரொடு தொடர்ந்து
வாழ்ந்த மாமடம் வந்துதி வினையினால் மறுக்கத்
தாழ்ந்த வேதிய னுடனமு துண்டிசஞ் சலமின்
ஶூழ்ந்த நாமகீர்த் தனக்கட லாடின ரம்மா.

(கூஎ)

வார னுகியி லுள்ளவர் யாவரு மகிழ்ந்து
கார னுவெனு நாமகீர்த் தனங்களை நவின்ரு
பூர னாந்தம் பெருகியே பொங்குது நாளில்
சே னுந்து ஐயத்துபா லன்றிறல் வணிகள்.

(கூஅ)

(வேறு) காலம்வந் தேயவன் கழியக் கற்பினுல்
மேலருந் ததிரிகர் மனைவி வீம்மினாள்.
சாலவர் தெளிவொடு தனது நாதனோ
டேலுற வரநதி தீரத் தெய்தவே.

(௯௯)

மூளரி மேன் மேலுற மூட்டி யன்னதில்
இளகின கருத்தளா யிறங்க வேருவான்
அளவில ரொருவரும் வழியி லன்புடைத்
துளசிதா சுதுமடந் தோன்றக் கண்டனள்*

(௧௦௦)

கண்டதி லுறைபவர் கழற்கண் வந்தொரு
தண்டநிட் டேருமச் சமைந்து தாசர்பாற்
பெண்டனி வந்தரி போரி னைத்துறும்
தொண்டரை வணங்கவத் துளசி தாசரும்.

(௧௦௧)

கண்விழித் தடிவணங் குற்ற கண்ணிபால்
உண்மகிழ்ந் தஷ்டபுத் திரருண் டாகிநீ
மண்மிசை வாழ்கென வாழ்த்த மற்றவள்
விண்ணவ ரேபதி வீந்த தெண்ணியே.

(௧௦௨)

உடனிறந் திடுவதை யுன்னி வந்தயான்
திடம்படு மும்புதேச வடியைச் சீர்பெறு
மடந்தனில் வணங்கினேன் றனக்கு மைந்தர்கள்
அடைந்திட வாழ்த்தினீ ரதுபொய் யாகுமோ.

(௧௦௩)

தெரிகிலே னெனவவள் செப்பக் கேட்டவர்
ஆரவையே யுன்செய லறிகி லாதிபான்
புரிவுட னுரைத்தன னதபொய் செய்கிலான்
விரிபுகழ் ஸ்ரீஹரி பெனவி னாம்பினார்.

(௧௦௪)

தீங்கறு சொற்செவி கேட்டுத் தீதில்சாட்
டாங்கும தாப்பினுந் தாழ்ந்து மற்றவள்
ஓங்கெரி வளரிடத் துறும்பி ரோதத்தின்
பாங்குவந் தனன்பதி பெழக்கண் பார்த்தனள்.

(௧௦௫)

கூடவர் தவர்களுங் குவிந்து கண்டிடன்
நீடுறு களிப்புடன் வியக்க நேரிழை
பீடுறு கணவன்கை பிடித்துக் கொண்டுசீர்
ஆடக மடம்புகுந் தளவி லின்பொடே.

(௧௦௬)

இருவருந் துளசிதா செனுமெய் யன்பர்தம்
திருவடி வணங்கமற் றவரும் ஸ்ரீஹரி
கிருபைசெய் தனனெனக் கிளத்தி வாழ்த்தினர்
பொருவரு மிருவரு மனைக்கட் போயினார்.

(௧௦௭)

போனபின் றுளசிதா சென்னும் பொய்யிலா
ஞானமெய் யன்பினர் நவின்ற வாசகம்
தரனது மெய்யெனத் தனைய ரெண்மரை
ஊனமில் லாதுபெற் றுவந்து வாழ்ந்தனர்.

(௧௦௮)

செத்தவன் பிழைத்தெழச் செய்த வாசிரால்
உத்தமர் பெருமையவ் வுரோ லாந்தெநிர்
தெத்தலந் தணிவன திதனை யொப்பதென்
றத்தலம் பெருங்கனி துறும்ப லாயிற்றே

(நக)

அணுகுகள் ளரும்வெளி யாய மைந்ததும
நணுகுகள் னந்திசோ றுண்ட நன்மையும்
பிணமெழுந் துறவருள் பெரிது செய்ததும
தணிவிலிவ் வைணவர் தம்ம தானையே

(நா)

ஆனதத் தினபுரி யாளு மட்பராங்
கோணுணர்ந் திடச்சிலர் கூறக் கேட்டவன்
றானுடை மந்திரி தன்னைக் கூவியவ்
வானவை னவர்தமை வரச்செய் கெனிறான்

(நாக)

கேட்டமந்திரியுநன் றென்று கேடலார்
மாட்டுறச் சிவிகைதோ வருவை யாகிய
கூட்டியக் காகியைக் குறித்துச் சென்றவா
ரட்டுறு தவத்தின்மா மடத்தி லெய்தருன

(நாஉ)

எய்தின மந்திரி யிணையின் மாதுவர்
செய்யசெந் திருவடி வணங்கிச் சொத்திசோ
ஐயதம் பெருமையை யறிந்தெம மன்னவன்
வையமீ திவர்த்தவன் வருதல் வேண்டினான்

(நாஉ)

ஆதலா லருள்புரிந் தடைய வேண்டுமென்
றேதலு மாதவ ருவப்பு றாதெமக்
கேதுவேண் டெவதவ னெய்தற காயினும்
போதுறில் வைணவம் புரிய லாமென

(நாஉச)

எண்ணினன் றெனவவ னேற்றுந் தேரின்மேல்
நண்ணியத் தினபுரி நயக்கச் சென்றுமுன்
அண்ணல்வந் தடிதொழு தழைத்துப் போகப்போக
கண்ணிய வரியினை கவின வைகினார்

(நாஉரு)

எவகின துளகிதா சருக்கு மாணபுறு
செய்கைசோ டசம்வழு வாது செய்துதன்
கைகளின் வணங்கியுந் துதித்துங் காதலின்
ரைகுத லொழியவோ ருரை விறுவான

(நாஉசு)

ஐயரே நிர்செயு மற்பு தங்களை
வையகம் புகழ்வது கேட்டு மற்றொரு
தெய்வமின் றெனவுமை மதித்துஞ் செய்கையை
மெய்யுறக் காண்பது வேண்டி நேனரோ

(நாஉஎ)

என்றவன் றனக்குநே ரிராம நாமமே
ஒன்றல பலசெயு மென்ன வோகிய
நன்றெழி லிராமனைக் காண நாட்டுநிர்
இன்றெளி லுமைவிடே னென்ன வோகினான்

(நாஉஅ)

ஒதியங் குழையனா யழைத்திங் குற்றுறை
மாதவர் தமைவிட ராக மற்றென்று
மீதிய லிருக்கையை மேவி னுண்பின்பு
சாதுசற் சனர்செயுந் தகைவி ளம்புவாம் (ரா௧௯)

(வேறு) சஞ்சிவி கொண்டு தருமாருதி தன்னை யுன்னும்
நெஞ்சோ டிருந்து துதிக்கின்ற நன்னையர் முன்னே
பைஞ்சோதி வீசு நிறமா லடிபற்றி நின்ற
மஞ்சாடு திண்டோள் வயமா ருதிவந்து நின்றார். (ரா௨௦)

நின்றாரை நோக்கித் தொழுதைய நின்னைய மில்லான்
நன்றான நாதன் றனைக்காட்டு கென்றென்னை நாடித்
துன்றா தரமின் றுரைசெய்த னன்குழந்த துன்பம்
இன்றே தவிர்த்தி யெனநன் றெனவெய்தி னாரே. (ரா௨௧)

தம்மா டிணந்து தனிமா ருதிதம்ம தான
வெம்மா படையை நினைக்கத் தெறுவீர முள்ள
ஆம்மா வயவர் பதினா விரரக் கணத்தே
மொய்ம்மா தெரிந்தும் மியல்காட் டுதிர்முந்தி யென்றார். (ரா௨௨)

சொல்லப் பொழுதே தொகைவா னர்த்தொந்தொ மென்று
வல்லெக் கினர்ந்து பொழின்மா யரம்பேரின் வாங்கிப்
புல்லப் பொலிந்த நெடுமாட மேற்போக விட்டுக்
கல்லிற் செறித்த மனைமா கடல்காண விட்டார். (ரா௨௩)

நகர்வாழ் ஐனங்க ளடிவாரி மேனாடு கின்ற
முகின்மே லெறிந்து மகடிகக் கனாமோதி வீசித்
துகின்மே லிலாம லுடன்மூ டெறுத்துன்பு தோற்ற
நகில்கா ணலானா ரரசன் புணர்நங்கை மார்கள். (ரா௨௪)

அரசன் மனைக்குட் கடுஞ்குறை கொண்டாட யெங்கும்,
விரகம் படிசோ ரரைவீசி நின்வீதி தோறும்
வரைபைந் தருவால் வழியின் றெனமாற்றி நிற்கும்
தனாயெங் கணுநாய் நரிமேவி நின்றன்மை செய்யும். (ரா௨௫)

உறக்குங் கடிக்கு முறுக்குளு சிரத்துற றுதைக்கும்
கறக்குஞ் சிறுநீர் முகத்திற் கழுத்திற் சுருக்கும்
சிறக்குந் தனிவா லதியாற் செவியைச் சிதைக்கும்
ஹக்கும் படிவா னரஞ்செய் வதையெண்ணலாமோ. (ரா௨௬)

இவ்வாறு கோவென் றுறுகக் குரலெங்கும் விஞ்சி
மைவாய் நெடுங்கண் மடமா தருமைந்த ரும்போந்
தெவ்வா றுநாங்கள் பிழைப்போ மெனவேந்தன் முன்னே
செவ்வாய் திறந்து புலம்பிப் புருஞ்செய்கை சொன்னார். (ரா௨௭)

அவர்சொல் லுமுன்னே நெடுவா னரமங்கும் வந்து
கவர்செய் கைகண்டு கலங்கிப் புரங்காக்கும் வேந்தன்
நிவர்திக் கினர்ந்து புதுமூ ழிகொணர்ந்த தென்று
துவர்வாய்க் கருங்கண் ணினர்சோர் வொடி ரங்குமெல்லை. (ரா௨௮)

அழைத்துக் கொடுவர் தவனே முதலான தேர்ச்சிக்
குழைச்சென் றுறுவோ ரரசே யிவனுற்ற சாதுக்
கிழைக்குந் தவருந் குரங்குப் படையெங்கும் வந்து
தழைத்திங் றனாகப் படுக்கின் றனதாங்கொ லென்றார். (நாஉக)

இவ்வூர் தலை முறச்செய்வதற்கில்லை யையம்
ஒவ்வாது காசி யுறைவோரை யிங்குய்த்த தென்று
வைவாய் மெலிந்து நனியஞ்சி நன்னுவு லாந்து
மெய்வாய் தவத்தோர் தமைவேண் டிடவேந்தன் வந்தான். (நாரு)

ஹரியன்ப ரைவர்க் கொருதேவி யோடம்ப ரீடர்
பரியும் படிசெய் தவமான முன்பட்டு ரைந்த
துரியோ தனனுந் துருவாச னும்போற் றளங்கிப்
பெரியோ டடிக்கீழ்ப் பணிந்தே புகழ்பேசி யுய்வான் (நாருக)

திருமா லடியீ ரடியேன் செயுந்திங்கு தீக்க
வருவா னரரைப் பொறைசெய் தினிமாற்றல் வேண்டும்
விரைவா யெனச்சா னகிரா மனைவேண்ட லாநீ
தெரிவா கராமன் படைமுன் னுறச்சோந்த தென்றார். (நாருஉ)

அதுகேட் டவேந்த னுமைரா மனென்றன்பு செய்யா
திதுவாய்ப் பதானேன் பிழைதீர்த தருள்கென்ன வேண்டித்
துதியோ டிபாதத் துணைபற் றினன்கோதல்கண்டு
வதிவானரங்கள் மறைவா கெனவாழ்ந்தல செய்தார (நாருக)

வாழ்த்தத் தெரிந்து மறைவா யினவா னரங்கள்
பாத்துப் பணிந்து பயபகி செய்வேந்த னோடு
குழ்த்தந் நகர்வாழ் ஐடம டரைத்தொண்ட ராககிச்
சோததோர வருட மதிற்றங் கினாதீங்கி லாமல் (நாருச)

(வேறு) பின்னருச் சனிமா ரகரிடைச் சென்றார் பேசுமந் நகரிலோர் வணிகன்
மன்னுது தனவா னுகிய செளதாக்கிரிக்கொரு மகனகி ருபந்
துன்னின ளாகி வளருநா ளையுந் தந்தையுந் தோன்றிய மகட்டு
நன்னய வரனைத் தேடியே தரற்கு நல்லினத் தவருட னுசாவி (நாருரு)

அம்மக னுருளவ யொருபடத் தெழுநி யதைத்தருந் தவரிடங் கொடுத்து
நம்மது குலத்துக் கேற்றவோர் புருட னவிலுமெத் தேசத்தி லுறினும்
நுமமன மிசையிற் கொடுவரு கென்று நுவன்நவர் தமையனுப் பினன்ச்
செம்மையோர் பலவார் தேயங்க ளாது திங்களுந் தேடினா திரிந்தும் (நாருசு)

தக்கந் கொழுநன் கிடைத்திடா தவரெந் தனவணி கனுக்கொரு மகளோ
மிக்கவ ளாகப் பிறந்ததா லெமக்கு மிருதுயர் மேவிய தென்று
புக்கனர் பரண பூரிடை யங்குப் பொருந்துசெள தாகிரி தனக்கு
மக்களா னவரி லொருகணில்லாத மகனொடோர் மகளும்வாய்த் திருக்க (நாருள)

மணமகன் நேடி வந்தவ ரந்த வணிகன்வீ டடைந்தவன் மக்கள்
குணமுடல் லழகும் பார்த்தவ னோக்கக் கொடுவரும் படத்தினைக் கொடுக்க
வணமிரு படத்தை நோக்கிமற் றதனில் வரைந்தபெண் ணழகினை மகித்தே
அணவுமென் மகனுக் கொருகணின் நவனுக் களிப்பனோ வென்னமற் றவர்கள்.

உமதுபெண் ணினுக்காணுடைதனை யுடுத்தல் லூர்புகக் கொண்டுபோ யாங்கே
தமரெலாங் களிக்க வவனுஞ்சம் மதித்துத் தருமணம் புரிந்திடும் போதில்
அமருமா ணெடுபெ ணடர்ந்திடுங் கூட்டத் தங்கொரு வருந்தெரி வுறுதல்
குமரனாற் றூலி புனைந்திடச் செய்து மெனவவன் சம்மதங்கொண்டு. (ரஙக)

மகடனை மகனா மெனவலங் கரித்து மருவுதற் சுற்றத்தா ருடனே
திகழுமுச் சனிமா நகரிடைச் செல்லச் சேர்ந்தவர் தமக்குநல் வசதி
தகவுறத் தரலு மவரெலா மங்குச் சார்ந்தினி திருந்திட வழைத்துப்
புகழவுற வுத்தோர் மணமகன் றன்னைப் பொருந்துசொ தாகிரி தனக்கு (ரஙஉ)

தெரிவுறக்காட்ட வேடமாப்பினையச் செவ்வையாய் நோக்கின னாயென்
அரியரன் மகனாக்கமைந்தவன் றக்கோ னுமென வனைவரு மகிழ்ந்து
புரியுநன் முழுத்தம் பொருந்துற நோக்கிப் பொலிமணன் தனக்குவேண் டென
வரிசையி னமைத்துத் தூலிபுண் பதற்கு மங்கல ஷோரைவத் தெய்த (ரஙக)

பலவகை வாத்தியங்களு முழங்கப் பாவைமார் வாழ்த்திசை பாட
நலமறை யவருந் சுற்றமு மூரி னன்கமைந் துளருமங் கெய்தி
இலகுற நெருங்கி யிருக்குமய வேளை யெய்துமாப் பினைநனை யின்றோன்
குலவொரு கண்ணி மகன் றனாற் றூலி குழுவிலைப் புனைதல்கு டாமல் (ரஙக)

என்செய்வோமெனவாளாவிருந்தன னங்கியைத்தவேடங்கொண் மாப்பினையா
பொன்செய்தாலியினைப் புனைவுறச் செய்தார் புனைந்தபி ன்செய்வன வெல்லா
மின்செய்ச் செய்து மணமுடிந் ததன்பின் வினையுற மங்கல நானம்
நன்செய்ச் செய்யுங்கால் வேடமாப்பினைய நல்கிடுகு னமதுகோட் பாடு (ரஙக)

வெளிப்படு மென்று பயந்தென்மைந் தனாற் ற மெய்யுறு கூலமா யில்லை
களிப்புறு நான மின்றுட டாது கங்குல்போய்ப் பின்செய லாகுந்
தெளிந்தென வெலாந் நன்மென விருக்கத் தெரிந்தவர் தவறொலர் தெரியா
தொளித்தன ரேகப் பெண்மனை யோர்க ளுற்றமாப் பினைமனை யோரை. (ரஙக)

கண்டில ராகி மாப்பினை மனையோர் கரந்துசெல் லுதற்குக்கா ரணமென் [கு
கொண்டெனவெண்ணியொன்றுத்தோ ன்நிலராய்க்கொடுவந்தவேடமாப்பினை
தண்டித் தின்றி நானஞ்செய் வதற்காய்த் தரித்துள வாடையா பரணம்
விண்டுறச் செய்யுங்காற்பெண்ணெனத்தெரிந்துவென்கினர்பெண்மனையோர்கள்.

மிகுதுய ராகி யெளவனப் பெண்ணாய் மேவிக் யிருக்கவுன் றன்னைத்
தருமண மகனா வியற்றிட நீயுஞ் சம்மதித் திங்குவந் தெம்மை
நகுமவ மாணஞ் செய்திடத் தருமோ நலமிலீ யெனவவர் வெறுத்துத்
தொகுமனை வோரும் வைதன ரடித்துத் துன்புறச் செய்துவென் னிடையே (ரஙக)

கொடுவந்து கழுதை மேலுற வேற்றிக் கோனக ரதனைச்சூழ் வந்து
நெடுமுனைக் கழுவி லேற்றிடத் துணிந்து நிருபன் னுனைமேற் கொண்டு
கடுகினர் வரும்போ தப்பெணென் றந்தை கலங்கலிவ் வாறுசெய் தனனை
நடுகிலைக் கடவு ளேயென வழது ளைந்துகொண் டேவரும் போது. (ரஙக)

அவ்வழி தன்னிற் றுளசிதா சரவ ரனைவுறக் கண்டில ளவரைச்
செவ்வீசேர் பாக வதனெனத் தெரிந்து சேவடி சேர்த்துநான் வணங்கிவ்
வெவ்விய லனைத்து நீக்குவா ளென்று விரைந்தவ னிறங்கிமற் றவாதந்
திவ்விய பதுமச் சேவடி வணங்குந் திகழுமாப் பினையெனத் தெரிந்து. (ரஙக)

கீழ்தின் மனைவி யொடுசுக மாக நெடும்பகல் வாழ்கென வாழ்த்த
மேயவன் கூட வந்தவ ஸல்லா மிருகை செய்யமா தாசர்
ஐயவ ரெல்லா மென்னகை செய்தா ரெனவவ லாயயான் பெண்ணே
ஆயவ னென்று தன்வர லாறெல் லாமவர்க் குரைசெய்தா ளாகி. (௮௪௯)

ஐயரே யென்னை யளித்திட வேண்டு மென்றடி வணங்கின ளாகப்
பொய்யிலா ரிதுவென் புதுமையென் றெண்ணிப் புனாயிலா விட்டல னுன்னை
மெய்ய்தா நான்சொல் விதிப்படி செய்வா னஞ்சிடே லெனவவர் விளம்பத்
தையலா னுகித் தயங்குதல் கண்டோர் தனித்தனி யதிசயங் கொண்டா. ()

இவ்விதப் புதுமை யந்க ரரச னிருசெவிச் சுழதெனக் கேட்டுச்
செவ்விது தாசர் செயலென வந்து திருவடி வணங்கினன் புகழ்ந்தான்
அவ்வித மான மணமகன் றன்னை யழைத்தனன் கொண்டபொய் மனையில்
நவ்விசேர் விழியா டன்னைமுன் போல நன்மண முடித்தபி னல்லோர். (௮௫௦)

(வேறு) அக்கோ மகன்செய் வழிபாடு பெற்றன்பி னோடு
மெய்க்கோ குலத்துற் றிடமுனா நதிமேவி முழுகித்
திக்கோர் புகழ்த் திகழ்கண் ணனைச்சேவை செய்து
தக்கோர் புகழும் பிருந்தா வனந்தன்னில் வந்து. (௮௫௨)

வளர்சார்ங் கபாணி தனைக்கண்டு வந்தித்தொர் மாத
வளவங் குறைந்து மதுராபுரத் தின்க ணணமி
கிளர்நீர் யமுனை படிந்தங்கு றுங்கேச வன்ரூட்
டளமா மலரைத் தலைமேற்கொ டிதங்க லாளுா. (௮௫௩)

புகநான்கி னுஞ்சா லடியார் புகழோகி நின்ற
தகவாற் பிரிய ரெனூந்தாசா தங்கில்லில் வாது
மிகநீர் நயந்து செய்யுத்த கமவேண்டு மென்ன
அகமே நினைந்தா ரிவாசீ ரதிலான தின்மை. (௮௫௪)

மதுவொ ன்றியசீர்த் துளவோன் றெரியாமல் வந்தே
அதுவும் புரிந்த துளதென் றமைவாக வைத்தான்
புகிதொன் றுளதாய்ப் புனை புத் தகங்கொண்டு போந்து
துதிநின் றியலா லயத்துற் றதுசொல்லி முற்றி. (௮௫௫)

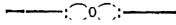
நானோ தெரிந்திங் கெழுதாத தைநாடி ராமன்
நானோ யெழுதுந் தகைபாமி னின்றென்று சாற்ற
ஆன வியல்பிற் பெரியோ ரதையாய்ந்து கண்டு
மேனா முரைப்ப துளதோ வேனமெய்ச் சுகின்றார். (௮௫௬)

ராமன் னெழுதத் தகுஞ்சீர்பெறுநாதா தம்மை
ஏமுன் னுறுவோ ரிவர்கீர் புனைந்தேத்து கிற்போர்
பூமன்னி வாழ்வா ரரிக்கன் புதுபுந்தி மேவித்
தாமின் புதுவா ரழியாப் பதஞ்சார்குவாரே. (௮௫௭)

துளசிதாசர் திருவழிகளேசரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் (௩) ககுச் செய்யுள் (௪௨௬).

நாமதேவரிச்சரித்திரம்

மாமகள்கோ னுத்தவரை யுஞ்சுகரை யும்பார்த்து மண்ட லத்தி
 லேமகராய்ப் பிறக்கவேனப் பாலாழி நாதனே யெம்மைக் கர்ப்பத்
 தாமளவா கப்புரியா தயோனியிறோன் றுவதாக வருள்க வென்று
 நாமருவு துதிசொலக்கு னுரிதியு மற்ரவரை நந்த ராக்கி. (க)

கிளிஞ்சிலகத் தமைத்துமுகில் கங்கையிலும் பீமையிலுங் கிளர்வ தாகத்
 துளிகளுடன் விழப்பெய்ய நியமித்தான் பீமநதி தோன்றி மேன்மேல்
 வளர்பெருக்கி லேமிதந்து கிளிஞ்சில்வர வதனுள்ளே வாழ்மெய் யன்பர்
 தளர்வறவிட் டலநாமந் தனைத்துதித்துக் கொண்டின்பர் தழைப்ப தானார். (உ)

ஞானநலங் களிலுயர்ந்து பண்டரியிற் குணியெனு நங்கை யோடு
 தானமருந் தாமாணிச் செட்டிநினம் பீமநதி தன்னி லாடி
 ஆனஹரி விட்டலனைச் சேவித்து வருநியதி யதுமா ருமல்
 ஊனமற வொருநாளிற் கற்பிலுயர் மனைவிநினைத் தொன்று சொல்வாள். (ங)

உயிர்த்துணைவீர் நமக்குமக வுண்டாக விட்டலனுக் கோதிப் போற்றி
 அயிர்ப்பறநீர் பெறுகவேன மூப்பின்மிகுந் துளகாலத் தரிவை யேநின்
 வயிற்றுறுமோ மகவுனக்கு நல்லறிவின் றெனப்புக் கல மனைவி நோக்கி
 இயற்றயன்கண் றொடுகோ யரைமறைக்கச் சேய்கன்றா யியல்வ தானான், (ஃ)

பெருமையைநீ ரதியாது பேசுகின்றி ரென்றுரைத்த பின்னா மாணி
 திருமணவா ளன்பாற்போய்க் கோயிலிடை நின்கருத்தைச் செப்பு கின்றேன்
 அருளுவனேற் பெருகென்று கோயிலுக்குப் போயமல னடிசே வித்துப்
 பொருவரியா யென்மனைவி கருத்தைநிறை வேற்றுகெனப் போற்றி நின்றார். (஄)

அக்கணத்தே துயில்வரச்செய் தவர்கனவிற் பீமநதி யதிற்கி ளிஞ்சில்
 புக்குறுசே யினைநாளைப் போந்தெடுத்துக் கொள்கவென்று பூமி நாதன்
 தக்குறச்சொல் பொழுதுணர்ந்து மனைவந்து மனைவிக்கு ச்சாற்றி யன்பின்
 மிக்கவர்பின் னுஞதயத் தெழுந்து சென்று மூழ்கினபின் மிதக்கக் கண்டார். (ஐ)

மிதந்தகிளிஞ் சிலையெடுத்து வந்துதிநற் ததைநோக்க விளங்குஞ் சேயை
 இதநெருதீம் பாலுதவற் கியாருளரென் றெண்ணிமனை யிடத்தின் மேவிச்
 சுதன்றனைநீ கொள்கென்ன மனைவிக்குக் கொங்கைநனி சுரந்து தீம்பால்
 உதைந்தொழுக வாங்கிழை யூட்டினான் பெருமகிழ்ச்சி யுள்ளத் தோங்க. (எ)

சேம்பெறாக் காலத்திற் சிறுவனைத்தந் ததற்குதவத் தீம்பா லுந்தந்
 தாயவவர் மகிழ்விற்கோ ரளவுண்டோ வமலனரு ளளவே யாக
 மேயதிரு மதலைக்கு நீராட்டி விட்டலன்றன் னும மேவ
 ஏயபடி நாமதேவனைப்பெயர்வைத் தார்புலியெல் லாமீ டேற. (அ)

நாடோறுந் தாய்தந்தை யன்பின்வளர்ப் பதனாலே நானுமோங்கிப்
 பீடேறுங் காலத்தி லொருநாட்சந் தைக்கினிய பிதாத்தா னைக்
 நடேறு மகன்றன்னை நோக்கியன்னை பிரசாத மிதனைக் கோயில்
 ஊடேறி விட்டலனுக் குவப்பாக நிவேதித்திங்குறுக வென்றான். (ஈ)

பிரசாதந் தணியெந்திக் கோயிலிற்போய் விமலனுக்குப் பெருநீ ராட்டித்
தரமான வுடையுதித்தித் தொடைகுட்டிப் பலகலனுந் தயங்கச் சார்ததி
வரதுப திபந்தந் துபசார வகையனைத்தும் வழங்கி நாமர்
திரமாக வணங்கியிந்தப் பிரசாதந் கொள்கவென்று திருந்தச் சொன்னார். (10)

நாதனருந் தாததுகண் டென்பிதாக் கொணர்வதனை நாளு முன்பாய்
நீதவிர்தா யின்றுபுசிப் பதையெனது பிதாசசந்தை நிலைகூழ் போந்தார்
ஆதலினு ணன்கொணர்ந்தே னென்பாலே தோருறைநீ யருந்தா துற்றாய்
ஏதுசெய்வே னென்றயர்ந்தார்விக்கிரகமுண்பதென்றேயெண்ணங் கொள்வார்.

இவ்வகைசொல் லியுமருந்தா திருப்பதனைக் கண்டடிக்கே ளின்று நீமுன்
செய்வகைசெய் யாதிருந்தா யென்றனை பாற்சென்று செப்பு வேனேல் [ன்
அவ்வகைக்கென்குறைசெய்தா யென்றென்னையடிப்பாளமற்றதற்கென்செய்வே
எவ்வகையான்பிழைசெயினுமபொறுத்திதனையுண்கவெனவிரங்கிச்சொன்னார்.

சொன்னதுகேட் டெளமிரங்கி யமுகண்ணீர் துடைத்துமுகச் சோர்வு நீக்கித்
தன்னதிரு கரங்கொண்டு தழுவவவர் பிரசாதந் தனைமுன் வைக்க
மன்னுபெரு மானுமுள மகிழ்ந்துண்டிங் குடைதனை மறறே ருக்குப்
பன்னலென நாமதே வடிவணங்கித் தாமுறையும் பதிகஞ்ச சென்றார். (105)

வந்தமகன் றனையன்னை பிரசாதம் யாக்குதலி வந்தா யென்னச்
சிந்தைமகிழ்ந் தழுதுசெய்தார் திருமாலென் றுரைத்திடலுந் சேயை ஈன்றுன்
நந்தைவந்த பின்பறிது மென்றிருந்து தாமாஜி வந்த பின்பு
முந்துநடந் ததையுரைக்க வியப்புற்றுச் சோதிக்க முயல்வு கொண்டார். (106)

நாமதே வரைநோக்கித் தாமாஜி நேறுறுண்ட நாத னின்றும்
தாமமுது செய்வதை நீ காட்டென்று பிரசாதந் தனைககைக கொண்டு
நேமமொடு கோயிலுக்குள் ளேசென்றங் கயனின்று ரிவேதி யென்ன
மாமணிவன் ணனுக்குபசா ரங்குளெல்லாம் புரிநதுதி வாபப்பச் சொல்லி. (107)

உண்டருள வேண்டுமென்று கைகூப்ப விட்டலனு முவந்துன் றந்தை
கண்டுகொள வெளியாகே னெனநாம தேவாபின்னுங் கைகள் கூப்பி
விண்டுநீ யோகபட னெனதுபிதா வுக்குனுரு விளவகக காட்டிக்
கொண்டிவரு பிரசாதந் கொண்டிலையேல் விடேனுன்னைக் கொள்வா யென்றார்

பாண்டிரங்க னதுகேட்டு மகிழ்ந்துநகை கொண்டிமிகு பரிவுபுண்டு
வேண்டுபடி யுண்டருளி விடைகொடுக்கத் தாமாஜி வியந்து காநல்
நீண்டுநீ மகனாத லாலேநா னிமலனெதிர நிறக்க கண்டேன் |ர்
ஈண்டுதும்வாவென்றழைத்துக்கொண்டுமனையேகியில்லாட்கெல்லாஞ்சொ னனு

குணயிபதி தனைநோக்கி யிவணநார் தேவனைனக் கொள்வ தன்றி
ஓணதுமக னெனக்கொள்வ தயோநியிற்றேன் நியதினு லுணமை யன்பன்
பண்டுமுசேர் பாம்பமளிப் பரமனுக்கென் றனுதினமும் பணிமா ருமல்
அணுவிரகுந் காலத்தின் மகனுக்கு மணஞ்செயுநா ளாயதென்று. (108)

சடங்கனைத்தந் தகச்செய்து மணஞ்செய்த பின்புமகன் றனக்கோர் மைந்தன்
விடங்கமிகத் தோன்றுதலு மகிழ்ந்துசவு ளஞ்செய்ய வேண்டு நாளின்
தடங்கல்வடி வாயினுன் வரிசைகொண்டு வரத்தெரிந்து மகன்மைந் தற்குத்
விடங்கொள்பெய ரிடுகெனநா ராயனெனெ றேநாமன் சிறக்க வென்றான். (109)

பின்புமரு மகனைமக னெடுசேர்த்து வைத்துவிதி பெருகச் செய்து
முன்பனரு ஞடையணிகள் முதலியன தரிப்பிதது முகுந்தன் செல்ல
அன்புசெய்து வருநாளிற குணயிமகன் றனைநோக்கி யைய யாங்கள்
தன்புறுமூப் படைந்துற்றே மிரவுபக னீஹரியைத் துதிப்ப தாகி. (௨௦)

ஆகமறர் தனுதினமும் விட்டலனைப் பற்றிக்கொண் டமைவதானால்
வாகுடனே குடும்பரனைக் யாகுவதெப் படிவவண வத்து னோர்கள்
நாகரிக ராயுலகிற் குடும்பரனைக் செய்துகொண்டே நாத னும
யோகமுறு கின்றனரவ் வாறன்றி நீவேறு யுகுகின் ருயே. (௨௧)

நாங்களுமுன் மனைவிமக னெடுநாளு நல்குரவி னலித னேக்கிப்
பாங்குளரெல் லாருநகைக் கின்றனரே யென்செய்வோம் பகரா யென்னத்
தீங்கறுமெய் யன்பினருக் கனுதாபம் பிறந்துதிருக் கோயில் சென்றங் [ய்
கோங்குமுதல்வனைப்பணித்துபாணநெங்காவெனைக்குடும்பத்துறவேன் செய்தா

உனக்கிரக்க மில்லையோ வெமதுதுய ரறிந்திலையோ வென்ன வோதி
மனக்கலக்க மாயக்கணனீர் வடித்துநின்றார் தமைநோக்கி மலரான் கேள்வன்
நினக்கின்று தன்பமுற ரியமித்த தானொன்று நெடுங்கண் ணை
வனக்கையினம் துடைத்தினிது மார்பினூ நெடுவனைக்க வகுக்க லாரார். (௨௩)

(வேறு) மறைபுக மொருவரின் மலரடி றறவா
துறைவுறு மெனதுள முறுதுய ருறவே
குறைபுகல் கிறுனை குறைகில ளாதநீன்
நிறையருள் கொடுக்கா வுறநீனை கெனவே. (௨௪)

அன்பினா மொழிவதை யமலனும் வினவி
என்புடை யமருதி யினியுனை யடையா
துன்புறு பவவனை யெனவடி தொழுதே
இன்புட னிவனுற வினிதென வுறுவ்வா. (௨௫)

களிமிகு தெளிவொடு சுருணைநன் னிகிதன்
அளிமிக வமலகி னருள்வடி வெனதுள்
ஒளிர்தர வருளுவ தொடுபெயா புகலத
தெளிவருள் பவமெவை செறியி று மெனனும். (௨௬)

அடியரை யருள்பவ னலர்மக டனைநீ
நெடிதுண ரிவனது நிலைனை யெனவே
முடிவது மகிழ்வொடு முகிழ்க்கை புரியாக்
கடிமனை யுளசெயல் கழறுக வெனவே (௨௭)

மடியொடு மனைவிபொன் வளரிட நெடுவான்
நெடிதுடை யவகிழி துகினெகிழ் மனைவி
இடிமனை யுடையவே னியல்பறி கிலையோ
நொடிகென வருள்குவை யெனதுவ றரவே. (௨௮)

எனுமடி யவர்மொழி யினிதென வினவிப்
பினுகை புரிவொடு பெரிதிந னுறுகால்
ஆனையொடு மனைவித மகவயி னழலா
வினை வுறுவது வெகுளியின் மிகவே. (௨௯)

நோமியல் புரிமிழ் ஹழைவதி னுகர்தற
காமியை விலையுன தகவயி னதனைப
போமியல் புரிபுதல் வனுமிலை யெனவே
மாமியை மருமகள் வசைபல புகல்வாள்.

(௩௦)

துகிலிலை யுணவிலை சுகமிலை யாமிவ
வகைபட வோமனை வாதன னெனவும்
தகுதியி லரிபெயா தானலில வகிலென
ஹகுவிழி நீருட னுதைநு பொழுதே.

(௩௧)

பண்டரி புரவிறை பரிவுட னகையுட்
கொண்டொ ககபதி குறைவறு விடையாய்
மண்டனில வரமிசை மலிதன நிறையத
தொண்டாத மனையது ஹருவினன வருவான்

(௩௨)

கேசவ வணிகனெ னககிலா பெயர்கொண
டாசறு தெருவிடை யடைஞநா தமைபெங்
கேசக னுமன திடமென வினவப்
போசன மிலன்மனை புதிடவா புகுதல.

(௩௩)

நன்றென வுறவினா ாகைதர நாமாக
கொன்றத லறிவற வுவாமனை யதனைத
துன்றிட வருமவ னெதிராது னு குறரைப்
பினறையும் வினவின வவாமனை பெறவே

(௩௪)

எங்கென வினவின னெதிரவ னிபலவோரா
பைங்குலை மிகுவன படாவுறு கொடிதாழ்
அங்கென விடைதனை வினாவினி லனுகென
நெங்கன னு முறைபவ னெயதினன மனைவாப்.

(௩௫)

வாதவ னிலலிடை வதிபவா யாரீர
தந்திடு கதவிசு தகுபதி யவனயான
முதது லீனென முதுவாக னிலைநீ
பிந்துக வேனவிடை யுதவினன் பினையும்.

(௩௬)

அயலவ னொடுதின மரிபெயா புகலவார
பயிலுவ னொனிலவா பசிதவி னொனில
இயலறி கிலாபதி யெளிதினின மொழிவார
அயிலபொரு ளெவையுா வகவயி னடைவார.

(௩௭)

வறுமைநின் வகைதெரி கிலாசொலும் வகையும்.
அறிகிலா நலிதவ றொமையென வறையும்
குறிதெரி ஹரியெதிர குறுகுதி யெனலும்
அறைகுவ றொவொன மவளறி வறவே.

(௩௮)

யாறொரு ாமன துறவின னவனுக
கானது கொடுமனை யனுகின னெனலும்
தானது பெறும்வகை தவிசது கொடுவந
தானபி லிதிலினி துறைகென வறமுன

(௩௯)

புதியவ னெனவுரை பொழுதுள மகிழான்
இதுதன மெனுமிடை யுதவின டவ்சென்
புதிநகை கொடுலக ரலனென தன்பன்
நிதிநகை யிலனரி பஞ்ணையி னிமிர்வான்,

(சய)

ஆதலி னவனை நீ நலிதர வவன்மா
உதுகொள் செலவுறி லினுமுத வுடனின்
நாதனெ டிரைய நனுகின் னெனவென்
ரோதலு மாதிவ ஞ்ஞரநனி புரிவாள்.

(சக)

ஐயநி நைமுனி வறமுன் ரதையும்
வெய்துரை பொறுமசெய் வெஞ்ஞலை யினிதிங்
கெய்தின யமுதுசெய் தேகென விறைவன்
செய்தில னமுதவ னில்பொழு தினிலே.

(சஉ)

(வேறு) என்று நாயக னங்குநின் றினிதெழுந் தருளிக்
குன்று போலுயர் கோபுர நிலைவார் கோயில்
சென்று மாமலர்த் திருவொடு புரிசெயல் செட்டி
நன்று றைதிட நாமத்த விண்மனை நல்லாள்.

(சங)

இங்கு நீறிது மகிழ்வுகொண் டென்றிருக் கணவர்
பங்க யாசனி நாயக னிடத்துறு பக்தி
பொங்க நாடொறும் புரிந்தது பஸ்தததிப் பொழுதென்
றங்கை கூப்பிமற் றப்பொதி தனைபவிழ்த் ததிலே

(சச)

சிலபொன் கைக்கொடு செழிநிறை யாவணஞ் சென்று
பலவும் வேண்டு வனிகனிற் பெற்றுத்தன் பதிக்கு
நலம தாகவர் ததுசுவைப் போனக நன்காக்
குலவ வேயமைத் துறவெளிச் சென்றதோர் குணியி.

(சரு)

மைந்த னன்புக்கு மலர்மக ஞ்ஞயகன் மகிழ்ந்து
வீரதை செய்துறு வீனாவறி யாடனி வீனாந்தே
ஆந்த ராஞ்ஞ வினுக்கமை வனசில வாய்ந்து
வந்து றும்பொழு தேநினை வுற்றனள் மகனை.

(சசு)

நாட்டு கின்றிலே பொருளென முனிந்ததை யெண்ணி
வாட்ட மீக்கொடு சென்றவன் கோயிலில் வதிவான்
நாட்டு மிப்பொழு தெனக்கொடு நாயகன் கோயில்
காட்டு கோபுரத் திடைவந்து கண்டுகை குவித்து.

(சசு)

வாயி லூடுசெல் புழியவள் வரவறி மாயன்
நேய மைந்தனைத் தனதுபின் புறமுற நிறுவி
மேய போதுவர் தவளது தெரிந்துசீர் விமலா
ஏய நின்வயி னன்புமிக் கென்மக னென்றும்.

(சஅ)

குடும்ப வாழ்க்கையை யிகந்துநின் கோயிலே குறுகி
இடும்பை யென்பது தெரிந்தில னியல்வற விங்கே
நெடும்பல் காலமு நின்னையே பற்றின னின்றால்
பதிம்ப டர்க்கியா மாற்றலம் வறுமையிற் பட்டு.

(சக)

தளர்வு உர்தர விங்நனம் புரிவது தகவோ
அளவி லன்பொடு வளர்த்ததில் வாறுற வன்றே
கிளர்வ தாயெமைக் காப்பது கருதியே கெழும்
உளவு னுலெங்கள் குழுகெட லாகுமோ வுரைப்பாய்.

(௫௮)

நின்னை நம்பினுநேயர்பா னீபெறு நினைவே
உன்ன தாயுறு கின்றதோர் பருக்கைநொய் யவலோ
முன்ன பெற்றுநீ தருவது பேரின்ப மென்றால்
என்ன யான்றர வுளமிடி யல்லதொன் றின்றே.

(௫௯)

மண்ணி ரந்தனை யுளவறிந் தனைதிரு மார்பா
அண்ணன் மாபலி வீடண னென்பவ ராலே
எண்ணி நீயெவ ரிடத்தினும் பெறுவதே யிசைந்தாய்
வண்மை யுன்வயி னென்நன முளதென வைப்பாய்.

(௬௦)

சேட னுலுநின் செய்வினை செப்புதற் கெளிதோ
நீட நானுனைத் தேவென நினைந்துநித பதலு
ஆட லாகிய தெய்வநன் னிலையுள தன்றேல்
வாடன் மேவுதி யெனைக்கண்ட வுடனென்றன் மகனை.

(௬௧)

உனது பின்புறந் தனிலொளித் தனையிஃ துவப்போ
அனக செப்புதி யென்னலு மமலனங் கறைவான்
நனகை கொண்டுநின் மகன்றனை நான்கெட நயவேன்
வனம ரக்கனி பழுத்திழல் விழுவது வம்போ.

(௬௨)

அன்ன தேயெனச் சகத்தெனார் தருவதா யமைந்த
என்ன தாகிய தாளினைக் கீழ்விழு மிவனை
நின்ன தோர்மக னென்னுதி யவனது நிமித்தம்
சொன்ன நானுமோரா நாமரு பததொடு துலங்கி

(௬௩)

நாம தேவனென் பால்வர நணுகின னயப்புற
மூம தன்றென நீவிலக் குவதிங் னடாது
நீம கன்றனைக் கூஉய்ச்செல நினைவுறி லெனக்கு
வேம கம்பெரி தென்றிடக் குணயிபின் விளம்பும்.

(௬௪)

உழுது நன்னிலத் திடும்பயி ருழவனை யுரப்பி
வழுவு முதிறை கொள்புர வலனென மாயா
பழுதி லாதுநான் வளர்த்தமைந் தனைப்பரி வின்றி
எழுது கின்றனை நிற்பொரு ளெனவிஃ தியலோ.

(௬௫)

என்ற போதவட் கிரங்கியத் தயாநிதி யேழாய்
நின்றனக்குநேர் யாருளர் நீபுரி தவமோ
ஒன்ற னுலுமிங் கோதரி தொப்பிடிண் மலர்மேல்
நின்ற நான்முக னிடத்துநா ரதமுனி நேராய்.

(௬௬)

ஆத ரத்தினஞ் சீனவயி னனுமனு த்தான
பாதனுக்கொரு தருவனத் திரிமுனி பயந்த
மாதத் தாத்திரே யர்முத லோர்களை மாந
நீதத் தோர்மகன் நன்னைநீ பெற்றனை நினைக்கில்.

(௬௭)

எனவி னூவ்ய குணமிமா மாயனே யெனக்குத்
தனைய னுமனின் றுள்விடா னுயினுந் தாயாம்
எனையு மென்குடும் பத்தையும் பாலன மியற்றப்
புனைவு செய்துமற் றவனையென் பால்வர ப்புரிதி. (கூடு)

என்று வேண்டுதற் கெம்பிரான் மனமிசை வின்றி
மன்றன் மாமல ராண்முத லியமனை வியரை
நன்று நோக்கிநீ ரேனுமிக் குணியை நயந்து
சென்று சேர்கநின் மனைக்கெனச் செப்புதி ரென்றான். (கூக)

நாத னுருரைத் தருளிய படிசொல நயந்த
மாத ரார்தமை நோக்கினுங் கேள்வனை மறையும்
ஏத நீங்கிய தினத யாளனென் றிசைத்துட்
போத ிடிய தினமோ வமினின்றிப் போமோ. (கூஉ)

நலிவு மிக்கயா மகன்றனை வளர்த்துநன் னலத்திற்
பொலிவு பெற்று வோயிவ னுலெனப் பொருநத
மெலிவு றுத்தியிவ் விட்டலன் றனின்மயல் விளைத்துக்
கலியு தசசெய னீவிரங் காண்டிநே கண்ணல் (கூங)

இரக்க மில்லெகொ னுங்களுக் கும்ஜகத் தெங்கும்
பரக்க வுண்டுதெய் வங்கனை வேதனம் பற்றிப்
புரக்க மற்றிந்த விட்டலன் போற்புதல் வளைப்பின்
கரக்க வில்லறப் பயனைச் செயலெங்குங் காணேம். (கூச)

ஆத லால்விட்ட லன்றிருத் தேவியீ ரருளிக்
காத னாயகன் றனக்குளம் வரநனி்கணடு
திது தீரவென் புதல்வனை விடும்படி செய்ம்மின்
போது கேனெனப் புதல்வனை நோக்கினன் புகல்வான். (கூரு)

உலக மோகன னாய்ச் சமு சாரத்தை யொழிக்க
இலகு கின்றவன் பாலென்னை யிடைவிடா திருத்தல்
குலவு நங்குடி மிடியிடைப் படுவது குரியாய்
பலவென் சொல்லிநீ வருகிலை யேல்வா பாகக. (கூசு)

வலிந்து னைப்பறறி யீர்த்தியான் போகுதல் வருவேன்
நலிநதி டற்குமு னெழுகென நாதனை நோக்கிப்
பொலிந்தி ருத்தியான் புகல்வதற் கொன்றுநீ புகலாய்
மெலிந்தி டெங்குடி கேடனே யென்பது வின்வி. (கூஎ)

பாண்டு ரங்கனுன் மகன்றனை யழைத்துங்கள் பதிக்கு
வேண்டு காரியஞ் செயக்கொடு போதெனனை வெறுக்கேல்
ஈண்டு கென்னநா மனையழைத் தவள்வயி னீர்தான்
ஆண்டு நாமனைக் கைக்கொடு போமவ ளறைவான். (கூஅ)

நாம நீயிந்தப் பண்டரி நாதனை நயந்து
வம வாழ்க்கையை யிகழ்ந்தனை யிங்ஙனஞ் செயவோ
யாய்வ ளர்த்ததுன் றனையென நாமதே வெதுவும்
தாழு ரைத்திடா தமலனைப் பிரிதலாற் றளர்ந்து. (கூஆ)

அழுது டன்வரக் கூடய்க்கொடு போயக மடைந்தாள்
பழுதி னாமதே வகத்துத்தன் பன்னியா லமைந்த
வழுவில் போனக வகைகளும் பாத்திர வனகயும்
தழுவு செல்வமும் கண்டனர் தியங்கினா சல்தது.

(௭௮)

அன்னை யிவ்வள மாயின வெப்படி க் கமைந்த
வென்ன மற்றவன் யானறி யேனென வெதிர்த்து
பன்னி யானரா ஐாயிதன் பதிதனைப் பார்த்தது
நன்ன யத்துநீ ராழகீர் வருகென டவில

(௭௯)

கேட்டு நாமதே விவள்வெறுப் பின்றியே கிளத்தி
நாட்டு கின்றதற் புதமென நாரியை நோக்கி
நாட்டு செல்வமிங் கெவ்வணத் தியைந்ததென் றிடம்ப
நீட்டு செல்வத்தை வெறுத்திகழ வாரென நினைந்து

(௮௦)

மாறு கூறில ளிருக்கமற் றதுதெரி ஜனாயி
கூறு கின்றன னையநின் வயினன்பு கொண்டு
தேறு கேசவ செட்டியென் போனபொருள் செறித்தது
வீறு மொர்பொதி கொண்டுவர் தனனின்னு விரும்பி,

(௮௧)

கொண்டு வந்தவன்றனைநின்றன் மனையவன் குறித்தது
மண்டு மிப்பொதி யேதெனக் கேட்டலும் வணிகன்
கண்டு போன்மொழி யாயுன்றன் கனவென் கருத்தக
கண்டு காதல னாதலி னவன்மிடி யகல.

(௮௨)

பொதிநி ரம்பிய பொருள்கொடு வந்தனன் பொருத் தம்
இதுவெ லாஞ்செல வானபின் பின்னரு மீவேன்
வதுவை மென்குழ லாயினிற் கனவனை வருத்தேல்
அதிக வன்புட னிருத்தியென் றிப்பொழு தகன்றான்.

(௮௩)

என்று நாடொறுந் தனக்கினி தூழிய மியற்றித்
துன்று கின்றவன் சொல்வது கேட்டகந் தூயோர்
நன்று நன்றிது செய்தவ னிறையென நயாது
குன்றின் வீழ்தரு மருவியிற் கணகணி ருழும்.

(௮௪)

வருந்தி யிப்பொரு ளாலெனை மயக்கவோ மாயா
திருந்தி லேன்பொருட் டிங்நனஞ் செவ்வதன் செயலோ
பருந்தி லேறிய பண்ணவ பரமபா வனகீர்
பொருந்து சீதர புலமக னாயக புனித.

(௮௫)

யாக மேசெய்துந் தவம்பல வியற்றியும் யானா
யோக மேசெய்து முனைப்பெறு கிறகில ருழல்வார்
ஆக பொன்றர நீவரற் கெத்தவ மயார்தேன்
மரக வைகுந்த நினையன்நி வேறென்று மதியேன்.

(௮௬)

ஆகி நிற்கநீ செய்தது தகுதியன் றென்னு
யூகி யாய்ப்பொரு ளனைத்தும்வை திகர்பெற வுதவிச
சொகியாநிற்க வரும்பினி தொலைந்தவர் போல
ஐகி யுள்ளகத் தழுதுசெய் தினிதிருந் தனரே

(௮௭)

(வேறு) இப்பரி சியற்றிய விவரமுன் டோலவே
ஒப்பறு வீட்டல னுற்ற கோயிலிற்
நப்பறச் சார்ந்தவன் றன்னை நாடொழுந்
செப்புறு பஜனைசெய் திருக்கு நாளிலே. (அற)

வீட்டல னொருதின மவரை மெய்விருப்
புட்டர வழைத்துநா மாவு ரைப்புகள்.
சுட்டிய பொருளெலாந் தோய்த்து நின்னுனான்
றிட்டமோ டென்பது தெளிதி யல்லையோ. (அக)

.ஆதலா லென்னிடத் தன்பு செய் தல்போல்
நீதமா யுயிர்தொறு நேசம் வைத்தியென்
ரோதலு மன்பர்நீ யுணக்க வேண்டலென்
மாதயா வுன்னுயிர் தோமும் வாய்ந்தென்றா. (அங)

அன்னவர் சுருத்துல சுறியச் செய்வதை
யுன்னிய நாநனங் கோர்து வாசரி
மன்னிய பொழுதுயாத் தினாயின் வாய்த்தனா
நன்னரு ண்டிடும்கயி னுயிற் றேன்றியே. (அங)

சோறிட வேண்டி 11 சுலவு காலையில்
மாறு கோன் டடித்தவர் வெருட்ட மறறொரு
யீறுனோன் சுட்டமு தெடுத்து மேர்செல
றெயே யடித்ததைக் திருப்பக் கொண்டனன். (அச)

மற்றுநீ ராடுவோர் மடியைத் தீண்டலுந்,
செழறவர் சரியாய் திண்டிற் நீங்கிலே
இற்றிதற் கெனப்பல ராலு மெற்றன்னி
சுற்றியங் கொருபுறந் சோர்த்து நிற்கவே. (அரு)

ராத்திரை துன்னுகோ ரிதனைக் கண்டியாம
வாய்த்தசோ றிதிதுமேல் வருகம் மோடெனுக
தித்திரன் விழியுக் சினைந்து ரப்பலுங்
காத்ததிங் கெவர்க் குந் கருணையின்றென (அசு)

தன்னகத் தன்புனோர் தங்க கத்துவர்
தன்னவர் மிசையும்ப் பத்தை வாய்க்கொடு
பன்னரும் புரத்துனோர் பலருங் காணவே
துன்னிவெள் ளிடவரத் தொடர்த லுற்றனர். (அன)

நெய்யிலா தப்பத்தை நீயுண் ணெய்யான்
கையிலே கொடுவருங் கலத்து நெய்யிலே
பையவே துவைத்தியான் றருவன் பைப்பய
செயதியா லமுதுவிக் காமற் செல்லவே. (அஅ)

என்றவர் முடுவல்பா லெய்த மற்றது
நின்றிடத் தோய்த்திவர் நிரம்ப ஓட்டலு
மென்றதுண்டடக்கண்டு வியந்து வேறுளார்
நன்றுநா மனைப்பித்து நண்ணிற் றென்றனர். (அக)

ஜீவிநா ருணியத்திற் நிறம்பு கின்றில
 ஞாந்லா னுமன்பே ரறிஞ் னென்னவுந்
 தாவினர் சிவர்கொலுந் தருணந் தன்னிலே
 மேவுநா யுருக்கொடு விளங்கு ஸ்ரீதான்.

(௭௮)

நகைசெயக் கண்டுநீ நாயு ருக்கொடோ
 தகைதர கீந்தனை செனரி யென்னவே
 வகைதெரி யன்பரை நோக்கி மாதவன்
 மிகைதவி ரெனையெந்த விதங்கண் டாயென்றான்.

(௭௯)

(வேறு) கோபா லாவுனை யுணர்ந்து கொண்டவி
 சோபா கேசரர் சொன்ன லததின
 லேபா வந்தெரி வெய்தி னேனென
 மாபா மாபன் மகிழ்ந்து போயினான்.

(௮௦)

சின்னான் பின்செல வாக வேமலா
 மின்னா ணுகண் மேவெ காதுசி
 நன்னா ஞாண்டிட நாம தேவரைச்
 சொன்னான் வாவென வன்பு துன்னியே.

(௮௧)

அவ்வா ரோதிய வமல னுக்கிவ
 ரொவ்வா தாலரி தினமு னாறகெனச்
 செவ்வே ஸீயரி சேர்தி னந்தனைத்
 தவ்வா தெப்துற வோத காத்தென.

(௮௨)

உன்னாய் முன்னரு ருக்குமாங்கத
 னன்னா னேநிக ரம்ப ரீடனில்
 நின்னா லேயியல் கிறகு நீரல
 நன்னா னென்னலு நாம ரோதுவார்.

(௮௩)

கோவே நின்னருள் கொண்டு முற்றுத
 லோவே னென்றுமெ னசசொல் வொாதமை
 மாவே றும்மணி மார்ப னாகிய
 தேவே சோதனை செய்ய வெண்ணியே.

(௮௪)

மூப்பால் விஞ்சிமு திரந்த வேதிய
 னூப்போய் நாமரை யன்ன மீகென
 வாய்ப்பா காதரி மன்னு மிததினம்
 தூய்ப்பா னன்னமெ னச்சொ லிப்பினே.

(௮௫)

கந்தங் காய்கனி காத லிப்பிரேல்
 நந்தம் வெம்பசி தீர நல்குணை
 அந்தண்ணீரென வன்ன மில்லையேல்
 சிந்து மென்னுயி ரென்று செப்பியே.

(௮௬)

நாமா நீபுவி நண்ணு யிர்க்கெலா
 மாமா தன்புசெய் யன்ப னென்னவே
 பூமீ தோர்புக லப்பொ ருந்தினேன்
 நான் ரோதனி யாய மோவென.

(௮௭)

மறையோ னத்திவ ராது கொள்கென
இறையோய் விண்டுவி னன்ப ரில்வரல்
முறையோ வெங்கொலை முந்திடாதெனத்
தறைமேல் வீழ்ந்துயிர் சாதல் மெய்யென.

(௮)

செத்தா னின்னெடு சாத நிண்ணம்யான்
அத்தா வென்னுமு னாவி போயினான்
முத்தா பந்தெற முந்தி னோந்தெரிந்
துய்த்தார் சந்திர பாகை யொண்கரை.

(௮௧)

பலருங் டினர் பார்த்து நாமநீ
நலவ னென்றுபோ நண்ணி யன்னமீ
கிலனென் றிப்பழி யெய்தி னாயெனச்
சொலவுங் கேட்டெது வுஞ்சொ லாதேரோ.

(௮௨)

தகனஞ் செப்திடத் தக்க விந்தனம்
புகவெய் தஞ்சுவத் தோடு பொன்றிட
அகமுன் கொண்டத னோட னைந்தெரி
நகநன் கிட்டனா நாம தேவரே.

(௮௩)

அதுகண் றேனோரா யாரும் யாருமிங்
கிதசெய் யாரென வெய்த வற்புதங்
கதுவும் வெங்கனற் கட்டி டந்தமா
முதுமன் வேதியன் முந்தெ முந்தரோ

(௮௪)

சங்கு சக்கரத் தங்கு கைகளும்
பொங்கு குண்டலம் பொலிகி ிட்டமோ
தங்கு மானை முந்த யங்குபொன்
பொங்கு மம்பர மும்பொ ருந்தவே.

(௮௫)

தோன்றி யன்பரைத் தொட்டெ டித்துனைப்
போன்று னோரிலைப் புவன மூன்றினு
மேன்ற நாமதே வினம கிழ்ந்துசீர்
சான்ற மாலரு டந்து போயினான்.

(௮௬)

(வேறு) அன்புருக் குமணி தன்னை யகமகிழ்ந் தினிதினோக்கிப்
பின்பொரு தினத்திற் பாண்டு ரங்கமால் பேசு கின்றான்
என்பொடு சரீர மெல்லா மெனக்குறோ வுறுத லாலே
நின்புது மலர்க்கை யாலே நீபிடி யென்னக் கேட்டு.

(௮௭)

அலர்மக னாத னேநின் னாகநோ வுறுதற் கென்னே
உலகிடைப் புரிந்த செய்கை யுரைத்தரு ளென்ன லோடு
மிலகுறு பொன்னே நாம னியல் மனைக் கெய்தி னார்கள்
தலமெலாம் புகழ் நின்ற சாதுசற் சனர்களாக.

(௮௮)

அன்னவர் தமக்கெ லாமயா னவிற்கலை தோய்த்துத் தந்து
மன்னவர் பானஞ் செய்ய வார்புனல் முகந்து தந்தும்
பன்னு மூழியங்க னெல்லாம் பலபல புரிந்தந் தாசிக்
கென்னமா வரைத்துத் தந்து மென்னுடம் பயர்த லானேன்.

(௮௯)

புரீ பக் த லீ லா மி ர்த ம்.

கண்ணமால் புகலக் கேட்ட விர்திரை நகைத்து நாதன்
முன்னமெல் லணைமேற் சாயச் சார்த்தித்தன் மலர்க்கை தன்னால்
நன்னரா புறப்பிடித்து நலஞ்செய்தா னாக வோர்நான்
நின்னினர் பஜனை செய்ய மாதவன் கோயிற் கன்பா. (௩௩)

தமக்கொரு ஹ்ணையு மின்றித் தமிழராய்ப் பாடக் கண்டு
கமைப்புற தவர்பி னின்று காருத்தன் றுளங் கொட்டு
மமைப்பது கண்ட தொண்ட ரனைவரு மின்பத தாழ்ந்தார
இமைப்பறு தேவ ரெல்லா மினிதுபூ மாரி பெய்தார். (௩௪)

பின்னரும் பாண்டு ரங்கன் பெரிதக மகிழவு கொண்டு
தன்னரைக் கியன்ற தாம்பீ தாம்பர மவிழந்து வீழ
உன்னகில் லாதங் காட வுற்றனை ஞான தேவர்
நன்னரங் கதனைக் கண்டு நாதனைப் பகழ்ந்து நின்று. (௩௫)

செங்கையைப் பற்றி யெல்லாந் தெரிபரந் தாமா லோசால்
பங்கயக் கண்ண தேகம் பறறி மான மின்றி
இங்கயர் கின்ற செய்கை பென்னென வினவ நாதன்
அங்கவர் தம்மை நோக்கி யகமகிழந் தினிது சொல்வான். (௩௬)

பற்றொன்று மில்லே னுமன் பஜனையா லவச மானேன்
இற்றைநா னென்ன ஞான தேவரம பரத்தை யேந்தி
சுற்றிட விடையி லநருத் தோன்றினா கீர தாசா
மற்றவா தமையெ லாரூ தழுவினா மகிழவு கூர்ந்து. (௩௭)

அவ்வையிற் கையி லேயா லாததிசை யேந்தி வந்தான்
நவ்வியை வென்ற நோக்கி னளிணையங் கதனை நாமா
செவ்வையி னேந்தி நாதன் திருமுகந் தோன்றச் சூழ்ந்தார்
வவ்விய பாண்டு ரங்கன் மகிழ்ந்தொன்று புகல்வ தானான். (௩௮)

ஞானதே வேயின் றிங்கு நவில்கின்ற பஜனை நன்றே
ஆனதென் றுரைத்த போதி லமலகீ தாளங் கொட்டித்
தானினி தாட லுற்றூற் றனியின்பந தானெய் தாதோ
யானினிப் புகல்வ தென்னோ வென்றனா ஞான தேவர். (௩௯)

நாதனு மகிழ்ந்து வந்த நல்லவர் தமக்கெல் லார்தன்
ஓதனந் தரப்பெற் றியாரு மோங்கிய ஷவகை கொண்டு
ஸ்ரீதர முகுந்த தேவ தேவவென் றினிது போற்றிப்
போதல்செய் தனர சோதை புதல்வனை மறப்பி லாதார். (௪௦)

நாமதேவர் திருவழிகளே சரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் (ச) க்குச் செய்யுள் (௫௪௩).

நாமதேவர் சரித்திரம்.

நாமதேவொரு தொழிலு மின்றியரி நாமமோதினரிருந்துழித்
தாமமேவியகு ணுயிமற்றது தனைத்தெரிந்து மகனேநமக்
கேமமேவிவர வீட்டலின்றியுறி லெவ்விதத்திலினி யில்லறம்
சேமமெய்துமென நிதியலாதுதொழில் செய்வதெப்படி யெனச்சொனார். (க)

அதுவினுவியகு ணுயிபண்டரிய டைந்து கொஞ்சமுமி ரங்குரு
இசய மேலிமலி தானியங்கொடு சமைத்தொர் வேளையரை யுதரமே
நிதமு முண்டுமிகு பொருள் பெற்றீடு யதனைநெடியவட்டி கொளநேர்ந்ததால்
மிதமிலாதபொரு ணுடுலோபிதா தாவெனும்பெயரை மேவினோன். (உ)

பாலடைந்தெனது குமரனோர்பயனு மின்றியேயுலவு பண்பினோன்
ஏலநன்குதொழி லெய்துறப் பொருள்க ளில்லையீடுமிலை யாதலிவ்
வேலையொண்பொருளோ ராயிரந்தனி விராகன்வேண்டுமென விட்டலன்
சாலவங்கவ னுளத்தின்மேவிரிதி தரமயக்கவவ னன்றெனா. (ஈ)

ஆறுமாதவன வுக்கொர்சீட்டெழுதி வாங்கநன்னிதி யளித்திடப்
பேறுமேவிமனை யெய்திநாமொடு பேசினுணிகொ ணர்ந்ததைக்
கூறியேயறிதி கொண்டுவாணிப நடாத்தியுகியமி கக்கொளீஇ
மாறிலிலலற நடத்துகென்றவர்கை நிதியெலாமுற வழங்கினான். (ச)

அந்தநன்னிதிய டைந்தநாமர்சில வந்தனாளுருட னுய்வரு
எந்தவாணிபமி யற்றினும்வருவ தேதமல்லதிலை யேயெனச்
சிறைசெய்துசமா ராதனைத்தொழில் தேயிகப்பர பலந்தரும்
வந்தநன்கிதனின் மேலதின்றென மகிழ்ந்துகாசிரகர் மன்னினார். (ஊ)

கங்கைமாநதி பரந்துலாவிவரு கரையிலங்கொரு மடத்தினில்
தங்கிநீடுமன தானமித்திரனொளி சாயுமாலவரையாற்றிமேல்
கங்குறேறுமரி நாமகீர்த்தனை கணிந்துசெய்துவரு காலையில்
எங்குமிச்செயறெ ரிந்துபுகாரர்கள் மனைவிமக்களுட னெய்தினார். (க)

ஏண்டி சைப்புறனு நாமதேவர்புக முய்தியெங்குநிறை வற்றதால்
பண்டரிபுரியி லுள்ளவேதியர்கள் பலருமாவலுட னேகுமுடக்
கொண்டெல்லுணவு முண்டுதக்கணைகக் கொண்டுமீடுமென வேகலைக்
கண்டுதாதாசாவக் காரண்கேட்கவவர் கழறவோர்ந்துகவை யுற்றனன். (எ)

தினரானநாம தேவருக்கிவிதச் செய்கைசெய்யவேது வாயென
தானகாணமது வாய்த்துதென்றகிக வாத்திரத்துடனவ் ரைந்துபோய்
மானகாசியய டைந்துதொக்கபல வறுமையோர்மகிழ வீதலும்
போனகந்தரலு நோக்கியேக்கமொடு புந்திநொந்துடல் புழுங்கியே. (அ)

உண்மையாகவிவர் வர்த்தகத்தொழிலு ஞற்றுவாரென நினைத்தியான்
தண்மையாவதுவு கடனதானதன முழுதும்வாரியிவன் சார்வுரு
வண்மையாள்கரு நாணமேவுறவ ழங்குகின்றனரெ னோமனத்
திண்மையோபொருள்ளை யெய்துறவினியென்செய்வதென்றுளம் வருந்தியே

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

ஹ்ருக்ஹிபெறு மானதாகவொரு காணியூமியிலே வீழிலே
உடமையில்தரு தற்கியைந் தவறன் முறைய ரில்லையிதனோடுமென்
குடியழிந்ததென வெண்ணமுற்றயர்தல் கண்டுநாமர்தயர் கொண்டுவந்
தடியின்மீதுமுடி ருடிநின்றமிக வாவலோடுதுதி செய்தனர். (௨)

வேறு

துதிசெய் காலையவண்வந்து சூழ்ந்த மறையோர் களைநோக்கி
மதியீர் சமாராதனைக்குரிய வள்ளலிவர்தம் மலர்க்கரத்தால்
விதியாய்க் கிருஷ்ணற் பணமென்று விடுநீ றோற்றுப் புசிப்பீர்நற்
றதியில்வந்தா ரிவர்தகமை சாற்றுந் தரமதலவன்றே. (௨௧)

என்னப்புகழ்ந்து சங்கற்ப மிசைத்து நீர்வார்த் தருளுமென்று
சொன்னமொழிவர்த் தகன்றனது சுருதிகுலுந் துணுக்கெறிந்து
முன்னமுனிந்து நின்றிந்த மோசஞ்செய்வர்த் தகத்துக்கென்
றென்னைமயக்கிக் கடன்வாங்கி யிங்கப்பொருளைக் கொடுபோந்து. (௨௨)

பல்லாயிரவர் தமக்கன்னம் படைக்கநேர்ந்த பரிபாவி
எல்லாப்பொருளுந் சவாந்தென்னை யேழையாக்கு வித்ததன்றிப்
பல்லோரறியத் தத்தஜலம் வார்க்கும் படியும் பகர்ந்தனையே
கல்லோமரமோவுன்னெஞ்சங் கள்வனுனைப்போற் கண்டிலனே. (௨௩)

மீட்டு நினைக்க கடன்கேளா மார்க்கஞ் செய்யவேண்டி யென்னைக்
கேட்டருது முழுதுணர்ந்தென் கேடொன்றில்லாக் குடிக்கோ
நீட்டமாக வளர்தருவி னீங்கி நெடுநாளா யுலாந்த
காட்டம் பூத்தல் காணினுமென் கரநீர்வார்த்தல் காணுயே (௨௪)

என்று வணிக னியம்பியபோ துதகம் வார்த்தற் கிங்கிவரை
யன்றி யானோ வதிகார முடையே னல்லே னாதலினால்
இன்றிந் கிவர்பா லேற்றுண்ணு மென்னுற் றடையொன் றிலையென்று
நன்றி நாமருளாசெய்ய வுணர்ந்தார் தொக்க நான்மறையோர். (௨௫)

தரும வணிகப் பெருமானே தாங்க முடியாப் பசியனை
ஒருமை மனமா யாற்றுதலுக் குமது கருணை புரியு மென்பார்
பெருமை பெருக வுண்பவனாத் தடுத்தல் பெரிய பிழைய தென்பார்
கரும மனைத்து நீங்குறுமென் கரத்தி னீர்வார்த் தருளுமென்பார். (௨௬)

பல்கா வதங்கள் கடந்துபெறும் பசியோடடைந்தே மன்னமின்னே
நல்காயென்னில் ரவுரவமா நாகிற் சேரச் சபிப்ப மென்பார்
ஒல்கா வீயாவுலோபநின்னை யுன்றாய் சுமந்தென் பயந்த தென்பார்
அல்கா நிந்தை பலபலவா யறையக் கேட்டங் காருவித்து. (௨௭)

அந்தோ பொருளுக்கழிவு வருமெனவோர் தேவராலையம்பு
நுதலில்லை யனாக்காசங் கொடுத்ததில்லை பிடுகை பெற்ற
நுதலையாய் சிரார்த்தமுநான் றந்ததில்லை யிதுவனாயும்
நுதலையாதேவரால் மறையோர் பழித்தற் கிடமானேன். (௨௮)

நாமதேவர் சரித்திரம்.

தாழை யடிநீர் வார்க்கி னன்னீர் தலையிற்றங்கித் தருமதுபோல்
ஏழை யானோர் வர்த்தகஞ்செய் தெய்து மிலாப மதனலென்
பேழைக் குறைவு தீருமெனும் பேரா சையினற் கடனாக
மாழை கொடுத்தேன் கானலிற்பெய் மழைபோலானே னெனவிரங்கி. (10௯)

மறையோர் குழுவோ வகல்வதிலை வாய்நிந்தனையோ வொழிவதிலை
உறையோ தனம்போ யுன்பதிலிலை யுதகம் விடேனெல் விடுவதிலிலை
சிறைபோ லென்னைச் சூழ்ந்த விவர்புசித்தா லென்னைச் சேர்வதென்ன
குறையென் றொருகூழ் தனக்குள்ளே கொண்டுவணிகன் கூறலுற்றான். (உ௦)
வேறு

வாரும்ந்தண றையென்மேற்பழி கூறுகின்றன மாறவே
நீரம் வாரக்குவ னேனு மென்னலு நேர்ந்தனர் கடல் சூழ்தரு
பாரு மம்பாழுந்தருங் கரி பருண நட்டமு நாமரைச்
சேருமெற்கிலை யென்று வாராதனனேற்ற வையுர் சிரித்தனர். (உ௧)

நாமர் நன்குப சாரமுஞ்செய நான் மறைக்குழுவுண்ட பின்
காமர் சந்தன புட்பழும்மடைச் சாயுந்தக்கணை யுங்கொடித்
தாமிகன் பின்வணங்சவாசி வழங்கியாரும் கன்றபின்
தீமிகுந்தெரி கின்றநெஞ்சொடு வணிகனங்கிது செய்தனன். (உ௨)

கடனினேதர வேண்டும் வேறொரு காரியம்புரி தற்குனை
விடனலாதிலை யென்பை யேலுயிர் விடுவனிட்சயமாகவென்
றடமாதாயுரை செய்த போழ்தினிலின்பா காளியன் முடி மிசை
நடனமாடிய கருணை கூடதரு நளினை நாதனை புன்னுவார். (உ௩)

ஆதிமூலபராபரா சுருவாதரா ஜகாட்சுரா
சோதிருப வருப நிடுகள் சுகத்சததுவதற்பரா
வேதகீத வினோதமாதவவி மலவச்சக ரேசுடா
சீதசாகர மீது கணவளர் தேவதேவகி நக்சுரு. (உ௪)

கண்ணகண் மணியாக நின்றொளிர காரணாகரு மாமுகில்
வண்ணவம்புஜ நாபகுஞ்சர வரதபுட்பதிவாகன்
தண்ணருந் துளவார நவரிதசார சோரசிகாமணி
எண்ணுதற்குரு நாமரூப மிலாதெலா நிறை யென்சையே. (உ௫)

கல்லினுங்கடு நெஞ்சமும் வடகனலையுஞ்சுடு கோபமும்
கோல்லும் வாணிகர் வார்த்தையும் பகைகொண்டு செய் பிடிவாதமும்
சொல்ல வாய்வரவில்லை செட்டி செய்துயர மாற்றுவை தொறுவர்க்காய்க்
கல்லெடுத்து முன்மழை தடுத்தருள் கண்ணனை கடல் வண்ணனை- (உ௬)

என்ன நாமர்துதித்த போழ்தவரிதய மீமிசையிலகறும்
அன்ன ஆர்கியினத்தனற் புதவாச்ச நல்லுரு வாயெதிர்
துன்னியன்பவ வணிகனிங்குறு தோய மூழ்கிடினி ரணமக்
கன்னனிங்குறும் வகைசெய்வே னெனக்கருணை யோடுகொ கழறினான். ௨௭

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

ஞான நோக்கொடு நோக்கியவ்வொ நன்குணர்ந்தருணமதே
வானவுத்தமர் மானதப்புணி யாற்ற வண்ணல் மறைந்தனன்
மானவத்தன வணிகரேகிருவா நதிப்புனன் மூழ்கியிங்
கேகலத்தொடு வருதிர் நுங்கடன் யாவுமிக்கண மீருவேன்.

(௨௨)

என்று நாமருளாத்த சொற்செவி யெய்த நீரிடை யென்றனைக்
கொன்று தீர்த்திட வெண்ணியோ கொலைபாதகா கபடமொழிந்
தன்று நீகடன் வாங்கினாயறி வுற்றனன் முழுக்கேனென
நின்றுவாது செய்வர்த்தகன்றனை நெடிது வாழ்த்தி வழத்துவார்.

(௨௩)

ஐயநின்னிகர் புகழ்படைத்தவாகில மீதெவருளொனால்
செய்யுமில்வன தான நின்னது செய்த வப்பலவுகியம்
எய்தும் வர்த்தக மிதனின் மிக்கனவிலையுகாந்தமு மேய்விடாப்
பெய்யு மாரியிற்செலவு செய்யினும் பெருகும்ல்லது குறைபடா.

(௨௪)

வேறு

கோதறு குணத்தவா குலித்தனீக்கவென்
ரூதரத்தோடி வரறையக் கேட்டனன்
ஏதுதந்திர மொழியியம்பினும் விடேன்
வாதிடாதென் கடன்வழங்கு மென்றனன்.

(௨௫)

அன்ன தேற்பகீரதியதனின் மூழ்கி நீர்
துன்னு தும்மிரண முந்தொலையச் செய்குந்
என்னலு நாமரோ யென்னைக்கங்கை நீர்
தன்னிடை யழுத்தியே சதியியற்றவோ.

(௨௬)

எண்ணி நீர்கடன் கொடாதிருக்கு மெத்தனம்
பண்ணினீர் மூழ்கலென் பணத்தை யீம்மென
தண்ணகத் தோடினேஸ் நானன்செய்து நீர்
நன்னலவீரென நனி நாமர் கூறினார்.

(௨௭)

மறையவர் மரபினில் வந்த வர்த்தகன்
நிறைபுனலவைவொ நின்று மூழ்கலும்
நறைகமழ் துளவணி நாதன் மாயையால்
அறைதரு பாதல மதிலடைந்தனன்

(௨௮)

நவமணி மண்டப மதனிஞாப்பனோர்
உவமை யிலரியணையும்பர் பல்வகைப்
பவவிருள கற்றுறு பரிதி போலவெம்
உவணகேதனன்றுருக்கரடி லுற்றனன்.

(௨௯)

மாதவர் வானவர் நாரதாதிய
சுரது சந்தனரெலா மிலேச்சர் தன்மையாய்
மோதமர யெம்பிரான் முன்ன னொண்ணிலா
ஆதரத்துடனிரா யாயிருந்தனர்.

(௩௦)

நாமதேவர் சரித்திரம்.

வருக்கைமாதேங்குமாதனை செவ்வாழையைந்
சருக்கன் கற்பகவல்லி சாதஞ்சண்பகம்
மருக்கமழ் மல்லிகை முல்லை கத்திகை
திருக்குடி யிருந்தெனச் சிறந்திலங்குமால்.

(௩௭)

கிள்ளை கேதயஞ் சாதகங்கபோத நாகணவாய்ப்
பிள்ளை கோகிலங்க பிஞ்சலம் பிங்கலை யன்றில்
வெள்ளை யன்னமூர்க்குருவிச கோர மீன்குத்தி
கொள்ளை கொண்டவண் பாடலு மாடலங்குறையா.

(௩௮)

காலமொன்றினுங் காண்கிலாவற்புதக்காட்சி
சாலவெங்கணும் விளங்கலுந் தமனியவுலகம்
போலில்லங்கலுங் கண்டனன் மெய்புளகிக்கக்
கோலமண்டபத்தி யாவரு நோக்கினர் கூவி.

(௩௯)

சங்குவந்தவா நெவனென வினவலும் வணிகன்
சாங்கமாய் வரலாற்றவை முழுவதுஞ் சாற்ற
ஒங்குமெங்கள் வேந்துண்பதற்குழை யெனவுரைத்தார்
பாங்கிருந்தே மோடருந்திடற் கெய்தெனப் பகர்ந்து.

(௪௦)

கொழுத்தவுண் சமங்கூட்டிய முலைமுறை மூரல்
முழுத்த நெய்யினில மைத்தனசெய்கை நன்முறைய
பழுத்தமுக்கனி பாலுளவாவெனப் பரிந்து
வழுத்தவாணிகன் பதறினன் நிகைத்தனன் மயங்கி.

(௪௧)

தனமும்போயின சாதியும்பிரவுட மாவதற்காம்
இனமுமாயின துருக்கரோடுண்ண வீர்க்கின்றூர்
அனமுண்கேனெனில் யாவினை செய்வர்கொலென்று
மனங்கலங்கி மேனாமதேவரை நெஞ்சின்மதித்து.

(௪௨)

இங்கு காப்பதற்கொருவரு மெனக்குறவில்லை
அங்குமடுத்து நான் கடன் கொடுத்தாதி யமடையத்
தங்கினே னிவண்டுருக்கரோ சாதமும் படைத்துப்
பங்கதாயுண வீர்க்கின்றூர் பாவியேன்றன்னை.

(௪௩)

உம்மை யல்லது காக்கு நரில்லென வோதச்
செம்மை சேர்குண நாமதேவருமிது தெரிந்தங்
கம்மை போல வந்தெய்தியாகு வித்திடலருளோ
டிம்மையே பிறவாத வீடுதவுமில்விறைவன்.

(௪௪)

பாண்டிரங்கனம் பதிதபாவனனுண்மையாக
வேண்டிரங்களினிடை விடாதிருப்பவன் மற்றோர்
யாண்டு நீங்குஞ்சாது சற்சனரிவர் தம்மோ
டண்டிருந்து நீருண் பதிற்பேறு வேறின்றே.

(௪௫)

ஸ்ரீபக்தல்லாழிர்தம்.

பிரமராதி தேவர்க்கரிதாம் பிரசாதம்
 திரமதாஞ்சு மாராதனைச் செய்கையாலுமக்குக்
 கரமதா நெலிக்கனி யெனக்கிடைத்ததை விலக்கில்
 வரமதேயி தன்மேலிலையுன்கென வகுத்தார்.

(௬௬)

வேறு

பெயர்வானவர் பேசிய தியாவுமுணர்ந்
 தயர்வேதிய வாணிகனங் கறைவான்
 மயல் கூர்தரு மோகன மந்திரமே
 பயில்வீரதனால் வசியம் பணினீர்

(௬௭)

கடனென்று பெருங்கன கங்கொடுவெண்
 மடலொன்று வரைந்தெனை வைக்கெனவீர்
 திடனென்றனதான மதிந்து பொருள்
 கெடநேர்ந்தனை கீழ்நிலம் வீழ்த்தினையே.

(௬௮)

வீழ்த்திப்புறமான மிலேச்சரொடு
 கூழ்த்துய்த்திடு மாமொழி கூறினையே
 வாழ்த்தற்குறு மென்மரபும முழுதும்
 தாழ்த்தக்கரு துற்றனீர் தக்கனவோ.

(௬௯)

சொல்லைத்தடை செய்கவிர் சூழதருமில்
 எல்லைக்கணிலாம லெனைக்கொடுபோய்
 தொல்லைப்புவி சேர்ப்பிராதுடாக் தினியான்
 இல்லைக்கடன் கேட்பதிதுணமையதே.

(௭௦)

எனைவீடடையும் படிசெய்குவிலோல்
 புனையும்புகழ் புண்ணியமும்மையென
 இனையுமனனோடு மிரங்கிமிக
 நினைகின்ற வனீரறி நேர்மையராய்.

(௭௧)

குறையொன்றடையாதுமை மெய்ம்மைகுல
 மறையோருடனுண் மயங்கல்நம
 திறையோனருள் செய்வனினித்தகையாப்
 பொறைகூடொன நாமர்புகன்றனோ.

(௭௨)

அடமாய்மொழி யீரரியாடகியென்
 னிடமீந்திடி லுண்டிசெய் தெய்துவலென்
 றுடனோதவுவந்துதவிய் பதமாக்
 கிடநாலெருமுட்டையு மீந்தனோ.

(௭௩)

அறன்குடை யீர்யவனர்த்தலனிற்
 புறனாக்குமெனப் புகல்வர்த்தகனை
 கூறதும்விழி மூடுறு மென்றளவில்
 திறழாகவு ஸுடுதல்செய்தனனே

(௭௪)

வேறு.

நாமதேவர் சரித்திரம்.

மூடியபோழ்து பண்டரிபுரத்து முந்துறுசந்திரபாகை
நீடியந்தியினீனந்தவத்தினீ ரொழுருற வெழுந்தனனாங்
காடியமறையோர் தொகுதியும் பஜனை யாதரத்தொடு புரிபவருங்
கூடியிட்டலனைத் துதித்தலும் வணிகன் குறிக்கொடு கண்டனன்கூறும். (௫௫)

வாரணவாசிக்கங்கையங் கணாக்கண்வந்தியான் சந்திரபாகை
சேர்தரங்கிது சொற்பனமென்னைச் சிந்தனைச் செய்வனென லுணற்குக்
கூர்தரநாமர்கொடுத்தபல் சாமக்கிரயங்களிருக்கின்ற குறிக்கில்
பேரதிசயமீதென்றவர்தகையைப் பேணியக்களாவருகாலே, (௫௬)

வத்திமதனில் முடியெரு முட்டைகளை மட்டுமவழித்து வீழ்தருமா
றத்திருந்தியிலுதறியே நனைந்தவாடையோடில் விடையடையப்
பத்தினிகண்டு நாமருக்கீந்தபணமெலாம் வாங்கி வந்தனிரோ
இத்தனை நாணீடித்தகாரணம தென்னென வர்த்தகனியம்பும். (௫௭)

என்னுயிர் பிழைத்து வந்ததே பெரிதென்றிசைத்து மேவீர வஸ்திரங்கள்
தன்னையேபிழியும் போழ்தெரு முட்டையொன்ற கிற்றங்குற னேருக்க
மின்னிடுதங்கமாய் விளங்குவதைக்கண்டு மெய்புளகித மடைந்து
நன்னலரிதறந்த நாமரிவ்வுலக நரரலர மரோயாமால். (௫௮)

விட்டலனாமர் பொருட்டெனக் களித்தமிரு தனங்களை யெலாந்தியில்
இட்டனெனது விதியிலுள்ளன போலியைந்தனவென வுளம்வருந்தி
ரிட்டுரமாக நாமரை நாயேனிர்தை செய்தவையெலாம் பொறுத்துன்
மட்டவழிகமலபதங்களை நாளும்வழுத்துற வருள்செய்வாயென்னு. (௫௯)

அல்லுநன்பகலு மச்சதவிடல அடியவர் சகாயவென்கின்ற
சொல்லுமேழை யருக்கீதலு முரியதொழில் தாயுவந்து வாழ்ந்தனனால்
நல்லுணர் வுடையோரனை வரும்புகழு நாமராண்டை யனைவணங்கிப்
பலவகையுயிர் கட்டுயிரதாய் விளங்கும் பதிதபாவன பரந்தாமா. (௬௦)

காண்பொருள் காண்பான் காட்சியங் கடந்துகருதுவோர்கருத்தினுக் கெட்டாச்
சேண்படு பரமசின்மயானந்த தேஜோமயத் திருவாழ்வே
வீண்படுவினை யேற்காக நீதாழ்ந்த மிலேச்சவேடங்கொடு போந்தாய்
துண்படு மரியேபிரகலாதனர் முன்னுயர் போற்பே யனாகுவனே. (௬௧)

என்றடியிறைஞ்சு நாமனாயண்ண லிருகையாலெடுத்து மார்புடனே
ஒன்றுறத்தழுவி யுச்சிமோந்தன் பினுவப்புறு மொழிபலபுகன்று
நன்றிசேர்பண்டரா புரமதனிநு மோடடைந்தனர் வானோர்
அன்றுபுமாரி அன்பர்தம் மீதுமையன்மீதும் பொழிந்தனரால். (௬௨)

நாமதேவமல சரித்திரமதனை நாவினான வின்றவர்கேட்போர்
நேமமாய்ப் புத்தகத்தினைவைத்து நித்தியம் பூசணபுரிந்தோர்
பூமியிற்றம்மார்த் தத்தொடுகாமம் பொருந்திநற் புகழினையடைந்து
காமணப்பயந்தோன் கழலிணையடைந்தெக் காலமுநித்திய வாழியரோ. (௬௩)

கபீர்தாசர் சரித்திரம்.

—:0:—

பேசுறு கங்கையி லேழுநிலப் பெய்ய
நசன மைக்கவி ழிந்தகி ளிஞ்சில்
விசுதி ஏரப்புனன் மேவிமி தக்க
மாசில யோனிவ தித்தவ ராகி. (க)

நல்லத வச்சக ராமநன் னாமஞ்
சொல்வது விட்டிலர் சோர்விறி யானம்
புல்லினர் மேவுறு போதுநெய் தூல்கொண்
டொல்லெனொ லிப்புன ணுமிழி வற்று (உ)

தோமறு மாறுது வைத்தத மால
மோமிகி ளிஞ்சிலை முன்வர நோக்கி
ஆமதி ழிந்தத ழைக்கொடு வந்து
வாமநெ டுங்கரை வைத்துவ கீர்த்தே. (ங)

ஏரலி டைத்திகழ் வெய்துறு சேயை
ஆர்வமி கத்தன தங்கையி லேகிச்
சாரமு யறசியி லாதுத னம்மெந்
ரோரிவ்ம கிழந்தக முற்றன னன்றே. (ச)

உறறுது ருக்கனு யிராத்துணை
கற்றிலை கொள்பவர் கற்பக நேர்கண்
டற்றும கன்பெற லாயின தென்று
சொற்றிட மற்றவள் கொங்கைச ரத்தே. (ஐ)

நேசமு டன்கொடு பாணிறை யத்தந்
திசனை யெண்ணியெ ழிற்கொள்க பீர
தாசநெ னும்பெயர் தநதுவ ளர்த்தாள்
மாசறு தன்பதி மாமகிழ் வெடத. (ஊ)

வாமம கல்வார் வாகியி ராம
நாமம்வி டாதுந வின்றுறல் கண்டு
தோமறு காசியு ளோர்கடு ருக்கத்
திமத னுக்கின சேய்வர வற்றே. (எ)

என்றுது ருக்கனி யன்றத வத்தை
நன்மும தித்தனர் நானும்வ ளர்ந்து
நின்னுசி றந்தநெ டும்புதல் வர்க்கு
மன்றல்பு ரிந்தும கிழந்தன ரீன்றேர். (அ)

பின்புமண ங்கொள்க பீர்ப் வஞ்சத்
தின்பில ராஜியி ராமநன் னாமத்
தன்பின ரானத றிந்தவ விந்தர்
துன்பொடி கழந்தனர் சொல்லுத லானார். (ஐ)

வாழ்வ வந்தனில் வந்தொரி லந்தை
தாழ்வற நின்றதுழைப்பது போலக்
கேழ்கினர் நங்குல னிற்கினர் கின்றான்
வீழ்புனன் மீதுமி தந்தவ னென்றே.

(10)

ஹரிபஜ னந்தனி லன்புமி ருந்து
புரிதரு கின்றக பீரர்பு ணர்ப்பைத்
தெரிதரு தாய்மக னேதொழில் செய்யா
துரியநி னைப்பிலை யாகியு னைந்தால்.

(10க)

இல்லற வாழ்வினி யெங்கன டக்குஞ்
சொல்லுதி யென்றுதொ ருந்தறி தொட்டு
வல்லையி னெய்யென மற்றது கேளா
நல்லதி யானந லத்திலி ருந்தார்.

(10உ)

மன்னிய தன்னைம றந்தன ருற்ற
அந்நிலை கண்டவ ளன்னவர் தம்மைத
துன்னியு ரப்பியெ னேதுரு மம்போ
லுன்னினை வற்றனை யுற்றனை யென்றான்.

(10ங)

என்றவள் கோபமி குத்தினி யெழுகற்
கொன்றுவ னென்றக மஞ்சியு ணாந்து
நன்றென வோர்முழ நண்ணிட நெய்து
முன்றனி நின்றமு யற்கியின் மூழ்க.

(10ச)

கண்டவர் கொண்டக ருத்திடை நின்ற
விண்டுநெய் யாதிவன் மேவுறி லன்னை
மண்டுவன் கோபமெ னத்தறி மன்னி
உண்டுகெய் கின்றதெ னக்கனி யுறி.

(10ரு)

தாய்மகிழ் கொண்டிட நெய்வது தன்னில்
மேயின னன்பாவி ழித்தநெய கிழங்கல்
ஒய்வுறு வாநொழி கிறகிலு ஞற்றும்
ஆயநெய் தற்றொழி லானபி னன்பர்

(10சு)

தாய்வயி னெய்தது தன்னைம டித்துப்
போயுத ஷுறறிடு போதும் கிழந்து
நீயித னைக்கொடு நீடுக டைக்கன
மேயினை விறறிவண் மேவுதி யென்றான்

(10ட)

நன்றென வாவண வீதிந டந்து
சென்றொரு பால்விலை செய்திட வுற்றோர்
நின்றதி யானநி னைப்பினு டம்பை
அன்றும் றந்தன ராகிய மர்தார்.

(10டி)

கலகொள வந்தவர் கண்டிது மிக்க
விலைபெறு மென்றுவி லங்கின ராக
அலரிப மும்பொழு தாகிய பின்றை
புலரும் கன்றனர் பத்தரு ணரந்தார்.

(10க)

ஆங்கய லெங்கும ளாவினர் றோக்கி
வாங்குந ரிங்கொரு வருமிலை யென்ன
ஈங்கிது விற்திலை யென்றனை கோபத்
தோங்குவ னென்றன ருற்றனர் மாதோ. (௨௦)

சற்றவ னின்றிச லித்தொரு பாழ்வி
மெற்றது கண்டதி லெய்தியு றைந்தார்
மற்றவ ருள்ளம திங்கிட மாயன்
முற்றிய வேதிய னாயவன் முந்த. (௨௧)

உடலந கெ்குட னுற்றவ ரைத்தொட்
ட்டலரி தாசனி னன்பினெ னக்குப்
படர்குளிர் தீர்கலை தாபரி வோடென்
பிடிவிலை செவ்வதை யிருதுணி செய்து. (௨௨)

ஒருதுணி யீயவு டன்கொடு னென்றோன்
மருவிய பக்கிரி மாவடி வுற்றுத்
திருகவும் வந்தரி சித்தனை செய்வோர்
அருகினி னின்றித றைந்தன னன்றோ. (௨௩)

சிற்றுண னானகு தானினை வின்றிச்
சொற்கணி ராமவெ னச்சொலு கிப்பொய்
நிற்குரை மெய்வதெ னீயருளெ ற்கோர்
நற்கலை மென்ன லன்பார் வின்றார். (௨௪)

நீருரை செய்யுரி ராமய னேகான்
சொரி யென்றுதெ ருண்டுகை செய்து
சாரொரு தண்டது தன்னை யு மீந்தார்
பார்மக னாயக னன்புப யின்றார். (௨௫)

பக்கிரி யாபை மம்பரன் மென்றோர்
எக்கிய வேதிய னாயவன் வன்ப
ருக்கனை தன்வயி னுற்றுன்ம கன்றான்
விற்கல னுடைவெ னுஞ்சத னத்தே. (௨௬)

மேலியி ராமனெ னும்பெயர் விடா
நாவின வின்றுறை கின்றன னங்காய்
நீவிலை செய்கெனு மாதையை நேர்ந்த
மாவிர தப்படி மார்க்கருள் செய்தான். (௨௭)

என்பது கேட்டவ னெய்திய போது
வன்புறு தண்டம்வ குப்பனை னத்தாய்
நின்புடை யெய்துவ னோவவ னேரான்
துன்புசெய் தேள்வெளி துன்னுவ தன்றே. (௨௮)

ஆதலி னென்பினர் நீயடை வாயேல்
நீதரு மைந்தனை நேர்வகை செய்வென்
வாதனி யென்றுரை மாமறை யோன்பின்
னேதனி வந்தவ னெய்துமி டத்தே. (௨௯)

நிமிர்குல வேதிய னீள்வெளி நிற்கத்
தமியுள டைந்து தனையனை நோக்கிக்
ஆயிவிலை செய்கலை யெங்கது காட்டுத்
சிமிரிடை யேனிவ னெய்துதல் செய்தாய்.

(௩௨)

எனவனை சொல்லவி ருந்தவர் கேட்டு
மனமிக வஞ்சினர் மாறுரை கூற
அனகரை நோக்கிய வன்னையெ னேடா
வினவுவ தற்குவி ளம்பலை யென்றான்.

(௩௩)

அப்பொழு தில்வெளி நின்றவ னம்மே.
இப்படி யன்பினி யம்பிவி யம்பான்
ஒப்புரை தண்டமு ஞற்றிடி லுண்மை
செப்புவ னென்றுரை செய்தது கேட்டான்.

(௩௪)

கோலது தேடுமு னேயொரு கோல்கொண
டேலவ டித்திடு கென்றுகை யீந்தான்
சாலமு னிந்தவர் தம்மைய டித்தான்
மூலம றைப்பொருள் முதுகடி பட்டி.

(௩௫)

வேதனை சாலவி னைந்தத னுலே
நீதனை யன்றனை நீடுசி னத்து
மோதுத லென்முது கிற்படு கின்ற
ஆதலின் விடுவிடு கெனவும றைந்தான்.

(௩௬)

விண்டிரை செய்வது கேட்டும்வி டாதே
மண்டிய றைந்திட வந்துமு னின்றான்
அண்டிய ஜானகி யோடுவி லநகைக்
கொண்டிவி டாளடி யென்றகு றித்தே

(௩௭)

ஜானகி ராமனெ ழுந்தது தன்னை
ஞானக பீரர்தெ ரிந்தந யந்து
தேனகு பூநிகர் சேவடி வீழ
யான்மகி ழுன்பவி டேனுனை யென்றான்.

(௩௮)

தாயும கிழந்துச ரோருக ராபன்
சேயபொ லன்கழல் சோந்துவ ணங்க
மாயவ னிந்தம கற்பெற லாலே
நீயுறு பாக்கிய நிகரிலை யென்றே.

(௩௯)

மறைவுற மகனைய ணைத்தனள் மார்பில்
நிறைவுறு செல்வகி னாலொளிர் நேமிக்
கிறைவனை நோக்குவ தாயினதென்னாக்
குறைவறு செல்வனைக் கூய்க்கொடு போனான்.

(௪௦)

(வேறு) பேனபின்பு முன்போலப்புதல்வனைக்காயாதரிதன்பஜனைபோற்றித்
தானுமினி திருக்கவன்பர் மனைவிவயிற் கருப்பமுற்றுத் தனையன் றன்னை
யீனமகிழ் வொடுகமால் தாசரெனும் பெயரியம்பி யிவர்நது போற்ற
ஞானநல நனிசிறந்து மகன்வளர்ந்தே ழாண்டுசெல நவினு கின்றார்

(௪௧)

தந்தைநீ நோக்கியைய தனித்துவா ரகைகாணத் தமிழேற் காசை
முந்துறுத லாலெனக்கு விடைகொடுக்க வெனவினவு மொழியைக்கேட்டு
மைந்தவனக் கிவ்வயிற் கோபாலன் திருப்பதியில் வாஞ்சை வாய்ந்த
தெந்தநல்ல தவப்பபனோ வெனமகிழ்ந்து கபீர்விடை யீர்தாரன்றே. (௯௦)

விடைபெற்ற திருமைந்தர் தாசையிரு தாள்வணங்கி மேவும் போதில்
நடைபெற்ற வழிகளெல்லாம் ராமநா மம்பெரிது நவின்னு செல்ல
இடைபெற்ற ஓர்கடொறு மிருப்பவர்கள் கீர்த்தனங்கேட் டுன்பு கூரத்
தொடைபெற்ற துளவணியுற் திருமால்வாழ் துவாரகைப்போய்த் துன்னினாரே.
கோமதியா நதிகண்டு வணங்கியதின ழுழ்கியன்பிற் கோபி சார்த்தி
ராமவெணு நாமமதை நாகவிலச் சபமால ரளிர்கை க்கொண்டு
தாமரைநா பனையுள்ளந் தனினினுவிக் கோயிலிடைச் சார்ந்து கண்டு
நெமநெடுந் துதியின்று நான்குதிங்க ளவ்வூரி னிலவி னாரே. (௯௨)

பின்புகண்ணன் கோயிலின்போ யடிவணங்கி சின்னருவம் பிரியா தென்னு
ளன்புசெய வமைத்தியென வேண்டினர்சித் திரகூட மடைய வாங்கே
இன்புறுவிட் டெனுதாச ரெடுமேவ் திவரையினி தேத்தித் தாழ்ந்து
தன்பவனங் கொடுபோந்து பாதுகா சனைபுரிந்து தகவு பெசி. (௯௩)

போசனஞ்செய் வித்தன்றி ராத்திரியி லரிபசனை புரியக் கேட்டு
நேசமுட னெல்லாரு மிக்குழந்தை செயல்புதுமை நெடிதென் றோத
மாசறுவிட் டெனுதாசர் மகிழ்ந்திவர்க்கெவ் வளவுபொருள் வழங்கி னாலுந்
தேசத்தரு மோவென்றோர் மாணிக்கங் கொடுவந்து திருமுன் வைத்து- (௯௪)

இந்தமணி யிரவுதனி விருளகற்றங் கொடுபோமி னென்று கூற
வந்தகமால் தாசரதை வேண்டாரென் பிதாவென்று மறுத்துஞ் சொல்வார்
தந்தமணி யுங்கல்லுஞ் சரிதானைங் களுக்கமறை பவந்தந் கட்டு
முந்துதனம் வேந்தனுக்கு மணிமிடியி டுணர்க்கன்ன மொழியுந் தாச (௯௫)

வித்தையா ளருக்குணவி யாத்திரைசெய் வோர்க்களிக்க வேண்டுங் கண்டர்
சுத்தவை ணவரேதும் வேண்டாரென் றருள்சுரந்து சொல்லக் கேட்டு
மெத்தமகிழ் வுடனெழுந்து விட்டுனுதா சாவணங்கி ிருப்பு ருதார்
வட்திரத்தி வந்தெரியா வகைமணியை முடிந்துவைத்தார் மகிமை நோக்கி. ()

பின்னரங்கு நின்னுகமால் விடைபெற்றுத் தம்முர்க்குப் பெயர்ந்து தாதை
தன்னடியை வணங்கிநிர்சக் கார்தா சவர்கலையிற் றங்கு கின்ற
நன்னமுடி தனைநோக்கி யவிழ்த்துமணி யைக்கண்டு நல்கி னோர்யா
ரென்னவெனக் குத்தெரியா தேமுடிந்தார் விட்டுனுதா சென்று சொன்னார். ()

சொன்னதுகேட் டிக்கபீர் தாசரனு தாபமிகத் துன்பு கூர்ந்தங்
கின்னனுட னழுவதுகேட் டகத்துமனை யாள்வெளிவர் திதுவென் னென்று
மன்னுமவர் பதம்பிடித்து வினாவவர் நங்குலத்துக் கீனம்வாய்ந்த
தென்னவெனிற் கமாலரிநா மத்தைவிறு மணிகொணர்ந்தா னென்று கூற.

அதுகேட்ட கமாலதா சடனையவ் விடநீங்கி யகன்று தந்தோர்
பதிசேர்த்தங் கவர்கையின் மணிகொடுத்துத் திரும்பவுந்தன் பதிக்கு வந்து
*பிதுமாதாக் கனைவணங்கித் தாமுன்போய்ச் சரித்தவடம் பிறந்த வெல்லாம்
இதமாக வுரைத்தருளக் கேட்டபிதாப் பெருமகிழ்ச்சி பெய்தினாரே. (௯௬)

திருமைந்தன் றனைத்தழுவக் கமாலருந்தன் பிதாவழியைச் சேவித் தேத்தி
ஆரீபசனஞ் செய்துவந்தா ராயிருக்கத் தீர்த்தவா சிகளாய் மூவர்
ஒருநாளத் தமிழ்த்தின்பு மனைக்குவரக் கபீரர்கமா லுவந்து கண்டு
வருவோரை வணங்கியா தனத்திருத்த வந்தவரு மகிழ்ந் திருந்தார். (௧௨)

சனகாதி கனைப்பார்த்து ஸ்ரீரமணன் சந்தோஷித் ததுபோ லன்பு
கனமாகக் கபீர்தமது மனைவிதினை விரைந்து கூடய்க்கண்டாய் மூவர்
மனைசார்ந்துண் னாதிருத்தல் கூடாதா லமுதருத்தி மகிழ்ச் செய்தி
எனமாத ரிவ்வேனை யனமிலதே யயல்வீட்டு மிலையென் பாரே. (௧௩)

விலைகொடுத்து வாங்கவுமோர் காசமின்றே யெனமகனை விரைந்து கூவி
அலைவுறுத்திக் களவுசெய வொருகடையின் சுவர்துளைத்தங் கதனுட் போக்க
நிலைபெறுத்து கமால்வேண்டு வனகொண்டு மற்றெவையு நோடாராகிப்
புலைநிகர்த்துத் திருடல்புரை யெனவணிகற் குணாத்திப்பின் போக வேண்டி.

சொலிவிரைந்து வெளியில்வரத் தொடர்ந்தவன்காலைப்பிடிக்கத்துளைப்புறத்தே
நலிவுகொண்டு நின்றபிதாத் தனைநோக்கிக் கொணர்ந்தவற்றை நல்கிச் செட்டி
வலிமிருந்து கொண்டதனு லெனதுதலை யரிந்துகொடு மனைபோ கென்ன
மெலிவதின்றித் தலையரித்து கொடுகபீர் மனைதனைக்கு விரைந்து வந்து. (௧௪)

உணவுதரு பொருள்மூட்டை தனைமனைவி கையிலளித்தங் குளத கூற
அணவுமனை யான்மகனை யிழந்ததற்கு மிரங்கிமனை யடைந்தோ ருக்குங்
குணமொடமு தருத்திப்பின் றுயில்விக்கத் துயின்றுநீர் குடையக் காலை
தணவினரிங் கங்குசெட்டி கூவேன்னக் கேட்டுவந்து சார்ந்தோ ரெல்லாம். ()

அடையாளந் தெரியாமற் றலையரிந்து போந்திருட ரடுத்த வுண்ணத்
தடியாதும் பொருளெல்லாங் கொள்ளாதும் போனதுநின் றவமே யென்ன
விழவாக வேந்தனிடம் வணிகன்போய் நடந்தசெயல் விளம்ப வேந்தன்
புடைசார நின்றவரைத் திருடரைநீர் கழுவேற்றப் போமி னென்றான். (௧௫)

தலையிலாச் சவந்தனையும் கழுவேற்றி னாரரசன் பணித வாமல்
அலையுலாம் புனலாடி யவாவந்து விடைகொண்டே யகலும் போது
உலைவிலா மனக்கபீர் மனைவியொடு போரதுமிக வுபச ரித்து
நிலைநலோ ரொடுகரின் புறத்துவந்து கழுவுல்முண்ட நிற்கக் கண்டு. (௧௬)

தீர்த்தவா சிகளமுண்டந் தனைக்கழுவி லேற்றுவரோ தேயத் தென்று
பார்த்துவியந் துறவவரைச் சவந்தனது கைகுவித்துப் பணியப் பார்த்து ன்ன
நேர்த்தெவரும் வியந்துநிற்கச் சவம்வணங்கும் புதுமையென்னே நிகழ்த்து கெ
ஆர்த்தவரி வினர்கேட்கக் கபீரும்மை வணங்குதலா லரிக்குத் தாசன். (௧௭)

இவனாக வேண்டுமென வெண்ணுகின்றே னெனவவரு மெழிலி வண்ணப்
பவநாசன் ருசனிவன் யாரென்னக் கபீரரெல்லாம் பரிந்து சொன்னார்
அவர்வேண்டா வெம்மையருத்த மகனுயிர்விட் டானேவென்ற றைய நல்லீர்
எவனேஹ்மரிதாச ரின்பொருட்டுக் கொலையுண்டா லினிதே யென்றார். (௧௮)

மூவருங்க பீர்மனைவி தனைநோக்கி மகன்றலையென் முன்னே கொண்டு
வாவரிது மெனமனைக்குப் போய்த்தலையைக் கொடுவந்து வணங்கி யீய
ஆவதுட னேதலைமேற் றண்டத்தை வைத்துடன்மே லமைவு செய்து
மேவுகெனத் தடவுதலுந் தலைபொருந்த மகன்றுங்கி விழித்தாற் போல. (௧௯)

உயிர்மேலிக் கழுவைவிட்டுக் கீழிழிந்து மூவரையு முவந்து போற்றி
இயலோடு வணங்கிநிக் ளூரிலுள்ளோர் யாவருங்கண டிதும்பு தெய்திப்
புயல்மேனிப் பெருமான்ற னடியார்க ளடிவணங்கிப் புகழ்ந்து போற்றச்
செயிர் தீர்த்தோர்விடைபெற்றுச் சென்றபின்புகபீர்மனையைச்சேர்ந்துவாழ்ந்தார்

(வேறு) அப்படியி ருந்தவரோர் நான் பஹுனை செய்துபெரி தாவ ணவழி
இற்புகுத வோர்வனிதை கற்றிரிகை யாலரிசி யிழ்ந் ரியுமா
உற்பவநி னைந்தமு னுற்றவர்க ளெனெனவு ரைப்பதி லர்பால்
ரிப்படந் ரஞ்சனரெ திராந்துவீன வப்புரையி னெஞ்சினர் சொல்வார். (கௌ)

திரிகையரை பட்டரிசி ஸ்ரீதுவது போற்பிறவி செய்தி கிரியால்
அருகியரை பட்டுயிர முங்குகிற தேயெனவ ழக்க ருதினேன்
பெரியதவ ரேயெனமு னைக்கணரி ிக்குகிகர் பெற்று றுவர்காண்
மருவரித னுமமுரை வைணவரெ னச்சொலம கிழ்ந்த னாரோ. (கௌ)

பின்பொருவ ருக்கொருவர் வந்தனமு டன்றமுவு பெற்றி யினராய்
அன்பொங்க பீரர்மனை வந்தரித னுமமுரை யாசை யின்மிகுந்
திற்பொடுபர பந்தகவி யெண்ணிலவ் யற்றியரு ளீச னினவே
மன்பவம கற்றுமென ஞானநலம் விஞ்சினர்வ ரும்ப கலிலே. (கௌ)

(வேறு) தேடுகோத் தமரால் ஞானந் திகழ்வுற வேண்டு மென்று
மாசறு மிராமா னந்தர் மனையின் வந்து கண்டு
காசறு மெதிகட் கெல்லாங் கடவுள்போல் விளங்கு கின்ற
நேசரே யெனக்கு ஞான நிலையே யுபதே சித்து. (கௌ)

புரந்தருள் கென்னப் பாதம் போற்றினர் வணங்கி நிற்க
நிரந்தரம் பொருந்து ஞான நிலையினர் கபீரை நோக்கித்
தரந்தபு மலிந்த ரென்னுஞ் சாதியோர் தமக்கு ஞானந்
திரந்தரு மறையோர் போதஞ் செய்வது தகுதி யன்றால். (கௌ)

என்னவே ராமா நந்த ரிசைப்பது கேட்டுத் தாசர்
மன்னும்க் கரண சுத்தி வாய்ந்திபா ளும்மால் ஞானந்
துன்னிட வேண்டி வந்தேன் சுரந்தருள் கென்று கூற
அன்னது கேட்டி ராமா நந்தரா காதென் றோத. (கௌ)

யாதுநாஞ் செய்வ தென்று மனைக்குவந் திருந்து தாசர்
சாதுவா மிராமா நந்தர் தாண்முடி தாங்கு தற்கு
மோதுசீ ரிராம நாம முரைத்திடக் கேட்ப தற்குந்
திதுநீ ருபாய நாடித் தீர்த்தமந் தவரா டற்கு (கௌ)

வருவழிக் குழிய கழ்ந்து மற்றதி லிருக்க வன்றார்
பரிதிதோன் றுதற்கு முன்னே படர்பொழு தடிக பீரர்
திருமுடி தீண்ட யாவர் சிரத்திலோ படலா யிற்று
மருவுமென் காலென் றஞ்சி வருந்தியே யிராமா வென்றார், (கௌ)

என்னமெய்க் குருவே யுந்தா ளென்றலை படவும் பெற்றேன்
மன்னுசீ ரிராமா வென்றும் வாக்கிசைத் திடவும் பெற்றேன்
நன்னயத் தெனக்கீ டேற்ற நண்ணிய தெனவா னந்தர்
துன்னியக் குழியி னின்று மெழுந்தனர் துதிக்கக் கண்டார், (கௌ)

இத்தருக் கனுக்கு நேய மிசைவுற மனத்துக் கெய்துந்
சுத்தநன் றென்று பின்னுந் துயரிவன் றனக்குச் செய்து
மெய்த்திறந் தெரித்தல் வேண்டு மெனவொன்றும் விளம்பா ராகித்
தத்துநீ ராடச சென்றூர் கபீரர்தம் மனைக்குச் சாநநார். (௭௦)

தாசர்பி னிராமா நந்தர் தாசனென் றமைத்த பாடல்
ஆசறு கீர்த்த னங்க ளாகமந் றெங்கு மோதி
நேசமோ லெவு கின்ற நிலைகண டிராமா நந்தர்
கூசலின் றவாசி ரததிற பாதுகை கொண்டு மோதி. (௭௧)

நானுப தேசஞ் செய்யா திருக்கநீ ரானியென் றுசன்
றானென வமைத்துப பாடல் சாற்றிடத் தசமோ வென்ன
ஊனமில் கபீர ருநதா னுற்றது தலையி லுண்டு
மேனவி லிராம நாமம் விளம்பிய ததுவு முண்டு. (௭௨)

மற்றுமிங் குமது பாத மரவடி யெவருங் காண
எற்றல்போ லென்சி ரததி லேற்றிப நிலையோ வென்று
சொற்றனர் சிரதகி னினறுஞ் சோரிசோர் வுறவ ணங்க
முற்றவுண மகிழ்ந்து தாசா முடிமிசைத் திருக்கை வைத்து. (௭௩)

உன்னிப்போல் ஞான பகதி யுளளவ ரெவரு மில்லை
என்னநற் செவியிற கிருஷ்ண நாமத்தை யிசையக கூறித்
துன்னினர் மனைக்கி ராமா நந்தராக துறவி பின்பு
மன்னினா கபீரா தாம்வாழ மனைக்குமா மெழுகி கூந்து. (௭௪)

சிலநிலோ துதிக்கத் தியோர் சிறுவனைக் கொன்ற தியோன்
நவரி நாமந தனை நவில்கின்ற னல்லோன் போல
வலநல வேடங் கொண்டு வாழதல்வரு சகமே யென்று
பலபல விகழவு கூறிப பழித்தவ மானம் பணை. (௭௫)

நினைத்தொரு நான்கு திகரு நிறைந்தசா துக்க னெல்லாந்
தனித்தனி வந்தோ நாளிற றலைப்பொது புசிப்ப தாயென்
மனைக்குநீர் வருக வென்று கபீரே வரைந்த தாக
இனிததபத திரங்க ளெங்கு மெழுதிவிட் டிருப்ப தானார். (௭௬)

பத்திர மெங்குஞ் செல்வப் பார்த்தசா துக்க னெல்லாம
அத்தின மதனி லேவந் தடுத்தனர் கபீரா கண்டு
மொய்த்துநல் லோக னெல்லா மொருவழி முயங்கந் கொத்த
தெத்திற நலனோ வென்னா வினிதுபே ரின்பங் கொண்டு. (௭௭)

ஒவ்வொரு வரையுஞ் சேவித் துகவது தோத்தி ரங்கன்
செய்வது செய்யப் பூமேற் றிருமகள் கொழந் னீங்கு
மெய்வகை யெனவந் தோர்க்கு விருந்திடா திருக்கி னிந்தை
வவ்வுறு மெனக்க பீரர் வடிவுகொண் டடைந்து மாதோ. (௭௮)

ஒருவருக் கொருவ னாகி யுழியம் பலவுஞ் செய்து
திருவமு தருத்தும் போது சேர்ந்ததி யவர்கள் கண்டு
மருவிய பலக பீரர் வயங்குவ தென்னே யென்று
கருதின ரகிச யிக்கக் களிப்புடன் மூன்று நாளும். (௭௯)

நலவுப சாரம் பெற்று நனிமகிழ் சிறக்கச் செய்து
பொலனணி யாடை தந்து பொருந்துதோத் திரங்கள் செய்யச்
செலவிடை கொண்டு போனார் திருத்துசீ தரனும் போனான்
பலபடி யிகழ்ந்த தீயோ ரனைவரும் பயந்து வந்து.

(அடு)

மெய்யன்ப ரடியிற் றுழ்ந்து விளம்புவார் கபீர ரேதஞ்
செய்யநன் மனந்தே றுமற் செய்பிழை பொறுத்தி ரென்னத்
துய்யதோத் திரங்கள் செய்து தொழுதுபோ யினர்க டீரும்
பெய்யுமா முகிலன் னானே நினைத்திது பேச லுற்றார்.

(அக)

எனைவவ மானஞ் செய்ய வெண்ணினோர் நாண வந்த
அனைவரு மகிழ்ச்சி கூர வமைத்தனை யாயி லுன்றன்
நினைவருங் கருணை தன்னை யென்னென்று நிகழ்த்து கிற்பேன்
வினைதெறக் கழல்கால் பூண்ட விமலனே யென்று வாழ்த்தி.

(அஉ)

வேறு அன்பினரி ருந்துகில நாள்கழிவ தான
பின்புதிரு மால்புரம டைந்துபுகழ் பேசி
இன்புதரு சேதுசெல வெண்ணிவிட லன்றன்
முன்புவிடை பெற்றுவழி முந்தினர் டந்தார்.

(அக)

வருவழியோ றுந்தனில்வ திந்திரவு தன்னில்
அரிபசனை செய்ததைய திந்தனரெ லாரும்
பெரிதும் கிழ்வுற்றனர் பி நங்கொருஜி வாவு
மருவுதத்து வாவுமவண் வந்தனர் ம கிழ்ந்து.

(அச)

ஞானநலம் விஞ்சியந லோரரிது னும
பானரிவ ரென்றடிப ணிந்துதுதி பன்னி
மோனவுப தேசமருள் செய்கெனமொ ழிந்தார்
ஆனவரு வோர்நனைவ திந்துவரு முன்பர்.

(அடு)

மற்றவர்கி ரத்தினிடை வைத்தனர்க ரத்தை
உற்றவுப தேசமுமு ணர்த்தியருள் செய்து
நற்றிவரு சேதுமுதல் நண்ணுதல னண்ணிப்
பெற்றுவளர் காசினக ருற்றனர் பெ யர்ந்தே.

(அச)

மெய்யருப தேசவுரை மேவுமறை யோரந்
தையன்மிரு தம்பிதமை யன்றமையி கழ்ந்தார்
நெய்யதொர வந்தனைய டைந்தனர்து ழைந்தேன்
துய்யநக ருள்ளமறை யோர்பலரு மொன்றாய்.

(அஎ)

இகழ்வதையே னுதிருவ ரும்பெறுத லான
மகன்மகட மக்குமரு கன்மருகி வாயா
தகமிகவ ருந்திவளர் காசியைய டைந்து
தகவுறுக டீரரைவ ணங்கினர்த ளாந்தே.

(அஅ)

ஐயவெம தூரிலுறை யந்தனர்க ளெல்லார்
துய்யவுமை யுற்றடிதொ ழற்கிசைகி லாது
நையவுரை செய்துமைந லிந்தனர்க ளென்ன
மெய்யநிக டீரவரை நோக்கிவிடை சொல்வார்.

(அஐ)

நின்மகளை நின்றன்மக னுக்குநெறி யாக
 னன்னுரைவ ழாமனமி யற்றுபுமி னென்னைச்
 சென்னபடி செய்வதுது ணிந்துதம னுரை
 மன்னினர்மு கூர்த்தமிட மறையவரெ லோரும்.

(கூடு)

மற்றவர கத்தினிடை வந்ததெரி நீவிர்
 மூற்றமுறை தீர்மிருக முந்துசெய லிற்செய்
 பெற்றநில னன்றெனவி ரைந்துநனி பேசி
 உற்றபுரை தீர்வதையு ஒற்றியுற வாகி.

(கூக)

குருவெனவ விரதனை யடைந்ததுகு றித்தால்
 திருமகன்ம னுளன்மகிழ் செய்கியனெ னக்கொண்
 டிருகுமன ரேயமுட னுற்றமக னுக்குக
 கருதுமக டந்துமக னுகருகிய காந்தன்.

(கூஉ)

எய்தும்வகை யும்புரிய வில்வருவ ரும்போய்
 மெய்யறிக பீரடிவ ணங்கினர்வி ளம்பத்
 துய்யரும் கிழந்தனர்து தித்தடிப ணிந்து
 பொய்யிலிரு வோருநகர் புக்கனரு றைந்தார்.

(கூங)

துளவமணி யோடொருது வாதசுரன் னுமம்
 வளர்வடிவ ராயமரும் னைவவரொ ருங்கே
 தளர்வில்ப திலுயிர்த யங்குமொரு காசி
 வளநகர டைந்திவணில் வந்தநடர் கட்டு.

(கூச)

உணவருளு முத்தமால் வைணவர்க ளுண்டோ
 அணவுறினு ரைத்திரென வாய்வுறுதல் கண்டோ
 இணர்துளவி னுனடியி றைஞ்சுமொது ருக்கன
 புணர்வதுள தென்றுபுக லக்கடிது போனா.

(கூடு)

திமையில்க பீர்ச்செவி சேரவொரு சீதா
 ராமவெனு நல்லுரை வின்றிடவி னுவி
 மாமனையி லுற்றவரெ முந்துவெனி வந்து
 தேமிலரை நோக்கினர்து தித்தனாப ணிந்தார்.

(கூசு)

பணிருரை வந்தவர்கள் பார்த்தனரெ மக்கிங்
 குணவிடிக வென்னநல தென்றுறுக பீரா
 அணைகவிவ னென்றவரை யவ்வயின கன்று
 வணிககுல னோர்துளசி தாசனிடெ வந்து.

(கூள)

அணுகென்மனை வந்தபதி னுயிர்த மக்கும்
 வணிகர்தில காவுளம கிழந்தினித ளித்தி
 உணவெனிலு னக்குநல னூஉங்குவரு மென்னப்
 புணர்வதறி யாவணிக னென்றுபுகல கிற்பான்.

(கூளி)

நீவினவு கின்றபடி நேர்வுறிலெ னக்குன்
 நேலியையோர் நாளிரவு சேர்வகைசெய் கிற்பா
 யோவெனவ ளிப்பனென வோதிடமு ரைத்தார
 ஶாவிஸரி நாமமதை நாளுநவில் கிற்போ.

(கூகூ)

சொல்லுதிட னுங்கிசைவு கொண்டுவரு தொண்டா
நல்லுணவு செய்யும்வகை யாவுநனி நல்கப்
புல்லுநர்த மக்குதவி நன்மகிழ்பொ ருத்திச்
செல்லும்வகை தம்மனைவி யார்க்கினிது செப்பி.

(௩)

ஓரிரவு நீவணிக னுக்குமகிழ் செய்யச்
சாருதல்வி ரும்பியல லோவுணவு தந்தான்
நேரிலரி தாசர்பெற லாதவது நேரப்
பேருதியெ னக்கொடுபெ யார்தினிது சென்றார்.

(௩௧)

சென்றுவணி கன்புடைசெ றிந்தவன்ம னத்துக்
கொன்றும்வகை யின்றிரவு முற்றுமுறு கென்ன
நன்றெனா வின்னுவணி கன்கடையி னண்ண
அன்றவாபு கன்றபடி யணியியதில் *வங்கன்.

(௩௨)

அகமகிழ்வு றும்பொழுதி ல்தநக ரெல்லாந்
தகவுபுரி யுந்தலைவ னாகிமலர் தங்கு
மகள்கொழுநன் வந்துவணி கன்றனைவெ ருட்டி
மிகவலைவ னகங்கெயிர் கின்றிதுவி ளம்பும.

(௩௩)

தனமதமி குத்தபுலை யாவெனது தங்கை
உனையனை ய வெண்ணினைய தாலினியொ ரம்பால்
கினதுதலை கொய்வெனென டேர்பொழுது செட்டி
மனமதுது ளங்கிமிக வரதடிப னிந்து.

(௩௪)

என்பிழைபொ றுத்தெனையி ருக்கபய மீதால்
அன்புகொள வென்பொருள னைத்துமினி ிவேண்
என்பதைவி னுவியினி யின்னபுரி வாயேல்
துன்புறவு னைதலைது மிப்பெனென வோதி

(௩௫)

கற்பின்மிகு கின்றவீவர் கான்மிசைவி முந்தே
அற்புபுரி யன்னவர்த மக்குமென வன்னான்
சிற்பரன வின்றபடி தேவியைவ ணங்கி
எற்பிழைபொ றுத்தருள்க வென்றுதுதி செய்தான்.

(௩௬)

அன்பன்மனை யாரையினி தவ்வயினி ருந்தும்
இன்பொடுகொ ணர்ந்துமனை யிற்புகழி டித்துப்
பொன்பொருவி னுயகன்ம றைந்துவெளி போதப்
பின்பறிக பீரர்மனை யாரொடிது பேசும்.

(௩௭)

என்னுரைக டந்திரவி லேயவணி ராது
துன்னினையி தென்னெனவு டன்றொழுது சொல்வார்
மன்னுரகர் துன்னொதி காரியவண் வந்து
சொன்னவணி கன்றனைய டர்ந்தெதிர்ந்தோ டர்ந்து.

(௩௮)

இங்கெனைவி டித்தினிதி னேகினனெ னப்பூ
மங்கையனை யார்சொலம கிழந்திலர்மு னிந்து
தங்குமதி காரியிடை தாம்விரவி கின்று
கங்குறுயில் கின்றவவ னைக்கடி தெழுப்பி.

(௩௯)

எண்ணிதபு ரிந்தனையெ னத்தொழுது நின்றே
இன்னவகை யேதுமறி யீயனெனவி சைத்தான்
சொன்னதிட வாய்மையினு ணர்ந்திதுதொ ருத்தோன்
மன்னுபுகழ் ராமனென வெண்ணிவணி கன்பால்.

(ராய்)

வந்துவணி காபுகலு மாமறைக ளாலு
மூந்துதவ யோகமுயல் மோனர்செய லாலும்
இந்திரன்மு தற்பலவி மைப்பிலர்க ளாலு
நைந்துமறி தற்கரிய நாயகனை யன்றோ.

(ராக)

ஊரினதி காரியென வுன்னியுளை கின்றாய்
நேரிரவி லென்றிவர்கி கழ்ததவுணர் செட்டி
பேரறிவி னீருமது பேரருளி னாலே
யாருமறி யாதபொரு ளென்வயின டைந்த.

(ராயெ)

உம்மதரு ளாலெனவு ரைத்தடிவ ணங்கி
வெம்மையனு தாபமுள மேலியரி நாமரு
செம்மையுட னோகினனி ருக்குமனை சோந்து
நன்மைசெய்க பீரரியை நாடினனி ருந்தாரா.

(ராக)

கபீர்தாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் ௫-கரு செய்யுள் ஊநய.

மு மு றி ற் று

பிரமசரி யெனக்கந்தப் பாண்டரங்க னிவ்வித்ததைப் பேசொ னுதோ
திரமுறவெ னச்சித்தோ பண்டிதரின் நிங்கிருத்தல் செய்கவென்னத்
தாமிசுபண் டரிநாத னன்றிரவில் விடோபாத்தன் கனவிற் சார்ந்து
நிரவுறவே மணத்தியவன் வயிற்றிடையோர் நால்வரல்லோர் நேர்வா ரென்று.

சொன்னதுகேட்டுடன்விழித்துச் சித்தோபண் டிதருக்குத் தோன்றச் சொல்ல நன்னரவர் புரோகிதரை யழைத்துநல்ல முகூர்த்தம்வைத்து மகளை நல்கிப் பின்னரொரு நான்குநாள் கழித்தபின்பு சித்தோபண் டிதரைப் பேணித் தன்னுமிது கடகமதி யாதலாம் பண்டரிபோய்த் தொழுதல் வேண்டும். (௬)

என்றுசொல்ல நின்மனைவி யுடன்செல்க வெனமாம னியம்பக் கூட்டி நன்றுமதி பாகாவில் வந்தாழிப் பண்டரிவாழ் நாதன் கோயிற் சென்றுவலஞ் செய்துகரு ட்த்தம்பஞ் சேவித்துத் திருமால் பாதம் நின்றும்வி முநதுந்தொழுது நிற்கவங்குச் சித்தோபண் டிதரு நேர்த்தார். (௭)

வந்தவரை வணங்கியான் சேதுசென்று வரவேண்டு மெனவ குக்க மூந்துமவர் மணங்கண்டு நன்றுபோய் வருகவென மொழிந்து தாம்வாழ் தந்தவள காபுரிபோய்ச் சார்ந்தனர்வி டோபாபண் டரிநா தன்பால் உந்தவிடை பெற்றுஸ்ரீ சைலமல்லி காச்சுனமே முதலா மூர்கள். (௮)

பலவும்போய்க் கண்டுசே துவுமாழிப் பின்னளகா பதியை மேவி நிலவியமா மனைவணங்கி நாலுநாள் கழிந்தபின்பு நிகழ்த்து கின்றார் நலமிகவென் றந்தைதாய தமைக்காண வேண்டும்விடை நல்கு கென்ன இலகுகித்தோ பண்டிதர்யா னுங்காண வேண்டுமெழு கென்றெ ழுந்து. (௯)

தம்பதிக ளுடனாப்காம் வந்துதாய் தந்தையர்க்குத் தண்டஞ் செய்து நம்பெருமான் விடைப்படியே மணமாயிற் றென்றுளது நவிலக்கேட்டே இன்பமிகுந் தாராபின்பு மகளைமரு மகனைவிடுத திருககு மூர்க்கு நம்புகித்தோ பண்டிதர்சென் றூர்பின்பு தாய்தந்தை மரண நண்ண. (௧௦)

வருந்தாமல் விடோபாத்தன் குடுமபத்தில் மனமின்றி வவகலோர்ந்து பெருந்தாழ்வு கொடுபோநதார் சித்தோபண் டிதர்மருகம் கிதங்கள் பேசிப் பொருநதாது குடும்பதகிற் பொருநுந்தே டாகிருககிற புகலில் வாழ்க்கை திருந்தாதெம மூர்க்குவரு கென்றழைத்துக் கொடுபோந்து சேர்ந்தி ருந்தார். (௧௧)

அவ்வூரி லரிபசனஞ் செய்துகொண்டு மாடிமதி யெகர்த சிக்குத் தவ்வாதான் டுகடோறும் விட்டலனைச் சேவித்துத் தங்கு நாளில் வெவ்வாளி யனைவயிழி மனைவியைப்பாந் தெனக்குமிக வெறுப்புச் சார்வ திவ்வாழ்விற் காசிபோய்ச் சன்னியா சம்பெறமற் றெனக்கு வேண்டும். (௧௨)

நீவிடைநல் குதிபென்ன நேரிழையா மறுமொழிநா னேரா தேபோய்த் தாவில்தந்தை தனக்கோதச் சித்தோபண் டிதர்மகளைத் தானும் பார்த்து மேவியபுத் திரனில்லார் சன்னியா சம்பெறுதல் விதியன் றென்னத் தேவிவிடை தராதிருக்கக் கங்கைபோய் வருதுமெனச செப்பிப் போனார். (௧௩)

வலைவழுவு மான்போலத் திருவேணி சங்கம்போய் வருபிர யாகை அலைதருபுஷ் கரதீர்த்தத் தாடிவிண்டு பத்தர்சொல்லும் புராணங் கேட்டு நினைவில்சமு சாரந்தான் ஜனனமா ணத்தைநல்கு நெறிமற் றென்று மலைவில்சீர் பாதர்த்தமைச் சற்பரவத் துடன்வணங்கி வருமெ னக்கு. (௧௪)

தூறலிச்சை யுளவதனைத் தரல்வேண்டு மெனவவருந் துணைவி மக்கள் உறவினருண் டோவென்ன நானொருவ னையென்ன வற்ற தீனகூட பெறவருளிச் சன்னியா சத்துவைத்தார் சீபாதர் பின்வி டோபா ஆறமிகுகா சியில்நான்கா மாச்சிரமம் பெற்றிருப்ப தறிந்து மன்னோ (௧௫)

சித்தோபண் டிதர்பிள்ளை பெறுதவர்க்குத் துறவருளல் சிறந்த தன்மென்
றத்தாலே துயரடைய மனைவியுங்கேட் டித்துன்ப மடைந்து தேறிக்
கொத்தார்பைந் துணரரச மரஞ்சூழ்தல் தினவிரதந் கொண்டு மேவி
எத்தாலுந் தடையின்றி வருநாளிற் கணவனுக்குத் துறவன் நீந்தார் (ம்கு)

ஒருநாளவ் வரசமுயி லிருக்கவிடோ பாமனைவி யுற்றுப் போற்ற
வரநான்கு மகப்பெறுதி யெனவுதவக் குறுநகையம் மங்கை கொண்டாள்
திரமோது சீபாதர் சிரிப்பதென்னே நங்காய்நீ செப்பு கென்னத்
தரமேவு மணம்புரிந்த புருடனின்றி மகப்பெறவுந் தருமோ வென்றாள். (உ0)

உன்கணவ னெங்கேயென் றவர்கேட்கச் சமுசார வுறவு நீத்து
நன்குதுற வினராணர் பிள்ளையான் பெறுவதெங்ங னவிலு கென்ன
மன்குருவும் பிள்ளையிலார் துறவுபெற லோபாவம் வழங்கி னோர்க்கும்
*தன்குதெறும் பாவமே யென்றடையா ளங்கேட்டுத் தாந்தே ரிந்து. (உக)

மிகவருந்தி நங்காயுள் றந்தைதனைக் கொணர்கவென்ன விரைந்து சென்று
தகவுரைக்க வவர்வந்து தண்டனிட ஸ்ரீபாதர் சாற்று கின்றார்
மகையொரு வாகனத்தி லேற்றிநீ காசினகர் வருக வென்ன
முகமெனது துறவுனரைக் கூய்க்கொண்டுமனமகிழ்ந்துமுகிப் போனார். (உஉ)

போனபின்பு சீபாதர் சைதன்னிய றென்றுபெயர் புனைந்த சீடர்
ஆனனத்தை நோக்கியுனக் கில்லாநான் டோவின்னோ வறைதி யென்ன
ஞானகுரு வழுவணங்கி விடோபாவுள் ளதுகூற நல்ல தென்ன
ஊனமிலா மனைவியுடன் போய்வாழ்க வூரிலென வுடனே சென்று. (உங)

கூடியபின் னூரிலுள்ளோர் துறவுகொண்டோ னில்வாழ்க்கை கொள்ள லாமோ
நாடிவிது பிழையென்று பழிகூறத் திருமாறன் னுமங் கூறி
வீடிவ்விடோ பாவிருக்க வேதியரெல் லாம்விலக்கி விடவு நீங்கி
நாடிவனத் திற்குடிசை யியற்றியதி லேயிருந்தார் நாரி யோடு. (உச)

இரவுபக லிராமநா மம்புகன்று தினமுயிரர் தீரா னுண்டு
தரமருவு பாகவதங் கீசமுத லியகேட்டுத் தங்கிப் பின்பு
திரமருவு மும்மகனு மொருபெண்ணும் பிறக்கவவ ரிற்சி ரப்பு
விரவுசதா சிவனான முன்மகற்கு றிவர்த்தியென விதித்து நாமம் (உரு)

விண்டிரண்டாம் பிள்ளைக்கு ஞானதே வென்றுபெயர் மேவச் செய்து
மண்டுமூன் றும்பிள்ளை பிரமனுக்குச் சோபான ரெனமா நாமம்
கொண்டுநான் காம்பிள்ளை மாயைக்கு முத்தாயி யெனக்கு நித்தார்
பண்டுவிடோ பாவென்று பெயர்கொண்டு துறவறத்தும் பயின்று ளோரே. ()

அவருலத்திற் பிறந்தமக்க ளானனமும் பார்க்கலா காதென் நியாரும்
எவமுரைக்கப் பிள்ளைகளும் வளர்ந்துவர வத்யயன மிசைக்கும் காலம்
நவமடுக்க மனைவிபுரு டனைநோக்கி யுபநயன நடத்த வேண்டுந்
தவமகிழ்ந ரேயென்னச் சைதன்னியர் மறையவர்க டமைவ ரித்து. (உஎ)

யானிழைத்த பிழைபொறுத்துப் பிராய்ச்சித்த தூல்வழியே யியற்று கென்று
ஞானமிகு வேதியரை வணங்கவங்கு முதற்பிள்ளை நலோரே யுங்கள்
ஆனனங்கள் கண்டபோ தேபுனித மாயினே மாத லாவே
ஊனமற வறுவருக்கும் பிராய்ச்சித்த முஞ்றுகென வுரைத்து நிற்க. (உஅ)

உடம்பைப் பீரூக்குவதை யன்றிவே றென்றுமில்ல யுபாய மென்று
திடங்கொள்கலை வேதியர்தேர் துரைசெய்ய வனுதாபஞ் செறிந்து நோக்கிச்
ஈடங்குசொலு மறையவரை வணங்கியே திரும்பிப்பா ராமற் சார்ந்தே
இடங்கொள்வனத் திற்புகுந்தார் தனியாகிச் சைதனிய ரென்ப மாதோ. (௨௯)

‘போனவரைக் கண்டவர்க ளனுதாபக் கனல்கடலே போதும்வேறே
* ஆனல்கட வேண்டுவதின் நென்றாக ணிவர்த்திதே வனுகி நின்ற
ஞானமிகு வேதியரே யெமக்குநீர் விதிப்பதனை நவிலு கென்ன
ஊனமறை யோரோடும் மூர்க்குப்போ யுமக்குள்ள வறவோ ராலே. (௩௦)

குலமுறையைத் தெரிந்தெழுதி வருகென்ன ஞானதே வரைக்கு நித்து
நலமலியு நிவர்த்திதே நமதுகுல நமக்குநன்றாய்த் தோன்றும் போது
சொலவெவரைக் கேட்கின்ற தெனச்சீவ முத்தபதந் தோன்றி னாலும்
வலமருவு சதர்மத்தை விடலாகா தெனஞான தேவ குத்தார். (௩௧)

சாதிதன்னு லொன்றுமில்லை பத்தியன்றி யரிபாதஞ் சார மாட்டார்
நீதிதெரிவ சிட்டர்முத லினர்பிறப்பின் வகையென்ன நினைந்து பார்க்கில்
தீதியலுங் குலத்தினனாய்க் கடவுளிடத் தன்புனனேற் றீங்கின் நென்ற
ஒதினநா லில்லையோ வென்றுசொ பானரித முரைதது நின்றார். (௩௨)

மறையவரங் கவர்பிறப்பின் வகையெழுதித் தந்துதண்டம் வகுக்கா ராக
நிறையுமறி வினர்கோதா விரிநதியி னீராடி நீங்கி யப்பாற்
குறைவறுசீப் பிரமபுரங் குறுகியதில் வேதியரைக் கூட்டிவைத்துப்
பொறையுடைய ரெனவணங்கிப் பத்திரமுந் தந்துளதும் புகன்று நின்றார். ()

ஆங்கவரும் பிராயச்சித்த மில்லையென வதிற்சில்லோ ரலர்மே லான
மங்கைபதி யிடத்தன்பு வாய்ந்துளதே லதுபோது மாறு வேண்டாம்
உங்கடமக் கெனநாங்க ஞுணர்ந்தபடி யேயுரைத்தீ நுறவீ ரென்னப்
பங்கமில்லாக் குணத்தினிரால் ஞானதே வெனப்பெயரும் படைத்து வீரே. ()

என்றுசிலர் சொல்லும்போ தங்கொருவ னீர்ப்பொதிகொ ளிக்க டாவுக்
கொன்றுபெயர் ஞானனென்றற் பயனென்னை யெனஞான தேவுணாந்து
நன்றுசொன்ன யானுமது வுஞ்சரியே யெனநலிவ நனிமு னிந்து
துன்றுமவ னதற்குற்ற துனக்குறுமோ வென்வைது தொடரு மென்றார். (௩௩)

அதுகாண்பே னெனத்தடிகொண் டெற்றினனக் கடாவதனை யாத வெற்றல்
முதுஞான தேவர்முது கிற்பட்டுத் தடித்ததனை முனைவர் நோக்கிச்
சதுர்வேத நினைப்போற் சாற்றுமோ கடாவென்ன ஞான தேவர்
இதுகால மெகாண்ட ரெனவெழுந்து கடாத்தலையி லெழிற்கை வைத்து. (௩௪)

வேதமொழி கெனவருள வியாசரைப்போ லதுநான்கு வேதஞ் சொல்ல
ஏதமிலா மறையவர்க் கொல்லாரும் கண்டுவியப் பெய்திப் பூமேற்
போதன்முத லினர்புரிதற் கரியசெயல் புரிசுதலாற் பொருந்துமின்றோ
ஒதில்லா ரல்லரவ தாரிகளே யிவர்க்கெவர்தா முஞ்ற்றல் செய்வார். (௩௫)

தண்டமெனப் பொருளாசை தங்கியநா மறையோராய்ச் சனித்த தன்றி
மண்டிலல் வொழுக்கமிலேம் பத்தியிலேம் பரிசுத்த மனமு மில்லேம்
கண்டவிய ரைப்போலு மறையோரின் நிவர்தம்மைக் கருதி யின்றோர்
ஆண்டிமென்ன தவத்தினரோ வெனப்புகழ லிவர்களுமங் கவரை யேத்தி. ()

எல்லாறும் பெருமையே யெனவவ்வு ரினரெல்லா மிவரோ சால
நல்லோர்க ளரிதாச ரென்றுகொண்டா ரதுபுகன்ற நால்வ ரும்போய்
வல்லாளோர் மறையவன்ற எனகத்திறங்கிப் புராணசிர வனமுஞ் செய்து
சல்லாப வினோதவரி பசனைவினும்ப் பகலிரவர் தங்கு நாளில் (௩௬)

மற்றிவர்தங் ககமுடைய மறையவற்குப் பிதூர்த்திதிதான் வந்த தென்று
சுற்றுமுள மறையவரை யுணக்கூவ வவர் தறவி சுதரைக் கூட்டி
உற்றகின்பால் வருகிலோ முணற்கென்ன விழிவுரைக்க வுதனைக் கேட்டு
முற்றுமறை யோன்றிகைத்து மோனமாய் வீட்டிருந்து முன்னு கின்றான். ()

தனேநோக்கி ஞானதே வென்னேநீ சலித்திருக்கை சாற்று கென்ன
எனையின்றோள் நிதியின்று மறையவரிங் குணவெய்தா திகழ்த்தா ரென்ன
அனையவனை யறுசுவைப்போ எனகமமைத்தி பிதிரே யடைந்துண் பாரென்
நினையசொல வவன்யியந்து நிராடல் முதல்புரிந்தங் கியைவு செய்தான் (௪௧)

கதலியிலே யிடத்திலே யறுசுவைப்போ எனகம்படைத்துக் கைதொட் டெண்ணப்
பிதிரரெங்கே யெனவினை ஞானதே வக்கதையை யிலேமற் பெய்ய
எதிர்நருமப் பிதூர்க்கடமக் கார்த்திப்பாற் திபமுதலா மெல்லார் தந்து
சதுருடனா சனந்தந்து வத்திரகு டனத்துடன்றற் கணையுந் தந்தான். (௪௨)

கூபதி பத்துடனே பிதருருவ சூனூர்த்தனவா சுதேவ ழூர்த்திக்
கேபிரிய தாமென்று சொன்னவுட னமுதுசெய்தார் பிதூர்க்க ளெல்லாம்
மாபனவ னதுகண்டு வியப்புடனா னந்தமுற்றான் மற்றங் ழூர்வாழ்
பாபமில்வே தியொல்லாந் சான்றத்து மிறப்பிடத்தும் பதுங்கிப் பார்த்தார்)

அவர்பார்க்கப் பிதூர்க்களெல்லாம் போசனஞ்செய் தானவுடன் ஞானதேவர்
பவநீத்தி ரெருகென மறைந்தார்க ளதுகண்ட பார்ப்பா ரெல்லாம்
நவமீதே பிதூர்வரச் செயுத்திறத்தை நாடுங்கா னரேர யல்லர்
உவமையிலா மும்மூர்த்தி பொய்யமையை யெயிவர்க ளுண்மை யென்று (௪௪)

இங்கிவர்தம் மகிமையறி யாதேநாங் குலமதத்தா லிகழ்ந்தோம் வீனே
நன்குதல வெனப்போனார் பகடுமறைக் கருத்தெவரு மறிய நாளுஞ்
சங்கையறச் சொல்வதனை ஞானதே வுணர்ந்துவியா சமுனி சாற்றுஞ்
சிக்கலிலா முறைதவரு மெனப்பகட்டை நோக்கமுன்போற் றிகழ்ந்த தன்றே.

(வேறு) தமக்கிதஞ் செய்து நின்ற சதுர்மறை யவனைப் போற்றி
எமக்கினி விடைநல் கென்ன விசைவுகொண் டவ்வுந் நீங்கி
அமைப்பரும் பெருமை பூண்ட மகாலய மென்னு மவ்வுந்
கமைப்பெருந் தவத்து நால்வர் கடுகினர் வந்து கூடி. (௪௬)

பிரவரா வென்னுந் தீர்த்தம் பெரிதுவர் தாடி யங்கே
பரவுத லான போது பற்றறு ஞான தேவர்
திரமுலாங் கிதை தன்னை யாவருந் தெரிவ தாகத்
தரமுள வியாக்கி யானஞ் சமைக்கச்சோ பான தேவர். (௪௭)

யாவரு மறியப் போதித் திருந்தன ரிருக்கு நாளில்
மூவரு மிவர்க டன்மை கைனியர் வெந்தன் முன்னிப்
பாவரு நீர்சு வானு பவத்தினை மேவ வேண்டுந்
தாவற வெனதுங் கேட்டு நால்வருந் தாளில் வீழ்ந்து. (௪௮)

நாதனே யெமக்கு நீரே ஞானசுற் குருடன் றுயிப்
போதுப தேசஞ் செய்க வென்னலும் பொருந்து சீலர்
மேதகு முபதே சஞ்செய் திடவிவர் மேவிப் பின்பு
சாதுசற் குருவே சொல்லச் சமைத்தனர் ஞான தேவர் (௪௯)

(வேறு) தமதுசுவா னுபவமா மமிர்தானு பவமெனுஞ்சாத் திரத்தைப் பின்பு
நமவென்று மாளசா தேவியா லயத்திலரி நாமஞ் சொல்லிக்
கமவறிவோர் நடந்துசென்றோ ராலயத்தி னருகிறந், கரும்பு கட்டைச்
சமமுறவே சமாதியெய்ய மைசோபா வெனுமபெயர்தான் நங்கிற் றென்றும்.

(வேறு) முத்தா யிமொழிப் படிமுன் னிவாவாழ்
அத்தா னமதா மளகா புரியைப்
பத்தா தரமோ பெயின் றனரால்
நத்தார் கரனா மநவின் றவரே (௫௧)

அவ்வூ ரினர்யா வருமங் கவர்தம்
மெய்வா சுகமும் புரிமே தகவும்
செவ்வே வினவிக் களிசேர்ந் தவராய்த்
தவ்வா தெதிர்வர் துதழீ இனரே (௫௨)

தழுவுந் திவர்தம் மினமக் குளதோம்
வழுவுந் திடுமென் றுமகிழ்ந் துறையப்
பழுதுந் தவிசோ பனெனும் பனவன்
கெழுமுந் திலன்வே றுகிளத் துவனே. (௫௩)

துறவுந் தவனுக் கிவரோ சுதராய்
முறைதப் பினர்தம் முகமுந் துறலோ
அறமெய்ப் பிழையா லிதடா டுதெனக்
குறைசொந் தனனா யிரகோ டியரோ. (௫௪)

ஒருநா ளினிவர்த் தியெனும பெரியோர்
கிருநே ரினையா னொடுசெப் புவரால்
அருமா மதுரச் சுவையப் பமுணத்
தருவா யெனவே தருதந் கிசைவான். (௫௫)

மாவே முதலா யவெலாம் வருவித்
தேவே வவியந் றுறுமோ டுகொளப்
போவான் குயவன் மனைபோம் வழியில்
மேவா தவிசோ பனுமே வினனே. (௫௬)

கண்டே யெதிரெய் துகருத் திலளாய்
விண்டே யொருபா லுறமே வுதலும்
பண்டே பழிகு றுவீசோ பனெனே
அண்டா தெதிரே யயலா யினதே (௫௭)

நீயெங் ககல்வா யதனே ருதியென்
றேயங் கவனே திடவிக் குயவன்
வாய்நன் கடைசுட் டிடவல் லகலம்
நீயென் றுகொள்ந் கிவனெய் தினனே. (௫௮)

என்ற னையெனக் குமுனெய் தினதால்
நன்ற கந்தம் புனலா டிடநான்
சென்ற லலதொன் றுசெயற் கிலதென்
றென்ற முனிவோ மிரையா டினனே. (௫௧)

இனியென் முனரெய் தல்செயா யெனவே
நனியங் கைகொடெற் றிரடந் துமுனே
வனையுங் குயவன் மனைவர் திவனாக்
கெனையன் றியடுங் கலமி குகியேல். (௫௨)

உன்னைக் கடிதா கவொறுப் பலெனப்
பன்னப் பரிவுற் றிவனும் படரா
மன்னத் தனியோ மிவழங் குகெனப்
பின்னக் குயவன் பெறவீ கலனே. (௫௩)

ஈயா தமையால் மனையெய் திடிக
ஆயா சமதா யழவப் பொழுது
பாயா றுபடிந் துறுஞ் சாநபரர்
மேயா ரவண்வந் துவீனா வினரே. (௫௪)

என்னீ யழவெய் தியகா ரணமென்
றன்னார் தெரியச் சொலுமா யிழைதான்
மன்னா தரமற் றவிசோ பன்வலிந்
தின்னா புரிவுற் றதையன் றியினும் (௫௫)

அப்பஞ் சுடவோ டனியா தபடி
செப்புங் குயவன் செயவுஞ் செய்தனன்
தப்பின் றெனவோ தினன்சா ளரவாய்
மெய்ப்பொன் றிவிசோ பன்வினா விடவே. (௫௬)

அவனன் னாதுசெய் தல்சுபா வமதற்
கெவமென் னையெனச் சொலிஞ் சாநபரர்
தவனன் சுடலா கியசட் டியெனக்
கவனந் தருதம் முதுகே கனல. (௫௭)

உதரக் கனலைப் புறமுய்த் தவராய்
இதனிற் சுடுவா யினிதப் பமென
விதனக் கொடிசுட் டிரப் பிவிராய்
அதனைத் தனதண ணருடன் மிசைவாள். (௫௮)

செய்யுஞ் செயலத் தனையுந் தெரிவான்
மெய்யொன் றுவிசோ பன்வியந் திதெனே
வையந் தனிலிங் கிவர்மா னிடரோ
ஐய மிலேமுத் தொழிலா ரவரே. (௫௯)

இத்தன் மையரா யினிந் கிவரைச்
சித்தந் தெரியா துதிகைத் துளபான்
நித்தம் பலநிந் தைநவின் றனனே
எத்தன் மையினிற் பிழைதீர் வனெனா. (௬௦)

எண்ணிக் கழிநிங் கிவரைச் சரணம்
பண்ணப் புருவே னெனவே பதிவாய்
நண்ணத் தெரிஞா னாலக் 'கடவுள்
உண்ணக் கலனைப் புறமுய்த் தனரே.

(௬௬)

அதிகண் டல்சோ பன்வலிந் தவருண்
பதுகைப் பிடிபற் றிமிசைந் திடலுங்
கதுவுஞ் செயல்கண் பெருந் தெனநீ
இதுவுண் டனைகே சரியே கெனவே.

(௬௭)

அங்கன் னதுகட றவுணர்ந் தவனுந்
தங்கும் மவர்தா ளில்விழுந் துபணிந்
தின்கென் மயல்போ கலிசைத் தருள்வாய்
நன்கொன் றியஞா னகிகா மணியே.

(௬௮)

என்னப் பரிபக் குவமெய் தியவன்
துன்னத் தெரிஞா னைகோ தயரும்
பன்னத் தகுமென் றுபதே சபலன்
றன்னைப் பெறுவித் தனர்தம் மருளால்.

(௬௯)

(வேறு) இப்படி யிருக்குந் காலத் திணையிலா ஞான தேவர்
ஒப்பில்பண் டரியின் மேவி யுகந்தருள் பாண்டு ரங்கன்
றப்பிலாச் சேவை செய்து தாழ்ந்தபி னுமதேவர்
வைப்பதா மனைக்கு நேரே வரும்பொழு தெதிர்ந்த நாமர்

(௭௦)

கரகம லங்கள் கூப்பிக் கான்ரிசை வணங்கி ின்று
தரணியி லெவரை யுமழுத் தரிசுகவர் தவத ரித்துத்
திரமிகு கின்ற ஞான தேவரே யுபது பாத
தரிசனை கிடைக்க யான்செய் தவமென்ன தவம தாமோ

(௭௧)

என்றனர் புகழ்க் கேட்டங் கெதிராவ்ந ஞான தேவா
நன்றுமை நோவார் யாரே ஞானததாற் சுவன் முததி
ஒன்றிய தெனினும் புவி லுள ிதாத் தங்க னெல்லாஞ்
சென்றதி லாடி நல்ல கேஷத்திரங் காணல் வேண்டும்.

(௭௨)

ஆதலா லும்மோ டேக வமைந்துநான் வந்த திர்தக்
காதலை நீரே தீர்க்கக் கடவதென் றினிது சுற
ஏதமி னும தேவர் யானென ததின மல்லேன்
கோதறு பாண்டு ரங்க னதினத்திற் குலவு கிற்பேன்.

(௭௩)

என்பது கேட்ட ஞான தேவர்நன் றெழிலி வண்ணன்
தன்புடைச் சார்ந்து கேட்கத் தரிவின்று கொள்வ னென்றா
அன்பரைக் கூய்க்கொண் டேகி யடைந்தனர் கோயின் மேலிப்
பொன்புகழ் கொழுநன் பாதம் போற்றினர் வணங்கிச் சொல்வார்

(௭௪)

அமலனே கமல லோச னுபுய லாழி வண்ணு
கமலநா பாரின் சேவை கண்டுகொண் டிருக்கு நாம
நிமலரைத் தீர்த்த மாடு டோடுந்தல மெல்லாஞ் சென்று
விமலநாய் வருக வென்றோ டெனருள் விடையென் றோத.

(௭௫)

கேட்டலும் பாண்டி ரங்கன் கிளர்ந்தெழு ஞான தேவே
வாட்டமி னுமன் நீர்த்த மருவறற் றலங்க ளான
சாட்டமெல் லாநா னேயென் திருக்கின்ற னவனை யுன்பால்
கூட்டிநா னனுப்ப வெண்ணங் கூட்டா தென்செய் கேனே.

(எக)

ஆயினார் சீர்த்த மாடற் கவசர முனக்கென் னென்ன
மாயவ னுரைக்கக் கேட்டு வழு விலா ஞான தேவர்
நியருள் செய்த நாமர் நிமலரா யிருத்த லாலே
மேயவ ரோடு கூட விருப்புமிக் குளதெ னக்கு.

(அற)

அன்றியுந் தீர்த்த மாடற் காவலு முளது நாமர்
ஒன்றுற வருள்செய் கென்ன வொப்பிலாப் பாட்டு ரங்கன்
நன்றுபொன் னினைவிட்டா லு நாமனை விடுத்தற் கொல்லேன்
நின்றநின் வேண்டு கோலா நிரப்பவும் வெண்ட லாலே.

(அக)

எனைவிட வேறே யாரு மில்லாத நாம தேவன்
நனைவிடா துடன்கோண டேகித் தாபின்ன ரென்று கூறி
வீனையறு நாம தேவே விடாதேவே யுணர்வற் கொண்டு
வனைபல தீர்த்த மாடி வருகென ல்டைவ குத்த.

(அஉ)

நாமதே வங்கை பற்றி ஞானதே வங்கை தந்தான்
தாமரைக் கண்க ளெல்லா ததும்பநீர் பெருகி வாரப்
போமவர்க் கிரங்கி யுள்ளம் பொருமினன் புலம்பி டைந்தான்
ஏழுறு ஞான தேவ ரீசனை வணங்கிப் போற்றி.

(அங)

சந்திர பாகை யென்னுந் தடநதி சார்ந்து மூழ்கி
வந்துபுண் டலிகர் தமமை யிருவரும் வணங்கி வாழ்த்த
மைத்துறு நாமா தம்மை வழிவிடக் கூட வந்த
செந்திரு மகடன் கோமான் திருப்பினன் கோயில் சேர்ந்தான்.

(அச)

சேர்ந்தவன் கால்க ளெல்லாந் செந்துகள் படித்த மெனி
வார்த்துறு கண்க ளீரின் மயங்கிட வதனக் கஞ்சம்
சோர்ந்துறு வதனைக் கண்டு துலங்குசெம் பூமேற கோதை
நோர்ந்திது வெள்ளே யென்னே நிமலசொல் கெனவி னாவ்.

(அரு)

பாததா மலாவி ளக்கப் பாண்டரங் கன்சொல் கின்றான்
தீதறு குணத்தி னாவி வேறிலை யெனச்சேர்ந் துற்ற
ஏதமில் நாம தேவன் பிரிவேனும் விசிக மென்னைக்
காதலான் மிகவு நொந்து களைத்துளே னென்று கூற.

(அள)

நாமனா மாரி வேண்டி நலங்கிய பயிரிற் சோர்ந்து
பூமிசை விழுந்து தொண்டர் பொலிவிலா திருத்தல் செய்யா
மாமலர் விழியி னானைத் தேற்றிட மயங்கித் தொண்டர்
தாமவ னுறக்கய்ச் சொன்னா டாமரை மலர்மேற் செல்வி

(அஎ)

நாதனைத் தேற்றச் சொன்ன நலந்தெநிற் தன்ப ரெல்லாம்
தீதள வுபசா ரங்கள் செய்திடத் தேறா நின்ற
மாதவன் றன்னை நோக்கி மாயவா வுனக்கிச் சோர்வு
போதரற் கென்ன வேது புகலுதி யென்று கேட்க.

(அஇ)

உதித்தநாட் டொடங்கி யென்னை யொழிவிலன் சேவை செய்து
மகித்துள வன்பி னாலே பிணித்தனன் மருவு நாமன்
விதித்துள தீர்த்த மாட மேவினான் பசிதா கங்கள்
எதிர்த்துள பொழுதென் செய்வா னெனத்தளர் கின்றே னென்றான். (அக)

இன்னன மடியார் தேற்ற விருந்தனன் பாண்டு ரங்கள்
நன்னல ஞான தேவ ருடன்செலு நாமதேவர்
பின்னுற நோக்கி நோக்கித் தாய்தனைப் பிரிந் பின்னை
என்னநெக் குருகிப் போற்றி யென்குல தேவே கோவே. (கஉ)

என்னுயிர்க் கிறையே யின்ப ரூபமே யெனைப் பிரிந்து
துன்னுகின் றினைபோ வென்று சோர்வொடு ஞான தேவர்
பொன்னடி க் கமலந் தூழ்ந்து பனிதமெய்ப் போத மூத்தி
நன்னலப் பாண்டு ரங்கள் பிரிவுநா னண்ண லாலே. (கக)

உயிரெனக் குறுத லாகா துடனந்தப் பாண்டு ரங்கள்
செயிரில்பொற் சேவை தன்னைச் சேவிகக வேண்டு ர்ரே
மயர்வுறக் காட்டு கென்ன மாயனை மனந் தி னுள்ளே
உயர்வுறக் கொள்வ தல்லா னுன்கொலோ விநங் னென்றார். (கஉ)

சாதகப் பறவை மேக தாரையை வேண்டல் போல
நாதனைச் சகுணத் தன்றி நாடலே னென்று நாமா
ஒதலு ஞான தேவ ருலககா ரணனை வேண்டித்
தீதற வசித்துக் கொண்ட திறவுளி ரெனக்கன் னானே. (கங)

வசியஞ்செய் வதற்குத் தக்க சாதன மார்க்கந் தன்னை
விசிதமா யுரைசெய் கென்று வேண்டலு நாம தேவர்
சுகிபெறு கற்ப கம்போ யுலோபனைத் தொடர்ந்து வேண்டி
இசைவென வென்னைக் கேட்ட ரென்னும்பா னறிந்த மட்டும். (கச)

உரைசெயக் கேளு மென்ன வுரைக்கின்றார் தனது தேக
வரையிலே வெறுப்பு மற்றச் சரீரங்க ளினில்வி ருப்பும்
புரையறக் கொண்டு நானென் னகந்தையை முழுதும் போக்கித்
தரையிடை யிருந்துஞ் சேராத் தகையனாய்த் திருமா லன்பு. (கரு)

தொடர்தலே சுத்த மாண பசுனையத் தொடர்ச்சி யின்றிப்
படர்தலிற் பயனென் னாகும் பருந்துவா கனன்றன் பாடல்
அடைவுடன் கேட்ட லேசி ரவணமா மவனை நெஞ்சிற்
நிட்டுற வமைத்த லேநன் மனனமாந் திருமா லனநி. (கக)

வேறிகு தெய்வ மென்று விரும்பலே தெளிவா நாமம்
கூறுத லொடுபொற் பாதங் கூடலே பேரா நந்தம்
தேறிய விவற்றை யன்றிச் செப்புவ தெல்லாம் பந்தம்
மாறறு ஞான தேவே யென்றடி வணங்கிச் சொன்னார். (கௌ)

அமுதமென் மாரி போல வவர்சொன்ன வதெலாங் கேட்டுத்
திமிரறு ஞான தேவர் திரிபுவ னங்க னுள்ளும்
நிமிரரி பத்தி யுள்ளோர் நாமரை நிகர்வ ரில்லை
நமரேனு நாமர் பத்தி நாதனே யறிய வல்லான். (கஅ)

என்பன பலவும் பேசியிருவருந் தீர்த்தந் தோறும்
அன்புட னுடு வாரா யத்தின புரியில் வந்த
பின்பரி நாமந் தன்னைப் பேசியே நாம தேவர்
முன்புறக் கண்டோ ரெல்லா மொய்த்தனர் பசுனை செய்ய.

(கக)

அதுதெரிந் தவ்வு ராளு மரசனா மவிர்தன் வந்து
கதுலின னென்னே பாடல் கழறெனக் கேட்க நாமர்
மதுவிரி துளப மாலை வாழ்த்துகின் றேனென் றேறத
வதையுறு பசவுக் காவி வரப்புரிந் தனையே யானால்.

(ரா)

நீயரி பசனஞ் செய்த னிசமல தாயி லுன்னை
மாய்வுறு வகையான் செய்வேன் வலிந்தென வலிந்தன் கூறி
ஏய்வுறப் பிழைக்கச் செய்தற் கெத்தனை செல்லு நான்கள்
ஆய்வொடு புகன்று பின்ன ரத்தொழில் புரிக வென்ன.

(ராக)

வினவினர் நம்போ லாது விட்டலன் விரைந்தற் றாலும்
தினஞ்சில செல்லு மென்னச் சிந்தைசெய் தலிந்தன் றேற
நனைவிரி தாரோ யுய்ய நாலுநான் வேண்டு மென்றார்
கனைகழல் வேந்தன் கேட்டுக் கடிமனை யதனுட் சென்றான்.

(ரஉ)

நரபதி யகன்ற பின்னர் நாமதே வரியை யெண்ணிப்
பரமபா வனகா ருண்ணிய பக்தபா லனப வீதர
முரகரி முருந்த மாய முளரிசேர் நரப மாசர்
தரசநார்த் தனவை குண்ட செளரிசற் சனந யான.

(ராக)

விடல பாண்டு ரங்க பூமன் மின்மகிழ் கொழுந வேரி
மடல்விரி துளப வென்று வாழ்த்தினர் நாலு ராளுந்
தொடையின்மே லிறந்து போன சுரபிதன் நிலையைக் கொண்டு
படர்படு கின்ற வெல்லார் தெரிந்தனன் பாண்டு ரங்கன்.

(ராசு)

நாலுநாட் பகலி ராவு நயந்துள நாம தேவர்
வாலிய மனத்திற் றேன்றி வருந்தலை பசவுக் காவி
ஏலவுண்டாகி நிற்ப தெழுந்துபா ரென்று பத்த
பாலனன் பிழைக்கச் செய்த படிசுண்டு பரனைப் பார்த்து.

(ரானு)

நீயிந்த நாலு நாளாய் நினைவின்றி யெனைம றந்து
போயின யென்னோ வென்னப் புரவலன் றனக்கிப் போதே
மாய்வுறு பசவுக் காவி வரச்செய்வே னெனச்சொல் லாமல்
ஏயின நாலு நாளென் றிடம்பிய வதுபொய் யாமல்.

(ராசு)

வந்துளே னினியிவ் வாறு வருந்தலை சங்கற் பத்தால்
சந்தத முனத தினஞ் சார்ந்துள வென்மேற் றப்பு
நிந்தனை சொலவோ னுது நீமகிழ் கென்று கூறி
இந்திரை கொழுந னேக வெதிரின்று பசுவைப் பார்த்தார்

(ராள)

எவ்வகை பசவுக் காவி யீவரென் றவ்வு ரார்கள்
வைவகை யொழிந்து சொன்ன நரபதிக் குணர்த்த வன்னான்
கொய்வகை யாற்றான் டான கோவுயிர் பெறுவ துண்டோ
மெய்வகை காண்போ மென்ன வியந்தனன் விரைந்து வந்தான்.

(ராஅ)

உயிர் பெற்ற பசுவைக் கண்டோ கோ விவர் தெய்வ மென்றோச்
செயிரின்பொற் சரணந் தாழ்த்தான் திரண்டுள வூரா ரோடு
மயலறு நாம தேவர் மாண்புகழ் மிகக்கொண்டாட
நயமிக வரிநா மத்தை நவின்னுகொண் டிருந்தார் பின்னா.

(ராக)

அத்தின புரியை நீக்கி யங்கங்கும் ரிநா மத்தைப்
பைத்தபல் பாடையாலும் பகார்தனர் பாழக் கொண்டு
சுத்ததீர்த் தங்க ளாழச் சுரநதி துணைந்தி ராமன்
மெய்த்தீர்த் தனங்கள் பாபம் விசுவநா தனையும் வேண்டி.

(ராம)

திங்களோர் நான் காணாந் திறந்தன ரிருக்க வயலூர்
தங்குறு கபீரர் வீட்டிற் றனியொரு நாளி ராவில்
அங்கரி தாசர் சேர வவர்க்கன்ன மிடற்கு வேண்டி
வங்கையார் கபீரர் பாரி யண்ணினர் நாளி ராவில்.

(ராம)

ஆவண மெல்லா மின்றி யங்கொரு வணிகன் மட்டு
மேவர விருக்கக் கண்டு மேவிய வரிதன் ருசர்க்
கேய்வன தருதி மின்ன ரீகுவன் விலையென் றோ
நீவளர் காம சீக்க நீனைதிய நேர்வே னென்றான்.

(ராம)

கேட்டவர் மலர்மேன் மங்கல கேட் வனன் குளனென் றெண்ணக்
கோட்டில் மனத்தி னோடு குறித்தவ னினையுக் கேற்ப
கோட்டால் லுறுதி கூறி வேண்டிய நலகப் பெற்று
வீட்டுளோ ருட்குத் தீர்த மீனுவர் பதியை நோக்கி.

(ராம)

பின்விலை தருவ னென்று டேசுதல் மறுத்து நீபென்
பொன்விலை காய் கொண்டு புணர்ச்சியென் பதற்கு ரோந்து
முன்விலை யியா தெல்லாம் வாங்கிட முத்திற் றதல்
மன்விலைக் காய வேக டைதந் தெவ்வ னைக.

(ராம)

தாசர் நீ யரிதன் ருசர் தம்பொருட் டிவ்வா நெய்ந்த
நேசமென் சொல்கே னென்று மகிழ்ந்தனா ந்சியி ராவில்
வீசுறு துளிக ளுள்ள யுனைக்கொண்டு விரிப்பல் யானே
பேசின வணிகன் தன்பா லென்றனா பெயர்ந்தார் கொண்டு.

(ராம)

தோண்மிசை யினனர நோக்கித் தொண்டருக் குதவி செய்த
மாண்வணி கன்ற னுள்ள மகிழ்வுசெய் தடைவி யென்ன
நீண்மறு கடைந்து செட்டி கடையிடை நிறுவி மீண்டார்
காண்வர விரும்பி நின்ற வணிகன்கண் காண வந்தார்.

(ராம)

வந்துள கபீர தாசர் மனையினை வணிகன் கண்டு
முந்துரைப் படியே வந்தா யளறுகால் முகந்தி டாமல்
எந்தவன் ணத்தா லென்று மகிழ்ந்தனை வினவ வேழைச்
சந்தவார் குழலார் நீசெய் யுதவிக்குத் தளிர்ந்தென் னாதர்.

(ராம)

புயமிசைச் சுமந்து கொண்டு போந்தனர் விடுத்தா ளென்ன
நயமிசை செட்டி யோகோ நன்றுநன் றெனவி யந்து
புயமிசைத் தனது பித்துப் பரிந்தனை பற்பல் யோனி
வயுத்தாய்ப் பிறந்த லென்று மனிதனா யுதித்தும் வினே.

(ராம)

காமத்தி லுழங்கிச் சான்ற கபீர்த மனைவி யார்க்கு
நோமத்தை யிழைத்தே னந்தோ றுவலரும் பாவி யானேன்
யாமத்தில் வந்த வன்னை தெய்வமே யாகு மென்று
தோமத்தைப் பொறுத்தி தாயே யென்றடி தொழுது வீழ்ந்தான். (ராக)

அன்னை கபீர தாச ரடிமிசை யென்னை வீழ்த்தி
நன்னய வபய நல்க நலியுதி கொடுபோ யென்று
பின்னரும் வணங்கச் செய்கை பிழையென வுள்ளம்போந்து
மன்னனு தபித்த போடுத பவமெலா மாய்ந்து தீர்த்த. (ராக)

ஆயினுங் கபீர தாச ரன்புறச் செய்வே னென்று
கூயினர் செட்டி தானுங் குடும்பவன் மயலை நீங்கிப்
போயினன் கூட வில்லம் புகுந்துதா சரைப்ப ணிந்து
மேயின பிழைக ளெல்லாம் பொருத்தருள் விளைக்க வென்றான். (ராக)

தொண்டரும் வணிக னுள்ளந் தெரிந்தனர் தழுவித் தூய
புண்டரீ கக்கை தன்னைத் தலைமிசைப் பொருத்தி நேயம்
கொண்டருள் செய்தார் செட்டி யரிபசனத்திற் கூர்ந்தான்
அண்டிய வன்று தொடடு நாமதே வனைத்துங் கேட்டார். (ராக)

ஒருகபீ ருண்மை யெல்லா ஞானதே வுணர வோதி
இருவருமவரிருக்கு மில்லிடை வரலு மன்பு
பெருகுறவெதிரே வந்து வணங்கினா டபரிது போற்றித்
தருதவி சிடையி ருந்து சாற்றுவர் ஞான தேவர். (ராக)

மிகநெடும் பாவ மெல்லாம் வீந்திட வுலகத் துள்ளே
சுகரொடுத் தவர்க ணீவீர் தோன்றிவீ ரன்றோ வென்ன
அகமகிழ் கபீர நாம தேவரு மடிவ ணங்கப்
புகழ்மிகு ஞான தேவர் கபீரரைப் பொருந்த நோக்கி. (ராக)

புண்டலீ கருக்கு நேயம் பூண்டொரு பாண்டு ரங்கன்
பண்டரி புரத்திற் செங்கன் மிசையடி பதித்து ங்ற்றல்
கண்டிநீர் வருக வோர்கா லென்றலுங் கபீர தாசர்
வினடதேள் மதியி லேகா தசித்தின மேவு வேன்யான். (ராக)

(வேறு) என்றுக பீரரு மினிதிது கூறிட விருவோருஞ்
சென்றுக யாபிர யாகையி லாடினர் சீராமன்
துன்பிட யோத்திம துரையொடு கோகுல முந்துன்றி
நன்றுது வாரகை நண்ணினர் மீளுது நாடன்னில். (ராக)

மாமிகு செல்வரி றைந்துவ ளர்ந்துள மார்வாடர்
தாமுறை தேயம டைந்துள போதுது தாகத்தா
லேமிக வாடின ரிருவரு மோர்கிண றிற்சென்று
காமுறு நீருண வழிகிடை யாதுக ணைக்கின்றார். (ராக)

ஞானந லோர்வரு நாமரை நோக்கினர் நலில்கின்றார்
நானறி வேண்லகி மாவதி னீருண நன்றென்று
மேனவி லுங்கிணற் றாடிழி வுற்றயம் பெய்துண்டு
பானமு வந்துண நீரறி கின்றிலிர் பண்டென்றார். (ராக)

நன்றென நாமர்ந யந்தனர் பண்டரி நாதன்றான்
ஒன்றுக ருத்துட னோமது ருதன வோராமா
என்றுமெ னக்கரு வீசவி ரைர்கிவ ணெய்துற்று
கின்றவெ னக்குது தாகம தைத்தெறு நீயென்றார்.

(௮௨௯)

அப்படி நாமர கத்துநி னைத்துள வப்பிபாது
மெய்ப்புறு பண்டரி நாதன்ம லர்த்திரு மேனூட்டம்
வைப்புறல் செய்துமி னேயொரு நாமனை வாயாமல்
எய்ப்புற லாயின வின்றுது மித்ததி டத்தோளே.

(௮௩௦)

என்னவ னுக்கவ ணெய்தின வோவென வ்டருற்று
மன்னின நாமர்வ ருந்தினர் தாகம தாலென்று
சொன்னசொன் மாறுமு னேதெரி வுற்றெந்நா தோன்றமுல்
நன்னரு தம்புனல் பொங்கிவ ழிந்தன நாமாககே.

(௮௩௧)

வழிபுன லுண்மெ கிழ்த்துள நாமர்தம வதனங்கண்
டொழியுறு கின்றில னுண்மயிட லன்கொளு முனூட்டம்
முழுதல கும்பெறு மென்றுபு கழா னா முது நானா
பொழுதினி மிர்ந்துவ ழிந்துள நீர்பொலி டாபிபாதும.

(௮௩௨)

நாமர்பொ ருட்டுறு நீர்குடை யததனு ஈன்மாதம
தாமதி லெயதுவா தாரணி யோரது தனைவிட்டு
மாமதி யோரொடு நாமரு மற்றுமவ திந்துள ன
தோமறு நீர்தொறு மாடினா வதரிதொ டார்த்துறு.

(௮௩௩)

பின்சக நாதம டைந்தனர் கண்ணபி ருனைககண்
முன்சக வாரிது னைந்தன ரெங்குமெ தூரந்தாழ்
முன்சிறை செய்துள சேதவ டைந்தனர் சூழுககிபபின்
மன்சிவ ராவிடை நாகந லீசனில் வநதெய்தி.

(௮௩௪)

அரிபச னஞ்செய யாவரும் வந்தன ரானந்தம்
புரிபொழு தத்தின பூசனை செய்மறை யோராபோது
தெரிவழி யின்றிநி னைந்துள ராகிய சீர்கண்டு
பரிவுற லாகியு ரப்பினா மற்றவர் பாங்கேக.

(௮௩௫)

அன்னவர் சொற்செவி கொண்டில ராயரி நாமத்தைப்
பன்னலு மங்கவர் சூத்திரர் நீயிப ரந்துறு
மன்னுறு கூக்குரல் செய்வத டாதெமை மன்றிற்றுந்
துன்னினர் தீண்டினர் போமினெ னப்பல வுஞ்சொன்னா.

(௮௩௬)

கோயிலி லேதொட லாலொரு தீதிலை கொள்கென்று
வாயிலு னோர்சொல மறையவர்நாமர்முன் வந்தெய்தி
கீயிர்பி னேசெலு மென்றுநி கழ்த்திட நின்றாரோ.
டாயினர் பின்புற நின்றரி நாமம தேசொல்ல.

(௮௩௭)

இன்புட னுடனார் யாவரு முவணனி ருக்கின்ற
ஒன்பதி லக்கப தாகையி ழிந்தன வோமாயன்
அன்புறு மேலுல ருற்றவை யோடிவ ரானந்தப்
மெய்ப்புனை மார்பனெ மிம்புகழ் போற்றுத லைக்கண்டு.

(௮௩௮)

மழை பெய்தனா வானவா கண்டவா பொறபெய்த
நாமரை எகுகொரு நாதனி சைதுள நாளெல்லாந்
சீமற டெதுமு றுதருள செயது கிறப்பினறி
நாமர டெசன்மு னின்றபி னெயதவி சைததெனனே.

(நாகுக)

பாடவி தெதன னெனுப ரிதனா பணபாக
நாடரி நனகுந யபபுற வவ ிடை நாகேசன
பீடமா கோயினமு கமபி செயுறு பெடபோடு
நீடவெ திராதுதி ருமபின னுமாமு னேராக.

(நாகு)

குடகிசை யாகிவி ளங்கின சுநிதி கோயிறஞர்
நடநவி னுமரை நனகுவி யாதுந வசசெய்கை
தொடாவுறல கனெடுநா ளுருள சறசனா குழவுற்றுத்
திடமுட னேபுகழ கினா ன ராசைகி டிககெனன.

(நாகுக)

மடநமயி னுனவிதை கி னுன யாவுமவ குககின்ருள்
விடநரும விட்டல னெனமகிழ வாயவி டியுங்காது
திடமுடனெனெடு மாலைநெ டிருதுதி செயதுறரா
விடிபொழு நீசனை டிபடு வேதியா வெளிவந்தார.

(நாகு)

வந-வா ருரியன மேன்முத மாகவும டெவாநே
நாதுபி லினனமம டிககுட தொபதி நாமராகாய
ம டா மேநிரி வாயிப தொவென மாபுற்று
முாதுறு ராபுரி னைக்கண டெவந மு டெவைததார.

(நாகுக)

மிவமப வொன்படு லககொ டெகொடி மாரேன்றி
இளமைய வாயிந கனெடுபி யதுமு னெலவோரும
நானமய நாமர டா ருமக றுறும் டெதாது
தனமைய தனநென டெதரமு னுரமு டெவநதே.

(நாகுக)

யாங்காபி மை, நவெ டாகுகமை செபகென வேராமா
பாங்கின வாககுப சாரா மபல வுநசெயதே
ஒங்கிய வாருள முஞ்செயது பின்வட்ட யுங்கொண்டா
திவசுற ராபுரி டெவெண்டனா செனருரே.

(நாகுக)

தாயை¹⁾ னெநது கனநெ ன வேயிரு வோராதாமும
மேயினா பண்டரி கோபுர மேனமுழ மேவக்கண
டேயவண வாதனை செயதொரு கோயின்மு னெயெய்தி
மாயனை யேபுகழ செயதுத மாகம றந்தங்கே.

(நாகுக)

பிழமொரு நாமரை ஞானந லோதெளி மேவததாம்
தமுயின ராயரி டெனவிட மேகொடு தாம்வந்தார
நமுவலி லாதந லன்புமி குந்தந யந்தேற
வமுவறு நாமாவ னங்கினா பண்டரி மாறன்னை.

(நாகுக)

பண்டரி நாதனெ முந்தெகிர வந்தது பரிவோடே
தொண்டரை நன்றுத நீஇன னுமாதொ முந்தோறும்
புண்டரி கமபொரு வும்பத பீதுபொ ழிந்தாரகண்
மண்டிய நீரோடு நின்றபிரி வினிவர வைபாதி.

(நாகுக)

என்றவரைத்திருமால்பிரிவுற்றனை யிதுகாறும்
இன்றிரவும்பகலுந்துயிலெற்கஞ்ஞரேசாலத்
துன்றியதுன்னையெதிர்த்தபின்புதுதொலைந்துற்ற
நன்றினிநாமவெண்ணப்பிரியாதிவண்ணென்றான்.

(௮௪௬)

தன்களமீதுதயங்கியதண்டெவந்தன்னை
நன்கவர் தோளிலணிந்தவர் கண்ணினனீர்மாற்றி
மின்கவினுங்கைகளாலவர்மேனியின்மேனீவி
மன்கஞ்ஞரையனத்தருள்மேன்மிகவைத்துற்றான்.

(௮௪௭)

வீறுநிவர்த்திநலோர்பினரோடுவிசோபாவும்
கூறியபண்டரிநாதன்விளங்குறுகோயிற்குள்
தேறியநாமரிடம்புரிசெய்கைதெரிந்தாதி
மாரணையேத்தினர்நாமரைவந்துமதித்தாரே.

(௮௪௮)

ஆகியகாலையுருக்கும்ணித்திருவாலாத்தி
வாருடனேகொடுவந்துசுழற்றினன்நாமர்க்கு
நாகர்பொழிந்தனர்பூமழைநன்மைநலினுர்மைம்
மேகநீரத்தினனாமரைநோக்கிவிளம்புற்றான்

(௮௪௯)

ஆடினைதீர்த்தமதற்கிறுவாகியதைச்செய்ய
நாடுதிபென்றலுநாமருநன்றெனநாதன்றான்
எடுறுநாமரையாளிடநாமரையின்பாகப்
பீடுடனேகொடுசென்றவனோடிதுபேசுற்றான்.

(௮௫௦)

நாமனியற்றியயாத்திரைநல்விதந்தன்னை
ஏழுநமுற்றிடனன்றெனவந்தினாபெங்கோனே
னாமனனாகியெலாமநவிட்டுனையேசூழ்ந்து
காமுறுவோனெதுசெய்குவனியதுகாவென்றே.

(௮௫௧)

மாமறைவேதியர்வந்துணவேசொலிமற்றெல்லாம்
ஆமளவாகவமைத்தியெனத்திருமாலானேன்
நாமரடிப்பொடிநண்ணிடமுன்னவாநன்றாகப்
போமதியற்றியொர்வேதியனாய்ப்பினர்போகின்றான்.

(௮௫௨)

சந்திரபாகைநெடுங்கரைமீதுதயங்குற்ற
மந்திரவேதியர்தம்புடைவந்துவனாகுற்றான்
அந்தநல்வேதியரென்னெனநாமாகணன்புள்ளேன்
வந்தவனந்தனி யானெனவந்ததுரைக்கின்றான்.

(௮௫௩)

இந்தநனாமனியற்றுபோசனமெல்லோரும்
வந்துணவேண்டுமெனச்சொலவம்மறையோர்யாரும்
முத்துவமென்னமுருந்தனடைந்தனன்மொய்கோயில்
இந்திரைகண்டனன்சித்திகளெட்டையுமேய்க்கின்றான்.

(௮௫௪)

வந்துளசித்திகளெட்டிவணங்குவழாதொன்று
தந்தனயாவும்மைந்தனபின்புதனாமர்க்கு
முத்தினமங்கள்நானமுடிந்தபின்மொழிகின்ற
மந்திரமோகினர்வரிசைவழங்கினர்மலர்மின்றார்.

(௮௫௫)

பூடண மாடைசு கந்தமு டன்புனை பூவோடு
சூடுதல் செய்தனன் மால்பொறி நாமர்து லங்கக்கண்
டாடின திட்டிகு பிந்திட வேயரு ளாலாத்தி
நீடவெடுத்தலு நாமர்த மைத்தழீஇ நின்னான்மால்.

(ராகுக)

ஞானந லோரோடு நால்வரு மற்றுள நல்லோரும்
தீனத யாநிதி செய்வகை கண்டுசு நத்தோங்க
லானந னுமரை தும்மென யாருள ரரிபத்தர்
ஊனமி லீரென வோதிமி கப்புக்கழ் வற்றாரே

(ராகுட)

வேதிய னாகிய மால்பினர் வேதிய ரெல்லாருஞ்
சேர்தர லாகவ னைத்தொளிர் கின்றசெ ழும்பீடத்
தாதர வாகநி னுத்திய லங்கிர்த மாகச்சேர்
பாதம்வி ளக்கியோர் பூசனை யுந்தனி பாலிந்து.

(ராகுக)

பதமுறு நீர்பரு கிப்பொலன் மிக்கொளிர் பட்டாலே
இதமுட னன்குது டைத்துந லாசன மேறச்செய்
தகிமது ரஞ்செறி முக்கனி சர்க்கரை யப்பஞ்சேர்
விதவித வர்க்கமி கச்சுவை யின்கறி மேன்மேலும்

(ராகுட)

நெய்தயிர் பானிமி ரச்செறி போனக நிறைவெல்லாம்
கைதவி ராதுப டைத்தவ ருண்பது கண்டார்வம்
பெய்தர நாமர்சங் கற்பச லந்தனி பெய்யச்செய்
தைதவர் யாவரு மமுதுசெய் திடும்வகை யைச்செய்தான்.

(ராகுட)

அந்தணர் யாவரு மமுதுசெய் தானபி னவர்கட்குச்
சந்தன கந்தசு கந்தவி தத்தொடு தாம்பூலத்
தெந்தவி தங்களு முதவிய பின்னவ ரெல்லோரு.
முந்தம ரச்செய்து நீவீர்கள் காணதும் முன்னையான்.

(ராகுச)

அமுதுசெய் துதவுவ நக்கினை யென்றுபி னலர்மங்கை
தமியுத வோதன மிசையவி ருந்தொரு தன்மை
நிமிர்சுவை யோதன முடனுண வெங்கென நேடித்தான்
அமாதிரு வாயிலில் வந்தவ சந்தனை யறிவுற்றே.

(ராகுடு)

தூக்கினன் வந்திடு தவிசிடையேயவர் தொகவைத்து
நீக்கவி னைப்பினை யவரது கண்டழ நெடுமாலும்
போக்கறு வீரமு தன்கென நன்குபு கன்னுனய்
ஆக்கிய நல்லமு தாட்டினன் வாயிடை யப்போது.

(ராகுச)

என்னொரு நாமநீ யேனமு கின்றனை யென்றனை
நன்னய மாகவ வன்பத மேற்றலை நண்ணச்செய்
தன்னபொ லன்கழல் பற்றியெ னுதநின் னருனென்றுந்
துன்னுபி நப்பிடை தோறும் மைக்கதொ டர்ந்தென்றார்

(ராகுள)

மாலது கேட்டிடு கிழந்துனை யென்றுமறக் கேனென்
நேலவு ரைத்தமு தாட்டிட நாமரு மின்பானார்
சாலமி சைந்தக லத்திடை யமுதொரு தானுண்டான்
கோலவி ருந்தபி ராமணர் கண்டிது கூறுற்றார்

(ராகுஅ)

சூத்திர னுண்டக லத்திடை வேதிய னுஞ்சோறு
வாய்த்திட வுண்பது வந்தக வோவ்வன் மறையோனே
ஈத்துள சோறினி துண்டழி வுற்றனம் யாமின்று
கேர்த்துள தோஷநி வர்த்தியெ னெயென நினைவுற்றார் (நசுக)

மிச்சினு கர்ந்தபி ரானொரு நாமரை மேவக்கொண்
டச்சுத னுமமு ரைத்தமர் வேதிய ரருகுற்று
மெய்ச்சவர் கால்டை யிட்டுள தக்கிணை மேன்மேலும்
வைச்சினி தீவுழி யென்முகம் வாட்டம்வ குக்கென்றான் (நஎஉ)

வேதிய னுகிய நீயொரு சூத்திரன் மிச்சிற்குச்
சாதக னாயின தென்னையி ழிந்தரீ தருகின்ற
ஓதன முண்டவெ மக்கது தீர்வகை யுண்டோவென்
தேதம டைந்தன மென்றனர் வேதிய ரெல்லோரும் (நஎக)

பொய்கள வோடுபொ ருந்திய கட்டுழு புன்காமம்
செய்கொலை செய்பவன் யாரெனி னுந்திரு மாளமம்
பெய்தரு வாயின னேலவ ன் மிச்சிலகர் பெரிதன்றோ
எய்துவ தெவறினி துண்டன னெனறன னென்னம்மான் (நஎஉ)

வேதியர் செய்கையெ லாமற விட்டொரு மால்நாமம்
ஒதுவ னேலவன மிச்சிலை யுண்பது ட்வாரீதம
தீதது செய்தனை லாவகை சந்தர பாகைக்குப்
போதுக வென்றனா ட்வதியா மாலரி புகல்கின்றான் (நஎக)

சித்தந லஞ்செறி சுத்தம தாகித் திகழுவைரா
கத்தொடு சற்சங் கத்திடை கூழுக கவினார்மால்
பத்தியி னுமம் பகர்வுறின் முன்சேர் பவமெல்லாம்
மொய்த்துள த்தெல் லாமற மூர்கு முதனான் (நஎச)

ஆதலீ னீரே யறிஞாகர் சொல்லு மவையெல்லார்
தீதற யானே செய்யவ குக்குர திறனெனைப்
போதுக வென்று நாமாகை பற்றி போதநதான்
வேதியர் சொன்ன வள கநதி முழுகி விதிசெய்தான் (நஎரு)

பின்னரை டீதாம் பரமது தெத்திப் பெரிதார்வந்
துன்னவ வர்க்குத தானம ளித்தான் சொனவாரே
நன்னரெ னக்குச் சுத்தமவி ளங்க நனிசெய்யீர்
என்னவ ணங்கி நல்லிடை பெற்றா னினிதாக (நஎச)

அன்பரு டன்கோ யிற்குள டைந்தங் கவரோடும்
இன்பொட ருந்திப் பின்வடை யன்பர்க் கினிதீந்தான்
முன்பொரு நார தன்கர வீணை முறைசாலப்
பொண்பத மீதிற் கும்பிடல் செய்து புகழ்கின்றான். (நஎஎ)

அன்னவ னுக்குத் தன்கள மாலை யதைநல்கித்
தன்னக லத்துப் பொன்மணி மேவத் தழுவுற்றான்
முன்னிய பாமை தன்னிடம் வீணை முனிமேவத்
துன்னிவ ணங்கித் தவிசிவி நக்கிச் சொல்கின்றான். (நஎஅ)

உவ்வவ ரெந்தச் சாதிய ரேனு மதுதேரா
இவ்வீட லன்றன தன்பர்க ளெச்சிற் கேக்கும்றுச்
செய்வகை நன்றோ செப்புதி யென்னத் திகழ்வினை
வவ்விய கையோன் பாமையை நோக்கி வகைசொல்வான். (ராஎக)

கோமள மின்னே நின்றிரு மானிர்க் குணனாகி
நாமமு மின்றி நல்லுரு வின்றி நவையின்றிப்
பூமியி லுள்ளோ ருய்வகை ரூபம் பொலிவுற்றே
ஆமனு யிர்க்கன் பெய்திட விவ்வா றயர்கின்றான். (ராஅற)

ஆகலி னன்னு னுக்கொரு தோடமு மடைவுண்டோ
நீசரு தென்றே போயின பின்பர் நெடுமால்பால்
பாகன சொற்பொன் னெச்சில ருத்தல் படிதானே
போகழ மென்ன மாயன தற்கங் குரைசெய்வான். (ராஅக)

தந்தையு டன்றாய் குருமின மக்க டமரெல்லா
நின்றையி லன்பா லல்லது வேட்டார் கிலையிலே
செந்திரு வேயங் கவர்கள்பொ ருட்டே செறிகின்றேன்
மைத்துற வென்சீர் வரவடி தறியார் மகியாரே. (ராஅஉ)

இகபரம் வேண்டா ரெனையல தன்ப ரிதனலே
அகமகிழ் வுற்றே யவர்பெயர் சொல்வே னதுவன்றித்
தகவல ருருவுஞ் சிந்தனை செய்வே னவர்காற்றத்
தொகுபணி யுஞ்செய் வேனிது வேயென் னுணியென்றான். (ராஅங)

(வேறு) இப்படித் திருமால் பொன்னே டியம்புறு பொழுதிற் பாணு
தப்பற வுதய மாகச் சார்த்தனர் தொண்டரெல்லாம்
பொற்புறு கோயிற் குள்ளே புருந்தி பசனை செய்து
சிப்பரன் பதம்வ ணங்கத் திருநெடு மாலுங் கண்டு. (ராஅச)

அன்னவர் தமைப்பக் கத்தே யமர்சரச் செய்து பொன்னே
நென்னல்யான் றோஷந் தீர்க்க நிற்புழி நேர்த்து கொண்டேன்
நன்னயத் தின்று மன்ன நான்மறை யவருக் கொல்லாம்
இன்னமு திடுவே னென்ன வாதலா லியற்றல் வேண்டும். (ராஅரு)

என்றவன் றன்னை நோக்கி யிந்திரை யிசைந்து சொல்ல
நன்றென மறையோர் தம்பா னணுகிவே தியரே நீவிர்
இன்றுமுன் பதற்கு நேர்வீ ரென்னவு மறையோ ரெல்லாம்
துன்றுது மென்றார் நாதன் கோயில் போய்த் துன்னி னானே. (ராஅசு)

ஆந்தனர் தீர்த்தமாடி யடைந்தனர் கோயிற் கப்போ
நிந்திரை கொழுநன் பார்ப்பா னெனச்சென்று தொழுது கூட்டி
வந்துபொற் பீடத் தேற்றி மலரடி கழுவு நீர்கொண்
மீயந்தன னென்று கூறி முறைமுறை யுபச ரித்தான். (ராஅன)

அறுசுவைக் கறியோ டின்சோ றடைவுட னமுது செய்ய
மறுவறச் செய்துண் போது மாலரி நாமம் தன்னைப்
பெறுமொரு பிடிசோற் றுக்கும் பேசுக வெனலு மன்றார்
உறுதொறுஞ் சொல்லி யுண்டா ருண்டின் சுத்தஞ் செய்து. (ராஅஅ)

சந்தன கந்தத் தோடு தாம்பூல முதல பெற்று
விந்தையோ டிருக்க நாதன் வேதியர் தம்மை நோக்கி
அந்தணர் சுகினை மின்று மானதா லுமைச்சே வித்தேன்
உய்ந்தனென் பேரா நந்தக் கடலிடை முழுது யுற்றேன்.

(ராகு)

ஆதலா லடிய ரோடிங் கியானுணு மளவு நீவிர்
ஏதமின் றிருக்க வேண்டு மென்றடி யாக னுக்குப்
பாதபூ சனைகள் செய்யப் பரிந்தனர் கண்ட நாமர்
நாதனே யெமைப்பூ சித்த னல்லதோ வென்ன நக்கான்.

(ராகு)

எனக்குமை யன்றி வேறே பெருமையின் றெனவி யமப
மனக்களிப் புறறுத தொண்டா மருவியுண் பொழுது மாயோன்
வனக்கரத் தூட்ட வெசலில் தெறித்திட மடியின் மாற்றி
உனற்கரு மடிய ரெல்லா முண்பயினு மூட்டி னானே.

(ராகு)

சிலர்க்குப் சரித்த லெசலில் தெறித்திழற் றுடைத்தல் செய்து
பலர்க்குமங் குபசரிகும பரமனைப் பாததுப் பாப்பார்
நலத்தகு நயிட்டி கத்தை நண்ணுவோன றுனு மல்லன்
வெலத்தகு தவவி ராக மேவ்னோன் றுனு மலலன்.

(ராகு)

மறையவன் றுனு மல்ல னெனசசிலா வகுக்கச் சில்லோ
நிறைபரம் பொருளே யாகி நோதரு விட்டோ பாததான்
குறைவிலா வடியாந் காகக் கொல்கின்ற மனித வேடம்
முறைமுறை தொண்டு செடது முயலகின்ற விவன்மற றென்ன.

(ராகு)

பகர்கின்ற வசனைக் கேட்டுப் பண்டரி நாதன் மிக்க
நகைகொண்டு மிளியு ரீட நலா கொள்குண டலங்க னுக்கு
புகர்கொண்ட தோள்க னுளது பொருபடை பொன் புணமார்பு
முகமின்னப் பொன்னி னுடை முயங்குறப் பொலிந்துநின்றான்.

(ராகு)

நின்றவவ் வடிவை நோக்கி நின்றமறைய வரோ டுன்பர்
துன்றிய மகிழ்ச்சி கூர்ந்து தொழுதுகூத தாடலாநூர்
அன்றரி யவரை நோக்கி யகலபிர பஞ்சமாயை
வென்றுதே காபி மானம் வீடுததேனை யேய டைந்தார்.

(ராகு)

அன்பெனுங் கயிறறிந் கட்ட லானநா னவர தீனம்
என்பதை யன்றி வேறே யிலையென மறையோ ரெல்லாம்
பன்பல வேத மெல்லாம் பதிதபா வனனென் றுன்னை
இன்புட னுரைப்ப தெங்க ளிடத்தின்று விளங்கிற் றென்றார்.

(ராகு)

பரமபா வனவின் றுன்னைப் பார்த்தது போல நேகம்
தரமுட லெடுத்த போதுந் தயங்கயாம் பார்த்தல் வேண்டும்
கிரமுற நினது நாமஞ் செப்பவும் வேண்டு மிந்த
வரமருள் கென்ற வந்த மறையவர் தம்மை நோக்கி.

(ராகு)

சிரித்தருள் செய்தன் னுரைச் சேர்த்துமார் பழுந்தப் புல்லித்
கிருத்திய ஞானதேவர் சேவடி யடைந்து நீவிர்
பரித்திர் மெய்ஞ் ஞான மென்று பகாந்தனன் பகரக் கேட்டோர்
சிரித்தது புரிது மென்று வணங்கினார் மீண்டு மீண்டும்.

(ராகு)

ஞானதேவேந் ரிந்த நான்மறை யவர்கட் கெல்லாம்
ஊனமி லுபதே சஞ்செய் தருளுக வெனவு ரைத்தான்
சானகி ரமணன் ஞான தேவருந் தான்வ ணங்கி
ஈனமில் சொருப சாக்ஷாத் காரத்தை யெல்லோ ருக்கும்.

(அகக்)

இதவுப தேச மாக வியம்பினர் தலைமேற் கைவைத்
துதவிய பொழுதெல் லோரு முற்றன ரக்ஷ யத்தை
நிதமரி பசுனை செய்து நிருமலன் றனைச்சே வித்து
துதவிய தடைதி ரென்று துவன்றனர் ஞானதேவர்.

(உா)

சிறிதுநாட் சென்ற பின்பு சீர்கொள்விட் டலன்பாற் சென்று
நெறிதரு மவன்றன் பாத நேர்நின்று வணங்கித் தேவா
அறிவுற வெனக்குத் தஞ்ச மாகநற் சமாதி நல்கென்
றுறிதிகொ ளரைப்பக் கேட்டங் குணர்த்துவிட் டலன்சொல் வானால்

(உாக)

எனக்கரும் பிராண னகியிருக்கின்ற ஞான தேவா
உனக்குவேண் டியதை யானே வுதவுகின் றேனென் றோதி
மணக்கித மாக மிக்க மங்கல சபதினத்தில்.
தனைத்தொழுந் தாச ரெல்லாஞ் சார்ந்திட வரவ ழைத்து.

(உாஉ)

கீர்த்தனம் பலவும் பாடக் கிளர்திரு விழாவுண் டாக்கிச்
சீர்த்தநல் லுண்டி யாதி செயுஞ்சிறப் பெல்லாஞ் செய்து
தீர்த்தரா கியசா துக்கள் சேர்வுறீஇ ஞான தேவர்!
போர்த்தினி தாகச் சூழ்ந்து போந்திடத் தானும் போந்து.

(உாக)

இந்திரா யணிக்கூ லத்தி வியலளித் தியெனு ழுமில்
வந்துதித் தேச ரன்றான் வளர்திருக் கோயின் மாடு
பைந்துண ரார ஜாது பாதவத் தடியி னின்று
செந்திரு நாதன் யார்க்குந் தெரிவுறச் செப்பு கின்றான்.

(உாச)

கார்த்திகைத் திங்கண் மேவுங் கண்ணப க்ஷத்தி லோங்குஞ்
சீர்த்திசே ரென்றி னத்திற் சேர்வன்யான் வருடந் தோறும்
தீர்த்தமா மிங்கென் றோதத் தெரிந்துள சனக ராதி
மூர்த்தியா முனிவ ரோடு முந்தரி தாசர் சூழ்ந்து.

(உாரு)

ஹரிதிரு நாம கோஷ மார்த்திட வாத்தி யங்கள்
புரிவுற முழங்கத் தேவர் பூமழை பொழியக் கண்ணன்
திரிபிலா துணர்ந்த ஞான தேவர்க்குச் சமாதி தந்து
பரிவினா னுளங் குற்றுப் பண்டரி புரத்தைச் சார்ந்தான்

(உாகு)

சிற்சில நாள்க ளங்குச் சென்றபி னுமதேவர்
பொற்புறு ஞான தேவர் பொருந்தரும் பிரிவி னாலே
அற்பக லனுத பித்தா ராகிய செயலைத் தேர்ந்து
விற்பொரு விமானத்தேறி மேவினர் ஞான தேவர்.

(உாஎ)

வந்துவிட் டலனை நேரே வணங்கிப்பின் னுமதேவர்
முந்ததி சயிப்பக் கண்டு மொழிந்தவர் மனவ ருத்தம்
பிந்துறப் புரிந்தங் காறு பெறுமதி யிருந்து போந்தார்
அந்தமில் லவரைத் தியானிப் பவர்களுக் கருஞ்செய் துற்றார்.

(உாஅ)

இவ்வித நிவிர்த்தி தேவர்க் கினிதுகிரி யம்ப சுத்துஞ்
செவ்விய வியற்சோ பான தேவர்க்குத் தருகி யாக
ஒவ்வுசம் வச்ச ரத்து முவந்திடச் சமாதி தந்தான்
நிவ்லிய நலஞ்செய் பாண்டு ரங்கனாந் தீர்த்தன் மாதோ.

(உாக்)

ஞானதேவர் திருவடிகளேசாணம்.

ஆக சரித்திரம் கூ-க்கு செய்யன் ஊகுகுக.

முறறிமுறு.

கூர்மதாசர்சரித்திரம்

சூரியன்றனித் தேர்விடு தொன்மையர்
நேரில் மாலரி நாமநி னைப்பினர்
ஏரி லேய்பிர திட்டான மென்பதோர்
ஊரில் வேதியர் சாகியி லுற்றனர்.

(க)

ஏர்கொள் கால்களி லாமற் பிறந்தவர்
கூர்ம தாசரெ னப்பெயர் கொண்டிடச்
சார்வ தாகியத் தாய்தந்தை தம்வயிற்
சீர்சி றந்திடச் செல்வர் வளர்ந்தனர்.

(உ)

சீர்த்த தானவவ் ளூரிற் சிறந்தரி
சீர்த்த னங்கள் கிளத்துகின் றோர்வயின்
ஊர்த்த டைந்தன ருத்தம் நாமத்தி
லார்த்த வன்பின ராகி யனுதினம்.

(ங)

கேட்டு வந்தனர் கேட்புதிற் பண்டரி
நாட்டு மான்மிய முந்நவில் வோர்களால்
ஈட்டு மின்பத் தழுந்தி யிருகரம்
கூட்டிக் கும்பிட்டுக் கூறத் தொடங்கினார்.

(ச)

தொடர்வின் விட்டலன் மெய்ப்புகழ் சொல்லுவீர்
முடவன் பண்டரி போக முடியுமோ
கடவ தென்னெனக் காருத்தன் ழுசர்கள்
திடமெ லாமுனேம் யாங்கள்செல் கின்றிலம்

(இ)

நீசெ லற்கெங்ங னேருமென் நேநகை
தெசு ற்ப்புரிந் தாரது தேர்ந்தவர்
மாச றுத்தொளிர் மாதவன் பண்டரி
நேச மிக்கது நேர்வதின் மேயெனா.

(சு)

அனுத பிச்சங் ககன்றனர் சின்னெறி
நனிந கடிநதுந லங்கிகழ் மாருதி
சினக ரத்துத தெழும்பசி தாகத்தால்
மனமி னைத்துவ ருங்கிவி முந்தனர்.

(எ)

சீவ ரட்சக னேதிகழ் பண்டரி
மேவு முத்தம னேயினி வேறிலர்
காவல் செய்பவர் நீகளை கண்ணதாய்
ஆவல் கொண்டெனை யாண்டிட வேண்டுமே.

(அ)

என்று தோத்திரஞ் செய்தன ரோத்தலும்
நன்று பண்டரி நாதன் யந்தனை
ஒன்று வேதியனாகியங் குற்றனை
நின்று ரொங்கு நேருதி றொன்றன்.

(க)

பண்ட ரிக்குப படரும கருத்துளேன்
அண்டி னேனென வன்னவர் கூறலும்
கொண்டல் வண்ணனுங் கூடி னதுதுனை
மண்டெ னக்கென மாமகிழ் கொண்டனன்-

(ஐ)

எய்துங் காலில் னாகிய வென்றுனை
நொய்து மற்று நுமக்கிய லாததே
ஐது கூம்பெய ரேதுரை யீரென
வெய்தில் விட்டல னென்பெய ரென்றனன்.

(ஐசு)

இன்னும் பண்டரி யிற்கடை வைத்துளேன்
துன்னு கின்றன னங்குத் தொடர்ந்துமை
நன்னர் மெல்ல நடப்பவன் யானென
மன்னு கூரும தாசர் மகிழ்ந்தனர்.

(ஐஉ)

அட்டுப் போகை மன்பினீ ருண்டிட
இட்டுப் பண்டரி யெய்து மளவுநான்
முட்டில் லாமலி யற்றி முயங்கிடம்
கட்டு வேண்முந்தி யென்று கிளத்தினான்

(ஐக)

அன்றி ராவவ ரோடு மமர்நதுகீழ்
என்று தோன்றுமு னேயெழுந் தேகுதீர்
துன்றி மெவமி டீதெனச் சொல்லியே
சென்று தேரச்செய்தேமனை வாயினான்

(ஐஉ)

தாசர் தாமுந் தவழ்ந்தொரு தங்கிடம்
தேச றங்கதிர் பாடுறச் சென்றனர்
நேச னானநி மலனு மவ்விடத்
தேசி றந்துவந் தின்னமு தூட்டினான்.

(௨௫)

வாவி சேரி வசதியில் லாவிடம்
மேவ் லங்கவர் மேவவ மைத்துடன்
தாவி லாமதி நான்கு தவழ்ந்தவர்
ஆவ லோடு லருளைய யண்மினார்.

(௨௬)

அன்று கார்த்திகை யான தசமியாய்
நன்று நாளை யேகாதசி நண்ணிடச்
சென்று சேருவர் செல்லுவோர் பண்டரி
என்றி யான்செல்வ தென்றுளத் தேங்கினார்.

(௨௭)

கண்ணனே முகில் போலங் கருநிற
வண்ணனே பொன் மகிழங் கொழுநனே
எண்ண நேரு மிறைய வனையுனை
நண்ண கிற்கில னுனையு நானரோ.

(௨௮)

என்செய் கேனென் றிருகரங் கூப்பியே
முன்செ றிந்தவர் தம்முன் மொழிந்தனர்
பொன்சி றந்த புகர்நிறத் தெம்பிரான்
தன்சி லம்படி காணுந்தகவிலேன்

(௨௯)

ஆத லாலிவ் வனாதன் மிசைத்தயை
மாத வன்செய்திங் கேனும்வந் தன்புடன்
தீதில் சேவை தரும்படி செப்புவிர்
போது வீனொன நன்றென்று போயினார்

(௩௦)

ஞான தேவர் முதலிய நால்வரோ
டான நாமரு மந்தவி சோபரும்
கான மோடரி நாமங் கழறினே
வீண யன்பர்க ளோடினிதாடினார்

(௩௧)

பாண்டு ரங்க னவர்தமைப பார்த்தருள்
ஈண்ட வேயெனக் கின்னுயி ராமிந்த
மாண்ட ஞானநன் மாதவர் முன்னவர்
பூண்ட தானவி ராகப் பொருப்பரோ

(௩௨)

ஆன்ம போதக ராயருள் கின்றசோ
பான தேவர்வி சோபர்பண் பாகிய
ஞான யோகிய ரானதல் லன்பரோ
ஊன மில்லவ றென்னவ ணர்த்தினான்

(௩௩)

எனது நாமஞ்சொல் வோர்களி லேமிகு
கனமு லாலிய காரண நாமர்க்கு
நனிநல் லன்புட னும நவில்வதால்
இனிது நாமதே வென்னத் தருமென

(௩௪)

அவரை மார்போட ணைத்துக்கொண் டானந்தம்
இவரு போது லுருளை யிருந்துமா
தவனன் னுமத்தை சாற்றிக்கொண் டேமிக
நவநல் லன்பர்கள் நண்ணினர் கோயிற்கே

(௨௫)

வந்து மாதவன் பாதம்வ ணங்கினார்
சின்தை யன்புமி கச்சிறந் தேத்தினார்
முந்து கூர்மர் மொழிந்ததை யெம்பிரான்
விந்தை கூர விளம்பினர் வேண்டினார்

(௨௬)

வினவி மாதவன் மிக்க வினாவுடன்
தனது பானின்ற தண்ணளி நாமனா
அனக ஞானநல் லோனாமிக் கன்பொடு
நனிவி ரும்பினன் நோக்கி நவில்கி ன்றான்

(௨௭)

கூர்ம தாசன் குறித்தெனக் காணவே
ஆர்வ மிக்குள னாதலி னீவிரும்
வாரு மென்றுட னேகொடு மன்னினான்
சாரு நாமர் தமைவினை யாடவே

(௨௮)

எண்ணி யவ்வழி யவ்விரு வோனாயுங்
கண்ணி யொன்று கழறுகின் றுன்மறை
நண்ணி நாளு நடங்கினர் கின்றதாள்
மண்ணின் மீது வரவலி தாகவே.

(௨௯)

மிக்க தாக விரும்பினன் யான்புனல்
புக்க துண்டு வருமள வும்புகுந்
திக்கடைக்க ணிருத்தி னொன்சொலித்
தொக்க தோர்கொடிப் பாதையிற் றுன்னினான்

(௩௦)

சாவந் தியாமேள தாச ரரிபெயர்
ஓவதின்றி யுரைத்துக்கண் மூடியே
மேவு மெய்யவ சத்தொடு மேவிய
ஆவ யிற்சென் றவனா யுணர்த்தினான்

(௩௧)

அவர்வி ழித்தனர் நோக்கின னாயன்றன்
நவவி சித்திர நண்ணிய மேனியை
உவமை யற்றந் தென்னுழை யும்வரத்
தவமி ழைத்ததென் னேவென்று சாற்றினார்

(௩௨)

தழுவித் தாள்களிற் றுழந்துமெய் யன்பினில்
முழுகி நின்ற வவர்முக நோக்கியே
அழிவி லோருரை யச்சதன் கூறுவான்
வழுவி லீர்நான் வருவழி தன்னிலே

(௩௩)

இருவர் சோர றெனைத்தொடர் கின்றனர்
வெருவி யுன்வயின் மேவின னீயெனைக்
கரவு செய்கெனக் கண்ணிச் சிறிதுபோ
திரவி தன்னையெங் கேயொளிக் கின்றதே

(௩௪)

அண்டம் யாவும் வயிற்றி னடக்கிய
கொண்ட லேயுனை யெங்குக் கொடுசென்று
கண்டி டாவகை செய்வது கானென
விண்டு ஞானம் விளம்பவிப் ப்போதெனே

(௩௫)

வினாவி லென்னை மறைத்தியென் றேவிளம்
புனாவி னாவி யுசாவின ருள்ளத்தைப்
புனாத புத்துப் பொதிவதல் லாலொரு
தனாயி லையென்று தன்மனி மாற்பையே.

(௩௬)

போழ்ந்த போது புருந்தனன் மாற்பிலே
வாழ்ந்தி ருக்க வயங்கு கொடிகளாற்
சூழ்ந்து சுற்றித் தொடுத்திருந் தார்வயின்
ஆழ்ந்தி ருந்தவ னங்கறை கின்றனன்

(௩௭)

மெள்ள விந்தநல் வேளையி லேசெய்த
எள்ளி லாவுப காரத்துக் கென்செய்வேன்
வள்ள லேயொர்கை மாறிலை மற்றென்றான்
உன்னமேவிய வொண்பொருளானவன்.

(௩௮)

ஆரவெங்கு மமர்ந்துமென்னாவிக்கா
தாரமான தயாநிதியெயெனை
நேரநின்றதற்கேதுநிரப்புவென்
சேரவென்று தியானித்திருந்தனர்.

(௩௯)

அங்கிருந்தவரான நன்னாமர்தாம்
எங்குப்போயின னெம்பெருமானெனாத்
தங்குகின்றிலர் சார்ந்தவன் வந்திலன்
பொங்குகின்ற நெடும்பொழுதாயிற்றே

(௪௦)

என்றுமற்றவனெய்தடி நோக்கியே
சென்றிச்சாவந்தியாமேளர்சேரிடம்
நன்றுதாழ்ந்திங்கு நண்ணியநாதனை
ஒன்றிக்கண்டதுண்டோவென்றுனாசெய்தாரா

(௪௧)

மோனொன்று மொழிந்திலராயுற
லானபோதிவர் மாற்பிலமர்த்தனை
பானம்வேண்டும் பரமன்றினையிவர்
தான்விழுங்கிய தெப்படித்தானெனா

(௪௨)

காணொனாது கரந்தனையாயினி
யாணரிப்பொழுதேயுயிர் மாய்வன்யான்
மாணவந்தனைக்காவெனமாதவன்
எண்கத்துளே நெவ்வகை யெய்துவேன்.

(௪௩)

என்றுமெள்ள விசைப்பதுகேட்டனர்
கன்றிமெத்தக்கதறியழுதனர்
தூன்றியுள்ளுறை சோகிதனைக்கொண்டு
நின்றதாசனா நோக்கினிகழ்த்துவான்.

(௪௪)

என்னைக்கண்டிலனாகி யிந்நாமன்றான்
மன்னப்பட்டனன்றுன் பத்தில் வைத்தநீர்
நன்னர்க் காட்டுதீர் நாமன்றனக்கேனை
என்னக்கேட்டவா நாமர்க்கிசைக்கின்றார் .

(சரு)

வருந்தன்மின்னென மாலுக்குநாமர்க்கும்
பொருந்துதண்ணளியுமனபும பொங்குதல்
தெரிந்துமற்றவர் தேறவலிழத்தனா
வரிந்திருந்த கொழுகளை மால்வந்தான் .

(சக)

கண்டுநாமா கனிந்துகழல்பற்றிக்
கொண்டு நின்றனர் தம்மைத்தழீ இக்கொடு
கொண்டர் கண்ணீர் துடைத்துத்திருத்தினான்
அண்டி டந்தந்த வன்னவரோடுபின் .

(சஎ)

ஞானதேவரு நாமருஞ்சேரவே
ஆனகூரும தாசரகத்துறுத
தானினைந்து தழீ இக்கொடுசார்ந்தனன்
மேனிகழ்ந்தலகுனை விமலனே .

(சஅ)

சார்ந்தசேதியைக் கூருமதாசரும்
நேர்ந்துகண்டு நெடிதுபணிந்தன்பு
கூர்ந்துதோத்திரஞ் சொல்லிக்கொண்டாடினார்
ஆர்ந்த நான்குகையாலுமனைத்தனன் .

(சக)

யாது நல்வரம்வேண்டு மெனச்சொல
மாதவன்றனை நோக்கிமகிழ்ந்திவண்
நீ தயங்கி நிலாவுகநாடோறும்
காதலோடெனக்கட்டுரை செய்தனர் .

(இய)

பாண்டுரங்கனு நன்றெனப்பாங்குடன்
ஆண்டும்பண்டரி யாகவமர்ந்தனன்
வேண்டுநண்டு விரிச்சிகமாமதி
பாண்டுகின்ற வெகாதசிதன்னிலே .

(இக)

லகுனைதன்னினு நல்லன்பர்யாவரும்
மிகுவிருப்புடன் வேண்டிவிமலனைத்
தொகுதிகூடித் தொழுது துதிசெய்வார்
தருவதாகத் தனிநடஞ் செய்தரோ .

(இஉ)

கூர்மதாசர்திருவடிகளேசரணம்

ஆகசரித்திரம் (எ) க்குச் செய்யுள் (அகக)

ராகாகும்பார் சரித்திரம்.

வயிராக சிரோன்மணியாய் வருராகா கும்பாநாயம்
செயிதிருங் குசராத்தி தேசத்திற் சோக்யவா
பயில்வாழ்க்கைத் துணையான பாங்காபா யிமீனைவி
உயிர்போலு மகள்வங்கா வுடனேபண டரிவாழ்வாரா.

(க)

நவபாண்டஞ் செய்துவிற்று நண்ணுவதால் சீவிப்பார்
உவமையிலா வரிநாம மோதிவெரு நாள்வாழ்ந்தாரா
தவநேயத் தொடுவாழ்வு சார்ந்தவொரு நாடனிலே
அவர்புரிந்த பச்சைமட்பாண் டங்காய வதுதனிலே

(உ)

ஓர்பூனை மூன்றுகுட்டி யீன்றதனுள் ளேவைத்து
நேர்பாலங் கிரவுபக னேயமுற்று நோந்தளித்ததுச
சார்போதி லிரைக்காகத் தான்பிரிந்த காலத்தில்
ஆர்சாலைச் சுடும்பாண்டத் தொடுகுட்டி யழலிட்டாரா.

(ஈ)

குட்டியிருப பதுதெரியாக் குயவரழல் மூட்டிவிடக்
கிட்டியது தாய்ப்பூனை குட்டிச்சால் கிடையாமல
மட்டறுதன் பத்துடனே வலிந்தழுது கத்துதறான்
சுட்டிடுகூனையிலிருந்த குட்டிசெவி களிற்றொடர.

(ச)

கேட்டவையுங் கத்தவது கேட்டிதுவுங் கத்தவங்ஙன்
மாட்டியுரா காத்தெரிந்து வயிற்றுமுகத் தினுமோதி
நீட்டுதைய ரொடுமீனைவி முகநோக்கி நேயமிக
நாட்டுகுட்டி யிருப்பதனை நான்ஹெரியா தேயிட்டேன்.

(ஐ)

கூனையின்மட் சாலதிலே யிருந்துகுட்டி படுதுயரும்
கோனையுணர் மார்ச்சாலத் தாய்புணருங் கொடுந்துயரும்
வேனையுந் பாண்டரங்கன் விலகவருள் செயவேண்டும்
வாணையிலேய் கண்மடவா யெனவருந்தி மயங்கினார்.

(ஔ)

எரிந்துறுகு னையைச்சூழ்ந்து வரும்பூனை யிசைகேட்டும்
பரிந்துவிழும் பதிதுயரைப் பார்த்தும்பாங் காபாயி
கரிந்துவிழும் கொடிபோலக் கதறியழு துடன்வீழ்ந்தார்
தெரிந்தருளப் பாண்டரங்கன் றிருவடியை நினைந்தழுதார்.

(எ)

பண்டரிநா தாபக்த பாலனருக் மணிரமண
ஆண்டியபாண் டவுரர்க்கு மாளிகையி லவியாதும்
தொண்டர்பிர கலாதரெரி துனைந்துமடி யாதுமருள்
யுண்டுக நயனத்தாய் பூனைக்குட்டி களைக்காப்பாய்

(அ)

ராகாகும்பாரசரித்திரம்

கூப்பாயே வினியிந்தக் கடுந்தொழிலாஞ் சுடுந்தொழிலை
நீப்பாவே நெடுமாலே யெனவேண்டி. நெடுங்கண்ணீர்
வாய்ப்பாக மனைவியொடு புரண்மெண்ணில் வருந்தியரி
பேர்ப்பாடல் புரிந்திருக்க விரண்டுநாள் பின்னிட்டு.

(க)

மூன்றாநாள் நெருப்பாறி முடிந்தபின்பு குட்டிகளும்
தோன்றாதுள் எரிந்துகத்தச் சூழ்ந்துபூனை புங்கத்தச்
சான்றாரு மனைவியருஞ் சரீர்தோடித் தாம்பார்க்கக்
கூன்றாழி வேவாதொன் றிருந்தகுட்டி களைக்கொண்டு

(ஈ)

கண்டுமிகு களிகூர்ந்து மூன்றுநாள் பால்காணு
தண்டுகுட்டி. களைநோக்கி யனுதபித்துப்பாண்டுரங்கன்
மண்டையை புரிந்ததனை மனத்துணர்ந்து தாமிகவுங்
கொண்டகொடுந் துயர்குடிந்தா ரவைகண்டு கொண்டோர்

(ஐ)

இருவர் பத்தி தனை வியந்தா ரித் தொழிலை விடுவெனென்று
திருமகளை யகனறிய வேண்டியதாற் றீர்துமென
மருவியவத் தொழில் விடுத்து மறையவர்க்கெல் லாமளித்துத்
தருவிறகு காட்டில் விழுந் தவை திரட்டித் தாங்கொண்டு

(யஉ)

விற்றதிதி களுக்கிந்து மிகுந்த வற்றைத் தாமுண்டும்
நற்றுறுபண் டரிவாழு நாதனது திருநாமம்
சொற்றுறுகுப் பையிற் கிடக்குங் கிழிந்ததுணி களையெடுத்து
முற்றுறமு டெவ்மானந் தெரிவதனை மூதுரார்

(யக)

பார்த்து லகத்தவர் தெய்வம் பரவீமகன் பொருள்வேண்டல்
தீர்த்திவர்கள் வேறேயோர் சீவனுக்காத் தொழில் மறுத்துக்
கூர்த்தசெய னன்றென்று குறித்துமிகக் கொண்டாடச்
சீர்த்தவொரு நாள் வங்கா வீமநதிக் கரை சேர்ந்தாள்

(யச)

அப்புனலி றுமதே வருள் புதல்வி யாடை தனைத்
தப்பினாங் கிருக் கவங்காத் தான் மூழ்கிப் பூசையெத்
துப்புடனமற் றவள் துவைக்குந் துளிகெறித்து மேற்றாவ
இப்படி நீ தப்புவது மியல்போ சொல் லெனவவரும்

(யரு)

பாண்டிரங்கன் றனைவேண்டிக் காமியத்திற் பரிவுகொண்டு
வேண்டுலத் தொழி லதனை விடுத்து நெறி தப்பியலைந்
தீண்டுசுயச் சாதிகட்டு மேற்குமோ பூசையென
ஆண்டுவங்கா வுனது தந்தை யழுதுவிட்ட லன்றன்னை

(யகூ)

செத்தபசுத் தனை யெழுப்பச் செய்ததுதா மியமலவோ
உய்த்துரைத்தி யெனவொருவர்க் கொருவர் மிக வாதாடி
மெத்தமுனிந் தவரவர்தம் வீட்டைந்தார் நாமருந்தம்
சித்தமகிழ் கோயினின்று திருமனைமே வியபின்பு

(யள)

ராகாகும் பார்பயந்த நற்புதல்வி யுமை மிகவும்
ஆகாத தூஷணைக ளைறந்தனனென் றவளுரைக்க
வாகான நாமதே வுநுஞ் சிறிதி யோசித்து
மாகாள முகிலனை வளர் கோயில் மீண்டுவந்து

(யஅ)

நாதா நின் னடியரெனும் ராகாகும் பாருன்பால்
தீதான காமியரோ சிறந்துளநிட் காமியரோ
யாதான தவர் கருத்தை யறைதியெனப் பாண்டரங்கன்
மேதாலி யானவவன் விழைவறுநிட் காமியனே

(யக)

எனநகைத்துப் புகன்றருள வெம்பிரா னவர் பெருமை
தனையெனக்குக் காட்டுகெனத் தானுருக்கு மணியுடனே
வினவியநா மரையழைத்துக் கொடுபோந்தான் விறகீட்டு
வனமதனி னடுப்பகலில் வந்துரா காகும்பார்

(உய)

மண்ணிலுயிர் மாயாமல் மற்றவர்தந் தேவியொடு
நண்ணுவதுந் தனிவிறகு நாவெது நனிதெரியக்
கண்ணிவந்த நாமருக்குக் காட்டவவ ரும்மிவரைப்
பண்ணுகசோ தனையென்னப் பதுமைகர கங்கணத்தை

(உக)

ஒருபுறத்தில் கிடத்தியதன் மேலுலர்ந்த விறகதனை
மருவவைத்துத் தூரத்தே மறைந்திருக்க ராகாவுந்
தருவிறகு தனைத்தேடி வரும்போது தாங்கண்டார்
வெருவிமிகத் தூரத்தே விலகிநிற்க வேண்டுவார்

(உஉ)

விறகுடனே கங்கணத்தை மேவியதம் மனையவளுக்
கறிவுறுத்த வேதோதி தாயிற்றென்றவர் வெருவி
அறவிலகி யப்புறத்தே யகல்வதுகண் டநாமர்
நறவொழுது துளவினை நன்றுபணிந் துரைசெய்வார்

(உங)

கருணைவழி வறுகண்ணு காகுத்தா நினதடியை
மருவுதுரா காகும்பார் மன்றரிச பத்தியுளோர்
அருளுகிறின் சகுணவடிவதைக்காண வெனவேண்டத்
திருமருவு மணிமார்பன் சிரித்தொன்று செப்புகின்றான்

(உச)

நானிந்த ராகாகும் பார் நடக்கை தனைச்சொன்ன
தானதுவோ வில்லையோ வறைதியின்ன முங்காண
மானநினை வுளதோடுசொல் லெனவகுக்க மற்றையவர்
ஊனமிலா ராகாவுக் கொருவருநே நின்றெனவே

(உரு)

ஒவறுசீ ருருக்குமணி யொடுநாம ரொடுகூடி
மூவரும்ரா காகும்பார் முன் வந்தங் கிருவருக்குந்
தாவிலருள் செய்து நிற்கத் தான்பணிந்து சேவித்தார்
ஆவலுடன் ராகாகும் பார் மனைவி யுடனடைந்தே

(உசு)

ராகாகும்பார் திருவடிகளேசரணம்

ஆக சரித்திரம் அ-க்கு செய்யுள் கூறென

முற்றிற்று.

கோராகும்பார் சரித்திரம்.

கோதிக மூரி லெல்லாஞ் சிறந்துள தேர டோகி
ஊர்தனிற் கோரா குமபா பொருவரில் வாழ்க்கை மேவி
நேந்தர வுண்ணும் போது நிலைகொடு நடக்கும் போதுஞ்
சார்தர விருக்கும் போதுந் தனித்தவ டொழும்ப் போதும் (க)

பாபஞ்ச விவகா ரங்கள் பேணுறு பொழுதும் பாண்டம்
திரமுறச் செய்யும் போதுஞ் சிரமந்தீர் பொழுதுந் தம்முள்
விரவுறப் பாண்டு ரங்க விமலனை யிடைவி டரமல்
பரிவுடன் நியானஞ் செய்து பசினையுஞ் செய்து வாழ்ந்தார் (உ)

ஒருபக ல்வர்க்கு முன்னே யூர்தரு சேயை விட்டுப்
பருகூர் கொண்டு மேவப் பாரியார் போக வன்னார்
மருவுமுற் றத்திற் சேர்த்து மண்மிதிப் பதனுட் சேர
வருமொரு சேயை நாமம் வழத்திமெய் மறந்தா ராகி (ங)

படருமண் ணோடு சேர்த்து மிதித்தவர் பரிந்து நிற்கக்
குடமுடன் வந்த பாரி குழுவியைக் காண்கி லாராய்த்
திடமுட னரிநா மத்தைச் செப்பினர் தியானத் தன்னால்
அடையுமா னந்த பாட்ப ராயவ சத்தாகி (ச)

மண்டினை மிதித்து நிற்கும் வல்லவர்தம்மை நோக்கிக்
கொண்டபாற் குயங்கள் பொங்கக் குழவியெங் கேயென் றேங்கி
மண்டின ருருதி யோடு மண்ணோடு மிதிக்கப் பட்ட
துண்டமா முடலங் கண்டு துணுக்கென மார்பில் மோதி (ஊ)

புவியின்மே லலறி வீழ்ந்து புறண்டழு தாகு முந்தாய்
அவிதர லாயி னாயோ ஐயயோ கொஞ்ச மேனுங்
குவிநினை வின்றிச் சேர்த்துக் குழுவியை மிதித்துக் கொண்டீர்
இவிடம்விட் டெங்கே னும்போ யிறந்துநீர் படுகி னொன்றார் (ஈ)

மனைவியார் கடின வார்த்தை வழங்குதல் கேட்டிச் சற்றே
நினைவுவந் தெனதுள் ளத்தே நிலைத்தவை குந்த நாதன்
நனைவிகா தஞ்செய் தேநீ தவிர்த்தனை யன்றோ வென்று
சினமிகத் தண்டங் கொண்டே தேவியார் தமைய டிக்க (எ)

அருகுறும் போதி லென்னை யழகிய விடலனாளை
மருவுறத் தீண்டல் செய்யா திருக்கநீ னொன்ற வார்த்தை
வெருவுறுத் திடக்கேட் டாங்கே வினாவிலர் பொறுத்தி ருந்தார்
தெரிவுற லாகி யூரார் திரண்டனர் வந்து கண்டார் (அ)

சேற்றிலே குழந்தை சாவச் செய்ததென் வந்து பார்த்தோம்
கூற்றெனக் கோரா கும்பார் குழுவியைக் கொல்வ தான
மாற்றரு வெறியெங் வாறு வந்ததோ வென்பார் சில்லோர்
தோற்றின னுனக்கு நன்றே பதியெனச் சொல்வார் சில்லோர் (ஐ)

அரிநீனை வாயி லேது மறிவின்றிச் செயுமோ வென்பார்
தெரிவுறு சில்லோ ரென்ப திவையெலாஞ் செவியி லேரூர்
விரிமுகச் சீய நோக்கி வெறுத்தநாய் குரைத்தல் கேளாப
பரிசெனக் கோரா கும்பார் பாண்டரங் கனைச்சிந் தித்து

(௮)

பசுணசெய்திருக்க மற்றை நாளந்தப் பாரி யாரோ
நிசமுற மனத்தி லுன்னி நேசமெய்ப் பதிக்குநேரோ
வசையுறப் பேச லான வார்த்தையை மகிழ் நருக்கு
நசையுறத் தான்வி ளக்கப் புனல்கொடு நண்ண வந்தார்

(௮௧)

கண்டகோ ராகும் பார்பின் னிகழ்ந்தன கருகி மின்னே
பண்டரிநாதனாணை பகர்ந்தனை தொடக்க டாதென்
றுண்டது விருக்கத் தீண்ட லுறுவதோ வெணக்க டுத்தார்
அண்டிய மனைவி யாரு மகவின்மே லாசை யாலே

(௮௨)

மற்றொரு மணஞ்செய் தேனும் பதிக்குநன் மகனுண் டாகப்
பெற்றுறத் தந்தை தாய்வாழ் பெருமனைக் கேகி யன்னா
நற்றுற வணங்கித் தன்னை நாதனா மறுத்து நின்ற
பெற்றியால் பிள்ளை வேண்டிப் பின்னவட் டருகவென்றார்

(௮௩)

நன்றென வவருநேர்ந்து நல்லநான் கருதிப்பினை
மன்றலர் குழலி னானை மணஞ்செய்து கொடுக்கும் போது
நின்றகோ ராகும் பாரோ நீரிந்த மூத்தா ளான
பொன்றளிர்மேனி யானைப் போலிவ டினையும் போற்ற

(௮௪)

வேண்டுமென் றுறவி னோர்கள் விருப்புற வழங்கப் பின்பு
பூண்டகோ ராகும் பார்முன் போற்றிய விரதம்போற்றித்
தீண்டலர் இனையார் தம்மைத் தேர்ந்தினை யவரக் காட்டு
மூண்டது நினக்கெவ் வாறோ வெணக்கதே முடிந்த தென்றார்

(௮௫)

பின்னவ ருரைப்பகுகேட்ட பெரியவ ரவரைத் தேற்றி
நன்னரந் நாளி னேரு நடுநிதி நாதர்தூங்கு
மன்னிய வணையிற் சார வந்திரு புறத்துந் தூங்கத்
தன்னினர் தாமுங் கூடத் துயில்பவர் கைக டீக்கி

(௮௬)

இருவரு மிரண்டு மார்பு மேற்றின ரிருக்க வன்னு
திருவிழி மலர்ந்து நோக்கித் தீர்ந்ததே விரதந் தீண்டி
யரிவையர் தம்மை யென்னு வருவருத் தயில்வா ளாலே
ஒருகையைத் துணித்து மற்றை யொருகையை வாள்வா யூன்றி

(௮௭)

துணித்தன ரிருக்கக் கண்ட தோகைய ரிருவர் தாமும்
மணத்தது சேய்வேட் டன்றோ வாய்ந்தது கைபோ தற்கோ
புணர்ப்பதில் கினியென் னையென் றலறினர் புலம்பி நைந்து
நணித்துநங் குடும்ப மெங்ங னைக்குமென் றழகுந் கண்டு

(௮௮)

அன்பரை யாதரிப்போ னுகியபாண்டு ரங்கன்
இன்பொடு துணைசெய்வானு யிருக்கமற் றென்னே நீவீர்
துன்புறு கின்ற தென்று துணைசெய்விட் டலன்ற னுமம்
என்புதா மமிர்தந் துய்த்தா லெவ்வகைப் பிணிபு நீங்கும்

(௮௯)

என்றவர் தம்மைத் தேற்றி யிணையிலாக் கோரா கும்பார்
நன்றரி பஜனை கூறி நண்ணுநா ளாடி மாதந்
துன்றெகா தசியிற் பாண்டு ரங்கனைத் தொடர்ந்து சேவை
மன்றவா னந்தங் கொண்டு மனைவிய ரோடு வந்தார்

(௨௩)

சந்திர பாகை யென்னுந் தடநதி தன்னி லாடி
முந்து புண்டலிகர் தம்மைத் தொழுதனர் முழுதும் வாழ்த்திச்
சுந்தர விமல னாளுந் துலங்குபண் டரியைச் சூழ்ந்து
வந்துறு கோயில் மேவி மாதவன் றினைச்சே வித்து

(௨௪)

தழுவினர் தொழுது நிற்கத் தவலறு நாமதேவர்
குழுவொடு தாளம் வீணை மிருதங்க முதல கூட
வெழுமொலி யோடு கையி லுவணநன் கொடியை யேந்தி
நழுவலில் பாண்டு ரங்க னாமகீர்த் தனங்கள் பாடி

(௨௫)

ஆடின ரதனைக் கண்டு தாமுந்த மங்கைத் தாளம்
போடுத லொடுசே வித்தல் பொருந்தமுன் கரங்க ளின்றி
வாடின ரரிநா மத்தை வழத்தினர் நாணிக் கைகள்
மூடினர் நினைவு கண்டு முருந்தனம் பாண்டு ரங்கள்

(௨௬)

முன்புள படிக்குக் கைகள் முளைத்திட வருளிச் செய்ய
அன்பொடு கைகள் கொட்டிப் பாடினர் தொழுதா ராடி
இன்புறு தலையெல் லோருந் தெரிந்தனர் வியாட் டு நோக்கி
மன்பர வசத்த ராகி மருவுகோ ராகும் பாரை

(௨௭)

தொண்டரிற் பெரிய னென்று தோத்திரம் பலவுஞ்சொல்லி
மண்டினர் கண்டு மூத்த மனைவியார்மலர்க்கை கூப்பிப
பண்டரி நாதா பத்த பாலன பதம் நாபா
தண்டுள வணிந்த தாமோ தரவெனத் தொழுதுவாழ்த்தி

(௨௮)

கைவர வன்பருக்குக் கருணைசெய் கமலக் கண்ணு
மைவரு மேனி மாயா மகவின்றி வருந்து கின்றோம்
நைவது தெரிந்தி லாயோ நங்கண்மேற் கருணை யின்றோ
சைவலம் பொருவுங் கூந்தற் றாமரைக் கிழத்தி நேயா

(௨௯)

என்றுளத் தழுங்க லோர்ந்தா னிந்தினா கொழுந னாங்கு
நன்றருள் புரியப் பிள்ளை நகழ்ந்துமுன் வருதல் கண்டு
பொன்றின பிள்ளை யென்னே பிழைத்தது புதுமை யென்னத்
துன்றின தாய்கண் டோடித் துணைமலர்க் கரத்தி னேந்தி

(௩௦)

மார்பிடையினைத்துமேன்மேல் மகிழ்வுகொள்பொழுது மாயோன்
சீர்பெறத் தோன்றிக் கோரா கும்பாரைத் தெரிய நோக்கி
வார்குழ லிருவ ரோடு மகிழ்ந்திணைந் தின்று தொட்டுச்
சார்தரல் வேண்டு மென்று தகையறப் புணர்வு தந்தான்

(௩௧)

அன்னதோர் புதுமை யெல்லா மறிந்தசீ ரன்பர் யாரும்
பன்னுதோத் திரங்கள் செய்து பணிந்தனர் பாடி யாடி
மன்னினர் மங்க ளார்த்தி மகிழ்ந்தனர் புரிந்து வாழ்த்தித்
துன்னுறக் கோரா கும்பார் தொண்டைரை நோக்கிச் சொல்வார்

(௩௨)

அன்பர்நீ லொல்லாருஞ்சேர்ந் தடியனே னகத்து மேவி
இன்புறு கருணை செய்ய வேண்டுமென் றிரந்து வேண்டத்
துன்புறு தொண்ட லொல்லா நன்றெனத் தொடர்ந்து போந்து
முன்பவ ரிருக்கு மில்லின் முயங்கினர் கோரா கும்பார்

(௩௦)

பாத பூசனையே யாதிப் பண்பெலாம் பண்ணித் தக்க
வாதனங் கொடுத்தெல் லோர்க்கு மமைந்தபி னாசு வைத்தா
மோதன மருத்தி மற்று முளவுப சார மெல்லார்
தீதற வியற்றி யாவந் தீர்த்தபின் ஞான தேவர்

(௩௧)

நீரிவ ணுய்த்தல் செய்ய நிரம்பின ரான பாண்டத்
தோர்தரல் வேண்டுஞ் சுட்ட தஞ்சடா ததுமென் றோத
நேர்தரக் கோரா கும்பா லொழுந்துகை நிலைத்தண் டத்தால்
ஒரொரு வளையுங்கொட்ட வுரைத்தில ரிருப்ப நாமர்

(௩௨)

தலையிலுந் தட்ட வந்த போதவ ரைத்த டித்த
நிலையிலே பச்சைப் பாண்ட மிவனெ னின்று னாக்கச்
சிலையிலேய் புருவ முக்தா பாயியுஞ் செப்பு கின்றார்
உலையிலீ ருமக்கெவ் வாறு தோற்றிய துண்மை யென்று

(௩௩)

மிகவும்வல் லீனென் றோத வினவினர் தாமெல் லோரு
நகைசெய நாம தேவர் நாணின லொழுந்து நாதன்
அகமகிழ் கோயின் மேவி யலர் மகன்கேள்வன் றன்னை
முகமலர் பொலியக் கண்டு கண்கணீர் மொய்ப்ப நின்று

(௩௪)

எனக்கவ மான மின்று நேரிட்ட விதனால் மிக்க
மனத்தய ரடைந்த தென்ன மாதவன் றழுவிக் கொண்டே
உனக்கியா ரேது செய்தா ருற்றதென் னுரைத்தி யென்னத்
தனக்குநே ரிட்ட தன்மை சாற்றுவார் நாம தேவர்

(௩௫)

இன்றுநின் கோரா கும்பா லொங்களைக் கூய்ச்சென் றில்லில்
நன்றுண வளித்தி யார்க்குநன்குற வமைத்துத் தண்டந்
தன்றிருக் கரத்தா லேந்தித் தலைதொறும் புடைக்க யாரும்
ஒன்றையு முரைக்கா துற்ற ரோங்கின லொன்கம் மீது

(௩௬)

அதுகண்டு வீமங் கொண்டே யங்கையாற் றடுக்கத் தாசர்
இதுபச்சைப் பாண்ட மென்ன யாவரு நகைக்க லுற்றார்
விதுமுக முக்த்தா பாயி மிக்கெனைப் பகிடி செய்தார்
கதுமென வெழுந்து நின்பாற் கழறிட வந்தே னென்றார்

(௩௭)

திருமக னாதன் கேட்டுச் சிரித்துநீ யுபதே சத்தைக்
குருவையிற் பெறாத பெற்றி குறித்தன்பர் குழாத்து ணேர்ந்து
தெரிதரக் கோரா கும்பார் செப்பிய துண்மை யென்னப்
பரிவுறு நாம தேவர் பகவருவான் றொடங்கி னாரே

(௩௮)

பண்டரி நாதா வென்றன் பரிபவ மெல்லா நின்பால்
விண்டது மாறித் தேற வேண்டியான் வந்த தற்குத்
தொண்டரைப் போல நீயுஞ் சொல்லுத றகுமா வென்று
கண்டனி னீர்த தும்பக் கழறின ராகப் பின்மால்

(௩௯)

என்னுயிர்க் குயிரா யுன்னை யெண்ணியா னிருக்க வெண்மீ
துன்னரு முதாசி னச்சொல் லுணைப்பது தக்க தன்று
நின்னது துவித பாவ நீங்கிட வாசான் நன்பால்
மன்னிய வருளைப் பெற்று மற்றெனை யடைதல் வேண்டும்

(சுடு)

என்னலுங் கேட்ட நாம ரீசனை குருவை நாடித்
துன்னுறு பொருணீ நீயே தொலைவிலா தென்பா லென்று
மன்னயா னுன்னைக் காண மறுவிலா வுபதே சத்தைப்
பன்னிடக் குருவை நாடிற் பயனென்னை யென்று னாத்தார்

(சுக)

அவ்வொ கேட்ட நாத னன்பொ நோக்கி நாமா
இவ்வல கத்து முன்யா னிராமன்கண் ணாகுதத் தோன்றி
வவ்விய ஞான ரூப வசிட்டர்சார் தீபர் தம்மை
எவ்வமில் சரண டைந்தே யேற்றன னுனம் ஞானம்

(சுஉ)

ஆதலா னீயிப் போதே யன்னது பெறுவா யாகிற்
சாதுசற் சனர்ம திப்புந் தத்துவ வழியுந் தோன்றும்
போதுதி யென்ன நாமர்பொன்னடி வணங்கி யெந்தக்
கோதிலாக் குருவைச் சார்வ தென்னலுங் கொண்டல் வண்ணன்

(சுக)

நளிரநாரச் சடிந் நாகைநாதர்வாழ் கோயிறன்னில்
கிளர்ஞான வருவி சோபா கேசர னென்போ ரங்கன்
வளர்வாரிற் சரண்பு கென்ன மால்பிரி வுன்னி யுள்ளத்
தளர்வோடு நடந்து கோயில் சார்ந்தனர் நாம தேவர்

(சுக)

சினகரம் புகவி சோபா செருப்புக்கா லிலிங்கமீது
நனியுற வைத்து நங்க நாடினர் திகைத்தெ னக்கென்
நகனின் மெடுத்து ரைத்த வாரியன் போலுன் மத்தன்
கனவிலுங் காணே னென்று கருகிமுன் சென்று நின்ற

(சுரு)

ஐயதுஞ் சீர்த்தி கேட்டிங் கணுகயா னடாத செய்கை
வெய்யரும் பொருத தாமும் விபரீத வொழுக்கத் தாலே
துய்யதுஞ் ஞான மெல்லாந் தோன்றின தெனக்கென் றோத
மெய்யரு மடடா வென்றோ தவறிக்கால் வீழ்ந்த தென்றும்

(சுக)

என்னுடல் மிக்க சோர்வுற் றிருப்பதா லவய வங்கள்
இன்னமோ ரிடத்தில் வைக்க வெடுப்பதற் கில்லை வன்மை
மின்னுறை நிறமா லன்ப மேவிய விலிங்க மீதில்
மன்னிய காலேத் தூக்கி மற்றொரு பால்வைத் தீரோல்

(சுஎ)

பொங்குப கார மாக வுறுமெனப் பொற்ற னுமர்
அங்கையாற் றுங்கிப் பாங்கர் வைக்கவங் விடத்தும் லிங்கம்
தங்குத னோக்கி மற்றோர் தானத்து வைக்க வங்கும்
லிங்கமாய்த் தோன்றப் பாத நிலைகொள வைப்பதற்கு

(சுக)

எள்ளள விடமு மின்றி யெங்கணு மிலிங்க மாக
ஒள்ளிய பதங்க டம்மீ தேனுமூன் றிடுவோ மென்று
மெள்ளத்த னங்க நோக்க விளங்கின விலிங்க மாக
வுள்ளத்து மிகவி யந்தங் கோய்வுறு வானா நோக்கி

(சுக)

நெடும்பொழு தென்கா ழாங்கி நின்றதா லெனக்கு மிக்க
விடும்பையா யுனதென் காலை யிடுக வெற் றிடத்தி லென்னத்
தொடும்பத மேந்தி நாமர் தொழுது மெய்ஞ் ஞான வீச
தடம்பதந் தொடுமெ னக்குத் தாவர சங்க மெல்லாம்

(௫௦)

சிவமய மாகத் தோற்று கின்றதாற் சிறந்த பாதம்
எவணுற வைப்பே னைய வென்றுநற் றுதிப யின்றார்
பவமறு ஞான வாசான் பதம்விடு மெனவெ முந்து
நவமல ரபயக் கையை நாமர்தந் தலையில் வைத்து

(௫௧)

காதில்ஞா னாழு தம்பு கட்டலுந் திருநி றத்தின்
ஆகிநா யகனு முள்ளத் தமர்தர வணிக டந்த
கோகிலா னந்த வாரி குளித்த னரசவ மாகித்
தீதிலாக் குருவைப் போற்றித் தெளிந்தனர் பின்போர் நாளில்

(௫௨)

பண்டரி புரத்துச் சென்று பாண்டுரெங் கனுக்கு முன்பு
தொண்டரோ டரிநா மத்தைச் சொல்லுநா மரைச்சீர் பொற்றான்
புண்டரீ கத்துக் கங்கை பெற்றவன் புல்லி முன்னர்
இண்டவை ணவரை நோக்கி யினியிந்த நாமர் தம்மை

(௫௩)

சுடாததிப் பாண்ட மென்னச் சொல்விரோ வெனவி னாவ
விடாதரி கீர்த்த னங்கள் விளம்பிய தாச ளெல்லாம்
அடாதினிப் பகர லென்னு வடையும்யார்க்கேனு மென்றுங்
கெடாதபே ரின்ப நல்குங் கிளரடி தொழுதுற் றாரோ

(௫௪)

கோராகும! ார்திருவடிகளேசரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௬) க்குச் செய்யுள் (௬௭௬)

முற நிற் து .

பரிசாபாகவதர் சரித்திரம்.

பண்டரியி லேவாழ்வோர் பரிசாபா கவதர்மலர்ப்
புண்டரிகை யானரகு மாயியன்பர் பொருந்திமிக
மண்ம யவன் பிணுகுருக்கு மணிதேவி முன்வந்து
கொண்டவரு ணிறைந்தவிழி கொடுபார்த்து மற்றவரை.

(க)

உதரமுற வீணத்துமத லாயுனக்கென் வேண்டுமெனப்
பதுமமக டீணேநோக்கிப் பரிசாபா கவதரன்னே
இதமிகவென் ருடும்பத்தி னிடறின்றி யெப்போதும்
துதியுனையே புரிந்தடி யேன் ரொழுதிருத்த லேவேண்டும்.

(உ)

அருள்செய்க வெனப்பதுமை யக்கணத்தோர் பரிசுக்கல்
ஒருநீகொள் கெனக்கருண யுடனுதவி யிதுதினமுந்
தருமிரும்பெல் லாங்கனகந் தானுக்குந் தகப்போற்றி
வருகவென வருள்செய்ய வணங்கிமகிழ் வொடுவாங்கி.

(ங)

வந்துமனை யார்கமல சாமகிழ வவர்கரத்திற்
றந்துசெயும் வகையுரைப்பத் தடவுமிரும் பதுபொன்னாய்
முந்துறுத லான்மகிழ்வின் மூழ்கினை நோக்கியிதைச்
சிந்துதல்செ யாய்பிறத்தந் செனியிலெனத் தெரிவுசெய்து.

(சு)

மனைவியொடு மகிழ்ந்துருக்கு மணிதேவி தனைவாழ்த்தி
இனைவுசெயுந் கவிநீங்கி யெல்லோர்க்கு முன்போல
அனையருற வொருநாளங் கவர்மனைவி கமலசா
வினைதெறுசந் திரபாகை நீர்முகந்து மீளுங்கால்.

(ரு)

நாமதே வரதுமனை ராசாயி யெதிர்வருவார்
தாமயரை நோக்கியன்பு சார்கமல சாமின்னே
ஆமதுகொண் டே திரும்பு மளவுமிங்கே நிற்கவென
மாமதுரச் சொல்லினவணிந்துத்திமழை முகந்துவந்தார்.

(சு)

மிடியில்வருந் துறுகின்ற ராசாயிவிரைவறிந்தே
அடியில்வருந் தியகமல சாவன்பு மிகநோக்கிப்
படியிலெனக் கன்புமிக்க பாவாயுன் வளமதனை
நொடியிலுற மகிழ்வெனென துவலுதற்கு மிகநாண்.

(எ)

கூண்டுகம லசாவென்பார் ராசாயி கலந்தநட்புக்
கொண்டிறுவோ ரிடத்துவெட்கங் கூடாது மிகமகிழ்வு
மண்டுறவுள் ளதுவழங்க வேண்டுமென வுளநாணம்
விண்டுடனே ராசாயி விளம்புகின்ற தென்னென்னில்.

(அ)

எனகணவர் நான்மான மிகந்துகுடும் பங்காப்பத்
சுன்கணைரு நினைவுமின்றித் தரித்திரத்தாற் றளர்வுபடும்
புன்கணைன்றுந் தோன்றும் புகழ்பாண்டு ரங்கனடி
யின்கணன்பு தனின்மூழ்கி யேதுமறி யாதவராய்.

(கூ)

அன்னமுடன் வத்திரம்வேண் டாராகி யரிபசீனை
நன்னயங்கொண் டேதிரிவோர் ஈடக்கைதனைக் கமலசா
என்னவகை யுளாசெய்வே னெனவுணாத்த ராசாயி
தன்னருமை முகநோக்கித் தையமிசூந்து சாற்றுகின்றார் .

(௧)

உனதுபதி பசிக்கின்ற வுத்தமனா யோங்கொருவன்
றனதுமனத் தருள்கொண்டு தந்திலனே மிடித்தீரக்
கனகமது வெணவில்லை யெனக்கழறக் கமலசா
அனவிமலன் றனைப்பசித்தென் னாவதுமற் றென்கணவா .

(௧௧)

தாயான ரகுமாயி தனைப்பணிந்து வாழ்த்துவதற்
காயார்க்குங் கிடைக்கரிய பரிசுக்கல் லதையருளி
நோயான மிடித்தீர்த்தா னுவல்பசீனை யைக்கேட்டும
காயாத தருவினுக்குப் புனல்வார்க்கக் கடவதேன் .

(௧௨)

என்றுரைக்க ராசாயி யெழிற்கமல சாமின்னை
நன்றுமக்குத் தந்தகல்லை நான் பார்க்க வேண்டுமென
இன்றுனக்குக் காட்டுகின்றே னெனதகம்வா வென்பபேசு
சென்றுதம தில்லடைந்தார் தெரிவதற்கு ராசாயி .

(௧௩)

கமலசா மனைவந்து காட்டுகென வக்கல்லை
விமலமனத் தொடுகாட்டி வீட்டிற்குக் கொடுபோயுன்
னமலமனை தனிலுள்ள வயங்கனிலே பரிசிதது
நிமலமுறு பொன்கொண்டு நீக்குதியுன் மிடியென்னை .

(௧௪)

தந்தினை யெவாகளுக்குஞ் சாற்றுகென் வயினாக
வந்துகொடு வென்பபோக்க மற்றவரும் வாங்கிவந்து
சொந்தமனை தனிவிரும்புசோதித்துக் கிடையாமற்
றந்தொழில்செய் கத்தரிகை யூசிகளிற் றுன்றடவி .

(௧௫)

பொன்னுக்கி யதுகொண்டு போனகஞ்செய் துறுபொழுது
நன்னும தேவர்வந்து நாயகிசெய் நலந்தெரிந்து
பன்னாளு மில்லாத படியேதிங் கெனவினவ
மின்னாள்மெய் யுணாக்கிவிவர் வெருள்வாரென் றுறவெருவி-

(௧௬)

நிகழ்ந்தபடி தனையறிந்தெ னித்தமுநீ ரமுதுணடு
புகழ்ந்திரும்பண டரிநாதன் பொன்னடியை யெனவுணாக்க
மகிழ்ந்தருளா தேநாமர் மற்றதனை யுள்ளபடி
திகழ்ந்துளாயா யெனிலுண்ணேன் செபபுகெனத் தேவியரும .

(௧௭)

வேறு.

உள்ள வாறுரை செய்யநன் ருத்தமர்
எள்ள லில்பரி சக்கல்லை யீதியான்
கள்ள யின்றதைக் காணவென் றோதலும
தள்ள வஞ்சினா தந்தனா காணவே

(௧௮)

குலவு நாமாகைக் கொண்டுகண் டன்னதை
நிலவு பாகை நெடுநதி நீத்தத்தே
விலக் லாக விடுததுவிட் டிக்கனாத
தலையி ருந்தரி தன்புகழ் பாடினா

(௧௯)

அதுகண் டஞ்சிரா சாயியை யன்னது

கதுமெ னன்கூர் தந்த கமலசா

விதுப குப்பில் விடக்கொடுத் தாயிது

வெதுக டுப்பதென் றெய்திக்க டுக்கவே

(௨௦)

கூட்டி வந்து கொழு நிரூப்பிடங்

காட்டி யப்பரி சாபா கவதருங்

கேட்டி தெப்படிச் செய்யக் கிடைத்தினான்

முட்டி நின்றன ரன்ருரா சாயியே

(௨௧)

அன்ன காலே யளித்த கமலசா

முன்ன நேர்படு வார்முக நோக்கியீ

தென்ன யான்முன ரீந்ததை யீகலா

துன்னு மாநதி வீசியிங் குற்றதே

(௨௨)

என்று கூற வெதிரந்தவ ரிற்சிலர்

அன்று சீரரி தாசருக் காதையுந்

துன்று கல்லுஞ் சரியெனச் சொற்றனர்

நின்ற சிற்சிலர் நீதியன் றென்றனர்

(௨௩)

ஒருவர் தம்பொரு ணைப்புன லுய்ப்பதோ

தரும நீதியென் பார்சிலர் தந்ததைப்

பெருகு மாநதி பெய்திலர் வஞ்சனை

மருவி யுற்றன னென்பர்சின் மாக்களே

(௨௪)

அங்கு றும்பரி சாபா கவதர்தான்

தங்கு நாமனா நோக்கித் தருவதோ

எங்கள் செல்வமெ னுங்கலைக் கைக்கொடே

யிங்கி ருப்பதென் றின்னமுஞ் சொல்லுவார்

(௨௫)

நீர்நி ராசையி னின்றவ னென்றிந்த

ஊர்க ளியாவு முணாக்க வரியடி

யார்கள் போலமைந் திப்படிச் செய்திழல்

நேர்வ தோவுமைச் சற்சனர் நீர்மையே.

(௨௬)

எனலு நாம ரிவர்முக நோக்கிக்கோ

கனகை தன்னடி காதல கோகன்னும்

மனம்வி ரும்பின் மடுவினி டைக்கிடப்

பனபல் லாயிரம் பாய்ந்துகொள் கென்றனர்

(௨௭)

கேட்ட யாவருங் கேழ்கிள ராற்றிலே

கூட்ட மாகக் குவிந்தகல் யாவையுந்

தேட்ட மாம்பரி சக்கலைச் சேர்ந்தவோ

நாட்டு கென்ன நகைத்துரைத் தார்களே.

(௨௮)

வினவு நாம லொழுந்து வியனதிப்

புனலின் மூழ்கிப் பொருந்திய கற்களைக்

கமை தாயிரு கைக்கொடு வந்துதும்

அனக மானக லாய்ந்துகொள் கென்றனர்

(௨௯)

கண்டு தம்மது கற்றெரி யாமற்பொன்
தொண்ட ரூசி பலகொடு சோதிக்க
அண்டு கன்முழு தும்பரி சக்கலாய்
விண்டு தாசர்கை மேவிச் சிறந்தவே

(௬௦)

அன்ன கண்டவர் யாரு மதிசயந்
துன்ன நின்று தொழுது துதித்தினர்
பொன்ன தாசர் புகழரி தாசனா
நன்ன றோத்தி நயந்துசொல் கின்றனர்

(௬௧)

அச்ச தன்றனக் கன்பொன் றுயநும
மெச்ச மெய்மை பொதிந்துறு மேன்மையி
னிச்ச யந்தெரி கின்றிலெ னேரிலீர்
இச்சை கொண்டல றோந்திழை தன்னையே

(௬௨)

போற்றி யோர்பரி சக்கல் பொருந்தினேன்
ஏற்றி லேனும் மருளை யினிதென
மாற்றி யாசையை மற்றவர் பொற்பதந்
தேற்ற மாகி வணங்கினர் சென்னியால்

(௬௩)

இதம தாமுப தேச மெனக்கு நீ
ருதவ வேண்டுமென் றோதிட நாமர்தாம்
முதல்கொ ணார்தவக் கற்கண் முழுவதுஞ்
சிதறி யாற்றிடைச் செங்கராஞ் சென்னிமேல்

(௬௪)

வைத்து நல்லுப தேசம் வழங்கிட
உய்த்த நாமருக் கோரடி யாரொன
மெய்த்த ஞானம் விளங்கிச் சிறந்தனர்
பைத்த சீர்ப்பரி சாபா கவதரோ

(௬௫)

பரிசாபாகவதார்திருவடிகளேசரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௩) க்குச் செய்யுள் (௬௬௭)

முற்றிற்று.

ஐகமித்திரர் சரித்திரம்.

பரளி யென்னுமூர் தனிற்சக மித்திரர் பார்ப்பார்
வரகு லத்தவ தரித்தவர் வைணவ ராகி
யிரவு கொண்டொ னியங்களைச் சேகரித் தென்றுந்
தரம தாங்குமும் பரட்சகஞ் செய்வது தனிலே

பொருள்வி ரூப்பறு புண்ணிய ராகியே பொருந்து
மிருவ கைப்பற்று மில்லவ ராயரி நாமங்
கருதி யேத்துதல் கடைப்பிடித் துறுகின்ற காலே
மருஷமுரிலுள் ளாரிவர் மான்மியந் தெரிந்து

(௨)

இவரிம் மானிடத் தன்மைய ரல்லொத் தேவர்
அவத ரித்தன ரோ வெனப் புகழ்ந்தன ராகத்
தவந லத்தினர் தமைச்சிலர் சாதுசற் சனரோ
இவ்வொ ணப்பொரற் கெய்தினர் கற்றன வியம்பி

(௩)

வருத்தி மாணபங் கஞ்செய்து மதைமதி யாராய்த்
திருத்து ஞானவை ராகங்க டிகழ்சிறப் புடனே
யிருத்தல் கண்டறி வில்லவர் தாம்பொரு ரிவர்தம்
கருத்த ழிந்திடச் செய்வதற் குன்னினர் கறுவி.

(௪)

வருமொர் நாட்சக மித்திரர் மனங்கலங் காமற்
நிருவி னாயகன் றனைப்புக் செய்கையிற் நிருந்தி
மருவு மில்லடைக் குடும்பங்க ளொடுதுயில் வதிந்தார்
கருது தீயவ ரவர்மனை யிட்டனர் கடுந்தீ.

(௫)

மடுத்த தீச்சிகை பரப்பியின் முழுவது மாய்ப்பப்
படுத்து றங்கின தாசர்கண் விழித்ததைப் பார்த்தே
அடுத்த தீயவிப் பதற்கொரு வகையுமின் றாகித்
தொடுத்த தண்மூய்ப் பண்டரி நாதனைத் துதித்தார்.

(௬)

தீனர் தங்களுக் காபத்தைக் காத்தருள் செய்யும்
ஞான நாயகா நினையன்றித் துணையில்லை நாடிற்
முனெ னுஞ்சக மித்திரர் துன்பத்தைத் தவிர்க்க
ஏன மாகிமண் ணெடுத்தவன் சக்கர மேந்தி.

(௭)

வந்து றங்குகின் றார்தமைத் தீவருத் தாமல்
முந்து சக்கரத் தாற்றடுத் தானிரா முழுதும்
அந்த வீடெரி கின்றதீச் சிகையொளி யதுகண்
டெந்த வீட்டிலுள் ளாருமங் கெழுந்தனர் வந்தார்.

(௮)

கண்டை யோசக மித்திரர் குடும்பம்வெங் கனறூன்
மண்ட முழ்கினர் மடிந்தன ரென்றுவாய் குழறித்
கொண்ட லைந்துகூ கூவெனக் கங்குலங் குறைந்து
சண்ட வெங்கதிர் தோன்றிடத் தீயெரி தணிந்த.

(௯)

உள்ளு றங்கின குடும்பமும் விழித்தன ருணர்ந்து
வெள்ள மேற்றுயி லரிதிரு நாமத்தை வேண்டக்
கள்ள மில்லவ ரியாவருங் கேட்டனர் கருதி
மெள்ள வந்துளே நோக்கினர் வெந்திடா திருத்தல்.

(௧௦)

அதிச யித்தன ரரக்குமா ளிகைதனி லைவர்
முதிர்நெ ருப்பிடை வெந்திடா தருள்செய்த முறையே
இதுவும் பண்டரி நாதன தின்னருளென்று
துதிசெய் தாரரி தன்னொடுந் தொண்டரைத் தொழுது.

(௧௧)

பின்னர் யாவருங் கூடின ரிவரது பெருமைக்
கென்ன தாமள வென்பதா யிவர்தமக் கியைந்த
நன்ன ராகிய குடும்பநாங் காப்பதே நலனென்
றுன்ன லாகிய வயித்திய நாதன்றன் னுழையில்.

(௧௨)

சிவநி லந்தரு வோமென்று தாசரிற் சேர்ந்து
பலரு மீவது பகர்ந்திடத் தாசரும் பகர்வார்
உலகெ லாந்தனைக் குள்ளதோர் குடும்பமா யுள்ளோன்
இவகி யேயுறு பொழுதெனக் கொருகுறை யில்லை.

(௧௩)

என்று பந்தமில் லாவெனைப் பந்தத்து ளிசைக்க
நின்று கூறுகி ரெனவவர் யாவரு நெடிது
நன்று நன்றென வலிந்தவர் நாமத்தை நவின்று
துன்று சாதனஞ் செய்தொரூர் தந்தனர் தொகுத்து.

(௧௪)

தாங்க ளேயந்த நிலத்தினிற் பயிர்செய்து தரற்கும்
பாங்க ராயின ரப்படி யேசில பருவ
நீங்க லானபி னிருபனா னியமிக்க நேர்ந்தான்
ஆங்கு நீடகி காரியா யறிவிலா வலிந்தன்.

(௧௫)

வந்தெ லாம்விசா ரித்தவன் வயித்திய நாதன்
சொந்த மாநிலத் தூர்சக மித்திரர் தொடக்கத்
தெந்த வாவியைத் ததுவென வரசனுக் கிசையத்
தந்த தாகமுன் றந்தவர் தமையெலாந் தடுக்க.

(௧௬)

அவரெ லாமுந்தி யாஞ்சக மித்திர ரான
தவர்த மக்குத வியதரு மந்தனைத் தடுத்துப்
புவனி வேந்தன தாக்குதல் பொருத்தமன் றென்ன
உவன டங்கிடா துலோபமே செய்திட லுற்றான்.

(௧௭)

பின்னு யச்சக மித்திரர் பெருமையைக் கேட்டுத்
துன்னி னானவ ரில்வினைச் சோதிக்கத் தொடங்கி
என்ன நீர்சக மித்திர ரோபகை யிலையோ
மன்னு மிச்சகம் பகையிலை யும்க்கெனின் மாதோ.

(௧௮)

எனது புத்திரிக் கிசைந்தது மணமதற் கேற்ப
ஆனக தெய்வபூ சனைசெய்ய வேண்டுமற் றதற்குச்
கிணமு லாவிய பொருபுலி வேண்டுநீர் சேர்ப்பீ
பொன்னி சைத்தன னன்றெனத் தாசரு மெழுந்தார்

(௧௯)

காடு சென்றன ரொருபுடை யிருந்தனர் கவினா
 னீடு பண்டரி நாதனை நினைந்தனர் நெடிது
 பீடு சேர்திரு நாமங்கள் பற்பல பேசிக்
 கூடு வாய்புலி யுருக்கொடிந் தெனவுளங் குறித்தார் (உ௦)

பத்த ருக்கருள் பாண்டிரங் கண்ணந்தப் படியே
 சித்தி ரப்படி வப்பலி யாய்முனஞ் சேர்ந்து
 மெய்த்த வச்சக மித்திரர் கண்டினம் வியப்ப
 எத்த லத்தினில் யாருமே நலிந்தவ ரியம்பில் (உ௧)

கொன்று தின்றிடு வேனெனக் குவலய நண்பர்
 நன்று வெம்புலி யாய்வரு கின்றவென னுதா
 துன்று நின்னையல் லாதெனக் கொருதுணை யுண்டோ
 என்று தோத்திரம் பற்பல வியம்பின ரினிதே (உ௨)

கஞ்ச நாபவெம் மூரினி லோரதி காரி
 எஞ்சி லாததன் மகள்மணத் தினுக்கிசை வாக
 விஞ்சு தேவதா பூசைக்குப் புலியொன்று வேண்டுஞ்
 செஞ்செ வேகொடு வருகென வெனக்குரை செய்தான் (உ௩)

ஆத லாலிவ னெய்திநின் றனையழைத் தேன்யான்
 காதலோடுந் வருகெனக் கண்ணபி ரானை
 நீத மாகவுத் தரியத்தைக் கழுத்தினி னிரப்பிப்
 போதலாயின ரீர்த்துறை கின்றஹு புருந்தார். (உ௪)

காசி னிக்கெலா மித்திரர்வேங்கைகைக் கொண்டி
 நேச மாய்வரக் கண்டவர் யாவரு நில்லார்
 பாய்சி னப்புலி கண்டெதிர் நிற்பரோ படந்து
 வாசலிற்கத வடைத்தன ருக்குள்வா ராமல். (உ௫)

உலக மித்திரர் தமக்கு மித்திரனென வுள்ளார்
 பலரு நீடிய மரங்களி லெறியே பார்த்துச
 சலச லோசனை ருசரே நீர்புலி தன்னால்
 கொலையி யற்றயோ வருகின்றீ ரென்றனா குறித்து (உ௬)

அஞ்சு நீர்புலி யன்றுபாண் டிரங்கனே யாகும்
 விஞ்சி நீடதி காரிக்கு மெய்க்கொள வேண்டி
 இஞ்சு வந்தன னெனவதைக் கேட்டவ றோகி
 நஞ்சு நேர்துருக் கனுக்குரைத் தனரவ னடுங்கி (உ௭)

தன்ம னைக்கத வடைத்துநச் சார்ந்தவத் தாசர்
 நன்ம திற்கத வடைத்திருப் பதுதனை நாடி
 முன்ம யக்குறப் புலிவடி வாய்வந்த முதல்வன்
 பொன்ம ணிக்கரத் தறைந்துபோம் வழிதரப் புருந்தார் (உ௮)

துட்டன் வாழ்மனை வாசன்முன் சார்ந்தந்தத் துருக்கன்
 சுட்ட மைந்தன கதவையுஞ் சார்ந்துநல் கண்டென்
 னிட்ட னேமுன்ன நீசொன்ன படிக்கியா னின்றே
 எட்ட ரும்புலி தனைக்கொடு உந்தன னெனுமுன் (உ௯)

கொண்டு வந்தவெம் புலிகுமு நிறிங்குரல் கொண்டு
மிண்டு வாலடித் தார்த்திடக் கேட்டவன் வெருவிப்
பெண்டு பிள்ளைக ளோடழ வவன்கொள்பெண் டாட்டி
அண்டு நீமிகு வயதுசென் ருயத னாலே

(௬௦)

வெளிச்செல் வாயெனில் யாம்பிழைப் பேமென விளமப
ஒளித்த துஷ்டனங் கதற்குடன் படாதழ வுள்ளே
களித்த ஐரினர் கேட்டற நகைத்திடக் கலங்கி
அளித்திர் நீரொன வுலகநண பரையஞ்ச லீத்து

(௬௧)

அவனி மித்திரர் நீரொன்ப தறிந்திலே னாகித்
தவறு செய்தன னென்றந்தத் துருக்கனுஞ் சாற்றப்
புவன மித்திரர் தமக்கருள் சுரந்துமிப் பொங்கி
உவமை யற்றவப் புலியைக்கொண் டேர்கடந் துற்றார்.

(௬௨)

கான்பு குந்தொரு தனியிடங் காண்டலுங் கண்ணன்
நான்கு தோளொடு சகுணரு பங்கொடு நன்கு
தோன்ற வேசக மித்திரர் பொன்னடி தொழுவந்
தேன்ற ருந்துழா யவன்றழு வினைநுள் செய்தான்

(௬௩)

சுகமித்திரர் திருவடி கழிவாணம

சூச சரித்திரம் புக-க்கு செய்யுள் (கூசா)

முதுநிறுது.

ஜோகாபரமானந்தர் சரித்திரம்.

வாகாகிய பாரசி யென்னுமார் வந்த
ஜோகாபர மானந்த பக்தரோர் சோர்வு
மாகாதரி நாமசங் கீர்த்தன மான
பாகார்தரு நாவினா தோமறு பண்பார். (க)

சரியாவிர வேகொடு சஞ்சமு சார
பரிபாலனஞ் செய்பவ ராய்ப்பல நாளும்
அரிதாளிணைக் கெண்ணிரண் டாமுப சார
மரியாதைகொள் பூசையி லேதும்வ ழாமல். (உ)

இனிதாயியற் நிப்பின்ன ரோரெழு தூறு
கனிவாகிய வந்தனை செய்துபின் கண்ணன்
உனவோதிய சீசையி லோர்சுலோ கத்தை
நனியோதிய பின்புவந் துண்பரந் நல்லார். (ங)

இவ்வாறிவ டொத்துவ திற்பிச கெய்தில்
ஓவ்வாருண வத்தின மேயுப வாசஞ்
செய்வார்மனை யிற்குடி யானவர் சில்லோர்
நைவாறிட வேயிறங் குற்றவந் காளில். (ச)

மழைபெய்தத னூலவர் வாசல்சே ருகிக்
குழைவெய்திடக் கும்பிடுங் கொள்கைகுன் றாராய்த்
தழைவெய்திய சக்கரக் கையனைத் தம்முள்
விழைவெய்துறக் கொண்டுநின் றார்புகழ் வேண்டி. (ரு)

அரிதன்பத தாசர்செய் யுஞ்செயல் யாவுந்
தெரிதந்தன ரக்குடி யானவர் தேர்ந்து
மருள்விண்டிடு மாதவ றோயிவ ரென்ன
ஒருவன்கடி தோடின னுவண முற்றன். (க்)

கொண்டானொரு பொன்னுடை கொண்டுவந் தன்பர்
கண்டாமுறக் காட்டிநீர் கைக்கொள்க வென்றான்
தண்டாமரைக் கண்ணவன் ருசர்வேண் டாராய்
விண்டார்விலை மிக்குள திக்கலை வேறே. (எ)

பழைதாகிய துண்டெனி லீகெனப் பார்த்து
விழைவேமிகக் கொண்டவர் தம்மிடை மீதே
அழகாயுற வேயுடுத் தேகின னப்பால்
மழைபோனிறத் தான்றுணைத் தான்மற வாதார். (ஐ)

வேறு

அருணமசெய் திவரை யன்னு னரைதனி லுடுத்துப் போன
பெருமையை நினைந்து பீதாம் பரத்தினைப் பெரிது பேணி
மருவும்க் கலையிற் சேறு வாய்த்திடிற் பழுதா மென்று
தருகலை தொங்கு ருமற் றம்மிடை யுடுத்திக் கொண்டு.

(௬)

மருவுதே சூபி மான மாற்றிமுன் வணங்கல் போலத்
திரும்கள் கொழுநன் றன்னைத் தேர்ந்தாகும் பிடுதல செய்யா
கருதிய கலைமேல் மிக்க காதலின் வணங்க லாலே
பருதிமேல் பாலிற் சார்ந்தும் பணிவது முடிவுரு மல

(௭)

மனத்துளே வருத்தங் கொண்டு மாலடி பணியுங் சாலங்
கனத்ததிக் கலையா லன்றோ வென்றகங் கருதி யிந்த
அனர்த்தமா மபரா தந்தீர் வதற்கிந்த யாக்கை தன்னைச
கனத்தவா ளாலீர்ப் போமோ தியிடை யமிழத்து வோமோ

(௮)

எனப்பல நினைந்து னும லேகின ரில்லம் விட்டு
மனக்கிசை வான வேறோ ரிடஞ்சென்று மருவும் போது
கனத்ததோர் நுகத்தைப் பூண்டு காளைக ளிரண்டு கொண்டு
கினத்துட னோட்டிச் சென்றான் செறுவிலை யுழுதற்காக

(௯)

ஒட்டியே செல்லு கின்ற வழுவனை நோக்கியன்பர்
ஈட்டிய துயரத்தோடு காளைக ளிரண்டுங் கொண்டோய்
கேட்டியுன் னிரண்டுமொடுங் கிளத்துமென் றனக்குததந்து
நீட்டிய விலைகொள் பீதாம் பரந்தனை நீகொள்கென்றா

(௧௦)

மற்றவு னுகந்துகொண்டு மாடுக ளிரண்டுந் தந்தான்
குற்றமி லன்பர்ப்பாசங் கொண்டென்கா விரண்டுங்கட்டி
உற்றதோர் நுகத்தி லேர்க்கார் கொப்புற மிருந்தபாசஞ்
சுற்றுறப் பிணித்து மாட்டைத் துரந்துபோ கென்னச் சொன்னார்

(௧௧)

செயற்கருஞ் செயலிதென்று தேர்ந்திடா னுதலாலே
மயற்செயுங் கலையைக்கொண்டு மாதவர் சொன்னவாறே
இயற்றினன் போக மற்றை யெருது களிரண்டுமீர்த்துப்
பெயர்த்தன கல்லு முள்ளும் பெருகின விடங்களெல்லாம்

(௧௨)

நரம்புட னெலும்பு நிற்க நண்ணிய தசைக டேய்ந்து
குரம்பையில் வழியச்செந்நீர்க் கோலமா யன்பரின்று
நிரம்பப சாரந்தீர நேர்ந்தது நன்றே யென்றார்
வரம்பறு துன்பநேர்ந்தும் வருத்தமென் ளளவுமின்றி

(௧௩)

அரி திருநாமந் தன்னை யறைவது குறைபடாராய்ப்
பெரிதரை பட்டுச்சீவன் பெயர்வுறு மளவதானார்
கரிதுயர் காத்த கண்ணன் கருணைகொண் டோடிவந்தே
எருதுக டமைநிறுத்தி யிசைத்தகட் டலிழ்த்துவிட்டு

(௧௪)

அன்பர்த முடல மெல்லா மங்கையாற் றடவுமுன்னே
துன்பங்க ளெல்லாந்தீர்து தோன்றிட வடிவ நன்றாய்
முன்புநின் றவனானோக்கி மூதறிவினோ நீர்தாம்
என்புறத் தேயச்செய்தி னோதுமோ பிழையின்றாக

(௧௫)

என்னடி யார்களுண்ப தெனக்குநல் லவியதாகும்
அன்னவர் பேசுகின்ற வவையெலாந் துதியேயாகும்
முன்னுகைத் தொழில்க ளெல்லா முத்தினை கொண்டதாகு
மன்னவர் நடப்பதென்னை வலஞ்செய்த லாகுமின்னும்

(௨௧)

அவர்துயில் வதுதானென்னை யன்புடன் வணங்கலாகும்
எவமறக் களிப்பவெல்லா மெனதின்ப வடிவமாகும்
கவமுற வென்று கொண்டு நானுமை நோக்கிநிற்கத்
தவலரும் பரமானந்த தாசரே நீகொன்செய்தீர்

(௨௨)

இப்படி யாகச்சொல்லி யெகிர்நின்ற பாண்டு ரெங்கள்
மெய்ப்படி வத்தைநோக்கி வினாமல ரடியில் வீழ்ந்தும்
ஒப்பறு துதிகள் செய்து முவமையில் லானேயின்று
தப்பறக் கருணைசெய்க வென்னலுஞ் சார்ங்கபாணி

(௨௩)

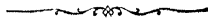
நன்றென வருளிக்கோயி னண்ணிநல் லன்பர்க் கெல்லாம்
ஒன்றிய பரமாநந்த ருளுற்றிய செய்கை கூற
நின்றுணர் ஞானதேவர் நின்னடி யார்களுச்செய்கை
என்றும்யா ராலுஞ் சொல்லற் கெளிதலவெனத் துதித்தார்.

(௨௪)

ஜோகாபரமானந்தர் திருவடிகளே சாணம்.

ஆகசரித்திரம் ௨௨-க்கு செய்யுள் துருவெ.

முற்றிற்று.

நாஹரிபக்தர் சரித்திரம்.

கலிவிருத்தம்.

பரமன்வாழ் பண்டரிப பதியி லேயொரு
நாகரி யெனும்பெயர் நண்ணு பொற்கொல்லன்
அரனெனு மல்லிகார்ச் சுணை யனபுறு
திரமிகப் பூசனை செய்து வைகுவான். (க)

குடநடன் கோயிலுக் கணித்து மேவியும்
நடையுறு கோயிலின் மார்க்க நண்ணியும்
படவர வமளியான றன்னைப பார்த்திடான்
அடமுட னுறைகுவா னுன நாளிலே (உ)

மிருதன முளனொரு வணிகன் விண்ணவா
தொகுதனம் போலொளிர் துளவ மாலையான
நகுதருங் கோயிலில் வந்து நாதினை
நகுதரு முளத்தன்பு நிரமபப பூசித்து (ங)

தோத்திரம் பலபல் செய்து தூயனும்
தாத்திரி நாதவோர் தனைய னல்குதி
சீர்த்திற மிகவெனக் கென்று செபியத்
தீர்த்தனை வணங்கித்தன் மனைக்குச் சென்றனன். (ச)

சென்றபின் சிலபகல கழியச் சீதரன்
நன்றரு ளாலொரு நந்தன தோன்றினான்
ஒன்றிய வுவுகைமிக் கோங்க லுற்றவன்
மின்றிகள் மார்பின னருளை வேண்டியே. (ரு)

நவமணி பொதியரை ஞாண்செய் திந்தினா
தவனிடைச் சாத்திடத் தழைக்கு முள்ளத்தான்
அவனினா யகனுறை கோயி லன்மினான்
எவமில்ன் புடன்றொழு தேத்தி நின்றனன். (க்)

அர்ச்சகர் தம்மை நேர்ந் தியாரிவ் பூரிலே
சர்ச்சனன் பொன்னரை ஞாண்செய் தக்கவன்
மெய்ச்சரி தன்னிடை மேவச் சாத்தற்கு
நிச்சயஞ் சொலுமென வவாரி கழ்த்துவார். (௭)

இச்சின கரத்தரு கிருக்கின் றுனொரு
மெய்ச்சபொற் கொல்லன்மற் றவனில் வேறிலர்
நச்சின படிசெயற் கென்ன நன்றெனக்
கச்சமில் பொருள்வணி கன்வந் தெய்தினான். (அ)

கம்மியன் றனைக்கண்டு கமலை கேள்வற்கு
கம்மிய மணியரை ஞாண்செய் கென்னலும்
விம்மிய தனத்திரு விரும்பு மார்பினான்
அம்மிய விடையன வறிந்து வாவென்றான். (ஈ)

வணிகனவ் வளவெடுத்தவ மற்றவன்
மணியனா ஞாண்செய்து வழங்க வாங்கிவந்
தணிதிகழ் விமலனை யருச்சித் தேத்தினன்
பணிவுட னிடையிட விதைப் ருமலே

(௩)

இருப்பது கண்டுமீண் டெய்திக் கம்மியன்
விருப்புறச் சொவிச்சரி செய்ய வேண்டினன்
சரிப்பதித் தித்தரக் கொண்டு சார்ந்திடை
தரிப்புற நீண்டது தனைக்கொண் டேகினான்.

(௩௧)

நீண்டது குறைசெய்து நேர்க வென்றனன்
ஆண்டதைக் கம்மிய னன்னவா செய்து
பூண்டுகா ணெனத்தர வந்து பூட்டினான்
மீண்டது குறைவுற விம்மி மீண்டனன்.

(௩௩)

நீட்டுறிற் குறைவுறுங் குறைக்கி நீள்வுறும்
பூட்டுறத் தக்கதா காது போவது
வேட்டிடு விமலற்கு விருப்ப மில்லையோ
சுட்டுமென் பிழையினே யாகினேவென.

(௩௬)

மீளவும் வந்துகம் மியனை வேண்டி நீ
கோளிரை யளவது குறிக்க வாவென
நீன்சடை நிமலனை யன்றி நேருநேன்
வாளர வமளியான் மாட்டென் றோகினான்.

(௩௭)

ஒதலும் வணிகன்மிக் குறுக ணெய்தியே
நீதயை செய்தென்ற னியம முற்றுதி
மாதக வுனக்குறு மென்று வாழ்த்திநீ
போதரு கெனக்கொடு கோயில் போந்தனன்

(௩௮)

வந்தகம் மியன்விழி மறைய வாடையாற்
பந்தனை செய்துகொண் டளவு பார்ப்புற
முந்தினன் வணிகன்கை பிடித்து முந்தலும்
நொந்தனர் கண்டவர் நுவல்வ தாயினார்.

(௩௯)

உயர்பராஞ் சோதியை யுற்று நோக்கிட
நயனங்க ளாயிர நாங்கள் வேண்டுவேம்
இயலிவன் கண்மறைத் தேக லென்னையோ
செயலெனத் தீவிழி தெறிப்பச் செப்புவார்.

(௪௦)

கற்பகம் போனியிர் கமலக் கண்ணனார்
பொற்பிவன் கட்டிலம் பொருந்துரூததோ
சிற்பர வடிவுகண் சேர்வ தேயன்று
பற்பல சொலியென்ன பயனென் றேகினார்.

(௪௧)

ஆகவந் தமலனா ரங்கந் தீண்டலும்
வேகவெம் புலியதள் வேழத் தோல்செறி
பூகநீள் சடைதுதல் பொருந்து தீவிழி
மாகவெம் மழுத்துடி மான்வி ளங்கவே.

(௪௨)

துணுக்கெனக் கண்களைத் திறந்து தோன்றிய
இணர்ந்துள வணியலு மிடையிற் கைகளும்
திணர்த்தசெங் கல்லிலே திகழந் தாளுடன்
மணித்திரு மேனிமால் வடிவுங் கண்டனன்.

(௨௮)

காண்டலு மூடினன் கண்கள் முன்புபோல்
நீண்டசெஞ் சடையவ னிலைய தாகவே
நீண்டிய கைகட்டுத் தெரியப் பட்டது
மீண்டுதன் கண்களை விழித்து நோக்கினான்.

(௨௯)

புபஞ்சமா மலைநிகர் பசும்பொற் சோதியை
அச்சத னாகநின் றருளு மையனை
மெய்ச்சிவ வடிவமாம் விழிகள் மூடினால்
அங்கியே திறக்கினு ரணனி தென்னையே.

(௩௦)

என்றுற மயங்கினு னெதிர வஞ்சினன்
தன்றுணைக் கண்கணீர் ததும்ப நோக்கினான்
மன்றலஞ் செழுஞ்சரன் வணங்கி வாழ்த்தினான்
ஒன்றல பலதுதி யுருகு முள்ளத்தான்.

(௩௧)

நின்னில்வே நேசிவ னெனநி னைக்கநின்
றன்னில்வே நிலையெனச் சமைத னன்றரோ
என்னிலா மையமின் நேத விர்ந்தது
பொன்னிலா வியநிறப் பூமி கேள்வனே.

(௩௨)

சிவனுரு நின்னுளே செறியச் செய்தியேல்
புவனமேல் லாமுன துந்தி பூத்ததே
தவறிலை தவறிலை யென்று தாழ்ந்தனன்
அவன்முக நோக்கியீ தமலன் கூறுவான்.

(௩௩)

வேற்றுமை கொள்ளலை சிவன்வே நேயெனத்
தோற்றுமென் னிடத்துநீ தொழுஞ்ச தாசிவன்
சாற்றுமென் சொற்படி தயங்கக் கண்டுநீ
போற்றுமென் றுரைசெயப் பொருந்த நோக்கினான்.

(௩௪)

தலைமிசைச் சிவகுறி தயங்கக் கண்டனன்
நிலமிசை வீழ்ந்தடி நெடிது தாழ்ந்தனன்
அலைமிசைத் துயின்றவ னடியை யன்றுதொட்
டுலைமிசை யுருகுபொன் னெடுத்துப் பற்றினான்.

(௩௫)

பற்றிநின் றுன்றனைப் பழிப்பி னுமர்செய்
துற்றபோ னகவமு துண்கிற் பாரொடும
இற்றைநீ யும்வரு கெனலு மெய்தினான்
கற்றையஞ் சடைமூடிக் கண்ணு ளானொடும்.

(௩௬)

அடியரோ டிருவரு மமுதுண் டார்ந்தபின்
சடிவவான் பிறையவன் றமனி யக்கொலன்
படியையநேர் கண்டுநீ பதும் நாபன்றன்
குழியடி யவரொடு குழிமி வாழ்வதே.

(௩௭)

எனக்கிசை வெனவினா யவனு மின்றதொட்
மெனக்கிசை வேயெனக் குறுதி யாமென
மனக்கிசை நரகரி தாச வாழ்கெனக்
கனக்கிசை வணனடி யார கன்றனர்.

(௩௩)

நரஹரி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் யுக்-க்கு செய்யுள் து அடிஉ.

முற்றிற்று.

ஜனபாயி சரித்திரம்.

எழுசீராசிரிய விருத்தம்.

கார்த்திகை யேகா தசித்தின மெவருங் கருதுசீர்ப் பண்டரி புரத்தில்
யாத்தினாக் காரர் பலரவண் வந்தா ரதிலொரு கன்னிகை யீன்ற
தாய்த்தரு தந்தை யொடுவந்து கண்டு சவுரிவாழ் பண்டரி மகிமை
வத்தினன் மகிழ்ந்து தந்தைதாய் தம்மை யின்பொடு நோக்கின ளிசைப்பான் (க)

நானிவி டத்தி னிரந்தர வாச நனிசெய வேண்டினே னுங்கள்
பானினை வில்லே னுடனவரு கில்லே னென்றவன் பகர்வதைக் கேட்டு
மானினை விவருக் கிச்சிறுவயதில் வந்ததென் னென்றவர் வியந்து
மீனிகர் விழியா டனைத்தனி விடற்கு மிகமனம் வருந்தினர் மீண்டும். (உ)

பலவிதத் தழைத்து முடன்படா தரியின் பாததா மலாநறை பருகி
நலமிகக் களித்துப் பொருந்துநிச் சயத்தை நன்றறிந் திருவரு நயந்து
மலர்மகள் கொழுநன் கோயிலில் விடுத்து வந்தனர் தங்களுர் பின்பு
நிலமளந் தவனைச் சேவிக்கக் கோயி னேர்ந்தனர் நாமதே வென்போர். (ஈ)

பாண்டிரங் கனைக்காண் பவரவ னுலவு பாவையைக் கண்டவள் மீது
வேண்டி கருணை பிறந்துநீ தனியாய் விரும்புதாய் தந்தையை யின்றி
சுண்டுவந் தனையா ருன்பெய ரென்னை யியம்பெனச் சனையிதா னென்போர்
தான்றி தரங்கக் கடனிறத் தவனை தந்தைர குமாயிதான் றுயே. (ஊ)

எனக்குவே றொருவ ரின்றென விங்ங னிருக்கின்றே னென்பது கேட்டு
மனத்திடைத் தையமிக் கெய்திய நாமர் மற்றந்தச் சிறுமையை வருக
எனக்கொடி ல் லேகிக் குணியை நோக்கி யிச்சிறு மியின்வர லாறு
தனைத்தெரி வித்து மற்றிவள் கண்ணன் றூசியா கியவொரு கூனி. (ஐ)

கவியுக் துதித்துப் பண்டரி புரத்துக் கருணைமா னுமத்திற் களித்து
மலிதரு மனத்தா னென்னலுங் குணயி வளர்த்தனன் மருவியன் புற்று
மெலிவற வளர்ந்து பெரியவ ளாக வேறுளோர் யானாநீ யென்றால்
குவிசீசேய் பாக னடிபுகழ் நாமர் குடியடித் தாசியா னென்பான் (சு)

இப்படி நாம தேவர்தம் மனையி லியன்றலு ழியமபல செய்து
மைப்படி மேனி மாயனை நாமர் வாழ்த்தலகேட் டெனமகிழ் வாவான்
அப்படி யாக வொருதினத திரவி லைந்துநா ழிகையள வதிலே
மெய்ப்படி நாமர் முதலினர் துயில் மேவின காற்றொடு மழையே (எ)

மழைதெறுங் காற்றான் மாடம்வேய் கூடா மாய்ந்தன பலபடி யாகத்
தழைதுழாய் மார்பன் றூன்பொரு ளாகிச் சக்கரத் தாற்றடைசெய்தான்
விழைதரு நாமர் முதலினர் துயரா விதம்பின்பு தானவன் மேவிக்
குழைசுவ றெடுத்துக் கூடாயும் வேய்ந்து கொண்டிது போதிலே நாமா (அ)

விழித்தனர் வெளியே வந்துமுன் கண்டாா விமலபீ தாம்பரம் விளங்கச்
செழித்தகே ழூர குண்டல மகுடந் திகழ்திரு மேனியைப் பணிந்தார்
வழுத்துசீ ரடியைப் பற்றிநா தானீ மற்றிந்த விரவிலவந் தென்ன
இழைத்துன தென்னத் தொண்டனாக் காப்போ னியம்புலா னெறிமழைக்காற்

உன்னது குடிசை யழிந்தது போகா துறச்செவ்வை செய்தன னீநின் [ரூல்
றன்னது குடும்ப வியற்கையை விட்டென் றனைச்சரண் புகுதலா லின்னே
என்னது சுமையா யிதுசெயே ளாகி லெனையுனை யீன்றவன் வைவான்
மன்னது தனைநீ யறிதியே யெனுமுன் வந்தனன் குணயிமால் வடிவை (ஐ)

கண்டடி வணங்கிப் புகழ்ந்தன ளாகக் கலந்தமு வருமனை புகுந்து
கொண்டிறை போது ஜனாபாயிவந்து கொண்டல்வண ணன்பதம் வருடி
மண்பெ சாரம் புரிந்தன ளிருக்க மாலடி வணங்கியே நாமர்
தொண்டுகொண் டவனே யெம்முட னமுதுசெய்கென வேண்டினர் சொன்னார்

நாயக னிசைந்து கோவிந்தன் விட்டலன் நாரணன் மகாதேவ னென்போர்
ஆயபின் னாகளு நாமருங் குணயி யன்னையு மனைவியு மாகப்
பாயவோர் கலத்தி லமுதுணும் போது பார்த்தனன் ஜனாபாயி மனத்தில்
மேயதோர் வருத்தங் கொண்டபண் டரிவாள் விமலனே யெனைவிடுத் தனையே

இழிவுநீ செய்வ கியல்புனக் காமோ வெனைபபர தேசியென் றென்ன
வழுவில்சீர் விடல னுமனா நோக்கி மற்றெனக் கருத்துமில் வழுது
கழியநன் கிலதென் றுரைத்தலு நாமர் கருதினன் ஜனையு முன்னு
தொழிவதே யென்ன வதுதரு லுணவிங் குருசியா யிலதுனக் கென்றார் (ஐக)

எனலுமுண் பவன்கேட் டெழிற்கர முதறி யெழக்கண்ட ராஜாயி நாதன்
றனதுகை கால்கள் சுத்திசெய் தனன்பின் சாமியோர் பாயன்மீ திருந்தான்
பினரனை குணயி ஜனையியை யழைத்துப் பெறுகென மிச்சிலைத் தந்தான்
அனகமா மிதுதான் பிரமருத் திரர்க்கு மகப்படா வழுதெனக் கொண்டான். ()

கொண்டவ டனது குடிசுடை வைத்துக் கோகன கத்தவன் கொழநா
அண்டிய வெனதில் வருகென வேண்ட வன்புள நாமரோ டாங்கு
முண்டெற் துயிலு மாதவன் விழித்து வந்தந்தச் சனையியை மடந்தாய்
உண்டிடும் போது நீயிலா ததின லுண்டி லே னிரம்பவிப் போது (ஐடு)

பசியுள தன்ன மெனக்கிடு கென்னப் பாண்டொருங் காபவ நாசா
நிசியிடைக் குணயி தந்தனன் மிச்சி னினக்கது தக்கதோ வென்று
கசிவுறு மனத்துச் சனாயிதான் சொல்லக் கண்ணன் றதையிடு கென்ன
வசியறு ஜனாயி யிடவவ ஞ்டனே மாதவ னுண்டுள மகிழ்ந்தான் (௨௬)

பின்புகை கால்கள் சுத்திசெய் தங்குப் பேசிய விருவருந் துயில
வன்புறு குணயி விழித்தனன் வெளியே வந்துதன் புதல்வனைக் கூவி
அன்புள நீயு நானுந்தாங் கிணபின் பகிலகா ரணனிந்தச் சனாயி
தன்புடை வந்து மிச்சிலே யுண்டு சயனங் கொண் டனனங்கே யென்றான் (௨௭)

நாமதே வன்னு யெவருளந் தூய்மை நணுகிய தோவங்கு நணுகக்
காமனார் தாதைக் கிலையொரு கால நியதிதான் கருதிய போதே
போமதே செய்கை மிச்சிலுண் பதுமோர் பொருளன்ற நியற்கையே யென்ப
தாமது கேட்டித் துயில்செயும் விமலன் சாமமொன் றறவிடி யற்கே (௨௮)

எழுந்திரு ஜனாயி திரிகையிற் றாசி யெலாந்துடைத் துன்வர வினையான்
விழைந்தினி திருக்கின் றேனென விழியாள் விழித்திட வெடுத்தினி திருத்திச்
செழுந்தனிக் கரத்தா லவடலை மயினாச் சிக்கறத் திருத்திமுன்றானைக்
கொழுந்தினைத் தலைமேற் றந்துதா னையோர் கூடையி லரிசியைக்கொணர்ந்து

நானளைக் கின்றேன் மாவையிங் குனது நன்கையால் முனைதொட்டிக்கொண்டு
தேனெனப் பாடு கென்னலும் ஜனாயி தீண்டின னன்பினிற் சிறந்து
ஞானதே வாதியடியர்பால் விமல னல்லருள் செய்தினி தாடத்
தானெலா மோவி யபங்கமாங் கவியாற் சாற்றிடக் கேட்டனன் செளரி (௨௯)

தலைதுளக் குடனே பரவச னாகிச் சார்ங்கவிற் கையன்மா வுரைக்கும்
நிலைதெரி குணயி ஜனாயிபால் வந்து நின்வயி னரிசியே தரைக்கச்
சொலையெனப் பேசா திருப்பது கண்டு சுளித்துவேத் திரங்கரங் கொண்டே
அலைவுற வடித்தாள் யாருடன் பேசி யமர்ந்தனை யிங்ஙனே யென்று (௩௦)

சினத்தின ளடிதான் சேதரன் முடிமேற் சேர்தலு நான்விடோ பாவிம்
மனத்திலன் புடைய ஜனாயிபால் வந்தேன் மாவரைத் திடற்கெனை யடியேல்
எனத்திரு நா த ஞமதே வறிந்தே யீன்றதாய் தன்முகநோக்கி
வனத்துழாய் மார்ப் பென்னுந் யறியாய் வருகெனக் குணயியு மயங்கி (௩௧)

நாணின ஞாலக நாதனை யடித்தே னேயென நலிவொடு மனத்திற்
கோணின ளாகி ஜனாயிதா னரியைக் குறித்தன டன்வுசங் கொண்டான்
ஏணிலை யெனக்கென் றிருத்தலும் ஜனாயி யெம்பிரா னிடத்துறு மன்பாம்
ஆணியைத் தொட்டி விராகமாந் திரிகை யரைத்தனன் சஞ்சித வரிசி (௩௨)

அவ்வியத் தத்தில் வியத்தமா யரைத்த வந்தமா வுனைத்தையும் வாரிச்
செவ்விய கூடை ரிரப்பிவைத் தன்பின் றிருவினா யகன்றுயில் செய்யு
வவ்விய ஜனாயி விடியுமு னெழுந்து மாதவன் றனைத்துயி லெழுப்பி
இவ்விடைவிடுத்துன்கோயில்சே ராம லிருத்தியேற் கலகமா மென்றான் (௩௩)

என்றலுந் துயின்றேனன் விடிந்ததோ வென்ன வெழுந்துரித் தினாமயக் சத்தாஷ்
தன்றளிப் பீதாம் பரத்தையும் பதக்கந் தன்னையுங் கிடத்தியச் சனாயித்
கொன்றிய கந்தை யுடுத்தித்தன் கோயி லுட்புகுந் துறைந்தனன் விடிந்த
பின்றையர்ச் சகர்தாம் வந்துபொற் கோயிற் பிறங்கிய கதவினைத் திறந்தார். (௩௪)

கந்தையைப் போர்த்துச் செங்கன்மேனிற்ற கருணையங் கண்ணனைக் கண்டார்
எந்தையே பீதாம் பரமெவர்க் கீந்தா யெங்ஙனே தேடினாய் கந்தை
நின்றையி லுன்னு மேனிக்குக் கந்தை நேர்வதோ வென்றதை நெகிழ்த்து
விந்தைசேர் பதக்கந் தன்னையு மார்பிற் கண்டிலர் வெருண்டனர் வியந்தார். ()

மூடின படியே கதவுதா னிருக்க முந்தின தெவ்வழி யென்பார்
கூடினும் போவ தியாரக மென்பார் கொண்டவிக் கந்தைதா னுமர்
தேடின தாசி தன்னது போலத் தெரிகின்ற தறிசுவ மென்று
நேடினர் நாம தேவரிற் புருந்து நின்றதோர் ஜனாயிரைக் கண்டார் (௨௭)

நின்னிடைக் கண்ணன்வந்தாதா லிங்கேநேர்ந்ததுபொன்னுடையெனக்கொண்
டுன்னிடை யவன்றன் பதக்கமு முளதா முதவுதி யென்னலும் ஜனாயி
என்னிடைக் கிடையா தென்னலு நீதா நெப்படி யன்னவ னிங்கே
துன்னிடச் செய்தா யென்றவ கெலைச் சோதிக்கப் பதக்கந்தோன்றியதே (௨௮)

கண்டவர் வெருட்டுங் காலையி லுமார் கலந்தனர் நாமர்தம் மனையோ
பண்டைய தன்று நேற்றுறு காற்றிற் பறந்தன கூடாக ளெல்லாம்
கொண்டநம் மனையோ புதுக்கில மிதுவோ கூரிருள் விடியுமுன் புதிதாய்
அண்டிய தென்னே யதிசய நாமர்க் கமைத்தவன் கண்ணனே யாமால். (௨௯)

என்பது கேட்டோர் கண்ணனே யருளி னீகல னோபெரு மாடம்
நன்பொரு ளென்பார் சிற்சிலர் செல்வ நனிதரிற் செருக்குமிக் காசி
அன்பில ராவா ராதலா லுதவா னமலனென் றுரைப்பவ ராக
முன்புசோ தித்துக் கொண்டவர் ஜனாயி மோசஞ்செய் பவளென முனிந்தார் ()

இங்கிவன் சாமித் துரோகியா தவினா லேற்றதுங் கழுவினி லென்றே
அங்கவ னைக்கொண் டம்புலிப் பாகைக் கணுகலுஞ் சனாயிதா னமலா
செங்கன்மே னின்ற சேதரா வடியேன் செய்ததெ னிங்ஙனே செயற்கென்
றங்கைக டலைமேல் வைத்தனர் புலம்ப வநாதர க்குகனரு ளாலே (௩௦)

கமுகர நீராய்க் கரைந்தது ஐனாயி கண்கலக் கத்தனைக் கரைப்பான்
வழுவிவ னோடி வந்தனர் கண்ட மகிதலத் தோலொ மகிழ்ந்து
சூழவினர் புகழ்ச் சனாயிரைப் பிடித்தோர் கோதிலாய் நிற்பொருட் டமலன்
தழுவிவ னோடி வந்தத னானீ தன்னியை யெனவிடுத் தகன்றார். (௩௧)

விடுத்தபின் ஜனாயி வீட்டில்வந் தமர்ந்து விமலனை முன்புபோல் வேண்டித்
தொடுத்தன ளபங்கக் கவிகள்செய் நாளிற் றுவவணி தோளினை மைக்கூ
டடுத்தெழு துங்கோல் காயிதங் கொண்டங் கவன்சொலு வனவெலா மெழுத
மடுத்தனன் கோயி லிருக்கநேர் வந்தார் மாறிலா ஞானதே வருமே (௩௨)

ஞானதே வரைக்கண் டெழுதிட வுள்ள நாணிமை முதலெலா மறைத்துத்
தானம் போதுகண்டவர் வணங்கிச் சாற்றுவார் தேவகி தனயா
ஊனமின் நேகந் தத்திருந் தென்னை யெழுதினை யுரைக்கென நாதன்
ருனரு ளுடனே ஜனாயித் தபங்கக் கவியெழு தினனெனச் சாற்ற. (௩௩)

கேட்டலுஞ் சிரித்து ஞானதே வமலா கிளத்திய ஜனாயிநின் புகழே
காட்டல்செய் கின்ற ளதுபிற ராலே நயந்திடத் தக்கது நீயே
கிட்டல்செய் வதுதான் சிறந்ததன் றென்னச் சேதரன் ஜனாயிதான் செப்பல்
கேட்டன னினிதர யிருத்தலா னுனே யெழுதவும் விரும்பினே னென்றான். ()

முன்புபோ லெழுது கின்றவன் ஞான தேவர்த முகத்தினை நோக்கி
நன்கிது தன்னை மறைத்தது கமல நான்முகற் குந்தெரி யாது
நின்புலந் தோன்றிற் றெவ்வித மென்ன நிமலனை ஞானதே வென்போர்
அன்புட னோக்கி யையநின் பெருமை யடியருக் கெளிதுதா னென்றார். (௩௬)

வினவிய விடலன் சிரித்துற ஞான தேவரவ் விமலனை நோக்கி
அனகநீ வருக நாமனாக் காண வென்னலு மமலனும் விரும்பிப்
பினருணர் ஞான தேவர்தங் கையைப் பிடித்துட னுமதே வுமரும்
மனைபுகுந் திடலு நாமதே வெதிரிந்து மார்புறத் தழுவினர் மகிழ்ந்தார். (௩௭)

ஆசனத் திருவர் தம்மையு மிருத்த வப்பொழு தன்பொல் லோரும்
நேசமுற் றடைய வவர்கள்யாவரையு நிமலனுந்தழுவின் னிருத்தி
மாசறு நாம தேவரை நோக்கி மாலடி யார்களைக் காணக்
கூசமில் லாமல் ஜனாயிரை யிங்கே கொடுவரு கென்றான் கூற. (௩௮)

அடியவர் கேட்டுத் தாய்க்குரை செய்ய வவன்மரு மகட்குரை செய்யக்
கடிதிரா ஜாயி வெளியிலே சாண மிதித்துறு ஜனாயிக்குக் கழறப்
படிற்று ஜனாயி கால்கரஞ் சுத்தி பண்ணினன் வினாந்துவந் தங்கே
நெடிதம ரன்பர் குழாத்திடை யிருந்த நிமலனைக்கண் டடிபணிந்தான். (௩௯)

நின்றவப் போது ஞானதே வென்போர் நிறைகுண நாமரை நோக்கி
இன்றுள தான வதிசயங் கேளீ ரெம்பிரான் ஜனாயிபாடுவதை
நன்றினி தெழுதிக் கொண்டு வதனை நான்கண்டு வந்தன நென்ன
மன்றலந் துளவோ னுனெழு துவதால் வந்ததோர் குறையென்னை யென்றான்.
பின்னரு மெனக்கு ஜனாயிசொல் வதெலாம் பெரியதோ ரின்பத்தைத் தரலால்
நன்னரங் கெழுத லாயின நதனை நவிலுவோர் கேட்பவர் தம்மேல்
முன்னரன் புடையே னுகிப்பின் றருவேன் மோக்கழு மெனவவன் மொழியத்
தன்னரு கிருந்த தொண்டொல் லோருந் தனித்தனி சிரித்தனர் மாதோ. (௪௦)

ஜனாயிரை நோக்கி ஞானதே வென்போர் தங்குமிந் நாமதே வென்போர்
முனாளி ரணியற்கு மைந்தனாய் பின்பு முரணிய வாலிக்கு மகனாய்
பினாளி லுத் தவராய் பார்டெரங் கனுக்குப் பெரிதன்ப ராயினர் நீதான்
இனென வுரைத்தி விமலனுக் கன்பா யிருத்தலின் காரண மென்றார். (௪௧)

பத்தவ தாரஞ் செய்தவனான பரமனாச் சாவதா ரத்தும்
உத்தம னுகி யுறைதலால் யானு முடனுடன் றேன்றிவந் துற்றேன்
இத்தனை தானென் றியம்பலு ஞான தேவென்போ ரின்பொடு கேட்டு
மெய்த்துள் மகிழ்ந்தார் பின்புபான் றெங்கன் மெய்யடி யவர்க்குரை செய்வான்

நீவிடொல் லோரும் பாடுமெய்க் கவிக ணிலைபெற வெழுதுகி ரதற்கு
மாவிர குள்ளோர் தம்மையான் வகுப்பேன் மெவிலா ஞானதே வியம்பும்
பாவினைச் சச்சி தானந்தர் நிவர்த்தி பாட்டினைச் சோபான தேவர்
மேவிய முக்தா பாயிதன் கவியை ஞானதே வெழுதவும் விதித்து. (௪௨)

பரமவா னந்தர் பாடலை விசோபா கேசரர் சாவந்தியாமா
ளரகவி சிவாகு ரவர்கூர்ம தாசர் நன்கவி யாவையுஞ் சுதேவர்
அரமிய சோகா மெளர்தந் தொடர்பை யனந்தபட் டராகவு நாம
வரமிகு தூக்கும் ஜனாயிதன் யாப்பும் வரைகுவன் யானென வகுத்தான். (௪௩)

திங்குள் ரான் வன்பொல் லோரும் ஜயினையப் புதழ்ந்தன ராகப்
போங்கிய வுவகை கொண்டுள நாம ரன்பரைபபூசனைபுரிந்து
மங்களஞ் சொல்லப் பாண்டரங் கினுக்கு மாதவன் கோயிலுக் கெழுந்து
தங்கின னுருக்கு மணிக்கிவை யுரைக்கத் தாசாத நமதிடஞ் சாராதார். (௪௬)

ஜனபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆக கதை கசு-கரு செய்யுள் ஞா.உ.உ.அ.

முற்றிற்று.

மச்சேந்திரநாதர் சரித்திரம்.

சங்கரனொரு நான்பாற் சாகரதி ரத்கில
மங்கையொழினி துற்று மசிழதருகிற ராமன்
தங்கருளரு வத்தைத் தனதுளமுற வைத்தப
பங்கமிலவ னுமமபகீர்தருமவ னுனன். (௧)

அதுதெரிபரை யான வம்பிகைபதி யான
விதுவணிமுடி யான வேண்டினனான மிக்க
தெதுவுளதொரு தெய்வ மெனவினவலு மன்னான்
கதுமெனரகு ராமன் காரணமுரை செய்வான். (௨)

பிரமணமுத லாகப் பேசினையவ னோடே
அரனெனவுள யானு மாவதுமவ னாலே
திரனிலையித னாலே ழேறரிதரு நாமம்
பரவுவெனவ னீலப் படிவமுமுளம் வைப்பேன். (௩)

என்றதுவின வுற்ற விம்மலைமக டேர்ந்து
நன்றது னாகத்தி னண்ணியுமிது காறும்
ஒன்றதுதெரி யாம ளுறைவதுதக வாமோ
இன்றதுமொழி கிற்பா யெனவிரசித வெற்பான். (௪)

பணிவுடனெதிர் நிற்கும் பார்வதிதலை மேற்கை
அணிவுடனுப தெச மறைதருகிற போது
துணிவுறுநீன வின்னிச் சோர்துயிலது மேவ
பணிதருகடல் மீனின் வயின்மகவும் மென்றே. (௫)

சிவனருளுட தேசஞ் செவிகொடுவின வுற்று
நவநரவுரு வாகி நண்ணியவது கண்டு
திவமிகவுறு மச்சேந் திரனெனுமொரு நாமம்
பவனிவகுற நல்கிப் பார்வதியொடு போனான்.

(௬)

அம்மகவுட னேயீ சானனதரு ளாலே
செம்மைகொள்வை ராக சீலமென்மேலாகி
வெம்மயலது வின்றி மேவிரிதிரு நாமம்
தம்மணிநா வோதத் தனிகிரி தரலானார்

(௭)

தாய்வயிறது விட்டுத்தாம் வருகிற போதே
மேயினஹம் சோஹம் விடுகிலரத னாலே
ஒய்வருதிரி கானமும்முணர்தரு சக்தி
ஆயினர்யா ராலு மரிவருநிலை யுற்றார்

(௮)

அகலிடமுள தீர்த்தம் யாவையுமே மூழ்குந்
தகவுறுநினை வோடு தாம்வருமூர் தோறும்
துகர்தரவிர வுனாய் நோன்பது செயல் காடாய்
யிகவயதீ ராறு மேவினர்வரு நாளில்.

(௯)

ஒருதினமோ ருரிலோர்தனவணி கன்வாழ்
தருமனைமுன நின்று சாற்றினரா லக்கென்
றருமைகொ ளொலி கேளா வம்மனையுரை கிற்பாள்
இருகரநிறை பிச்சை யேந்தின னெதிர்வந்தான்.

(௧௦)

வந்தவளெதிர் நிற்கு மாதவர் தமைநோக்கி
அந்தமிலுப சாரத் தஞ்சலிபல செய்து
நிந்தையிலுரு வத்தீர் நீரிவண்வரு மாயான்
எந்தநல்வினை செய்தே நென்றுருகின ளன்பால்.

(௧௧)

அன்புறவெதிர் நின்றீ ராதலி னடியேற்கோர்
துன்பிலைமக வில்லை யெனுமொருதுய ரன்றி
நன்பொருளுணர் கிற்கு நற்றவமுதி யோரே
இன்புடனருள் செய்வீ னொன்றரிசியை யிட்டாள்.

(௧௨)

அன்றவருரை செய்யு மன்புறுமொழி கேளா
மன்னினதவ யோகர் மற்றவன்முக நோக்கி
நின்னிடமக வுண்டா நீயிது பெறுகென்று
நன்னிற முளநீறு நல்கினருரை செய்வார்.

(௧௩)

நீயிதையுண் பாயே னின்வயி னெடுமாறன்
தூயநலம் சத்தாற் றேன்றுவன்மக வென்றே
ஆயவரகல் வுற்றா ரானபி னம்மாது
போயயல் மனையாளைப் புகவகம்வரு வித்தாள்

(௧௪)

வருமவடனை நோக்கி மாணவவிழி யாளே
ஒருதுறவின ரிங்கே யுற்றனர்பெறு பிச்சை
தருதல்செய்தவர் தம்மைச்சந் ததியருள் கென்றேன்
அருளினர்திரு நீற்றை யயில்கெனவவர் போனார்

(௧௫)

நானுணர்நினை கின்றே னவிலுநினினை வென்ன
மீனுறுழ்விழி யன்னான் வேண்டலெதிரு நீறு
தானுணவுத விப்பின் மம்வசம்வரல் செய்வோ
ரானுணர்வது மாறி னாற்பலரறி யென்றான்.

(106)

அவளுனாகொடு தீயி லன்னதை யிட்டாள்பின்
நவமுடனொரு மூன்று நண்ணின வாண்டாக
உவமையின்மச் சேந்தர நாதருமுவ ணுற்றார்
இவள்மனையிலும் வந்தே இடுகென வெதிர நின்றா.

(107)

மற்றவளிடு பிச்சை வாங்கினாமுக நோக்கி
அற்றையினினை வுண்டா யரிவைநின்மக னெங்கே
இற்றையெனெதிர் காட்டு கென்றனரவ ளஞ்சிச்
சொற்றருகில ணின்றா னுள்ளது சொல்கென்றா.

(108)

மாதவனோ நீற்றால் வஞ்சனை யுளதென்றே
ஒதயன்மனை யாளா லுளவடுப புறுதியில்
மேதகுதிரு நீற்றை யிட்டனன்வெகு ளன்மின்
ஏதமிதென வென்றா னெதிர் துறவினா சொலவார்.

(109)

நீறிடுபலி யெங்கே நீயிடுமிட மென்ன
மாறிலன்பனி ரண்டு வருடமுமிடு சாம்பர்
வீரொருகுழி யுண்டென் றக்குழியிடை மேவ
ஆறினார்தமை யுய்த்தா ளன்னவரவ ணின்றே

(110)

அதிர்தரவா லக்கென் றரதுவின வுற்று
முதிர்குழியிடை நின்று முந்தினதா தேசென்
நெதிரொலிகுரு சாமி யென்பதொடது கேளாப்
பொதிரதிகய ராகிப பொங்கினாரு ருள்ளார்

(111)

அவ்வயின்மச் சேந்தர ரானவர்வணி கன்றன்
செவ்வியமனை யாட்குச் செப்பினராட் கூட்டி
இவ்வயினுறு குப்பை யெடுமெனவெடுப் பிக்கத்
தீவ்வியவரு வோடு சேயுறுவது கண்டார்

(112)

பன்னிருவய துள்ள படிவமொடுரு யோரு
மன்னினர்படி மீது வைகுதலில ராக
மூன்னுறுவது கண்டு முற்றியதவ யோகர்
சென்னியின்மிசை யத்தஞ் சேர்த்தினர்நிலைதீர

(113)

அக்குழியிடை யுற்றோ ரப்பொழுதெழ லுற்றுத்
தக்கவரிரு தாளிற் றுழ்தலுநா மந்தான்
சொக்கதொர்பலி கின்றுத் தோன்றினரத னாலே
மிக்கதொர்கோ ரக்க னொன்றனர்வினை தீர்த்தார்

(114)

வேறு.

குழியினின்றும் வெளியில்வந்த கோரக்க நாதர்தமைக் கூட்டிக்கெண்டு
பழியிகந்த முனிவர்செல்லப் பார்த்ததன வணிகன்றன் பாரிதன்னை
மொழிகடந்தின் னனசெய்தா யெனவெறுக்கப் பெரியதவ மோனர்கண்டு
விழியினருள் சுரந்துமக்கு மகனுண்டா மெனவாழ்த்தி மேவி னானோ

(115)

போம்பொழுது கோரக்கர் மச்சேந்திரர் தமைப்பணிந்து பொருந்தெனக்குத்
தாம்பதும் கரமெனது தலைவைத்துத் தாரகமந் திரத்தைச்சாற்றி
மேம்படுத்து கெனவேண்ட மச்சேந்தர நாதருடன் விளம்ப கில்லார்
ஓம்புரு சேவைசெய்தார் பின்புதெரிந் துபதேச முறுதி யென்றார் (௨௬)

நன்றென்று கோரக்கர் நவில்குருவின் ழுள்வணங்கி நடந்து கூடச்
சென்றங்கோர் நகரத்தின் புறத்திருந்து பிச்சைகொண்டு சேர்கோ ரக்கா
என்றந்த மொழிகேட்டுக் கோரக்கர் மனைகடொறு மிரந்து சென்று
முன்றுன்று பிராமணபோ ஜனமனைமு னால்க்கு மொழிந்து நின்றார் (௨௭)

அம்மனைவாழ் பார்ப்பினியச் சொற்கேட்டு வடைபோளி யதிர சம்பை
விம்மறிதைத் தலுங்கொண்டு மேலிவெளிப் புறத்திலுறு விமல ருக்குத்
தம்மனதன் புடன்கொடுக்கத் தாமுண்டு சந்தோஷந் தழைப்ப தாகி
இம்மதர வடையெனக்கு ருசியாகி யிருத்தலா லினமும் வேண்டும். (௨௮)

நானைக்குங் கொண்கவெனக் கோரக்க ரப்படியே நகருட் சென்றிவ்
வேளைக்குந் தரல்வேண்டு நேற்றளித்த வடையென்று வினவக்கேட்டு
வானைக்கு நிகர்விழியா ளின்றேது தானியநீ வாங்கு கென்னக்
கானைக்கு நிகர்சிறுவர் குருவுக்கு வேண்டுமது கடிதீ கென்றார் (௨௯)

அதுகிடையா தெதுவேண்டு மாயினும்யான் றருவலென வன்னள் கூற
எதுவளித்தா லும்வேண்டே னீகலையேற் போகிலெனன் றிவருங் கூற
மதுமலர்சூழ் குழலினவன் மாதவவே டங்கொண்டு வருகின் றேருந்
கிதுதெரியா தோ விலதிங் கெங்கிருந்து வருமென்றே யிகன்றுசொல்வான் (௩௦)

உன்கண்ணைக் குருவினவிற் றருவாயோ தரத்தக்க துளதேல் யானும்
நின்கண்வடை தரத்தக்க திப்போதென் றுசெய்ய நிமலர் கேட்டு
நன்குணெனைப் பறித்தவர்க்கு நல்குவதை யுனக்கீவே னென்று நல்கப்
புன்கணுடன் பயந்தவரு மவர்விழிவார் செந்நீரைப் போக்கிநின்றான். (௩௧)

தயைசாந்தி வைரா கந் தாங்கிநின்ற கோரக்கர் தம்மு னின்று
பயனீளும் பார்ப்பனியை யஞ்சேனீ வடைசெய்து பரிந்தீ கென்னும்
நயமான மொழிகேட்டு வினாவினெய்யிற்செய்ததனை நல்கலோடும்[டார். (௩௨)

துயர்தீர்தி யென்றுதாதோர் கரத்தாற்போம் விதிமறைத்துச் சோரார் மீண்
வந்துகுரு வடிவணங்கி வடைபுசித்தி றொனமுன்பு வைக்கக்கண்டங்
கெந்தவிதத் தாலுனது கண்போன தெனவுள்ள தியம்ப லோடும்
இந்தநெடுந் தீரமரி தெனக்குமற்றைக் கண்ணுதவு கெனக்கோ ரக்கர்
அந்தவிழி யையும்பறித்து முன்வைக்க மச்சேந்தர ரதிர யித்தார் (௩௩)

உடனேநல் லன்பனை வுகந்தவரைத் தடவிவிழி யுடைய ராக்கித்
திடமேவு மான்மருா னந்தனனை யுபதேசஞ் செய்து ணுண்டார்
மடமேவு மயலிகந்த கோரக்கர் தமக்குமிச்சில் வாப்பப் நல்கித்
தடமேவு சீடனுனைப் போலெனக்குக் கிடைப்பரிது ஜகத்தி லென்றார் (௩௪)

கோரக்கர் சாம்பவரத் துவயர் பிர பாவர் கைனி யர் நிரர்த்தர்
போரப்பொங் கியஞான தேவர்விசோ பாநாமர் புகல்ஜ னாயி
சீரொத்த விவர்க்ளொரு வருக்கொருவ ருபதேசஞ் செய்யப்பெற்று
நீரொத்த வான்மஞானம் புலியிற் பரம்பரையாய் நிலவிற் றம்மா (௩௫)

மச்சேந்திரநாதர் திருவடிகளே சரணம்.
ஆக சரித்திரம் ௨௫-க்கு செய்யுள் தூக ௨௩௩.
முற்றிற்று.

கோபிசந்தராஜன் சரித்திரம்

உத்தரகண் டத்துளே கௌடபங் கா லென்னு மிராச்சி யத்துள்
சித்திரகாஞ் சணபுரிக்கோ ரரசனாந் திரிலோக சந்த னென்னும்
அத்தஞ்சீ ரரசன்மிக வும்பிரதா பசாவியா யாண்டு வந்தான்
சத்திய குகியவிவன்ற்ன் பட்டமனை யாளழகு தனிற்சி றந்தே. (க)

நற்குணநற் செய்கைகள்யா வும்பொருந்தி னவளாமை னாவ திக்கு
மிக்குளாரு பலாவணிய மிருந்தமகன் கோபிசந்தன் மேவு நாளில்
தக்கவவன் பிதாவான திரிலோக சந்தென்போன் சாத லாக
பிற்குமுந்தை யாகியகோ பிசந்தனர சாளுங்கா லத்தின் மாதோ. (உ)

ஆயிரத்தோ டிருநூறு மனைவிகளை விவாகஞ்செய் தமர்ந்தும் போகம்
தோய்தலுக்கோ ராயிரத்தோ டறுநூறு தோகையர்நா டகசா லைக்கன்
மேயிருக்க வைத்திராப் பகற்சகல விபவமுடன் விடயா னந்தம்
தேய்தலின்றி யனுபவித்து வந்தான்ரா யாமைனா வகிசீர் சான்ற. (ங)

பதிவியோ கத்தினான் மிருந்தவயி ராகமுற்றோர் பகன்மேன் மாடம்
அதிலேறி யுதாசின மாய்நான்கு திக்கிலும்பார்த் தமரும் போது
நிதிமேவு மந்நகரத் திற்சகல சித்திகளு நிறைவு நேர்ந்த
விதிமேவு மாசாபா சங்கன்கன வினுநினையா வான்ம ஞானி. (ச)

ஆகியரி தன்னையிடை விடாமற்றியா னித்திடுவ ராயும் பிச்சை
வாகொடெடுத் துண்பவரா யும்விகார சீலமுள வராயுஞ் சால
பூகமிரு தயைசாத்து விகமுடைய ஜாலந்த ரர்க னற்றற்
கேகியா ரணியத்திற் சென்றுலாந்து கிடக்கும்விற குகனெ ட்த்து. (ரு)

கட்டாகக் கட்டித்தந் தலையெற்றி வழிநோக்கித் கடுகும் போது
கிட்டாத விவர்தேக நிழற்பூமி யிற்கிளா திந்த னங்கம்
ஒட்டாதோர் முழுத்துக்கு மேல்விறகு கட்டுவரு முதனைநோக்கி
எட்டாத வாச்சரிய மிதுவென்னை யென்றுதிகைத் திந்த மாதா (சு)

இவரோமா னிடரல்ல ரிறையவனெ யெனநினைநதிந் திவொ னக்குப்
பவரோகந் திர்த்தருள்வா ரெனத்துணிந்து மானவெட்கம் பலவு நீத்தே
அவர்தாளே சரணெனவேண் டியதென்றந் கவர்மேவு மடத்தை நோக்கித்
தவர்பாதந் தனக்குபசா ரம்புரிய வேண்டவன தருவித் தேக. (ஏ)

ஆராய்ந்து தாதியரோ டம்மடத்திற் சதானந்த ராகிச் சீமந்
நாராய ணன்பதத்திற் சித்தம்வைத்துத் தங்குகின்ற நல்லோர் முன்பு
சீராகச் சிரமீது கரங்குவித்துப் போய்வணங்கிச் சீரி யோரே
நேராக வுபதேச நல்கியெனைக் காத்தொன்று நின்று வேண்ட. (அ)

வினவுமவர் நானெளியேன் கண்டவிட மெலாந்திரிவே னீயோ வேந்தந்
கணையுனது பெருமைக்குத் தக்கவரை யாய்ந்திதோ பதேசம் பெற்றால்
நனிநலமா யிருக்குமென வும்மின்மிக்கோ ரின்றென்று நான்ம தித்துப்
புனிதமுள்ளவுமைச்சரணம் புருந்தவெனக் குபதேசம் புரிக வென்றார். (ஊ)

அதற்கவடன் நிரிகரண சுத்திகண்டா னந்தங்கொண் டருக லைத்தங்
கெத்தொடுதங் கராஞ்சிரம்வைத் திணையிலுப தேசத்தை யினிது நல்க
மதார்க்கும்விழி யவட்டுடனே மமதையகன் நிறையவனை மனத்திற் கண்டு
கதத்தைவிட்டுக் குருநாதன் றனைவணங்கி யானந்தங் கதித்து நின்றான். (௨)

விடையுதவ மனைமேவி யவகாச நேரிட்ட வேளை யெல்லாந்
தடையறத்தன் குருநாத னருகில்வந்தான் மாதுபவந் தனைப்பே சிக்கொண்
டடையுமனை புகுந்துள்ளம் பரிசுத்த மாயரியை யானந் தத்தோ
முடையறத்தேர்ந் திருக்குநான் சிலகழிய மகன்செய்கை யியம்பு கிற்பாம். (௨௧)

வேறு

மைந்த னான மகிபதி யோர்கினஞ்
சந்தமேவித் தனக்குப் பிரியையாய்
முந்த லாமனை யாண்முக நோக்குற
வந்த னன்வந்த போது மகிழ்வுடன். (௨௨)

சயன மேவித்தாம் பூலங் கொடுத்தெனக்
கியைவ தாகிய வென்பிராண நாதனை
மயல்செ யான்சொலும வார்த்தையைக் கேட்டினித்
தயைசெய் வீனொன்ச் சாற்றுகின் றானோ. (௨௩)

உமது தாய்க்குப் தேசம் வகுத்துநன்
கமைவு செய்தவ டன்வச மாக்கிய
விமலன் போல்பவன் பாற்றின மேவலால்
நமர்களுக்குப் பழிப்பு நனுகின. (௨௪)

என்ன வேயவ் விறைவனுக் குச்சினந்
துன்ன லாகிநீ சொல்வதைக் காலையில்
இன்ன தென்றறி வேனென் றிராச்செல
மன்ன வைக்குவந் தோன்மந்தி ரிதனை. (௨௫)

நேர்க்கி யிங்கொரு நோன்பினர் பற்பன
ளாய்க்கி ளர்ந்துசா லந்தர ரென்னும்பேர்
வாய்க்கின் றோர்தமை நான்கண்டு வந்திக்கப்
போய்க்கொ ணுவெனப் போக்கினன் போயினான். (௨௬)

பரிசு னங்க னுடன்சென்று பண்புளோர்த்
தரிசு னஞ்செய்து தாழ்ந்துமை யெம்மிறை
துரிசி லாது தொழற்கழைத் தானென
கரிசி லார்நடந் தேகவக் காவலன். (௨௭)

எதொ முந்துவந் தன்பினி றைஞ்சித்தன்
அதிர வைக்கழைத் தாசனந் தந்ததிற்
றுதிசெய் தேத்தியின் றைத்தினந் துன்னிதிர்
முதிய றோயென்று நன்குமொ ழிந்தனன். (௨௮)

அன்றி சாவவ ரன்னவன் சொற்படி
துன்றி னாந்துயி லக்கண்டு தோன்றறன்
ஹென்றி வீரரின் மேவுங்கி ணற்றிடைச்
சென்றி வன்றனைச் சீக்கிரம் விழத்தியே (௨௯)

மீதி லத்தியின் மூடித்தூர் மின்னென
நீதி யின்றிவி மூத்திரி ரப்பினார்
கோதி லாதவர் கூவத்து ணீரின்மேல்
சீதி லாதுதி யானத்தி ருந்தனர் (௨௦)

உதயமாயின பின்மயி னாவதி
சுதைவி லாததந் தேசிக னாத்தூரீஇ
இதய நொந்துநீ ரின்றிம யங்குமின்
அதையு மண்ணியில் லாதம கவும்போல் (௨௧)

சுத்த எரித்துத்த யங்கிப் புலம்பியென்
உத்த மக்குரு வெங்கணுற் றார்கொலோ
எத்தி சைச்சென்று காண்பெனென் தேங்கியூண்
நித்தி னைக்கொள்வ தின்றி நினைப்பிலாள் (௨௨)

ஆயி ருக்கச்சால ந்தரர் சீடரில்
நேயமிக்ககா னேபாவென் போர்பவ
நோய றுத்தெழு தூற்றுவர் தம்முடன்
தூய விப்புவி முற்றுந் துருவுற (௨௩)

இங்கு வேந்தனா ருதினத் தின்பொடு
தங்கு முன்றிலி னோரந்த யங்கொளி
பொங்கு மாசனத் திற்பொலி வாயுற
அங்கு மாத ரமைத்தத யிலத்தால் (௨௪)

தலையிற் றேய்த்துடம் பெங்குந் தடவமீ
துலவக் காலுற வீசவு லாசமாய்
இலகு றத்திரி வோரொழில் கண்டுகோன்
கலவைச் சேறு கமழக் களித்தனன் (௨௫)

என்னைப் போல்பவ னொங்குள ரின்றெனத்
தன்னைத் தான்மதித் துற்றது கண்டனள்
மின்னைப் போலுமைனாவதி மேனிலை
மன்னச் சாளர வாயுறீஇக் கீழரோ (௨௬)

இனைய பேரழு குள்ளவென் மைந்தனோ
வினையி னாலெமன் கைவச மேவுவான்
எனநி னைந்தழு தாளிரு கண்ணினீர்
அனையன் மேல்விழ யார்தெளித் தாரொனா (௨௭)

மீது பார்த்தன்னை மிக்கழு தற்கிவண்
யாது காரண மென்னலு முன்பிதா
தீது தீருன்னி லுஞ்செவ்வி யோர்திறம்
பாது காலன்கைப் பட்டனர் போலவே. (௨௮)

வாயுஞ் செல்வ மனைவிம காருடன்
ஏயுங் காமத் தழுந்தியி ருப்பதில்
நீயுங் காலன்கை நேரிடு வாயெனு
நோயி னாண்மன நொந்தழு தேனெனா (௨௯)

தோன்றும் யாவுந் தொலைவதன் றிநிலைத்
தேன்ற தொன்றுமின் றுண்டென்ப துண்டெனில்
ஆன்ற நீசொல் லெனவவ ளாசைநோய்
கின்ற தாகக் கிளர்குரு நாதனை.

(௩௦)

சரண டைந்துன் சரீர மமரமாந்
திரம தாகநீ செய்கென வப்படிக்
குரமு ளோரெவ ரோதுகெ னச்சாலந்
தரர்செய் வாரவர் தம்மையான் கண்டிலேன்.

(௩௧)

பனிரண் டாண்டன வாகநீ பார்ப்பதற்
கினிகின் றென்றழு கின்றதைக் கண்டு நோன்
தனின டந்ததைத் தேர்ந்தொன்றுஞ் சாற்றிடா
துனிலெந் நீரின் முழுகிழு ணுண்டனன்.

(௩௨)

உண்ட பின்னது தாபத்துடன் முன்னே
கொண்ட வோர்மனை யாள்சொலக் கோபத்தி
மண்டக் கூவலின் மாய்த்தன னிந்நகா
அண்டத் தேசிக னையென் றழங்கினு ன்.

(௩௩)

வேறு

வழு நூறுநற் றீடரோ டெழுந்து காணேபா
தாழ்வில் புண்ணியத் தலங்களுங் கங்கையுஞ் சாந்து
வாழ்வு சேர்நக ரங்களும் வளங்கொணு கெளநம்
குழ்தல் செய்துதே சிகனைத்தாந் துருவின றொங்கும்.

(௩௪)

தெரிகி லார்சென்று பரததே சந்தனைச் சேர
வரமச் சேந்திரர் தமைத்துரு விவந்துகோ ரக்கர்
நிருபர் சேருமந் நகரிடைச் சென்றுகா னேபா
உரம்வி ராவுறத் தழுவினர் மகிழ்வொடங் குறுங்கால்

(௩௫)

வந்த கோரக்கர் நோக்கிமற் றவர்தனைக் கோபி
சந்த னுங்குரு நாதனைக் கிணற்றிடைத் தள்ளி
முந்த லாயது பன்னிரண் டாண்டதை முன்னு
திந்த மேதினி யெலாந்திரிந் தென்பய னென்றார்.

(௩௬)

குருவி ருப்பிடந் தெரிந்தின்பு கொண்டகா னேபா
மருவு கோரக்க னோமலை யாளத்தி லும்மால்
பரவு தேசிகர் பெண்மயல் கொண்டபா லனைப்பெற்
றெருவு ழுகிருப் பதையுண ராதெமை யிகழ்ந்தீர்.

(௩௭)

எனவி னோதமா யிருவரும் பேசின றொழுந்தார்
அனகராங்குரு நாதர்பா லடையக்கா னேபா
புனித றீடரோ டீனையகாஞ் சனபுரிப் பொழில்வாய்
இனிது சென்றிருந் தனர்மயி னாவதிக் கிசைக்க.

(௩௮)

ஒருவ னைச்செல விட்டன ரவனுட னேசென்
றருண்மி ருத்தமை னாவதி தனைக்கண்டா தேச
புரிவு டன்சொலிப் பைம்பொழி லிறங்குகா னேபா
ஊருந் லைச்சொல்லக் கேட்டு மைனாவதி மகிழ்ந்தான்

(௩௯)

தேசி கோத்தமர் தமைவினைத் தழுவது தெரிந்து
மாசி லாதநீர் கவலுமேன் மகிமையின் மிருந்து
காசி லாதஜா லந்தரர்க் காண்பிபோழ் தினத்தென்.
மேசி லார்சொல வின்பமிக் கெழுந்தனர் மகன்பால் (௪௦)

சென்று நித்திரா செய்பவன் மெனிவுறத் தேற்றி
இன்று நங்குரு நாதர் தஞ்சீடர்கா னேபா
துன்று சோலையி லிறங்கியுற் றுரவர் துணைத்தாள்
நன்று கண்டுநீ சரண்புகி னவையெலாந் தீர்வாய் (௪௧)

அவர்த முள்ளமோ வெண்ணெயின் மென்மய தாகித்
திவளுஞ் சந்திரன் றன்னிலுஞ் சீதளந் தங்கும்
நவையி னின்மல டொன்றுநா னவில்வதை நம்பில்
உவமையி ல்பத முறுதியென் றுரைத்ததை யுணர்ந்தான் (௪௨)

நானி தம்பெற நவின்றதை நழுவுமே னெனத்தாய்
ஊன மில்பதம் வணங்கின னுடனவை யுற்றான்
ஆனமந்திரி யுடன்சது ரங்கத்தோ டடைந்து
தேன லம்புதீம் பொழிலுறு கின்றகா னேபா (௪௩)

இருப தத்தினு மன்பினே டிஹைஞ்சின னேத்தப்
பெருமி தத்தநீ யானொன வினவக்கோ பிசந்தென்
றுரைசெ யத்தேரிந் துடன்றுகள் ளிற்கழு தென்றும்
கரப முற்றிடக் கற்கியென் றங்கழு றுதல்போல் (௪௪)

உனக்குப் பேரொவ ரிட்டன ரயோக்கியா நீதி
மனக்கொ வாவிவே கங்கெட்ட நீமனை யாள்சொற்
றனக்கி சைந்திடச் சற்குரு நாதனைக் கிணற்றில்
சினத்தொ டாழ்த்தினை தினையள வுஞ்சிந்தி யாமல் (௪௫)

பருதி சந்திர ருளவள வும்படர் நரகம்
தருகி ருத்தியுஞ் செய்தனை யெனக்கோபி சந்தன்
வெருவிக் கால்கர நடுங்கியான் செயுமிகு பிழையை
ஒருவி யாள்கென வேண்டினன் வணங்கின னுடனே. (௪௬)

அந்த வேலைமை னாவது யெதிர்வந்தா தேசு
வந்த கானிபா தனக்குரைத் திடவவர் மகிழ
நந்த னைப்பிடித் தவர்கர நல்கிமற் றிவனும்
மைந்த னேயிவன் பிழைபொறுத் தான்கென வணங்க. (௪௭)

கானி பாவது கேட்டுளங் கணிந்தன ராக
ஞான மிக்கவ ரேயெங்க ணகரம்வந் தபுயந்
தான ளித்திடு கெனவவ ரனைவருஞ் சார்ந்தங்
கான வாசனத் திருத்தினர் கோபிசந் த னன்யின் (௪௮)

பாத பூசனை செய்துபோ ஜனம்பரிந் தளித்துச்
சீத சந்தனம் புட்பதாம் பூலமுஞ் செவ்வே
ஈதல் செய்தனன் கானிபா விறைவனை நோக்கி
கோதி னாதரை டியந்தக்கூ வத்திடை வீழ்த்தாய் (௪௯)

மெய்சொல் கென்னலு மவனிந்தக் கிணற்றிற்றான் வீழ்த்தேன்
செய்கை தேர்ந்திலேன் தனக்கருள் செய்கெனச் செப்ப
உய்வை யஞ்சிடே விரும்பிலுஞ் செம்பிலு முயர்ந்த
மய்யில் வெள்ளியி லும்பொன்னி லுந்தரு வடிவம்

(௩௩)

உன்னை யொப்பதாய்த் தனித்தனி செய்கென வுலாக்க
மன்ன னப்படிச் செய்வித்துக் கூவத்தில் வந்து
துன்னி லத்தியை யெடுப்பித்தான் றுகளறு நாதர்
மின்னு சந்திரன் போலங்கு விளங்கினர் யாரும்.

(௩௪)

கண்டு கண்களித் தனரகி சயித்தன ராக
அண்டு கானிபா சாலந்த ரரையுளத் தமைத்துக்
கொண்டுஞ் சீடனா கியவெனாற் கொடுத்திடு மபயம்
பண்டு பெற்றன னாகிய பார்த்திபன் றன்னை

(௩௫)

நீர்சி னந்துடன் சபிப்பிரோ லநெடுஞ் சாபஞ்
சார்கி லாகிவன் மேலிவ னுருவதாய்ச் சமைத்த
சீர்கொ ளும்பிர திமைகண்மேற் சேர்தரல்வேண்டும்
பேர்பெ றுந்தமா லருள்வர மிவன் பெறச் செய்க.

(௩௬)

வேறு

எனவுளந் தனிலே வேண்டி யினிதுகோ பிசந்தன் றன்னைப்
பினுமுக நோக்கி லோகப் பிரதிமை யினையக் கூவந்
துனுமரு குறநீ நின்று சுவாமிக்கா தேசு சொல்லென்
நினிதுரை தரவவ் வண்ண மிறையுரைத் திடக்கூ வத்துன்.

(௩௭)

உறுங்குரு நீயா ரோது கெனலும் யான் கோபி சந்தன்
மறுவிலீ னொனநீ சாம்ப ராகென வழுத்தச் சாபம்
பெறுகிலா னாகி லோகப் பிரதிமை சாம்பராகி
வறிதுற மற்ற மூன்று மாய்ந்தன வந்த வண்ணம்

(௩௮)

கானிபா வரசை யந்தக் கயத்தரு குறநி றுத்தி
மானிநீ குருவுக் காதே சுனாபய மிலாம லென்ன
நானினித் தனியாய் நின்று நவிலிலென் னாமோவென்று
தானின லடைந்து நீரோ கதியென்றா தேசு சாற்ற.

(௩௯)

கேணியி லிருந்தோ ராய்ந்து கேட்டு நீ யாரொன் றோத
மாடுனாள் ரடிய னேன்மை னாவதி மைந்த னென்னப்
பேணு நீ யமர மாகப் பெறுகெனக் கேட்டோர் யாரும்
பாணிகள் புடைத்தா னந்த பரவச மாகினார்கள்

(௪௦)

உடனவர் தம்மை மேலே யெழுச்செய வெழுந்து னோனா
மடனறு மந்த மைனா வதியவர் தானைப்பற்றிக்
கடலெனக் கண்ணீர் வாரக் கழுவினாள் பாத பூசை
கிடமுறப் புரியக் கோபி சந்தனும் வணக்கஞ் செய்து

(௪௧)

மந்திரி களைப்பார்த் தென்றன் மைந்தனுக் கரச வாய்க்கத்
தங்கிடு கென்று ஜாலந் தராதமை நோக்கிச்சாமி
துந்தம துசம்பர தாய நோன்புனக் கருளு கென்ன
மூன்றுவே யமர மாக மொழிந்தனெ னதனைப் பெற்றே

(௪௨)

அரசிய னடாத்திப் போக மனுபவித் திருத்த லோவி
விரகுறு விராகங் கொண்டு வீணுடற் கிலேச மென்கொல்
தரணியில் விராகங் கோட றனிலுநஞ் சருந்த லாமம்
பரமதி லுலாவ லாமேழ் பரவையு நீந்த லாமால் (கூடு)

யாவையுஞ் செய்ய லாமில் விராகமோ கடின மென்னத்
தாலிலக் கோபீ சந்தன் சற்குரு சரணந் தாழ்ந்து
மேவிது காறு நான்கொள் விடயவா னந்தஞ்சாலுந்
தேவரீ ராணைக் கேற்கச் சேர்த்தருள் செய்ய வேண்டும் (கூக)

எனலுஞ்செய் வனசெய் தைய ரிருக்கச் சோ ளிகையை யேந்தி
மனைதொறும் பிச்சை யேற்று வருமவர் தமதில் லான்பால்
இணைவிரீஇ யாலக் கன்னே யென்னலு மதைவி ன்றவித்
துணைவுடன் வெளியின் மேவித் துணைவரை நோக்கி யச்சோ. (கூஉ)

நாதோ யடாத கொண்டு நடந்திடொன் னாற்சில் கோது
நேர்தரல் குறித்தி யாவு நீத்திவ ணேரிட் டிரிப்
பூதலத் தினிலிக் கோல மெவர்கண்டு பொறுப்ப னொண்டு
ஆதர முடனன் னாந்தா ளடைந்தன ளலறி நைந்தே (கூங)

புவிதனிற் புரண்டு மோதிப் புலம்பலை நோக்கி வேந்தன்
றவிரழு கிறதை யென்று சலிப்பதை யெவர்க்கும் போக்கிக்
குவிமன முறுதன் றாம்பாற் குறுகிக்கும் பிட்டு நிற்க
அவிதலி லன்னை யன்பி னைணத்தன னுச்சி மோந்தாள் (கூச)

அன்னையே யுன்கை யாற்பா லனமிடு கெனவிட் டாளாய்
நன்னரங் கழுது செய்யு நந்தனன் றன்னை நோக்கி
என்னையே யென்னை யேயென் னுதரத்தி லுதித்த நீதாங்
துன்னிய விராக முற்றுன் றெல்குல மெலாய் டேற்ற (கூடு)

பெரியப தவியைப் பெற்ற பேற்றினைப் பார்த்தெ னுள்ளம்
மருவிய மகிழ்விற் குண்டோ வரம்பென வாழ்த்தி மைந்த
திரிதரு தலங்க ளெல்லாஞ் சென்றொரு பனிரண் டாண்டு
கொருதரம் யான்காண் டற்கிங் குறுகியென் றுணைக்க வுண் (கூசு)

அன்னைத னடியிற் றுழந்தங் கவள்விடை பெற்று நீங்கி
நன்னதி பலவு மாடி, பலதலங் களும்போய்க் கண்டு
பன்னருந் திவிய தேசம் பலவும் பார்த்தினிது சென்று
மன்னுபத் திராவ திக்கண் வதியுந்தந் தங்கை யாக (கூஎ)

வயங்குசம் பாவ திக்கா மனைசென்ற லக்கென் றோதி
நயந்துணும் பிச்சை கேட்க நாடி. மற் றவடன் றாசி
வியந்து வந்தவரைப் பார்த்து மீண்டெம் பாவ திக்குள்
அயர்ந்திடப் பிச்சை கேட்டிங் கடைந்தவர் கோபி சந்தர். (கூஅ)

போலவென் விழிக்குத் தோற்று கிறதிது புதுமை யம்மே
சீலமிக் கவரை வந்து தெரிந்திட வேண்டு மென்னச்
சாலவுந் திடுக்கிட் டங்குச் சார்ந்துதன் றமைய னென்றே
எலநன் குணாந்தி யாக்கை யிடியுற்ற மரம்போல் வீழ்ந்தாள். (கூஅ)

ஆகியல் கழுது தேம்பி யரற்றின எண்ணோநீர்
பாகியல் கிளவி யார்பற் பலராம் பையரைப் போல்வா
வாசுசா லானை போன்ற வளநகர் வாசவன்வாழ்
போகநன் மனையொன் பானன் னிதிகண்மற் றிவையெ லாம்போய். (௭௦)

வறிதிர்தக் கோல மாக வரற்குக்கா ரணமே தென்ன
நெறிசெய்சற் குருக டாகு நியமம்பெற் றதின் பின் செவ்வே
செறிவுசெய் பதம் நாபன் றிருவடித் தியான மல்லால்
வெளிதொன்றும் வேண்டே னாகி வெளிவந்தே நயர்வு நேனீ. (௭௧)

என்றுதந் தங்கைக் கோதி யிருநிலத் துள்ள தீர்த்தம்
சென்றன ராகியெங்குந் திரிந்துபன் னிரண்டாண் டாக
நன்றுதன் றுய்பான் மேவி நளினமெல் லடிசே விக்கத்
துன்றின தழுவித் தீம்பாற் சோறிட வுண்டு சென்றார். (௭௨)

மங்கையர்க் கரசாம் பிமோளா வென்பா ளாண்மலை யாளமச் சேந்திரர்
அங்குமக் கண்டா ளவரழ் குள்ளத் தழுந்தின ளாகமற் றவரும்
பொங்குற் மயங்கி யிருவரும் விடய போகசா கரத்தினுண் மூழ்கி
இங்கித மாக வனுபவித் திருக்க விவருக்கோ ராண்மகன் பிறகக (௭௩)

அம்மக னுக்கு நாமமீ னனாத னாகமச் சேந்திர நாத
ரும்மிக வாஞ்சை யுற்றுமா யாசம் பந்தத்தி ன்ருபபிணிப புற்றோர்
ரம்மிய மான பிமோளா முகத்தை நோக்கிநான் றீர்த்தமா டவந்துன்
விம்முகா மத்தி மிகமிகச் சிக்கி வீழ்ந்துஇனப் பிரியமாட் டாமல். (௭௪)

மேவிய வெண்ணை யழைத்தமீ னுதற்கு மேவுவான் கோரக்க நாதன்
ஆவலோ டவனே வெனதுமா ணுக்க னென்றறைந் திடவவன் கேட்டுத்
தாவுதன் மனத்தில் வருத்தமாய் வெளியிற் சாநதுமந் திரிகளை நோக்கி
வீவிலென் னகரைச் சுற்றிலுங் கொலையா ளிகடமை மேவுற விதித்தே (௭௫)

எவ்விதத் துறவோ ராயினும் வந்தாற் றிலதுமித் திடமென வேவ
அவ்விதத் தவருங் காவல்செய் தனரோ யாகவா சான்றினத் தேடி
செவ்வின் வருகோ ரக்கரோர் வீட்டிற் சென்றுநின் றுலக்கென் றோத
நவ்விநேர் விழியான் வெளிவந்தந் கவரை நோக்கின ணவிலுகின் றனளே (௭௬)

அன்னவ ரழகு மிளமையுந் தேச மனைத்துங்கண் டிரக்கமேற் கொண்டே
இந்நக ரத்துட் புருந்திட வேண்டா மேனெனி லிதிலர சாளம்
நன்னலப் பிமோ ளாவெனு நங்கை நண்ணுறுந் துறவினர் தம்மை
துன்னுமே வலராற் கொலையெய் துணிந்தாளெனவவர் துணக்கமுற் றுளத்தே

எப்படி நமது குருவினைக் காண்ப தென்றெணி யொருமர நிழலில்
அப்புடை யிருக்கத் துயரொடு வேட தாரிக ளடைந்தன ராக
தப்பிலகோ ரக்கர் நோக்கிநீர் துயரஞ் சார்ந்திவண் வந்ததென்னென்ன
ஒப்பிலிந் நகரான் பவரிடஞ் சென்றெம் முடைநட னங்களைத் தெரித்தால் (௭௭)

வேண்டிய பரிசு கிடைக்கும் றதற்கு மிருதங்கி நோயின னான
ஈண்டுவண் செய்வ தென்னென வெண்ணி யின்னலுந் நேனெனாவிரைசக்க
ஆண்டது புரிதற் கியாம்வரு கின்றே மழைத்தநீர் சென்மினென் றறைந்தார்
ஈண்டது கேட்டோர் மிகவிருப் புற்று மேவுமந் நகர்வயிற்சென்றார் (௭௮)

மச்சேந்தி ரகும்பி ரோமளா வஞ்சேர்ந் தொருதனி யாசனம் வதிய
அச்சேர்வு நோக்கி யவர்கண்முன் வேட மடைவுட னூடக்கோ ரக்கர்
கைச்சேர்வி னான்மத் தளங்கொட்டத் தன்னைக் கண்டிடா திருந்தது கண்டு
பொச்சாப்பி லாதோர் தெரிவுறத் தமது சீடன் வந்தானென்று பொருந்த (அ௮)

மத்தளத் தொனியாற் றெரித்தன ரதுபி ரோமளா மனந்துணுக் குற்றுக்
கைத்தல நெரித்து வினவிமச் சேந்தி ரர்தமைக் கறங் குமத் தளத்து
தித்தநல் லிசையைக் கேண்மெனக் கேட்டுச் சீடனென் றறிந்தன ஞாழந்து
சித்தமொத் திணத்து மகிழ்வொடு முகமன் றெளிவொடு பேசின ரிருக்க (அ௯)

வேடதா ரிகட்கு வேண்டிய வ்தவி விடுத்தபின் றனதுநா யகரைச்
சீடனாய் வந்தோ ரழைத்துடன் செல்வா ஞானத்திகைத் தன்னபா னங்க
ணுடொ தல்லும் பகலுரைந் திருக்க நண்ணுகோ ரக்கர் சற்குருவின்
நீடுநல் லமயம் பார்த்தொரு தினத்தி லீவிரான் னுடனவரு கென்றார் (அ௧)

நேயநா யகியை நீங்கமாட் டாதார் நீர்வளம் பொருந்துமின் னகர்போல்
தாயதா யுடற்கு முயிர்க்குமின் பஞ்செய் தொன்னக ஞாங்கணுங் கிடையா
தாயதா லுஞ்சே யவன்மிகப் பிரிய னாகலா லும்கிவ னீங்க
வாயகில் லாம லிருக்கிறே னீவா வென்பதும் வருவுறன் மாட்டேன். (அ௨)

யாதுசெய் கேனென் றழுங்குசற் குருவி னின்னைக் கண்டுகோ ரக்கர்
எதுசெய் வோமென் றெண்ணினர் சின்ன ளிருக்கவங் கொருதினத் திரவியில்
மாதுடன் சயனித் திருக்குமச் சேந்தர் ரகுரு மகவுமெல் லீணயின்
மீதுநீர் மலத்தை வீழ்த்திட வறிந்து வினாந்துகோ ரக்கரைக் கூவி. (அ௩)

இக்குழந் தையைந் கழுவியா வெனலு மெடுத்துப்போ யுதயகா லத்தில்
மொக்குணீ ராற்றி லலம்பிக்கன் மீது மோதின ருடம்பெலாஞ் சிதற
மிக்குநன் றாகத் துவைத்துவந் துலர வெயிலிடை யிடமச்சேர் திரர்தாம்
புக்குமீ னனது நென்கென வினவபுனலிடைத் துவைத்து வெய்யிலிலே(அ௪)

உலரவைத் தேனென் றுழைத்தலுஞ் சூதனை யுஞற்றினன் கொலையெனத் துய
அலறிவாஞ் சையினுன் ழார்ச்சித்து மணமே லமுந்தாறு விழுந்தன ரப்போ[ரால
திலகிய பிரோம ளாவயிற் றிலுமார் பிலுமுகத் திலுந்தலை யினிலுங்
குலவுற வறைந்து கொண்டுகோ வென்று கொதித்தழு துறப்புரண்டனளால்()

தேவரிந்துறு மயக்கந் தேசிகர் தமது சீடரை நோக்கியென் சேயை
விளிந்திடச் செய்தா யிதுநினக் கழுகோ மீனா துணியது பொழுது
குளிரந்தியா னோக்க வரவழைத் திடாயேல் கோதினற் சீடனீ யலனென்
றளிந்திடப் புகலு முன்னொரு நூற்றெட் டாயமீ னனதுற யியல (அ௫)

செய்தன ரதனைக் கண்டபி ரோம ளாமிக வகிசயஞ் சிறந்து
பொய்தவி ரவரை நோக்கியென் வயிற்றிற் பிறந்தபுத் திரனின்னென்று
மெய்தெரி விக்க வேண்டிய தென்று வினவலு மறைந்துதாற் தேழ்சேய்
எய்தின தொருசேய் துணையவன் கையி லிவனுன்சேய் கொள்கென வீந்தார். ()

பிற்குரு நாதர் தமைத்தொழு தையே பெயர்கிலா திவ்விடை வெகுநாள்
இன்புட னிருந்தீ ரிப்பொழு தென்னோ டினிதுவம் மெனவினார் தியம்ப
அன்புறு மச்சேந் திரரிவ னுடனா னணுகுறா துறிவிவ னின்னும்
என்புரி குவனோ வென்றுளத் தெண்ணி யெதிர்ப்பிரோ மளாமுக நோக்கி (அ௬)

போய்வரு கிறெனென் றேதலும் பிமோ ளாமிகு போகத்தி லிச்சை யாயவர் தம்மை நிறுத்தல்செய் வேனே லாம்விப ரீதமென் னேவென் றேய்வறு போது வழிச்செல வுக்கென் செய்வொன் றோர்தங்கப் பாளம் னாயவர் சோளி தனிவிட்டுச் சீடர் தெரிவுறு தனைந்துகண் ளெரித்தான். (௧௮)

உம்மைநா னினிமே லென்றுகாண் பேனென் றுய்த்திடச் சீடனோ டெனைந்து செம்மைசேர் நகர்விட் டோரர ணியத்திற் செலும்பொழு தொருவருஞ்செல்லா வெம்மைசே ரிடத்திற் சீடனோ நோக்கி லெறுவலுண் டோவிவண் களரால் இம்மைந் யோது கென்னலுஞ் சீடரி யாவையுந் துறந்துள வுமக்கு. (௧௯)

யாதொரு பொருளு மிலாதுறச் சோரர் பயமெங்ஙன் னருமெனவியம்பிச் கோதறு தடாகக் களாவயிற் குறுகிக் கோர்க்க ரிடத்திற்கைச் சோளி தீதறக் கொடுத்துச் சென்றனர் செளச விகிசெயச் சீடரப் போது ந்திசேர் நமது தேசிகர் தமக்கு நெடும்பயம் வருதற்கே தெதெஹ். (௨௦)

சோளியைப் பரிசோ தித்திட வதனுட் சுடர்சங்கப் பாளத்தைக் கண்டு நீளிய விதனா னல்லவோ வென்று நினைத்தந்தத் தடாகத்தி லெறிந்து பாளமெங் வளவோ வங்வள வாகப் படுங்கற்கள் பையுளே நிறைக்கத் தானொடு கைக ளலம்பினர் வந்து தமதுசோ ளியைப்புயந்தரித்தே. (௨௧)

இருவருங் கூடி வழிநடந் தேக வெகிரொரு வனத்தினைக் கண்டு வெருவறு சீடர் தம்முக நோக்கி மேவுமில் வழியிடைச் சோரர் தருப முண்டோ வென்னலுஞ் சீடர் தவிர்ந்தது பின்னனோ யென்றார் குருவதை வினவி யென்னிவ ணிங்ஙன் கூறின னெனவதி சயித்து. (௨௨)

தனது சோ ளிகையைப் பார்த்ததிற் றற்குந் தங்கப்பா ளத்தினைக் காலா தினமிகு கற்களிநுந்தது கண்டா ரவையெலா மெறிந்துகோ ரக்கா எனதுபி ரியனா யகிவழிச் செலவுக் கீந்தபொ னெறிந்துகற் செறித்தாய் நனரிது நன்றா யிருக்கிற துலகி ழுடிவா ரியற்குறு சீடர். (௨௩)

உடல்பொரு ளாவி யுதவுவ ரதைவிட் டென்வயி னுறுபொரு ளனைத்துங் கெடலியற் றினைந் யாதலா லெனக்குக் கிளருநற் சீடனே யல்லே படொனக் கடியச் சீடர்செல் வழியில் பறம்பினைப் பார்த்தகிற் சிறுநீர் விடமலை முழுதுங் கனகம தாக மேவுமா ரியர்தமை நோக்கி. (௨௪)

தமக்குவேண் டியபொன் கொள்கென வாசான் றங்கமா கியமலை தனைப்பார்த் தமைப்பரு மாயை யாலறி வழிந்தே னெனத்தெளிந் தாய்ந்துகோ ரக்கா இமைப்பிலர்க் கமுத மீந்தமா லேநீ யென்பதை மறந்தன னெனநீர் உமைக்கொரு பாக ரவதரித் தெனக்கு மாண்மிய மோங்குவ தாக (௨௫)

உலகினர் மாயை யாலுறப் பிணிப்புற் றுலவபோ லபிநயம் புரிந்த நலகுரு நாத ரல்லவா வென்று நயந்துகொண் டாடிநன் கிறைஞ்சத் தலமெலாம் வணங்கத் தக்கவர் சிரித்துத் தமனிய மலைதனை முன்போல் இலகுறப் புரிந்தவ் கிருவரும் வந்து புட்கர தீர்த்தத்தை யெதிர (௨௬)

காளிபா வுடன்தூ லந்தரர் வந்து கண்டுநன் காலிங்க னஞ்செய் தானபின் பிவர்கண் முகமனன் கியம்பி யானந்தக் கடலிலாழந் தனராய்த் தேனென வரிதன் குணவனு பவத்தைத் தெவிட்டிடா கியம்பினர் சிலநாள் யோனபி னன்பி னொருவருக்கொருவர் விடைபெற்றிப் போந்தனரம்மா (௨௭)

இத்திரத் திவனாத் தியானிப்போர் தமக்கு மிவர்புகழ் வினவுவோர் தமக்குஞ்
சித்திக ளெவையுஞ் சித்தித்து மகிழ்வு சிறப்பமெஞ் ஞானமுஞ் சிறந்து
நித்திய நிலைபெற் றுயர்வற வுயர்ந்த நிமலநா ராயணன் பதமாம்
மூத்தியு, மௌதிற் பெற்றுநல் வாழ்வு முயல்வின ராகிவீற் றிருப்பார். (௩)

கோமிசுந்தராஜன் திருவடி களை சரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௨௬) க்கு செய்யுள் (௩௨௬௩).

—•••••—

முற்றிற்று-

சாங்கதேவர்சரித்திரம்

ஒருசின ஞானந லுத்தமர் விமலன்
மருவறு கோயிலில் வந்துவ ணங்கித்
திருமக ணயக செல்லு வ னனகா
புரிவிடை டுருள்கென வருள்கொடு போளார்.

(க)

அரவணி பயனெனு மங்குறு சித்தே
சுரணிடை மேவினர் சுதரிச னத்தான்
வரவுரு வானவர் வந்தது சாங்கர்
தெரிவுற லாயினர் செய்கைதெ ரிபபாம்.

(உ)

அயலொரு தினமுதல யாமம தற்குன்
நயமக பதிபதி னுல்வர்பி றந்து
மயறரு கருமவ சத்தின ராகிப
பயமிசு சிறையடை பட்டனர் முன்னே.

(ங)

முந்தின நாரத முனிவரை யன்றை
வந்தனை புரிதலு மகிழ்வொடு கண்டு
நந்தலி லரிதிரு நாமந வின்று
சிந்தையின மகிழ்வுசி றக்கவி ருந்தார்.

(ச)

உறைபதி னுல்வரி லொன்றிய சாங்கர்
சிறையிடை நான்பல செல்லவி ருந்தோர்
மறைதெரி நாரதர் மாமுக நோக்கி
இறைசிறை கீரவெ னக்கரு ளென்றார்.

(ஐ)

என்றதை நாரத ரினிதுதெ ரிந்து
நன்றது வானந கர்க்கணு ருதால்
நின்றது பண்டரி நிலவுல கத்தில்
சென்றது சேருகி த்வினை தீரும்.

(ஈ)

புண்டரி யென்பது பாரிடை நீள்வை
குண்டமெ னத்தகு கோநக ரங்கே
புண்டலி கர்க்கருள் பொங்கரி செங்கற்
கண்டன தாளுற விடைகர முறவே.

(ஏ)

நிற்பது தண்ணெடு டுந்தல மேவுஞ்
சற்சனர் கண்டடி தாழ்வுற லாகப்
பொற்புறு பஜனைபு ரிந்துற லாலே
அற்புட னீயவ ணடைதரல் வேண்டும்.

(அ)

என்பது வினவியி சைந்துள சாங்கர்
துன்புள யாக்கைது றந்தவ ணைக
அன்பினு பாயம றைந்தருள் கென்று
மன்பெறு நாரத முனியைவ ணங்க.

(ஆ)

மற்றவர் துவாதச வக்கர மறையைச்
சொற்றன ஈன்னது சொற்றிட வன்றே
பற்றற லாயினர் பண்டுள தேகம்
உற்றுள ஜானவி யொழுக்கொரு தீரம்.

(10)

உளவொரு கிழமறை யவனிலு தித்தார்
அளவறு மகிழ்வின ராயினே தந்தை
இளமைகொ ளெட்டென விசைதரும் யாண்ம ல்
வளவுப நயனம் கிழந்தனர் செந்தார்.

(10க)

அன்னதொர் மகனெவி டஞ்செல லாக
உன்னினு மேகவு ரம்பொலி வுற்றும்
பன்னின படி வச னங்கன்ப லித்தும்
முன்னிய சித்திகள் யாவுமு மித்தும்.

(10உ)

எழிரு வித்தையு மியலறு பத்திற்
சூழொரு நாலுள தொகையுறு கலையும்
ஊழினு ணர்ந்தனர் யோகம் தெட்டும்
வாழ்வுற வாயன்வ னாததுவ திந்தார்.

(10ஈ)

ஈரெழு தூறுவ ரூடபரி யந்தம்
சாருற யமவச மாதற விரந்தார்
நேருறு வார்த்திக நிலையடை யாமற்
பேருல கிற்பிர தாபமி ருந்தார்.

(10ஐ)

கானதெ சத்தொர்ம டக்கரை தன்னிற்
ஆனம் டத்தில்வ சிப்பது மாகி
ஊனமி லாதகோ தாவிரி யுற்றும்
நானமி யற்றுவர் நாடொறு மம்மா.

(10ஔ)

ஏழிரு தூறுள சீடர்களுய்திச்
சூழற யோருதொ டர்ந்தன ராகி
வாழ்வுறு வோனொனில் வல்லவ ரில்லே
ஆழ்கடல் சூழல கத்தென லாளுர்

(10ஊ)

அன்னத றிந்தச ரீரிய னுண்மை
தன்னைய டக்குறு தத்துவ ஞானி
மன்னிய சீரள காபுரி வந்து
துன்னினர் பாலருள் சூழுகி பெண்ண.

(10஋)

வினவிய சாங்கர்வி நோதமி தென்று
சொனவவ ருக்கொரு சூழ்கடி தந்தை
முனமெழு தித்தெரி வோமென முன்னிப்
பினொழு தாதுபி றழ்த்தன டொன்ப.

(10அ)

ஆசியு கன்றெழு தும்படி யானால்
தேசிக னாயவர் சேர்தற காது
மாசறு தேவரீ டொன்றுவ னாந்தால்
ஆசறு நான்முதி யோனென லாலே.

(10ஆ)

என்றுவெறுங்கடி தத்தினை யீந்து
சென்றவருக்குத் தேர்த்துதி யென்னு
ஒன்றிய சீடனெருத்தனை யுய்த்தார்
நன்றென வான்வழி நண்ணினன் னென்.

(உ௨)

பண்டரி நாதனை யுன்னுவோர் பக்கல்
அண்டின னீயுமு னறிஞரு ணர்ந்து
கொண்டிது சாங்கர்கொடுத்தது வன்றோ
கண்டவ வென்றிட வாமைன வைத்தான்.

(உ௩)

ஊனமி லார்கடி தத்தையு டைத்துத்
தானதெழுத்தில தன்மைதெரித்தே
நானமி லாவய தேழிரு நூறும்
போனது வெறுமையி தென்றது போலும்

(உ௪)

இத்தனை வயதுக ழிங்கினை முஞ்சீர்
உத்தம ஞானமு ணாந்தில யென்ற
சுத்தசை தன்னிய சொரூபம் தெங்கும்
ஒத்தது பெரியது சிறியது ருதே.

(உ௫)

இளையது மூத்தது வென்பகி லாது
கிளர்பொருண் மாயகி டைத்தச ரீரத்
துளதினி யேனுமு ணர்த்துகொ ளென்று
வளமுட னெழுதிவ முங்கினர் மாதோ.

(உ௬)

வாங்கின சீடனெழுத்துடன் வந்து
சாங்கரி டத்தது தந்திட வாசித்
தாங்கி னுட்பொருள் யாவமு ணர்ந்து
நங்கின நாள்வெறி தாய்நெடி தென்றே.

(உ௭)

நாதெழுதினவரி வீசனா யின்றே
அசுர மொடுதரி சித்திடுவாமென்
நேசமி யற்றவி யாக்கிர மேறித்
நீதியல் பாம்புசெ லுத்திட வந்தார்.

(உ௮)

வருவது சுவர் விசைவைகினை ரோர்ந்து
தெருவழி யேசுவர் மெல்கொ ளேவவி
மருவுறு சாங்கரை யெதிர்கொள வந்தார்
கருகினை ரெதிர்வரல் கண்டிக ளித்தார்.

(உ௯)

உயிரில் தேறின ருமவர் முன்னே
உயிருள தேறி ருமமிக நாணிச்
செயிரறு மன்புசெ ழிக்கவி ழிந்து
செயிரறு மறிவரு டேசிக னென்றே.

(உ௧௦)

நெடிதுப ணிந்துமு னின்றனர் ந்நோ
படியைய ளந்துது பண்டரி நாதன்
அடி யெனை யாள்கென வாலநி ழற்கீழ்
முடி வறு தேசிக மூர்த்தியு முத்தி.

(உ௧௧)

இருவரு மொருமன மெய்திய பின்பு
மருவிய சாங்கரை வாழ்த்தினன் ஞானம்
அருளினர் ஞானந லாரிய ரிந்தத்
தருவடி நின்றவர் சார்குவர் மோக்கம்.

(௩௮)

என்றனர் சாங்கரை யில்லிடை மேவச்
சென்றனர் மங்கள தீர்த்த தாடி
அன்றவர் தங்கை நிர்வாண ம தாக
ஒன்றது கண்டனர் சாங்கரொ ளிந்தார்.

(௩௯)

மேயின சாங்கருண் மேவுத லின்றிப்
போயின ராயுறு போதறி முக்தா
பாயிமெய்ஞ் ஞானப ரந்தனை யுற்றும்
ஆயிலை சுத்தந லறிவென வன்பர்.

(௪௦)

உமதறி விபபடி யுறுமென வறியேன்
றமமக றையென வந்தடி தாழ்நது
நமவென ஞானந லாரியர் நன்காய்
அமர்தர வாழ்த்தினா சாங்கரை யமமா.

(௪௧)

சாங்கரு மற்றவா சாற்றிய படியே
திங்கறு ஞான மிகுந்து சிறப்ப
நீங்கறு முடலபி மாநநெ கிழ்ந்தே
ஒங்கரி நாமமு னைப்பவு வந்தார்.

(௪௨)

வேறு

ஞான தேவரன் றிரவுற வரிதிரு நாமம்
ஆன கீர்த்தனஞ் செயததொடங் கினரதி லறைவார்
ஈன மேவுமிக் கலியுகத் தினிலெவர் களுக்கும்
தின ரகூடக னாமமோ துறுமொரு செயலே.

(௪௩)

அன்றி வேறிலைத் தவமெனப் பாகவ தத்தில்
நன்று சொல்லினர் சுகரத ஞாலரி நாமம்
ஒன்ற வோதுறு மவரடி களிலுளவாகும்
துன்ற வோதிய நால்வகை முத்தியுந் துலங்க.

(௪௪)

நாம மோதுறு மவரடி னோணுவி னலத்தால்
தோம கன்றுமு வுலகமு முய்வுறுஞ் சொலுமீம்
மாம டந்தைமார் பின்ன்றிரு நாமத்தின் மகிமை
யாம றைந்துமுற் றுறுங்கொலோ வென்றுத யத்தில்.

(௪௫)

விட்ட லன்றனக் காரதி செய்துமே வுறுவோர்க்
கிட்ட மாம்பிர சாதமு மருளின ரினிதாய்
மட்டி லன்புள சாங்கரை நோக்கிமா தவனை
முட்டில் பண்டரி போய்த்தரி கியுமென மொழிந்தார்.

(௪௬)

சென்று கண்டவர் தமையெலாம் பாவனஞ் செய்யும்
மன்ற லந்துள வோனுரு பண்டரி வாழ்க்கை
நன்று நன்றென நால்வர்க்கும் வந்தனை நவின்ரா
ஒன்று நல்லிடை பெற்றனர் சாங்கரங் குடனே.

(௪௭)

தாளம் வீணைமத் தளமுத லியவெலாந் தயங்க
நீள வாமை னுமங்கள் வாய் தொறு நீரம்ப
ஆள ரானவ ருடன்பயின் டு நந்தா வேச
கோள ராய் நடந் தார்திருப பண்டரி குறித்து

(சடி)

கோபுரங்கண்டு கும்பிட்டுப் பாடிச் கொண்டு
மாபு ரந்தழு வலும்வணங் கலுநடித் தலுமாய்
மீபு ரந்தர நகரிதின் வேறிலை வம்மின்
ஒபு ரஞ்செல வென்றன ரொருவருக கொருவர்

(சக)

இவ்வி தத்தின் ராய்நகர் சென்றவ னிருக்கும்
செவ்வி பெற்றசா துக்களைச் சுண்டிசே வித்து
மெய்வி திர்ப்புடன் றழவினா விதித்துண்ட மேலித்
தெய்வி கப்புனல் பழந்துபுண்ட ல்களாச சோந்து.

(சஉ)

கண்டு பூசித்து நகர்வலம் வந்துகை குவித்துக்
கொண்டு கோபுர வாயிலிற் படிந்து கும்பிட்டு
மண்டு மன்பொடு கருடகம் பததர வணங்கித்
தொண்டு கொண்டபாண் டொழுகளைக் கண்டடி தொழுவான்.

(சக)

கோயிலுட் சென்று மகிழ்வுடன் றழவின கும்பிட்டுத்
தாயி லன்புள தயாநிதி தன்னினநோ கண்டி
வாயி லேதுகி வரபபர வசக்களை விர மல்கி
ஆயில்வேதமு மளவுரு வுமலன்பா லன்பால்

(சச)

வழுத்தி னார்பல வகைபெறுந் தோதடித் துத்திப்
பழுத்த பொன்னலர் மேன்மங்கை சததய பாமை
முழுத்த சீர்பெறு மாருதி கோயிற் கணமுங்கி
அழுத்து மன்பொடு கண்டுதோத் திரத்தொடர் சலித்தா

(சரு)

போற்று னஞ்சபா மண்டபம் போந்துகீர்த் தனங்கள்
சாற்றி நின்னுயின் சாங்கரச் சநதிரபாகை
ஆற்ற கங்கரைப புறத்திலோர மருங்கினி தமர்ந்து
தோற்றி ருந்தனா தீர்த்தமா விட்டலினை நோக்க

(சசு)

உணவு நித்தினா யொழிந்து முக் காளன் வற்றார்
மணநி ரம்புபைத் துளவி னுன் றினைமற வரமல்
ஆணவு மன்பினா கிடவயி ராக்கிய மரிந்தான்
வண்டெ டிங்கடல் போல்பவ னெநிநி வந்தான்

(சஎ)

தனது மெய்வடி வத்தொடு தோன்றலுள் சாங்கா
மணநி ரம்புறு மண்டப நெழுநது கித் தித்துக்
கனமி குத்துதி சொல்லினா திற்றலுங் கண்ணன்
அனகா கைததலம் பற்றின னுற்றின்று சென்றான்

(சஅ)

மணிம யத்தொரு மண்டபங் கண்டிமற் றதனான்
ஆணிமி குத்தசிங் டுதனத் தகிலகா ரணனம்
துணிம றைப்பொருள் பொன்பவி நீளபாற் றுலங்க
கணியி ருடபதுங் கண்டசந் திதியினை கண்ணி.

(சஊ)

புண்ட லீகரு நித்தரு முத்தரும் பொலியக்
கண்டு மிக்கதோ ரானந்த மேவினர் கணிந்து
தண்டு மூய்முகில் சந்திதி முன்புசாவுக் டாங்க
தெண்ட னிட்டெழுந் தாடினர் பாடினர் சீர்த்தி (௩௩)

பரவ சங்கொண்டு கண்களி லானந்த பாவ்பம்
தாமு னிற்கின்ற சாங்கதே வரைத்தனி நோக்கிப்
பிரம னைப்பெறு கண்ணாண் செங்கன்மேற் பெரிது
வரம ளித்துளேன் யாவர்க்கும் பேரின்பம் வாய்ப்ப. (௩௪)

தீர்த்த மாகியும் க்ஷேத்திர மாகியுந் தெரியா
மூர்த்தி யாயுறை கின்றனன் முன்னாக முயலுன்
சீர்த்த பத்தியின் சீலத்தை மகிழ்ந்தனெ னுனக்கு
நேர்த்த நல்வரம் வேண்டுகென ழுனரு ணிரம்பி (௩௫)

என்ன முன்னின்ற சாங்கர்தே வாசுதே வேந்
நன்ன லந்தெரி யாவெனக் கருள்வதுன் னளினம்
அன்னபொற்சர ணத்தியா ணத்தினை யன்றிப்
பின்ன றொன்றுமின் றெனவுரைத் தாரன்பு பெருகி (௩௬)

நன்ற தாகுக வென்றன னந்தர்கோ ணத்தன்
என்ற கண்ணனை யிறைஞ்சினர் வெளியில்வந் தேகிச
சென்று கோயிலிற் பாண்டுரப் கனைத்தெரி சித்து
மன்ற லார்திரு நாரண புரம்வந்து வசித்தா (௩௭)

வேறு.

அங்குறு நாளி லோர்நா எவர்தியா னஞ்செய் போதில்
செங்கன்மே னிலவுந் தேவன் றிகழ்ந்தனன் சாங்கர் நோக்கிப்
பைங்கழல் வணங்கிப் போற்றப் பரமலுண் மகிழ்ந்து நீ போய்ப்
பொங்கிந் நிரம்பு கோதா விரிக்கரை பொருந்தி நாளும் (௩௮)

கேசவமூர்த்தியாகக் கிளர்ந்தசா ளக்கி ராம
பூசனை புரிந்து வாழ்தி யெனவது பொருந்த நல்கி
மாசறு சோதி செல்ல மற்றவர் மகிழ்ந்து பெற்றுக்
காசவிந்நிரைநர்க் கோதா விரிநதிக் களையைச்சார்த்தா (௩௯)

புண்ணிய தம்ப மென்று பொருந்துமோ ழூரில் யாரும்
நண்ணுற மடங்கோ டித்து நல்குசா ளக்கி ராம
கண்ணுறப் பதிட்டை செய்து கணிந்தன்பு நிரமயிப் பூசை
பண்ணின ராகி நாளும் பயின்றனர் சீட னோடு (௪௦)

பரமனைப் பாடி யங்குப பயிலுநா ளினிற்கல் யாண
புரமதிற் றனவா னாகிப் பொருந்துசங் கரனென் றோச
விசுவமோர் பார்ப்பான் வீந்தான் விசுவையா யினம னூட்டி
இருதுவா யினான் னுன்றி யிரங்கின ளடிது சோர்ந்தான் (௪௧)

உளதனம் யாவந் தான தருமங்க ளுளுற்றி மைந்தன்
கிளொலும் பெடுத்திப் போய்ப்பா கீரதி விதித் கெண்ணித்
தனார்வுறு மருகி யோடு காசியாத் தினைக்குச் சார்வான்
வளர்புகழ்ச் சாங்க தேவர் வசிக்குமூர் வந்தி றுத்தான். (௪௨)

வந்தவன் சாங்க தேவர் மகிமைகள் கேட்டன்றோ னாச்
பிசுதையிற் காண வெண்ணி மருகியுந் தானுஞ் சென்று
முந்து தான் வணங்கச் சாங்கர் மொழிந்தன ராசி பின்னர்
அந்தமில் மருது தானு மவரடி பணிந்து நின்றான்

(௧௩)

சுரிசும னிழைவு கண்டு சுமங்கலி யிவளென்஁றெண்ணி
அரியநன் மகனுண் டாக வுனக்கென வாசி சொன்னார்
பெரியசோ னக்காள் கேட்டுப் பிள்ளையும் விதவைக் குண்டோ
தெரிவைமற் றிவளை வேட்டோ னெனதொரு சிறுவன் செத்தான்.

(௧௪)

யாமிரு வருமன் னன்ற னெலும்பினைக் கங்கை சேர்க்கப்
போமிடை துமைச்சே வித்துப் போவது கருதி வந்தோம்
சாமிமற் றிவருக் காசி சாற்றிய துண்மைத் தாமோ
நோமிது வெணக்கண் ணீர்விட் டழுதன ணுவன்றுநின்றான்

(௧௫)

கின்றவ டன்னை நோக்கி நிறைபுகழ்ச் சாங்க தேவர்
ஒன்றுமென் னுனாபொய் யாதுன் மருகிக்குப் புதல்வனு ண்டாய்
நன்றுதுந் குலம்வி ளங்கு நாளுமென் றங்க முன்பு
துன்றுதப புரிந்தல் வங்கத் தோய்வுறத் தீர்த்தம் பெய்து.

(௧௬)

அத்திதோய்ந் துறுதீர்த் தத்தை யளகத்தாள் பருகச் செய்தார்
வித்ததாய் மருகி கர்ப்பம் விளங்குற வயிறு வாய்த்துப்
பத்துமா தமுஞ்சென் னீன்றான் பாலனைச் சாங்க தேவர்
புத்திரன் றனக்கீ னாந்து பகல் செலப் புனிதஞ் செய்து.

(௧௭)

விட்டல னென்னு நாமம் விளங்குறப் புரிந்தா னுரார்
மட்டறு மிகழ்வு செய்து வரமைந்தன் றனக்கைந் தாண்டு
கிட்டலு முபலீ தஞ்செய் கிறதற்கு நிச்ச யித்தார்
கட்டறு பாண்டு ரங்கன் சந்நிதிக் கழைத்துச் சென்றார்.

(௧௮)

சென்றனர் பாண்டு ரங்கன் சேவைசெய் தான பின்பு
நன்றதா முகூர்த்தந் தேர்ந்து ஈன்மறை யோனாக் கூ வ
அன்றவர் மகன்றன் பூரு வோத்தர மறிந்திச் செய்கைக்
கொன்றல மென்னச் சாங்க ருந்தியங் கமலத் தோறல்.

(௧௯)

இம்மகன் பிறந்தா னாத லாலிதைக் குறித்து நீவிர்
தும்மன மிசைந்து போதல் செயுமென துவன்று வேண்டச்
செம்மலர் மகள்கோ மான்றன் செயலிறற் பிறந்த தானால்
கைம்மைதன் மகன்செய் கைக்கு வருவனோ காணவென்றார்.

(௨௦)

வருவன்விட் டலனென் றோகி மதித்துண்ட தீரத் தெய்கிபு
பெருகமு தாகி யாவு மமைத்திரு பிறப்போர் மேவக்
கருகினர் கூவப் பார்ப்பார் கண்ணன்வந் தனனோ வென்றார்
கிருவரன் வந்தா னென்றார் செப்பிய தறிவோ மென்று

(௨௧)

மேவினர் கோயி னோக்க விட்டலன் றனைக்கா னாமல்
மாவியப் படைந்து போந்தார் மதித்துண்டக் கரையி னோக்கக்
கூவிய மறையோர் வந்தா னொனச்சுதர்ப் புஜங்கு லாவத்
தாவிலின் னமுது பெய்யச் சார்ந்தகண் ணினக்கண் டார்கள்.

(௨௨)

வியந்தன ரின்பு கூர்ந்து மேவுசாங் கரைபு கழிந்து
நயந்துசெய் வினைமு டித்து நல்லமு துண்டு சென்றார்
உயர்ந்தநற் குணத்துச் சாங்கர் மூவரோ டிலகம் பூத்தோர்
இயைந்தகோ யிலிற்போய்ச் செவித தேத்தினா விடையும் பெற்றார் (எ௦)

மீண்டுதா முறைபு மூர்க்கு மேவின ரிருக்கத் கோந்தார்
ஆண்டோர் யாரும் போற்ற வம்மக னணிலி வாசம்
கூண்டெப் புரிந்து கிள்ளுள் போனபின் மகன்மே லன்பு
கூண்டெ வருள்பு ரிந்து சொற்றனா விரதமாக (எ௧)

கடகங்கார் திகையென் றோது மதிதொறுங் ககனந் தீண்டும்
தடமதில் சூழவ தான பண்டரி சார்ந்து நின்ற
குடநட மகிழ்வோன் றண்ணைக் கும்பிட்டு வருக வென்று
திடமுற வுரைத்துச் சென்றார் து வாரகை சீடரோடு (எ௨)

வேறு

வருவழி தனிற்றா னுரிலே வாழும் யாதவ பண்டிதா மகிழ்ந்தார்
அருண்மிகு சாங்கர் வருகிறா னொனக்கேட் டவாதமை யெதிர்கொளச் சென்று
திருவடி பணிந்தங் கவரநுள் பெற்றுத் திகழ்வயி ராகியா ஞானம்
பெருகின ராகி ஹரிகிரு நாமம் பேணி ருடருன செல்ல (எ௩)

முயன்றன மதுதோந் தெழுமதிச் சூலின் முடி நதமற தவர்மகிழ் துணைவி
நயந்தெரி கணவ ருறவினர் தடைக்கு நணுருறு துடனபினர் நடந்தான்
வியந்துபண் டிதருள் சாங்கர்பின் றொடர்ந்து வினாவுறச் சூலின் னடையில்
அயர்ந்துபின் செலுங்கான் மதிநிறை வாயிற் றணிமகி ழேத்தினருகில். (எ௪)

உறுபிர மார னியத்தினில் வயாக்கொண் டோவுற லாயின ளந்தோ
பெறுமமை யத்தென் கணவரோ சாங்கர் பின்றொடர்ந் தேகின ரிங்கே
மறுகுமென் றனக்கோர் துணையிலே குருவாய் மன்னிய சாங்கரோ துணையாய்ச்
சிறுமியென்வருத்தந் தீர்த்தல்செய்யாரோ வெனச்சொலித் தேம்பின ளழுதான்

அக்கணத் துற்றான் றுவரையிற் கண்ண னரிவைதன் னுருக்கொடு தோன்ற
மைக்கணம் மடந்தை நோக்கியெங் கிருந்து வருகிறாயம்மற யென்னச்
சக்கர பாணி நின்வயா நீக்கச் சாங்கரிங் கணுபயிளு ளொன்பேர்
தக்கிருஷ் ணபாயி யென்ற்தவடவி தன்னிலோ ருமமைத் தன்னே (எ௫)

அமைத்தவு ரதிலோர்மனைவர மெள்ள வழைத்தவ டனைப்புக் விருத்திச்
சமைத்துப சார மெளிதினிற் றினையன் றனைபெறச் செய்துதாய் சேய்க்கோர்
குமைப்பதின் ருத வுபசரித் தினிதோர் மதிவரை கூடியங்கிருக்க
நமைப்புரந் தருள்வோன் றுவரையைச் சாங்கர் நண்ணினர்கோமதி நதியில் (எ௬)

மும்மதியளவும் வழியுள தீர்த்த முயன்றினி தாடிய முறைபோல்,
அம்மணிநீரி லாடினர் கண்ண னமர்திருக் கோயிலுட் சென்று
கைம்மலர் முகிழ்த்தட் டாங்கம் தாகக் கனிவொடு வணங்கியக் கண்ணன்
தம்மனத் தமையக் கருதினர் தோன்றாத் தகுதிகண் டவன்செய லறிந்தார் (எ௭)

நாதனுக் கென்ற னந்தனைப் பெறச்செய் காரிய நண்ணிற்றே யென்று
வேதனை மிகுந்து மகப்பெறுவித்த வீட்டகத் திறநனி விராந்து
போதரல் செய்தங் கம்மனைவாசற் குப்பைபோக் குறுஞ்செயல் பொருந்தும்
மாதுவானு மாநினைக்கண்டார் மற்றவன் வந்து கும்பிட்டான். (எ௮)

கண்ணனமா டையிலூற கும்பிமவனாக கண்ணனை நயவுறா சதனது
துண்ணணி மகளைப் பெற்று மவனை யுனக்குநர் றுணையதா யுற்ற
வண்ணமே கலையா ளெங்கென வாசல் வைகுவோ டானென வகுத்தாள்
துண்ணென உரது நோக்கலுங் காணா சோநதுரின் நனரது போதில் (அ௩)

பெற்றவள பிள்ளை தனைக்கொடு வநது சாங்கர்பா தத்திடைப் பெய்து
நற்றவா தமமை வணங்கிமுன் நனக்கு நடந்தது நவின்றுதே சேகோ
பறந்து வாயநீ ரனுப்பின கிவநு பாயிவந் துபசரித் ததுவும் [ல்வ்
சொற்றன்ன கேட்டின புண்ணியங் கண்ணன் றுணைசெய்தா நென்றிதஞ் சொ

மநனூடு தாயை யழைத்துடன் கொண்டு வழியெலாங் கண்ணனை நினைந்து
க்கவுசோ துவனா சாரநதுகோ யிலிற்போய் ஜநாததனன் றனைததரி சிதது
திக்குப் பிசக லோசனூ சீன தயாரிகி யேகிருமாலே
நிகழுமுன செயகை கனையெவ ரறிவார னீணிலததென்றுதோத் திரிததார ()

பண்டித ரிடதகினை மனைவிபுளு சேயும் பயிலவொப புவிதகிவ ளிடதகில
மணமென பொடுநீ வாழநதரி பஜனை வழுததுதல செயதுநா னுளும்
அண்டமும் பிள்ளை யாகியுன குலததா ரனைவரு மரிககன பராகித
தொண்டசெய கிருப்பா னொன்றி தாசி சொல்லியூக கனுப்பினா மாதோ. ()

வேறு

கிங்கனோ நானக ணிருடது தேரன
பங்கயப் பதங்களைப் பணி டது உடரோ
டங்கணின் றினிதுமுன னமா டது வைகிடம்
தங்கலசெய தமாநதனா சாங்க தேவரோ (அ௪)

அவிநதனும் பேதரி யாளும் லேநதனும்
எவஞ்செய வரிசிவா லயங்கன யாவையும்
துவநதனை யாயமறை யோருந துன்புறப்
பவநதெறு விட்டலன் பரிவு கொண்டனன் (அ௫)

சாங்கனாப் பேதரி நகரிற் சாங்கெனப்
பாங்குந நலவிடை பகரது போக்கினை
நீங்கருஞ் சீடாக ணிறையச சென்றனா
லங்கரி சீர்த்தன முஞ்றிக கொண்டனோ. (அ௬)

தாரியிற சங்கமா தலைவ னாகியும்
ஆரிய னுமலய கராச னனபெரும
சீரிய தனகுரு வருளிற சிற்சில
காரியமா னமாந கிரியங் கற்றுளோன் (அ௭)

ஆதன மொன்றுமபெற றதிலவந தோதமக்
கீதலசெய் கிருத்திமற றகிவி ருந்துழி
மீதுநீஇத தலைகிழக் கா கவீழநதபின்
திதுறச சிரித்தவ மாணஞ் செய்குவான். (அ௮)

சீடனோ டிப்படிச செய்யு மன்னவன்
தோடலா துளவினென் றெண்டர் தம்பெரும்
பீடறிந துளம்பொரு னுகிப் பேணுந்தன்
மாடமை நாடிக்கவா பெடலா வைத்தனன் (அ௯)

ஆயவ னுறுசெய லறிந்து சாங்கர்தாம்
தீயவன் நீமையைத் தீர்க்க வெண்ணிலா
போயவன் மடத்திடைப புருதக் கண்டவன்
மேயநன் னயத்தொடா சனத்தின் மேவென்றான்

(௧௧)

ஆசனத் தின்செய லறிந்து நோக்கலும்
தேசனல் பட்டது தீர்ந்து போயிற்றால்
மாசடை மனத்தினன் கண்டு மாழ்கினான்
யேசலன் வாய்நனி பயந்து பேசுவான்.

(௧௧)

இத்தவி சான்மிகு மகிமை யேற்றயான்
அத்ததும் மகிமையை யறிவு ருதுசெய்
கைத்தவென் பிழைதனைக் கமைசெய் தூள்கெனச்
சித்தர்தஞ் சேவடி சேவித் தானாரோ

(௧௨)

கண்டஐங் கமர்சுன கனுக்கு வைத்தபோ
கொண்டதால் வினைவதென் கொலோவென் றஞ்சியே
அண்டருஞ் சிறையிடை யதனை வைத்தனா
ஒண்டவ ருடனய லேகி யுற்றனர்

(௧௩)

அஞ்சுநா றளவின ரான ஐங்கமர்
விஞ்சுறு சுவையமு தமைத்தீ வேண்டிடத்
துஞ்சுறப் போனக முணத்தொ டங்குபோ
தெஞ்சுற லின்றிப்பூ ணிலிங்கங் கைக்கொள்வாரா.

(௧௪)

பொகிவற நோக்கினர் போர்த்து றந்துணி
அதினுறு மிலிங்கமின் ருகச் சாங்கனாத
துதிசெயா தியற்றிய தோமி லாயதென்
றெகிர்செலீஇச் சாங்கருக் கியன்ற தோதினா.

(௧௫)

பற்பல முகமனும் பகர்ந்து மற்றவர்
பொற்பதம் பணிந்துசெய் பிழைபொ றுத்தெங்கள்
சிற்பரக் குறிவரச் செய்யு மென்றனர்
சொற்படி கேட்டெதிர் சொல்லு கின்றனர்.

(௧௬)

நீயிர்சேர் நாய்தனை நிரம்பப் பட்டினி
யாயிற் வறையிடை யடைத்து வைத்ததால்
மேயின பசிகொடு விழுங்கிற் றென்றனர்
நாயினு புரியுமோ நவில்வ துண்மையேல்.

(௧௭)

குறாமுக வாய்ச்சிவக் குறியெ லாம்வர
விராவினிற் றருகென வெளிக்கொண் டக்கனைப்
புறாதவிர் வோர்வயிற் பொருந்த வுய்த்தனர்
இனாயென விழுங்கிய விலிங்கம் யாவையும்.

(௧௮)

அக்கந் கக்கென வருட்கொண் டோதநாய்
கக்கவைஞ் ஞாறிவிங் கங்க ளும்விழத்
தொக்கவை கண்டனர் வியப்புத் தோன்றிமே
தக்கநீயா கத்தினிச் சாங்க தேவர்தான்.

(௧௯)

பணிந்தெழுந் தும்பெரு மகிமைப் பண்பினை
அணிந்துரைத் திடவெவ ரால டங்கும்யாம்
துணிந்துடைக் கருவங்க டுடைத்துச் சூதெலாம்
தணிந்துமைச் சரண்புகத் தக்க வாசெய்தீர்.

(௩)

ஆதலா லெம்மையீ டேற்றற் கச்சுதன்
போதரல் செய்தன னென்று புந்தியில்
காதல்கொண் டனமெனக் கழறு வோர்தமைத்
ச்சுத நோக்கினர் செப்பு கின்றனர்.

(௩௧)

முன்புபோற் றீமைகண் முயல்கி லாதிறைக்
கன்புசெய் தரியடி யாரைப் பூசித்துத்
துன்பகீர்த் திருமெனச் சொல்லிப் பேதரி
என்புரஞ் சேர்ந்தனர் யாவ றோடுமே.

(௩௨)

வேறு.

நானம் புரிந்து புரிபு சையுநன்கு செய்தோர்
தானங் குலாவி யரிதீர்த் தனந்தாஞ்செய் காலை
ஆனந்த மேவி யவனுள் ளவர்கேட் டிருக்க
ஊனந் தவிர்ந்து திருமா லடிக்குண்மை யன்போன்.

(௩௩)

ஹரிதா சருக்கு மிதும்ன் பினைந்த ராஜன்.
பெரிதா சரிக்க வுழம்பே தியன்பேர்வி லன்பர்
பரிசீர்த்த னங்கள் வினையுற் றனன்பொங்கு மன்பாய்
விரிதா சருக்குப பிரசாத மெய்யன்பர் நல்கி.

(௩௪)

விடைநல்க லாக வரும்வே தியன்மேவு சாங்கர்
புடைவந் திறைஞ்சி யெமையாட் கொளப்போந்த சாமி
மிடையிந்த ழுரி னரசன் மிகுதுஷ்டன் வெய்யோன்
ஐடையொன்று வேத ரிகோ வயினிற்று வேசி.

(௩௫)

ஐனன்மனைவி விடபபாம்பி னுலாவி தீர்த்து
போ னு ளதனால் வருகின் றிலன்போன தின்றேல்
தானான் புவிமீ தரிசீர்த் தனஞ்சாற்ற லுற்றால்
கோ னைவனாக் கடிவான் மிகநோ விழைப்பான்.

(௩௬)

நுநுமால் புகழ்ந் ருளைத்திங் குறுஞ்செய்தி கேட்டால்
வருவான் வருத்த னெனச்சாங்க ரவ்வார்த்தை கேட்டிப
பொருளாம் பின்மாண்டா ளெழுச்செய் குவன்போந்து வேத்தற்
கொருவாய்மை கூறு கெனச்சொல் வினருள் ளரிங்கி.

(௩௭)

உட ன்வே தியான் ற் றெனவோடி மன்னற் குடைத்தான்
திடனே யெளிற் கூ வுகியிங் கெனவேந்து செப்பப
பாடா கண்ணபள வியன்ருண்டர் தம்பக்கன் மேவி
அடன்மே வியகோன் வரச்சொன் னதையாங் குளைத்தான்

(௩௮)

குழுவும்பல் டிட ரொடுமால் பெயர்கூறி வந்தார்
வழுவின்னு சாங்கா வரல்கண டெதிர்வந்து மன்னன்
பழுகின் றழைத்தோ தவிசே றுறும்பாங்கு செய்து
முழுதும் புகழ்ந்து விடந்தீர்க்க முந்துற் றுளோரால்

(௩௯)

செய்யுந் திரங்கள் பலசெய்து மென்றேவி யானான்
உய்யுந் திரமொன் றிலளா லுதரங் கிழித்துப்
பெய்யுந் திரமா மணப்பைந் துகள்பெய்து வைத்தேன்
நையுந் திரங்கொண் ளெனன்கு நாளாக நானே

(௩௩)

நானைக் கழினைக் கொடுநண்ணி மசீதில் வைக்கும்
கோனைக் கருகித் துணிவுந் துளங்கொண் டிருக்கும்
வேளைக் கெகிர்மே விரிர்சாமி நீர்வெவ் விடங்கொண்
டானைப் பிழைபயித்திடினும்மை யொப்பாவ ராரே

(௩௪)

என்றோத லுஞ்சாங்க தேவோர் துளசித் தளத்தை
நன்றே யழன்மே விடுகென் றவன்கையி னல்கக்
குன்றே புறாதோ ளவனன் றெனக்கொண்டு ளேகித்
தன்றேவி தன்மே விடமற் றவடா னெழுந்தான்

(௩௫)

எழுந்தா ளிடவார வாரித்திடவேந்தல் கண்டு
செழுந்தா மரைபோன் முகந்தே சுறவாததை செப்ப
அழுந்தா தாத்தோ டவன்பே சலனாகி யார்க்கக்
கொழுந்தா மரச னிதுவென் னெனக்கூசி யஞ்சி

(௩௬)

வெளிவந்து சாங்க ரிடையென் மனைவிக்கி னைவி
தெளிவந்து முன்னை நினைவின்றி யென்றே சிலமா
களிவந் திலாமை யறுகின் றனள்கண்ண னன்பால்
ஒளிவந்த சீரி னிறுவீ றொனவோதி நின்றான்

(௩௭)

அவன்சொன் னதுகேட்டு நீபோ புனதன்பி னுளை
எவன்செய் வதுநா னுனக்கென்று கூ றன் னவன்யாவ டென்ன
நவன்செய் திடசெய் புறிலொப புறுகென்று நாளும்
தவன்செய் துயாந்தோர் மயக்கந்தெறச் சாற்றினாரே

(௩௮)

நன்றென் றிசைந்து மனையாள் வயிண்ணணி யோத
இன்றென்னை யுய்யப் புரிந்தோர் வாயினானு நீயும்
சென்றின்பு கூடச் சரணு கதிகெய்து வேண்டி
நின்றின்னு மன்னு றொதுவேண் டினு நேர்தல் வேண்டும்.

(௩௯)

இவைசெய் திலையேற் பிழையே னெனவேந்த னீசொன்
னவைசெய்வ லென்றன் னவளோ டவர்கார்பின் மேவி
எவைசொல் லினினும் பணியே புரிவேமெ னுத்தி
நவைகொய் தவர்தான் பணிந்தேத்தி முண்ணனி நின்றான்

(௪௦)

உன்னா லு முன்னை யுறுவோ ரினுமூரி லெங்கும்
மன்னு லயங்கண் மறைவே தியர்வைகு கோக்கள்
இன்ன வுறும் லரிதா சனாயேத்தி யன்பு
பன்னா லு மேவி யரசா னுதிபண்பொ டென்றான்

(௪௧)

குருசாமி சொல்லு வதுகேட் டிளங்கொண்டு நனநெ ற
துருகா தரத்தி னெமெந் திரிக்குணமை யாகக
திருகாது சாமி யுறாசொற் படிசெய்தி யொன்று
தருகா தலிக்குண் மகிழ்வாக வந்தா னமைந்தான்.

(௪௨)

அன்றே யவிந்த னடங்கப் புரிந்தங்கு நின்று
நன்றே தொடர்ந்து வருசீ டர்கனோடு நாடிக்
குன்றே புனாகோ புரப்பண் டரிக்கோயின் மேவி
நின்றே பணிந்தார் பணிவிட் டலன்றனை நேர்ந்து.

(1120)

வேறு,

பாண்டு ரங்கா விட்டோ பாதி னதயாளா
நாண்டு நான்ச மாதியடைதற் கிசைவானேன்
வேண்டு மதனுக் கெத்தத் தலநீ விழைகின்றாய்
தூண்டு கென்று கேட்ட விலலன் சொலுகின்றான்.

(1121)

நீதங் கும்புண் ணியதம் பத்தி னிலைகொண்டே
பேதந் தீர்ச மாதி யடையப் பெறுகென்று
ஏதந்தீரா ஷாட சுத்தத் திதியென்னப்
போதம் மேகா தசுதோ றும்போ துறுகின்றேன்.

(1122)

என்றே வரமும் விடையு நல்க விசைவாகி
நன்றேய் பரமன் றன்றோ டலர்மே னங்கைக்கு
நின்றே துதிசெய் தடைவே கும்பிட் றிறநேரோ
குன்றே புராசற் குணர்புண் டலிகர்க் கும்பிட்டு.

(1123)

ஆனந் தக்கண் ணீரோ டவ்வுந் வலம்வந்து
தானந் தக்க தென்புண் ணியதம் பஞ்சேர்ந்து
மோனங் கைக்கொண் டுறுச மாதி முறைமேவற்
கூனம் பற்றா துறுமூர்த் தம்பார்த் துடன்மேவ.

(1124)

தம்புத் திரரின் முன்ன னாங்கே சவனோடு
பின்புற் றவனா கியவிட் டலனும் வரல்பேணி
முன்புற் றவனுக் காறக் கரமந்திர முன்ன
இன்புற் றருளியான்ச மாதி யுறலாலே

(1125)

என்புசனையா தியசம் பிரதா யத்தெய்தி
மன்பு தலமேல் வருகார்த் திகைமா தந்தோறும்
பொன்பு மகள்கேள் வன்பண் டரிபோய்ப் பொலிவாக
அன்பு டருகப் பணிவுற் றினிதிங் கடைவாயே.

(1126)

வேறு

என்றுதம சீடருக்கும் யாவருக்கு மநிலங்க ளிசையச் சொல்லித்
துன்றுசக மிட்டியறு தூற்றொடிரு பத்தேழிற் றேன்றமாண்டாய்
நன்றுறுகு ரோதனவா னித்திங்கட் சுத்தசத்த மியின யிற்றின்
அன்றினவோ ருங்குமூமி அரிநாமம் புகலவர சடியிற் சாங்கர்

(1127)

பதுமவா தனத்திருக்க யாவரும்வந் தனைசெய்து பல்லாறேத்தக்
கதுமெனமற் றவரவர்க்கா சீர்வகித்து விட்டலனைக் கருதக்கண்ணன்
எகிரில்வந்தங் கவராலி யாவருங்கா ணத்தனக்கு ளைகமாக்கித் [ரும். (1128)]
துதிகளெல்லோ ருஞ்சொல்ல மறைந்தனன்பின் கண்டுநின்ற தொண்டர் யா

ஈசுஉ

ஸ்ரீ பக்தலீலாமிர்தம்.

ஜயஜயா காரஞ்செய் — மாங் களைப்புகழ்ந்து சமாதியுசை
இயல்வொசெய் தவரவர்தம் மிருப்பிடஞ்சென் றார்பின்ன ரீராருண்டு
பெயர்வுறத்தம் மினையருமா ரனுக்கன்போ டெதிர்தோன்றிப் பெறற்குறாத
உயர்வுறநல் லுபதேச முதவிவிட்ட லன்றனக்கு னுற்றாரசாங்கர். (௩௨௬)

சாங்கதேவர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகசரித்திரம் ஐசு-க்கு செய்யுள் தூகுகி

முற்றிற்று.

சோகாமேளர்சரித்திரம்

உலகவை குந்தமா யுற்றபண் டரியிலே
இலகுபஞ் சமருலத் திற்பிறந் தார்நலம்
விலகலின் றுறுசோகா மேளொன் பார்தினம்
சிலவுதுண் டத்திலே நெடிதுவந் தாவொர்.

(க)

அரிதிரு நாமமே அமுதபா னமதெனப்
பெரிதுகொண் டாடியப் பெருகுமூர் சூழ்வதாய்
மருவுதண் ளெவினான் வளர்பெருங் கோயின்முன்
கருகிவந் தனைசெய்வார் கணிதமில் லாதோ.

(உ)

ஆனபின் றங்குடும் பத்தைர ஸூணசெயற்
கூனமின் றுறுவர்பின் பொருதினந் தன்னிலே
ஞானசஞ் சீவியாய் நவில்விடோ பாவின்முன்
போனவன் பரையெதிர்ந் தனர்சிலோர் புகலுவார்.

(ஈ)

கோயிலுட் புருதலுங் கொண்டலைக் காணவும்
நீயியைந் தவனலாய் நெடிதுகும் பிடுதலுண்
டாயினென் வரும்கத் தாயலுண் விழையுமோர்
நாயினென் பார்தமை நனிபணின் துரைசெய்வார்.

(ஊ)

சினகரம் புருதலுந் தேவனைக் காணவும்
எனதுபுன் குலமொவா தாயினு மிரவிதான்
உனரும்யோ சனையிலக் கத்திலுந் றுலுநீர்
வனசமா மலர்செவே மலர்கிலா தொழியுமோ.

(ஐ)

சந்திர னளவிரட் டித்தகிற் றங்கிலும்
உந்துநே மிப்புளுக் கினாதரா தொழிவனே
அந்தநீ திப்படிக் கடியெனுக் கச்சுதன்
தந்திடா தொழிவனே தனதுசே வடியையே.

(ஐ)

தூரரின் றிடுவதென் குலமுடைத் தொன்மையே
ஏரதன் நெனவிழித் திடுதலா லீலைபயன்
பேர்கிடொன் றவர்தமைப் பிரிவுகொண் டினிதுதஞ்
சார்விடந் துன்னி னாரரிபதந் தவர்கிலார்.

(எ)

அன்றிரா விமலன்வந் தவனாயன் பொடுவரு
கென்றுகோ யிலினகத் தெய்தவைத் திரவெலாம்
நன்றுபே சினனுனை நான்விடே னுமனே
டின்றுமுண் பொழுதுதின் னினைவினெய் தினனென

(அ)

அதுவினாய் நீயநா தனாயளித் தருள்வதே
கதுவுமுன் செயலெனக் கழல்பணிந் தினிதினார்
வதுவிடிந் திடுமுனே வரும்வார்ச் சகர்தெரிந்
திடுவெனே புதுமையிங் கியலுவோ றொவொன.

(ஐ)

இறைதிகைத் துறுவனோ புலையனிங் கேயென
அறைசெவித் துளைபுகப் பினுமடுத் துறவினாய்
உறைவதப்புலையனே யெனமகித் துறுவனோ
மறைமுதற் றலனிடத் தெனமனத் தளர்வோடே. (10)

அகமுளாய் வெளியில்வா வெனவழைத் தவனாரேந்
புகறிதுத் தகமுறத் தருவதோ புலையனே
தகவினீ சென்றதெத் தகைமையே சாற்றென
மிகநயத் துறல்செய்தான் விமலனா நென்செய்கேன், (10க)

என்றுறாப் பவனாயிவ் வுறாவிட் டேகு நீ
நின்றிடிற் றண்டமே நேருமென் றுறாசெயச்
சென்றுதம் மனைபுடன் நிங்களம் பாகையா
றொன்றுமக் களாயிலோர் குடிசைசெய் துற்றனர். (10உ)

நாடொறும் பாண்டரங் களைவிடார் நாமர்போற்
பாடுகின் றவொரு பகலினிம பத்தரு
வூடுணும் பொழுதுருக் குமணிநா யகவெனே
கூடுகின் றிலையென்முன் கோபமோ வெனுமுனே, (10ஈ)

விடலிலா ருடன ளாய விட்டல னமுதுணக்
கடவனா யமர்தரக் கண்டுசோ காமேளர்
உடன்மிகப் புளகமுற் றருகியுட் களியின் மூழ்
கிடவடுத் தனரவண் கேடிலர்ச் சகரரோ. (10ஐ)

அந்தவே னையிலிடுந் துணைவியை யமலனுக்
கிந்தநற் றயினாரீ யிடுகெனத் துணைவியார்
சிந்துபோ தவளவுஞ் சிந்திமற் றதுதெரித்
துந்துசீ ரமலனா டையின்மிகுந் துற்றதே. (10ஔ)

நாதனார் துகினைந் திடல்செய்தா னன்றதோ
பேதையே யென்றுகோ பித்திடும் பொழுதிலே
மீதுலாங் கொடியுமெச் சத்தைமேல் விடவுணர்ந்
தேதுநீ யுஞ்செய்தா யிறைவன்மே லென்றனர் (10ஐ)

ஒட்டினார் கொடி யைமற் றதையுணர்ந் தர்ச்சகர்
காட்டி ல்வந் துண்பனோ கண்ணனின் னோடெனை
நாட்டிநீ நகுதியோ நன்றெனக் கவுண்மீசை
நீட்டியங் கையி னுணிறைவுறத் தாக்கியே. (10ஏ)

குளிரநீ ராடிமால் கோயிலிற் சென்றுகா
ணளவின்மா லாடையெல் லாந்ததி யாகவும்
மிளிர்ந்தரக் கவுள்கள்வீங் குற்றதும் விழிகள்சேந்
தொளிர்வதுங் கண்டுதுண் னெனவுசா வினரரோ (10அ)

தாம்வரும் பொழுதுவேப் பந்தருக் கீழ்நிகழ்ந்
தாமநிங் குற்றதென் றகம்வெநீ இயையனே
மாமகிழ்ந் துற்றசீர் மாற்பனே புலையரும்
யாழுமொப் பேயுணக் கென்பதோர்கிலமரோ (10க)

பிழைபொறுத் தருள்கெனப் பெரிதுகொண் டாடிமா
ஊழைவிடத் தோழ வந் துற்றதா சகாமிகும்
விழைவுடன் கண்டுநீ விமலனன் பதனிலே
தழைவதா யுனதுவ சஞ்செய்தா யறிகிலேம்

(உற)

ஆதலா னீயெம்மே லருள்செய்தங் கவனிடம்
போதுவா யெனவழைத் தங்குளே புகவிடக்
காதலோ டமலனைக் கண்டிசோ காமேளர்
கோதுறூ தணையமுன் குறியெலாம் போயவே

(உக)

அந்தவா றுண்தங் கணைவருந் தெரிவதாய்
வந்துகொண் டாடினர் வருசோகா மேளரும்
எந்துமோர் தடையிலா தன்றுதொட் டென்றுமே
மூந்துவா ராயினார் முதல்வனார் கோயிலே

(உஉ)

சோகாமேளர் திருவடி களேசரணம்

ஆகசரித்திரம் யெ-க்கு செய்யுள் நூடாஉய.

முற்றிற்று*

கபீர்தாசர்சீடராகிய

பத்மநாபவேதியர்சரித்திரம்

காசிப்பதி தனிலோர்வணி கன்செல்வநி றைந்தோன்
மாசற்றவ னுக்கைகந்துநன் மகவுந்திரு மாணுந்
தேசிற்பொலி மனையாள்குண வதியுமனை சேரக்
காசற்றறு முறவோர்பலர் கவினத்திகழ் நாளில்

(க)

குட்டப்பிணி யுடன்மேயது குழைபுண்மி கலாகி
முட்டக்கிரு மிகன்புண்டொறு மொய்த்துத்துயர் செய்யக்
கிட்டத்தகு மவர்கிட்டில ராகக்கெடு நாற்றம்
எட்டப்படு துன்பத்திடை யெய்த்தான்வெகு காலம்

(உ)

நற்செய்கைகள் பலவும்புரி நல்லோன்மிக நல்லோர்
இச்சைப்படி பலநல்லற மெல்லாமியை வித்தும்
மெய்ச்சப்படு பரிகாரநல் விதமொப்பன செய்தும்
எச்சப்பட லிலவாகிய தெதுசெய்யினு நோயே

(க)

யினியாற்றல னானுறு பெரியோர்தயை யழையாத்
தணியாது நோய்சானவி தனிலெண்ணிவி டற்கே
துணிவாயினி துடனேகொடு தொலைமின்னென வேண்ட
எணியாங்கவ டொல்லாமினி யென்செய்குவ தென்றே

(சு)

இசைவின்படி செய்யாவிடி லெய்தும்பழி யெனவே
நசைதுன்றின டொல்லோர்களு நனிதுன்றின ராகி
அசைவின்றினி தவனைக்கொடு வருஜானவி யருகே
மிசையொண்கரை யிடைவநதனா விடவேதுணி வுற்றார்

(சு)

அப்போதினி லதுகண்டவா யாருங்குழு வாகத்
துய்ப்போரரி பெயராயப துமநாபொன் மறையோர்
ஒப்போவறு நீராடிட வுற்றாது கண்டே
இப்போதிவ ணெய்துங்குழு வேதென்றயல் வந்தார்.

(சு)

கையிற்சப மணியுங்கிழ் களனிற்சூலை வடமு
மெய்யிற்றிரு நாமம்பனி ரணநெதனி மினனப
பொய்யற்றறு நாவச்சத னுமம்பல புகல
மையற்றவ ரிங்கேகுழு வாய்ப்பேதென வகுத்தார்.

(எ)

ஐயாவின்வணிகன்மிக வறமேநனி புரிவான
மெய்யார்வினை நோய்தீர்கலன் விளிவான தி யிடையே
உய்யானென லால்வந்தனனுறவோடென வுறாததார
பொய்யாதவ ரதுகேட்டனா புகழ்வார்வரு மறையோர்

(அ)

மாணதன ஜன்மம்பல வகையுட்புக வின்றி
ஆனாய்நர ஜன்மம்பெற லரிதன்னது பெற்றும்
வீணய்நதியிடவீழ்ந்துயிர் விட்டானர கெய்துங்
கோனாகின நோய்போக்கிட வலதுண்டது குறிக்கில்

(க)

நாரப்புய லனையானது ராமவெணு நாமம்
நரக்கர முக்காற்சொலி லுடனேபிணி யெல்லாந்
தீர்த்தரு நீவீரிது செப்புங்கடி தென்ன
ஆரத்தனை பேருஞ்சொல வவனுஞ்சொலு மளவே

(ஐ)

புண்ணும்படி வசியுந்தவர் புரமோடெழில் வணிகன்
நண்ணும்படி யானான்வரு நாரும்வினை தீர்த்தார்
விண்ணும்படி யும்போற்றறு விமலன்றிரு நாமம்
எண்ணும்படி யுறாசெய்தவரி ருதான்மிசை வீழ்ந்தார்

(ஓ)

விழுந்தேபல துதிசெய்தனர் விசுவோத்தர ணஞ்செய்
கொழுந்தே மறைக் குலத்துக்கொரு கோவையெங்க டேடே
செழுந்தேசுற வினதீர்த்தருள் செய்தோயெனப் புகழ்ந்தே
எழுந்தேகினர் காசிப்பதி யெல்லோர்களு மின்பாய்

(ஐ)

அவரிற்சிலர் மறைவேதியர்க் கருள்செய்தக பீரர்
பவனத்திடை வந்தேயவர் பாதங்கன்ப ணிந்து
ஈவமிக்குள வுமையண்டின நந்தீடர்மென் மேலுந்
தவழிக்கவ ரிரண்டக்கரத் தன்னுறபிணி தீர்த்தார்

(ஐ)

முக்காற்சொலச் செய்திந்கர் முழுதுமது வேசொற்
றெக்காலமு மிருக்கும்படி யிசைவித்தன ஞன்ன
அக்காலையி லதுகேட்டருள மைகின்றக பீரர்
மிக்காகிய விரண்டக்கர விழச்சீர் சொல லுற்றார்.

(15)

சத்கோடியெ ணுளராமன சரிதந்தனை மூன்று
விதமாகிய வுலகங்களு முயன்றேகனரிவரும்ப
அதுமேவுறப் பகுத்தீந்திட வதில்விஞ்சு மோர்சலோகம்
பதினாறிரு மேவக்கரம் பகுத்தீந்தகில் விஞ்சும்.

(a) (b)

ஈரக்கர மரனாதமக் கென்றேகொடு விடத்தால்
சாரப்படு நோய்தீர்ந்தன ரதனற்றனி ராமப
பேரொப்பதொர் பேர்வேறிலை யதையோர் தரம் பேசில்
தீரப்படும் வினையாவைய முக்காற்சொல்லச் சிறப்பே.

(105)

ஆவ்வேதிய நப்பேரின தருமைப்பெரு மைகளைச்
செவ்வேயறி யானென்பது செவிவாய்த்திட வந்தார்
மெய்வேதியர் தந்தேசிகர் மென்காண்மிசை வீழ்ந்து
எவ்வேயுறு துதித்தேசகத் திருந்தார்பெரி தென்றும்.

(10)

பத்மநாபனே தியார் திருவடி களே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் யெ-க்கு செய்யுள் சூடாகயெ.

$$(y, \dot{y}, \ddot{y}, \dot{y}, \ddot{y}).$$

ரோகிதாசர்சரித்திரம்

சரும் வேலைபுரி சக்கிலி யர்க்குள்
ஒருவர் யாவரிலு முத்தம ரோதில்
மருவு றுஞ்சம தமாதிரு ணங்கள்
பெருகு வோர்வைண வத்தி பெட்பார்.

(5)

பரந்த மக்குபக நித்தருள் பண்பார்
நரஹு நிக்கினிய நல்லுயிர் போல்வார்
விரவு யிர்க்கருள்வி னாப்பவர் மாலைப்
பரவு சற்றணுந் தம்பணி நேயர்,

(a)

யாத்தி னாக்கணுறு வோர்களை யண்மித்
தோத்தி ரித்துபச ரிப்பவர் சில்லோர்
சேர்த்தி டத்தமுப தேசம் வகுத்தங்
கேத்தி டப்பெரிது மின்புறு சீலர்.

(௩)

நாளும் வைகறையெழுந்து நயந்து
மூளும் வெம்பசித ணிந்தபின் முந்தி
நீளு நீர்முழுதி நேயனை யென்றும்
ஆளு நாயகனை யர்ச்சனை செய்வார்.

(௪)

கலியு கத்தில்மிகு காய்பசி யுற்றால்
மெலுவுறுத்திமன மெய்யுணர் வெய்தா
தலைவு நப்புரியு மாதவி னுண்டே
பொலிவு நப்புரிவர் பூசையி னன்னார்

(௫)

நாமம் ரோகியென நாட்டவர் கூறத்
தாமி யன்றவர் தனித்தொரு நாளில
தோம றம்புனறு ருத்திநி ரப்பி
ஆம தாயமடி யாசனம் யாவும்

(௬)

தோலி னுலமைவு செய்துதுழாய்சேர்
வாலி தாயவனம் வந்துபு ருந்து
நாலு வேதமுந வின்றறி யாத
மால தாம்வடிவை வந்தனை செய்தார்.

(௭)

பக்கன் மேவினனோர் மனவன வற்குத்
தக்க தாகவுப சாரமி யற்றி
மிக்கு யர்த்தவவன் விஞ்சின தேசா
ளக்கி ராமசப ரிச்செயல் யார்க்கும்

(௮)

அன்ன தைச்சரும் மீதி லமைத்துத்
துன்னு பூசைசெய றாயது தானே
என்ன விப்பரிசி யற்றினை யீது
பன்னு வேதியர்ப ராவுவ தன்றோ.

(௯)

என்று வேதியனி யம்பிய யாவும்
நன்று ரோகியெனு நல்லவர் கேட்டே
என்றும் யாவையினு மெய்திய மாலேத்
துன்று கின்றமன நிற்பது தோலே.

(௧௦)

துதிசெய் நாவுமொரு தோலல வோநோர்
விதிகொள் பூசைபுரி கைமிகு தோலே
முதிரு மூவகைபு முந்திய வான்மாப்
பதித லஞ்சரும் மூடிய பையே.

(௧௧)

எனவு னைப்பதனை யெய்திய பார்ப்பான்
வினவி முப்புரியின் மேவுப வீதம்
புணையும் வேதியர்க ளேபுகல் பூசை
தனைபி யற்றுமவர் மற்றையர் சாலார்.

(௧௨)

நீயி வாறுசெய னின்னை யடுக்குந்
தீய பாவமிது செய்யலை யென்ன
ஆய வேதியனு னைப்ப வதற்குத்
தூய ரோகியெனு நல்லவர் சொல்வார்.

(௨௩)

என்னி டத்திலுப வீத மிருக்கை
தன்னை நியறிதி யென்றுத நெஞ்சை
மன்ன வேபிளவ தாகவகிர்ந்து
மின்னு தூலைவெளி யாகவி டுத்தார்.

(௨௪)

மனது சுத்தமுள மாண்பினர் யாரும்
அனக பூசைசெய லாமென வன்னுன்
நினைநி கர்ப்பவரி னீனில மீதே
யெனவ முத்திமீன யேகின்ன மாதோ.

(௨௫)

போன பின்பரிபொ ருந்தரு ளாலே
ஞான ரோகியெனு நல்லவர் மார்பங்
கூன மின்றியொரு மித்துற வன்னா
வான நாயகனை வாழ்த்தி யிருந்தார்.

(௨௬)

ரோகி தாசர் திருவடி களே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் முடி-க்கு செய்யுள் து காடுக.

முற்றிற்அ.

பிம்பானிபக்தர்சரித்திரம்

உலகத் தோர்கடே மண்டலி யென்னுமு ருக்குத்
திலக னாயுயர் பவித்திர னாய்மிகச் சிறந்த
அலகி லாத்தரு மங்களு நடத்துகின் றவனாய்
இலகு சாதுசற் சனங்களுக் கினியதா சனுமாய்

(௧)

கிளர நீள்சவு ரியபராக் கிரமமுன் ளவனாய்த்
தளர்வில் சீலவு தாரனாய்த் தைரியத் தவனாய்
வளரும் புத்திர காந்தையா தியவளத் தினனாய்
இனகு சக்கிய பாசக னாயினி திருந்தான்.

(௨)

அரச னாயிம் பாஜியென் பெயருடை யவன்றான்
விரச நாடொறும் விடியுமு னெழுந்துமே லோரால்
உரைசெய் நித்திய கருமங்க ளுளுந்நிந் ராடி
முரசு மார்ப்புறக் காளிவாழ் கோயில்போய் முந்தி (க)

எட்டி ரண்டுப சாரத்தோ டியன்றுள பூசை
தட்டி லாதுசெய் துற்றநை வேத்தியந் தன்னை
இட்டமோ டந்தக் காளியுண் டிடவினி தியற்றி
மட்டி லன்புசெய் தேவரு வானரண் மனைக்கு (ச)

அப்ப டிக்கவன் வருமொரு நான்வயி னவர்கள்
ஒப்பி லாததோர் தீர்த்தயாத் திரைசெய்வா ருற்றார்
தப்பில் யாகயக் கியங்களை காதுகி விரதம்
செப்பு தாய்தந்தை சேவையே தீர்த்தயாத் திரையே (இ)

வாவி கூபத டாகங்கள் கோயில்கள் வருத்துத்
தாவில் கண்ணனர்ப் பணமென வன்னதா னாகி
யாவு முன்னுன னங்களி லியற்றிய வவற்றால்
மேவ் னரவ நகரத்தில் வைணவ மேலோர் (ஈ)

அதுதன் சேவக ராலறிந் தரசனங் கவருக்
கெதுவு மோர்குறை வின்றிச்சி தாமுத லெல்லாம்
உதவி நானஞ்செய் தம்பிகை கோயில்வந் துற்றுச
சிதகில் பூசனை செய்துமுன் வந்தனை செய்ய (ஊ)

கண்டு காளிமுன் பிரசன்ன மாகியுள் கனியாய்
அண்டு முன்னகர் வந்தசா துச்சுனை யடைவே
கொண்டு போயுன தகத்திடைப் போனகங் கொளச்செய்
து ண்டுவந்தபின் னுனுன்பு சையையினி துண்பேன் (அ)

ஏனென் னுற்பிர மாண்டங்கள் யாவுக்கு நாதன்
தானென் னோங்கிய வைகுண்ட வாசியாய்ச் சத்தி
நானென் னுள்வவர் யாவர்க்கு நாயக னாகிக்
கோனென் னோங்கிய பிரமருத் திரோந்திரர் கோமான். (ஆ)

ஆய ஸ்ரீதர னன்பருன் மவத்துன தகத்து
மேயதாலுன்றன் பாக்கிய மிகவுமேன் மைத்தென்
றேய போதர சுன்னிலு முயர்ந்ததே வெனவே
துய விண்டுவை நீசொலத் தெரிந்துநான் னுணிந்தேன் (ஐ)

அணைய தேவனைக் காணநா னருளுதி யெனநல்
விணைய மோட்டி வணங்கியே வினவலுங் காளி
தனையொ வாதுவன் னன்னையான் காட்டிடத் தருமோ
நினைவி லேயரி நேயரோ காட்டுவர் நினக்கு. (ஈக)

அன்ன ராகிய வைணவர் தமைச்சர ணடைதி
என்ன வேநர பதியவ ளடியில் வீழ்ந் திறைஞ்சி
நன்ன ராம்வயி ணவருறை விடந்தனை நணுகித்
அன்னு மாந் கவர் சேவடி பணிந்தனன் னுதித்து (ஐ)

நீவி ரொன்னகம் வந்துநா னிரப்புபு சீனையை
மேவுகென்று கூடய் விருந்தமைத் தழுதுசெய் வித்துத்
தாவி லன்புடன் சந்தன புட்பதாம் பூலம்
யாவு கல்கினன் வணங்கின னேத்தின னிசைப்பான் (௨௩)

அடிகளேயடி யேனும் ஸ்ரீ ராமனை யறியும்
படிசெய் வீனொனப் பார்த்திபன் றனையவர் பார்த்து
முடிவில் சீர்த்திரா மானந்த சாயிபான் முந்தி
மடிவி லாவவ ரருள்பெறின் மாறனைக் காண்பாய். (௨௪)

எனலுங் கேட்டவேந் தின்புடன் விராகமேற் கொண்டு
தனது மந்திரி தன்வயி னரகினைத் தந்து
கனக வஸ்திர பூஷண திகளெலாங் கலைஞர்
மனமு வந்திடக் கொடுத்தனன் மனைவியுந் கண்டு (௨௫)

தானு மப்படி யேபல தானமுந் தந்து
கோனு டன்வர விருவரு மொருவழிக் கூடி
ஈனு ஞானரா மானந்த டொழிந்ம லத்தை
மானு மார்திரு வடிகளை வணங்கினர் வந்து. (௨௬)

பொருளு டம்புயிர் மூன்றையங் குருவுக்கே பொருந்தத்
தருதல் செய்தவர் தான்களைத் தந்தலைத் தாங்கி
இருவரும்மெதி னேறிப்பத் தாரக மென்னும்
அருமை மந்திரந் தனையுப தேசித்தா ரவரும் (௨௭)

தேசிகோத் தமர் திருவரு ளாலிவர் சிறந்து
மாசி லரச்சிர வணமன னுதியில் மகிழ்ந்து
நேச மாயின ரரிபஜ னத்திலே நிமிர்ந்து
காசி லாதொரு நான்குருக் கழல்களை வணங்கி. (௨௮)

சேர்ந்து கண்ணனைத் துவவாயிற் கண்டு சேவிக்க
நேர்ந்து நீரருள் செய்ம்மென வவரது நேரச்
சார்ந்து கண்ணனைத் தரிசித்து ஜயஜய முகுந்தா
ஆர்ந்த ஸ்ரீஹரி யாகிய வச்சதா வமலா. (௨௯)

என்று தோத்திரம் பலபல செய்தன னோத்தி
நின்றபோதந்த நின்மல னேமிசங் கேந்தி
நன்ற தானகே யூரகுண் டலமுடி நலஞ்சேர்
மன்றன் மாலையீ தாம்பரம் டயங்குற மருவி. (௩௦)

சகுண ரூபத்து டன்பிர சன்னமாய்த் தழுவி
மகிழவு செய்தன னிருவரு மலரடி வணங்கி
நெகுத லாயுள மாடினார் பாடினார் நிற்கத்
தகுதி யாயின் சொற் சாற்றியே சனாதனன் மறைந்தான். (௩௧)

இருவரும்பின்பு நான்குமா தம்மவ ணிருந்து
மருவு ஸ்ரீஹரி பஜனையிற் றழைத்தனர் மகிழ்ந்து
திருவி னையகன் விடைபெற்றுக் கான்வழிச் சென்றார்
வெருவு காட்டிலோர் வியாக்கிரம் வினாந்துவர் ததுவே. (௩௨)

மீனைவி யார் கண்டு பயந்துதம் மகிழ்நனா நோக்கிச்
நீனவு வெம்புலி தினவரு கிறதென்று செப்ப
அனக ரானவ ரதனும் ஹரியமர் கின்றான்
வனிதை யேனஞ்சு கின்றனை வருகெனு மளவில்

(௨௩)

தின்ன வந்தவெம் புலமுகக் குறிப்பினைத் தெரிந்து
தன்ன தோர்கழுத் துறுகுல்லைத் தாமத்தை யெடுத்து
நன்னர் வீசலும் புலிகழுத் திடையது நண்ண
முன்னர் நின்றது கொடுந்தொழில் முழுவது மறந்தே.

(௨௪)

நின்ற வெம்புலி தலைமிசைத் தம்கையை நிரப்பி
நன்ற தாகிய ராமநா மந்தனை நவின்றே
இன்று தொட்டு நீ கொடுத்தொழில் செய்யற்க வென்ன
அன்று ராமநா மஞ்சொல்லிக் கொண்டவ ரகன்றார்-

(௨௫)

அவர கன்றபின் புவிக்கனு தாபம்வந் தண்மித்
தவவு திர்ந்துகாய்ந் துளவனச் சருகுகள் புசித்து
நவமி குந்தழி தரனது நாமத்தை நயந்து
திவச மேழினிற் றேகம்வே ருயது தீர்ந்து

(௨௬)

பிம்பாஜி பக்தர் திருவடி களே சரணம்,

ஆக சரித்திரம் (௨௨) க்கு செய்யுள் சூசார எடுக,

முற்றிற்று.

நரசிம்மமேதாசரித்திரம்

அணிகொ ளுங்கடே மண்டலி யென்னுமு மதனில்
நணு கு நாகர வேதியா த மககொரு நந்தா
பணவ ராவணி பவனுடை யமசமாயப் பிறந்து
தணிவி லாநர சிங்கமே தாவெனத் தழைத்தாரா.

(க)

தாயுந தநகையுங் களித்துப் வீதநூ நயங்கத
சோயு நனமணம் புரிந்தபின் சுவாக்மபோயத் துன்ன
எயு மைந்தனைச் சிறுகநதை முதலினா யாரும்
நேய மாயவளாத காவளாந தனொழி னிரம்ப.

(உ)

வளர்தை மைந்தரவ புரினிலே மருவுபிள னைகளி ரு
கிளர்தது கூடி னாக லவியிற தெழுமுத லினறி
விளைநத நாளவின யாட்டிலே கழிநகிட வீணுயத்
சீளாந சொ நாணமனை வந்தனா தாகமாயத் தாமே.

(ங)

வந்து கநசமை டனமனை யாடின் வல்லே
முத்து நீரகரு கென்னலு மனன ளு முரிவாய
இநக வேளையி லென்னகா ரி மபுரிந் திதைதாய
நொத்து வேண்டினை நீடுனச சிந்தல நயலயாள.

(ச)

மூக்க னுகிநீ சிறுவாக னொடு நிக முயனது
வோக்க வேயிர வுமபக லுமவினை யாட்டிற
போகது கினறனை காலததைக் கலவிபோற ருமல
மாமக்க மோவிது சோறுண வயிறறினை வளாத்காய

(ரு)

இன்ன வாறுநீ திரித்துப் னெழினமனை யாட்டி
துன்ன லானபின் பவளுணை சோற்றுகென செய்கி
என்ன வேகந் தொழுகனை யிட மட்ட விவ கேட
முன்னி னு வெறுப புறறனா மனவிடுத தொழிந்தாரா.

(சு)

காடு சென்றனா கருகினா டாலவை காலே
நீடு கதைத்தா யிறு பதும யவவன நிலையிற
கூடு பன்னிகான மரிப்பதுங் கொடிய யழுப பினிலே
தேதி மைந்தாக ளிறப்பதுங் சாயினைப் பயனே

(ஏ)

அன்ன வானென தனனைப் பப்பனு மகனொ
என்ன ருங்கரு மதகினு லென்றவ ரோங்கித
துன்னி னொருந் சிவாலயங் கண்டனா தொழுது
மன்னு கோயிலுட புருந்தனா சிவனறினை வாழ்த்தி.

(அ)

அருளசெய தேயெனை யானுதி யேழைபங் காளா
ஒருவ ருமமிலே யெனக்குறு துணையுனை யனறி
இருநி லதகிலென ருவிடை மேறசய ளுந்தாரா
மருவி யேழுநா ளுணவினறிச் சோவுடன் மாதோ.

(ஈ)

கண்டு சங்கர னுலகிலென் னடியவர் கனிந்து
மொண்டு றம்புனல் கௌவிய முந்துதே னினநீர்
கொண்டு மூழ்கிடச் செய்துபின் சந்தனங் குசமம்
மண்டு ரத்தரித் தாடையா பரணங்கள் வனைவார். (௨)

இவனென் மேற்றனை வனைந்தன நேன்றமுற் பவத்திற்
கவன வெம்புலி யாகிரா மனைத்தொழல் கருதி
அவர்தன் மேன்மிக வருளுட னைந்துமா முகமும்
படர்த டம்புயம் பத்துமபன் னகமணிப் பணியும். (௨௧)

சடையுப் பூதியுந் தயங்குறப் பிரசன்ன மாகி
அடையு மன்னவ ளாத்துயி லெழுப்பீநீ யநநான்
மிடையிம் பாஜியால் யான்செயும் ஜபத்தைமே வினையில்
விடையு னக்குவேண் டவதைநீ யியம்புகி யென்றான். (௨௨)

எழுந்து வெள்ளியங் கிரியில்வா ழீசன்ற னடியில்
விழுந்து தோத்திரம் பலபல செய்துபின் விமலா
குழந்தை யாகிய யானெது பெரிதென்று கொள்வேன்
விழைந்து நீபெரி தென்பதே யுஞ்செய வேண்டும். (௨௩)

எனக்கெ னப்புக லன்னவர் சுருத்ததை யேத்தித்
தனக்கு வந்தகண்ணன்றிரு நாமத்தைச் சாற்றி
உனக்கு நானந்தக் கண்ணனைக் காட்டுவே னுறுக
மனக்கி சைந்தென வவருண வுணவுகள் வுழங்கி. (௨௪)

கண்ண னானவன் யமுனையங் களாயிலே காதல்
நண்ணு கோபிகை மாறொடு நடனங்கள் புரிவான்
சண்ணு மைதனைத் தாக்குவேன் யானங்குத் தழைப்ப
எண்ணு மன்னவன் சேவையே யெனக்கிட்ட மென்றான். (௨௫)

மூன்ற தாமுகந் தன்னிலே நடந்தது முன்னே
என்ற விக்கலி யுகத்திலே யியங்குமோ வென்னில்
ஆன்ற வன்பர்தங் கண்ணுக்கவ் வானந்த மனைத்தும்
தோன்று மென்று தாஞ் சொல்லின னினமதி குடி. (௨௬)

பின்பு கோபிகை வேடமற் றவர்பெறப் பிணைத்தே
அன்பி னோடுகைக் கொண்கொ ளிநதியை யடைந்தான்
முன்பு தோன்றின சந்தனங் குங்கும முதலா
மன்பெ ருந்தருப் பெருகின வானளாய் வளர்ந்து. (௨௭)

சண்ப கம்புனை பாதிரி மகிழ்பாரி சாதம்
சண்புகுந்துறு மல்லிகை முல்லைநற் சாகி
ஒண்ப லாநரந் தங்கொக்கு மாதுளை யோங்கிப்
பண்ப கர்த்திட வண்டுகள் மஞ்ஞைகள் பயில. (௨௮)

அன்னங் கோகிலங் கிள்ளிமென் பூவையோ டனைத்துந்
துன்ன மாமணி வகைகளும் பரிசுமுந் துலங்கி
மின்ன வாயிடைத் தென்றலு மெல்லென விரவப்
புண்ண வோங்குபூவ் காவன நிரம்புறும் பாரம். (௨௯)

வேறு.

இப்படி யெழிற்கொ ளுங்கா ளிந்திதி ரத்தில் மேவி
ஒப்பற விளங்குங் கண்ண னுழையுமை மேவு பாகன்
தப்பறு நரசிங் கம்மே தாவொடு வந்து கண்டு
மெய்ப்புடன் வணங்கி நிற்க விருப்புடன் கமலக் கண்ணன். (௨௩)

தழுவின னநேக மென்கோ பிகைகளி னடுவிற் றங்கி
வழுவுறு பூட னூலங் காரத்தின் மகிழ்ந்தி யாவங்
குழுவற வேணு காணங் குறிக்கக்கோ பிகைகள் கூடி.
நழுவுத லின்றி யாட நக்கன்மத் தளங்கை கொட்ட. (௨௪)

விளங்கிநிற் தின்ற கண்ணன் மெய்யெழில் கண்டு சில்லோர்
துளங்கிதழ் சுவைக்க வேண்டச் சிலர்தழு வுதற்குச் சூழக்
களங்கமில் சில்லோர் செய்ய கரந்தொட வேண்டச் சில்லோர்.
உளங்குளிர்த் தினிது முத்த முதவுதற் கடுத்துவேண்ட. (௨௫)

கண்ணனெவ் வொருவ ருக்கோர் கண்ணனா யவர வர்க்குள்
நண்ணிய மனோர தங்க ணல்கின னூடல் செய்து
பெண் ணுறுபாகன் றன்னை நோக்கிக்கோ பிகையாய் மேவப்
பண்ணின யாரா யென்னப் பசுபதி மிக நகைத்து. (௨௬)

நரசிங்க மேதா வுக்கு நயனத்தாற் குறிப்புச் செய்ய
வினாவுட னோடிவந்து விமலனை வணங்கக் கண்ட
முரஹரி தன்னை நோக்கி முந்திய பிறப்பி லின்றான்
உரமிகு புலியாய்ப் பிம்பா ஹிதனரு ளுறுத லானான். (௨௭)

செய்தவெம் பாவ மெல்லாந் தீர்ந்துவே தியர்கு லத்தில்
எய்தின னன்னை தந்தை யிறந்தபி னென்பால் வந்து
மெய்தனைத் தந்தா னேழு நாளுப வாச மேவி
நைதல்கண் டிரங்கி முன்னே நான்பிர சன்னமாகி. (௨௮)

உனக்கென்ன வேண்டு மென்ன டுறுவது தெரிந்தி லெனயான்
நினக்கித மானதொன்றை யருள்கென நின்னை யன்றி
எனக்கித மில்லை வேறே யென்றியான் கூட்டி வந்தேன்
அனுக்கிர கஞ்செய் கண்ணு விவனுக்கென் றறைந்து நின்றான். (௨௯)

வினவிய கண்ண னந்த நரசிங்க மேதாவென்னும்
அனகர்தற் தலைமேற் கைவைத் தனுக்கிர கித்து நீயிவ
வனநகி தீரத் தென்னை மருவுகோ பிகைக ளோடு
மனம்வியந் தினிது கண்டாய் மற்றிந்த வாட றன்னை. (௩௦)

பிரபந்த மாகச் செய்தி பெரிதுல கத்தோர் கேட்கச்
சரதநின் கண்கள் காணத் தயங்குவ னின்ன வாறே
வரமிது வுனக்கேன் றோகிச் சிவனுக்கும் விடைவ ழங்க
நரசிங்க மேதா வோடு நக்கனும் வணங்கிப் போந்தான். (௩௧)

தானமர் கோயில் மேவித் தக்கதங் கவர்க்கு நல்க
லானபின் பமல லீலை யனைத்தையும் பாடல் செய்து
ஞானநற் சோதி தன்னை நயந்தகக் கண்ணிற் கண்டே
ஊனமின் றுடிப் பாடி யுளமகிழ் வெய்த லானார். (௩௨)

இவர்மனை தன்னிலுள்ளோர் யாவரு மிவனாக் காணு
தவரவர் தேடித் தேடி யலைந்தன ருலையுங்காலைச்
சிவனது கோயில் மேவித் திகழ்குறு ராத்தி பாவை
நவமுறு லீலைப் பாட னனுனினர் கேட்டு வந்து.

(௩௦)

தேடுவோர் தமக்குச் சொல்லத் தெரிந்தவர் வந்த ழைத்து
நீடுறு மனையிற் சேர்க்க நிமலனைத் தினமும் பாடி.
ஆடுறு மகிமை கண்டோ ரந்தணன் மகனைத் தந்து
கூடுறு மணத்தைச் செய்யக் குலவினர் வாழு நாளில்.

(௩௧)

மகளொடு மகனைப் பெற்று மருவுமு ராரொல் லோரும்
தகவொடு மிகக்கொண் டாடச் சொளரித னமல லீலை
அகவிழி தினமுந் தோற்ற வருள்கொடு பாடி. யாடி
மிகமகிழ் வெய்தி யுஞ்ச விருத்திசெய் கிருக்கு நாளில்.

(௩௨)

அப்பதிக் கடுத்த சாம புரத்தினிற் றிரிபு ராந்த
கப்பெயர்ப் பார்ப் பான் பெற்ற கண்ணிகை விவாக கர்ஸம்
இப்பொழு தென்ன நெரிட் டிருப்பதைப் புரோகி தர்க்குச்
செப்புறக் கிஷ்ணபட்டர் சென்றனா வரனைத் தேடி.

(௩௩)

விண்டுபானேய ராகி விளங்கிய கிஷ்ண பட்டர்
அண்டிய பதிக்கு வந்து நரசிங்க மேதா வான
தொண்டனாக் கண்டு மற்றுஞ் சசனுக்கென் னெஜமா னன்றன்
பெண்டனைக் கொடுப்ப தாகப் பேசுகென் றென்னை யேவ

(௩௪)

வந்தன னென்று சொல்ல மற்றவர் சம்ம திக்க
அந்தணர் பொருத்தம் யாவு மமைவது தெரிந்து வந்து
முந்தினர் நிச்சயித்து மொழிதிரிபுராந்த கற்கு
நிந்தையில் லாது தாம்போய் மீண்டதை நிகழ்த்தி ஞ்றால.

(௩௫)

அவ்வுரை கேட்ட யாரு நகைத்தன றைய டோர்
செவ்விய வரனைத் தேடி வந்துளீர் சீரி தாமோ
வெவ்விய மிடியி னெந்தோ னரசிங்க மேதா வென்போன்
எவ்வியல் புமில் லாதோன் மகனுக்கோ விசைந்து வந்தீர்.

(௩௬)

நன்றுநன் றென்னக் கேட்டு நவிலுவார் கிஷ்ண பட்டர்
என்றும்ப் பேயோ டாடிக் கிமவரை யினி துபெற்ற
தன்றனி மகனை யீயத்தக்கதன் றென்பார் போல
நின்றநீர் மறுப்பீ ராயி னிச்சய மான பின்னர்

(௩௭)

உங்குலத் தவர்கள் செய்த ஆழ்வழு வாம லுங்கை
அங்குலி யீயத் தக்க தாமென வதற்கு வேட்கும்
மங்கையைப் பெற்றோன் சொல்வான் மணமக னெமது செல்வப்
பொங்கினுக் கேற்ப வஞ்ஞா ழுனையும் புரவிக் கூட்டம்.

(௩௮)

ஜஞ்சகத் திரமுந் தேர்க ளாயிர முங்குன் றாமல்
மைஞ்சரு மங்கை மாரு மருவுறு மவைகட் கேற்ப
விஞ்சுடி டணம் பொன் னாடை விளங்குற வெகுவி னோத
பஞ்சுவாத் தியமு நாளைப் பகன்மண மான தாலே.

(௩௯)

குறைவல்லா தெய்தல் வேண்டுங் குறிபுரோ கிதனோ யென்ன
வறியவன் வரனென் நெண்ணி மகடர மனமில் லாளுய
முறைகெடக் கூறும் வார்த்தை முகக்குறிப் பதனும் நேர்ந்து
மறையவர் நாளை நீசொல் வகைவரு வாரொன் றோதி.

(௪௦)

நரசிங்கமேதா பக்க னண்ணினர் நாளை யேதான்
பரவுநன் மணத்துக் கேற்ற பகலுள தாத லாலே
விரவுவை பவத்தி னோடு வருகென விளம்பிப் பின்னுங்
திரிபுராந் தகலை நண்ணிச் செபயினார் சிறப்ப மாதோ.

(௪௧)

கேட்டவன் கிரித்து நீர்சொல் கின்றவன் மிடிய னென்று
நாட்டமில் லாது சொல்லு நயந்தெரி யாம னீர்போய்
மீட்டுவந் துரைத்தி னொந்த விதத்தவர் வருவர் போம் போம்
கூட்டியே வருதற்கென்ன கோபமிக் குடையர் போனார்.

(௪௨)

மறுகினங் காலே யேசொல் வார்நர சிங்க மேதா
முறையுட னெழுந்து ரித்தக் கடன்கலை முடித்துநானங்
குறைவறச் செய்தி ராறு நாமமுங் குலவச் சாத்திக்
கறையறு துளசி மாலே கழுத்தினிற் றரித்துக் கொணடு.

(௪௩)

வீரவை ணவர்க ளோடு மனைவியுஞ் சேயு மேவச்
சீரரி பனுனஞ் செய்து சென்றனர் விவாகத் துக்குச்
சாரது துவரை மேவுஞ் சக்கர பாணி டெடுத்து
நேருருக் குமணி தன்னை நோக்கின னிகழ்த்து கின்றான்.

(௪௪)

என்னடி யவனே யானநரசிங்க் மேதா வென்போன்
நன்மகன் மணத்துக் கின்று சார்கின்ற லுத லாலே
நன்மணந் தன்னை நீயே முன்னின்று நடத்தல் வேண்டும்
நின்னது கூட்டத் தோடே நேருதி யென்று கூறி.

(௪௫)

உத்தவ ரக்குரூர ருறுசுகர் பிரக லாதர்
சுத்தநா ரதர்வான் மீகர் தும்புரர் புண்ட லீகர்
மெய்த்தப ராசரர்சௌ நகர்விபீ வுணர்வி தாரர்
பொய்த்தவி லாஞ்ச நேயர் வீடுமர் சுதாமர் போல்வார்.

(௪௬)

கோவலர் கூட்டத் தோடு குழீஇவரச் சாது ரங்கம்
மேவரச் தேவி மாறும் வியநதுற வியமு ழங்கத்
தாவறு நரசிங் கம்மே தாவொடு கலந்து கூட
ஆவலின் வணங்கி யன்னு ரொடுமண ளுர்க்கு வந்தார்.

(௪௭)

வந்தவர் நகர்ப்பு றத்து வதிநதுதிரி புராதத கற்கு
முந்துபோ யொற்ற ராலே மொழிந்திடச் செய்யக் கேட்டுச்
சிந்தையிற் றிகைத்துப் பந்து சேகரனாகி வாத்தி
யந்தயின் முழங்க வந்தான் கருடன்முன் மசக மன்னான்.

(௪௮)

மணமகன் வருவ தான மங்கள் சம்பர மத்தை
உணர்வுற லாகி நாண முற்றனன் கிஷ்ணபட்டர்
துணர்செறி துளவ மாலத் தூயவ னருளி னுவில்
வணமுற லாய தென்று மகிழ்ந்தனர் பின்பு மாதோ.

(௪௯)

விச்சுவ கருமன் வந்து விவாகமண் டபத்தை யாரும்

நச்சுறப் புரிய ரம்பை மேனகை நடனஞ் செய்ய

மெய்ச்சிமே னின்று தேவர் முனிவர்வே டிக்கை பார்க்கக்

கச்சமில் பொருள்க ளெல்லாங் கலந்தமை வாகக் கொண்டு.

(௧௦)

வதுவைமண் டபத்தைச் சேர்ந்து மருவுருக் குமணி யாதி

அதிகரஞ் சிதஞ்செய் கின்ற வரிவையர் மொய்த்தி ருக்க

யதுகுல நாதன் றன்றோ டியல்பவ ராரங் கூடப

புதுமணம் புரிய வேண்டிப் புருந்தினி திருக்கும் போது.

(௧௧)

மணம்புரி மகனை யீன்றோன் வந்துதஞ் சுற்றஞ் சூழ

அணங்கினைக் கொடுவந் தாங்கே யஜுகவை குண்ட நாதன்

இணங்குதன் குழாங்கள் சூழ வெழுந்துப சரிக்கக் கண்டு

கணங்கொளுந் திரிபு ராந்த கன்னதி சயித்துச் சொல்வான்.

(௧௨)

உம்மைநா னின்று காறுங் கண்டில னும்மு றோது

செம்மைசேர் நாம மேது செப்புதி றொண்க் கண்ணன்

நம்மதூர் துவரை நாமஞ் சாமன நம்பி யிந்த

வெம்மையில் சிங்க மேதா மித்திர னெனக்கென் றோத.

(௧௩)

அக்கணந் தனிலே பெண்ணோ டமையமாப் பினைகோ தூளி

லக்கன முருர்த்தந் தன்னி னல்லமங் கலநாண் சாத்த

மிக்கமா மறையோ றெல்லாம் வேண்டின ராசி சொல்ல

எக்கிய முடிந்த பின்ன ரியலுமூர்க் கோலமாக.

(௧௪)

ஐந்துநாட் சடங்குஞ் செவ்வே யானபி னிரவலாக்கும்

வந்துள மறையோ ருக்கும் வழங்கினன் றுனங் கண்ணன்

பந்துபோ ஜனஞ்செய் விக்கப் பரிவுடன் பெண்ணை யீன்றோன்

முந்துமாப் பினைக்குத் தக்க படிசெய முயன்று நின்றோன்.

(௧௫)

என்னுடைப் பொருள்க ளெல்லா மிவர்பொருட் குறையுப்போதா

நன்னொன் செய்கே னென்று நாணுதல் கண்டு கண்ணன்

முன்னோ தனக்குத் தக்க சம்பந்த முயல்கி லாது

பின்னரையோ சித்து நாணிற் பிழையுனக் குளதே செய்க

(௧௬)

எனுமது கேட்டுத் தன்ன லியல்வகை செய்யச் செய்து

பினரவன் றன்னை நோக்கிப் பெரிதரி தாச ருக்கு

நினதுபெண் கொடுத்து நன்கு நின்றதா லென்றும் வாழ்தி

இனிதென வாழ்த்தி நார சிங்கமே தாவே யின்றே.

(௧௭)

வருகென யாரங் கூட மாப்பினை பெண்ணோ டெய்தத்

திரிபுராந் தகனு நேரோ வழிவிட்டுச் செல்லத் தாசர்

மருவுமூர் சேரச் செய்து மற்றுநீ நினையும் போது

பரிவுடன் வருவ னென்று பகர்ந்தனன் றுவனா சேர்ந்தான்.

(௧௮)

வேறு.

வந்தவ ருடனருள் மாதவ னேக

நின்றையி லரிபத நேயர்தி னன்தோ

றுந்திரு நாயக னுறுவகை யாவஞ்

சிந்தையு ளேகொடு பஜனைசி றந்தார்.

(௧௯)

வளர்வுறு நாளிடை வந்தனர் துவனா
ஆளவுற லாகிய யாத்தினா யாரிற்
கிளரொரு நல்லவர் கேசவ பட்டர்
கனவன தென்பது கருதின ருற்றார்.

(௧௨)

போகிற வழியுள பொருள்கலா வுற்றல
எதுவு தெப்படி யெனவாண யாரே
சுனககொ டவ்விடை யீடுகை செய்வேர்
வாகுட னென்னவு சாவிட மாணார்.

(௧௩)

இங்குள ரீடுகை செய்பவர் நார
சிங்கொ ணும்பெய ராறெனச் சொல்
அங்கவர் தம்முழை யன்னவ யெய்திப்
பங்கமி லீனென வுற்றது பகர்வார்.

(௧௪)

தம்முழை நானு தூறுவி ராகன்
செம்மைய டன்றரு கின்றது சொ
நம்மது நாயக னண்ணுது மானா
தம்மிடை யென்வயி னீதல்ச மையரீ:

(௧௫)

என்றுனா செய்வது னியல்புணர் தாசு
நன்றென வேகொடு நல்கி நா டீட்டித்
தன்றனை யேநிகா சாமள நம்பிச்
சன்றது வேகொடு சென்றன ரன்னார்.

(௧௬)

சருபொருள் கொண்டரி தாசீர்த மில்லில்
வருவயி ணவர்பெற மகிழ்வின் டுங்கித்
திருநெடு மால்பெயர் செபடியி ருக்க
ஒருதுவ ராபதி யுற்றது லாபபாம்.

(௧௭)

போமவர் தம்பொருள் கொண்டவா புரிவ
சாமதை யுன்னிய கத்தில்வி யந்து
தாமதி தூரந டந்தயல் சாருங்
கோமதி யாறுகு டைந்தனா சென்றார்.

(௧௮)

சென்றுது வாரகை யிற்றிகழ் கண்ணன்
மன்றன்ம லர்ப்பதம் வந்தனை செய்து
நின்றரி நாமநி ரம்பநி கழ்த்திப்
பின்றனி யர்ச்சகர் தம்மடி பேணி.

(௧௯)

தூமதி யீர்துவ ராபதி தன்னிற்
சாமள நம்பியெ னும்பெயர் தக்கோன்
ஆமக மெங்கறை வீனென வன்னார்
நாமம நிந்திலெ மென்றுந வின்றார்.

(௨௦)

பின்புறம் வந்தும்வி னாவினர் பேரோர்
இன்பினிவ் வூரினி வில்லையெ னக்கேட்
டென்புரி தும்மென வெண்ணின ரங்கே
துன்புமி குந்துறல் கண்டவர் சொல்வார்.

(௨௧)

என்னிவ ணிங்ஙனி ணைந்தயர் கின்றீர்
சொன்மென வுற்றது சொல்லினர் கேட்டோர்
நன்மதி யீநர சிங்கனெ னும்போ
துன்னினன் வெம்மிடி துன்னின னின்னும்.

(௭௦)

மானமு னாணுமி லான்வயி னெங்ஙன்
சனமி னும்பொரு ளீந்தனி ரன்றே
போனது நீர்துயர் புக்குற லாலென்
முனுறு மென்றுச லிப்பைய கன்ற.

(௭௧)

பின்னரு மிவ்வகை பேதறு வேயான்
முன்னரி யற்றிய தேதென முன்னிப
பன்னரு மின்னல்ப டிந்தனா தம்பால்
நன்னர டைந்தொரு சாமன நம்பி.

(௭௨)

இவணடை நீவொ வொய்திய தென்னை
நவநர றோயுரை செய்ம்மென நானித்
துவனாயின் மேவுது முாய்விரி மராபத்
துவமையி லாதவ ணைத்தொழ வுற்றேன்

(௭௩)

கள்ளப் பயத்தினில் வைத்தது காமம
விள்ளுநர் பாலறு நூறுவி ராகன்
கொள்ளவர் தீட்டிது கொண்டு கொ டிப்பான்
தள்ளரு மாலொரு சாமன நம்பி

(௭௪)

இங்கிலை யென்றனர் யாவரு மீதால்
மங்குறு கின்றனன் மாதய ரத்திற்
பொங்கிய தேர்மிசை வந்துபு குந்தோ
யெங்குனை யானொ யாமள நம்பி

(௭௫)

என்பவன் யானினி யும்பொருள் யாவும்
இன்புட னீர்பெற வையுற வில்லை
அன்புட னென்யஜ மானன ளித்த
நன்பொரு ளாதர வெங்கென நல்க

(௭௬)

பெற்றரு ணன்குபி றங்குவி ழிக்கண்
ஒற்றுதல் செய்நரு குத்தவ ராதி
மற்றுமு ளார்முக நோக்கிம கிழந்து
நற்றிய வென்யஜ மானன யந்தே

(௭௭)

எழுதிய சீரினை யென்சொல்வெ னென்ன
வழுவறு முத்தவ ராதியர் மாயம்
ஒழிகிலை யுன்கப டத்தினை யொன்றோ
அழிவுறவின்றருள் செய்வத னாலே

(௭௮)

பற்றிலர் பற்றென றின்றருள் பண்பே
உற்றுனை யென்றுளு கந்தன றோத்த
நற்றுனை யாய்வரு நம்பிந யத்தோ
டற்றிதொ கைப்பொருண் முற்றுமளித்தான்

(௭௯)

கேசவ பட்டர்கி டைத்தனர் கண்போய்
நாசமி லாதது பெற்றென நாடி
சுணு டைச்செய லிங்கிது வென்ன
நேசமி ருந்துநி கழ்த்துத லாளுர்

(அ௮)

நின்யனு மானனை நீடுற நோக்கிற்
புன்மிட யோனென லாயது பொற்பார்
உன்வ யினுற்றசி றப்பின யுன்னில்
மன்மக னென்னம தித்திட வாய்த்தாய்

(அ௯)

இப்படி யாயுற லெங்கணு மில்லீ
செப்படி யென்னலும் யாமள நம்பி
அப்படி யாயின தன்னவர் மையற்
குட்படி கின்றிலர் சீருறல் வேண்டார்.

(அ௨)

ராமந னாமந வின்றுறு வாயார்
தாமடை கின்றவி திக்கென சாற்றல்
யாமனை சேயையெ ழிற்செயல் போல
மாமலி வாயென வைத்தன ரிங்கே

(அ௧)

அன்னவர் தம்மரு ளாலல வோநான்
இன்னற விரந்தமர் கின்றன னென்று
தன்னுடன் வந்தவர் தம்மொடு பூமேற்
பொன்னமர் மார்பனு வப்பொடு போனான்

(அ௧)

போனபின் வந்தபொ ருட்குவை தன்னை
ஊனமி லாதென வுற்றது மென்மே
லானது கண்டம லன்செய லீதென்
நீனமில் கேசவ பட்டொ முந்தார்

(அ௧)

தானமெ னைத்துள வத்தனை யுந்தந்
தானபி னங்கமர் கோயிலே யண்மி
ஞானமு தற்றனி நாதனை வந்தித்
தூனமி லார்மகிழ் வுற்றனர் மீண்டார்

(அ௧)

மீண்டவர் தானர சிங்கொ மேலி
ஆண்டுந டந்தத னைத்துமு னாத்து
நீண்டவ னைக்கட னுய்க்கநி றைத்தீர்
வேண்டிய துருதுணை மேன்மைய ருண்டோ

(அ௧)

என்றுபு கழந்தினி தேகினர் பின்பு
நன்றுண ருந்தனி நல்லவர் கண்ணீ
ரொன்றுற நாதனை யுள்ளுள்வி யந்து
நின்றரி நாமநி கழத்தியி ருந்தார்

(அ௧)

வேறு

பங்கமறு ஞானமிகு பத்தராம்
சிங்கர்மகள் மாமிமனை சேர்தரா
அங்கணுறை காலதெரு ளாகவே
பொங்குமகிழ் கொண்டதுபொ ருந்தவே.

(அ௧)

தாய்மனை தனக்கறித ரச்செய்வான்
ஏயவொரு வன்னிவணி லெய்தினான்
ஆயதனை யோடுநாசெய் தானதை
நாயதனை நோக்கிநலில் வாரரோ,

(௬௭)

பாபமகல் பாடிவதர் பத்தியில்
தீபநிகர் வீர்நமது செல்வியின்
சோபனந லந்திகழவு சொல்லினான்
கோபமறு குன்றுநிகர் கொள்கையீர்.

(௬௮)

நாமகிழ நல்வரிசை நல்குமா
முமதனை நீரதைதி ராலென
ராமனது நாமநல நம்வயின்
எமமென நின்றதுணர் கென்றனர்.

(௬௯)

என்றவொ முந்துமக ளில்வயிற்
சென்றபொழு தங்கவர்சி ரித்துநீர்
நன்றுதுள வத்தொடையு நாமமும்
ஒன்றுஜப மாலையுமொ ருங்கவே.

(௭௦)

மகடனது சோபனம ணத்தினுக்
கிகழ்வுறவெ றங்கையுட னெய்தினீர்
தகவிதுகொ லோமகிழ்த னைக்குமோ
மிகவயிணவீனவி ளம்பினார்.

(௭௧)

வரிசைகளில் மிக்ருயரும் வஸ்தெலாம்
தெரியவெழு தித்தருதிர் சேர்க்கென
அரிபதநி னைப்பினர றைந்தனர்
விரிநகைவி னைத்தனர்வி ளம்பவே

(௭௨)

அவ்வயினெ முந்தொர்குடி லன்றுணர்ந்
தெவ்வகைகள் சொல்கெழுத வென்றான்
நவ்விவிழி நங்கைமண நாரிதான்
மெய்வனைந லாடையணி வேண்டினான்.

(௭௩)

அவ்வவர வாவுவவெ லாம்வகா
செவ்வியனை நின்விழைவு சேர்க்கென
கிவ்வியருன பூர்ணருனா செய்திட
வெவ்வியை யினென்விழைவு மேவவே

(௭௪)

கெட்டயிலி லேகணியி னோர்மணங்
கட்டியென வுமெழுதல் கைக்கொளா
எட்டிறுவ ராபதியு ளின்பனைக்
கிட்டென னேயர்நினை கிற்கவே

(௭௫)

எழுதுவதை யன்றிவர வின்றெனக்
குழுவடைவி ராவுகுடி லன்சொலத்
தொழும்பியர் குழறவு குழுவான்
வழுவில்சுமை யாளொடவன் வந்தனன்.

(௭௬)

மறையனெனச் சொல்வடி வங்கொடி
நிறையுமீன வாயிலிடை நின்றுகொண்
றெறையுமடி யார்தெரிய வேறுவித்
திறையறவெ லாரும்வெ னெய்தியே.

(௩௩)

வந்துசுமை யானொடுதம் வாயிலின்
முந்துமறை வேதியினை முன்னிந்
எந்தக ரிங்கணுக லேதென
இந்தநர சிங்கர்புரி யேவலேன்.

(௩௪)

வரிசைமக னுக்குதவு வனவெலாம்
தெரியவொரு பெட்டி யொடு சேர்ந்ததென்
றுறைசெயவ மைத்துறாறையச் செய்
வருமவன்வ னாந்ததனை வாங்கியே.

(௩௫)

அதிலெழுது கின்றபொருள் யாவையுங்
கடவுள்வகை யொவ்வொருக ணக்குடன்
விதவிதம் ளித்தெழுது மெல்லியோன்
அதையுமவ னுதுதலை யாகவே.

(௩௬)

வைத்தபொழு தங்கணுறை வாரொலாம்
மொய்தததிக யித்துமகிழ முந்தவே
மெய்த்துறகை செய்துமதி மெல்லியோய்
மொத்தைமணு னுதுதலை மோதவோ.

(௩௭)

பெற்றினையெ னப்பலபி தற்றினார்
மற்றவனு நாணியிக மாழ்கினான்
நற்றவமி குத்தநர சிங்கனா
உற்றினவ ரும்புகழ்த லுற்றனர்.

(௩௮)

ஞானநல மிக்கநர சிங்கனோ
ஜானகிம ணாளனருள் தங்கினீர்
ஆனவதை யிப்பொழுத நிற்துளேம்
சனமதி யேமெனவி றைஞ்சினார்.

(௩௯)

பின்பு ௩ னுக்கணிபி றங்கவே
இன்புதரு சோபனமி யற்றினார்
அன்பின்விடை பெற்றுதம தாயவார்
முன்புதிகழ் கண்ணெடுகு முந்தினார்.

(௪௦)

கூடவரு கண்ணன்மகிழ் கொள்ளவே
நீடுபுகழ் கூறியெனி மித்தமாய்
ஆடரவின் மீதுதுயி லப்பனே
வாடுசிர மம்படவும் வாய்த்ததே.

(௪௧)

என்றவனா நோக்கிமகிழ் வெய்தியே
குன்றவனா கொண்டமுகில் கோதிலீர்
ஒன்றவனா வுற்றபடி யுய்த்துளேன்
துன்றவனை வீருமது தோளென.

(௪௨)

தனதொருக முத்திலுறு தண்மொய்
வனவணிய லைக்கொடும கிழ்ச்சியாய்
அனகர்கள னிற்பொலிவ தாக்கினான்
பினரவரவ ணங்கவிடை பெற்றனன்.

(௩௦)

அன்றுமுத லன்னவர்க முத்திலே
நின்றபஐ ணிப்பொழுதி னேரவே
தன்றிக முத்திலுறு தொங்குரூன்
நன்றுவிழ லாயதுக னுனெலாம்.

(௩௦௧)

ஆகவரு கின்றதைய றிந்துமண்
கேவர சன்பெரிது மூவியா
மோகமுறும் வித்தையென முன்னியே
எகியது சோதனையி யற்றுவான்.

(௩௦௨)

அந்தநக ரிற்சினக ரத்துளே
வந்தரிக முத்திலுறு மாலையை
முந்துகவ சத்தொடுமு டிந்தது
சிந்துதலி லாதுசெறி யச்செய்தான்.

(௩௦௩)

இனையநர சிங்கருமி யற்றுப
சுணபுரிய நாளும்வரு தன்மைபோல்
முனைவிரவி நின்றதுமொ ழிந்தபோ
தனையவர சன்புகல்வ தாயினான்.

(௩௦௪)

நீருலகி லேதினமு நேருவோர்
யானாயும யக்கிடவ றிந்துளீர்
தாரமுது தோள்விழல்ச மைப்பதை
நேரறிவ னின்றெனநி கழ்த்தியே.

(௩௦௫)

மேவுதொடை தோளிரைவி ழாவிடில்
நோவுபட வேறுமைவ ருத்துவேன்
காவுமென வேயருன்செய் கண்ணனை
ஆவலுட னேதுதிய றைந்தனர்.

(௩௦௬)

என்றும்விழு தொங்கலவ ரின்களம்
தன்றலில தாகியது சோதனைக்
கன்றுவரு வோன்றிய வாதரித்
தொன்று துதி நன்றுறவு ணர்த்தினார்.

(௩௦௭)

பின்னரும்வி ழாதுறுதல் பேணியே
இன்னலுட னேயிறையை யின்றுந்
நின்னதுது ழாயணிய னேர்த்தியேல்
என்னகுறை வாமுனதி லென்றனர்.

(௩௦௮)

பரிவுடனி னைந்துதுதி பண்ணாமுன்
வரிவதுவ ரிந்தபடி மன்னவும்
ஹரிகளனி லாகியவிர் கின்றவோர்
தெரியலிவர் தோளிலொளி செய்ததே.

(௩௦௯)

சிங்கரிவர் தோளிலொளி செய்துமும்
தெங்கலைய றிந்தவொரு தோன்றலும்
அங்கரிச முத்திறம் லங்குண்
எங்கெனவ றிந்தனனி லாததே.

(௩௮௨)

பயமிகவி யந்தவர்ப தத்திலே
நயமுடன்வ ணங்கியிவா நாகடு
வியலிடம் திற்பிறவி மேவினா
ஜயஜயவெ னப்புக்கழ்த முைக்கவோ.

(௩௮௩)

முகமனுரை செய்துமது முந்துதி
தகவறிகி லாதுறுத ருக்கிஹல்
மிசதுமைவ ருத்தநவை மிக்கதே
அகமகிழ்வி னேத்பொறை யாற்றுவோ.

(௩௮௪)

எனுமவனை யாசிகளி யம்பியே
துனவகம்வி டுத்தரிது லைபபசம்
மனனுறந் துத்திமிக வாழ்த்தியே
அனுதினமு மிவ்வகைய மர்த்தனர்.

(௩௮௫)

நரசிங்கமேதா திருவருகனே சாணம்

ஆகசரித்திரம் உககரு சேடியுள் பூசாஉ-

11, 12, 13, 14.

இராமதாசர்சரித்திரம்

பரம சதருணர் பத்தரிற் நிலகர்பார்ப் பாரில்
விரவு முத்தம் ராமதா சென்றொரு மேலோர்
தாமி சூத்தடாங் கூரிலே வாழ்பவர் தாஞ்சென்
றிரவு பிச்சைபூ ணேடுகும் பம்பெற வியல்வோர். (க)

ராம நாமமே நன்மே னுவுடை நல்லோர்
மாம ரந்தனைக் குடைந்ததிற் றுளசியை வளர்த்துத்
தோமி லாதுநூற் றைம்பது கோசுதா ரத்தி
லேழு யங்குது வாரகைக் கேருவ றெடுத்து. (உ)

வருமெ காத்தித் தினந்தொறுங் கண்ணனை மருவித்
தரிச னஞ்செயும் விரதத்தைத் தவிரகில ராகி
விரவுமார்க்கத்தி னடக்கும்போ தானந்த மேவிப்
பரம னுமத்தைப் பாடின ராடினர் பயில்வார். (ங)

தேக மீதபி மானமில் லாதவர் சென்று
வாக தாகிய கோமதி மூழ்கிமா தவன்பால்
எகி யன்பொடு வணங்கியென் பிறப்புட னிறப்புப்
போக றீயருள் கெனத்துழாய் கொண்டபூ சிப்பார். (ச)

மீண்டு தாமுறை யூர்வரு வாரிந்த விதமாய்
ஆண்டு நாலெந்து மைந்துமே கழிதர லாக
வேண்டு கோளின ரொருதம மேவுதல் விலக
மூண்டு றுந்துயா கொண்டவர் தவரையை முந்தி. (ரு)

பதித பாவனு ககபதி வாசுநா பரமா
அதிதி ரக்ஷகா வெனக்குமூப படைந்த தனலே
நிதித ரித்திற் கெனநின்ற நின்னடை நேரும்
விதித விரந்ததா லசக்தியு மெனக்குமே வியது (க்)

இனினின் பால்வரு கின்றில னேனுமென் னிடத்தில்
கனியு மின்னருள் குறைவுற தருள்செயக் கடவை
எனவு னைத்தனர் கண்கணீர் பெருகுற வெனையாள்
அனக நின்னையான் காண்பதெப் போதென வருது (க)

முடிவ தாகிய சேவையீ தாதலால் மொழியும்
படியெ தாயினுங் கிடைத்தில னென்றுபோய்ப் பரமன்
அடிபி டித்தன ராயுற வருணிறை கண்ணன்
துடிது டித்தது பொறுக்கில னுன்குதோ ஁டனே (அ)

ஐம்பெ ரும்படை யொடுமுக மண்டல மவிரப்
பைம்பொ னார்கலை விளங்குமா பத்தர்முன் றோன்றி
அம்பொன் மார்ககத் துணைத்தன னெடுத்தவர் தம்மை
நம்ப னேவெரு நாளெனைச் சேவித்து நயந்தாய் (ஐ)

அத லாலுனக் கியான்கடன் காரனே யானேன்
ஏது செய்குவ நெப்படி யிக்கடன் நீர்ப் பேன்
போதல் செய்குவ னின்னுட னெனைக்கொண்டு போதி
காத லோடென ராமதா சென்பவர் கருகி (௨)

உன்னை யெப்படி யான்கொண்டு போவதென் றுரைப்ப
பின்னை நாயக னெனதுதேர் வரும்வந்த பின்னா
என்னை யன்னதி லேற்றியின் றிராவிடை யேநீ
நின்ன தூர்புகு கென்றுதேர் வரவுட னினைத்தான் (௨௧)

நினைத்த மாத்திரை வந்ததேர் கண்டன்பா நிமலை
நனைச்ச மந்தெடுத் தங்கதி லேற்றியூ சாங்கார்
பினைச்ச ரண்டொழு தமலனை யென்னையாள் பெரும
உனைக்க ரந்தெங்கன் வைப்பதென் னகததுநீ யுற்றால் (௨௨)

அங்குக் கண்டிலா தேடிவந்த யெனை யிலையா
தங்கு நின்னனை வெப்படி யோவெனத் தளாவோ
மங்கு நப்பின்பு விழ ந்தபி னெழிற்றுவா ரகையிற்
பொங்கு மாச்சகர் காண்கிலா கண்ணைப் புகுந்து (௨௩)

வியந்து விம்மினா மயங்கலு மவரினோர் விரகர்
நயந்து நேற்றிரா ராமதா சென்பவர் நன்னகி
இயைந்து பூசனை யியற்றினர் தினந்தொறு மியற்றப்
பெயர்ந்து டன்கொடு போயின ரோவென்று பேச (௨௪)

யாரு மப்படி யாயினு மாமெனட் டாங்கூர்
சாரு வோமெனத் தெரிதரச் சார்ந்தன ராக
நேரு மன்னதை ராமதா சென்பவர் நினைந்து
சோரு நெஞ்சொடு கண்ணனைத் துதித்தனர் சொல்ல (௨௫)

கண்ண நேதொன்றுங் கழறில் ஞாயுறல் கண்டு
திண்ண மேவருந் தண்டினையென்றுச் சரனை
நன்னு மங்கொரு கூபத்திற் கிடத்தினர் நண்ண
எண்ணி வந்தவர்ச் சகரிவ ரில்விடை யெய்தி. (௨௬)

கொண்டு வந்தகண் ணனைக்கொடு மென்றவா குறிக்கத்
தொண்டர் யான்கொடு வந்திலே னெனதகந் தருவிக்க
கண்டு கொண்மினென் றுரைத்திட வர்ச்சகர் ஈடுகி
அண்ட கந்தொறுந் தேடினர் கண்டில ரயர்ந்தார் (௨௭)

கேணி வாவியிற் கிடத்தினுங் கிடத்தலா மென்று
காணி மாமனைத் தேடின ரீட்டியான் மார்பில்
ஆணி பாய்ந்திடக் குருநிரீக் குமிழிமே லாகக்
கோணி னிரிது வென்னென மூழ்கினர் கொண்டார். (௨௮)

கொண்டு கண்ணனைக் குருநிரீர் துடைத்தொரு கொடித்தேர்
ஆண்டு நக்கொணர்ந் தேற்றின ரூர்செல்லாகக்
கூண்டு ராமதா சென்பவர் கலங்கினர் கண்ணு
விண்டு போதியோ கொண்டிலே னென்றுபோய் விளம்ப (௨௯)

என்று சொல்வதைக் கேட்டருள் கண்ணன் கிரங்கி
நன்று மற்றவ ருள்ளத்திற் றெரிந்திட நணுகி
ஒன்ற பண்டலீ கன்றுவா ரத்துறு வதுபோல்
என்று நின்னகத் திருப்பனீ துயருற லென்றான்.

(20)

எனலு ராமதா சென்பவ ருன்னையர்ச் சகர்தேர்
தனிது யர்த்தினர் தாங்கொடு போவதைத் தவிர்த்திங்
கினிதி னெப்படி யென்னகத் திருப்பைநீ யென்று
பனிம லர்க்கணீ ரொழுகுறப் பகர்ந்திடப் பகவன்.

(21)

நீசொ லர்ச்சகர் தம்மிடத் தெனதுமெய் நிறைக்குத்
தேசி கங்கொடுத் தென்னைநீ கொள்கென்று செப்ப
மாசி லாசவர் நினதுமெய் நிறைக்கொத்த மாழை
பேசு மென்னிடத் தேதெனப் பின்னைநா யகனும்.

(22)

நினது நாயகி மூக்கணி யோடெனை நிறுக்கிற்
கனநி ரப்புவ னதைத்தந்து நீயெனைக் கைக்கொள்
கெனலு மின்புட னர்ச்சக ரிடத்தவ ரேகி
அனக ரேதுவ ளாயினின்று மமலயநீங் காணன்.

(23)

யாது காரண மோதெரி கிலமிவ னணுகுந்
சீத ரன்றனை யேன்கொடு செல்கிறீர் சிறக்க
மாத னந்தரு கின்றனன் மாதவ னிறைக்குப்
போத ரும்படி யமலனைத் தருகெனப் புகன்றார்.

(24)

கேட்ட வர்ச்சகர் நகைத்திவன் கிளைபொரு ளில்லான்
நாட்டும் வாசக நன்றுநன் றெனநவில் வதைநாம்
ாட்டு மிவ்விடத் தறிஞது மெனவவ ரிசையக்
கூட்ட மாயின ருருளார் கொடுப்பது குறிக்க

(25)

வந்து கூடினர் தங்களை மாதவர் நோக்கி
இந்த வர்ச்சகர் பொருள் கொடு தருவமென் றிசைந்தார்
உந்த மக்குமு னுணாபிற ழாதுறல் யெண்டும்
முந்த ளிப்பனீ காண்குற நிறுத்தென மொழிந்தார்

(26)

ஊரு ளாரந்த வர்ச்சகர் தமையுற நோக்கிச்
சீரு ளீரிது சம்மத மோவென்று செப்ப
யாரு நோக்குற விவன்றரு கிற்பனை ளளித்தும்
நேரு மூர்த்தியை யென்றை ரர்ச்சகர் நிலைக்க.

(27)

யாவ ருந்துலை மீதம லன்றனை யேற்றித்
தாவி லன்பரா நோக்கிநீர் பொருடரு கென்ன
மேவி யில்லிடை மூக்கணி கைக்கொடு மேவ
நீவிர் போய்க்கொடு வந்ததே தென்றனர் நின்றோர்.

(28)

கைக்கு ளாயதைக் காட்டலுங் கண்டவர் நகைத்து
நிற்கு மோவிது நிறைக்கென வன்பரு நிறுத்தால்
ஒக்குமீதென வுச்சிமேற் கரங்குவித் துன்சொல்
பொய்க்கு மோவம லாவடி யார்க்குறு பொருளே.

(29)

முன்ன நாரதர்சத்திய பாமையை முயக்கி
உன்னை யேகொடு போம்பொழு துருக்கும ணித்தாய்
அன்ன நற்றுலை யிடுத்துள வத்தன மலவோ
என்ன தின்பொரு னெனத்துலை யிட்டன ரோற்க.

(௩௦)

இட்டமூக்கணிக் கெம்பெரு மானிறை யேலாத்
தட்டு யாந்திட மூக்கணித் தட்டது தாழ்
வட்ட மாகினின் றுரொலாம் விவந்தனா வாறோ
மட்டு மாமலர் சொரிந்தனர் வாழ்த்தினர் மாடோ.

(௩௧)

முன்வி னேதமா யிசைந்தவர்ச் சகரொலா முன்னிப்
பொன்னி னாயக னிங்ஙன மிவர்க்கருள் புரிந்தால்
என்ன தாருநஞ் செயலென மூர்த்திதா னிங்கே
நன்னர் வைகுக வெனநிலை செய்தனர் நல்கி.

(௩௨)

நல்கி யன்பபாப் புகழ்ந்தனர் துவாரகை நண்ணி
பல்க வேறொரு மூர்த்தியைப் பதிட்டைசெய் துறார்
மல்கு றுந்துவ ராபதி வருமவர் டாங்கூர்
புல்கு கண்ணனைக் கண்டுபோ வாரினறம் பொருந்த.

(௩௩)

ஆகச்சரித்திரம் உடக்குச் செய்யுள் ௧௨௬௩

இராமதாசர் திருவடிகளே சரணம்

முறுநிற்று.

பிரமசாரிசரித்திரம்

அரிதது வாரமெனும்பெய ரேயராப
பரித்த பார்மிசைப பல்கிய மாநகர்
தரித்த மாமறை யோர்சகத தாசைமா
சிரித்து ளோரகலி யாணச வாமியே

(ச)

ஹரிப தாம்புயத் தாசைவிஞ் சன்னவா
பெரிது தீர்த்தமா யாத்தினா பெணிநா
புரிதரபபுகும் டோதினன் பாயுடன்
றுரிசி லாரொரு வன்னியுந் துன்னினா

(உ)

இரவி நன்பக லும்மிரா மன்பெயர்
பரவி யேயுள பற்பல சோதமும
விரவி யாடிமால வீற்றிருக் கும்பதி
கரவி லாபல கணடுகொண டேகிநா

(க)

ஏகி யான்மவின் பம்பெரி தெய்தியே
வாகு நாலுடை மால்குண மாண்பைவி
வேகர் பேசுமேன் மேன்மது நாபுரி
யாக நீயமு னாதி யாடிநா

(சு)

ஆடி யம்மது ராபுரி யண்மியே
நீடு மாயனைக் கண்டுநீ டாதரங்
கூடி வேண்டுகும் பூசசெய் தேகுலாடப
பாடி னாபுகழ் பற்பல பன்னியே

(ரு)

மூன்றி ராவகண் முந்தினர் தங்கினார்
ஆன்ற கால்கல் யாணச வாமியங்
கூன்று மாறுதா பசகர முற்றதால்
ஏன்ற வன்னியு மேகில ரொய்தினார்

(சு)

பராபொ ருட்டுப காரமே பண்ணுமா
தரவி ரக்கமுஞ் சாந்தமுந் தங்கிய
பிரம சாரினாய் பேர்சரப பத்தியம்
உரம ருந்துதந் துற்றனர் நாளெலாம்

(ஏ)

ஆறு மாதமங் கானபி னேயறத்
தேறி னார்கலி யாணச வாமிதேர்ந்
திறி லாதெனைக் காத்துளீ ரோயெனக்
கூறு வாருப காரநேர் கொள்வே

(அ)

ஆண்டொ டொட்டுளா ளானவென் றன்மகள்
வேண்டு நற்பதி நீனை வேண்டினேன்
ஈண்டு நின்னுநா மேகின பின்புநீர்
பூண்டு கொண்மி நென் னுருணா பொய்க்கிலார்

(க)

சொன்ன வாசகங் கேட்டவர் சொல்லுவார்
அன்னை தந்தையோ டாருமில் லேனெனக்
கென்னை நன்மனை மெய்தவு மென்மனந்
துன்னு ருதது துக்கமென் றேருதவே.

(௨)

ஒது வன்னியை நோக்கியும் பாலுரூ
தேத மற்றதற் கெம்பிரா னேயுளன்
ஆத லாலெனக் கானபெண் ணீர்கொள
நதல்செய்தன னென்னலும் வன்னியே.

(௩)

நீரு னாத்தவர் நேர்வரோ தும்மனை
யார்ம றுத்திடி. லென்செய்வீர் நீனாத
தேர்த வத்தினர் சேரவா ரும்மெனப்
பாரளிப்பவன் பாலழைத் தேகினார்.

(௪)

அன்ன மாதவன் முன்னர்நின் றன்பினே
டென்ன தோர்பெனை யின்னவர்க் குவேன்
சொன்ன சொற்றவி ரோனெனச் சொல்லி
பின்னை கேள்வனைச் சான்றெனப் பேணியே.

(௫)

வன்னி கையினீர் வாக்கிய பின்புமால
பொன்னி னாடிப்போதினைப் போற்றியே
பின்னர் வன்னியைக் கைக்கொடு பேர்ந்தனா
மன்ன ரித்துவா ரத்தில்வந் தாரரோ.

(௬)

வந்து வன்னியை வைத்தோம ருங்குற
முந்து போதில்மு கங்கொடுத் தின்னுரை
தந்தி டாதுத னையரும் பன்னியும்
நொந்தி ருந்தபின் றந்தையை நோக்கியே.

(௭)

மனைய றத்தைம றந்துபொன் னீட்டுத
றனைவி டெதுநீர் சார்ந்தனார் யாத்திரை
புனைவி னான்பல போக்கிபு கும்பொழு
தினைய னைக்கொடிங் கேன்வந்தி னொன்னவே

(௮)

மைந்தன் கூறியி கழ்ந்திட மற்றிவர்
நொந்து தம்மனை யான்முக நோக்கியே
எந்த நாட்டினு மேகிம துனையில்
வந்த போதுதா பச்சரம் வந்ததே

(௯)

சுரத்தி னொந்துதொ லைவுப டாதெனைத்
திரத்தி னாறுதிங் கன்வரை தீர்யருந்
தூரத்தி னல்கியு தவிசெய் தானிவன்
றரத்தி லென்செயத் தக்கதென் றெண்ணியே

(௧௦)

நமது கன்னியை நல்குத லேநல
வமைதி யென்றரி முன்னரன் பாகிரீர்
சமைய நல்கிய ழைத்திங்குச் சார்ந்தனென்
துழரு மொப்புதி னொன்றுது வன்றனர்.

(௧௧)

மாத்தி னைக்க னிறத்தனன் றன்னது
நீத்து வீர்டுடு நான்வரை நின்றநோய்
தீர்த்த னனிவ நென்றுநீர் செய்ததைப்
பேர்த்தி ருக்கெனப் பேசினன் பின்னரும். (உ௨)

உலகி னன்றியொ ருவர்க்கொ ருவர்செய்
தலக லென்றமுன் மன்னாதற் காகநங்
ருலக லச்சுன்னி தன்னக்கொ ட்ப்பதோ
நலமி லன்னியற் கென்று கலிலவே. (உ௩)

மதுரை நாதன்முன் யான்கொன்ன வார்த்தையைப்
பிழிவு செய்வதெல் வாறெனப் பேசையும்
மதுரை வேறொன்று செய்தும கட்பெற்று
நொதும லற்கருள் கென்றுது வன்றனன். (உ௪)

ஹரிப தத்திகல் லன்புசெய் யோற்குந்
தெடுகை யைத்தரல் செய்விய தேமநேல்
புரிசு புற்குயி லேயெனப் பொள்ளென
லிரிசி னத்தின்வி னம்புகின் றுளரோ. (உ௫)

இன்னு மிச்சொலி யம்பவி னென்னென்
கன்னி யைச்சுள்ளு வென்கயற் தென்னலும்
மன்னு மைத்தரு மற்ருங் கொச்சொல
என்ன செய்வீ கல் யானைச வாமியே. (உ௬)

வாட்ட மிக்கவ ராய்மற் காளுடன்
கூட்டி வந்தவம் வன்னியைக் கூ ய்க்கொடு
நாட்டு வேந்தன்மு னண்ணியெ லாளுச்சொலக்
கேட்ட மன்னவன் வன்னியைக் கேட்கின்றான். (உ௭)

கோணி லாயிவா பெற்றரு மாரிசன்
பாணி பற்றெனப் பாணிகை வார்த்துபோ
சாணி யாயவன் யாரிருந் தாரொன
வாணி மாமனென் றுரந்த வன்னியே. (உ௮)

புயி லந்தம துளையில் வாழி
நேய மோடிவண் வந்துநி கழ்த்திடில்
பய லாமிவர் பெண்ணையு னக்கென்றான்
மேய பூசல வேந்தன்வி னுவினே. (உ௯)

நன்றெ னக்கொடு நம்பியவ் வன்னியுஞ்
சென்று கூட்டிவ ருவெனெ னச்சென்று
நின்ற மாமது ராபுரி நித்தன்முன்
ஒன்றி யஞ்சலித் தோதுகின் றுரரோ. (உ௧)

ஐய னேயகி லங்களுக் கன்பர்க்கு
மெய்ய னேயுன்றன் முன்னந்த வேதியர்
கையி னீர்தரக் கண்டனை யாதலால்
வைய மன்னன்மு னீவரல் வாய்த்ததே. (உ௧)

அரசன் முன்வந்த றைகிலே யேவீனிப்
பிரம சாரிசம் சாரியெ னும்பெயர்த்
தரமி ரண்டிலொன் றும்மின்றிச் சாம்புவேன்
கரணி னீர்கொண்ட காரணத் தாலென்றார் .

(௩௦)

உன்னை யன்றியொ ருதுணை வேறிலா
என்னைக் காத்தியென் றேத்தவி ரங்கின
பின்னை நாயகன் பின்வருகின்றவென்
றன்னை நோக்கிலே சாருதி முந்தென்றான் .

(௩௧)

திரும்பி நோக்குதி யேலுடன் சேர்கிலேன்
விரும்பி யவ்விடத் தேநிலே மேவுவேன்
அரும்பு மன்பின னேயெனு மவ்வுரை
தரும்பொன் னுதனைத் தாழ்ந்துமுன் சார்ந்தனார் .

(௩௨)

செல்லு வோர்திரு நாயகன் சேவடி
புல்லு தூபுரம் பொங்குறு மோசையை
நல்ல தாகவி னாவிந டந்தனர்
தொல்ல ரித்துவா ரத்தினைத் துன்னவோ .

(௩௩)

கோச னாக்குப்பு றத்துக்கொ முஞ்சிலம்
போசை கேட்கில ருன்னித்தி ரும்பினார்
நேச மோடுடன் வந்தநி மலனாம்
நச னின்றன னோக்குமி டத்திலே .

(௩௪)

நின்ற மாயவன் வன்னியை நோக்கிநீ
ஒன்று நான்முனு ரைத்ததி கந்ததால்
நன்ற தாமிங்கு நண்ணுவ வண்ணிடேன்
வென்றி மன்னனி லென்றுவி ளம்பியே .

(௩௫)

சென்று மன்னனைச் சேர வழைத்திவன்
ஒன்று கென்னவு டனந்த வன்னிபோய்
நன்றி மன்னனைக் கண்டுபொன் னுதனைத்
துன்று றக்கொடு வந்ததைச் சொல்லினார் .

(௩௬)

வினவி மன்னன்வி யந்துவி ளங்குமா
சனமி ழிந்தவர் தம்மைவ ணங்கித்தன்
அனிக மோடிய மார்ப்பவம் போருக
வனிதை நாதனை வந்துவ ணங்கினான்

(௩௭)

வணங்கி யானந்த மாக்கடல் மூழ்கியிங்
கிணங்கு மூர்த்தியெ ழில்மது ராபுரிக்
கணங்கி ளர்ந்தொளிர் கண்ணன் றேருகண்ட
குணங்கி ளர்ந்தவ றோயெனக் கூறினான் .

(௩௮)

கண்டு வந்தவர் யாங்கண்ட கண்ணனே
அண்டு மூர்த்தியென் றேத வரசனுந்
தொண்ட றோடுதொ முதரி நாமத்தை
மண்டு றச்சொல்லி வாழ்த்திம கிழந்தனன் .

(௩௯)

சல்ல மங்கல நான்குறித் தஞ்சுகோ
செல்லே கீளமி லங்குறப் பந்தரிட்
டொல்லொ லிப்பல்லி யங்களு மோங்குறப்
புல்ல யாவும்பொ ருந்தவ மைத்தரோ.

(சுடு)

மான மைந்தும கிழந்தவி ளங்குதல
யாண சாமிம கைய லங்கரித
தென நன்மணம் வன்னிங்கி யுற்றியே
புணு மானையும பொந்தவ முங்கினன்.

(சுடு)

சான்று சொண்டற்குச் சாற்றம் துனாவாழ
தோன்ற லிவ்விடைத தோன்றின னென்றுதேன்
கான்ற மாமலர னுவிச்ச னித்தனா
நுன்ற தேவர னைவரு மங்கனே.

(சுடு)

மதுரை மாநகர் மற்றொரு மூர்ததியால்
அதுவி ளங்கவ மைத்திங்கொ ராலயம்
புதுமை செய்துபொ ருந்தவெல லாம்புரி
மதுகை மன்னன்ம கிழந்திருந் தானரோ.

(சுடு)

அன்று தொட்டுத்த ருதிசை யாகியே
துன்ற ரித்துவா ரப்பெயாந் தொன்னகர்
ஒன்று தக்கணத் திற்பண்ட ரியொளிர
கின்ற மேற்கிற்று வனாகி முக்கினே.

(சுடு)

மேவு நஞ்சக நாதமவி ளங்குவான்
பூவின் மங்கைபொ ருந்துநி றத்தி றன்
ஒவி ழுலுதி சைக்கணு முள்ளவா
தேவ தேவவென் றேத்திச்சி ருக்கடே

(சுடு)

ஆகசரித்திரம் உருக்குசு செயுன் துசாஅய

பிரமசரி திருவடி களே சரணம்.

முதலிறறு.

சூரதாசர்ச்சரித்திரம்

துவரா புரிமே விய தேசான் றழளங்
கவரா சரமே வுகளிப பின்மகிழ்
பவரா னவரசத் தியபா மையகத்
சவரா யினாக் குரூர் ஒருநாள்.

(க)

யர்தா ருறவா சனம்வண் மைபெறத்
தந்தா தரவிஞ் சசன்மா னமிக்
முந்தார் தருவோர் முகநோக் கிமனத்
துந்தா தரமோ துவர்பா மையனோ.

(ஈ)

முன்போ ஸெனின்மே யிமுயங் கமுஞ்
தன்பா லினினோ துசமர்த் துடையீர்
அன்பா லிநெடமனா வுதலால்
என்பா லெனெய் சலியற் றுகிரே.

(உ)

என்மு பரியின் பிரிவான் மயலேய்
துன்மு யிழையார் புகுசார் வுதனை
நன்மு யுணரக் குரூர் இனிரா
தன்மு னிவரில் விடைசா கிலனேல்.

(ஈ)

இவரா ருயிர்போ மெனவெண் ணியனே
சுவலா துறுமிய் விடைகண் ணையான்
சுவலா துறுமா றுசமைப் பெனெனா
அவளுள் லமவத் தொடுமண் டினனோ.

(ஊ)

கண்ணை நெதிர்தின் றதுகண் டவுடன்
பண்ணின் மொழியா ரொருபா மைமிக்
உண்ணைத் துயிரோ வுதலோ விமகிழ்
கண்ணும் பொழுதே கினனா ரணனே.

(சு)

தன்னின் நெதிர்தின் றவர்தம் மையெனே
என்னின் னிவனெய் தினையா னிலையாய்த்
துன்னும் பொழுதென் றதொடர்ந் தகலி
மன்னந் தகனும் பவம் வாய்க் கவெனா.

(ஊ)

சளரசத் தியபா மைரிதா சியெனக்
கிளரப் பவமே வல்கிடைத் திரிலத்
தளவக் கலிகா லமதிற் கடிதென்
துளமொப் பவுலாத் தனனப் பொழுதே.

(அ)

குருடா மவர்கோ கநகை கணவா
அருடா னிதுவோ வெனவஞ் சலியாத்
தெருளா தவனா வெனைத் தெளியாச்
சுருளார் குழலா ருதுசோர் வறவே.

(ஈ)

ங்ன்போ லிவணின் தனனீ யதனை
என்போ லெனவெண் ணிணையா வருளும்
பொன்போ லொளிர்புங் கவனே பொறைசெய்
உன்போ லிலையா கியவுத் தமனே.

(௮)

எனுமின் னுரைபற் பலியம் பிடலும்
வினவுந் திருமா லறிவேன் மெயினைச்
சினமொன் றிலென்மே தினிதி தறவிங்
கனமும் மைநவின் தனனென் தனனே.

(௯)

ஆயிற் கலிகா லமதிற் புலியான்
ரூயிற் பவமே வுதலைத் தவிரா
நீயிப் படியென் னெதிர்திற் கவென
வாயிற் றுதிவைத் துவகுத் தனனே.

(௧௦)

கவிசேர் வறுகா லமதிற் பிரிவாற்
சலிபா மையொர்தா சியெனப் பவமே
புலிமே வுமிடத் துநீபோ தருபோ
திவியா னுமையென் னிடைசேர்த் துவெனே.

(௧௧)

வேறு.

என்று மாயனி யம்புமா
நன்று மாமது ராநகர்
துன்று கண்ணொளி துன்னிடை
தொன்றி னாரசெய லோதுவாம்

(௧௨)

சூர தாசொ னச்சொலும்
பேர ராயரி பேனாயே
தீர ராயுரை செய்துறுஞ்
சீர ராயினர் தேறியே.

(௧௩)

பலந லப்பிர பந்தமுங்
குலவ ரிப்பெயர் கொண்டதாய்
இலகு றச்செய்தி லங்குவார்
திலகர் வைணவ சேகரர்

(௧௪)

ஒருதி னம்புரு ஷோத்தமன்
றிருவ டிப்பணி செய்கையில்
கருதி யிப்பவ காரணந்
தருதி ருக்கண வன்றனை.

(௧௫)

எண்ணி யன்புட னெயெதிர்
நண்ண வேண்டினர் நாடியே
கண்ண னன்புக லந்தசீர்
அண்ணல் கோயில டைந்தனர்.

(௧௬)

சன்னி திக்கெதிர் நின்னுதாழ்ந்
துன்னி யுச்சியின் மேற்கரந்
துன்னி டத்தமி சொல்லினார்
மன்னி யிப்பவம் வாய்த்ததே.

(௧௭)

உரிதி ருப்பெய ரன்புடன்
விரிக ருத்தினர் மேவுநாள்
வரிபுக ழ்ச்செய வந்திவாழ்
குரிசில் பேரவை கூடுவோர்.

(௩௦)

தேறு பாடகர் தீரனாஞ்
ஓாறு பேரினு ணங்கியோர்
ஆறு திபம விரந்திடக்
கூறு வாரொரு கோதிலார்.

(௩௧)

முகமவி ரும்பினன் முன்னியே
சுகமெ லாமகிழ் தானசேன்
நிகர்வர் யாருமை நேடுநின்
மிகவு மேன்மைவி ராவிரர்.

(௩௨)

என்று கூறிட வின்னவர்
ஒன்று சீரிலு யர்ந்துளோய்
நன்று மென்னின லங்கொடு
துன்று வோர்பலர் சொல்லிலே.

(௩௩)

பெரிய தென்றுரை பேசிய
கரிய வேலைய கத்தியர்க்
குரிய வங்கையொ டுங்கிய
தரியெ னுந்திர லண்மினோர்.

(௩௪)

காசி னித்தரு கஞ்சனுங்
கோசி கற்கொளி குன்றினான்
ஆசில் மாருதி யங்கையால்
மாசு ணரிம முங்கினான்.

(௩௫)

பல்ல மென்மகன் பண்புசால்
வல்ல மாயன்ம ணத்தினில்
நல்ல சாம்பன்மு ன்ராதன்
அல்லல் பாடலி லாயினான்.

(௩௬)

இப்ப டிக்குல கெங்கணும்
ஒப்பி லீசனு குற்றினான்
அப்ப டிக்குற லானபோ
தெப்ப டிக்கென யெண்ணுவேன்.

(௩௭)

எனலு மன்னவ னேசிலீர்
நனிசி றந்துமி னண்ணுவோர்
இனைய றொன்றுரை செய்கென
அனையர் கூறிட லாயினார்.

(௩௮)

அரச னேமது ராபுரி
சுரந லந்தெரி சூரதா
சொனின் மிக்கவர் தானெனப்
புரவ லன்புகல் கின்றனன்.

(௩௯)

ஆகி லன்னவ ரெத்தனை
ராகம் வல்லவர் நன்றெனப்
பாகி னின்னிசை பற்பல
வாக வல்லவர் மன்னனே.

(௫௦)

என்னு முன்னர சின்பமாய்
மின்னும் யானம் விடுத்தவர்
துன்னு முன்றுதி சொல்லினேர்
மன்னு தாளில்வ ணங்கியே.

(௫௧)

ஆச னத்துற வைத்தவர்க்
கேசில் பூசையி யற்றியே
நேச மோடுறு நீளவை
மாசில் பாடகர் மல்கினார்.

(௫௨)

தான சேனரி தாசனா
ஆன வன்புட னஞ்சலித்
தூன மின்றும் துத்தம
ஞான கீர்த்தன நாமெலாம்.

(௫௩)

வினவ மிக்கவி ருப்புளேம்
அனக ரோயருள் செய்மெனக்
கனகி றங்கிகழ் கண்ணன்மேல்
மனமு ளோர்சொல்வ முங்குவார்.

(௫௪)

நானி சைப்பது நாரணன்
கான துஞ்செவி கட்டுநேர்
ஆன தாயிலி சைப்பெனென்
நேநல் வீணையெடுத்தேரோ.

(௫௫)

எழுச ரங்களு மேலவே
வழுவி லாதுவ குத்துமால்
பழுதி லின்னிசை பாடினார்
குழுமி னோர்மயல் கொள்ளவே.

(௫௬)

கங்கை பெற்றரு ளுங்களிற்
றங்கை தாள மமைக்கவெண்
பங்கை யாசனி பண்சரம்
பொங்க நன்குபொ ருத்தவே.

(௫௭)

கண்ண ஓடல்க லந்துற
விண்ணு லாவிய மேனகைப்
பெண்ணெ டெண்ணிலர் பெட்புறத்
தண்ணெ னோசைதழைக்கவே.

(௫௮)

துன்பு ஞானிசை சோர்விலா
தன்பர் பாடின ரங்குளோர்
இன்பின் மூழ்கிட விவ்விதம்
மன்பு ராவவோர் மாதமே.

(௫௯)

அரசன் மேவுமைஞ் ஞாறரந்
தெரிவை மாரிவர் செய்கையைப்
பெரித நிந்திசை பேணியே
சூரிசில் பாவிது கூறினார்.

(௩௦)

நாங்க ஞம்மவர் நல்லிசைப்
பாங்கு நேர்வின வும்படித்
திங்கி லோயருள் செய்கென
ஒங்கு சீரின னுன்னினான்.

(௩௧)

கண்ணி லாரிவர் கண்முனே
நண்ண லாமென நாடகத்
தண்ண ரங்கிடை சார்வுறப்
பண்ணி யின்னிசை பாடவே.

(௩௨)

செய்து தேவிய ரும்வரப்
பெய்த போதவர் பெட்டிற
ஐது பாடிட லானபோ
தெய்தி னுளிரை யின்பினால்.

(௩௩)

சாவ மானது தாங்கியக்
கோவி லேய்பணி கொண்டுறும்
பாவை யாகிய பாமையை
மேவு மன்பர்கண் மேவியே.

(௩௪)

கண்டு பாடுறு கானமுட்
கொண்டுகூவல்கு நித்திடா
தண்டு கின்றனை யாலென
மண்டு தேவியர் மாழ்கினார்

(௩௫)

விழியு ளாரொன வெள்கியே
முழுக நீடினா மூடினார்
வழுவு லிவ் விரு வரு முடன்
கழும லாகிய காலையே

(௩௬)

கண்ண னங்குக லந்துமாப்
பெண்ண னங்கொடு பேசுசீர்
அண்ண லன்பரை யுந்தன
தெண்ண ரும்வடி வெய்தவே

(௩௭)

சேர்த்து நீளொளி சேர்ந்தனன்
சீர்த்த மன்னொடு சேர்ந்துளார்
பார்த்து மற்றிவர் பண்பினைத்
தீர்த்த னொன்றிசை செப்பினார்

(௩௮)

ஆகச்சரித்திரம் உசு க்கு செய்யுள் த.௩௩௮

சூரதாசர் திருவடிகளே சரணம்

முற்றிற்று.

சேனாபதிசரித்திரம்

நானு நன்மையு நல்க வந்தர்வாழ்
மானு ஆரில்வ திந்து னோர்குலம்
எனா தியனொனி னும்வி ரக்தராய்ச்
சேனா நரீபிக னொன்றோர் செவ்வியோர். (க)

அன்றார் வாழும் கத்தி லேவனே
மின்னு ராழிவி னங்கு கையனும்
பொன்னார் மார்பனை வைத்துப் பூசனை
பன்னா னும்புரி கின்ற பண்பினோர். (உ)

அரிநா மந்தனை யனுதி னஞ்சொல்வார்
புரியான் மன்னவன் வேலை பூண்டோர்
கரியா னைக்கரு தற்கு நந்தொழில்
பெரிதா குந்தடை யென்று பேணிடார். (ங)

கண்ணன் பூசனை யேக னிந்துறப்
பண்ணுஞ் செய்கையி லேப யின்றானார்
நண்ணும் போதொரு நாளின் மூன்கிரீர்
எண்ணங் கொண்டரி பூசை மெய்தினார். (ச)

எய்தும் போதர சன்ற னேவலார்
வெய்தின் வந்துவி னாந்த ழைத்திட
மெய்தங் கன்னவர் தேவி யார்வினாய்
நொய்தி னோகினர் கேட்டு நோன்மையோர். (ரு)

நாளிங் கில்லென நாட்டு கென்றிடத்
தேனின் மென்மொழி மாதர் சென்றழை
கோனி னேவலர் கட்டுக் கூறிட
ஊனின் வேலர சன்க னோகினார். (ஈ)

அப்போ தன்னவ ரிற்க டுத்துனோன்
வெப்போ டோடியவ் வேந்த னோர்ந்திட
ஐப்போ தில்லுழை யேயி ருந்துகொண்
டியப்போர் பான்மனை யானை யுய்த்தரோ. (எ)

இல்லென் றோதவி சைத்து னானெனச்
சொல்லும் முன்னர சன்சு ளித்துமுன்
புல்லும் வீரனா நோக்கி நீர்புகா
தில்லி லெய்தும வன்க னேகியே. (அ)

பாசத் தாற்பிணி செய்து பையுளின்
மூசக் கொண்டி.வன் முந்து கென்றமன்
பேசக் கண்ணபி ரான் பொறுப்பனே
மாசற் றுருரு வாகி வந்தனன் (ஊ)

தோளி லோர்புடை தூங்க டப்பமோ
டானு மன்னன்மு னாகி யேசலாங்
கோனும் மாறினி தேரு நித்திட
மூளுங் கோபமெ லாமு ரிந்தவே.

(௧௦)

சினமா நிம்முக வெலை செய்கையில்
நனிநன் காயது கண்டு நாபிகர்
முனநீ செய்பணி தன்னில் முந்திய
தினநாள் செய்பணி யென்று கோமகன்

(௧௧)

உன்கை யாலெனெ யென்ற னுச்சிமேல
நன்கு பூசுக வென்று நானெய்
மின்கொண டாரமணி வேய்வ ளத்துறத
தன்கண னாசன மீது தங்கினான்.

(௧௨)

சேனா நாபிக னாய ஸ்ரீ ஹரி
தானு ணென்னெய்த லைக்க ணிநதிடக்
கோனார் வள்ளம திற்கொள் குணடலம
மேனா றெண்முடி தோள்க ணுல்விராய

(௧௩)

பொன்மா ணுடைபொ ருந்த நீன்ற
மன்மா மேனிவ யங்கு றததெரிந்
தென்மா மாயமெ னத்தி கைத்துமேல்
தன்மா நாபிகர் தம்மை நோக்கினான்.

(௧௪)

மயிர்கொய் நாவித னாய்வ யங்குறச்
செயிரில் கிண்ணம தைத்தி ரும்பவும்
பயில்பீ தாம்பர தாரி பண்பினை
உயிர்தா னின்புற வுற்று நோக்கினான்.

(௧௫)

அவசங் கொண்டன னாக வெண்ணெய்பூ
சுவரும் பூசுற வுள்ளு ளாரொலாம
இவர்தஞ் செய்கையெ னேயெ னத்திகைத்
தவர்தங் கோனைய டைந்து கூறுவார்.

(௧௬)

அரசே யிங்கிரு ஜாம மாகியும்
விரசாய் நானம்வி ரும்பி யென்னுமங்.
உளாயா லேயுணர் வுற்று நீன்னவன்
புனாதிர் நாபிக னைப்பு கழ்ந்தனன்.

(௧௭)

இங்கே நீயிரு வென்றொ ராதனம்
அங்கே யீதலு மவரி ராதுறத்
தங்கா யாகிலெ னாவி தங்கிடா
தெங்கே னுஞ்செல லென்று கூறினான்.

(௧௮)

வேந்தே நானக மேவி மீளுவேன்
போந்தா டின்புன லென்ற போதவன்
ஈத்தே மங்கடி தேகி வாவென
ஐந்தா நாபிக ரிற்க ணேகியே.

(௧௯)

அனையும் பொன்னடப் பத்து னேயுற
முனையின் மாட்டிமு ராரி சென்றனன்
தினையு மெண்ணெயி னானந் தீர்த்தபின்
வனாவின் மன்னவன் வந்த வைக்கணே. (௨௨)

ஏவ லாளரை நோக்கி யேயிவண்
மேவ நாபிகன் வேண்டு நீர்செலீஇக்
கூவல் செய்துடன் கூட்டி வம்மெனக்
காவ லின்றன மீதி லென்றனன். (௨௩)

உடனே யேவல ரோடி நாபிகர்
இடனே கிவ்வரு கென்ன மற்றவர்
கட்டனே சென்றுநாங் காண லென்றுதோள்
வடனோ டாரடப் பத்தை மாட்டி யே. (௨௪)

கோபங் கொண்டனன் கோனெ னுமலர்
நாபன் றன்னடி யார்ந டிக்குடன்
பூபன் றன்னவை போத லும்பிர
சாபஞ் சேரர சன்னெ ழுந்தனன். (௨௫)

சண்டோர் யாவருங் கல்லெ னாகை
கொண்டா ரன்னதெ லாங்கு நித்திடான்
வண்டார் மாலைய மன்ன னாபிகர்
ஒண்டா வும்முக நோக்கி யோதுவான். (௨௬)

உதயத் தும்முரு வததை யன்னுமென்
இதயத் தின்புற யின்று காட்டி னீர்
அதைமற் றின்னமும் யாந் நித்திடச்
சிதைவற் றீரருள் செய்க வென்னவே. (௨௭)

பாதங் கைக்கொடு பற்றி மற்றிவர்
வதம் வந்ததென் றேதி கைசுதறும்
போதங் கன்னவர் நீழ லுட்புக
வேதங் கெண்ணெயி லெய்த நோக்கினான். (௨௮)

சுண்ண முன்னெனக் காவ லன்மல
ரானு தாவெளி யாரக னாதரா
மானு வென்னுழை வந்து கீழ்த்தொழில்
கோணு தேபுரி கோவ லாகணு. (௨௯)

என்றென் றுன்னியி ரங்கி நாபிகா
துன்றுஞ் சேவடி பற்றி யேதொழு
தின்றும் மாலினி தெய்தி னேன்மலர்ப்
பொன்றன் னாதனை யென்று போற்றியே. (௩௦)

ஹரிநா மந்தனை யன்பு மிக்குறப்
பெரிதோ தத்துதி பேசி நாபிகர்
பரிவாற் றம்மடப் பத்தி னுட்பொருள்
கரியான் வைத்தது கண்டு கைக்கொளா. (௩௧)

மறையோர் கொள்ளவ முங்கி யேதரும்
இறையோன் முன்னுற வேத்த மன்னவன்
கறையார் மூக்குடைப் புட்க டாவுவோன்
நறையே ருந்திரு நாமம் வாழ்த்தினான்.

(கஉ)

அந்நா டொட்டவ னாதி நாமமே
எந்நா னுஞ்சொல லாக வின்னவர்
மன்னா வான்விடை கொண்டு வாழ்மனை
துன்னா வாழ்ந்தனர் சோர்வி லாதனோ

(கக)

ஆகச்சரித்திரம் உரு க்கு செய்யுள் கூறுக

சேனாபிகர் திருவடி களே சரணம்.

முத்தியம்

சாத்வீகராஜன்சரித்திரம்

வேறு.

ஜகநா தப்பொன் னகாதனை யாண்டு தனிவாழ்கோ
மகன்மால் பத்தி தனின்மிகு நேயம் வளர்கின்றோன்
புகழா நின்ற சாத்துவி கப்பேர் புனைவானான்.
முகனார் தாதை பூசனை நானு முயல்கிற்பான்.

(க)

திரிகா லத்துஞ் செய்துது ழாய்நீர் செங்கைக்கொள்
பரிவா னேரு மதிதிக ளுக்கும் பயில் பூசை
பெரிதே செய்து பின்புண லான பிரியத்தான்
விரிவா யன்ன சத்திர மாதிரி மிகவைத்தான்.

(உ)

சகலபி ராணி களினுமி குந்த தையயுள்ளான்
இகலினர் சீய மெனமிகு சீரி னியல்வானோர்*
பகல்பொழு தேகக் கவறுரு ளாடல் பயில்போதிற்
புகழரி கோயிற் றிகழபிர சாதங் கொடுபோந்தார்*.

(ங)

அர்ச்சக ரானோர் கவறுருள் செய்கை யதினமுழிக்
நச்சுறு மன்னற் கப்பிர சாதந் தனைநல்கப்
பச்சையு கக்கப் பட்டதி தென்னும் பரிவின்றிப்
பிச்சரின் வாமக் கைதனை நீட்டப் பிசகென்றே*

(ச)

அன்னவ ரீயா தேகினர் பின்பவ் வரசன்றான்
முன்னரி னாடன் முற்றிட நின்றார் முகநோக்கி
என்னிடை மேவு மின்பிர சாத மெங்கென்றான்
மன்னினர் வாமக் கைதனி லீயா மற்போனார்*

(ரு)

என்றுமு னின்றார் கூறிட மன்ன னிதுவென்னே
அன்றுசெய் பாவ மின்றொரு சூதா யபசாயந்
துன்றிட வேசெய் ததுநனி நன்றே தொலைவுண்டோ
இன்றியல் கின்ற தென்றனன் மானா விடருற்றான்.

(சு)

கள்ளைவி ரும்பிப் பாலைய கற்றுங் கலர்செய்கைக்
குன்றாற லானே னென்றரி கோயிற் குளுமேகான்
கொள்ள கிலாவிக் கைபிர சாதங் கொளலாமோ
எள்ளல்செ யாதென் றெண்ணிய றுத்தற் கிசைவுற்றான்.

(ஏ)

மந்திரி தன்னை வருகென வந்தான் வதனம்பார்த்
கிந்தவென் மாடச் சாளர வாய்வந் திரவோர்பேய்
முந்தொரு கைநீட் கெறிதி னாலே முகிரச்சந்
தந்துறு கின்ற தக்கர மதை நீடியென்றான்.

(ஐ)

அன்னது செய்வே னென்றிர வூடவ் வகன்மாடந்
தன்னிடை வந்து சாவா வாயிற் சார்ந்துற்றான்
மன்னவ னங்ஙன் பின்புற முருமா ழாய்வந்து
துன்னுறு கையை நீட்டினன் வாளிற் றுணிசெய்தான்.

(ஔ)

துணிசெய மன்னன் வீழ்ந்துது டித்துச் சோர்கிற்கப்
பணிபுரி கின்ற மந்திரி வெளியிற் பதமுற்றே
அணுகினன் வந்து நோக்கலு மன்ன னவனாகத்
தணிவறு துன்பங் கொண்டெதிர் நின்றே தளா வற்றான்.

(௮)

சோர்வுறு மன்னன் றுயர்கொள மைச்சன் முகநோக்கி
நேர்வுறு மிக்கை சார்பிழை போக நீசெய்தாய்
ஆர்வுறு மென்னு லேயல வோநன் றுயிற்றுச்
சார்வுறு துன்ப நீயொழி கென்றான் றளாவின்றே.

(௮௧)

விடியள வேகை சிவிகையின் மேவ மிசையேற்றி
நெடியவ னேசெய் பிழைவது தீர நிறைதண்டம்
தடிவதை யன்றிப் புரிவது முண்டேற் றடையின்றிக்
கடிகென மால்வாழ் சினகர மேவக் கடிதுய்த்தான்.

(௮௨)

சொல்லிய வண்ணந் தூதர்கள் சொல்லத் தொழுதோயிற்
புல்லின ரங்கே பொலியடி யாகட் பொருவேந்தன்
மெல்லிய கையைக் காட்டினா சொன்ன விதமெல்லாஞ்
செல்வகை சொல்லத் தேறின ரீதோ செயலென்றே.

(௮௩)

தழைவிப வத்தா னுடனசை விட்டுச் சகநாதன்
உழைமனம் வைத்தான் மிகவும்வி ரக்தியுளனென்று
குழையும னத்தார் ஜயஜய வென்று கொணர்கைமேல்
விழைவுறு கந்த பொடிகளி றைத்தார் விநாநாற

(௮௪)

பொடிபட லுங்கை தவனம தாகிப் பொலிவெய்த
அடியவர் கண்டு மிகவும்வி யந்தங் கதுதன்னை
நெடியவ னடியிற் படிவது செய்து நிகழ்நாண்முன்
படிபிர சாத முடனர சன்றன் பாலுய்த்தார்

(௮௫)

வருபிர சாத மொடுதவ னத்தை மகிழ்விற்கண்
டரசனி ரண்டு கரமுமி ணங்க வவையேற்றான்
கரமும்வ ளர்ந்து குறைவற லாகக் கண்டோர்கள்
பரவினர் நாமம் ஜயஜய வென்று பணிவோடே

(௮௬)

ஆகச்சரித்திரம் உசு க்கு செய்யுள் துருஅரு

சாத்வீகராஜன் திருவடிகளே சரணம்

முற்றிற்று.

கருமாபாயி சரித்திரம்

வேறு.

நாடுஐக நாதமென நண்ணுநக ரத்தின்
ஊடுகரு மாபாயி யென்றொருவ ருள்ளார்
நீடுதரு மம்பலவு நீதியொடு செய்யக்
கூடுமன முள்ளவர்கு ணந்திரிபி லாதார் (க)

கருவயினு நீஇமருவு காலமவர் கண்டன்
ஒருவியுயிர் போனபினு யிர்த்தனரொர் சேயை
அருமையின்வ ளர்த்துவளர் வானமக னுக்குத்
திருமணமி யற்றினர்தி கழ்ச்சணிசி நகக (உ)

அந்தமக னாயிழையை யன்பொடும ணந்து
தந்தனனொர் சேயதுத வழந்துவளா நாளில
மைந்தனு மிறக்கமிக மாழ்கினா சளர்த்து
நொந்தனர்க வன்றித னுமநூல் கிற்பார். (ஈ)

நாரணத யாநிதியெ னந்தன்மக னெனுஞ்
சீருநிலெ னக்குதவு மென்றனர்தி நககப்
பேரன்மக னாகநினை பெற்றியின்வ ளர்த்தார்
ஆரமகன் மைந்தனும ணங்குநவி நந்தான். (அ)

அம்மகவி நக்கவவ லக்கடலின் மூழ்கித்
தம்மனநி லைப்பநில ராய்த்தளர்த லானார்
மைம்மலிநி நத்தமல ராள்கணவ நீயென்
இம்மலின வெந்துயரி லென்னெவிழ வ்ட்டாய். (ரு)

என்றுமிக நொந்தனரி ரங்கியுறு நாளில்
துன்றுஐக நாதவிதை தன்னடிதொ ழற்கு
நன்றரிந லோர்களவ ணண்ணியவர் நல்லீ
டொன்றினரு ணர்ந்தனரி டர்க்குளுறு வாரா (சு)

என்னையிந னீர்துயரி லெய்துகிற தென்ன
மன்னுதுயர் மூழ்குமவர் மற்றவரை நோக்கி
முன்னிகிகழ் வுற்றசெயல் யாவையுமொ ழிந்தார்
அன்னவர்தெ ரிந்துதுய ராழம்வகை சொல்வார். (ஏ)

அணுவளவு நன்மையிலே யானசமு சாரப்
புணர்வுநில யற்றதத னுட்புகுத லாகிப்
பிணியுறுவ தென்னமது கண்ணனடி. பேணுந்
துணிவினிடர் தீர்தொன வேயவர்து ணிந்தார். (அ)

மூதரன ருட்குரிய சீரினவ றோநீர்
பேதையடி யேனொருநி லைக்கணுறு பெற்றி.
யாததையு னாதநுள்க வென்றனரி ரந்தார்
மாதரவ ருக்கவரு மன்னுநிலே செய்வார். (க)

நாதனரி நாமமதை நன்கினுப தேசித்
தேதமகல் கண்ணனது விக்கிரக மீந்து
மாதகவ தாகமக வன்பிதனில் வைத்து
நீதமொடு பூசனைநி ரப்பநிய மிசதாரா.

(௨)

நன்றெனவு கந்துகொடு நல்குமவா தமமை
மன்றவுப சாரமொடு வந்தனைபு ரிந்து
ஒன்றுமவர் போனபின் றோவுதவி லாமல்
அன்றுமுத லந்நியதி செய்கையில் மாந்தாரா.

(௨௧)

பெற்றவொரு கண்ணனொடு பேசிலினை யாடி
முற்றுதயி லந்தவி மூழ்குதல்செய் வித்துச்
சுற்றுடையி னீரமற வேநனிது வட்டி
நற்றுடைகி டத்தியுரை யெளடதமு நல்கி.

(௨௨)

பாலமுத ருத்திவளர் தொட்டி ஹறல் பண்ணி
மாலரிசு ணங்களைவ ருத்தினிதி னுட்டி க
கோலவிழி மூடுதயில் கொண்டபினெ டித்துப்
பாலரினவ ளாததனர்செய் பாவனைத வாத்தே.

(௨௩)

ஆடையணி சோக்கவளா வாகிவரு கண்ணன்
படனமு ணற்கிசைவ தெய்துபரு வந்தார்
கூடினதெ னுவயிறு கொள்குழைவு கண்டு
நாடியுறு கண்ணையு ணற்குநவில் கின்று.

(௨௪)

உண்கவினி துணகவென யாவு மினி துண்ட
பண்பினை நன்குபச ரிகருமது பாராதுக
கண்கள்களி கூடவுள மானதுக னிந்து
நண்பினமு துண்டுமகிழ் செய்தனை யந்தே.

(௨௫)

அன்னையினை யாருபச ரிக்குமத னாலே
இன்னவித நாடொறுமி யைந்தமுது செய்தான்
மன்னுகரு னாநிதிவ ளர்ந்துவரு நாளில்
துன்னினன வில்லிலொரு சுத்தமறை யோனே.

(௨௬)

முந்துபெறு தேவகிவ ளர்க்கமுய லாமல்
நந்தன்மனை விட்டகுறை நன்குநிறை வேற
இந்தவகை யெய்தியதி யின்பினமர் வாரா
வந்தமறை யோனறிக லானவண்வ திந்தான்.

(௨௭)

அத்தினம்வி டிந்தவுட னன்னையென லானார்
நித்தனையெ முச்செய்துநெ டும்பசித ணிப்பான்
உய்த்தவமு தைக்கடிதி னுண்கவீனி துண்க
முத்தமனை யாயெனமொ ழிந்துறுதல் கேட்டான்.

(௨௮)

யாராயவ னுண்கெனவ றைந்துறுதி றொன்னக்
காராநிகர் கண்ணையெ னக்கழறல் கேட்டு
நீரயிலு விப்பதுந னீர்முழுக லாதோ
சீனாயிலி ராயல்து செய்வதுத காத்தே.

(௨௯)

என்றவனு ளாத்தபடி யேபுரிவ னென்று
துன்றமுறு நான்லிடியு முன்றுயிலு ணர்ந்து
நன்றுபுன றேய்ந்துபுது நன்புனல்கொ ணர்ந்தே
அன்றகமெ லாமெழுதி னொடுத லாளுர்.

(உய)

தினமுதுகர் காலமது சீர்ந்துறுத லாக
மனதுசகி யாதுஐக நாதமழை வண்ணன்
சினகரமி ருந்துபணி செய்துறம் வன்றன்
கனவினிலி ராவிடைக லந்துளாசெய் கின்றான்

(உக)

நானமுது செய்துவரு காலகூரி கண்ணத்
தானடுதல் செய்வகைச மைத்தனனெ ருத்தன்
ஆனசனை முன்படிய மைத்திடு மடபாயி
பான்முடுகி நீயினிதி நென்றுளாப டந்தான்.

(உஉ)

அன்னதனை யர்ச்சகனு ணர்ந்துவி டியமுன்
மன்னினன சோதையின்வ ளாத்துவரு வார்பா ட்
பன்னுருக மாதிகனி றைந்தபர மாண்மத்
துன்னுகரு னாநிதிய ருத்துமவகை சொல்வான்

(உக)

சீலநனி கொண்டமுகில் செய்கிரத னாலே
காலமிக நீடியது கண்ணனமு துண்ணச்
சாலமிகு கின்றபகி கொண்டிதளர் கின்றான்
நூலமுத னாதனைத யென்வயின் ஷின்றான்.

(உச)

வெளியின்மிகு சீலமுற வேண்டல்பய னின்றும்
களிகொடுள மாணதுக னிந்துபரி சுத்தம்
கொளினதுமி கப்பெரிது கொண்டனிகர் வண்ணன்
அளிமிகமு னீர்செய்வத வாலிபுன நென்றான்.

(உரு)

என்பதைவி னாவினரி சைத்தபடி செய்
அன்பினொ லாமறிய வையனினி துண்டான்
நன்புதுமை யென்றுதுதி நன்குசெய லாளுர்
இன்பினது கண்டவொ லோர்களும்கி யந்தே.

(உசு)

தூயமக மோமமொடு சோர்வருநல் யோகம்
ஆயபல செய்துமடை யாதபர னுக்குத்
தாயெனவ ளர்த்துமகிழ் தங்கியவொர் கர்மா
பாயிதவ மேபெரிய தென்றிசைப கர்ந்தார்.

(உசு)

கண்ணனைவ ளர்த்தவவர் கான்மிசைவி முந்தார்
எண்ணரிய தோத்திரமி யம்பினர வாரே
பண்ணியமை கிச்சடிப ரற்கினிய தாகி
கண்ணியது லாளுநலம் விஞ்சுஐக நாதம்.

(உசு)

ஆக சரித்திரம் உயள க்கு செய்யுள் தகையாக

கருமபாயி திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ஜயவந்தபக்தர் சரித்திரம்

ராமவுடா சகரதிச் சயவந்த ரெனுநாம நண்ணி நாளும்

காமனையின் றவனடியார் களைப்பூசை புரிவாராய்க் கருதுதாரி
யாம்வணிகர் புத்திரமோ லாவருள ராகலகூடா திபதி யானோர்
தோமறுசம் பத்துடனே ஹரிபஜனை செய்துகொணடு துலங்க வாழ்வார் (க)

ஒருசாது ஜனங்களுக்கு மதிதிகட்டுஞ் சயம்பாகம் வழாம னன்கிப
பெருகாத ரத்தினனைப் புத்திரர்கள் பக்குவராய்ப் பேணாரகி
மருவாத துஷ்டதார சாரதுன்மார்ச் சுத்தின்மிக மலிவா றோதும்
கருதுது பிரமகுலத் துற்பவித்த ராவணனைக் கடுப்ப தானா. (உ)

தனதைரு மச்செயலுக் கொவ்வாராய் விருத்தனுக்குத் தகாத பித்தம்
முங்கியதால் வாணிபத்துக் குளபொருள்க ளெலாஞ்செலவின் முற்று வித்தகச்
சிந்தைகொண்டா னிதற்கென்ன செத்துமென வுளபொருளிற சிலம் றைத்து
மைந்தொன்போ றோதத்தை தனைவருத்த வேந்தனிடம் வந்து சொல்வார். (ங)

எங்கன்பிதா வெமக்குள்ள பொருள்களெல்லாம் வீண்செலவே யியற்று கின்றான்
அங்கனூல கத்தரசே பொருள்செலவுண் டே லுமக்கு மமையத் துக்காம்
தங்கும்வகை விருத்தனைக்கூடத் தண்டிங்கத் தக்கதெனச் சாற்றக் கேட்டுப்
பொங்குபுகழ்ச் சயவந்தர் தமைக்கூவி விசாரிக்கப் புகல்வ தானார். (ச)

புத்திரர்க்கு வைக்காமல் வீண்செலவேன் புரிசுன்றா யெனப்புகு கன்றீர்
அத்திரமே பொருள்புதல்வ ரனைத்துநில யாவதுதா னறமே யன்றோ [ன்று
முத்தனியெண் குடைவேந்தே யெனலுமிவன் பயித்தியத்தின் முதிர்ந்தா னெ
மெத்தவருத்து கிறதிலுங் கொலைசெய்த னலனென்று வெகுண்டு வேந்தன். (ரு)

உங்கன்பிதாத் தனைக்கொல்வ துங்களுக்குச் சம்மதமோ வுரைத்தி றென்ன
எங்களுக்குப் பிதாவல்ல னிவன்பகைஞ் னுனதனற் பொதியி னுள்ளே
தங்கவமைத் துக்கட்டி யாழியநீர் தனிவிடல்வேண் டி யதே யென்ன
வெங்கடுங்கோ லுடைவேந்தன் ஜயவந்தர் தமைக்கட்டி வீழ்த்தற் கெண்ணி. (சு)

கற்களொடு கனமாகப் பொதிந்தாழ நீரினிடைக் கவிழ்க்கச் செய்தான்
தற்சடி மை யானவர்நீ ரிடைமுழ்கு முன்வந்து செளரி தானோர்
வற்கடின முதுகாமை வடிவாகித் தம்முதுகின் மலையிற் றுங்கி
நிற்கவய மேன்மிதக்கும் ஜயவந்த ரியல்கண்டா னிருபன் மன்றோ. (எ)

அகிலவியாபகனான வநாதரகூட கன்கருணை யமைந்தி ருக்க
இகலியிவர் தமைக்கொல்ல வெண்ணியது தகாதசெய்கை யெனப்பயந்து
மிகவினாந்தற் கவர்தம்மைக் கரையேற்றிக் கட்டவிழ்த்து விடுத்தன் னார்க்குத்
தகவுமிகவுபசரித்துத் தாள்பணியத் தனையர்களுஞ் சரணத் தாழ்ந்தார். (அ)

அரசனொடு மைந்தர்களும் யாஞ்செய்பிழை பொறுத்தருள்க வடிக ளென்று
பரசுதலும் ஜயவந்தர் மைந்தருக்கு மரசனுக்கும் பரிந்து வாழ்த்த
விரசரசன் ஜயவந்தர்க் கடியவனா யன்றுமுதல் வேண்டி வாழ்ந்தான்
சரசமுடன் றனையர்களும் பிதாச்சேவை செய்துமுறை தவாது வாழ்ந்தார். (ஈ)

ஆகச்சரித்திரம் உஅக்கு செய்யுள் துசுஉஉ

ஜயவந்தர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

சுரதாசர் சரித்திரம்

அத்தின புரியை யானு மகபர வரசன் றன்னை
எத்தினங் களும்வி டாம லியன்றவன் றையயி னாலே
மைத்தபூம் பொழில்கள் சூழ்ந்த மதுனாமா நகரத்திற்கு
மேய்த்தவோர் தலைவ ராக விளங்கினர் சுரதா சென்போர்.

(க)

மதுனாகோ குலம்பி ருந்தா வனமெலாம் புனித மான
புதுமைசேர் தலங்க ளாகப் பொருந்தலா லவண்வந் துற்ற
சதுரசச் சணங்க ளுக்குத் தகவுப சரித்து நாளும்
முதுரச போஜ னங்கண் முதலய வழங்கி வந்தார்.

(உ)

நலமிகு வழியி லுள்ள பொருளெலா நல்கி நல்கிச்
செலவுமிக் காக மற்றுஞ் செலவுசெய் வதற்குத் தம்பாற்
பொலனிலை யாக நல்லோர் பொருந்திடிற் றருவ தற்கு
வலமிலை யேயென் னுன்னி மனத்திடை யழுங்கி நைந்தார்.

(ங)

நம்மையே நாடிச் சாரு நல்லவர் தமக்கீ யாமல்
இம்மையில் வாழ்க்கை யுற்ற லென்பய னினியெங் கோவின்
செம்மைசேர் பொருள்க ளீவோஞ் செலவுகண் டரசன் சீறி
வெம்மைசெய் திடினு நல்லோர் விஷயத்தின் மேவ னன்றே.

(ச)

என்றுதம் வசத்தி லுற்ற விதைபொரு ளெல்லாம் தம்பாற்
றுன்றுசா துக்க ளுக்குத் துயரற வுபச ரித்தும்
நன்றறச் சாலை கட்டு நல்கியுங் கட்டு வித்தும்
மன்றல்செய் துளவி னானை மதனமோ கனனென் றாக

(ரு)

தாமுறு மதுனா தன்னிற் றயங்குறப் பிரதிட் டித்தார்
ஆமத னாலே யெண்ப திலக்கமு மயுத முஞ்சேர்
ஏமநல் விராக னான செலவினை யெகிர்ந்தோர் தேர்ந்து
தோமிலத் தின்பு ரிக்குத் தோன்றல்பால் வந்து சொல்வார்

(சு)

வேந்தநின் பொருள்க ளெல்லாம் வீண்செல வாகச் செய்தான்
போந்துள சுரதா சென்போ னென்றவர் புகலக் கேட்டுச்
சாந்தனு மரசன் கோபந் தான்மிக லாகித் தன்பால்
வாய்ந்தசே வகரை நோக்கி மதுனாரீர் விரைந்து சென்று

(ஏ)

அங்குள பொக்கி ஷத்தி லமைந்துள பொருள்க ளோடு
தங்குறு சுரதா சென்போன் றன்னையுங் கொணர்க் வென்று
பொங்குரைத் தீட்டு நல்கப் போந்தவர் மதுனா சென்று
சங்குசக் கரத்தா னன்பர் தம்மவை வந்து சார்ந்தார்

(அ)

நிருபன்கைத் தீட்டு நல்கி நிகழ்ந்தவை யாவுஞ்சொல்ல
மருவிய சுரதா சென்போர் வாசித்துத் தெரிந்து கொண்டு
வெருவுறு தரச னென்மேல் வீண்கிணங் கொண்டான் யானே
தருபொருட் கமைய மாணிக் கங்களாய்ச் சமைவு செய்தேன்.

(ஈ)

அம்மணி கனைக்கோன் கண்டா லன்பென்மேன் மிகவுஞ் செய்வான்
இம்மணி மண்டபத்தி லிருத்தினான் றுரைத்தல் செய்து
தம்மணி மனைக்குட் சென்று தக்கபேழையினி ரம்பசு
செம்மணி யெனநினைக்கப் பரற்களைச் செறிவு செய்து.

(7)

மன்னநின் பொருள்க ளெல்லா மருவநல் லோக னுக்கும்
துன்னற் சாலைகட்குந் தொகுத்தொரு கோயி லுக்கும்
நின்னது புகழ்வி ளங்க நிரப்பினின் றேனே யன்றி
மின்னணு வேனு மிங்ஙன் வீன்செல வியற்று கில்லேன்.

(8)

எனவரைத் துன்பா லேம மெய்தில வெனவென் மேனீ
சினமிகு வாயென் றியானித் தினத்திரா விடையெங் கேனும்.
வனமதின் மறையே னென்றும் வரைந்துபேழைக்குள் வைத்துக்
கனமிகு பேழை தன்னைக் கடுகிவந் தவர்பா லீந்தாரா.

(102)

இன்னதை யானே கொண்டங் கெய்துற விருக்கும் போதில்
நன்னரீ ரடைந்த தேநன் ருகிய தெனந வினே
அன்னவர் தமக்குப் பொன்பு ணுடைகள் சிறப்ப நல்கித்
துன்னவ ருடன்று யின்று நடுநிசி வனந்தொ டர்ந்தாரா.

(103)

வனம்புகுந் தரித னாமம் வருத்தின ரிருக்க வில்கே
தினஞ்செயும் பரிதி தோன்றச் சேவக லொழுந்து பார்த்து
மனந்தெளி சுரதா சென்போர் மனையிலு மிருக்கக் காணார்
சினந்ததம் மரசற் கேது செப்புது மெனபப யந்தார்.

(104)

அந்தவூ ரடுத்த லூர்மற் ருகிய விடங்க ளெல்லாம்
முந்தினர் தேடிக் காணார் முனிவனென் மரசற் கஞ்சி
எந்தவூ ருற்ற னேவென் றெண்ணியப் பேழை தன்னைத்
தந்தலை சுமந்து வந்து சார்ந்தன மரசன் மன்பால்.

(105)

உற்றதை யுரைத்துப்பெட்டி தனையொரு வேந்தன் காண
மற்றவ னிடத்து வைத்தார் மன்னவன் பீர்ப லென்று
சொற்றரு மமைச்சற் கோதிச் சுரதாசர் பெட்டி தன்னை
நற்றியே திறந்து கற்க ணனிநிரம் புறுதல் கண்டான்.

(106)

பின்னோர் கடித மந்தப் பேழையி லிருக்கக் கண்டு
மன்னிய வொருவ னாலே வாசிக்கத் தெரிந்து மன்னன்
முன்னர்கோ ளுரைத்தோன் மன்னை முனிவுட னோக்கி நீழன்
சொன்னதோர் சுரதா சென்போன் வீன்செல வேது சூழ்ந்தான்

(107)

நல்வழி களிலென் னேம நனிசெல வழித்த தன்றி
அல்வழி செய்தா னென்றிங் கறைந்தனை பிழைய தாக
ஒல்வகை யெழுதி வைத்துப் பயந்தன னொளித்து ருமல்
செல்வகை செய்தா யன்றோ நீயென மிகச் சினந்து

(108)

வயினைவ துளோகி யென்று மற்றவன் மனைக்கண் டித்து
வியனுறுங் கடிதத் தன்னை வாங்கியே விரைந்து பார்த்துச்
செய்யுறது சுரதா சென்போன் நீட்டின தேயென் றோர்ந்து
நயுண்டீர் பெருக லாகி நல்லமந் திரியைநோக்கி.

(109)

திரிபுவனங்க னெல்லாந் தேடினுஞ் சுரதா சைப்போல்
ஒருவனைக் காண லாமோ வுயர்ந்த வென் மதத்தி னாலே
வெருவுறக் கோபித் தேனே யெனமிக வருந்தி வேந்தன்
இருவிழி குளிரப் பார்க்க வெங்கிருந் தாலுந் தேடி.

(உ௨)

சொணர்கென வுரைக்கக் கேட்டுக் குறைவில்சீ ரமைச்ச னானேன்
புணரிசு மூலக மெங்கும் போய்விராய்த் தேடிக்க காணும்
வணமிசு தூதர் தம்மை வல்வினாந் தனுப்ப மற்றோர்
துணர்விரி நிழற்பைங் காளிந் துருவினர் வந்து கண்டார்.

(உ௩)

ஹரிபஜனத்தோ டுற்றவவர்தமைக் கண்டு நீர்முன்
புரிவுறுஞ் செயலுக் கன்பு புரிந்துமைக் காண வேண்டிப்
பரிவுட னெமைவி டுத்தான் பார்த்திப் பன்னென்று கூறத்
தெரிதரு சுரதா சென்போர் சேறினர் நினை யுற்றார்.

(உ௪)

எங்கணு நிறைவா யுற்ற வெம்பிரான் செயலி் தென்று
சங்கையின் மனத்த ராகிச் சார்ந்தனர் தூதரோடு
துங்கவத் தினபு ரிக்குத் தோன்றலை வந்து கண்டு
செங்கையிற் சலாஞ்செய் வானாத் தேடிய வேந்தன் கண்டான்.

(உ௫)

ஆசனத் திழிந்து முன்வந் தவர்தமை யழுந்தப் புல்லி
நேசமிக் குவகை தூங்க துமக்குநே ரொருவ ருண்டோ
மாசறு வழியிற் பொன்னை வழங்கிமற் றெனக்கு நல்ல
தேசறப் புரிந்தி ரிந்தச் செய்கைக்கோர் செய்கை கானேன்

(உ௬)

உமதுசீ ரறிகி லாவோ ருன்மத்தன் சொல்லைக் கேட்டு
துமதகம் வருந்தச் செய்தே னேக்கியென் பிழையைப் போக்கித்
தமதுளப் படியே செய்க மதுனாயிற் சார்ந்து செம்பொன்
நமதெனத் தகுமோ பூமிந் னுதனுக் கினிய தென்றான்.

(உ௭)

என்பது சுரதா சென்போர் கேட்டுளத் திசைவி லாராய்
மன்பிர தாபங்கொண்ட மன்னனே யுலக வாழ்க்கை
துன்பென விடுத்த வென்னை யின்னமுந் துயரத் தாழ்
வன்பர சியலுக் கேற்க நடக்கவும் வருக்க லாமோ

(உ௮)

எனுஞ்சுர தாசர் தம்மை யரசனு மினிதி னேக்கி
மனஞ்சலித் துலக வாழ்க்கை விடுத்துளி ரெனாதம் மாண்பின்
கணந்தனை யறிந்தே னேலு துமைவிடக் கருத கில்லேன்
முனஞ்செயும் படிநீர் செய்ய முயன்றுளேன் மொழியக் கேண்மின்

(உ௯)

நீதியி னீரங் கீட்டு நிதியும துளத்துக் கேற்ற
சாதுசச் சணங்க ளுக்குந் தருமங்க டமக்கு மீயப்
போதுறா தாயி லென்பா லுள்ளன பொருளுங் கொண்டி
ஸ்ரீதரற் கடிமை யாக வெண்ணையுஞ் செய்தி னொன்றன்

(உ௧௦)

ஆயது கேட்ட தாச ரரசன துளமுந் தம்பால்
நேயமு மினிய சொல்லு நிரப்பலாற் றமதுள் ளத்தை
ஏயது செய்தாற் சாது சேவையு மிணையி லாத
துயதும் வருதற் கில்லை தடையெனத் துணிந்து சொல்வார்.

(உ௧௧)

ஹரிதன தடியர் சேவையனுதினத் தடையி லாது
புரிவதற் கான செய்கை பொருந்தவெற் கருளு கென்று
பரிவுகொண் டொப்ப வேந்த னவிந்தனு யிருந்தும் பண்பாற்
றிரிகர ணமுநன் றுகி யங்ஙனஞ் செய்க வென்றான்.

(௩௮)

கண்ணனுக் கன்ப னுகி யுளமிகக் களித்து வேந்தன்
பண்ணுசன் மானம் பெற்றுப் பரமனுக் கன்ப ராகி
நண்ணிய சுரதா சென்போர் மதுரைமா நகரஞ் சென்று
தண்ணளி மதன மோக னன்றனைத் தரிசித் துற்றா.

(௩௯)

அன்றுதொட் டரிதா சர்க்கு மடுத்தவர் தமக்கு மற்றும்
துன்றுனர் தமக்கு நல்ல போஜனத் துகில்பூண யாவும்
ஒன்றிரிப் பயராய் நல்கி யுத்தமன் குணங்கள் பாடி
என்றுமா லுருவுட் கொண்டா ரிடைவிடா திருக்கு னளில்

(௪௦)

மாலடி யார்க்குத் தொண்டு வருப்பதி லிவர்போ லிலலை
ஞாலமீ தென்றெங் கெங்கு நவில்வது தெரிய வோர்நான்
நீலமா முகில்கோ யிற்குச சிவிகைமே னேரும் போது
சீலமா ரொருவர் வந்தார் செருப்புக்கா லோடு மாதோ.

(௪௧)

வந்தவர் சுரதா சென்போர் மதிமுக நோக்கி யைய
இந்தவென் செருப்பைக் காத்திங் கிருக்கயான் கண்ணன் சேவை
முந்தவே பெற்று மீளு மளவுமென் றுதவ முந்தித்
தந்தருள் கென்று கொண்டார் சிவிகைவிட் டிறங்கித் தாழ்ந்தே.

(௪௨)

கொண்டதோர் செருப்பை யாடை கொண்டொழி டித்தம் மார்பில்
அன்றெ வணைத்துக் கொண்டங் கிருந்தன ரதனைத் தந்தோர்
தண்டுழாய் மார்பன் கோயிற் சார்ந்தனர் வாரார் பானு
மண்டல மறையுங் காறு மற்றிவர் தமைச்சோ திக்க.

(௪௩)

வருமள விவருந் தந்த வயினுறத் தந்தோர் மீண்டு
தருமிடம் வந்து சார்ந்து கண்டன ரன்பர் தம்மைத்
கிருமகள் கொழுந னன்பர் செருப்பினை யவர்முன் வைக்க
ஒருவரு தும்மைச் சாது சேவையி லொவ்வா றொன்றார்

(௪௪)

சோதனை செய்தோ ரந்தச் சுரதாசர் தமைம தித்து
மேதகு புகழ்கொண் டாட விண்டுவி னடியா றொல்லாம்
காதலி னோதக் கண்ணன் கனிந்தங்குக் காட்சி காட்டக்
கோதறப் பெற்று வாழ்ந்தார் குவலயம் விளங்க மாதோ

(௪௫)

ஆகச்சரித்திரம் உகக்கு செய்யுள் துகளுக

சுரதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ரசிகமுராரிபக்தர்சரித்திரம்

மெய்தத மாமது ராரபுரிக் கருகதாய் விளங்கும்
சுதத மாநகா சாயமென் பகிலொரு ஞாயா
ரித்த மாலரி பததியி னிரம்பிய முராரி
பதத ரானவா பரமவை ராககிய பபணபர்

(க)

நாளங் காளிந்தி நதியிடை நானஞ்செய் தரியை
நீளுஞ் சோடசோ பசாரங்க ணிறைவுறப பூசை
மூளு மன்பொடு முடிததபின் வைணவமுதலோர்
தாளங் தீர்த்தங்கொண டாட்டியந் நீர்கொளுந் தக்கோர்

(உ)

பின்ன ரின்னமு தட்டரி தாசனாப் பேணி
நன்ன ருண்பித்தச சாதுசஜ் ஜனங்களை நாளும்
பன்னு மால்வடி வாகவே பாவனை பண்ணி
முன்னு மெய்யன்பு குறைவில் ராகவே முயல்வார்.

(ங)

அன்ன வர்க்கு நல் லாபினா பற்பல ரடியார்
துன்னி யன்னவா சம்பிரதாயமே தொடங்கி
மன்னி மாலரி பஜனையி னுடொறும் வதிவாரா
இன்ன நாளிலங் கெய்தினா பவரிக் கின்பர்.

(ட)

வந்த மாலடி யார்களுக் காசனம் வழங்கி
அந்த வர்சனத திருந்திடச் செய்துபின் படைவே
முந்தோர் சீடனை விடுத்தும் முகுந்தனுக் கடியார்
விந்தை சேரடி விளக்கிநா தருகென விதித்தார்.

(ண)

தேசி கோதசமா செபபிய படியந்தச் சீடன்
ஆசி லாதவ ரம களைப புதியந் ரதனால்
மாசி லாதுற விளக்கினன் வரவொரு மறையோன்
பேசி டாவரு வருபபுமிக் கான்மிகு பிணியால்.

(சு)

சீல மேதுமில் லாதவன் றனைக்கண்டு சீடன்
சீல வேயரு வருத்தவன் றுடொடான் விடுத்து
மேல வாவிலா பாதங்கண் முறைப்படி விளக்கிக்
கோல நீர்தன துத்தமக் குருவீன்பாற் கொணர்ந்தான்.

(ஏ)

கொண்ட வன்றரு பாதந் ரதனையுட் கொண்டு
கண்ட மற்றதின் சுவைருசி யிலதென்று கருதித்
தொண்ட மானவர் தமையெலா மழைத்திந்தத் தூநீர்
உண்ட போதிலென் னுருசியின் ருயதென் றுணைத்தார்.

(அ)

பாத நீர்கொடு வந்தவன் றன்முடிப் பார்த்து
நீத ரும்புன் லிற்சுவை யிலதுந் நிசத்தைக்
கோத றச்சொல்லு வென்னலு மவனுளங் கூசி
வத மற்றசற் குருவெகிர் நின்றுதா னிசைப்பான்.

(ஈ)

ஐய வந்தவர் தமிலொரு வேகிய னைத்த
மெய்யன் கால்களு மிகவெந்து வெடித்தபுண் ணுகி
வெய்ய தாலதைத் தொடுத்திரு வேண்டலேன விடுத்தேன்
மைய லென்பிழை யிதன்றிவே றின்றென வருத்தான. (௨)

கேட்ட மாதவ ரப்படி யோவெனக் கிளாந்து
நாட்டு சீலமில் லாரிடை வினாந்தனர் நண்ணிக்
கோட்ட மின்மனத் தோடவர் பதங்கன்கைக் கொண்டு
நீட்ட மாய்விழுந் செழுந்துபற் பலதுகி நிகழ்த்தி. (௩)

தங்கை யாற்புனல் கொண்டவர் தான்களை விளக்கிச்
சங்கை யின்றுப சாரமுங் குறைவறத் தந்து
கங்கை நீரிலுஞ் சிறந்தாய்க் கழுவிய நீரா
அங்கை கொண்டவாய்ப் பெய்துதிஞ் சுவையென லாளுா. (௪)

சுவைவன் றாயசென் றவர்களி கொள்வதைச் சூழ்த
நவையி லாதசா துக்கள்கண் டத்சய நண்ணி
கவையி லாவிவா மனநினை யறிபவன் கண்ணே
இவைய மீதில்வே றுருள னொன்றன றோத்தி. (௫)

பாத நீர்ச்சுவை யறிதரு மற்றிவர் பண்பால்
ஒத லாமினி ரகிகமு ராரியென் றொருபேர்
காத லோடென வவர்தலை மேற்கரங் கவித்து
நீத மாயரி நேர்வந்து நினைவுமுற் றுவிப்பான். (௬)

என்று வாழ்த்தினர் போனபின் ரகிகதா சேத்தத்
துன்று தேசிக ராகிய தயார்ணவர் துழாய்சேர்
மன்றல் மார்பின் பூசையி னியதராய் மருவு
கின்ற போதுவந் தானொரு கோனடி கெழும. (௭)

வந்து மற்றவர் பூசையி னியதியை மகிழ்ந்து
முந்து பாதங்கள் வணங்கினன் முறைவழு வாமல்
தந்த னன்கிரா மக்களோர் நான்கவை தம்மால்
உந்த மாலது பூசைக்கு நோகென வுளாத்தான். (௮)

உரைத்து மன்னவன் போனபின் றயாரணவ யோகி
வினாத்து ழாயவ னருளிது வெனக்களி மிருந்து
நினைத்து நாடொறு மடியவர் பூசையு ளெடுநாள்
உரைத்து மேவுநாள் வந்தன னோமதி காரி (௯)

சாய மென்னுமூர் தனில்வரு பொருள்களிற் றலைவற்
கேய தீந்துமிக் கதுதனக் கானவேற் றவன்ருன்
ஆய தாற்றயார் ணவர்க்குள கிராமங்க ளவற்றின்
மேய வோண்பொரு டருகிலன் றகைந்தனன் வெஃகி (௧௦)

தகைவு செய்தபோ தந்தலு ருள்ளவர் சார்ந்து
மிகைய தாத்தயார் ணவர்க்குள பொருளை வெஃகல்
பகைசெய் யேலெனப் பலபடி சொல்லியும் பாரான்
நன்கிசெய் தின்னவர்க கியான்றரு கிலென நவின்ருன் (௧௧)

போன பின்றயார் ணவருணர்ந் திதுதனைப் பொருந்தத்
தான்வ றைந்தொரு திருமுகம் ரசிகரார் தாசர்
ஆணவர்க்குத வுக்வெனத் தூதன்பா லனுப்ப
ஞான மிக்கவர் மடம்வந்து சார்ந்தந்த நல்லோன்.

(உ௦)

உண்டு கொண்டுறை போதந்த ரசிகர்பா லுதவக்
கண்டி டக்கையின் வாங்கினர் தலைமிசைக் கவித்துக்
கொண்டு கண்களி லொற்றின பொப்பணி கொளினும்
விண்டு வாவெனுங் கருத்தறிந் தெழுந்தனர் விரைந்து.

(உ௧)

உண்ட கைகழு வாமலா சாணிடத் தோடி
மண்டி வந்துகண் டவரடி வணங்கினர் வாழ்த்தி
அண்டி நின்றபோ தவர்கண் டென்னென வினவத்
தொண்ட ரானவ ராணையின் படிவரல் சொன்னார்.

(உ௨)

அழுது செய்வதை விடுத்துண்ட கைகழு வாமல்
சுமது பால்வந்த சீடனா மகிழ்ந்தனர் தழுவி
உமைநி கர்ப்பவர் சீடரி லொருவரு மில்லை
எமது பாலெனத் தயைமிகப் பெருகின றொழுந்து.

(உ௩)

அவர்க ரத்தொடு வாயையும் கழுவின ராகித்
தவர்த மக்குநே ரிட்டசங் கடத்தினைச் சாற்றிக்
கவர்மி டிக்கினன் பாற்செ ன்று மீட்டிடக் கற்றோர்
எவரு மக்குநேர் வாரொரு வருநில யென்று.

(உ௪)

புகழ்ந்து பேசினர் கண்ணன்றன் பெயரது பொருந்தத்
திகழ்ந்த பத்திரங் கிராமங்கட் கியைவது செய்து
நெகிழ்ந்தி டாதிவண் வருகயென் றுறாத்தலு நேர்ந்து
மகிழ்ந்து தேசிகர் பதத்தொழு தந்தவூர் வந்தார்.

(உ௫)

வந்த போதந்த லுமின ரிவர்தமை மருவி
இத்த லுர்க்குநீர் வருவதென் காரண மென்ன
அந்த வன்பர்தந் தேசிகர் குறைதனை யறைய
நொந்து மற்றவ ரன்னவன் செய்கையை துயல்வார்.

(உ௬)

துடுக்கன் மிக்கதுன் மார்க்கு நன் வைணவத் துரோகி
மிடுக்கன் காசுக னிரக்கமில் லாதவன் வெகுள்வோன்
கடுக்கும் வார்த்தையன் றனைக்கண்டு நீர்சொ லு மிதங்கா
தடுக்கு மோவவன் றன்னுழை யேகலா காது.

(உ௭)

என்று கூறுதல் கேட்டி யான் குருவரு ளினைக்கொண்
டொன்றி னேனது செய்துவ தேயெனக் குறுதி
நன்ற தென்றுபோம் பொழுதுசிறி சிலர்முன்பு நண்ணித்
துன்று கின்றவர் செய்கையை யவனுக்குச் சொன்னார்.

(உ௮)

கேட்ட வன்சிறி துன்னிவா துவன்வரக் கினத்தி
நாட்டு மென்வயின் வரும்வயி ணவன்றனை நால்வாய்
ஓட்டி முன்சென்று காலிஓற் றுவைத்து யிர்போக்கில்
வேட்ட தீகுவ னென்றவன் றீனமுன்பு விடுத்தான்.

(உ௯)

வாது வன்னந்த வகைசெய்வே நென்றுதன் மதமா
ஆது வம்பெரி துண்டிட நிரப்பிமீ தமர்ந்து
போது றும்பொழு தெதிர்பல சீடர்கள் பொருந்தச்
சாது வானவர் பஜனைசெய் தின்பொடு சார்ந்தார்.

(௩௦)

அடுத்து வீதியிற் சிலர்வரும் ரசிகனா யண்மித்
துடுக்கன் யானையாற் கொல்வது சமைந்ததைச் சொல்ல
நடுக்கி லார்குரு காரியத் தானுயிர் நலிவாய்
விடுத்து மாயிலீ தேமிக நன்றென வினாகதார்.

(௩௧)

யானை முன்வரச் சீடர்கள் கண்டியா மிதனால்
வானை யெய்துவ மெனப்பயம் வாய்ந்தவ ராகிப்
பூனை கண்டுபோங் கருப்பையின் கூட்டம்போற் போக
ஏனை மாதவ ரோடுவோர் தமக்கிவை யிசைப்பார

(௩௨)

நீவி றெனவயின் மூவகைக் கரணமு நிரப்பித்
தாவி லாவுபு தெசம்பெற் றீரதைத் தவிர்ந்து
மேவு தேகத்தில் விருப்பமுற் றோடுவீ ரானால்
ஒவு துங்களத் தேன்றுழாய் மணியென உரைத்தார்

(௩௩)

அன்ன வாசகங் கேட்டலுஞ் சீடரெல் லும்
இன்ன மாலேக னெங்களத் திருக்கில ன் றோ
பன்னு சீடரென் றுரைப்பது கொண் டு ப பரிந்து
மன்னு மாதவர் கையிடை வழங்கின டு றோ

(௩௪)

கொண்ட மாதவர் தனியரா யரியை : ' டு காண்டு
மண்ட வோடிய சீடரு நகர்வதி வாரு
கண்டு நின்றிட வாதுவ னேவிய கரிதார்
அண்ட வந்திந்த ரசிகர்தான் வணங்கி டு ன்று.

(௩௫)

யாவ ருங்கண்டு வியர்திட ரசிகர்த மர்ந்து
மேவு மாலையெல் லாமொரு மாலையாய் வ னங்கக்
கோவை செய்தந்தக் கோட்டுமாக் களத்திடைக் கொளுவித்
தாவி லாஹரி நாமத்தைச் செவியிடைச் சாற்றி.

(௩௬)

இனியுன் மத்தத்தை விட்டுநல் லோர்களுக கிணங்க
நனிக ளித்தியென் றுரைத்தந்த மிமிக்கன்பா னண்ணத்
தனிக டப்பவ ரால்வினை செய்கையைச் சடன்பால
முனிவொ டுங்கிடக் கண்டவர் சிலர்சென்று மொழிந்தார்.

(௩௭)

ஆய வன்பயந் ததிகயித் தெதிர்பத சரனாய்த்
தூயர் முன்வந்து தும்முடை மகிமைதோன் றாமல்
நாய னேன்செய்த பிழைபொறுத் தருள்கென நல்லோர்
சேய தான்மிசை விழுந்தனன் றோத்திரஞ் செய்து.

(௩௮)

ஐய ரோதமக் கேதுவேண் டுஞ்சொல்லி யருள்க
வெய்ய னேனது வேண்டுகின் றேனென விளம்பப்
பொய்யி லாவன்ப டொன்குருப் பொனறரு நிலமும்
ஐமயி லென்னுப தேசங்கொள் யானையும் வழங்கி.

(௩௯)

என்னி டத்தியான் செல்வகை செய்தியென் றியம்பச்
சொன்ன சொற்படி. சன்னது பத்திரந் தொடுத்து
மன்னும் யானையுந் தந்தடி வணங்கினன் வாழ்த்த
இன்ன வன்பர்கொண் டேகினர் குருமரு விடத்தில்.

(சுடு)

எய்தி யாரியர் பதந்தொழு தவையெலா மியம்பிக்
கைத ரும்பத்தி ரத்தொடு கரியையுந் தந்தார
மைத ருங்கரி யன்றுதொட் டங்குமா னும்
பெய்து காதிடை யின்புட னமர்ந்தது பேணி

(சுக)

தொலைவில் கானகம் பகலிடைச் சென்றெங்குந் துருவி
இலையொ டிந்தன மடத்துக்கு வேண்டுவ வேண்டி
நிலையில் வந்தறக் குவித்தரி நேயருண் மிச்சி
மலையெ னக்குவி வனவன்றி யுன்பதில் வரந்ந்து.

(சுஉ)

களிறு செய்வது கண்டவர் களித்ததி சயிக்குப்
பிளிறு வெங்கரி தான்பெறு பேற்றினைப் பேணி
வெளிறு னேன்முன்பு செய்தவ மேதென வியந்து
குளிறு மாலரி பஜனைகேட் டமர்ந்ததுட் கொண்டு.

(சுக)

இன்ன வாறுபற் பலபகல் கழிந்தபின் ரசிகர்
தன்ன தாரியர் விடைபெற்றுத் தடினிக ளாடத்
துன்னு மால்கரி மேற்பல பொருள்களுஞ் சுமத்தி
நன்ன ரன்பர்க ளுடன்சென்றார் நாமங்க ணவின்று.

(சுக)

செல்லு மார்க்கத்திற் றிருடர்க ணலிவுகள் செய்ய
மல்லல் யானைகண் டிவரரி நாமம்வாய் வழங்கார்
புல்லு ழுர்துழாய் மணித்தொடை யாதலாற் பொருது
கொல்ல லாமெனக் கொன்றதங் கவனாக்கோ பித்து

(சுடு)

ரசிக ரானவர் பின்பல வந்திக ணண்ணி
உசித மாங்குருக் கேத்திரம் போகவு முன்னி
வசியி லாரரு ணுவதி நகர்வழிக் கண்டு
கசியு மன்பின ருடனங்குத் தங்கினர் கலந்து

(சுக)

மூன்று நாளுற வந்தக ராளுவோன் மூர்க்கன்
ஆன்ற வுன்மத்த னவிந்தன்பாற் சிலர்வினாந் தண்மித்
தொன்ற லேநம தூரிடை வைணவத் தொகுதி
ஏன்ற தோர்கரி யிலக்கணஞ் சிறந்ததோ டென்றார்.

(சுஎ)

கேட்ட மன்னவ னக்கரி மேன்மயல் கெழுமி
காட்டு வேந்தனுக் காங்கரி நல்கென நவின்மின்
கூட்ட மாயினர் நல்கில னோன்மிகக் கொடுமை
பூட்டு கென்றுது தரையவண் போக்கினன் மாதோ.

(சுக)

தூத ரோடினர் செப்பலும் வைணவர் துன்னி
சுதே னேவிவ னுன்மத்த னீதிவா யிசையான்
யாது செய்வதென் றெண்ணினர் தூதரை நோக்கிப்
போது ழுதுதும் பால்வயி னவரன்றிப் பொருமா

(சுக)

என்ற போதந்தத் தூதர்மெய் யெனவதை யெண்ணார்
தூன்றி னூர்கரி தலைக்கொளத் துளவொடு நாமம்
இன்றி வந்தவர் தமைக்கண்டு கரிமுனி வெய்தி
நின்று சேறலும் பயந்துபோய் நிருபனுக் குரைத்தார்.

(௫௦)

அரசு நன்றென வாதுவ னொருவனை யழைத்துப்
பரசு வைணவ வேடத்தை நீயுடல் பரித்து
விரசி யானையைக் கொண்டுவா வெனவவன் வினாந்து
புரசை யானைமுன் போயினன் வைணவம் பூண்டு

(௫௧)

கபட மாயிவன் வந்தன னெனக்கரு தியுமவ்
விபம வன்சொலு நாமத்திற் கிசைந்தெதிர் நிற்க
நிபமில் யானையை வாதுவ னேர்ந்தனன் கொடுநி
ருபன்முன் சென்றிடக் கூடத்திற் புருத்தென வுரைத்தான்.

(௫௨)

கூடத் துய்த்தலும் யானைசா துக்களைக் குறித்த
வாடி யிங்ஙன மெய்திய தேயென் வருந்தி
நீடு நித்திரை யுணவதில் லாமலே நின்று
வீடிற் றோரொழு நாளிடை வைகுந்த மேவ

(௫௩)

அப்ப டிக்கரி யானபின் ரகிகரு மறிந்தே
ஒபபி லன்பரோ டிப்படி யறுதலா காதென்
றெய்ப்பி லாதரி பஜனைசெய் தெங்கணு மேகி
வைப்ப தாகிய தீர்த்தங்க ளாடினார் வாழ்ந்தார்.

(௫௪)

ஆக சரித்திரம் கூட்குச் செய்யுள் தூளாகுக.

மகிகமுராரிபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

மீராபாயிசரித்திரம்

இந்துஸ்தா னதேசத்திற் பெரியவுதே யபுரமென விசைகொ ளுருண்
டந்தச்சீர் நகரத்திற் கரசன்விண்ணு பக்தியுடை யவன்றன் பக்கல
வந்துற்ற வகிதிகளுக் கன்னதா னஞ்செய்தும் வருநல் லோலா
முந்துற்றபு புகிததுச் சேவைசெயும் ராணுவா முதல்வன் மாதோ. (க)

ஓ "பால மூர்த்தியை த்தன் னகத்தில்வைத்துக் குறைவிலுப சாரமான
11 தி னோ புரிந்தம் வரிபிரசா தத்தைநன்கு தினமுங் கொள்ளும்
பூபாலன் பின்புசித்து யருமயற்கோர் புதல்விமணி போற்பி நகக
மாபால னஞ்செய்தக குழவிமகு மீராபா யெனும்பேர் வைத்தான். (உ)

அன்னேகுழ வியையெடுத்துக் கண்ணனடி யிற்கிடத்தி யன்பு செய்து
நன்னர்வரு நாளுக்கு நான்வளர்ச்சி யாகமிக நன்கு போற்ற
மின்னுகுழ வியிலுருவ லாவணியங் கண்டெந்தை மிக்கக் ளிக்க
இன்னபடி வருநாள்கண் ணன்கோயிற் கப்பெண்ணை யெடுத்து வந்து. (ங)

மகுடகுண்ட லங்களொடு மணிமுத்து மாலையை வந்தி மாலே
நகுதுளவ மாலையுத் துவமான மணிமாலே நவில்கே யூரம்
உருமொளியேர் பொன்னுடை யிடையணிநூ புரம்விளங்க வுற்ற கண்ணன்
நெருபுனை முகவொளியு மைம்படையுங் கண்டதரி சித்து நின்று. (ச)

தினந்தோறும் திவ்வியமங் களமூர்த்தி சேவைசொன்ன படிசே வித்து
மனந்தாவி லன்புகொள வருதந்தை தாயுடனே வருமீ ராபாய்
எனுந்துய வனிதையும்க் கோபாலன் சேவைதனி லீடு பட்டுப
புனந்தோயு மயில்பொழியும் புயல்கண்டா லெனமகிழ்வு பொங்க லாகி. (ரு)

எனக்கிந்தக் கண்ணனன்றி வேறொர்புரு டனைவேண்டே னென்ற வண்ண
றனக்கன்பு பூண்டிருக்கத் தந்தைமனை வியினிடத்துச் சார்ந்து மாதே
மனக்கின்பத் தருமகண் மணப்பருவ மேவியதுன் மனங்கொ ளாயென்
வனக்கன்னி தனக்கினிய வரன்வேண்டு னாகுகென வலிந்து சொன்னான். (க்)

அவ்வாறு தந்தைதன தன்னையுடன் பேசுகின்ற வதனைக் கேட்டுச்
செவ்வாயின் மீராபாய் தந்தைவயின் வந்துதந்தாய் செப்பக் கேண்மோ
தவ்வாதி யானோருத் தமபுருடன் றனைக்குறித்துத் தங்கு கின்றேன்
எவ்வாடு வெனினீவிர் தினந்தோறும்பூ சிக்குங்கோ யிலனே யாமால். (எ)

அந்தக்கோ பாலனுக்கே யென்னையர்ப்ப ணஞ்செய்யு மதற்கோ னாயம்
சிந்திக்கா தெனைத்தருக வெனவுனாக்கு மகள்வார்த்தை தேர்ந்து மன்னன்
எந்தக்கா லத்தெவர்தாம் விக்கிரகத் தனைமணந்தா ரிசைகோ பாலன்
இந்தக்கா லத்தர்ச்சா ரூபமதாய் விளங்குகின்ற னிணங்கு வாறோ. (அ)

ஆதலா லிவ்வுறுதி தனைவிட்டுப் புகழ்குணங்க ளனைத்துங் கொண்ட
நீதன கியவரச குமாரனைத்தேர்ந் தேமணக்க நினைத்தி யென்ன
நாதனர்ச்சா ரூபமதா யிருந்துநிஜ பத்திக்கொண்ட நாமதேவர்
போதுகென வருகின்ற னுடனுண்கின் ருன்விபவம் பொருந்தி மாதோ. (ஈ)

ஐயவிந்தக் கலியுகத்தி லர்ச்சாரு பம்விபவ மாகித தோனறும்
மெய்யறிதி லாயோநீ பலவுண்டு நிஜபக்தி விளங்கிற் றானால்
வையதுகர் கோபால நெனக்குமெய்யாய் விளங்குவனீ மறுத்தல் வேண்டாம்
செய்வவனுக் கர்ப்பணமென் றுரைசெய்தான் மகளனார்த்தை தேர்ந்துமன்னன்

சிறுவயதி லரிபஜனை புராணசிர வணஞ்சிறந்த திவ்விய ஞானம்
பெறுமகளை யதிசயித்திக் கோபாலன் றினையுனக்கென் பிரியத்தீநதேன்
நிறுவியவுன் மனைகொடுபோய் ந்ததநிஜ பாவமது நிரம்பப் பூசை
உறுதிகொண்ட படிபுரிகென் றுரைத்திடீ ராபாயி யுகந்து கொண்டார். (௨௧)

கண்ணினைத்தன் மனையிலவைத்துத் தினமுமவிடி யற்காலங் கடி தெழுந்து
தண்ணியீ ராடல்செய்து நித்தநிய மக்கிரியை தனையுஞ் செய்து
புண்ணியநற் புனல்கொண்டு கோபாலந் கபிடேகம் பொருந்தச் செய்து
வண்ணவஸ்தி ராபரணங் சளும்பொருத்தி யுபசார வகையுஞ் செய்து. (௨௨)

புசித்து வீணைகைக்கொண் டரிசுணங்கன் பலபாம ப் புசுழ்ந்து போற்றி
நேரித்துச் சாதுக்க டமையழைத்துப் பிரசாச நிலேகித் துபயின்
பாசித்துத் தான்புசித்துப் புராணசிர வணஞ்செய்து மாண்ம ஞானம்
வாசித்து மாலரிதன் குணனுபவ பிரபந்தம வகுக்கு நாளில். (௨௩)

அப்பதியிற் சிலகும ல தூபபுத்தி யுடையரிந் தவரசன் கன்னி
பற்பல்புரு டர்களிடையே பாடுகளோ டாடுசெலும் பயில்கை தன்னால்
இப்பதிதன் குலத்துக்கோ ரிழுக்கமென வறிகின்ற னில்லை யென்று
செப்பலுணர்ந் தரசன்முனி வாய்மனைவி தனைநோக்கிச் செப்பு கின்றான். (௨௪)

இது காறுஞ் சிறுவயதா யிருந்ததனால் வைணவரோ டிருக்கச் செய்தேன்
முதுஞானம் வினைந்தாலும் யெளவனத்திற் புருடரொடு முயல்வ தாகா
ததுதேரு ராரிகழ்ந்தா ரெனையசனா வினிவரனை யனைவ தாச்செய்
வதுதானுத் தமமென்றுன் மகட்கைறந்து சொல்வதனை வகுத்தி யென்றான் ()

அண்ணைமகன் மனைவந்து மகளேநீ மணங்கொள்ளா தமைத லாலே
உண்ணையு ராரிகழ்ந்தா ரிகழ்ந்தனை யுனதுபிதா வோபொ ருமல்
என்னையுனை மணஞ்செய்து கொள்ளும்வகை யிசைத்தியென விசைக்கவந்தேன்
முன்னையினை வதைவிடுத்து நல்லவரன் றனைமணக்க முயறி யென்றான். (௨௫)

கண்ணனன்றி யுலகிலுள்ளோர் பிதாக்களெனக்கருதுமென்றன்கருத்தைநீபோய்
அண்ணனைக் குறாசெயெனு மவருறுதி தனையறிந்த வன்னை தான்போய்
மண்ணுலகா ளரசனுக்குச் சொல்வவன் வைணவரால் வாய்த்த திதென்
றெண்ணி யினிமகனைக்கொல் லாதிருத்து மேலிகழ்ச்சி யெய்து மென்றான். ()

மனைவினை அழைத்துவிடங் கலந்தசோற் றினையுளித்துன் மகனைக் கொல்க
வெனலு மவள்கணவன்சொற் கடக்கமாட் டாளாகி யிசைந்து நஞ்சு
தனைவிரவு சோறுகொண்டு மகளிடஞ்சார்ந் துனதுபிதாத் தானுன் செய்கை
யினையு கவா தடுநஞ்சு மிடுசோறுண் பிக்கவென்னை விடுத்தா நென்றான். (௨௬)

அழுதுசொல்லுந் தாயுராகேட் டந்தமீ ராபாயி யன்னே நன்று
வழுவினரி பக்தியினால் யான்மடி த லென்றுமா தவன்முன் வந்து
தொழுது நின்று கண்ணநின் பக்தியினால் யான்மடிந்தாற் சொலாரோ நின்னைப்
மழுதுமழு வதுமென்றுன் பூசையினி யார்புரிவார் படலா னேனேல். (௨௭)

எனப்பலவா நியம்பினைந்தி யான்பூசை புரிவதுனக் கிச்சை யானால்
முனைப்பிரக லாதனர விடத்தாற்சா வாதுசெய்த முகுந்தா றீயென்
றனைச்சாவா திருக்கச்செய் யாயோவென் றேத்தியன்னை தராமுன் வாங்கி
மனத்தார்வ முடனுண்டா ருடனேமா தவன்பச்சை வடிவங் கொண்டான் (உ௨)

விடவமுதுண் டுங்கன்னி வீயாமற் கண்ணனுரு வேறு பாடாய்
இடல்கண்டு தாய்வியந்து கணவனிடஞ் சென்றியம்ப விதுமெய் யோவென்
றடலரச நவணைகி மகளையும்பார்த் துக்கண்ண னுன் பச்சை
உடலையும்பார்த் ததிகயித்துக் கண்ணுநான் விடமுண்ண வினைச்செய் தேனே. ()

தருமாவென் றனுதபித்துச் சாவுடாங்க தண்டனிட்டுத் தனது கன்னி
மிகுமன்பை மிகவியந்து மகன்காலில் விழுந்தெழுந்து மிகத்து தித்து
நெருமுன்றன் மகிமை யறி யாதுசெய்த பிழைபொறுத்தி யென்று நேர்ந்து
புகுதந்தை தனைவணங்கி நின்றுற்கண் ணன்கருணை பொருந்தி னேனே. (உஉ)

எனுமீரா பாயிதனை நோக்கி யன்னே யான்விடச்சோ றுணையுண் பிக்கப்
புனிதநிறம் வேறான கண்ணனை யேயினிது புகழ்ந்து போற்றி
அனகன் முன்னை வடிவாக வமைத்தியெனப் பிதாவேண்டு வதனைக் கேட்டு
வனிதைகண்ணன் றனைவணங் கிப் புகழினதன் விடப்பாலை மாந்தி னேனே (உ௩)

நிறம்வேறா யினையோநீ யதனாலே யின்றுமுன்னை நிறமே யாகி
விறல்வேந்தன் றனக்கருன்க சேவையென வேண்டுகலும் வீமலன் கன்னி
உறவேண்ட றனைபுகந்து கமலஞ்சிறிது பச்சைநிற முறுத லாகப்
பிறவுடலெல் லாமுன்னை வடிவாகி யதிகயிச்சப் பிறங்கி னேனே. (உ௪)

ராணுவேந் தன்கன்னி நிமித்தமாய்க் கண்ணனிந்த நன்மை செய்ய
மாணத தூர்ச்சனருஞ் சாதுஜன ருந்தெரிந்து மகிழ்ந்து போற்ற
நாணுளுங் கண்ணனின்னு மவ்வாதே விளங்குகின்றா னவிலங் கன்னி
ஆணதன் கருணையா லான்மறா னம்விளங்கி யமாந்தா மம்மா. (உ௫)

ஆகச்சரித்திரம் கூருக்கு செய்யுள் சூகூ

மீராபாயிபுருவடி.கனே ஈரணம்.அ

முற்றிற்று.

தாசி கான்ஹேபாத்ரா சரித்திரம்

பண்டரி புரத்தின் நென்பாற் பகரொழு கோசு தூரம்
கொண்டங் சளவே டத்திற் குமயிருப் பவளோர் தாசி
உண்டவ னுமஞ் சாமா வவள்வயிற் றுதித்தா ரோர்பெண்
கண்டவர் வியப்ப நாளுங் கவின்மிக வளருங் காலே.

(க)

நாமந்தான் கான்ஹே பாத்தி ராவென நவில் வதாக
மாமையிக் குறுதல் கண்டு வானவர் மகளிர் நாணம்
தாமிக வடைவ ராளுந் சகத்தவர் தமக்கு நேர்வே
முமவ ருண்டோ நாட்டி யக்கலை யனைத்துந் நேர்ந்தார்.

(உ)

இளமையிற் பாடி யாடு மெழிலெலா மரம்பை யாகி
வளமைசோ வான நாட்டு மாதாக னறிந்து மெய்ச்ச
உளமயி லினைய கன்னி யெளவன முறுத லாகக்
கிளமட டன்னை நோக்கித் சாடொன்று கிளத்த லுற்றான்.

(ங)

சொற்றவ னிடத்துந் குலுண் கோலமோ டாடல்-பாடல்.
நற்றலா பனக்கு வேண்டு கலமெலா கலகு கிற்பான்
முற்றறி மடனே பேசு வருகென மொழிதல் கேட்டு
மற்றவ ரிதற்கொங் வாழ்ந் மறுததன ருணக்க லுற்றார்.

(ச)

எனதெழிற் ககிக மான வெழிலுள புருடன் றன்னை
மனதிலி ல் நுமப லனறி மறறையோ தமைவி ரும்பேன்
உனதடைய யுன ய தாயே யெனவய ருறையுங் காலே
யினதையுக் கிரஃபர் கற்கு வினைந்தது கிருநன் னுளே.

(ஐ)

தாளமிர தங்கம் யனைசு டாரிதாரக் கியப தானக
நீனகா நிரமாத த ரா நிமலந் னுமம் பாடித்
தோளணி துளம் உதான்வாழ துளில்பண டரிக்கு மேவ
யானை சண்ணா கண்டு மற்றவா தமைவ ணங்கி.

(ஈ)

யுரிகிரு நாம சீர்தத லஞ்சொலுந் தாச ரோநீர்
மருயுவ தெங்கே யென்ன மற்றவா புண்ட லீகாக்
கருளசெயும பாண்டு ரங்க னமாந்தபண் டரிச்செகன் றேற
தருமச னனைய கான்ஹே பாத்திரை செபபு கின்றார்.

(எ)

நரபுகல் பாண்டு ரங்க னழகெங்க னிகழ்த்து கென்னச்
சோவறு கமல நரப னழகினைசு சுருகி யாலும்
வேரிமுண்ட கத்தோ னாலும் விளம்புதற் கரிய தென்று
சாரரி தாசா சொல்லத் தாசிபுத் திரியார் சொல்வார்.

(அ)

தாசரோ நீர்கொண் டாடத் தக்கபாண் டுரங்கன் றன்னை
வேகியான் சரண டைந்தால் விரும்புகிற் பாளே வென்ன
மாசிலார் மதுரைக் கூனி வணக்கமு மகிழ்ந்து கொண்டான்
ஏசிலாக் கண்ண னாக வெய்திய போதி லென்றார்.

(ஆ)

நானராஞ் சோகா மேன றொன்பவர் முதலீ யோரைத்
தானருள் செய்து காத்த தயாரிகி பாண்டு ரங்கன்
அனதா லுன்னைக் காப்ப தரிதன்று மாதே யென்ன
நானமுண் டாகித் தாய்வாழ் நன்மனை வினாவிற் புக்கார்.

(இ)

தாய்தனை நோக்கி நான் பண் டரிதனைச் சார்ந்து மின்வென்
நீயிவ ணிருத்தி யென்று நிகழ்த்துசா துக்க னோடு
மேயினன் வீணகொண்டு விமலகீர்த் தனங்கள் பாடித்
தூயரோ டாடிச் கொண்டு தொடர்ந்துபோ யவிடஞ் சேர்ந்தார். (௨௧)

தளிதனிற் புருந்து பாண்டு ரங்கனைத் தரிசித் தேத்தி
முளரியந் தாளில் வீழ்ந்து முருந்தகோ வந்த நின்சீர்
தெளிசுந் ருணாக்கக் கேட்டுச் சிறியவென் சாகித் தீமை
விளியவிட் டென்னை நம்பி மேவினேன் சரணந் தாழ்ந்தேன். (௨௨)

ஆதலா லங்கி காரஞ் செய்தெனக் கருளல் வேண்டும்
நீதயா நிதியன் றோவென் றுணாத்தனர் நிமலன்பாத
மீதுதன் றலையைச் சார்த்தி விழியினீர் பணிப்ப நின்று
மாதுதி பலபு கன்று வதிந்தனர் சினக ரத்தில் (௨௩)

அப்படி யிருக்க வோர்நா னொருதுரா சாற னன்னா
மெய்ப்படி யெழிலைக் கண்டு வியந்திவன் போ டு முன்னோ
இப்படி மீதி லோர்பெ னென்றுபே தரியை யாளும்
மைப்படி யுளமி லேச்ச மன்னவன் றன்பால் வந்து (௨௪)

வேந்தபண் டரியின் கோயின் மேவின னொருபெ ணன்றான்
மரந்தளி ரனைய மேனி வனப்பினை யென்சொல் கேளுன்
நீந்துத லரிதி யார்க்கு நிரம்பெழிற் கடலுட் பட்டால்
வாய்ந்தனை யறிதி யென்றான் மற்றவன் வியந்து சொன்னான். (௨௫)

தூதரை நோக்கி நீர்போய்த் துளவினோன் கோயில் மேவம்
மாதரைக் கொணர்க வென்ன மற்றவர் வினாந்து சென்று
ஸ்ரீதரன் கோயின் மேவுங் கருடதம் பத்தைச் சேர்ந்து
மாதவன் கீதம்பாடி வதிபவர் தம்மை நோக்கி (௨௬)

உனையெங்க ளரசன் றன்பா லுறுகென வுரைத்தானின்றே
சினகரம் விடுத்தங் கேநீ சேர்க்கைக் கிரஞ்சே ராயேல்
நினைவலிந் தங்கே கொண்டு நேர்ருவோ மென்று சொல்ல
அனையவ ரரியைத் தாழ்ந்து வருவெனென் றவருக் கோகி (௨௭)

மாதவன் கோயிற் கர்ப்ப கிரகத்துட் புருந்து மன்னன்
ஹாதர்கள் வெளியே நிற்கச் சுவாமியை வணங்கிச் சென்னி
மீதுறக் கைகு வித்துப் புண்டலீ சுவர தாமேற்
போதகந் தனக்கா பத்தைப் போக்கிய புனித சீலா (௨௮)

நின்னடித் தொழும்ப தாக நேர்ந்தவென் றன்னை வேந்தன்
றன்னிடத் துய்த்தி யேலுன் றினைப்பணி சாது சங்கம்
மின்னிட நகைப்ப தாக விளையுமே யறிகி லாயோ
என்னந் றுதிகள் செய்யு மின்னுரை யினிது கேட்டு (௨௯)

கருணையங் கடலாங் கண்ண னுடனவர் கண்முன் றோன்றித்
தெரிவைதன் னாவி தன்னைத் திகழுந்தன் றுடையிற் சேர்த்தான்
அருகிலீர்ச் சகரோ டிற்ற சாதுக்க ளனைவ ருங்கண்
டுருகினார் ஐயஜ யாவென் றுணாத்தனர் வியந்து நின்றார் (௩௦)

இன்னமும் பாண்டு ரங்க னெழிற் றொடை தனிலே யந்தக்
கன்னிசேர் குறிகாண் கின்றார் சேவைகாண் போர்க் ளெல்லாம்
மன்னவ ருடிலக் கொண்டு போய்த் தெற்கு வாச லோர்சார்
துன்னுறப் புதைத்தார் கோயி லர்ச்சகர் துதிகள் செய்து

(உக)

புதைத்தவன் விடத்தப் போதே யொருதருப் பொலிந்த தாக
மதத்தகோன் றுதா கோயிற் குட்புக்க மாத ரொங்கே
இதத்தவர்ச் சகலோ யென்ன வெழிலிவண் ணன்க வானிற்
பதித்தனன் மாத ராவி யென்னலும் பதரித் துதர்

(உஉ)

உயிரிலா வுடிலக் காட்டு மெனவுடல் மரமாய்ற்ற
தயலெனக் கேட்ட தாத ரதிரயித் தவ்வா ருமோ
மயிலுடை னைம றைத்துப் பொய்யுரை வகுக்கின் தீர்நீர்
அயிலுடை வேந்தன் தன்பால் வருகென வழுத்துச் சென்றார்.

(உங)

போமவ ரினிய கந்த பொடியுடன் பிரசா தங்கொண்
டேமயல் கொண்ட வேந்த னிடஞ்சென்று நல்கலோடும்
ஆமதி லுரோமங் கண்ட தேதென வினைய ரச்சம்
தான்மிகக் கொண்டி சாமி தலையி லென்று சொன்னார்.

(உச)

வேறொரு மயிலென் றோ கில் வேந்தன்றன் டிப்பா னென்று
கூறிய வார்த்தை கேட்டிக் கோன்மயி ருண்டோ சாமிக்
கிறசெய் முன்னன் சொலக மெய்யென வினையா கோயில்
காறும்வந் தறிக வென்ன வேந்தனுங் கடுகிச் சொன்னான்.

(உரு)

நன்றுநா னழைத்த தாசி மெங்கென நடந்த தோத
இன்றதை யறிவோ மெனன வெய்தினன் றொடர வன்னார்
துன்றினர் சாமி தன்னைப் பலவகை துதித்து ரோமம்
ஒன்றி யுரையேல யாங்கள் மடிவதா மெனவு னைத்தார்

(உசு)

உடன்வரு மரசன் கோயிற் குட்புக்குச் சாமி தன்னைத்
திடமுட னோக்கும் போது சேதரன் மகுடத் தின்கீழ்ப்
படிசுரு ளுரோமங் கண்டு பயந்தன னாகிமற்றை
வடிவுடன் கவானி லுள்ள குறியுங்கண் ளெம கிழந்தான்.

(உஎ)

பலவகை துதித்துப் பாதம் வணங்கினன் பகர்ந்த வண்ணம்
இலருநக் கண்டே னென்ன வர்ச்சகர் தமக் கியம்பி
நலவிழி களிலா நந்த நீர்வர நங்கை யிந்தச்
சலசலோ சனன்க வானிற் சாரவெத் தவஞ்செய் தாளோ.

(உஅ)

என்றனன் வியந்து சாமி யிணையடி தழுவி யேத்தி
நன்றுகொண் டாடி மாத ருடன்மர நயந்து கண்டு
பின்றையா னுணரா தேசெய் பிழைபொறுத் தருள்க வென்று
மன்றலந் துளவோன் பாதம் வாழ்த்தின னூர்போய் வாழ்ந்தான்

(உக)

உடலுறு மிடத்தி லுற்ற மரமின முளது காணக்
கடவதாய் வானோர் மற்றுங் கலந்துள மரங்க ளோடு
படர்சிலை யாகி யங்கே பரவின ராய தன்மை
திடமுறச் சேட னுலுஞ் செப்பொணு தென்ப மாதோ.

(உஊ)

ஆக சரித்திரம் ௩௨ க்குச்செய்யுள் துளாகியது.
தாசி காண்ஹே பாத்கிரர திருவடிகளே சரணம்.
முற்றிற்று.

தாமாஜிபண்டி தர்சரித்ரம்

பேதரிமா நகராளு மவிந்தர்பிரான் மங்களவே டப்பேர் பூண்ட
நீதமிரு வனம்பதியைத் தனதான்கைக் குள்ளாக்கி யதற்கு நேரில்
ஸ்ரீதரன் றன் பஜனையிலே சிறந்தவராய் மனம்விரக்தி திகழ்வோ ரான
சாதுவெனுந் தாமாஜி பண்டிதரா லகிராரந் தழைக்க வைத்தான். (க)

பண்டிதர்தங் குடும்பமுட னவ்வூரி லிருந்துதம்மாந் பார்க்க லாக
மண்டதிகா ரந்தனைச்செல் வேட்டத்தில் கொண்டுதினம் வருத லான
தொண்டருக்கு மதிதிகட்கும் பூசையன்ன தானமிகச் சுரந்து நல்கி
விண்டுபஜ னையுஞ்செய்து வெருகாலங் கழித்தினிது மேவு நாளில். (உ)

பஞ்சமிக வந்ததனற் சிவகோ டிகளெல்லாம் பசிபொ ருமற்
றுஞ்சலா வதையன்றிச் சோறுணக்கிட டாதுமிரு துன்ப நேர்ந்து
நஞ்சறுகா லத்திலுயர் பண்டரியி லிருந்தொர்மறை நல்லோ னிந்த
விஞ்சபுகழ்த் தாமாஜி பண்டிதர்வாழ் வீட்டிற்கு மேவினானே. (ங)

இன்றுமக் கழுதுதப்பா தேகிடைக்கு மென்றுபசி யாலி னித்துத்
துன்றுமறை வேதியினைப் பண்டிதாசத் பாவமுடன் ரொழுது நீர்ப்பாய்
நன்றுபன லாம.வினா வாய்வருக வழுதுணற்கு நன்கென் றோதச்
சென்றுமறை வேதியினும் புனலாடிப் பண்டிதர்வாழ் மனையைச் சேர்ந்தான். (ஈ)

வந்தவுடன் சன்மானஞ் செய்தொருதம் பந்தியிடை வதிய வைத்து
முந்துபல விதமான வுத்தம்போ ஜனம்படைத்து முயல்சங் கற்பம்
நிந்தனையில் லாதுபுரோ கிதர்கூற வேதியரை நோக்கி நீவிர்
நந்தலிலாப் போஜனஞ்செய் யுங்களைனப் பண்டிதர்தா நவிலும் போகில். (ஐ)

பண்டரியி லிருந்துவந்த வேதியன்கண் ணீர்பெருகப் பரித பித்துக்
கொண்டிறுதல் கண்டசுக லருந்திகைக்கப் பண்டிதர்முன் குறுக வந்து
விண்டடிய னோநீரோ னழுகின்றீ னெனக்கேட்க வேதி யன்றான்
அண்டெனது குடும்பமெல்லா நாலுநா ளுபவாச மானதாலே. (அ)

இங்குணும்போ தவர்நினவு வந்தழுகின் றேனென்ற னென்னக் கேட்டிப்
பொங்கழவி லிடுமெழுகு போலுருகிப் பண்டிதர்மற் றவனைப் போற்றி
துங்குடும்பந் தனக்காண்டிக் குறும்பொருள்க டருகின்றே னெனது வன்று
மங்குதலில் லாதுசெய்து போஜனமுண் பித்தெவரு மகிழ்வ தாக்கி. (ஐ)

தக்கணைதாம் பூலமது பெற்றெவரு மாசிரிகச் சாற்றிச் செல்ல
மிக்கதொரு பண்டரியி லிருந்துவந்த வேதியற்கு விளம்பு மாறே
தொக்கபொதி களிற்றாளி யங்கனக்கச் சுமையேற்றித் தொடர்ந்து கொண்டு
புக்குமனை யிடைச்சேர்த்து வருகவென வூழியர்க்குப் பொருந்தச் சொன்னார். (ஐ)

ஊழியர்தாங் கொடுபோந்து பண்டரியின் மேவவங்கே யுற்றோ லல்லாம்
சூழுவவர் துற்றவெல்லாந் சூறையா டினர்கொண்டு சுமந்து சென்றார்
வாழ்வருளத் தாமாஜி வடிவாகிப் பாண்டிரங்கன் வந்தா னென்று
தாழ்வறுசீர் மறையோன லூழியரார் நடைசெய்யத் தகாத தாகி. (ஐ)

கிடைத்தனவு ரார்கொன்னக் கூகுவென் றலறி பழு கின்ற பார்ப்பான்
உடைப்பொருளோ விவையென்னப் பண்டரியிலுள்ளவர்க ளொருங்கு கூடிப்
புடைத்தழுகின் றேயுனக்கித் தானியங்கள் யார்கொடுத்தார் புகறி யென்னப்
படைத்தபுகழ்த் தாமாழி பண்டிதரார் கிடைத்ததென்று பரிந்து சொன்னான். (1)

யான்செய்வீன தானியங்க ளெலாங்கொடுபோ யிற்றேயென் றிரங்கிப் பின்னு
வான்செய்புகழ்த் தாமாழி பண்டிதர்பாற் றிரும்பிவர வுமை யாலே (ம்)
ஊன்செய்யும் பினைத்தமறை யோளொல்லா மவன்பின்னே யொருங்கு கூடி
மீன்செய் கடல் போலொலித்துத் தாமாழி பண்டிதர்வாழ் வீட்டைச சூழ்ந்தார்
வந்துநிரம் பியதுகண்டு பண்டிதரம் மறையோர்க்கு வணக்கஞ் செய்ய
முந்தியவே தியொல்லா மாசொல்லி யாமுழுது மிடியின் மூழ்கி
நைந்துயிர்போங் காலமதா னீர்தீர வுதாராதயா நலமுள் ளோரகீர்
நந்துதலில் லாதுசமா ராதனஞ்செய் பவரென்று நவிலக் கேட்டு. (12)

அடைந்தவெங்கள் பசினோய்கீர்த் தருளுமென வவாரசொலந்தி னவார்த்தை கே
மிடைந்தபுகழ்ப் பண்டிதரங் கவர்களைநன் குறவிருத்தி மெலிவு தேன்மின் ட்டு
குடைந்துவண்ட ரிளபாடு மலர்த்தலஞ்சூழ் பண்டிரவாழ் கோபா லன்முன்
உடைந்துறச்செய் பசினோய்கீர்த் தருளுவா னென்றுமனைக் குட்புகுநதார் (13)

தமதுதரம் பத்தினியை நோக்கியன்னங் கிடையாமற் றளர்ந்து வாடி
நமதுபண்ட ரிக்கணுள்ளார் வந்துமொய்த்திங் கிருக்கின்ற ரவர்க்கு நங்காய்
உமதுகுறை தீர்ப்பான்கோ பாலனென்று சொல்லிவந்தே னுறுகண உரா
தெமதிடத்தி லொன்றுமில்லை யெனமறுத்தா லவர்களெல்லா மிறந்து போவார்.

ஆதலா னம்மிடத்திற் றானியங்க ளேதுமில்லை யளித்தற் கிப்போ
தேதுசெய்து மெனவினவக் கற்பின்மிக்கார் கொழுநர்முக மினிதி னேனக்கி
நாதொயெவ் விதத்தேனும் வந்தோர்தங் துயாகீர்த்த னலனென் றேர்த
மாதரார் தமையோக்கி மன்னனுறு பொருளுளது வழங்க லாகும். (14)

வழங்கிலென துயிர்போகும் போனாலிங் கிவாகளெல்லாம் வாழ்வ தாகும்
முழங்கிவர்தம் பொருட்டெனயிர் விடுதன்மிக நன்றென்று முன்னுக்கின்றேன்
கழங்குபயில் கைமானே யிருத்தியென வெளிவந்து கலந்து மொய்த்துத்
தழங்குமறை யோர்முதலோர் தங்கனைக்கூய்த் தானியவைப் பதனைச் சார்ந்தார்

கதவுதிறத் துங்களுக்கு வேண்டுவகொன் றுங்களென்று கழறி விட்டார்
பதறிவந்தோர் கொள்ளுகொண்டு பண்டிதரை மிகவாழ்த்திப் பகலோர் மாதம்
மிதமிலதாய்க் கொடுசென்றார் பஞ்சத்தால் வருந்துயிர்கள் மிடியுந் தீர்ந்த
நிதமுமி பஜனைசெய்து பண்டிதர்கண் ணைமறவா நினைவோ டுற்றார். (15)

வேறு

வழுவலி லரசன தாக வாய்பொருள்
முழுவதுங் கொள்ளையின் முடிய விட்டதோர்
பழுதறு பண்டிதர் தமக்குள் ளேபணி
கெழுமிய வொருவனுற் கிளர்ந்த தோதுவாம். (16)

புண்டிதர் பார்த்திபன் பொருளைப் பல்படி
கொண்டுபோ கக்கொள்ளை விடுத்தல் கொள்ளையோ
அண்டிய யான்சம்மா விருக்க லாகுமோ
பண்டிதர் வேலிறை பொறுப்ப ளேவென. (17)

எண்ணின் பொருளெலாம் போன வில்வகை
அண்ணலுக் கறிவுற வரைந்த ணுப்பினுன்
நண்ணிய வதுதெரிந் தவிந்தர் நாயகன்
ஒண்ணுமோ விதுசெய வெனவு ருத்தனன்.

(உ0)

எனதரு ளாணையில் லாம வில்வனம்
வண்பவன் றனதுயிர் வதைத்தல் வேண்டுமென்
றனையவர் தமைப்பிடித் தணுக வீரரைத்
தனதுகைத் தீட்டொடு சார வேலினுன்.

(உக)

பண்டிதர் பால்வினாக் தடுத்திப் பார்த்திபன்
நண்டினைத் தீட்டினைக் காட்டி. நீர்வினாஇ
அண்டெல் வேண்டுமா லரசன் டாலெனச்
கொண்டன ரோகிடக் கடுத்தித் கூறினார்.

(உஉ)

புறியு வீரர்சொற் கேட்டிக் கொமகன்
ஆறுசெ யாணையின் பாரா டைந்திடத்
தேறினர் பண்டரி சேர்த்து நாசினே
வீறினே யடிதொழு தேக வேண்டினார்.

(உக)

வீரருக் கின்னுரை விளம்பிக் கொண்டுகூதம்
சேரி பண்டரி புறத்தைச் சேர்ந்தனர்
சார்தரு சந்திர பாகைத் தண்டினல்
ஆர்வமோ டாடினர் கோயி லன்மீனார்.

(உச)

சன்னிதிக் கருடதம் பத்தின் சார்புற
மன்னினர் வணங்கினர் செங்கன் மேல்வதி
பொன்னினு யகனது பாதப் போதினைச்
சென்னிமேற் சேர்த்துக்கை குவித்துச் செப்புவார்.

(உரு)

ஞானநல் லுருவபொன் னாத நாடுறுந்
தீனத யானவா பத்தைத் தீர்ப்பவ
வானவர் நாயக வெனவ முத்தினார்
மான்மணி மேனியை மகிழ்ந்து புல்லினார்.

(உச)

சென்னியின் மேற்குஞ் சேர்த்து நின்றுமுன்
உன்னது சேவையென் முடிவி லுற்றதால்
என்னது பவம்பரி சுத்த மெய்கிய
தன்னது முனதரு ளாமென் றோதினார்.

(உ௭)

நாதன துருவெலா நயந்து நோக்கினர்
ஆதரம் பெருகவுள் ளமைவு செய்தனர்
காதலிற் கண்கணீர் ததும்பக் காறொழாப்
போதுகே னெனவிடை கொண்டு போந்தனர்.

(உ௮)

திருமக ணிலமகன் முதல தேவிமார்
மருவுறுங் கோயின்முன் வந்து நின்றுமுன்
கருணையம் பிராட்டிதன் கமலத் தாள்களை
வெருவற வணங்கினர் வேண்டு கின்றனர்.

(உ௯)

பிரமருத் திரோந்திரர் பேண நீயுமோர்
வரனது கருணையே வடிவ மாயினே
தரமதா கியதிரி புவனந தாங்குவாய்
உரனிலே னுன்வயி னுரைப்ப தென்னெனா

(௩௦)

மற்றைய தேவிமார் தமையும் வந்தித்துச
சொற்றனர் துதிபல சொல்லிப் பின்புமுன
முற்றமார் வினைதைதன மைந்தன் முன்னுநீஇப்
பொற்றுணை யடிகளை வணங்கிப் போற்றுவாரா.

(௩௧)

தலைசிறை வாலுட லென்னத் தக்கவே
நிலைகுலா மறைகணின் மேனி லாவுவோன்
அலைகுலா யதில்வள ரமல னுண்போ
திலையுனை யலதுவே றுளத்திற் கேய்வதே

(௩௨)

உளத்தினுக் கமைவதென் றுற்றுப் போற்றினோ
களத்துவெண் ணிலாவணி கனக மேனிடான
வளத்துநீன் கோயிலே விடுத்த மாருதி
விளக்குநீன் கோயிலே மேவிப் போற்றினா.

(௩௩)

மேவிய வுயிர்க்குயி ராய மேலவன்
ஆவியைக் காணவல் லவனென் றல்லவோ
தீவினை யறவினைச் சேவிப் பார்சன்சஞ்
சீவிதந் தருன்கிரஞ் சீவி யேயெனா

(௩௪)

அங்குநின் தும்பறம போந்தம் மன்னவன்
வெங்கடு வீரரோ டேக மேவினா
அங்குபண் டரிநகர்ச் சனங்கள் யாவரும்
பொங்கினர் கண்டனர் பொருமி விம்மினா

(௩௫)

விழியினீ ராறெனப் பெருகி மேலெலாம்
வழிவுற வெங்கடம் வறுமை நோய்தெநீஇ
அழிவதில் லாமலே யாவி காத்தவர்க்
கெழிலிவண் ணன்செய லென்னை மெய்துமோ.

(௩௬)

என்றனர் பற்பல வியம்பிச் சூழ்ந்தனா
துன்றினர் வரவிவர் தொழுது பண்டரிப்
பொன்றிரு நகாவலம் போநது மன்னன்பா
சென்றனர் கண்ணை யுளத்திற் சேர்த்திடே.

(௩௭)

வேறு.

இன்ன வாறிவ ரோகுமுன் னேதைய
துன்னு பண்டரி நாதன்று னுக்கெனப்
பன்னு பண்டிதர் பற்றறச் செய்திடா
தின்னு நானிங் கிருக்க வமையுமோ.

(௩௮)

மோன மாயிவ ணெய்திடி ன் முன்னையோ
ஆன வன்பர்கள் பாலனன் யாதுமில்
தீன ரக்ஷக னென்பெயர் சேருமோ
நான மெய்திடு மப்பெயர்க் கென்றோ.

(௩௯)

ஆம்ப ரம்பமு தாகித்த லையறக்
ரம்ப லக்கயி ருக்க முத்தினில்
ரம்பு கோவண ராஸம வினமாய்
வெம்பு மோதம கையில்வி ளங்குற.

(செ)

ஆம தளிற்செருப பரவா பண்டிதர்
பெருகு கிட்டமி சமுதான தந்ததாம்
பாடகொள் பத்திர முங்கையிற் பாங்குற
படிவி ளீஸமவ முமலெ முருதனன்.

(சக)

வெட்டி யானென வெட்டங்சென வெட்டகேற்
கிட்டி நின்றுகி ளாகம ஸரசனி
முட்டி லாவருண் மூர்த்தியி தென்னேந்
பெட்டி நாணம்வி ளங்குகின் ருயென்றான்

(சஉ)

பெரு தேவன்றி ருமக டன்னேந்
பெரு தென்றறி யாயுந தன்பனை
சாவு லன்மிதச் சுண்டின செய்வதற்
பெரு லாளர ஸுத்தன ரோகுவார்.

(சங)

பெரு தாபுடன் ளார்நலி வைச்செறு
பெருமை யோட்குறு திங்குதெறுபயிற்
பெருமை யாபறு நாணமெ னக்கிலை
சம்மை நமவயிற் சாத்தினா சாபிலை

(சச)

பென்று சேர்பொரு ளெய்கிய சாளிகை
பென்று தனறலை மீதுற நண்ணவே
சென்று பேதரி மாநகர்ச் செம்மறன்
முன்றி லெய்கி வரவுமொ ழிந்தனன்.

(சரு)

வாயில சாப்பவர் செல்லவம் மன்னவன்
மேய வன்றனை மேவுக வென்னலும்
பேய பழக்கபு குந்துமுன் னேசலாட்
வய பேசெய்து நிற்கவென் னென்றனன்.

(சர)

பண்டி தர்தரு பத்திர மேயிது
கொண்டு வந்தது கோணுன்பொ ருள்களே
சுண்டி கொள்கெனக் காவலன் கண்ணெங்
அண்டு வோரினெ முத்தும் றிந்தனன்.

(ருள)

மேய நிற்பெயா யாசென வெவ்வராப்
பாய லன்விடோ பாநாக னென்றனன்
ஆய பத்திரத் தாகிய தென்னெனில்
வய பஞ்சம தில்விலை யேறவே.

(சஅ)

தானி யங்கொ லாம்விலைக் குத்தந்து
மேனி றைந்தவி ராகனெல் லாம்பையு
ளேரி மம்பவ டக்கியென் வெட்டியான்
பானி னக்கனுப் பர்ப்பட்ட தாதலால்.

(சக)

முழுதுங் கொண்டுர சீதிமு றைப்படி
யெழுதியுய்க்கவெனக்கென்றி ருப்பதைப்
பழுதில் மன்னவ னோர்ந்துப டர்பொருட்
குழுவ னைத்துந்த ருகெனக் கூறினான். (௫௦)

வெட்டி யான்வினா வாகப்பொ ருட்பையைக்
கொட்டி யெண்ணிக்கொ ளுமென டைத்தலுங்
கிட்ட நின்றவ ரெண்ணிக்கி டையது
முட்டி லாதுகொண டாமர ஈன்முனே (௫௧)

லக்கத் தைம்பத்து காலாயி ரமெனத்
தொக்க தானவி ராகனை லாந்தொகத்
தக்க தோவொரு பையெனத் தானெனார்
மைக்க நும்புயல் போல்பவன் மாயையால். (௫௨)

எண்ணி யெண்ணிக்க யோசலிப பெய்திட
நண்ணு றும்பொருள் யாவை பநலகினை
ஒண்ணி றப்பையைய பொக்கியுத் துப்பொ
அண்ண லாசையி லுலமை வானபன் (௫௩)

கன்ன டண்டிழக்க ணக்கனை முகி
சொன்ம தியுபினிற் றுதனா யேலிநன்
நன்ன யத்தநீர் நலகுவ தோகிலேன்
என்ன நன்மையெ முகிய பின்னரும். (௫௪)

செல்ல வேண்டித் தா ளைகள்தெல் லாயின
புல்லு கெனறா திதுமபொ ருந்தவே
ஒல்லே தீட்டினன் றந்துயில் லக்குடன
பல்ல ளங்களுந் தந்தனை லாத்தியன். (௫௫)

வெட்டி யானுக்கும் வேண்டுவ தந்துந்
கிட்டி மங்சள வேடமெ னக்கிளா
மட்டி லீசனன் றென்று மகிழவுடன்
விட்ட பண்டிதா வாழ்மனை மேவினான். (௫௬)

மன்னன் றந்தவ ரிசையெ லாமனை
துன்ன வுய்த்துர சீதுந்தெ ழுத்தகும்
பொன்னெ னத்தகு பொற்பினர் தம்வயின்
நன்ன ரங்கையி னல்கின னேகினான். (௫௭)

பண்ட ரிநின்று வந்தவப் பண்டிதர்
அண்டு வீரோ டண்மினர் பேதரி
மண்ட வேந்தன றிந்தெதிர்வந்தன்
கண்டு ளன்புக னிந்துத முவினான். (௫௮)

நீர் னுப்பநி ரம்புபொ ருள்கொடு
சார வந்துத னந்தரு வெட்டியான்
நேனா திர்ந்தில னோவுமை நோந்தியான்
நீர நங்கும்ர சீதுட னென்றான். (௫௯)

என்று பண்டித னோயெனக் கின்பொருள்
துன்ற நீரொழு தும்பத்தி ரந்தனை
நன்று காண்கென நல்கினன் பண்டிதர்
அன்ற தாலமை வானத றிந்தனர்.

(கூடு)

நானெழுதிய தோவிது நன்றுநன்
றான காரிய மையலிவ் வையகம்
பொன கங்கொள்பு மாதன பொய்யிலார்
ஞான நாயக வென்றுந வின்றனர்.

(கூக)

பொன்னின் மாமரு டம்புனை யுந்தலை
சன்னி லேபழங் கந்தைந ரித்தனை
மின்னு செம்மணி மாலேமி ளிராகனம்
பன்னு கம்பளப் பாசந்த ரித்தனை

(கூஉ)

சங்கு சக்கரந் தாங்கிவி ளங்கிய
செங்கை யிற்றடி. சேர்த்தினை தேசிகப
பைங்க லிங்கமு டித்தனா பற்றினை
மங்க முக்கும லிகோவ ணதையே

(கூங)

தேவா தாமுந் திருவடி யாகிய
பூவி லேசரு மச்செருப புபபுக
மேவி னாய்வினை யேன்பொருட் டிற்றுகாப
பாவ மேவிய வாராதைப கர்த்தனை.

(கூச)

நிலையில் காமரி ரம்படி யேனொரு
தலைக டிக்கத்த னப்பைசு மந்தனை
அலைகு லாவிய வாழியின் மேலோரால
இலையி லேதுயி லேய்புரு டோத்தயா.

(கூரு)

பற்ப நாபப சுந்துள வம்புனை
பொற்ப பததனா யென்றும்பு ரப்பவ
நிற்ப தாகிநி லாவியொர் பண்டரிக்
கற்பகக் கனி யேசனைவக் கற்கண்டே

(கூசூ)

எனப்பி தற்றின னாங்கினர் கண்கணீர்
துனக்கு ரற்கம்ம நின்றுதுழாய்முகில்
வனப்பி னிற்கருத் துற்றும் யங்கினார்
நினைப்பி னைக்கண்டு கொண்டநி ருபனே.

(கூஎ)

ஆதி யாவரு மாச்ச ரியங்கொடு
சாத ரூபந்த னைக்கொடு வந்தவன்
மாத வன்மது ருதன னேயெனத்
நீதி லாதுதெ ரித்தில முன்னையே.

(கூஅ)

சாற்று மத்தொகை யாவுமொர் சாளிகை
ஏற்ற தோதலை தானவை யேற்குமோ
தேற்ற மேதெனத் தேர்கிலம் பண்டிதர்
ஆற்ற லானத வத்திங்ங னுயதே.

(கூகூ)

என்று தேறியி றைஞ்சிப்பு கழந்திட
நின்ற பண்டித ரோவென்னி மித்தமாய்
மன்ற லந்துள வோன்வ ரலாயதால்
நன்ற தன்றித்தொழிலென நாடினார். (௭1)

வேந்த னேயெனக் காகவி திதொழில்
ஆந்த கைத்ததன் றாதலி னீவிடை
போந்த வெற்கரு னென்றுபு சன்றிட
எந்தல் கேட்டங்கி யமபுகின றானரோ. (௭௨)

கேளும் பண்டித ரோகிள ருமமல
ராளி னாதலும் மாளென வந்தனை
நீளு ஞானத்தி னீர்நிம லன்றனைக்
கோளுங் கண்களிற் காணக்கொடுத்தோ (௭3)

ஆத லாலுமைப் போல்பவ ராருளா
தித லாதெந்தி றத்திடை நீருறல
காத லேதொழில் கைக்கொண்டி ருமென
மேத கச்சொல்லி னுன்மிக வேண்டினான் (௭4)

வேண்டல் பண்டிதர் வேண்டில ராகியப
பாண்டு ரங்கன் பதிக்கினி தெய்தினா
ஆண்ட மாலக்கண் டார்வமிக கன்பினிர்
பூண்டு தாள்களைப் போற்றிபு கலுவாரா. (௭5)

தேவ தேவதி ருமக னாயக
பாவி யென்பொருட் டாகவொர் பார்த்தில
மேவ வைக்கண் டைந்துன்வி ளங்குறு
சேவை தந்தனை சேவித்தி லேனெனா. (௭6)

கண்க ணீருகப் பாதங்க முவினர்
மண்கொள் வாமன நின்னை மறக்கிலா
தெண்கொ ளும்மெனக் கேனெதிர் தோன்றினா
தண்கொண் மேகவு ருக்கொடு தானெனா. (௭7)

உற்ற பண்டித ருண்மைதெ ரிந்தவக்
கொற்ற வன்பண்ட ரிவந்து கோதினும்
பற்ற தாகப்ப ரமனைக் கண்களால்
மற்றுங் கண்டிம கிழவ ருள்கெனா (௭8)

வேண்டல் செய்யவி ளக்கஞ்ச டர்மிகத்
துண்டல் செய்தெனத் தோமறு பண்டிதர்க்
காண்ட மாலின்ன ருளுருக் கோனெனக்
காண்டல் வேண்டுங் கருத்துவ ளரந்ததே. (௭9)

காதல் விஞ்சின ராகிக்க மலக்கண்
மாத வன்றனை வாழ்த்தினர் பன்முறை
ஸ்ரீத ரன்முனர்ச் சென்றவு ருவுடன்
போதல் செய்தனன் மன்னனும் போற்றவே. (௮0)

கண்டு பண்டிதர் கண்ணி நதருள்
மண்டு கின்றகிங் வண்ணம் தோவெனப்
பண்டரீகப பதங்களைப் போற்றலும்
தொண்டர் தம்மைத்த ழிஇத்தொழப போயினான். (அ)ல

போன பின்பர சன்புகழத் தொண்டரா
நான தேசிக ராகந யந்தவர்
பான லம்பெறு பண்டில னைச்செலத்
தேன லம்புசெ முந்துள வோன் ஞெண்டர் (அ)க

சூடும்ப மும்வரக் கொண்டர சாலவரும்
இடும்பை யேதுமி லாதருள செய்தவன்
நெடும்பொற் பாத நினைவு விடார் விண்ணத்
தொடும்பொற் கோபுரப பண்டரி துன்னினர் (அ)உ

இன ராகிய பண்டிதர் சீரொலாம்
துன்னு பண்டரி யோர்செநிக டேதுது
பன்ன நாம பன்னசெய் துற்றனர்
மன்னி ராவும் பகலும்வ ழாமலே. (அ)உ

ஆக சரித்திரம் கூகக்கு செய்யுள் துஅசாயக.

தாமாஜி பண்டிதர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று-

மிருத்யுஞ்சயபக்தர்சரித்திரம்

சாந்தப மணியென நாமஞ் சாற்றுக
வாய்ந்தவன் பேதரி நகர்க்கு மன்னனாய்
நோந்துள வவிந்தனன் நகரி னீன்பகல்
சேர்ந்தர சாண்டவாழ் தினத்தி லோர்தினம். (க)

தன்மனை யாளொடு தனது மாளிகை
மன்னுமே லுபரிகை வகிந்து மான்மதம்
துன்னுசந் தனகந்த புட்ப முந்தொக
நன்னயச் சுகசல்லா பத்தி னண்ணினான். (உ)

மனையவ ளொடுமுதிர் வாழைத் தீங்கனி
சீனையுரித் தினியசர்க் ககாக்கு ளேயதை
நனிமிகத் தோய்த்துண்டு நண்ணுந் தோல்களை
இனிதெகிர் சாளரத் தேயெ றிந்தனன். (ங)

எறிவதற் கீழ்விழுந் தோலெ லாமொரு
வறியவன் கண்டெதி றெடுத்து வாய்ப்பெய்து
நறியதென் றுண்பதை நன்கு கண்டனள்
வெறிமம முலங்கமுழ வேந்தன் நேவியே.

(சு)

கண்டதைக் காவலன் றனக்குக் காட்டலும
மண்டல வேந்தனில் வறிய நெப்படி
அண்டினன் காவல்சே ரகத்து னேயெனக
கொண்டகோ பத்தொடு கூவி னுனரோ.

(சு)

காவலர் தமைவரக் கண்டிக் கள்வனின
கேவர விடுத்தவர் யாரென் றெற்றினுன
ஆவியின் வறியனை யவர்கள் கைக்கொடு
நோவகை சாடினா நொருக்க மற்றவன்.

(சு)

அடிகளைப் பொறுத்தன னைக்க லாயதை
முடி கொள்கோன் கண்டனன் வியந்து முன்னுறத்
தடிகிற வீரனாத் தடுத்துக் கிணைக்
கடிதுதன் முன்வரக கண்டு கூறுவான்

(சு)

இவ்விடை ஒருமுனைப பிடித்தென் னேவலா
நைவகை செய்திட நலிவு ருதுந்
எவ்வகை சிரித்தனை யியம்பு கென்னலும
அவ்வா சன்றனக் கறியக் கூறுவான்

(சு)

உரித்தெறி தோற்சுவை யுணவி னேயது
மரித்திடத் தக்கதோர் வருத்த முட்சுவை
தெரித்தினி திருக்குநீ சோவ தேதெனச
சிரித்தனை நெனப்பினுஞ் செப்பு கின்றனன்.

(சு)

நின்மனைப புறம்புநா னேர வின்னது
துன்னிய துள்ளுறு முனக்கென் குழுமோ
என்னலும் விரகதிமிக் கெய்தி யேந்தரான்
பொன்மனை விடுத்தனன் புறம்பு போந்தனன்.

(சு)

வேறு.

அனாசோடு மனைவிமக்க ளானவெலாம வெறுததுவன மணுகி யோர்பால்
தனாசார் விருந்துதெய்வந் துணைப்பணிபப செவவாறு ஜனநந கிரந்து
கனாசேர்வ தெவ்வாறு கருத்தறியா வெனக்குவழி காட்டு மாசான்
உனாசார்வ தெவ்வாறென் றெண்ணியங்கே சிலகால முழலுங் காலே.

(சு)

பண்டரியி லாடியெகா தசித்தினததி லரிசேவை பண்ணற் காகத்
தொண்டர்சில ரவ்வனத்தின் வழியாக மிருதங்கந் தொனிககத் தாளம
மண்டுறயாழ் வீணைபல வாசிக்க ஹரிநாமம் வருதகி யேத்திக்
கொண்டொருவர்க் கொருவர்தழிஇ வணங்கியன்பு பெரிதாறக குழுமி வந்தாா
கருடனெடுங் கொடியோடு போதுஉதைக் காவலன்றன் கண்டு சாரவோா
அருகிலவந்துமுன்வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சாதுசங்கத் தன்பு கூர்ந்து
புருஷியின்றுசுதினமிந்த வகைவருவார் தமைக்காண வாய்த்த தாலென
அருளுமனத் தொடுகடி யவர்கேரும் பண்டரியூர்க் குவந்து வந்தான்.

(சு)

வந்துநீலாப் பாகைதனிற் றேய்ந்துபுண்ட லிகர்தமையும் வணங்கிப் போற்றி
பந்தநெடுங் கெத்திரத்தை வலம்வந்து கோபால னமருங் கோயில்
முத்துநின்று சாதுஜனஞ் செயுநா மீர்த்தனத்தை முயன்று கேட்டுப்
பாடமற் றோதமையும் பணிந்துவரு மானந்தம் படிந்து சொல்வான். (10ச)

பலகீர்த்தம் பலதெய்வங் களைக்கண்டேன் கேட்டேனிட் பாரி லிந்த
பலகொளும்பண டரிபோலெங் கணு மில்லே நிலாத்துண்ட நேர்ந்து மூழ்கின்
மலையம் மானம்விட்டு மகிழ்வீனொரு வருக்கொருவர் வணங்கச் செய்யும்
மலவறுதுற் புத்தியுள்ளோ னுயினும்பண் டரிசேரி னுகித னாக்கும். (10ரு)

நீய் விதநன் மையைச்சேர்ந்த தீர்த்ததல மகிமையை யா ரிசைக்க லாகும்
செய்விதெனப் புளுகரும்பிக் கருடதம்பத் தருநிலவந்து சென்னி தாழ்த்தான்
அவ்வயிற் கட ம யசாதுக் காவணங்கித் தழுவியபின் பழகார்ந் துள்ளே
நய்யிய பித்தாடனே செங்கலின்மே னிலவுசெழுஞ் சோதி தன்னை. (10சு)

பணகாரிகு ர்துறநோக்கித் தழுவியிரு தாட்கமலங் களிர்கீழ் வீழ்ந்து
பண்கொளும்வா மனபுகித பாவனவுத தமபுருட வரகோ பால
பண்கொள்கவை யாரிபுட கேசபரந் தாமபாண் டொங்க பார்த்தத்
தண்கொளரு னருவவுன திசைகேட்டு வந்துபைம்பொற் சரணந் தாழ்த்தேன்.

சுகரங்கை யாவுனது வடிவென்மனந் தனில்விளங்கித் தழைக்கச் செய்வோர்
பக்கல்கிடை யாதுழல்கின் றேனுணர்த்தும் போதகரைப் பார்ப்ப தாகித்
தக்கபாடு யெனதுமனோ ரதங்கூட நீயேதண் ணருள்செய் தான்வாய்
மிக்கதிது செயுமளவும் விடேன்கோயில் வாயிலென வேண்டி வீழ்ந்தான். ()

வீழ்ந்துஜல பானமுதல் வேண்டாதங் கேகிடக்க விரும்பி வேதத்
தாழ்ந்தபொரு ளாம்விமலன் மூன்றாநா ளிரவிலவன் கனவில் வந்து
சூழ்ந்தகலி யாணபுரத் துறைசகஜா னந்தசவா மிகன்பாற் சென்று
வாழ்ந்திடநல் லுபதேசம் பெறுகெனவி வேகசிந்து வழங்கிப் போனான். (10க)

போனவுடன் கண்விழித்து வேந்தனரு கேயுறுபுத் தகத்தை நொக்கி
ஞானவிவே கசிந்திதுவோ வெனவியந்து பாண்டிரங்க நாத னை
கீனதயா ளன்கருணை யாலென்னைப் பாலனஞ்செய் தானென் றெண்ணித்
தானதையே காந்ததலந் தனிவிரந்து படித்துமன னஞ்செய் காலே (உ0)

கனவுசுனை நினைந்துகலி யாணபுர மேகலந்து கமலக் கண்ணன்
அனகவடி களைவணங்கி விடைகொண்டு குருவிடஞ்சேர்ந் தவனாத் தேடப்
புனிதரிலா திருந்ததினாற் பண்டரிக்கு மீண்டுவந்து பொருந்து நாளில்
புனியிருகு காந்திகையே காதசியிற் பண்டரிவந் தெய்தி னோ. (உக)

எய்தியதே சிகாதமைக்கண டுறுகனவி னியலோத வினிது கேட்டுப்
பொய்தவிருங் குருமகிழ்ந்து வேந்தனுக்கங் குபதேசம் பொருந்த நல்கி
மெய்தரும்பே ரதுமிருத்தி யுஞ் சயனான் றேவினங்க விளம்பப் பெற்றோர்
மைதவிர்நா ரணபுரத்தை யணுகியங்கே கேட்டதனை மனனஞ் செய்து. (உஉ)

தெளிந்துசா க்ஷாத்காரஞ் சேர்ந்துவிஞ்ஞா னத்திதியிற் நிகழு நாளில்
மிளிர்ந்தவெவ்வு ரினிலொருநூற் கமரட வரா யனானலம் விளங்கு பேரார்
ஒளிர்ந்தமிருத தியுஞ்சயனைக் கண்டசர ணடைந்துபதே சத்தை யுற்றார்
குளிர்ந்துறுநாட் சங்கமரிந் சிளோட்டினொரு சமுச்சியெனுநமங் கொண்டோன்

தன்சாதி யானபவ ராயனெரு துலுக்கனுப தேசஞ் சார்ந்தான்
 என்சாலுஞ் செருப்புபுதி தென்றாலுந் தலையினமிசை யேற்ற லாமோ
 கொன்சாலு மிவனடக்கை கூடாதென் றிகழ்வதனைக் குறித்த ச தோதத
 ரின்சார்பு வந்து சொல்லச் சீடனுள் திடமாக வியம்பு கின்றான். (22)

மதபேதி சொல்வதனை மனத்தெண்ணு தென்வார்த்தை வழியே நின்று
 நிதம்ராம பஜனைசெய்தி யெனவுறுதி நிலைகூறி நியதி செய்தாரா
 சிதமான பூதியணி ஜங்கமரா ஜன்பேர்கா சிபதி யென்போன்
 சதநூறு ஜங்கமரைக் கூடவைத்துத் தானுண்பான் சால நாளும். (23)

வேறு

சீருதி னத்தி லெல் லோரு முண்பதாய்
 மருவு பந்தியி லசனம் வணசறி
 பெருக வேபரி மாற லானபின்
 நிருப னன்னவர்க் குளாநி கழத்தாவா. (24)

நீவிர் யாவரு நிளையுந் தேவுக்குத
 தாவில் பூசனை சமையு மென்னலும்
 ஒவி நேவனுக் குடன ருத்துவான்
 மேவு தங்கனம் விரவு பூட்டையே. (25)

திறந்து நோக்கினர் தேவைக் கண்டிலர்
 இறந்த தெங்ஙனே யெனம யங்கினா
 மறந்த பூணதல் வருவ வீழ்த்தியோர்
 சிறந்த வேதியன் நேடு மாறுபோல் (26)

மயங்கி நாணுடன் வருநதி யாவரும்
 தயங்கி விலகமில் லாத தன்மையால்
 தியங்கி யாம்பிராய்ச் சித்தஞ் செய்வதாய்
 முயங்க லாயதே முழுது மின்றெனா. (27)

அனைவ ருந்திகைத் தழுது செய்திடா
 ரினைதல் கண்டுகோ னென்னை யென்னயாம
 புனையி லிங்கமெங் ககன்று போயதோ
 நினைகி லோம்வகை யெனநி கழ்த்தினா. (28)

அதுவி னாயகா சிபதி யையமீர்
 இதுவி ராவுதற் கேதி யாவதே
 சதுரர் தூஷண தனில்வி ராயகே
 செதுத னாலுமன் நெனநி கழ்த்தினான். (29)

துலுக்கன் பாற்பவ ராயன் றுன்னினான்
 கலக்க னன்றதன் நெனக்க ருத்துளே
 குலுக்க நீள்வசை கூறி னென்முனித
 தலக்க னென்னவே சமுச்சி கூறினான். (30)

அவ்வி தத்தினீ ரறைந்து ளீடுளில்
 செவ்வி பெற்றவத் தேசி கோத்தமர்
 ஓவ்வி டத்திலுற் றுரைத்துக் காண்மெனத்
 செவ்வினைத்தெறும் வேந்தன் செப்பினான். (31)

கொசுத பவர உதா றசிக
நிலி சதாரீரக ர வரும
நிலைந ரகெழ துதா றசிக
யி உரு றசிக னிலி உரு

(3)

உரு சதா றசிக
தகதமெ நாசிக சதா றசிக
உருதக யிரை மமம தததத
உருதக கதகமெலி லுரு னிலி

(4)

யளவ றமல்கை கருது கிரதலெத
ளசு சமெயகெ ருநாவு றசிக
அளவ றசிக பட்டமெ றநரு
தகதக றசிக றசிக

(5)

அளவ றசிக றசிக
சகதக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக
தகதக றசிக றசிக

(6)

றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக

(7)

றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக

(8)

றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக
றசிக றசிக றசிக

(9)

றசிக றசிக றசிக

றசிக றசிக றசிக

றசிக றசிக

கினமு மிங்கொரு தெய்வவே தியன்வந்து தீம்பால்
மனமு வந்துதந் தேருகின் ருனதை மாந்திக்
கனமி சும்பசி யின்றியுந் தன்னெனக் கழற
ஜனக ராகியோ ரத்சயித் துன்னினர் தாமே

(5)

மைந்த னன்மையைக் கண்டிந்தப் பாணுவே மகிழ்ந்து
தந்த னன்பரு கற்குப்பா லென்றுரிச் சயித்து
வந்த நன்மையாற் பாணுதா செனப்பெயர் வகுத்தார்
அந்த மைந்தரை யழைத்துக்கொண் டகம்வந்து சேர்ந்தார்.

(6)

சேர்ந்த தாய்தந்தை கினகர னேயிர்தச் சேயை
ஈந்த னனென்று பாணுவை யேத்தின ரிருக்க
வாய்ந்த தந்தையிம் மைந்தர்க்கு வேதநூல் வகுக்கில்
ஆய்ந்தி டாதுமுன் போற்செயிற் செய்வதே தாமே.

(7)

விதியி னாவதே யாமெனப் பெண்விசா ரித்து
வதுவை செய்துவைத் தணர்பின்பம் மைந்தாபொன் மூணன்
துதியில் விஞ்சின ராயுறத் தந்தைதாய் துளவோன்
பதிய டைந்தன ரிவொரு தொழிலிலும் பயிலார்.

(8)

மிடியி னாற்றுகி லனமில் ராகியும் விமலன்
அடிம றந்திலர் பஜனைசெய் திருந்தன மாக
நெடித றிந்தபந் துக்கள்வந் தவொடு நேர்ந்து
முடிவி லின்னலைக் குறித்திது செய்கென மொழிவார்.

(9)

உமது தந்தைதாய் குடும்பம ஸூழ்ணமுன்செய் துற்றா
அமைய நீரது செய்கிலீ ராயரி பஜனை
சமைதி ரேற்கும் பச்சமை தாங்குவார் யாவர்
எமதுணாப்படி கேண்மென விசைவுற வியம்பி.

(10)

சதவி ராகன்யாந் தருதுமற் றதுகொண்டு தானே
விதவி தங்களாய்க் கொண்டுவிற் றதில்வரு விபவம்
நிதமு முண்பதற் காகநீர் கொள்கென நேர்ந்தார்
அதனை வேண்டிபோ திகெனப் பின்னரு மறைந்தார்.

(11)

ஈங்க ளாவணத் தருகுறக் கடைவைக்கச் சமைத்து
ஈங்க ளம்பெறு பாணுதா சருக்குடை மாறும்
ஈங்க லில்லதோர் பாவையைக் கற்பித்துச் சீலைக்
ஈங்கு விற்பதோர் விலைகளின் வகையறி வித்து.

(12)

வாணி பஞ்செய்து வருவதின் மெய்சொலின் வாராப்
பேணு மூதியம் பொய்சொலின் வரும்பெரி தென்னத்
காணு வாய்முதற் றருமவர் தங்களை நோக்கிக்
கோணி லார்தலை போகினும் பொய்சொலக் குறியேன்.

(13)

மெய்யி னால்வரு மூதிய மிகச்சிறி தேனும்
உய்வதற்குது போதுமென் றுணத்தன ருற்றோர்
ஈசுபெ னச்சிறித் திவன்பிச்சை யேற்பதே சமைவான்
ஈணுணுஞ்சொலைக் கேட்டுறா னிவனுக்கென் வகுத்தல்.

(14)

என்று சொல்லும்போ தொருவன்வா ணிபத்தி மிவன்றான்
நன்ற நிந்திடி னமையொப்பா குவனென நவிலத்
துன்றி னோலொஞ் சரியென்று தொழில்செய வைத்தார்
அன்று தொட்டிவா உண்பிஞ் செய்கிட வமைந்தார். (உடு)

மாங்கு வோரவரி லின்னதே கிரயமற் றதற்குப்
பார்க தாகிய ஸ்பமின் னதுசரிப பட்டால்
பீங்க ஸாதுகொள் ளுங்களை னேலயல் சேர
நீங்கு வீனென்று ராமநா மஞ்சொலி நிறைவார். (உசு)

பொள்ளு வோரிவர் பொய்சொலா மொநனி குறித்து
லின்ன மவ்வில தந்தும ளொது வினவி
என்ன லுருளோர் யாவருந் கொன்ற யியன்றா
உள்ள வாரிவர் வாணிபத் துச்சி மோங்க. (உஉ)

மாடு துங்கடை களிற்செய் மாண்பு மின்றி
லாடு வாமழுத் காறுகொண் டுனதுசொல் லாமேல
நாடு தும்பிவன் னீனமம்பல் போனமை கம்பா
நீடு நாண்முண்டி பொய்சொல்ல லாலென நினைவார். (உரு)

வேங்கை சாந்தத்தை மேவினுங் கொலவதற் கென்பார்
நங்கு லோபியு தாசின முறிப்பொருட் கென்பார்
வீங்கு சாரணயாத் திடைசெய மெவுவா ளையின்
ஆங்கு மேபர தாரத்தை யடைவதற் கென்பார். (உசு)

என்ன வாயதா லிவனில்வத் தெய்தியு தின்னல்
நன்ன ரிங்கிவன் றனக்குடி காஞ்செய் நமக்கு
மன்ன லாயது பெருங்கடன் செய்வதென் மாற்ற
இன்ன காலையி லென்றொர் கொயில்போ யிருந்தார். (உரு)

பாணு தாசரோ கலை வைத்துப் பகர்த்தன ரிருக்கல்
ஆன காலையி லந்தவூர்க் கருகரி தாசர்
ஞான நாமசங் கீர்த்தன நடத்துகின் றுரென்
நேந வின்றிடக் கேட்டனா போவதற் கிசைந்தார். (உசு)

கோயில் கூடிய கூட்டத்துள் ளாகனைக் குறித்து
மேய வின்றெகா தசியரி கீர்த்தனம் வினைபு
போயிங் கியான்வரு மளவுமென் கடைதனைப் போற்றி
நீயி னோதரல் வேண்டுகென் றிரந்தனர் நேர்ந்து. (உசு)

உனக்கு யாங்கடை வைத்துத் தினமதை யலது
கனத்த வுன்கடை காக்கவு மாள்களோ யாங்கள்
மனக்கு வந்தது சொல்லி நீ போதரின் மடிகள்
இனத்தை யாங்கள்காத் துறுவதில் லெனமறுத் திசைத்தார். (உசு)

மடிகள் போதரில் யாங்கள்பாத் தியப்பட மாட்டோம்
திடம தாயென வயற்கடைக் காரர்கள் செப்பப்
படங்கள் போயிலெ னிருக்கிலெ னென்றுபாண் டெங்கள்
மாடம் லர்ப்பத நினைத்தனர் வருத்தினர் போனார். (உசு)

போன பானுதா சங்கரி கதைகளைப் புகல
ஞான மிக்கனர் கேட்டனர் நயந்தினி திருக்கல
ஆனகாலயி லயற்கடைக் காரர்க ளவர்தம்
பான லந்தருங் குதியாயின் நனையறப் பண்ணி.

(௩௦)

ஒட்டி விட்டுள புடவைக ளனைத்துமோர் மடுவின
மாட்ட மிழத்தினர் மருந்தின்றிப் பிணியகல வகையில
வாட்ட மிக்குள நமக்கிந்தச் சமயமவாய்த ததென்று
கூட்ட மாகியங் கிருந்தவர் பின்னருங் குறித்தாரா.

(௩௧)

வந்து பானுதா சென்பவன் மடிமுத ளேக்கி
நொந்து போனபின் மடுவிடை நூக்கிய வெல்லாம
சொந்த மாகக்கொள் வோமென்று தூஷித்தங் கிருந்தாரா
அந்த வேளையிற் பாண்டரங் கன்செய்த தனறவாம

௩2)

என்னி டத்தன்பு மிக்கவன பானுதா சென்போன
தன்னு டைப்பரி தனையவிழத தேகவிட் டுததாம
மன்னு தூசக ளனததையு மடுவிலவீழத தினரீ
தென்ன நீதியென் றெழுந்தன பண்டரிக சிறைவன

(௩௩)

மேய்ந்து கொண்டு பரியின்பால விராந்துவந தகனறன
வாய்ந்த நன்களத் திடைத்தனபொன நமபர மாட்டி த
தோய்ந்து நக்கொடு பானுதா சுறுவழி தோன்றி
ஆய்ந்தி ருந்தன னவாகடு ஷிப்பதை யறிநது.

(௩௪)

முனிவு கொண்டவாக் குளமடி மூட்டையும பொருளும்
இனிய வாசியுங் கொள்ளிபோ கக்குறித் திடலும்
நனிநெ ருங்கின கள்ளர்வந் தவையெலா நாடித்
தனித னிக்கொடு போயின ரவாகளைச் சாடி.

(௩௫)

ஆவ ணத்தின ரனைவருங் கூடின ரலறிக
கூவெ னக்கத்திக் கொண்டனாம பானுதா சனுக்குத்
தாவி னைத்ததி னுடனமக கேகெடல சாரநத்
தோவெ னச்சிலர சொல்லுவா வருந்தின ருளைவாரா.

(௩௬)

நாஞ்செ யுங்கரு மத்துக்குத் தக்கதாய் நமக்குத்
தோஞ்செ யும்புத்தி தோன்றிய தெனச்சிலா சொலவாரா
வாஞ்சை யற்றரி தாசனாய் வாழ்பவன் நனக்கி
யாஞ்செய் நஷ்டததுக் கெதிராநஷ்ட மியைநதது மன்றி-.

(௩௭)

இலாப மாயுதை யடிகன்பட் டனமென்பா சில்லோர
விலாவ நக்கத்திக் கூவுத லூரினமே வற்றோர
எலாருங் கேட்டில ரீதென்னை யெனச்சொலவாரா சிலர
யலாருங் கேட்கில ராகவே யியற்றினன் வீமலன

(௩௮)

இன்ன ராயின ரிங்குறப் பானுதா சென்போர்
அன்ன ராத்திரி நாழிகை யிருபத்தா நளவும்
சொன்ன மாலரி கதைகளைக் கேட்டுச்சு முார்த்தி
நன்னராய்ப்பிர சாதமும் பெற்றனா நயந்து.

(௩௯)

அரிதன் ருசனா வணங்கிக்கொண்டகத்துக்கு மேவ
வரும் மார்க்கத்தி லொருமறையவனொரு வாசி
கரனி லேபிடித் துக்கொண்ட நிற்பதைக் கண்டார்
அருகி னிற்சென்றக் குதிரையைத் தமதென வறிந்தார். (சஉ)

உடன்பி மத்திருந் தவன்மறைந் ததையுநன் கோர்ந்திய்
விடனி லேநம தயத்தைக்கொண் டுற்றவ ரொவரோ
திடனி லோர்கிலே மெனப்பரி தனைக்கொண்டு சோ
மடனு னோர்கண்டு மருங்குமுந் தழுதனர் வருந்தி (சக)

பதறு மன்னவர் தமைக்கண்டு பாறுதா சென்னே
கதறு கின்றனார் கழறுமி னெனவவா களுந்தாம்
சிதறு செய்கையுந் கர்வரா லம்பட்டித் தேகம்
உதறு செய்கையும் ய-ஹைம் வருவாறு ஹுதைத்தார். (சஉ)

என்ன லுந்தழ லிடுமெழு காயரி தாகர்
உன்னி யைக்கொண்டங் குறைந்தவ ள் பார்த்ததா ரதியே
தன்னையல்லது வேறு ள் றொன்றிற் சயித்துப்
பொன்னி னுயக னிற்சொழில் செய்வதென் பொருட்டோ. (சக)

அப்ப டிக்கவ ளாகு " னிசுதொழி லயாதல்
செப்ப மோவென ளுந்நிசு தயாகனை " செவ்வே
ஒப்ப நோக்கிதும் பொருண்கட முளைய ளை
வெப்பு றுந்துய மடையணி னெனத்திடம் வினாப்பி. (சச)

மடுவில் வீழ்த்திய தமதுசோ கிகங்களைவா ரிக்
கொடும ரச்செய்து பங்கிட்டங் கலங்கெலாங் கொடுத்த
வங்கி றம்பொரு ளுனைத்தையு மம்பகை வழங்கி
விதிந் செய்தனர் பரிமையு மவர்கொள விரும்பி. (சரு)

இருவ கைப்பற்று மில்லவ ராய்மனைக் கெகித்
திருவி ளையகன் பனுனையற் சிறந்தன ரிருந்தா
மருவு மனைவர் க் கிரங்கினா தருபொருள் வாங்கிப்
பொருவ ரக்குந் பந்தனைத தாங்கு சல் புரிவா. (சச)

கண்டு தேண்மதி நண்ணுமே காத்தி நாளில்
மண்கு லீணையுந் தாளமு மண்கொண்மத் தளமும்
கொண்டு கோஷிக்க நாமசங் கீர்த்தனங் குறித்துப்
பண்ட ரிக்குவந் தாடுதல் பாடுதல் பயில்வார். (சஎ)

பாண்டு ரங்கனைத் தரிசித்தா னந்தபாஷ் பந்தம்
ந்ண்ட கண்களில் வரவணங் கித்தழீஇ நினறு
வேண்டு தோத்திரஞ் செய்வர்தம் மனைமக்கள் விரவ
ஆண்ம நோக்கினர் யாவரு மவர்தமைப் புகழ்வார். (சஅ)

வேறு.

பண்டரியெ னும்புரியில் வாழுமொரு பார்ப்பான்
மண்பொருள் வேண்டியம னத்தினர்பு றப்பட்
டண்டபல தேசமும டைந்தனர்செ லும்போ
தேண்டிசையு மெய்ச்சுமொடு ழிற்பகியெ திர்த்தார். (சக)

யாபதி யின்பெயர றைந்திவர வித்தி
யாநகர மென்றதனி னுட்புகுத லாகிக்
கோனதக வாசலிடை யிற்குறுகி நின்று
தாண்டைத லைபபதித னக்கறிய வைத்தார்.

(௫௩)

வாசலுறு லோமரச னுக்கறிய வைத்து
மாசிலிவ னாக்கொடுசொன் மன்னனிடை யுய்த்தார
காசிலிவ னாத்தனெகா கண்டவுடன் மனைன்
நேசமிரு பூசனைபு ரிந்தனை ரம்ப

(௫௪)

எங்கினிகு ருந்தடைகா ரீர்விழைவ தேது
பொங்கருள்கொ டென்னிடைபு கறைருள. மெனைப
பங்கமில்ப ராமணனோர பண்டரியில் வ துட்கு
இங்குமது தாமருண மேவினவி வந்தென

(௫௫)

என்னவர சன்வினவி யின்பமிக லாகி
மன்னுமறை யோரதமைவ ணங்கிழை நோக்கி
நன்னரல ராடியினி நான்மரவு காளி
தன்னிடம்வி ராவுவனீர் சாரும்வ மென்றருள.

(௫௬)

நல்லதென வேயரச னோடுந டந்தான்
வல்லவொரு காளியுறை கோயிலை னோது
பல்லமலர் வாக்கமொடு பறபலபொரு ளுங்கொண
டெல்லையிலி யம்பலமு முந சுவேழி லாக

(௫௭)

செய்யுமுப சாரமுமு துஞ்செய்யுந் தபா
யையையதனை வந்தனைபு ரிநானை. ருகுரும
துய்யபிர சாசமது தந்தமகிழ தோன்றல
மையறுமொ ராசனம திறங்கும மன்னி

(௫௮)

பண்டரிபு மத்துமறை யோரைநனி பாங்கியான
அண்டுமொரு தேவிரிக ரானதெய்வ தத்ததை
கண்டதிலை தேட்டதிலை காசினியி லெங்கும்
உண்டெனவு னாப்பதுள தோவெனவு வரத்தான்

(௫௯)

வெள்ளியையு ருக்கிமெழு கிச்சுடர்வி ரிக்கும்
பள்ளிநிகர் பாழிவிரி பாமிசையி லுண்டோ
விள்ளுமும தாரிடைவி ராவியுறு தெய்வம்
எள்ளுதவி லிவ்வளவு பீடெழிலொ டுண்டோ

(௬௦)

தினமறை யோர்கள்வழி பாடுசெய நின்ற
தானகட வுட்கணிக ளேதுடைக ளேது
ஞானமறை யீருமது நல்வினையி னாலே
மானமிரு தேவிதனை வந்துதரி சித்தீர்

(௬௧)

நன்றுபணி வீனொந ராகிபனு னாக்க
ஒன்றுமறை யோரதுவி னுவலுமு டன்றார்
என்றுமுள பண்டரிய னோனெழிலை நோக்கா
கிந்துமொர் காளிபெழி லேபெரிய தென்றாய்

(௬௨)

வெள்ளிய ஓ ஓன்மெழுதி மேவுமிது வென்றும்
 ஓ ஓன்ய பொ ஓலினிது ஓந்நிமணி யீட்டம்
 அன்னி ரிசையாபியுள னண்டர்புகள் தச்சன்
 என்ன ஓ ஓம் தூனாயினி ர்யெதிர்க வென்றார்.

(கஉ)

வேறு.

அங் சந் மரங்க னெல்லா மைத்தரு வாகி நிற்கும்
 பொரு ள் பரங்க னெல்லா ம பொலிந்தா மணிக ளாகும்
 தங்குறு பசுக்கள் கா ம சேனுவாய்த தழைத்து லாவும்
 வங்குறார் செழிக னெல்லாந் துளசியா யியல்வ தாகும்

(கக)

சாதுசற் சணாக ளான மாலரி தாசர் கூட
 மோதமத் தளதா ளங்கண முதலவாத தியமுழங்க
 மீதுயா பன்னகாரிக கொடமின்னி விளங்க வெங்கும்
 சதுவர் காமசாகோத தனங்களை யொழிவி லாதே

(கஉ)

சுந்தர பாரை யென்று தவழுவதோ தெய்வ யாறு
 லாததைத தரிசிப பொருகண முததராய் மருவு வாககள்
 யிரைதோ விமலன் கோயிற கருடகம் பதசின் மாடி
 சுந்தா வரமபை மாதா தொசுவிரி தாடு வாககள்

(கக)

வாசலிற் காண்ம பாடி விவ டுதருவா மிக்க
 சேசுடைத் தேவ தேவ ன் ினச யாளன் செல்வே
 காசினி முழுதுங் கடி க் கலங்கவன் பாலின் வேலை
 மாசுணச சயனன் பூமேல் வளாதிரு மகட்டுக் கேள்வர்

(கஉ)

புண்டலீ கருக்குண டான பொருவறு ஞான பக்தி
 கண்டபண டரியிற் செங்கன் மீதுநின் றிடையிற் கைகள்
 அணடுற வைத்துத் தாசாக் காமிடிக் கணக னெல்லா ம
 விண்டி டத் தானே கீர்த்து விளங்குவன் வேலை ட னல்ல

(கஉ)

அபபடி க் கமைத்த திய்ய மங்கள மூர்த்தி யான
 ஓபபடி வடிவை நோகுகி முடி வுறா துலக மீன்ற
 பொற்புறு திருவ காணம் பொருந்துகின் முனோர கோடி
 வெப்பறு சுடரின் சோதி விமலன்மேன் முடிக்கு வேள்கும்

(கக)

இருபுய மீலகண் மீதே யெழுந்திரு சுடர்க டம்மிற்
 பொருதனே ராகச் சோதி மகரகுண டலங்கள் பொற்பப
 பருமணி வெயில்பொ ருமற் பதுமைபைந் துளவமாலாத
 சருநிழ லமாதது வாழ மறுவகுத் தழைத்து மேவ

(கக)

மேருவைச் சூழ்ந்த சேடன் றலைகளா யிரத்து மேவி
 ஂருறு மணிகண மின்னி யிலங்குறு சோதிபோல
 நேரிருேட் கேயூர்த்தி னிறைந்துசெம் மணிகண் மின்னச்
 சீருறு நிலவு பாணு வெனவளை திகிரி சேர

(கக)

பொன்னுடைச் சோதியெங்கும் பொலிதா மருங்கிற் சாத்தி
 மின்னுபல் கலன்க ளோடு விளங்குதே ஜோம யத்தின்
 மன்னிய மூர்த்தி தன்னைச் சேவிக்க மகவா னாகி
 பன்னுமூப் பத்துமூன்று கோடிபண் ணவர்கள் வந்து

(கக)

சமயம்பார்த் திருக்கின் றூரச் சாமன மூர்த்தி நாமம்
அமைவுறப் பகலு மெல்லு மிடைவிடா தமர்ந்தே காந்தத்
துமையவன் கொழுந னுன்னிப் பற்றுத்துக்கொண் டெறுகின் றுன்போற்
கமலநான் முகனும் வேதங் களுமந்தக் கமலக் கண்ணன். (எஃ)

குருமணிச் சொருப ரூப குணவிபூ திகளை நாளும்
வருணித்து முடிவு றுது மருவுகின் றூர்சி ரங்கள்
ஒருசகத் திரங்கொள் சேட னுகந்தவை யுரைத்துத் தாலம்
இருபிள வாகி நாணி யென்செய்வ தெனநிற் கின்ருன். (எக)

இன்னபாண் ரெங்கன் போலோர் தெய்வமு மெழில்கொள் சோதி
துன்னுபண் டரியைப் போலோர நகரமு நிலாத்துண் டத்தின்
மன்னுதிர்த் தமுமீ றோடு புவனத்து மில்லை மன்னு
நின்னதா ராதனைக்கு நேர்ந்துள சக்தி தானும். (எஉ)

பண்டரி புரத்திற் கோயிற் பணிவிடை செய்கின் றுண்
கண்டறி யாமை யாலிக் காளியைப் பகழந்து சோன் னுய்
அண்டிவந் தறிகென் றோடி ராமநா மத்தி னண்ணல்
மன்றெு கோபங் கொண்டு மறையவா தம்மை நோக்கி. (எங)

என்னதா ராதனைக்கிங் கேயாதசெய் வசதை நின்றை
சொன்னவுன் றினையிப் போதே கொல்லவே வேண்டிஞ் சூழந்தால்
மன்னுறும் பிரம னுத்தி யாதலால் வருத்தி நின்னை
நின்னதூர்க் கனுபப வேண்டி நிகழத்திய மறைவல் லோனே. (எச)

பொன்மய மாகத தோன்றும் பண்டரி புரமென் றுயந்
யென்மனோன் மணியைத் தாசி யென்னவுஞ் சொன்னு யிவ்வா
றுன்மன மஞ்சா தேன்பொய் யுரைத்தனை யெனக்கோ பிகக
நன்மறை யவரும் வேந்தே நண்ணிந் காணக் வென்றா. (எடு)

மறையவ னேந் சொன்ன வகைமெய்யே யாகி லுன்பின்
அறைதரு பண்ட ரிக்கு வருகின்றே னவ்வா நின்றேல்
குறைவுசொல் லுனைத்தண டிக்கா மல்விடே னென்று கூறி
முறைசெய்மந் திரியை நோக்கி யெழுக்கமுன் படையோ டென்றான். (எசு)

இயம்பல முழங்கச் சேனை யெழுந்துடன் படர வேந்தன்
நயந்தெரி மறையோர் கூட நண்ணவே தியரு நாடிக்
கயந்தனைக் காத்த கண்ணு நிற்பெயர் கழறி யெங்கும்
வியந்திடச் செய்தி ரந்தென் குடும்பத்தை விழைந்து காப்பேன் (எஐ)

சாதுக்க ளுனையு முன்றன் றலத்தையும் வருணித் துற்றார்
ஒதுற்ற படியே வேந்தற் குரைத்தன னுண்மையாகப்
போதுற்ற வேந்தற் கந்தப் படியிங்குப் பொருந்தல் வேண்டும்
மாதுற்ற மார்பா விந்தக் கலியின்மண் மயமா யார்க்கும். (எஅ)

தோன்றுகின் றுற்போல் வேந்தன் றனக்குமே தோன்று மாகில்
சான்மவ ருளாயும் பொய்யா யெனக்குந்தண் டிப்ப துண்டாம்
தேன்றரு தளவி னானே தீனத யாளா வாபத்
தேன்றிடிற் காக்கு மீசா வென்றுளத் தேத்தி வந்தார். (எ஋)

எங்கனு நிறைந்தோ னன்னு ரிரங்கினர் நடுங்கித் தண்ணைப்
பொங்குறத் தோத்தி ரித்துப் போதுவ துணர்ந்தென் கீர்த்தி
ஆங்கிறைக் கோதும் வேதி யனைத்துன்பத் தழுத்த லாமோ
செங்கம லத்தி னுளே யென்றனன் செப்பு கின்றான். (அ௮)

வித்தியா நகரா யாளும் வேந்தன்வே தியன்சொல் வார்த்தை
சத்திய மோகாண் பேனென் றுரைத்தனன் சார்த லாலே
மெய்த்திற மாகச் செய்ய வேண்டுமென் றேலெ னக்குப்
பத்தபா லனெனெ ன்றோதும் பெயர்பழு தாகிப் போகும். (அ௯)

வேதியன் றனக்குந் தண்ட முறும்புரா ணம்வி னம்பும்
நீதியும் பொய்யா நம்மை நேர்ந்தவன் பருந கைப்பார்
திதிலா யெனலும் லோக ஜனனியாந் திருவு நாநன்
பாதமீ துறவ ணங்கிப் பாக்கிய மெனவுட் கொண்டான். (அ௨)

கொண்டவக் கணத்தின் முன்னோர் கூறிய படியே பொன்னாய்ப்
பண்டரி விளங்கிற் றந்தப் பார்த்திபன் வினாவி ளுர்ச்சார்
அண்டிடு போதிற் சொன்ன வேதிய ரதிக வச்சம்
மண்டுறப் பாண்டு ரங்கன் மலரடி வழுத்தி வந்தார். (அ௩)

மாதங்க மேறிச் சார வருமந்த ராம ராஜன்
ஏதங்க எரில்லா தங்ங னியன்றபண் டரியை நோக்க
வேதங்க மயத்திற் கோடி விண்மணி விளங்க லென்னக்
காதங்கன் பலவுஞ் சூழக் கவிண்மணி விளக்கங் கண்டான். (அ௪)

வேதிய னங்குச் சொன்ன விதத்திலெண் மடங்க தாக
நதியல் கின்ற தென்றி யானையி னிறங்கி யச்ச
மீதிடக் கூட்டி வந்த வேதியர் பதம்வ ணங்கி
ஆதியி னீர றைந்த ததுவுண்மை தானென் றேத்தி. (அ௫)

தெரிகிலே னுமைக்கோ பித்த பிழைபொறுத் தருஞ்செய் கென்ன
விரிபுக் ழரசே நின்போல் விளங்கறி வினர்க்கு மெய்யாய்ப்
புரிபுரா ணத்திலுள்ள பொருட்படி யுறுமற்றோர்க்குச்
சரிவரா திலங்கு மிந்தக் கலியுகத் தன்னி லென்றார். (அ௬)

என்றுதாஞ் சொன்ன வாதே யிருடி.கே சன்பு ரிந்தான்
நன்றுநன் றெனக்கொண் டாடி நர பதிதாளம் வீணை
துன்றுமத் தளந்தொ னிக்கச் சுருதிசே ரிசைகள் பாடி
மன்றுதி தாச றோடு வரவுடன் றுமும் வந்தார். (அ௭)

எங்குமைந் தருவின் சோலை யதிலியல் பறவை யெல்லாம்
தங்குபாண் டிரங்க னுமஞ் சாற்றிவீற் றிருக்க மஞ்ஞை
பொங்குறு நடனஞ் செய்யப் பொலிசிந்தா மணியின் சோதி
வெங்கனல் சுடுமென் றஞ்சி யெகினங்கள் பண்ணைமேவ. (அ௮)

காமதே னுக்கன் பைம்புன் மேய்த்தெங்குங் கவினப் பொற்ப
தாமவை யெல்லாங் கண்டு வியந்தன னகருளாக
லாமமா ளிகைக டங்க மயத்தின்மா ணிக்க மின்னப்
போமவன் கண்கள் கூசப் புலியும்பொற் சோதி போர்ப்ப. (அ௯)

வேதகோட் டங்கனோர்பால் விமலகீர்த் தனங்க னோர்பால்
தாதர்க டமுவு லோர்பால் தான்மிசைப் பணித லோர்பால்
காதலோ டாட லோர்பால் கவன்றிய மியம்ப லோர்பால்
கேதனந் திகழ்வ தோர்பால் கெழுமுவார் குழுவ லோர்பால்

(கூ)

பற்பல தீர்த்தஞ் சூழப் பரவுறு சந்த்ர பாகை
அற்புத வெள்ளத் தாடி யானந்த பாஷ்பம் பொங்கப்
பொற்பமர் விமலன் கோயிற் சன்னிதி முன்பு போத
நிற்புறு மிந்தி ராகி தேவாக ணெருக்கங் கண்டான்.

(குக)

நெருக்கத்துட் புகுந்து போந்து நெருங்கிய வரம்பை மாதா
திருக்கற வாடல் பாடல் சிறந்துறு கருட கம்பத்
திருக்கையில் வந்து தாழந்தங் கெழுந்துசன் னிதிக்குட் போம்போ
துருக்கொடெண் சித்திமாத ரூழியஞ் செய்தங் குற்றார்.

(கூஉ)

அவருடன் ஞான்பு சிக்கு மம்பிகை கெழுமித் தானும்
உவமையில் பணியின் மேவி யுறுதலுங் கண்டி. தென்ன
நவமென நோக்கி யம்மே யூழியஞ் செய்து நண்ணல்
எவனெவ ணென்னக் காளி யென்றுமென் பணியீ தென்றான்.

(கூங)

பின்னுமிப் புண்ட லீகர் பெருந்திரு முற்றத் துள்ளே
மன்னுமென் றனைப்போற் றூசி மாதா களநேகருண்டு
பன்னுறு தீர்த்த மெல்லாம் பாவையா வடிவ மாகி
என்னுடன் பணிகள் செய்வா ரித்தல மகிமை தோவாய்.

(கூச)

என்றவ னுணாக்கக் கேட்டு மன்னவ னினிதுட் செல்லத்
துன்றுநா ரதரோ டன்மித் தும்புரு விசைகள் பாடத்
தன்றுண யில்லா வாயில் ஐயனெடு விஜயன் காதது
நின்றன ரவதைத் தாழ்ந்து நிமலன்வாழ வுறையுட் சென்றான்.

(கூடு)

வளரொளி மிளிர்ந்து தேஜோ மயவடி வாகி நிற்கும்
கிளர்தயா நிதியை நோக்கிக் கண்கணைர் கெழுமச சோதி
அளவளாய் விரவக் கூசி முகிழ்த்துத்த நங்கை யாலத்
தளர்வறு மறையோர் தம்மைப் பற்றினன் சார நின்றான்.

(கூசு)

நின்றவன் விழித்து நோக்க நெடியமாலுடனே நீண்ட
தன்றளி மேனிச் சோதி தனைமறைத் தழரு சார்ந்த
முன்றிரு வருவங் கொள்ள முகிழ்த்தகண் விழித்து வேந்தன்
பொன்றிரு மார்பன் றன்னைக் கண்டனன் புகழ்ந்து போற்றி.

(கூஎ)

அடி மிசைப் பல்காற் சேவித் தானந்தக் கடலின் மூழ்கி
நெடிதுடல் புளகித் துக்கண் ணீர்மல்க நின்று நாதன்
வடிவனைத் தழுவிப் பல்கால் வழுத்தித்தன் மருங்கு நின்ற
முடிவில்சீர் மறையோர் தம்மை நோக்கினன் மொழிய லுற்றான்.

(கூஅ)

அடியெனைப் பவித்தி ரஞ்செய் தாண்டசற் குருவே நீர்செய்
படிதனக் கியான்கைம் டிரெப் படிச்செய்வே னீவீர் சொற்ற
நொடிதனக் கநேக கோடி பங்கிங்கு நோக்கி னென்னான்
நொடியெனைப் பவத்தை யுஞ்சா பல்லிய மாக்கிக் கொண்டேன்.

(கூக)

திரிபுவனத்து மில்லாச் சீர்கொள்பண் டரியை யுஞ்சீர்
விரிநிலாத் திங்கட் ண்டென் தன்னையும் விமல னான
சரியமா மேனி கொண்ட கண்ணையும் யான் காணப்
பெரிதுத வியசீர் சாலெம் பெருமவென் றடி யில் வீழ்ந்தான்.

(௩)

அப்பொழு தரசற்காக வவிரொளி யான வெல்லாம்
சுப்பிலாக் கலிகா லத்திற் சார்ந்துள படியே யாக
ஒப்பிலன் னதையும் வேந்த னுவந்துபார்த் ததிச யித்து
மெய்ப்புள விதுவு மிந்த விமலன்றன் வினையாட் டென்றான்.

(௪)

சுற்பக மிருக்கத் தாழ்ந்த கள்ளியை விரும்பு வாரோ
பொற்புறு காம தேனுப் பொருந்தவாட் டைக்கொள் வாரோ
எற்பவ னத்திருக்க வினக்கையு மீட்டு வாரோ
சிற்பர விமல னிற்கத் தேவொன்றைத் தேடுவேனோ.

(௫)

வேறு

என்று ளத்திடை யெண்ணியக் கோமகன்
குன்ற மேந்திற் குளிர்மழை காத்தவ
மன்ற லந்துள வார்மணி மார்பவென்
ஞென்ற நன்புக ழோதித் துதித்தனன்.

(௬)

ஐய நின்னிடையாள்பெற லென்னொளில்
துய்ய வென்னகர் லீவந்து தோன்றியே
மெய்யனாகி விளங்கியி ருந்தருள்
செய்ய வேண்டின னென்னனும் ஸ்ரீதரன்

(௭)

நின்ன தெண்ணி றைவுற நின்னகர்
மன்னு வேன்வரு மார்க்கத்தில் வைத்தியேற்
றுன்னு நேனின்னிற் றேருங்குத் தோன்றினால்
பின்னு மிய்விடைப் பேர்குவ னென்றனன்.

(௮)

வேந்தன் கேட்டுமி கவுநன் றென்றதற்
கேய்ந்து பல்படை யேந்துநர் தம்மொடு
வாய்ந்து தேரிடை வைத்துவி மலனைப
போந்து தன்னக ரிற்பொலி யச்செய்தான்.

(௯)

இடைத டெத்துள வர்ச்சக ரின்றிறம்
அடைவு ருதமர்ந் தாவ்வ ரசனூந்
தடையி லாதுப சாரமெ லாந்தகப்
படையைந் தானுக்குப் பூசைய யின்றனன்.

(௧௦)

வேந்தன் றுன்செயும் பூசையை வேண்டிப்பொன்
காந்த னிங்குறக் காக்கட கத்திங்கள்
சார்ந்தே காதசி தானுறப் பண்டரி
போந்து ளாரரி தாசர்பொ லியவே.

(௧௧)

நாற்றி சைக்கணு நண்ணியு ளோடொலாம்
பொற்றப் பண்டரி நாதனைப் பொற்பொடு
தோற்றக் கண்டிலர் தோன்றல்கொண் டேயது
சாற்றக் கேட்டுத்த ளர்ந்துச லித்தனர்.

(௧௨)

ஆவியற்ற வுடலென வேயயர்ந்
தோவி றுன்பக்க டலிடை யுற்றனர்
தேவில் கோயிற்க ருடகம் பந்திகழ்
ஆவ யிற்பொலிந் தாரமர்ந் தாரமோ.

(௧௦)

புண்ட லீகர்க்குத் தந்தவ ரம்பொய்யாய்
அண்ட யாவொன் செய்தனர் கோயிலை
விண்டு போகவிப் போதுசே விப்பதென்
கண்டென் னேசெய்வ தென்றுக லங்கினர்

(௧௦௧)

வித்தி யாநகர் சென்றுவி மலனை
இத்த ராதலத் தெய்துவிப் பாரொவர்
மெய்த்த புண்டலீ கன்மேல்வெ ருளியோ
அத்த னிங்ககல் வாகவென் பார்சிலர்

(௧௦௨)

சாது சற்சனர் தங்கண்மேற் கோபமோ
மாத வன்செல வாய்த்ததென் பார்சிலர்
ஏதிக் ஐருற வுள்ளமி லாமையோ
சே ரன்செல்ல லானதென் பார்சிலர்

(௧௦௩)

நாமெ லாநல மில்லவ ரேயென்றே
போம தாயிற்றெ னப்புக்ல் வாரசிலர்
காமன் ருதையை நாம்வந்து காண்பதே
நோம தானதெ னதுவல் வார்சிலர்

(௧௦௪)

வித்தி யாநகர் சென்றுசே வித்திட
மெய்த்தி யானத்து மேவினே மாயினும்
அத்தி செய்யவஞ் சாவர சன்செயும்
பத்தி ரத்துறு மேயெனப் பன்னுவார்.

(௧௦௫)

இன்ன வாறிவ றெண்ணிய யர்வுறத்
துன்னி யங்குறு ரூரிய தாசர்தாம்
அன்ன தோர்வித்தி யாநகர சென்றுபொன்
மன்ன னைக்கொணர் வேன்வல்லே யானெனா.

(௧௦௬)

எழுந்து கொண்டு வருகில னேலங்கே
விழுந்தென் னாவியை விட்டிடு வேனேனாக்
செழுந்தண் பண்டரி நீங்கினர் சென்றனா
அழுந்து துன்பத்தி னார்வித்தி யாநகர்

(௧௦௭)

அங்குள் ளானாவி னவினர் பண்டரி
தங்கு நாதனை யீவ்வர சன்கொணர்ந்
தெங்கு வைத்தன னென்னவங் பூருளார்
வெங்கண் வேந்தன்ப யத்தின்வி ளம்பிலர்.

(௧௦௮)

சிலரை நேசித்தி ராகிய மாயிவர்
நலமு ளைத்துவி னவந ரபதி
சூலம னைக்குள்வைத் துக்கொடு பூசனை
இனஞ் ழுச்செய்தி ருக்கின்ரு னென்றனர்.

(௧௦௯)

பூசை செய்து மறையேறா போக்கு
தேசில் அடவியற்றின நெனப்பதும்
சேக தாசாவ் அவிசு எளிதும்
தாரி வனந்த விறசெல்ல வாயிதூ

 $(\pi \underline{2} \bar{w})$

மாருதசுனியா யானவி ராவிடை
 11 ரி ராஜ்யப கிபு உயிலி
 12 குபு-உரு கிபுதா லிகா
 சாடமபாணதரு கண்டிடரு சாரகத

(112.5)

சாதி ராஜ்யம் கண்டுபிடித்தனா
உண்மையிலேயே மனிதகுலத்தின்
சகோதர சமூகம் முன்னே
உலகமே நகரமாக மாறும்

$$(\pi \underline{2} \underline{2})$$

பொருளையெழுத்துமா (ர)
மட்டுமே குணம் உடைய
தன்மைகளை எழுத்து
எனவே உடைய எழுத்து

 $(\pi 2 \pi)$

பெரிய கட்டிடம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கு
கொஞ்சம் நேரம் தங்கிவிட்டு பின்னர் வந்தால்
அங்கு ஒரு பெரிய மண்டபம் இருக்கிறது. அங்கு
ஒரு பெரிய சிலை இருக்கிறது. அங்கு
ஒரு பெரிய சிலை இருக்கிறது.

(1728)

சேர - உருடாந் திஃ செ ட்டேற .
 - 7 தேவிட தாதிடு வ லாநாடி
 8 (மயமைப) செதுஞ் ற
 9 1 புர ன மெல யிடு ஈ செ

 $\pi_2(\mathbb{R})$

தனநினைவுகளை அறிபவன்
 உயர்ந்தவன் லாசியமே
 என்னை உயர்ந்தவன் லாசியமே
 உயர்ந்தவன் லாசியமே

$$(\pi_2, \mathcal{F}_\pi)$$

நாள் 7 செய்பதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நான் என்ன செய்தேன் என்பதைக் கொண்டு சொல்வதற்கு உதவியாக வேண்டுமென்று ஐயமுறலாற்றியிருக்கிறேன். யோவிலிருந்து நோதனை பெற்றது

(112.6)

அன்புருநனைக தழுவி ன் லுனமெய
துன்பமுறறுவ நுநதிய துண்டதால
இன்பமெய்கியி னீப்பினறி நுககவே
மனப திக்கணவந தாயபர மாசென்றா

(1729)

இவ்வி தத்திவா பன்னலெல லாமவியாச
செவவி மிக்கதி ருமக ணாயகன
வெவவி னைக்கிகல வேநதன்ன ப | லெனை
வவவி டத்தனி வநதன னென்பன்ன .

(1725)

இவனெ னைத்தனி வைத்தியல் பூசையில்
உவகை யுற்றில னோங்கிய பண்டரிக
கெவகை யெய்துவ னென்றி ரவுமெல்லும
கவலை கொண்டுசி றையிறக ரநதுளேன

(1187)

இங்கு நானவநத நாணமுத லென்னுயிர
அங்கு துமமிடத தாதும தனபினுல
தங்கு மென்கணிந நாளவரை சாரகிலீர்
கங்கு லும்பக லுமமுமைச காணவே

(1188)

நீவி ரங்குநி ருத்தரம் வநசேனைச
சேவை செய்கடன நீரககவென னுலொலா
தாவ தேசருத தாகவ ராதுறநீ
கோவெ னபுகன முனகணக் கனீருத

(1189)

பரிதி தாசாப ரிநதுகண ணீருசா
சுருகி நாதனைத துன்னசத முநின
கருகி யினனக புறுகல சாலுமோ
வருகி யெனபின ரொனறுவ குததனா

(1190)

நன்று நாணகரு நானவரல செய்குடே ர
என்று தனகமுத தினமணி மாலையைச
துன்று தாசாக முததிடைச குட்டியே
ஒன்று நின்வயி னென்னவு னாகசன ர

(1191)

அமல னன்னது னாசதலு மனமரும
கமல பாதமவ ணங்கிகக ருசதினில
விமல னைக்கொடு வேணம வெளிவந்து
தமதி டுஞ்சென்று சாரநதன ராசவே

(1192)

வாயி றோறுமவ குததகதவுசள
மேய பூட்டொடு மேயின முனப்புபோல
ஆய பின்னர லரியெ மூநதனை
தூய கோவுநது யிறுநந தானரோ

(1193)

நானஞ் செயதவகு நண்ணின னாதனுச
கான பூசையி யற்றிதநீ பார்கி
தானி யற்றுறு போதிறச நாரகதனன்
பானி லாமணி மாலையப பாதகிலன்

(1194)

யாரொ தெதன ரிமமணி மாலையைச
சோர பொப்படித துன்னின ரிவவிடை
நீாவ குத்திகொ னுநெடு வாயிலகாப
பாரா நோக்கிய ரசனவெ குண்டனன்

(1195)

காவ லாளாக லங்கினா கண்டி லம்
யாவ ரோவவ்வி யேகின ரொன்னலும
நீவிர் சென்றங்கு நேடிக்கொ ணாகென
ஏவி னுன்வெகுண டெயகிய மன்னனே.

(1196)

சேமக கொண்கி நிகசுநா ககைகீ
 உமர்தாசம மாகதிக காசாபால
 காழ்ச கண்டனா நனமணி மாலையச
 ச பெபற்றி நா காவகொடு வந்தனா.

(ராகம்)

சாது டேடநக ரிகசுநா -
 டேது வெ ரபாசில் கொராச சேரா
 மேச ரதா மாலையா டே ரேவா
 யாது செய்கில் நெனப்பாசில் கொராசே

(ராகம்)

கண்டு வீதிபற ரே ரதா பறகூட
 டேனா டேமேறுகு நிகதிடா தேசாபால
 டேனா ராமமவி னமபி ர கோது
 சோனா செபதறு ருதிய காசா

(ராகம்)

பற்றிச செனறவா பா டேனா முனசெனற
 ராமணி மாலையாபால
 ருதா சோகலும ரே சனா ரதா
 செறறு ரீகாது ருதாபால செபாபால

(ராகம்)

ஆயசி ராத ரீகா ருதாபால
 ரேயமும சுகிபபால ரீகாபே
 ராபபால ரீகாபே ருதாபால
 ருதாபே ரீகாபே ருதாபால

(ராகம்)

எனா காருநிக ருதிய வாத்தலா
 பொனா ருதாபால செம ருதாபால
 மனா ருதாபால செம ருதாபால
 அனா ருதாபால செம ருதாபால

(ராகம்)

ஒரு ருதாபால செம ருதாபால
 பரிசுதாபால செம ருதாபால
 அருது செனறு ருதாபால
 திருவின ருதாபால பாறாபால செம ருதாபால

(ராகம்)

செனறு ருதாபால செம ருதாபால
 செனறு ருதாபால செம ருதாபால
 செனறு ருதாபால செம ருதாபால
 செனறு ருதாபால செம ருதாபால

(ராகம்)

எனா வுன்னிய ருதாபால
 துனா வெநக ருதாபால
 துனா முனாபால செம ருதாபால
 மனா ருதாபால செம ருதாபால

(ராகம்)

எனா ருதாபால செம ருதாபால
 ருதாபால செம ருதாபால
 புனா ருதாபால செம ருதாபால
 ருதாபால செம ருதாபால

(ராகம்)

என்றெ ணங்கம்ப டியவி றைஞ்சினர்
ஒன்று காவல றோடுவெ ளிவந்தா
அன்று வெங்கழு வேற்றவ ணுகலை
நன்று காணவுற் றாநக ராமரோ.

(௧௩)

யாருங் காணவி ருங்கழு வேற்றிடச்
சாரும் போதென்று தாசர்ஜ நார்த்தனா
கூரு றுங்கழு வேற்றினுங் குண்டலம
நேரு மென்றலை நீவிழச செய்யினும்.

(௧௪)

இன்ன மெவ்வித லுறுக ளெய்தினும்
நின்னை யான்மற வேனெனு ரீடுனா
தன்னை யோர்ந்தவா தங்கிட முநதெரீஇப
பின்னை கேள்வனக ருனைபி ரங்கினுன.

பார்க்க வக்கழுப பசசென்று றததளிர்
தாக்கி நன்குத லைசதுச்செ ழிசது
கோக்கிக் காவல றோடிது வனறனா
காக்கு மன்னவன் பாலிகக ருததையே.

(௧௫)

வேந்தன் கேட்டுவி யந்துவி னாந்தாவந
தார்ந்த வம்மரந் தன்னைக்கண் டாயவுறா
தேய்ந்த தாசனா யிவ்வகை செயததால
வாய்ந்த தாலப ராதம றுகவே.

(௧௬)

என்ன வுன்னியி ரவிய டியனா
மன்னத் தாழ்ந்துவ ணங்கியம் மன்னவன்
உன்னி நோக்கிடி லும்வயின் யான்மிகத்
துன்னு நீளப ராததைச் சூழ்த்துளேன்.

(௧௭)

சாமி யன்னது தன்னைப்பொ றுக்கவென்
றேமி குத்துப சாரமி யம்பித்தன்
றேமில் மாமனை தன்னுட்டு லங்குறு
மாமி னாயகன் பால்கொடு வந்தனன்.

(௧௮)

வேறு.

வரலுந் திருமா மகனா யகனார்
சரணங் களில்வீழ்ந் துதழீஇ யினர்கான்
பரமன் னவரைப பரிவோ டிதழீஇத்
திரமன் னுறுசொற் சிலசெப பினனே.

(௧௯)

நன்னா டருநா யகனுக் கடியாய்
என்னால் மிகுதுன் பமதெய் தினைநீ
மின்னார் தருபண் டரிமே வவெனை
இன்னே கொடுசெல் லுக்கவென் றனனே.

(௨௦)

அதுகேட் றுமன் னவனா வலுடன்
மதுகு தனைவந் துவணங் கியிவன்
கதுலா தவனே குகருத் துனையோ
இதுவே நினதின் னருளென் றழுதான்.

(௨௧)

இறைவன் முகநோக்கியெழிற் நிருமால்
அறைவன் னுனிலா சுறுமே லதனைப்
பொறைகொண் டுறைகின் நிலனைன் றுபுகன்
றுறைகின் றைசந் யுணர்கின் நிலையே.

(ராகு)

முன்சொன் னதிகந் துமுயங் குறுதற்
கென்சந் தையுதப் பதிலின் றளவு
நின்செஞ் சதனத் திடைநின் றதுமுன்
றன்சந் தடையா லினிந் தகவே.

(ராகு)

உனதுள் றுறவென் னையிருத் தியுதந்
செனதின் நிருநா மயியம் பினையாய்
மனதின் னலறத் தனிவா முதியென்
றன்னவின் மணிதா சர்பனின் துறவார்.

(ராகு)

ஒருநா ணுனையெய் வகைகொண் டிறுவேன்
திருநா யசெப் பகவென் னலுமால்
வருவே னுறுசத் துமதென் றுவருத்
துருவோர் சிறுசெப் புறவுற் றன்னே.

(ராகு)

கொடுபோ கெனவன் டகுலங் களெலாம்
படுமோ டுடையா ளெருகைப் படுசெப்
படுமா றகமெய் திடதென் னையெனத்
தடுமா நிலந்தா சர்கொணர்ந் தனனே.

(ராகு)

கொண்டார் வருதாற் பொறிகொண் கன்மலர்த்
தண்டா மறாதன் பதிதா சநிலை
பண்டேய் தருபா சுவதர் வதனம்
கண்டே மகிழ்கொன் கைதலந் ததனோ.

(ராகு)

இன்றே சுதினம் பெரிதின் பமெனக்
கென்றோ வருமென் றவெனெய் தினன்யான்
நன்றே மிகுபண் டரிநன் னகரம்
சென்றோ ரிறையுந் திரியே னினியே.

(ராகு)

வேறு.

இப்படி யவரோ ளுள்ள தியம்பினன் வருமார்க் கத்தில்
ஒப்பில்பத் மாள மென்னு மூர்ப்புறத் தணுகுங் காலே
அப்புறத் தலரி தாச ரிரங்கினான் முகந்கம் மாளை
வைப்புறு செப்புத் தீழே வைத்துநீ ராட லானார்.

(ராகு)

மடுக்கறை யினிற்செப் புக்குள் வைகிய பாண்டு ரங்கன்
படுத்தசெப் புடைத்துக் கொண்டு பழுவடி வாகி நின்றான்
அடுத்தநீ மாழத் தாச ரங்குவந் தவனை நோக்கி
எடுத்ததெ னிந்த ரூப மெனவவ னியம்ப லுற்றான்.

(ராகு)

இவ்வியின் ரூச ரோநீ ரிங்குநின் றேகி யங்கே
பாவுபண் டரியி லுள்ள பரமசா துக்க ளுக்கு
விரவின் தறிவித் தாலவ் விமலர்கள் வந்து தேர்மேல்
வரவெனை யேற்றிக் கொண்டு வாத்திய முழங்கச் செல்வார்.

(ராகு)

என்றுபாண் றெங்கன் கூற விரவிதன் றுசர் தாழ்ந்து
நன்றெனப் பண்ட ரிக்கு நண்ணிநா காரி கம்பம்
துன்றுசா துக்க னுக்குச் சொல்லினர் சொல்லக் கேட்ட
மன்றலந் துளவோ னன்பர் மகிழ்ந்தன றொழுந்து வந்தார். (௮௭)

பற்பல வியங்கள் பொங்கப் பன்மணிக் குலங்கன மின்னிப்
பொற்புறு தேருங் கொண்டு போந்தனா பத்மா ளாதில
நிற்புறு பாண்டு ரங்கன் றன்னைநேர் கண்டு தாழ்ந்தே
அற்புதன் மேனி தன்னை யன்புடன் றழுவிக் கொண்டார். (௮௮)

பரமானந் தத்துண் மூழ்கிப் பரமனைத் தோமே லேற்றித்
திரமான பண்ட ரிக்குட் சேர்ந்தவ லொல்லாந் கூடிச்
சுரமான கீர்த்த னங்கள் சொல்லிக்கொண டாழிக் கொண்டோ
உரமான வாத்தி யங்க ளொலிக்கவந் துற்றோ மாசோ. (௮௯)

சந்திர பாகை வந்து சாந்தசம் பிரமந் தனை
இந்திரன் முதலாந் தேவ றோவோ சொல்ல வல்லா
மந்திர மறையோ கூடி மதிசதுண்ட நீரி ளூட்டித்
தந்திர மறைகோ ஷிக்கச் சடங்குக ளெல்லா முற்றி. (௯௦)

பாண்டரங் கனைத்தேர் நின்றும பல்லக்கி லேற்றிச் சொண்கு
வேண்டினர் கோயில வந்து விமலனைப் பதிட்டை செயதார
நண்டபி ஷேக மெல்லா மியற்றின ரலங்க ரிததார
நீண்டதோ ருபசா ரங்க ணிரம்பசசெய் துறப்பூ சித்தார. (௯௧)

நாமசங் கீர்த்த னங்க ணனிமிக மூழங்க நல்லோ.
சாமகா னங்கள் பாட மங்களா ரியுந் தாங்கி
மாமகள் கொழுநந் கேற்ப வந்தனை புரிதா நின்றா
யாமதை யுணர்த்த வென்ன வறிவுள மெவாகரு மீதே. (௯௨)

அங்குவந் துள்ள நல்லோ மனைவரும் பாணு சாசா
பொங்குபத் தியைக்கொண டாழிப் புகனறமற் றிவரா லையன்
இங்குவந் தமர்த லாயிற் றென்னச்சாக் களாவ முங்கித்
தங்குமூ ரார்க ளெல்லாந் தனித்தனி மகிழ்வு கூர்ந்தார். (௯௩)

பின்னரு மன்ன வார்க்கம் பேசும்பல் கார வார்க்கம்
நன்னரங் கமைத்து நந்த னந்தனுக் கூட்டி யார்க்கும்
வின்னியோ கங்கள் செய்து தாங்களு மிதப்ப வுண்டு
பொன்னிநக் கமலை கேள்வன் பொன்னடி போற்றி நின்றார். (௯௪)

வழிசன் டாண்டு கான்போ யெய்திய விராமன் றன்னைச்
குழையி லயோத்தி யுள்ளோர் கண்டிசந் தோஷித் தாற்போல்
வாழிய பாண்டு ரங்கன் வார்க்கண்டு மகிழ்வு கூர்ந்தார்
ஊழியுந் கெடாத பண்ட ரிக்கணுள் ளோர்க ளெல்லாம். (௯௫)

ஆகச்சரித்திரம் நன்குக்குச் செய்யுள் உத்குசு

பாணுதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

— — — — —

55

தந்தைதா யுடையுண் பெறலினும் புதல்வன் ழுன்குரு சேவைசெய் வதினும்
உடந்துசம் மதரா யிருந்தனர் பின்பு ஜனூர்த்தன ருன்னியிங் கிவனுக்
கிந்தமா மடத்தோர் சேவகத் தமர்த்த வேண்டுமென் றவர்தமை நோக்கி
முந்தொரு கணக்கு வேலை செய்து வருகென முயன்றன ரிருந்தார். (௨)

முன்புதாஞ் செய்யும் பணியினும் வழாமற் கணக்கெனுந் தொழிலினுமுயன்றே
அன்பொடு தினந்தோ ழுங்கணக் கெல்லா மாரியர் தமச்சறி யச்செய்
கின்புற வருநா ளொருகினை மொருகா செண்ணிடைப் பிழைக்கராத திரியில்
மன்பெற விளக்கு வைத்துக்கொண் டாய்ந்து வாய்ந்திடா திருப்பதி னாலே. ()

உடன்மிக வருந்தித் தாகமிக் காசி யுமுபுனல் பருகிடா துமுன்று
கிடமுணர் குருவுக் குறாப்பதென் னென்று சிந்தையைக் கணக்கிடை எவததுச்
சடமதை மறந்தாய்ந் துறைநகிட வெளியிற் சயனங் செ ள் ஐநாநதனை ஞாழ்ந்து
மிடமுறு மேக நாதனாக் காணு தெங்கென மடத்தினுள் வந்தார். (தம)

வந்தவ ளோ நாதனாப பார்த்து மற்றவ ராய்வதை யுணர்ந்து
முந்தவ ருணரா மற்பினர் வந்து நின்றனா முயல்கணக் கதிலே
சிந்திய காசு வந்தது தெரியச சிரித்துக்கை கொட்டினா மகிழ்ந்தார்
அந்தமி தவத்தோ ரதுகண்டு முன்வர் தவர்தமை நோக்கின மறைவார். (௨௩)

யாதினைக் கண்டு வியந்துநீ சிரித்தா யெனவினா விடத்தலை நிமிர்ந்து
மீதுற நோக்கிக் குருவென வறிந்து துணுககென வெழுந்துதான் விழுந்து
தீதறு கணக்கின் றொகையிலோர் காசு சிந்திய ததுதினைத் தேடி
வேதனை யுற்றிப் பொழுதுணர்ந் தின்ப மேவியா னைகத்தனை னென்றார். (௨௪)

ஆரிய னவற்சொல் வதுதனை வினவி யன்னவர் தம்முக நோக்கி
ஒரியல் காசு தேறும் விஷயத் துன்சித்தம் லயித்திடச செயலபோல்
சீரிய கண்ணன் நிருவடி. களிலுன் சித்தஞ்சோ வறினுறன ஐனமம்
நேரிய தாகு மென்றினி துனாகக் கணக்கத் தவாமன நெகிழ்ந்து. (௨௫)

நாதனோ யீது வாய்த்திட வெனக்கு கசைமிக வுளதும்ற் றதுவிப
போதுற லாயிற் றினிக்கிரு தார்த்த னாயினே னெனனரி புகழ்
முதுணர் கின்ற ஐநார்த்தனர் மகிழ்ந்து நன்றுநீ மொழிகணக் கென்னச்
சாதுசற் குருவார் கண்ணனென் றோதக் கேட்டதிற் றங்கிய வுளத்தார். (௨௬)

பிரபஞ்ச விவகா ரத்தினை மறந்து பின்பவர் பாற்றத்து வத்தின்
வரவொடு செலவை வகுத்திடக் கேட்டு மாசிலாத் தேசிகா வியந்து
கிரநிலை யுபதே சம்பெற விவன்றான் றெளிந்தன னென்றறன் சிறந்து
கரமதாற் றழுவித் தாரகமறையைக் கருணைகொண் டொசெய்தார் கவின(௨௭)

அதுமுத லேக நாதரம் மறையை யனுசந்தித் தாரியர் பணியும்
கதுவின் ராகி வருமவர் செயலைக் கண்டிந்த வுலகையுத் தரிக்க
மதுவிரி துளவ னேயிவ னாக வந்தன னெனமிக மதித்துக்
குதுகுவித் திவற்கு நங்குரு சேவை கொடுத்திட வேண்டுமென் றெண்ணி(௨௮)

ஏகநா தாநீ யென்குரு சேவை யெய்திடச் செய்வென்மற் றவர்தாம்
வாகுறத் தமது வடிவினை மாற்றி வருவாரீ யவொன மதித்தற்
காகநான் பேசும் வகையினு லறிதி யபேதமாய் வணங்குதி யவர்தாம்
ஓகையோ தெவு வதுவெதா யினுநீ யவந்தினி துண்கவென் றுரைத்தார் (௨௯)

பாக்கிய மென்று கேட்டவர் வணங்கப் பின்பொரு தினத்திற்றம் பணியில்
யோக்கியர் தம்மை யழைத்துக்கொண் டொருகா னுற்றன ரங்குறுவரிற்சி
லாக்கியர் தத்தாத் தினாயர்பட் டாணி டிடிவராய் நாணுகத் தேறி
வாக்கியப படியே வந்தன ருணர்ந்து ஜநார்த்தனர் சீடற்கு வகுப்பார். (உ௮)

என்றரு சாமி வருகிறார் பார்நீ யெனைச்சொலச் சீடரு நோக்கி
மின்கதிர் வாளைக்கக் கொண்டொரு துலுக்கன் வினாபரி மேல்வர வவனை
நன்றரு சமக்கென் நிவருநாப் பதுதா னன்றதென் றெனமன நாடா
தின்பிலர் நின்றார் குசினாமேல் வந்தோ ரிறங்கினர் ஜநார்த்தனர் பணிந்தார் ()

அஞ்சலி பத்த ராகியே நின்ற ரனருயை புத்திர ரவரோ
டெஞ்சலில் மிலேச்ச பாஸஷயிற் பேசி யெனக்குறு பசியுள தென்ன
விஞ்சிய சமது தவத்திறை சமைத்து மிளிர்மணி யிழைத்தபாத் திரத்தில்
செஞ்சுலையாறுஞ் சேர்ந்தபோ ஜனத்தைச் சேர்த்தினி திருவரு முண்டார் ()

நகர்தரும் பொது ஜநார்த்தனா சம்மை நோக்கியிச் சிறுவனோ டெண்ணத்
சகமன முனதெற் சாப்பிட லழையு மென்பதைக் கேட்டேக நாதர்
பகர்துலும் கஷ்டம் டென்பமக் குணப் தென்றயல் பரிந்தன டோகத்
திகழுமும் மூர்த்தி வடிவிய ருண்ட திரிசய மாய்மறைத் தனரோ (உ௯)

மறைந்தபி னேக நாதர்தங் குருவின் மாடுவத் தவரடி வணங்கி
நிறைந்தமெய்த் சுவத்தர் குசினாமே லேறி நேருறு வோர்தமைக் குருவென்
றறைந்தனி ரவரிவ டுணுகலு மிலேச்ச ராயின ரிருக்கமற் றவரோ
டுறைந்தினி துண்ட டொன்னெனச் சநார்த்த நருமினி துணைசெய்வார் மாதோ

முன்னரோ சொன்னே னென்றரு வாடிவ மாறினர் முந்துவா டென்ன
அன்னரே மறத்தா யத்தவக் கிரிதன் புத்திரர் தமையெவ ராலும்
தன்னிட லரிது மற்றவர் நிரோது வாய்வ ரச் சதைத்தனைக் கழுநீர்
வன்னவ ளெனைத்தா யநேகயோ கங் ளரியற்றினு மியற்றலா மின்னும். (உ௯)

அனைத்தாய் ருளமு மறியினு மறிய லாகுமேழ் கடலைநீர் திழனும்
நினைப்பொழு திடையே நீத்தலாந் திரிகா லமுமுணர் திறலையும் பெறலாம்
நினைப்பருந் திரிமூர்த் திசன்வடி வாய நிமலனைக் காண்பதோ வரிதித்
தனைப்பெரி டவரை யநாயாச மாகக் கண்டிந் தவிர்த்தனை தகவோ (உ௯)

அயினு மினியிங் கவருநில் வணங்கி யருள்பெறு கென்னலு மிசைந்து
மேயினர் மடத்துக் கவருட னுறையப் பின்பொரு தினத்திலவ் விமலர்
நீயினுங் காட்டிக் கென்னெடுங் வருதி நிமலரெவ் வருக்கொடு வரினும்
சேயினே யனையா யுனக்கெச்ச ரிப்பேன் றெரிந்துகொள் கெனக்கொடுபோனார்

உற்றவக் காட்டின் மலங்குபக் கிரித னுருக்கொடு காமதே னுவுடன்
செற்றமி றத்தாத தினாயாவந் தணுக ளெநார்த்தன ரவரொதிர் சென்று
நறுறுனை யடியை வணங்கலு நாதர் நன்குறத் தழுவின ருனவு
பெற்றிட வேண்டி மெனச்சநார்த் தனரும் வருபசப் பால்கலம் பெய்து. (உ௯)

உணவமைத்துவ வவரிவ ரோடுமுன்பொழு திச்சிறு வனைநீர்
கொணர்க கம்மோடு கூட்டியுண் போமென் றருள்செயச்சநார்த்தனர்குறிப்பின்
அணவுமுன் றனக்கென் குருவெனச் சொன்ன வவரிவர் தாமென வழைக்க
நணுகினர் நிற்க வத்திரி புதல்வ ருடனுண வருகென நலின்றார். (உ௯)

அஞ்சியே யருகு நின்றிடு மேக நாதத்து மங்ஞையா லெனையு
விஞ்சுறு பிரசா தந்தரு கென்று விளம்பிட வசதிரி புதல்வா!
தஞ்செவொ யுறற போனகந் தன்னைத் தங்கையாற் கொண்டாற் சரலும்
செஞ்செவே சுழமுந் றுடியிற் கொண்டாற் றநராசனை ! ஸுர்ப்பெறு சிவா !

[illegible]

சுருதிநாச திராட்ச நாசி பாலேத சுகளந்த கடைப்தெர்ப் ததுவாய
மருவிய நவீ சமாசிய பாக உப்பொரு ளாழமா மிடதால்
செருளுறப் பிரகி ருதமொழி எளிற்ற தெய்யாவல் னை நி ன்வைர்
பெருகிய ராமா யணத்தை யுமினிமை பெறச்செய்ய வல்லார்

இன்னமும் ருசி பத சந்தர்ப்பஞ் செய்வ வ ட றியே
சொன்னதைச் சாவணிசெய்யுமா? அது பாயுசரியம். குறுவா
என்ன ந வ ரு சந் தவாதீல ப்மற்றைக் கேட்கிறீர். அருடேயே, மறைதீர்
அன்னது உண்ட ஐநாததந் கோகநாதரைப் பார்த்துளிச் செய்வார். (11)

உன்னிடத் தெனது நுருபுருள் சுரந்தா ருல்தவ ருளுடர் சர ம
தன்னையென் செயதா யெ ன்வவா ததறியிற ிடசகின் னெ ர ாயு ம ிசா
என்னசெய் தனை யெ சமனம வருது யெ திற் றிரு வாயிலை யிரு புது
மன்னுதம் பலததைய் டையிலை யு மிபுநது மறறவா வாயிலை டையி டையா

அவாகரம் பற்றிச் சொன்னதும் மட்டத்துச் சாணமின் பின்னிடப் பஞ்சுத் தவணு மொளிபு முயிருட னுடைய சமீபகலம் தோத, மற்ற வந்து புவனமுண் டுள்வோ ளும் எத தனவடர் பு ந்றசொண் (பு)ன் கொள் 73 தவனரி மிகுந்த ஐகாத்தன ரியவபாற பணிகொள நக்கதலி கொண்டு (பு)

சீடரை நோக்கி யினியுணா சென்று செய்து தருதல் மில்லாதது. ன்ரு
நீடு ராடல் சந்திவந் தீனதே ததாசசீல நிதமுந வேதம
கூடு மகிதி பூசனை யாதி குறைவாகச் செய்துநல வேண்டும்
பீடு கரும் மெனவிக் பூபு பிபபந் நடைபிழா மல

உனக்குமெய்ஞ்ஞான முறிதுஞ்செய சொழுக ஹுடனி! ஹுஜை கய விடாடே ஸ
கனக்கரு மேனிக் கண்ணனுன கண்முன காணவந தருள செய ஸ நென்று
மனக்கினி தாக வாழ்த்தின ரயய சாமவா தலைநிசை வவழத்தே
அனுக்கிர கஞ்செய் தனுப்பின ரேக நா தாதம் முராமுஜை யடைமத்தார. (௪௪)
வேறு

விருத்தரா கியதந்தை தாயாதமை வணங்குவா விரும்பிச் செய்
அருத்திகூர் தெடுத்திணைத்தே யுச்சிமுருக தானநத மடைய லாடா
பெருத்தமா தவரான குருநாதா சென்னபடி பிறழா தன்பு
பொருத்தமா டொறுஞ்செயுநித கியகரும் வனுடனான் போற்றிச் செய்து ()

தேவதாரச் சீனமாதா பிதாச்சேவை முதலவெலாம் பெரிது செய்து
மேவலா கியசகல வயிர்களையுந் தம்முயிர்போல் விரும்பிப் போற்றித்
தூலிலாத் தமதகத்தி லுறைபாண்டு ரங்கனைச்சாஸ் திரோக்த மாக
ஆவனார் தேவினமும் புகிததுப் பலதுதிக ளுறைந்த வாழ்த்தி. (ந. ௩)

லலந் செந்து சாண்டாங்க மாகவணங் தித்தனவ மாபிர சாதம்
கலந்தவர்க்கெல் லாங்கொடுத்துத் தீர்த்தமுந்தந் ததுதாமுங் கைக்கொண்டுண்டு
நலங்குலவு வேதியரோ டினிதுண்டு பின்புபுரா ணகால கேஷபம்
துலங்குறச்செய் திராத்திரியி லரிசித்த கங்கன்செய்து துயில்வ தாவார் (சுடு)

அப்பமையாய் வருமவர்தஞ் செயலறிந்தோ ரவதார புருஷ னென்று
செப்பவயர் குருகுரு லநேககபி ரசனாகனாள் செய்ய லாடார்
ஒப்பறமக் கவிகளைக்கேட் யெர்சாது சச்சனங்க ளுதப்ப தாடார்
இப்பமையாய் நடனதுவருங் காலத்தி லொருந் தினையின் மேவி. (சுக)

ரகுநாதன் வான்மிகி வடமொழியில் மாயண ணத்தைச் செய்தான்
வெருவாகி யதுபொருள்நான் பரிசா ட லுடைய விபுல யோர்க்குத்
தருமாறு பொருள்விளங்கப் பிராடுருத் தனிற்செய்தி யென்று சாற்றிப்
புகுபோது துயில்விழித்துக் கணவிறுரை பொருடெரிந்து புத்தி கொண்டார் ()

வடமொழிரா மாயணத்தின் பொருண்முற்றுந் தெளிவாக மனதி லோர்ந்து
திடமுறவே பராகிருதந் தனிற்செய்து வருநாவிரி நிய தான்
விடமனைய வயல்லிட்டான் வடமொழிரா மாயணந்தான் விளங்கி நிற்க
மடனினவன்பி ராகிருதந் திறந்துவதென் டிசெய்தமென வழுச்சொல் வாறாய் ()

தினமுந்நியி கழிந்துவார் சொற்பிரா டெருசா மாய ணத்தில்
வினதைசுதன் பிடர்வருவேன் பிதவிருப்பப் கொண்டிரவி லேக நாதர்
கனவிடைந் திப்பொழுது துயிலொழித்தி ராமனது கதையைப் பாடி
கெனவுமுன்றன் மதுமொழி கண்டகேட்டு விருப்பமுளே னென்றங் கூறி. ()

மசெக்கடும் லேகணியுங் கொண்டுவந்து மருங்கில்வைத்து மறையத் தாசர்
நிசெக்காலத் தினில்விழித்து நேரொழுதுங் கருவிகளி னிலைமை கண்டு
சுசித்தாத வெழுதுகெனச் சொன்னவனைச் காணுமன் மிகவி யந்து
முசிப்பேது மில்லாம லிராமனைத் தனையெழுத முயலுங் காலே. (சுடு)

தனித்தமகேத் திரத்தினின்றுந் சதாநிசெய் கடனாவஞ் சமய மாக
இனித்தவளே குறும்வேக மனததிடைக்கொண் டவசரிக வெய்திப் பாய்ந்து
சினத்திகழு மயல்லிட்டான் தனிமுற்றந் திடைவிழுந்தார் சிலம்பல் கேட்டு
மனத்துணர்ந்து முன்றிலிடை மூர்ச்சித்துந் திடந்தவரை வந்து கண்டான். (சுக)

இன்னவகை வந்துவிழுந் தானென்று தெரியாம லிறைம யங்கி
அன்னவாதங் கரத்திருந்த காகிதத்தை வாங்கியதி லறைதல் பார்த்து
மன்னுபிந்தச் சமயத்திற் பரவசராய னனுமனென மதித்துப் பாய்ந்து
துன்னவிற்கு விழுந்தனனென் றறிந்துகொண்டே கநாதர்தமை நோக்கிச் சொ

என்னிவனார் வந்துவிழுந் தினென்ன வவர்பேசா திருத்த னோக்கித் த்லவான்.
தன்னுளத்தி லனுதாபம் தான்பிறந்தங் கவரையவ தார மூர்த்தி
என்னவுணர்ந் திவரைநெடு காளாய்வி ணையகழ்ந்தே நென்வு ணிந்தே
அன்னவரை யெடுத்தினைத்துக் கொடுபோந்தங் கவர்மனையி லமரச் செய்தான்.

உடனேக நாதர்தெளி வறலாகிப் பழையபடி யெழுத லுற்றார்
திடனான வதுதெரிந்த வயல்மனையா னவரடியிற் சென்னி தாழ்த்து
மடனான வெனதுபிழை பொறுத்தருள்க வெனவழுத்தி மனைக்குச் சென்று
சுடனானே னிவரிடத்தி லுபதேசம் பெறல்வேண்டுஞ் சரத மென்று. (சுக)

ஒருகினமற் றவர்திருவா ராதனவீட் றெங்கால முணர்ந்து சென்று
திருவினரோ யுமதுசெய லறியாம லிசழ்ந்துவந்தேன் நீமை தீர்த்து
மருவுமெனக் குபதேச மருள்கவெனத் தாசர்சற்று மவுனத் துற்று
வருமவனை நோக்கியுனக் கானருநத் தனையடைந்து மருவு கென்றார். (௫௦)

அம்மறையோ னுமையன்றி வேறொருவ ரிடத்திலுறே நெனவ றைந்து
செம்மையுட னவாடிக்கீழ் வணங்கிநிற்க வவன்வருதது செய்கை நோக்கித்
தம்மனதி ல்வன்றக்கோ னலனென்று கொண்டவற்றைத் தக்க தாக
நம்மிடத்தி லேநானைச் சுதினமதா னீராடி நண்ணு கென்றார். (௫௧)

அவனலதென் றேகியபின் மதகத்து ஞுறைவோனா யடைய நோக்கிப்
புவனமக னாயகற்கு நாளைநு மஞ்சனஞ்செய் புனலெ டுது
தவிருகிநான் வேண்டிடினு நீவிர்ஜலங் கொண்டாது தாடித்தி றென்ன
இவர்மொழிந்து வற்புறுத்தி யிருந்துமறு நாட் கால யெழுங்கி ருந்து. (௫௨)

நீராடி மாலடிதஞ் சென்னிவைத்துப் பாண்டொங் றநிலந் கேற்ற
ஆராத னஞ்செய்யத் தொடங்கியபோ டயலவீட்டா னருகில வந்தோ
சாராக மனையிலுள்ளோர தமைநோக்கி யின்னமுமொ டுசுநநன் னீனோன
காராம லுறைகின்றீர் கொடுவாரு மெனவுகாசுத் தவிநகி ருந்தார். (௫௩)

கண்ணனது நாமஜப தியானசகி லிருந்துபின்பு கனம் நனது
நண்ணியங்கே யிருப்பவனை நோக்கியவ னலந்செரிமோ மென்று நாடிப்
புண்ணியநீர் கொண்டுவர விங்கொருவ ரும்மில்லையோ புதறி றென்ன
அண்ணியதம் மனையுள்ளோ ரொருவரும்பே சாகிருநதா மவனு முற்றான். (௫௪)

பலவாறு புனல்கேட்டுங் கொடுவருவா ரில்லையென்ப டரிது தாமே
சலமாக வுபதேசம் பெறவந்தோ னுங்காண நயந்தோர டொப்பு
சலமேந்திக் கொடுபோந்து நீர்முகநது வினாந்துவந்து கருதும் புகைத்
சலனுடி செய்ததெட்டங்குஞ் சமயத்தி லிவனவாகஞ்ச சாற்றலாளுன். (௫௫)

அடிகளே யெனக்குநல வுபதேச மருள்கவென வவரி வன்றன்
படினமனம் புனல்கொணரக் கருதாத தன்மையகந் கார மன்றோ
கொடியனிவன் றனக்குமிக வுபதேசந் தனையினிது கூறலாமோ
படிசரியன் றென்னினைத்துச் செம்மாபபோன் றனைநோக்கி டபகாவ தானா ()

மஞ்சனநீர் கொடுவருவா ரிலரானார் நீயுமதை மனதிற் கொள்ளா
இஞ்சிருந்தா யதனாலே யுபதேச காலநனி யிகந்த தாயிற்
நென்செயலா மெனவவனு மெழுந்துதன தகஞ்சென்றா னேக நாதா
ஞ்செயலுக் கொருசீடன் வேண்டிமோ வென்பபூசை நடத்தி யுற்றார். (௫௬)

வேறு

இனியசற் குருவே யான ஜநார்த்தன ரோக நாதர்
புனிதந் தந்தை தாய்பாற் பொருந்துநா ளவனாக் கூவிக்
னினிவன் னவர்மு கத்தைக் கண்களி கூர்ந்து நோக்கிப்
புனிதரப் புறச லீபப் பருப்பதத் திடையோர் பாங்கர் (௫௭)

நீரிய தீர்த்த மென்று சொல்லுமே, புனித மாய
நீரிய வதன்ச மீடாஞ் சிந்தைக்கும் விழிக்கு மின்பம்
நீரியுன் மார்க்கண் டேயர் தலமொன்றுண் டாங்க நேகர்
நீரிய சரியைப் போற்றி யடைந்துளோர் சாக்ஷாத் காரம் (௫௮)

அன்ன புண்ணியத்த லத்தை யன்புட ன்போ யன்மி
மன்னுரு ரியதீர்த் தத்தின் மனமொரு மித்துமூழ்கிப்
பன்னுபாண் டெங்கண் றன்னைத் தியானித்துப் பயில்வா யானால்
உன்னுமவிட் டலன்றன் சேவை யுனக்கெளி தாகவுண்டாம்

(சுடு)

தரிசனங் கிடைத்த பின்பென் னிடம்வந்து சார்தி யென்று
பெரியவ ருணக்க நாதர் பெருங்களி கூர்ந்தா ராகி
அரியசற் குருவைப் போற்றி யவர்விடை பெற்றுச் சார்ந்தார்
பரிவுடன் சலீபமென்னும் பருப்பத மதனை மாதோ.

(சுக)

நித்திய நியமமுற்றி நேரில்கு ரியதீர்த்தத்தில்
பத்தியின் முழுகிப்பானு வருகிசை முகமதாகச்
சுத்தியி னிருந்து சிந்தை யொருமித்துச் சுருதிக் கெட்டா
தத்தியிற் றுயிலுங் கண்ணன் றனைத்தியா னித்தன்பாகி

(சுஉ)

பரவச ராணபோதப் பருப்பதத் துறுமோர் பாம்பு
தரவுண வமைந்த தென்று சார்ந்தவ ருடலைச் சூழத்
திரமிசு மேக நாதர் தேகத்தின் பரிசுத்தாலே
அரவதற் குணவி னிச்சை யகன்றதங் கவருக் கன்பாய்

(சுக)

தொண்டுசெய் வதனுக் கெண்ணி யவர்தலை மீது தோன்ற
மண்டுபெ விரித்துத் தன்மை வரப்புரி கவிகை யாகக்
கொண்டு லாகி நாதர் கொளுந்தியா னத்தி னின்று
வின்று போது நீங்கி யோகத்தில் வெயிலைப் போக்கி

(சுச)

தினந்தொறுங் கவிகை யாகச் செய்யுடம் விரித்திவ் வாறவ்
வனந்தனில் வரச்ச லீப மலையடி வாரத் துள்ளோன்
மனம்பரி சுத்த னாகி மலைவந்து தவஞ்செய் சாது
சனங்களுக் கின்பா னுந் தருமவ னாத லாலே.

(சுரு)

எகநா தனாயம் யோகத் தெழுபொழு தடிவ ணங்கிப்
பாகமா கியவிப் பாலைப் பருகுமி னென்று வேண்ட
ஆகநன் கென்றன் னுன்ற னன்பினுக் குகந்துட் கொண்டார்
தாகநீங் குறநா னுந் தந்துவந் தனனோர் நாளில்.

(சுக)

மிக்ககா லையிற்பால் கொண்டு நாதர்பால் விரைவிற் சென்றான்
தக்கயோ கத்தி லன்றார் பரவச ராகிச் சாரச்
சக்கிரி முறைவ ழாது தலைமிசைப் படத்தைத் தூக்கித்
தொக்கநன் னிழலுண் டாகக் கவிகையிற் றோன்றக் கண்டான்.

(சுஎ)

என்னிதி யோகத் துற்றோர் தமைச்சலாய்த் திண்டற் கேய்ந்த
துன்னிடி லெவ்வா ருமோ வெனப்பரி தாபத் தோடு
தன்னிரு கரமுந் தூக்கித் தலைமிசைக் குவித்துக் கொண்டு
பொன்னிவர் மார்பா தின தயாரிதி யேபூங் கண்ணை.

(சுஅ)

இச்சம யத்தி னீவந் திவணாக்காப் பாற்றல் வேண்டும்
நச்சராத் திண்டு முன்னே யெனநனி புலம்பிக் கூவ
அச்சமி லன்பர் கூவு மவன்குரல் கேட்டு நோக்கப்
பொச்சமி லவவு தானே விலகிப்போ யிற்று மாதோ.

(சுக)

எண்ணீர் கூச்ச லிட்டா யென்றவன் றண்ணிச் சேட்டார்
அன்னவன் வணங்க யைய வராவுமைச் சூழ்ந்து துந்தம்
சென்னிமேற் படந்துக் கிக்கொண டிருந்தது தெரிந்தச் சத்தால்
உன்னிடக் கூவி னோனென் றுரைத்தன னேக நாசா.

(௭ -)

ஹரிபதத் தியானி யைக்கண் டஞ்சுவான் யாறு மென்று
தெரிகிலா யாநீ யென்று திறந்தகண முகிழ்த்துத் சுய
கரிசுரல் கேட்டுக் காத்த கருணையங் கண்டே னாபபண
டரிபுர விட்ட லாஸ்ரீ தரஹரி பாண்டு மங்கா.

(௮)

உனதரு னருவங் காணற் றுன்னியிங் குறுகின் றென்றார்
எனதுள நிரம்பு கா தலினினை வேற்றல் வேண்டி
பனகமென் சயனா வென்று பற்பல வாகபபோற்றிக்
கனலுறும் வெண்ணெய் போலக் கரைந்துளங் கனந்து வேண்ட.

(௯)

வேண்டலுக் குவந்தப் போசே விட்டலன் சமுன பபம
பூண்டெங் காதி பஞ்சா யுதங்கனம் பொருந்தப் பொன்னார்
நீண்டவம் பரமுந் தோன்ற நீற்றி னேக நாசா
காண்டலு மெழுந்து காத்திழ பணிந்தனா கரங்கள் கூபி.

(௧௦)

வணங்கினர் தம்மைத் தாச்சி மகவைமார் பிழைக்குத் தாம்போல
குணங்களா லுயர்ந்த வள்ளன் மார்புறத் தழுவிந் கொண்டான்
இணங்கமுன் னினைவிந் கேறச யாண்டுமெப பொழுதுங் காப்பேன்
அணங்கற வெனச்சொல் போதி லயாரின்று கண்டோன் றுனும்.

(௧௧)

கண்ணன்பொன் னடியிற் றுழ்ந்து கைகவித் தெழுந்து ந்ந்து
திண்ணமாய்த் தவயோ உங்கள் யாதொன்றங் செய்யா டியாரிங்
கண்ணிய வேக நாசா சேவையா லயனே யாப
விண்ணவர் காண்கி லாத மெய்யருள் யடிவங் கொண்டன்.

(௧௨)

என்றவன் றுனும் பல்லா தேத்தமால் கருகலத் தண்ணல்
நன்றவன் றனையு நோக்கி மறைந்தன னாசா பரகம்
ஒன்றந் சிரமேற் றாங்கி யும்முடை யருளி னாலே
பொன்றயங் குறுமார் பாணைக் கண்டன னென்று போற்றி.

(௧௩)

விடைபெற்றுத் தன்னார் போனான் விரும்புபா லீந்து பின்னர்
தடையற்ற வின்ப மேவிச் சநார்த்தனா தம்பாற் சென்றார்
அடைவற்ற மகிழ்வி னோடு மவரடி வணங்கிப் போற்றத்
தொடையுற்ற மாப்பிற் சேரத் தழுவின ரருள்சு மந்தே.

(௧௪)

வேறு.

வியன்கி கக்குரு விடைதரத் தம்மதார் மேவி
நயமு டைத்தென நனிமகிழ்ந் தவரரி நாமம்
பயிலக ருத்தின ராய்வரு நாளிற்பண் டரிவாழ்
புயனி றத்தின னெண்ணின னிவரிடைப் புகுவான்.

(௧௫)

என்னு டைப்பஐ னையிலிவ னிடைவிடா தென்னைத்
தன்னு ளத்திடை நினைப்பதுந் தவிர்ந்துறான் பூசை
மன்னு றத்தினம் புரிந்துவாழ் பவன்மன மதிக்க
நன்னு ளத்திக்குலத் தொருவனாய் நணுகுவ லென்று.

(௧௬)

வந்து தேவதி ரியிலுனார் தமைக்கண்டு மறையோர்க்
கிந்த வூரில்யார் போனா மிடுபவ றொன்ன
அந்த ஆருனோ ரோகநா தரைச்சொல் வவர்பால்
முந்தி யங்கவர் தமைக்கண்டு பணிந்தனன் மொழிவான். *

(அல)

தின ணன்பர தேசிய நாதனீர் செவ்வே
போன கந்தரு வோடொக் கேட்டிங்நுப் புருந்தேன்
ஆன வென்றனக் கண்டல் திரந்தரு வீரோல்
யாளி ரந்தர மும்பணி விடைசெய்திங் கிருப்பேன்.

(அக)

எந்த வேலையு மடியிலா தியற்றவ னென்ன
அந்த வார்த்தைகேட் டிச்சநார்த் தனாரூட் டீடர்
முந்து நீயெவ ணிருப்பா மொழிநின்பே ரோது
வந்த நீயுரை யெனப்புரு லோத்தமன் வழங்கும்.

(அஉ)

எனக்கொ ருருமி லென்பெய ரோகண்டி யாவென்
மன்கி ளைந்துனோர் யாரொனத் தேடினன் வந்தேன்
புனப்ப சுந்துழா யவனடி யீருமைப் போலோர்
எனக்க ருத்தினர் தமைக்கண்டி லேனெனக் கழற.

(அங)

ஏக நாதர்கேட் டெனக்கிவ ணிருந்திட விச்சை
வாக தாயுறிற் றடையின்றி வசிக்கலா மென்ன
மேக மாநிறத் தினனசற் குவந்தங்கு விரும்பிர்
போக மீதென வவர்மனைப் பணிசெயப் புருந்தான்.

(அச)

பூட்டு கோமய மெடுத்தவை குவிவுறப் பொருத்தல்
வீட்டுக் குப்பைக ளகற்றுதன் மெழுதல் விளங்க
நாட்டு பாத்திர வகையெலா நன்குசெய் தமைத்தல்
சூட்டு தோதவத் திகள்வீரார் பாயுறத் துவைத்தல்.

(அரு)

காவ டிக்கணீர் கொடுவந்து பெய்தவர் கருதும்
தேய பூசைக்கு வேண்டுப கரணங்க டேடித்
சாவின் மஞ்சன நீர்தரல் சந்தன மிழைத்தல்
மேவு நன்மலர் தொடுத்தையெத் தல்விளக் கேற்றல்.

(அசு)

தாசர் தம்மனை வியர்சொலும் பணிதகச் சமைத்தல்
ஆச றத்தயிர் கடைசல்வே ராய்வெண்ணெ யமைத்தல்
நேச மிக்குறப் போனக வகையட்டு நிறைத்தல்
போச னஞ்செயுஞ் சாலசுத் தஞ்செய்து பொருத்தல்.

(அள)

பன்னி யார்தமை யின்னமென் பணியெனப் பகர்தல்
மன்னு பூசைசெய் தானபின் வருமறை யவலோ
மென்ன தாசரு முண்டிடப் போனக முதவல்
நன்ன ருண்டபின் சுத்திசெய் தமையநீர் நல்கல்.

(அஅ)

பின்பு சந்தன புஷ்பதாம் பூலங்கள் பெறவே
அன்பு செய்தளித் தானபி னெச்சிலா மடைகள்
துன்பு ருதெடுத்த ககத்தயல் கொண்டபோய்த் தொகுத்தல்
இன்பி னோடுண்ட விடமெலாஞ் சுத்திசெய் தியற்றல்.

(அக)

இவையெ லாமமை வெய்திய பின்றை கால்கை
கவையெ லாமற்ச் செய்துகொண் டொருபுற நணுகிச்
சுவையெ லாமமைப்போனகந் தானுமே துய்த்தே
அவையெ லாம்புரா ணஞ்சொல வசதிசெய் தமைப்பான். (கௌ)

இரவ தெய்திய பின்புசெய் வனவெலா மியற்றிப்
பரவு தாசருண் டானபின் படுக்கையு மமைத்துக்
கரவி லாதுகுற் றேவலுஞ் செய்துகண் டெய்யும்
விரவிலானபின் றுணுண்டு துயில்செய விழைவான். (கௌ)

இன்னவாறுநா டொறும்புரிந் தியலுறு நாளில்
அன்னதாசர்தந் தந்தைய விண்ணுல கடைந்தாரக்
கென்ன செய்வதோ வவையெலா மியற்றிமு ற்றான
பின்ன ராண்டுபோய்ப் பிதிர்ந்தினம் வாய்ந்தது பெருக. (கௌ)

தெரிந்து தாசரவ் வுர்மறை யோகஞ் சேர்ந்து
திருந்து நாணெயம் மகத்திடைச் சிரார்த்தமா தவினால்
அருந்த வந்திட வேண்டுமென் றனைவர்க்கு மியம்பிப்
பொருந்து தம்மகம் புகுந்திருந் தாரநாள் போக. (கௌ)

விடியல் காணுமு நெழுந்துபோய் வெள்ளநீ ராடி
நெடிது தாஞ்செயு நித்திய கருமங்க ணிரபபி
ஒடிவில் பூசையு முளுற்றிமே லுபரிகை யிருந்தார்
மடிவில் வீதியிற் புலையனும் புலச்சீயும் வந்து. (கௌ)

குப்பை கூட்டுறு போதிவர் வீட்டினிற் குலவும்
ஒப்பிலட்டிலின்மணத்தினை யோர்ந்தந்தப் புலச்சி
தப்பி லாததன் பதிக்கந்தமணத்தினைச் சாற்றி
எப்ப டிக்கிந்தப் போனகந் கிடைக்குமென் றிசைத்தான். (கௌ)

தரும சீலரந் தணர்க்கலா மைக்கது தருமோ
அரிவை யேநமக் கெச்சிலா யினுங்கிடைத் தக்கால்
பெருக நாஞ்செய்த புண்ணிய மாமெனப் பேசி
மருவி யெச்சிலுந் சிரார்த்தமின் றுதலால் வராது. (கௌ)

வீணி லேனவற் றிச்சைந் கொள்கிறாய் மின்னெ
காணு றுதெச்சி விளையெலாங் குழியிடைக் கவிழ்த்து
மான மூடுவொ ண்றந்ததப் புலையன்சொல் வார்த்தை
ஏன வேயுப ரிகைதனி லிருந்தவர் கேட்டார் (கௌ)

இறங்கித் தம்மனை யாள்வயின் வந்தெழின் மின்னெ
பிறங்கு வீதியிற் குப்பைகூட் டுறுமவன் பிரியை
நிறங்கொ ணம்மனைக் கறிமண்ம் விரும்பின ணிரம்ப
அறங்கொ ளந்தணர்க் கடுவதை யவட்கிடல் வேண்டும். (கௌ)

என்னக் கேட்டந்தப் பத்தினி யாரகத் தியற்றும்
அன்னத் தோடுகாய் கறிமிக வுனவவற் றவட்குச்
கொன்ன வாரிடிந் மிகுந்தவை தோஷமா மின்றே
கொன்னு றுற்றவ றுறவினர் தமக்கெலா மிடுவாம். (கௌ)

எங்கு முள்ளவன் ஜநார்த்தன ஐதலா லிச்சை
தங்கு நின்றவர் தமக்கிட்பித் திருத்திசெய் வதுதான்
பொங்கு முத்தம மெனவவர் வெளிப்புறம் போந்தே
அங்கு நின்றவப் புலையனுக் கறிவித்தா ரம்மா.

(௩௩)

நிங்கு லத்தவர் யாவரு மிவண்வர நிகழ்த்தி
நன்கு மற்றவ ரொடுமனை யாளொடு நண்ணித்
தன்கு நற்புகித் திகெவென் றருள்கொண்டு சாற்றப்
புன்கு லத்தவ னப்படி யெகொண்டு போந்தான்.

(௩௪)

தெருவில் வைத்தவ ருணும்படி சேர்த்துத் திரரால்
பெருகு காய்கறி யன்னமெல் லாம்பெரி திடச்செய்
தொருவில் சுண்ணாழ் கர்ப்பண மெனவுணச் செய்து
பொருவி லந்தனர் தமக்குய்த்த புஷ்பதாம் பூலம்.

(௩௫)

சுகந்த சுகதனந் தந்துபோ கும்படி சொல்ல
உகந்து மற்றவ ருண்டபோ ஜனத்தைப்போல் யாங்கள்
ஜகந்த னிற்கண்ட தில்லையா முழுதபோ ஜனமே
துகர்ந்து னோமென நுவன்றனர் வாழ்த்தினர் போனார்

(௩௬)

புலையர் போனபின் நெருவெலாற் சாணியாற் புதுக்கி
உலைய லாவகந் தன்னையுற் சுத்தநன் குளுற்றி
அலகில் பாத்திர வகையெலாம் வினக்குத் தலைமத்துக்
கலைக ளுந்துவைத் தாற்றிடை முழுகிக்கா வடியால்.

(௩௭)

புனல்கொ ணர்ந்தது சுனைவக்கறி போனகம் புதுக்கி
நினைவி லந்தனர் வருவதை யெகிக்கொண்டி நிற்க
அனைய வந்தன ரிவணியன் றனவெலா மறிந்து
மனையி லேசிரார்த் தம்மென நமக்கெலாம் வகுத்து.

(௩௮)

புலையர்க் கிட்டனன் போனக மிதுபொருந் துறுமோ
தலைமை யந்தனர் தமக்கென முனிந்தனர் தழன்று
நிலைமை கெட்டவ னகத்துணத் தகாதென நிகழ்த்தி
மலையு செய்தவர் தலைமலிசா ரித்திட வந்தார்.

(௩௯)

வேதி யர்க்கெனப் போனக மமைத்துத் தீ வினசேர்
சாதி யினருக் கிட்டனை கருமசண் டாளா
நீதி யற்றவெம் புலையோ பிதிரர்நின் றனக்குப்
பேதி யாதசாஸ் திரத்திற்குப் பேதநீ செய்தாய்.

(௪௦)

என்று னைத்திட வேகநா தருமவர் தம்மை
நன்று நோக்கிவந் தனத்தொடு நவிலுவார் நாடி
இன்று மக்கெனச் சமைத்தபோ னகமண மெதிசோ
நின்று வீதியிற் புலையனேர் துகர்ந்தன னதனால்.

(௪௧)

அனைய போனகந் தனையிடு தோஷமென் நகற்றி
மனையெ லாஞ்சுத்தி செய்துவே மேவகுத் தமைத்தேன்
வினையெ லாந்தெறு மந்தனீர் மிகைபொறுத் தருளி
எனையர் தங்கரு மத்தின முடித்திகொன் றிசைத்தார்..

(௪௨)

ஹல வேதிய ரவர்திரு முகத்தினை நோக்கி
நவிலும் வேள்வியி னமுகினை நாய்க்கிடு மாறும்
தவல ருநதுழாய் தீனமே துஞ்சாராத துதலும்
உவமை யாகவே யுஞ்நீறினை மொன மயவமானம்.

(ராம)

வேறு.

எனவு றைத்தங் கவனாக வேக நாத ருண்ணெந்து
மனையிலுறப் பணிபுரியங் கண்டியா மருங்குவந்து
வினைதெறுவீ ருளத்தேது விசனமடைத் ததுபே ல
நினைவு கொடிங் கிருக்கின்றீ றொனவவற்கு நிழ்சதுகின்றோ.

(ராம)

பிதர்தகினத்திற் கவலையுற்றுப் பேதுறுத ஸ்ரீமது
மதிப்புளீர் வேண்டியககால வாராரோ பிதுசகலெலலாம்
திதித்தினமிங் கடைநதுண்பா சிதைவினறி மெ னறுசெபா
முதுக்குறைவி ளருணாநது முடிவுபெறும் படைநனைநதா

(ராம)

நல்லதென்று சொன்னவனை நனிநோக்கி நீயிங்கு
வல்லபிதி ரருக்குணவு வாய்ப்பவிலை களைப்பரப்பி
மெல்லமுது பரிமாறு கெனவிளம்பிக் கண்ணென
அல்லறவிர்த் தருள்பரமான் மாவையகத் துறநினைத்தா.

(ராம)

தென்புலத்தோ ரிவணவந்து சோநதமுது செய்தருளி
இன்பமுறக் கருணைபுரி கெனவேண்டி வீண்டவவாக
கன்புகொடர்க் கியபாத்தி யாசமன முநதநது
பின்புறச்செய் தாதனத்திற் சநாததனனா யமபேணி.

(ராம)

கண்ணுக்கர்ப பணமென்றே கநாதாசொல்லிச சங்கதப
நண்ணுபுன லுதவுதலு நனகருநதி ஞாபிதிரா
புண்ணியநீர் தந்துணும்வாய் பூசியங்கை தாளமப்ப
பண்ணியபின் றருவனவுந் தககணையும் பரிநதளித்தா.

(ராம)

வீடுறும்ப் பிதிர்க்கடமை நோக்கியிங்கு மிருகதுளா
சேடமதைச செய்வதென்னை செய்புகெனன வேபிதிரா
கூடுறும் மிட்டொடு கூடியினி துணகவெனஞா
ஆடுறமவ் வார்த்தையினை யகன்மறையோர கேட்டி தெனனே

(ராம)

அதிசயமென் றவணவந்துள் ளகத்திலயன மறையோரவ
தெகிாமொழிதந் துறுவோராயா ரறிதுமென விற்புருந்து
புகியவவார் தமைநோக்கப் பொருநதுமவா தமைநோக்கிப்
பிதிரருட னேமறைந்தா ரதைப்பார்த்த பிராமணாகள

(ராம)

வியந்துவெளி வந்திவாமா னுடரல்லா விண்டுருவ
லயந்தனிலவந தவதரித்தா ராதலினு னையநதபடி.
இயைந்துளது கருமாபி மாணமகி லீண்டியயாம
அயர்ந்தவமா னததையுற வவாபிதிர ரணுகியுண்டா.

(ராம)

இத்தினத்தி னமக்குவருந் தகவிணையுங் கிடைப்பதின்றாய்த்
தத்தினதே யினிநானைச் சாந்திவர்பா லெல்லோரும்
ஒத்தறச்செய் பிராய்ச்சித்த முஞ்நறியுற வாளுற்றான்
சத்தியமாய் மாணநிலை தருமெனப்பே சிப்போனார்.

(ராம)

ரீங்குவே கநாதர்தம திவ்வொடு நேர்ந்துண்டார்
 ஓங்குமறை யோர்மறுநா ஓதயத்தி லேகிரண்டு
 தீர்ச்சுகங் காசீரஞ் சோத்தேக நாதர்தமை
 ஆங்குவ வழைக்கவ வணுகியவ் சனைப்பணிந்தார்.

(1120)

சனாயின்மறை யோடுநீ றெனையழைத்த காரியமென்
 சனாயுமென மறையோர்க ணேற்றம்மா லுளதவறுக்
 கிளையுமறை முறைபபம யே பிராய்ச்சித்த மியற்றிவந்த
 புனாதவிர்க்க வழைத்ததெனப் புலவவ் பொருந்தாராய்.

(1121)

முண்டகலோ சனைருளென் முன்னிற்க மற்றெனக்கோர்
 தண்டமுமவேண் மயதில்லை யெனச்சாற்றத் தகுமறையோர்
 டண்டவரே ரீர்சொல்லும் வார்த்தைமெய்யே யானாலும்
 விண்டவெம துணைக்குநல வீறுதந்து பிராய்ச்சித்தம்.

(1122)

செய்துகொன்ற வீராகிற் தேகசுத்தி யாகுமென்று
 மைதலிரு மவாமனஞ்சம் மதமாகச் செய்துகங்கை
 யெதிமுழு குறச்செய்து பிராய்ச்சித்த மியல்காலை
 உய்சருவான் நிரியம்ப சசுருந்தொ ருவன்வந்தான்.

(1123)

உந்தவனம் மறையோரை வளங்கியவ் முன்னின்றே
 இந்தநக ருறுமேக நாதனொ டிசைமினெனச்
 சந்தமறை யோடியோள் வினவுகின்றய் சாற்றென்ன
 அந்தமறை யோற்றனது வரலாற்றை யறையின்றான்.

(1124)

குட்டநோ யெனக்குவந்து கொடுமைசெய்ய வதனாலே
 இட்டநூற் திரியம்ப தேகச்சுரே யினிதேத்தித்
 தொட்டநோ யகலும்வகை சுரந்தருள்செய் கெனத்துயின்றேன்
 நடமாடுமபரம னண்ணினனென் கனவிடையோ.

(1125)

கருதுதுதே வகிரியி லேகநா தனொன்றோ வின்திபத்தா
 மருவுகின்றோர் பிதிர்த்தினத்தில் வரம்பில்புல யருக்கெல்லாம்
 பெருகவன்ன மிட்டனரச சுகுத்தத்திற் பெற்றுண்ட
 ஒருவனது சுதர்த்தத்தை யுணக்கருளி னேயகலும்.

(1126)

மற்றவரைப் போய்க்காண்டி யெனவகுத்து மறைந்ததனால்
 உற்றனளிங் கவர்தம்மை யடைந்துய்ய வேண்டி யெனச்
 சொற்றனனங் கதுகேட்டித் துகளின்மறை யோரொல்லாம்
 எற்றெனநன் கதிரியத்தி தென்னையென வறையின்றான்.

(1127)

பனவர்களுக் கமைத்தனைப் பறையர்களுக் கிட்டதனால்
 புனிதமுறு புண்ணியமென் றுணத்ததெந்தப் புகழ்தாலோ
 எனவனுரைப் பதுபொய்யே யெணவவரிற் சிலர்கரத்திற்
 தினவறுபுண் டனக்கத்தம் வேண்டுமோ வெனச்செப்பி.

(1128)

எகநாத ரதுசெய லெல்லோருங் கண்டோமே
 வாகநா யின்னமென்ன வியற்றுவரோ வாய்பேசா
 தேகணிநாற் பார்த்திடுங்க ளென்றேக நாதர்தமைச்
 சோகமற வந்தவற்குக் காட்டியிவ றெனச்சொன்னார்.

(1129)

ஆயனோ யாளியுடனேகங்கை நீராடித்.

தூயவர்துன் பேவந்து சுவாமிநீர் பிதிர்த் தினத்தில்
நேயமா யோர்புலையற் கிடும்பலத்தை நிகழ்த்துமெனக்
கேயுவே யளித்தி னொளி லெனதுகோய் த்ருமென்றே.

(நா.கூ)

திரியம்ப கேசனுரை செய்தனனென் றுரைசெய்யப்
பரிவினெடு நீர்கேட்ட பழகொடுத்தே னெனப்புனலை
விரிகரத்தி னிடைவிட்டார் ஜனார்த்தனர்தம் மெய்ச்சீடர்
இரியலா யினகுட்ட கோயெல்லா மிறைப்பொழுதே.

(நா.கூ)

கோய்தீர்த்து சரீரமெல்லா துவலரும்பொன் னெளிவீச
லாய்நின்ற வேதியனைக் கண்டவாக ளதிகயித்து
வாய்நின்று ஜயஜயவென் றெல்முழங்க வாழ்த்தினர்கள்
மாய்கின்ற செயலினராய் மனம்வருந்திச றொல்கின்றார்

(நா.கூ)

கருமாசா ராபிமா னிகளாகிக் கருதினெமைப்
பொருவார்க ளிலைபுகழும் பிராமனோ த் தமொன்று
பெருநுள மிருமாபப்புப் பெற்றிருந்த தேருற்றம்
தருமாறு யிற்றுநல்ல ஞானமில்லாத் தன்மையினால்

(நா.கூ)

என்றுதங்க னைத்தாங்க ளேயிகழ்ந்து கொண்டறிவு
துன்றுஜநார்த் தணாசீடர் தமைநோக்கித் தோன்றியனீர்
பொன்றிருமார் பினனன்றி மனிதரல்லீ னொன்புகழ்ந்து
கன்றுமையா மறிந்துகொண்டோ மென்றுபின்னு கவிலுகின்றார்.

(நா.கூ)

பனிவரைக்குப் பனியுறக்கால் விரியினுற பறப்புதலும்
இனியவரு தினுக்கினிபபை யேற்றுதலும் போலும்குய
புனிதமுறும் பிராய்ச்சித்தம் பொருத்தியது பொருத்துமோ
தனிமிகுசத் குணோயென் றுறப்போற்றிச் சாற்றுகின்றார்

(நா.கூ)

உமதுபிதிர்க் கணைச்சிரார்த் தத்திலுற வழைத்தவர்கள்
அமுதுசெய்யச் செய்ததும்யா மடையக்கண்ட னனமிவரை
எமதிடையே பரிசுத்த மியற்றியதுங் கண்டோமுந்
தமதுமகத் துவமிகவற் புதமென்று தகத்துதித்தார்.

(நா.கூ)

அவரையவ ரகம்புகுத வழைத்தேகி யவர்கொடுக்கும்
தவறுதக் கணைபெற்றுத் தகவாழ்த்தித் தங்கடங்கள்
பவனமடைந் தனராகி யிவர்பனவ பத்தியிலும்
எவமிலசி பத்தியிலு மிருந்தவொன் றினிதிசைத்தார்.

(நா.கூ)

வியன்மிகு துவரை வாழோர் வேதியன் றனக்குக் கார்கொன்
புயல்வணக் கண்ணன்சேவை பொருந்துற வனுதபித்து
நயமிரு தவத்தைச் செய்து நாடொறும் வருங்கால் ராதை
இயலுருக் குமணி யென்போ ரிருவரு மணக்கட் டோன்றி

(நா.கூ)

நீவிரும்பு கின்ற கண்ண னிகழுந்தே வகிரி தன்னி
லேவயி ணவசி றோம ணியெனவா மேகநாதர்
மேவுறு மகத்திற் கண்டி யாவெனு நாமமேவித்
தாவிலீ ராருண் டீழி யஞ்செய்து தங்குகின்றான்.

(நா.கூ)

நீயவ ணேகி யெங்க ணினைவின்றி யிருக்கு மந்த
மாயவன் றினையழைத்து வருகெனச் சொல்லு மன்னுன்
ஆயவூர் விடுத்தது தேவ கிரியில்வந் சேகநாதர்
மேயவிற்புருத லோடு மேவுதா பதனைக் கண்டு (ராசுடு)

வந்தனை புரிந்து நல்லா சனத்திடை வைகச் செய்தே
எந்தவூ ரிருந்து வந்தீர் வந்தகா ரியம்யா தென்ன
அந்தமா தவத்தோன் கண்டி. யாவினைக் காணவென்ன
முந்தவன் கங்காதீர்த்த முகந்துறப் போரு னின்மை (ராசுக)

மற்றிறைப் பொழுதி லிங்கே வருவனென் றுனாக்கும் போதில்
சொற்றவக் கண்டி. யாவூர் தோளிற்சா வடியோ டங்கே
உற்றன னுறைத வத்தோன் றனைக்கண்டு நாணமுற்றுச்
செற்றமி லேக நாதர் மனையிடைச் சென்று சோந்து (ராசுஉ)

பனிரண்டு வருவதக் காலம் பரிவின்றி இங்கிருந்தேன்
தனியினிப் போதி லெங்கே யிருந்திந்தக் கடன்கா ரன்னுன்
நனி தொடர்ந் திருவந்தா நெனமன நலிவதாகப்
புனிதரத் தவனுக் கீதோ கண்டியாப் போந்தா நென்றார் (ராசுங)

தாமத மின்றிக் கேட்ட தவனெழுந் தோமச் சென்றுள்
ளேமரு வுகின்ற கண்டி யாவினை வணங்கப் போசா
தாமரி லேகி யாரா தனவக முற்றுத தோபில்
ஆமுறு கின்ற காவை யிறக்கிவைத் தவன்ம ஹந்தான். (ராசச)

கண்டியா வெளிய ராமற் கரந்திடத் துபசி சற்றே
அண்டியங் கிருந்துட் புக்கு நோக்கிக்கா னும லையன்
தொண்ட னேற் கருள்செய் யாமற் போயின னெனத்து ளாக்கம்
கொண்டுசீழ் விழுந்த முங்கிக் கோவெனக் கதற லானான். (ராசரு)

கதறல்கேட் டேக நாதர் கடுகிவந் ததனைக் கண்டேன்
பதறுத லென்று கேட்ட வவரது பதத்தில் வீழ்ந்து
முதனடந் துள்ள செய்கை மொழிந்திட வேக நாதர்
விதனமோ டவனை வாரி மார்பிணத் திதுவி ளம்பும் (ராசசு)

தவத்தினி லுயர்ந்தீர் நீர்செய் தவமதே தவம தாகும்
பவத்தியல் பொழிக்குங் கண்ண னெனவரிந் தவனைப் பார்த்து
நவத்திரு வடியிற் றுழந்தி ருமையொக்கு நல்லோர் யார்பான்
அவத்தஞ யாண்டான் றன்னை யாளென நினைந்தி ருந்தேன். (ராசஎ)

அவனிடை மிருந்த ழூழி யத்தினைப் பெற்றே னென்று
தவவலு தாபத் தோடு செளரியை நினைத்தி ரங்கிப்
புலனநா யகனே பூமேற் பொன்மண வாளா தொண்டர்
எவமதைப் போக்குங் கண்ணு வெனப்பரி தபித்து நைந்தார். (ராசஅ)

ஆறிரண் டாண்டு காலவளவதா யநேக மாண
வேறுவே றூழி யங்கள் வேண்டிய தியற்றப் பெற்றேன்
கூறுகோ மளச ரூபம் வருந்திய கொள்கை யேதோ
மாறிலுன் மலர்க்க ரங்கள் வருங்கிக்காய்த் ததுவே யென்றார். (ராசக)

உனதுமெல் ஸடிகள் கன்றத் தோளிடைக் காவுறுத்தப்
புனல்கொடு வரப்பெற் றேனே புகல்பிரா மணமு பங்கொண்
டெனதகத் திருந்து நினை யறியாத வீன னானேன்
பனலரும் பாவத் துக்கு மாளெனப் பரவி னேனே

(மாடு)

என்றின விதமாய் நைந்தா ரிதுதெரிந் தவர்தந் தேவி
கன்றிய மனத்த ராகிக் கலங்கிவீழ்ந் தழுது சோந்து
குன்றினால் மழைத் தேத் கோவிந்தா தேவ தேவா
உன்றனை யறியா தியாங்க ளுழியம் பலகொண டோமே.

(மாடுக)

இனையராய்ப் புலம்புகின்ற வியல்பறிந் தத்த வசதோரா
அனையவர் விடைபெற் றேகி னானதன் பின்ன ரன்பின்
மனைவிய ரோடு தாமு நாடொறும் வருந்திக் கண்ணன்
றனைநினைந் திரங்கி நைந்து தளர்வுறு காலந் தன்னில-

(மாடுஉ)

ஒருபக லேக தாத நுறங்குற ஞான தேவா
மருவுறு கனவிந் றோன்றி வளரள காபு ரிகடட்
பெருகுமென் சமாதி வந்து நீதரி சிததுப் பேணி
அருகுறு மஜானு வென்னு மரத்தினவெ ரணுகு மென்னை.

(மாடுக)

சாரும்வேர் தனையோ பக்கத் தொதுக்கியென் சமாதி தன்னா
நீர்பல மாக மூடி வருகென நிகழ்த்தப் போனா
சீருள வேக நாத ருடன்விழி திறந்தா ராய்ந்து
நேரின படியே யந்த வனகையம் பதியை நோநதார்.

(மாடுஉ)

இங்கிரா யணியென் றோதும் யாற்றினீ ராடிச் செய்யும்
சந்தியை முடித்துச் சித்தே சுரன்றனைத் தாழ்ந்து சென்று
வந்தனர் சமாதி தன்னில வசகிரா சனத்தின மெவும்
சந்திர ஞான தேவா தமைக்கண்டு தொழுது போற்றி.

(மாடுரு)

அத்தரு வேலா யோராபா லொதுக்கின ரகற்றிப் பின்பு
சித்திரக் கதவை மூடிக் கல்லினாற் செறித்துச் சாந்து
மெத்தியே வெளிப்பு றத்திற் பழம்படி யியற்று வித்தா
இத்திற முஞ்று கின்ற விடத்திற்சீ தானே ராமல்.

(மாடுக)

தாசரோ டடைந்து னோரும் பசியுடன் றங்கத் தோந்து
நேசமாய்ப் பாண்டு ரங்கன் வணிகனாய் நேர்வ வெல்லாம்
ஆசறக் கொண்டு வைத்தங் காடியி லிருக்கக் கண்டு
மாசறு மேக நாதர் மகிழ்வொடு மருவு வோனா.

(மாடு௭)

இக்கடை தன்னில் வேண்டு வனவெலா மியையக் கொணமின்
சிக்கென வென்று செப்ப விரண்டுவே தியர்கள் சென்றப்
பக்கமார் கடையில் வேண்டு வனவெல்லாம் பற்றிக் கொண்டு
தக்கதோர் விலைகொண் டெய்ப்போஞ் சற்றிரு மென்று செப்ப.

(மாடுஅ)

வணிகனிப் பகல்முற் றங்கா றிருப்பனும் மாடு போய்நீர்
தணிவறச் சமையல் செய்து சாப்பிட்டு வம்மி நென்றும்
அணிகிக் மேக நாதர் தம்மையா னறிவே னன்னார்
தண்ணினை யறியார் வந்த செய்தி கேட் டிங்கு வந்தேன்.

(மாடுஅ)

பலசரக் குடனே யென்றும் பகரக்கேட் டுரி ரண்டு
நலவடி தன்னைப் பேர்த்து நடந்தனர் திரும்பிப் பார்க்க
இலகுறு வணிகன் றன்னைக் கண்டி ல ரதிக யித்து
வலனுறு மேக நாதர் வயின்வந்திச் செய்தி சொன்னார். (ராகு)

வினவிய வேக நாதர் மிகக்கம்மு குரல ராகி
மனதினிற் றுயரத் தோடு நமக்காக மாத வன்முன்
நனிமிக வருந்து கின்பு னேயென நவீனந் தந்தார்
பணவர்தாங் கொடுவந் தச்சுதைப பதிப்பறச் சமயல் செய்தார். (ராகு)

சமையலங் காணப்பின்பு சார்த்தவ னோடு தாசர்
அமைவுறப் புகித்த பின்ன ரன்றிரா வங்கிருந்து
நிமலனும் பாண்டு ரங்க னுமகீர் தணிகழ்த்தித்
திமிரநீங் கியபின் னந்தச் சமாதியைச் சேவைய செய்து (ராகு)

அங்கிருந் தகன்று தம்மூர்க் கணுகுண ரிரிநா மங்கள்
பொங்குறப் பஜித்துக் கொண்டெப போதுந்தங் குருவை யெண்ணித்
தங்கின ராதலாலே ஜலத்தோடு ஜலஞ்சேர்ந் தென்ன
மங்கலில் லாத கீர்த்தி ஐநார்த்தனா தாமாய் வாழ்ந்தார். (ராகு)

வேறு

ஒருதி னத்துறுஜ நார்த்தனர் பூமிந் ருள்ள ளாவுஜட மூடரை யெல்லாம்
திருநி றத்தவன தன்பர்க ளாகச் செய்ய வெண்ணியுறு நாதரை நோக்கிப்
பெருநி லத்திலுள கீர்த்தம னைத்தும் பெட்டின் மூழ்கிடவ னுள்ளவ ருய்யக்
கருதி யச்சுதன தொண்டுகழ் கூ றிக் கண்டு நிச்சரண டைந்தவர் கட்டு (ராகு)

நன்றனுக் கிரக மின்பினி யற்றி நண்ணு கென்றுசொல நாதர்ம கிழ்ந்து
துன்றுசற் குருவை நீங்கும னத்துட் டென்பு சற்றுடைய ராகிவ ணங்கிச்
சென்று றக்குருவி னல்லிடை பெற்றுத் தீர்த்த யாத்திகாகு றித்தனர் சென்றார்
ஒன்று மொவ்வொருத லங்களு மங்கே யுற்ற தீர்த்தமும்வ ணங்கினர் மூழ்கி. ()

ஸ்ரீத ரன்றனது கீர்த்தன மோதிச் செறிவு கொண்டஜட மூடரை யெல்லாம்
காதல்கொண் டரித னன்பர்க ளாகக் கருணைசெய் தருன்பு ரிந்துக லந்து
மேத கும்படிதி ரிந்தனர் கோதா விரிந திக்களாயி லேமன ரம்யம்
ஆதல் செய்யுநக ராகிய பிரதிட் டான மேவியொரு சார்வில மர்த்தார். (ராகு)

அங்கு நான்பலவ மர்த்திட வெண்ணி யரித னுமமியல் கீர்த்தனை செய்து
தங்கு றும்பொழுது கேட்டவர் யாருஞ் சாற்று வோரையவ தாரபு மானென்
றெங்கு மிங்கிவரை நேர்பவர் யானென் றேத்தி யோதுமரி கீர்த்தன நாளும்
பொங்கு மன்பினெடு கேட்டனர் மேவப் புகலு நாதர்தனி யென்றுபொ ருளும்.

விட்டலன்புகலு வோரொடு கூடி மேவு கீர்த்தனைவி னம்பில வர்க்குக்
கிட்ட ருஞ்சிரம மாறுமெ னுவோர் தீத வேதியனு ருக்கொடு மேவிக்
கொட்ட கங்கையுறு தாளம்வி னங்கக் கூடி நாதர்முது கின்புற நின்று
முட்ட றும்படிதொ டர்த்தவ னோடு மொழித ருங்கவிமொ ழிந்தன னுற்றான். ()

உற்ற நாண்முதலு ணைப்பன கேட்போ ருடனும் றந்துபொ ருளின்மய மாகப்
பற்ற லாகிவரு நாள்களி லோர்நாள் பகரு நாதருயர் கண்ணை யந்தி
நற்று முற்சவந டத்திட வேண்டு நாமெலோ ருமென நண்ணிய திச்சை
மற்ற தற்கிசைவு செய்ய்மென வவ்வூர் வாழ்வ தாகிவின வுத்தன வான்கள். ()

கிளரு முற்சுவம தற்குறு சாமக் கிரியை யாவும்வினா விற்குவி வாக்கத்
தளர்வில் ஞானமிகு நாதர்தெ ரிந்து தமதுசற் குருவு மேவுற வேண்டி.
வளர்வ தானவுயர் பைடண முறவோர் மறைய வன்றனையனுப்பவவன்போய்த்
ஞானவமா லெனவி னங்கும வர்க்குத் தொழுது சொல்லலுமி குந்தன ரின்பம் ()

தங்கு ம்பமொடு வேண்வே கொண்டு சார்ங்க பாணிபுகழ் சாற்றுத லாகிப்
பொங்கு மாயிலுயர் நாதரிருக்கும் புரநெ ருங்கவரு போதெதி றேநேர்
நிங்கு தீரவருள் செய்து தத்தாத் தினாய னாபபுகுஜ நார்த்தனார் தேர்ந்து
கொங்கு றும்பதும் பாதம்வ ணங்கிக் குறைவி லாதவாகு ணங்கன்பு கழந்தார் ()

புகழு கின்றவரை மார்பொட ணைத்துப் பொருவி லாதவனு னகருறு சீடன்
திகழு ஞானநல னுக்குயர் காதல் செய்து நானுமவன் வாழ்மட வாசற்
கிகழ்வில் பாலனைன யானினி தெய்தி யேசது கீர்த்தனமவி னுயு ரின்பம்
தகவி ணங்கியுறு கின்றன னென்று சாற்றி நாதாவயி னோட னா வந்தார (ளஎஉ.)

நன்னயத் தொடவர் சந்நிதி நின்று நாத றேயுமது நற்குரு வந்தார்
என்ன வுட்களிது றும்பவெ முந்தங் கேக நாதாகுரு வினம னெய்தித
துன்ன ருட்புகழ்கள் சொல்லிந யந்தித் தூர ிர்வரவு செய் ததை யுன்னில்
முன்ன டொத்தவமி யற்றின னென் னொமொழியவந் தவர்த ஸ்ரீஇயுண்மகி ழ்ந்தார்

வந்த சற்குருவை யுட்கொடு சென்று மணிம யத்தவிசி ருக்கவ மைததே
ஐந்த மெத்தபதி னேருப சாரத் தடைவு டன்பதம்வி ளக்கிய தீரத்தம்
முந்த வுட்கொடுபி னுற்சவ மேவ முயல்வு செய்துபல சம்பரம மாகச்
சந்த மெய்ச் சுருதி யோரினி துண்ணச் சமைவு செய்துவிப வம்பெரி தாக ()

கண்ண ணைத்தவிசி நண்ணுதல் செய்து கருதுசற் குருவை யும்புடை வைகப்
பண்ணி நாதரெதிர் நின்றரு ளிக்கோ பாலன் மெய்ச்சரிதை பன்னுத லுற்றார்
உண்ணி லைத்தகுரு வோடது கேட்க லுற்ற யாவருமி கக்களி யெய்தி
அண்ணி மற்றிவரி யற்றுக தைக்கின் பமைவு கானமொடு தாளமி சைத்தே ()

உதவி யானசக பாடிகி டைத்திங் குறுதன் மிக்கநல னென்றுவி யந்தார்
முதல்வ னுக்கினிதி னோதி செய்து முந்து பின்புபிர சாதமு நல்கி
இதம தாயினவி தங்களி யற்றி யெட்டு நாளளவி னும்பக லெல்லாம்
பதநல் வேதியரு ண்செய்தி ராவிற் பதும் நாபனுயர் கீர்த்தனை பாடி (ளஎக)

ஒன்ப தானநவ மித்தின மன்றங் கோங்கு பாகவத மோதிய கண்ணன்
இன்ப லீலைகளெ லாம்வினை யாடி யெய்து றுந்தசமி யன்றிய மெல்லாம்
அன்பு மேவுறமு முக்குதல் செய்து ரணிய தாகவலம் வந்துறு கண்ணன்
முன்பு மேவுமட மெய்தவ ஷைத்து முந்து மாரதியெ ட்த்தினி தாக. (ளஎஎ)

யாவ ருக்குமிய லும்பிா சாத மீந்த பின்புவரு சற்குரு நாதர்
தாவ ர்ப்புரியு நாதரை நோக்கித் தனிய ஞானசக பாடி யுனக்கிங்
கேவ ரத்தவமி யற்றினை யோமற் நிவனி யம்புமிசை யின்கரை கண்டோன்
ஆவன் மிக்கசது ரன்புரம் வேறே யான தன்றியமை செய்கைக ளொன்றே. ()

இப்ப டிக்கியலு தம்மிரு வர்க்கு மென்று மோர்பிரிவி லாம லிருக்க
ஒப்பி லச்ச்தனை வேண்டிது கின்ற துள்ள மெற்கெனவு னாத்தனர் நாதர்
தப்ப றத்திகழ்வு றஞ்சக பாடி தன்னை நோக்கியும் தூதொது பேபொன்
தெப்பி கிற்கவென லூர்நில யில்லைத்தெரியுநல்லவரி டத்துறை கிற்பேன் (ளஎக)

விட்ட லன்பெயரொ னக்குது மைப்போன் மேவு நல்லவர்கி டைத்தில ராதல் இட்ட தும்வயினி சைந்துறை கின்றே னேது மாயையிலெ யென்றலு நாதர் மட்ட றுங்களிது ளும்பின் னொன்றும் வசிமி னென்னிடையெனச்சொலி நாணு கிட்ட லும்பரம சற்குரு வானோர் கிளரு நாததாயி ருத்திய கன்றார். (ராஅ௮)

வேறு.

பின்பேக நாதர்தினங் தோறுமரி கீர்த்தனங்கள் பேணிப் பாடி அன்போடங் குறுகாலம் பண்டரியி லொருமறையோ னருள்வி டோபாத் தன்பால் னச்சகுண வுருக்காணத் தினந்தோறுஞ் சந்தர பாகை இன்பானீ யம்படிந்து தினமுமரி திருநாம மேத்தி வந்தான். (ராஅ௯)

வருமவனுக் கருள்பெருகிப் பாண்டிரங்க னவன்கனவில் வந்துநீ யென் அருளுருவைக் காணநினைத் தாற்பிரதிட் டானநக ரடைந்து நாதர் பெருகுமரி கீர்த்தனஞ்செய் பொழுதுசுக பாடியாய்ப் பின்பு நிற்பேன் தெருளவுணர் கெனவுடைத்தான் விழித்துவியந் துடனவ்வூர் சென்றுசேர்ந்தான்

சென்றமறை யோனேக நாதர்கதை செயுஞ்சுமயம் சேர்ந்தன் னூர்பின் நின்றசுக பாடியைக்கண் டுடன்வணங்க வவ்வுருவ நீங்கி நேமி மின்றயங்கு சங்கிலங்கு திருக்கரங்க ளொமுகுடம் விளங்கக் காதிற் றுன்றணிசுண் டலம்விளங்கக் கேழூர் தோள்விளங்கத் தோன்றி நின்றான். ()

நின்றநுள்பீ தாம்பரனை நாதரொடு சுகோதாக்க ணிலவக் கண்டு நன்றுஐய ஐயவென்று சாஷ்டாங்க மாகவொளிர் நளின பாதம் ஒன்றவணங் கிப்பலவா றுண்மகிழ்ந்து போற்றினு ருடனம் றைந்தான் அன்றடைந்த வேதியனு மனைவருமந் நாதர்திரு வடிகள் போற்றி (ராஅ௧)

பன்னிரண்டான் மெக்குவிடோ பாவந்து சுகபாடி யாகப்பாடி மன்னினனென் றுலுமது மகிமையெவர் மகிதலத்தில் வழுத்த வல்லார் நன்னிலையீ றொன்போற்ற நாதரருள் பாண்டிரங்க னம்பால் வந்து துன்னினன்மெய் வருத்தவெனச் சொலியந்து வியந்துதம்மூர் துதித்துச் சேர்

வேறு

[ந்தார். (ராஅ௧)]

வாழநா னொருநா னேக நாதர்பால் வசிப்போ ராகித் தாமுமுத் தவொன் போர்மற் றவர்சாண் டாழ்ந்து சாமி குழுதும் வாக்காற் பாக வதஞ்சொலக் கேட்க வேண்டி ஆழுமெ னபேணுகை நிர வருள்கவென் றினிது வேண்ட. (ராஅ௧)

நன்றென வேக நாதர் நாடியுத் தமதி னம்பார்த் தன்றுதொட் டினிய பாக வதம்படித் தருத்தஞ் செய்து துன்றிய நாளி லோர்நா டொழ்த்தகும் பாண்டு ரங்கன் குன்றலின் மறையோ னாகி வந்துநா தரைக்கும் பிட்டான். (ராஅ௨)

வணங்கின் றவனை நாதர் மார்புற வணத்திருத்தி இணங்குதும் பேரொ னூரொன் னெனநிலை யில்லை வாழார் குணங்களா லுயர்ந்தி றொன்பேர் கேசவன் குல்லை வீசு மணங்கமழ் மார்பன் கீர்த்தி யாயபா கவதந் தன்னை (ராஅ௩)

வாசித்துப் பொருள்சொல் கின்றீ றொணப்பலர் வழுத்தக் கேட்டு நேசித்துக் கேட்க வந்தே னிரந்தர மென்று கூற யோசித்துக் கேட்க வந்த துத்தம மிகநன் றென்று பூசித்துப் படித்து வந்தார் தினந்தோறும் பொருந்த வோர்நான். (ராஅ௪)

இரவிரு சாமஞ் சென்ற பின்னரீ ரிருவர் தேசாந்
தரர்மறை யோர்வந் தேக நாதரைச் சார்ந்து கண்டு
பரவிய தான வெங்கள் பசிதவிர்த் தருள்க வென்ன
வரவின ருளையைக் கேட்டு மனைவியாங் கிரிஜா பாயி (ராகு)

தனையழைத் திவர்க்கு ணந் தருகென வினாவிற் கூற
மனைவியார் சமைக்கக் காட்ட மிலையென வருந்திக் கூற
இனையவீ டெல்லாங் காட்ட மாயுற விலையென் று யே
நனைவிரி குழலா யென்று நண்ணுமுத் தவனாக் கூவி. (ராகு)

இந்தவீட் டினையி ரித்து விறகிவட் கீதியென்றார்
முந்தவர் பிரிக்கக் கால நீருமே யெனமொ ழிந்தார்
சந்தரநாதர் கேட்டு வினாவுகொண டினிது தூங்கும்
சந்தமால் கட்டில் போழ்ந்து தந்துடன் சமைத்தி யென்றார். (ராகு)

கட்டிலாம் விறகு கொண்டு கணவர்சொற் பமச மைத்துத்
திட்டமாய் வந்தோ ருண்ணத் திருத்தியெய் துடன்ற மூலம்
கிட்டெக் கணையு மீயக் கிடைத்தவர் நாதா தம்மை
மட்டற வுவந்து வாழ்த்திக் விடைபெற்று வழிக்கொண் டாரோ (ராகு)

சிலபகல் கழிந்த பின்புசி ரார்த்தம்வந் துற்ற தாகப
பலமறை யோர்க்குங் கூறிப பண்புடன் சமைத்தி ருக்க
நலமிரு நாத ருள்ள நாடுதற் குன்னி யாங்கு
வலதிரி மூர்த்தி யானோர் பகீரக ளாகி வந்தார். (ராகு)

நாதரைக் கண்டுமிக்க பசியொடு நாங்கள் வந்தோம
ஆதரித் தன்ன மிட்டெம் பசியவித துடுக வென்றோ
காதலி யாராக் கூவிக்க டுதன்ன மிடச்செய் விததே
ஒதரு முபசா ரத்தோ ணெச்செய்தா ருண்ட பின்பு. (ராகு)

தக்கண தாம்பூ லந்தந் தனர்பின்னு முபச ரிக்க
மிக்கமூ வருமின் புற்று வருணபே தம்வேண் டாரொன்
றெக்கமற் றவர்க்குத் தங்க ளருவங்கன் காட்டக் கண்டு
தொக்கவர் தமைச்சே வித்துத் துதித்தன லோ நாதர். (ராகு)

அவர்துதித் துறுபோ தெய்து மன்னவர் பகீரக ளாகி
யவனபா ஷையிற்ற மக்கங் கன்னமிட் டதனுக் காகத்
தவனனி துதித்துத் தாம்பூ லந்தமக் கின்ப தாகப
பவளவாய் சிவப்பக் கொண்டு பாங்குற வமரும் வேலை.. (ராகு)

நாதர்வீட் டென்ப தாக நணுகுறு மறையோர் கண்டு
ஜாகியி லிழிப கீரக டமக்கின்றோ தனந்தந் தாயால்
நீதகாய் மறையோ னாக வெண்ச்சினத் தொடுநிந் தித்துட்
போதரார் போய்நாட் டான்மைக் காரன்பா லிதுபு கன்றார். (ராகு)

அவ்வதி காரி யேக நாதரை யழைத்துச் சாதி
செவ்வனில் பகீரக ளுக்குச் சிரார்த்தத்தி லன்ன மிட்டார்
ஒவ்வமோ யாவர்க் கேனு மெனவின வறலு நாதர்
எவ்வுமே பசித்து வந்தார்க் கிட்டன னைன நீவீர். (ராகு)

அதுபொறுத் தருளி வேறே யமைத்துன சசிய தாகக்
கதுமெனச் சிரார்த்த முற்றிக் களித்துன வேண்டு மென்று
துதிசெய வவன்கே ளாமற் சொலுஞ்சிரார்த் தத்தில் வந்தும்
பிதிராண் பாரேல் யாமும் வந்துணப் பெறுது மென்றான். (௨௮)

எம்பிதிர் வந்துண் பார்ந் றொய்துமென் றுடன் கொண் டேகித்
தம்பதி தனிற் பி துர்க்குஞ் சார்ந்தவர் தமக்கு மன்னம்
பம்புறப் படைக்கச் செய்து பிதாக்கோப் பார்த்து வேண்ட
நம்புறு பிதாக்கன் வந்து ஞாநாபு சிக்கப் பெற்றார். (௨௮௧)

உண்டன ரமுது கண்டா ருடனுறு மறையோ ஁ல்லாம்
வண்டமர் துளவி னானே நாதனாய் வந்தா னென்றுட்
கொண்டனர் பயந்து தாமுங் கூடலின் டனர்பின் பார்க்கும்
தண்டலி னாதர் தாம்பூ லந்தத்து விடையுந் தந்தார். (௨௮௨)

இரவுற ஹரிதன் கீர்த்தி யேத்தியா ரதியுஞ் செய்து
பரவுறு பிரசா தந்தந் தனர்வினும் பண்பி னோர்க்கு
விரவுமங் லூரில் வாழ்வேண் வேதியன் கிரவுண் தாசன்
திரமொடு காளி தன்னைச் சிந்தித்துக் கவிசெய் வோளுய். (௨௮௩)

நாத ரால்வான் மீகி நலின்றரா மாய ணம்போல்
சீரபா கிருதந் தன்னிற் செய்தனன் யுத்த காண்டம்
நேரதா கியபோ தோர்ந்த நிறைமறையவொல் லோரும்
சீரதாய் வியந்து நாதர் பாற்சென்று செப்பு கின்றார். (௨௮௪)

காளிதன் வரத்தி னாலே கவிஞ னாய்க் கிரவுண் தாசன்
நீளிரா மாய ணத்தை நிகழ்பிரா கிருதந் தன்னில்
கோளிருங் கவிசெய் கின்றான் கூறுமக் கவிக்கு நேரில்
கேளிரோ வென்றார் நாத ரபிகழ் கிளத்து கின்றான். (௨௮௫)

நன்றுநன் றெனம கிழந்தா னொருநின் நன் னிர ராவில்
சென்றுறு கிரவுண் தாசன் கனவிடைச் சேரு நாளை
ஓன்றுத யத்து னக்கு மரணமுண் டாகு மோர்தி
என்றனன் காளி கிரவுண் தாசன்கண் விழித்தெ முந்தான். (௨௮௬)

புரிவுறு கிரந்த முற்றும்புரண மாகு முன்னே
பரிவுறமரண நேர்வ தேததைப் பாது காத்தற்
சூரியதொன் றுண்டோ வென்னு யோசித்துப் பலவு முன்னிச்
சரிவரா தேக நாதர் பாற்செல நக்க தென்னு. (௨௮௭)

செயும்பிர பந்தங்கொண்டு சென்றுறப் பரித பித்துத்
துயிலவர் விழிக்கச் செய்து துணைச்சரண் டாழ்ந்து வேண்டி
உயும்வகை யியற்று மீது முடியுமு னுகயத் தாவி
நையமுடி வுறுமென் றெய்திக் காளியே நலின்ற ளாதல். (௨௮௮)

குறைவுறு தினை நீரோ முடித்தருள் கூரு மென்றான்
மறைவல நாத ரன்னான் வரைந்தபுத் தகத்தை வாங்கி
முறையுற ழோக்கி யன்பின் பொழிகவி நனின் றென்னு
நிறைவுற லொருவர் வாக்கே லினிதென நிகழ்த்தி யீது. (௨௮௯)

முடிவுறு மனவுங் காலன் முந்துற னும்மு னீவீர்
கடிமனை செல்க வச்சங் கடிந்தென்று கூறக் கேட்டு
நெடிதவ ரடியிற் றுழந்து நிரம்பவா னந்தங் கொண்டு
விடியுமுன் மனைக்குள் வந்தான் விரும்புதான் முடிக்க லானான் (உாடு)

வேறு.

தாவில்கரு நாடகதே சத்தின்மிருந் தனவானோ வணிகன் ருங்
மேவியபண் டரிநாதன் றனக்கன்பன் மிகுதருமன் விளங்க லாகித்
தேவியலி லனைத்துநிரம் புறவிடோ பாவருவந் திகழ்சொர் னத்தால்
மாவியல்பு பெறவமைத்துப் பிரதிட்டை செயசுகதினம் வகுததி டுந்தான் ()

அக்காலத் தொருதினத்தி ராத்திரியி லவனகனவி லருள்வி டோபாப
புக்காசி றேவகிரி தன்னின்மிகு பத்திரோன் மணியாய்ப் பெ ர்த
தக்காரா கியவேக நாதரிடை நீபுகுநது தருதி யான
மிக்கான விக்கிரகந் தனையலையே லுனக்குமிகு துணை மேவு. (உகஉ)

எனவுரைக்க வணிகன்விழித் தெழுந்துதுய ருறவெய்கி விடிநத பின்றன்
கனவுநிலை தனைமறையோக் குரைக்கவவ ரிக்கனவு கண்ட வாறே
தினமொருமூன் றுந்தெரிந்தா லப்படியே நாதரிடைச சோதது கென்றார்
அனவிதமெ மூன்றுதின முங்கண்டான் கனவுடனே யவாபா செய்தி (உக௩)

விக்கிரகந் தனையெடுத்துக் கொண்டு சென்று நாதாமுன்பு விளங்க டைத்துத்
தொக்கவொரு மூன்றுதின முங்கண்ட கனவுதனைச சொல்ல நாதா
தக்கதொரு விக்கிரக செனந்தரியந் தனைநோக்கிச் சந்தோ ஷிதது
மிக்கவன்பு கொண்டதனை மாற்பொடீணை துகருறித்து விளம்புகின்றார் (உக௪)

கருணைநிரை யறுகடலே கண்ணாபாண் டெங்காகா ருத்தா நீசெய்
தருளுவதை யெவாநிறம்பப் புகழுறுவா னொண்பாலவா முடித்து திதது
மருவுநல முகூர்த்தத்தி லவ்வாராக் கறிவிதது மகிழ்சொரா டங்கரு
தெருளுமதைப் பதிட்டைசெய்தி டொட்டுபசா ரமுமபுரிந்து திகழ நோக்கி. ()

வெண்ணையெக்கைக் கொண்டுநின்று விட்டலநீயிதவிழுங்கவேண்டுமென்று
கண்ணபிரா ணைத்துதிக்க வுடன் செவ்வாய் நிறத்தருந்தக கண்டார யாரும்
எண்ணநிரம் புறுகளிப்போ டினிதுஜய ஜயவெனநன் கேததிக கண்ணன்
றண்ணளிகன் றெனவியந்து நாதரையும் போற்றிசெய்து தாழந்து நின்றார். ()

பின் பெல்லோ ருந்திரண்டு மூர்த்திதனை வலமவந்து பெரிது போற்ற
அன்புகொடு பிராமணசந் தர்ப்பணஞ்செய் தடைவொடுதக் கண்தாம் பூலம்
இன்புபெற வுதவினார் நாதர்வணி கன்புரிந்த யாவங் கண்டு
தன்பதிவிட் டலனொருகா லேனும்வந்து புரியுமகோற்சவங்கொண்டாள ()

எண்ணியுட் னேகநா தனானோக்கிப் பணிந்துதுதித் தென்னூர்க் கெய்தி
நண்ணியவிட் டலன்றனக்கு நாயகியா முருக்குமணி நங்கை தோன்றப்
பண்ணியறி விக்கின்றேன் கண்ணபிரான் றனைக்கொண்டு பரவென் னூர்க்குப
பண்ணியோ வந்துமணம் புரிந்தருள வேண்டுமென்ப புகல நாதர் (உாடு௮)

மிகிழ்ந்துதன்பா டாகவுடன் வணிகன்விடை பெற்றவரை வணங்கிச் சென்று
மிகுந்தசெனந் தரியமுற வருக்குமணி விக்கிரகம் விளங்கச் செய்து
தருந்த முகூர்த் தம்பார்த்து நிச்சயித்து நாதனுடன் தன்னார் நாதர்
புகுந்தருளச் சொலியனுப்பி னுன்றெரிந்து நாதருளம் பூரிப்பாகி (உாடு௯)

மங்களவாத் தியமுடிங்கச் சகலபரி வாரமுடன் வரவி டோபா
அங்கனுறத் கொடுவணிக னூர்க்கருகு மேவவவ நெதிர்கொண் டண்மித்
தங்கன்பரி சனங்களுடன் சகலமரி யாதைகளுந் தழைக்கச்செய்து
பொங்கமகிழ் வுடனழைத்துப் போந்துறிய மித்தமனை புருதச் செய்து (உஅஉ)

ரிச்சயித்த முகூர்த்தத்தே சகல சம்பிர மங்களுடனியதி மேவப்
பச்செழுமில் வண்ணனுஞ் செம் பதுமமலர் மகளுந்தம் பதிக ளாக
இச்செழு மணம்புரிந்து பிராமணசந் தர்ப்பணமு மியற்றி நாதர்
அச்சதன்றன் கீர்த்தனங்க டி னந்தோறு மொருதிங்க ளளவுஞ் செய்தார். ()

வினவியவவர் தனிலுள்ளோர் ஞானபத்தி மிகமேவ வணிகன் பெண்டு
தனமுதலி யனவுதவக் கொண் டபரி வாரங்க டழைத்துச் சூழக்
கனமிகும்ப கனகோஷ முறச்சீதர்மேற் றம்பதிகள் கவினவேற்றி
மனமகிழ்தம் மூர்க்குவத்து பதிட்டைசெய்து கீர்த்தனங்கள் வருத்தி வாழ்த்தார்

வேறு

வாழநா னோர்காட் டம்பால் வசிககுமுத் தவரை நோக்கி
வேழமுன் கூட வந்தோன் பண்டரி மேவி யாரும்
சாழும்விட் டலன்றன் பாதத் தரிசித்து மீளுங் காலும்
கேழுலா வுறவி வாகங் கெழுமியிப் குறைத லான (உஉ௩)

விட்டலன் றனைப்பூசித்து வருகென விளம்பி நாதர்
முட்டி. ல்சா துக்க னோடி தானமத் துளமு ழங்கத்
தொட்டவீ ணையின்மா னும் துளங்குறத் துதித்துச் கொண்டு
கிட்டினர் சந்திர பாகை கிளருந் ராடுங் காலை (உஉ௪)

அங்குள பாண்டு மங்க னர்ச்சகர் வேசமாகிப்
பொங்குறு மண்பின் மிக்குப் பொருந்துறு மேக நாதன்
தங்குமிங் கெண்ணக் காண வந்தனன் சந்திர பாகைத்
துங்கரீ ராடு கின்று னாதலா னீவிர் சூழ்ந்து. (உஉ௫)

யான்வெளி வரும்போ தெய்தும் யாவையும் விளங்கக் கொண்டு
தூன்முறை யெதிர்கொண் டேத்தி துவன்மரி யாதை யாவும்
மேன்மிகப் புரிந்த ழைத்து வருகென விளம்பக் கேட்டு
நான்மறை யவொல் லோரு நன்றுநன் றெனவி யந்து. (உஉ௬)

அகிலகா ரணஞ் சாத னுணையின் படிதப் பாமல்
சகலவாத் தியமுங் கோவந் தரவிரு துகளுஞ் சூழப்
புகலருஞ் சந்திர பாகை பொருந்தினோர் தமைக்கண் டேத்திக்
ககபதி நாதன் சொன்ன படிதனைக் கழறக்கேட்டார். (உஉ௭)

பரமவா னந்த ம்பாடிப் பாண்டுநங் கனைப்பல் லாறு
சரதமாந் துதிகள் கொண்டு சகலசம் பிரமத் தோடு
வரமிகு புண்டலீகர் மலரடி வணங்கிப்போற்றிப்
புரம்வலம் வந்துமேவிப் புள்ளர சுறுதம்பத்தில். (உஉ௮)

அங்கமோ டாட்டுந் தாழ வணங்கின ராகிக் கோயிற்
செங்கண்மே னிலைசெய் தாளுஞ் சீதரன் றனைச்சே வித்துப்
பொங்குமா னந்தக் கண்ணீர் பொழிதரத் தழுவிப் போற்றிச்
தங்கினர் நானுள் காறுந் தரிசித்துக் கொண்டு மேவ, (உஉ௯)

சுதிர்த்தசித் திதியி லேயர்ச் சகன்கண வேச மாகி
முதுமறைப் பொருளேயான விட்டல மூர்த்தி யின்று
சுதுமெனப் பானுதாசன் கதையைக்கேர்த் தனங்களாக்கிப்
புதுமைசெய் தேத்து கென்னப் புகன்றன னாதர் கெட்க.

(௨௩௦)

வீனவியா னந்தங் கொண்டு மேவுதங் குலத்தோ ரான
தினகர தாசர் கீர்த்தி தெரியக்கோத் தனங்க ளாககிப்
பனகசத் துருகம் பத்தி னமரின்று பாடிப் போற்றி
அனக பிர சாதந் தந்தவ கருள்பெற்றுத் தமமூர் சென்றார்.

(௨௩௧)

வேறு

சென்றி ருந்துதி னந்தொறு மால்புக
மென்ற பாகவ தம்பக லெய்துற
மன்ற வோதி வருமிர வின்கணமால
நின்ற கீர்த்தன நீதியிற் பாடுவார்.

(௨௩௨)

ஆன நாளொரு நாளவர் தமமுகம்
மான வேதிய னாவடி வங்கொடு
ஞான கேசவ நாமம்பு னைந்தவா
தான மேவித்த யங்குறும் விட்டலன்

(௨௩௩)

பார்த்திங் கெய்தின னாண்டு னிராண்டு
தீர்த்த யாத்தினை செல்வ னினியென
வார்த்தை கேட்டுவ ணங்கிசசென் றெங்கணுய
பேர்த்தும் வந்துமைக் காண்பபெ ரிதருள்

(௨௩௪)

செய்க வென்னநன் றென்றுடன் சென்றனன்
ஜயன் பின்புதி னந்தொறு மாங்கவா
மெய்யன் போடுவி ளம்புபு மாணமும்
தெய்வ கீர்த்தன முஞ்செவி சேரவே.

(௨௩௫)

வெளியி ருந்துசத் பாலிக னாகியும்
எளிய னானரா னாவேன்பு லையனும்
களிகொ ளும்மவன் காதலி யும்வி னாய்த்
தெளிம னத்தினர் செல்வழி யாவையும.

(௨௩௬)

குப்பை போக்கிச்சுத் தப்படுத் திக்கொடு
தப்பின் மெய்ப்பொரு ளேயிவர் தாமென
ஒப்பி னாதரை யுன்னித்தி னந்தொறும்
திப்பி யத்தவ னாத்நரி சித்துளார்.

(௨௩௭)

இன்ன வாறவ றொய்துறு நாளொர்நான்
அன்ன வன்றனை நோக்கிய வன்புணர்
பன்னி விட்டல னேயிந்தப் பாரொலாம்
நன்ன லம்பெற நண்ணின னாதராய்.

(௨௩௮)

என்ப துண்மையி னாவார் யாமினி
தன்பி னாட்டி முதொரு வேளைகொண்
தன்பி மாவொ னினங்கு லத்துடன்
மன்பி யுறும் பதம வைகுவ மென்றனன்

(௨௩௯)

எனவி னூவிய வன்பெரி தின்பமாய்
அனகர் தாந்தனி யாயுறு போதெதிர்
நனய மேவவ ணங்கின்ன கேத்தியெம்
இனமெ லாமப வர்க்கத்தை யெய்தவே. (௨௪௦)

ஒருதி னத்தென் பவனத்தி லுற்றியான்
தருச வைக்கறி தம்மொ டுணவுணப்
பெரிது நீரருள் செய்கெனப் பேசினான்
தெருளி னாவ னன்பினேத் தேர்ந்தனர். (௨௪௧)

நின்க ருத்தின் படி. நிறை வேற்றுவேன்
நன்கெ னச்சொல நாதனைக் கைதொழுஉ.
தென்க ருத்துநி றைந்ததென் றில்லவன்
புன்க ணீங்கப்பு கன்றன் போயரோ. (௨௪௨)

வழுத்தக் கேட்டும கிழந்து மறுதினம்
தழைத்த வன்புத கச்சமை யற்செய்து
பழுத்த ஞானப்ப ருணிதர் தம்மைநீ
அழைத்து வாவென்ற றைந்தன் ளன்பற்கே. (௨௪௩)

நாதர் நானந டத்திவ ரும்வழிப்
போதல் செய்துவ ணங்கிப் புனாயிலீர்
ஒத னஞ்சமைத் துற்றது னற்குநீர்
காதன் மேவிவ ருக்க டி. தென்றான். (௨௪௪)

தனிவந் தார்நன்றெ னப்பின்பு சார்சரும்
புனித வேதியர் கேட்டுப்பொ ருதுளம்
முனிவு கொண்டு புலையனின் முந்தினீர்
இனித ருந்தற் கிசைந்ததிங் கேற்குமோ. (௨௪௫)

இசையு மற்றிதற் கேதருந் தண்டதும்
மிசைசு மத்திட வேண்டமென் றுரதற்
கசைவி லுள்ளத் தறுபகை செற்றுவெம்
பசைய றத்தரி பத்தியில் விஞ்சினோன். (௨௪௬)

பரம சீலனி வுணப்ப றையனென்
றுரன்மி கத்தெளிந் திருணாக் கத்தகா
திரவு கண்டுநன் றென்றனன் யானதைத்
திரனு ளீர்கமை செய்தருள் கென்றனர். (௨௪௭)

வேண்டல் கொண்டில ராய்மறை வேதியர்
பூண்ட தண்டம்பொ றுக்ககி லீடொனில்
நீண்ட ஜாகியி னின்றங்க ழிப்பமென்
ருண்டந் நாதர் தமையழைத் தேகினார். (௨௪௮)

பெருகி யாற்றிடை வைத்துப்பி ராய்ச்சித்தம்
தருவ தானத குதியெ லாங்கண்டு
மருவு ராண வெனுமவன் மம்மர்கொண்
டருகி யோடி மனைவிக்க றைந்தனன். (௨௪௯)

கேட்டு மற்றவ ணுதர்கி டைத்துநம்
வீட்டு ணுொனி வித்தினம் வீவது
கூட்டு வேணெனக் கூற வவனவன்
மாட்டு மேவுவ ருத்தம் கற்றுவான்.

(உ௭௦)

நாதர் தினத யாளர்நம் வேண்டலிற்
காதல் செய்தருள் கிற்பர்க லங்கனீ
போதல் செய்கில ணென்னிற்பொ ருந்தியாம்
வீதல் செய்குவ மென்றுடன் மீண்டனன்

(உ௭௧)

சிந்து விற்றண்டஞ் செய்வித்துக் கொண்டமுய
முந்து ஞானமு திர்வுறு நாதாபால்
வந்து கண்டுவ ணங்கிவ ருகென
நொந்து கூறநன் றென்றுது வன்றனா

(உ௭௨)

வருவ ணென்றுண் மகிழ்ந்து திடமுறீஇ
மருவி னானக மெய்திவ ரும்வழி
கருதி நோக்கின னாகக்க களாயுறாஉம
பொருவில் வேதியா கேட்டுபு முங்கினா.

(உ௭௩)

முன்னா நீயிர்மொ ழிந்ததற கேதண்டம
நன்ன திக்கரை நாடிச்செ யும்பொழு
தின்ன மும்புகல் கின்றனி ணெங்கணமுன்
என்ன செய்வ திதற்கென வெண்ணினா.

(உ௭௪)

ஆகிச் செய்வ தனைத்தும்பு ரிந்தந்த
யோகி யைக்கொடு வீட்டசுத துய்த்தயிரா
போகி யற்றிலும் பொய்சொலகி லாரிவா
ஏகி யற்றுவ ணென்றகங் காததனா

(உ௭௫)

மேவு நாதர்தம் வீட்டிடைத் தாஞ்செயும
தேவ தார்ச்சனை செய்துபி ராமணாக
காவ தாமமு தாதியுஞ் செய்வித்துத
தாவி லன்னந் தகவருந் திபயின்பு

(உ௭௬)

சொல்ல பாகவதந்தொடங் குற்றவவ்
வெல்லை ராண வெனுமவன் கூப்பிட
வல்லைப் பின்பு வருகிறே னீமுன்பு
செல்லுகென்னத் திடஞ்செப்பிப்போக்கினா

(உ௭௭)

போக்கி வீட்டல ணைப்புந்தி நேருற
ஆக்கி நீசன தன்புரி நைவுறச்
சீக்கி ரத்தருள் செய்கென வேண்டினா
ஊக்கிப்பாகவ தஞ்சொல லுற்றனர்.

(உ௭௮)

நாதர் விவண்டலை நன்குதெ ரிந்துடன்
சித ஈன்புலை யன்மனை சென்றனன்
கூறு ணுதரு ருக்கொடு கண்டனன்
பாதுபுகைய மேத்திப் பணிந்தனன்

(உ௭௯)

ஆதனத் தமாச்செய்து பசரித்
தோத னைக்கை நிகளு டண்மீன
மாத ருத்திகொடுபரி மாறச்செய்
தாத மதகின ருத்தின னுண்ணவே

(௨௯௦)

இங்கு நாத ரிருத்தல்செய் கின்றனர்
அங்கு நீசன யர்வது யாதெனத்
தங்கு நிற்புற மற்றவர் சாதினா
தெங்குங் காத்திருந் தானொண்ணி லாமரோ.

(௨௯௧)

எண்ணி நீசன கத்திடை யெய்திடங்
குண்ணு நாசரு ருவினைக் கண்டனர்
ஒண்ணு மோவி தெனவுடன் றோடிகள்
நண்ணு மில்லிடை நாசலாக் கண்டனர்

(௨௯௨)

சுண்ணிப் பாகம் தம்மினைக் கின்றனர்
புண்ணி புன்குலத் தானமு துண்கிரு
யாண்டுத் தேர் நிறுத்தி யென்றபோய்
மீண்டு பன்முறை கண்குவி டுத்தனர்.

(௨௯௩)

நிலையிற் பாகம் தஞ்சொல்லு பேயனா
புலையன் வீட்டிற் பொசித்தினை நெப்பாடி
குலையக் கேட்பதென் றேப்பாங் கூசினா
ஆலையப் பெற்றுள் ளகத்தங் மாறினா.

(௨௯௪)

வண்ணி தாசர் மகிமைவி ளம்புதற்
கண்டு மோவென் றறைத்தேக நாசனா
கண்டு பூசித்திம் கைதொழு தேத்தினர்
மண்டு த்தி மறைவர் யாருமே.

(௨௯௫)

வேறு

அவ்வுரி லொருமறையோற் கருமபெறலாய்ப் பரிசுக்கல்
கையாய்த்த ததுகொண்டு கனகஞ்செய் துறுகுடும்பம்
உய்வாறாய் வருகாலத் துறுமனைவி யொடுபுதல்வன்
நெவாச விற்றதனார்மற் றதனிலஞர் நண்ணினறாய்

(௨௯௬)

காசியாத் தினாசெலற்குக் கருதியுறு பரிசுக்கல்
மூசுவழி தனிற்றவரு மெனக்கொடுபோ தற்குமுன்னன்
ஆசிலவ ரிடத்திடைவைத் தகலமனத் தெண்ணியொரு
மாசுமில் நாத்தொன மற்றவாப்பாற் கொண்டசென்றான்.

(௨௯௭)

சென்றவர்த மடிவணங்கிச் சிறந்தபரி சக்கலிது
நன்றுதரும் யாத்தினாபோய் நான்வருங்கா றம்பிழையா
தொன்றவும சுகத்திடைவைத் துதவுகெனக் கையிற்கொடுக்க
அன்றவனை நோக்கியிஃ தாற்றுறுகற் களிலொன்றே.

(௨௯௮)

யாதிதற்கு மேன்மையென உவனிரும்பைப் பொன்னுக்கும்
மாதகவுள் ளதெனவன்ன மாட்சிபெற்ற தோல்தென்று
கோதறயாத் தினாமேவக் குறித்ததலந் தீர்த்தமெல்லாம்
தீதறநீர் போய்வருதி னொன்றுவிடை செய்சருளி

(௨௯௯)

மற்றவன்கண் காணநீரு மாலியம்பெய் குபபையிடைப்
பற்றுறவீ சினரதனைப் பார்த்திஃது வழுவுறுமேல்
நற்றவனோ தரத்தருவ தெனவணங்கித் தானடந்தான்
குற்றமறு நீர்த்தமெல்லாங் குறுகியன்பு கொடுபடிந்தான்.

(உ௭௮)

தூரண்டி யாத்தினாயு முளுற்றியபி னம்மறையோன்
சீராரு நாதரிடை வந்தவர்சே வடிவணங்கி
ஏராரு மெனதுபரி சக்கல்லை யீமினெனக்
காரார்மே னியனன்பர் காணவெறி குப்பையிலே

(உ௭௯)

கண்டெடுத்துக் கொள்ளுமெனக் குபபையிற்றே டிக்காணான் .
மண்டிர மத்துடனே மனத்துயர்விஞ் சினனாகி
அண்டினாகக் கேட்கநீர் வருமளவு மானகுபபை
கொண்டபல தரமாற்றிற் கொட்டினமிங் குறத்தேடி.

(உ௮௦)

கைப்படுமோ யாற்றிடைப்போய்க் கண்டெடுத்துக் கொள்கவென்றா
அப்படியோ வெனமறையோ னனாமிருந்து நாதபாபாத
தெப்படியா னுய்வதென விரக்கமனத் துள்ளவராய்த்
தப்பறயாற் றிடைக்காண்போஞ் சதுமறையீர் வருகவென்று

(உ௮௧)

கூய்க்கொடுசென் றூற்றினிடைக்கு ளித்தொருகை நிரம்புகற்கள
வாய்ப்புறக்கொண் டிவற்றிலுங்கல் யாதென்ன வம்மறையோன்
தேய்ப்புறத்தான் கொண்டுவந்த விருமபினிற்றேய்த் தொவ்வொருகல
லாய்ப்பார்க்க வவ்வளவும பரிசுக் லாயினவே

(உ௮௨)

மிகவியந்து நாதலாவிட் டலனேயென் றகம்விரும்பித்
தகவணங்கித் தனக்கொருகற் றுண்வேண்டு மெனக்கொண்டே
அகமடைந்தான் கொண்டகற்க னனைத்தையும்யாற்றிடைவீச
சகபதித னன்பர்நதி மூழ்கியகற் தாஞ்சார்ந்தா.

(உ௮௩)

வேறு.

மற்றோர் தினத்தல் விடைச்சோர றோர்நால்வா வந்து
கற்றோர் மடத்துட் சிலவொண் பொருள்கைக்கொ டேக
லுற்ற ருடனல் வருங்கண் டெரியாம லொடல்
அற்றார் தடவிக் கொடுநாதர் தூங்கங்கு வந்தா.

(உ௮௪)

நாட்டந் தெரிந்து தியானத் துறுநாதர் தம்மை
சீட்டன்பு கொண்டு பணிந்தா ரவணிற்றல் கண்டா
நாட்டங்கொ ணீவ் றொவொன் செயவந்தி னொன்னக
கேட்டங் கவரயாந் திருடற் கிவண்கிட்டி னேமால்.

(உ௮௫)

துரிசின் மடத்திற் பொருடொட் டனந்தொட்ட போதே
தெரியெம் விழிக டெரியா திவண்சேர்ந்து பெற்றோம்
பெரிதெம் விழிக னுமைப்போற் பெரியார்க னுண்டோ
அரிநிங் கணுக லெனத்தேர்ந் திலமாகி வந்தோம்.

(உ௮௬)

வந்தோம் புரிந்த பிழைதேவர் மன்னித்தல் வேண்டும்
முந்தா தரங்கொண் டெனப்போற்றி மொழிந்த போது
செந்தா மணாமேன் மகன்சேர் மணிமாற்ப னன்பர்
கண்ணு விகளைக் குறிக்கக் ககலெனம் வேண்டாம்.

(உ௮௭)

நீர்வேண் டெவதே திவணுள் ளதினேர்ந்து கொண்மின்
சோரீ ரெனமற் றவர்நாதர் சொல்வண்மை நோக்கிக்
கார்மே னியனைப் பொருவீர் நடுக்கங்கு றன்னில்
நேர்வீ ரொக்கன்ன மெம்வெம் பரிசீங்க வென்றார்.

(உஅ௮)

உடனே கிரிஜா பாயிதன் றுயிலை யுணர்த்தி
மடவாய் வினாவிற் சமையற்செய் துவந்த மால்வர்க்
கிடவேண்டு மென்ன மெனப்பெண் ணரசென்னு நங்கை
கிடமடக நல்லுண்டி யட்டிட் டினிதின்பு செய்ய

(உஅ௯)

அந்தப் பீரசாத முண்டன்பு மிக்காங் கவர்க்கு
முந்தைக் கெடுதூன் மதிநங்கி யம்மூர்த்தி தன்னால்
பர்த்தப் படுபாச நீங்கத் தையபண்பு பெற்றுச்
சீந்தைக் கிதமாய் விடைபெற் றுடன்செல்ல லாரார்.

(உஅ௨)

வேறு.

மறமுற்று தினங்க ளவயர்ந்து மன்னனால்
உற்றதண டச்சிறை யறைந்து போனகம
பெற்றிலன் பலவிதப் பீழை யாலுயிர்
முற்று றுமபல னாய்மோச னம்பெற்றி.

(உஅ௩)

வெளிவரும் பறையன் மெல்லென நடத்துசீர்
ஒளிவரு நாதர்தம் மடமு னோர்புடைத்
தெளிவில னாய்க்களைத் துத்தி கைத்துறக்
களிதருங் கண்ணென் தன் பர் கண்டனடி.

(உஅ௪)

இருட்டினி விதென்கறுப பாண சென்றுபோய்த்
தெருட்டர மானிட னெனத்தெ ரிந்தெவன்
பொருட்டிவ னுற்றது புகறி யென்றனர்
மருட்டிவெம் பசியினால் வாய்கி றற்கிலன்.

(உஅ௫)

கையினுற் பசியெனக் குறித்துக் காட்டினன்
மையிலா ருணவிலா துவன்ம யங்கினுன்
சையின னுனக்குண நல்கில் விக்கியிங்
குய்விலா னுவனென் றுளத்து ணார்த்தனர்

(உஅ௬)

சக்கரை கலந்தபா றன்னை வள்ளத்தில்
கைக்கொடு வினாந்தவன் கண்வந் தூட்டினர்
அக்கணத் தவனினி தருங்கிச் சோர்வெலாம்
உக்கண னாகிரல் லுணர்வு கூடினான்.

(உஅ௭)

நாதரை நோக்கினான் பறைய னன்மதி
வீதலாய்க் களவுசெய் மிகையில் வேந்தனால்
நோதலாந் தண்டனை துணிக்கப் பட்டியிர்
சாதலாந் துன்புறீஇத் தளர்த்துற் றேனாரோ.

(உஅ௮)

இத்தரு ணத்தெனைக் காத்த ளித்தநீர்
மெய்த்தளர் வகலுநா ளளவும் வேண்டியென்
னைத்தனிக் காத்தினோ லலகில் புண்ணியம்
உத்தம மேபெறு வீரென் றோதினான்.

(உஅ௯)

உனதிசை விற்படி யுறையி யிங்கெனக்
கனமிரு நாதர்கட் டொக்கக் கண்டபாப
பனொலாம் பறையனுக் குபச ரிப்பதை
மனமிதப் பொருள்களாய் வசைசெய் தேசிஞா.

(உகடு)

அப்புலையன் பின் டநேக நாள்வரை
மெய்ப்புகழ் நாதருச் சிட்ட மேவியுண
டொப்பறு ஞானநல் லன்புண டாகியே
தப்பறு விடையின்யாத் திணைக்குச் சாரநதனை

(உகக)

வேறு

ஒருநா ளவாநா னமுஞ் றுறுவான
வருமா ற்சின் றலையை கியதாம்
அருமா மறையா னெனும்ர க்குச்சுண
டிருமா நிலமேத துநலம் பெறுவீ

(உகஉ)

என்றே தனருக் கொடுவந் தெதினோ
நின்றே வாகளுக் குநிம பவனம்
நன்றே யினிதிட் டுலங் களெலாம்
குன்றே யெனநின் றுகுவந் ததினே

(உகங)

பறையன் பெறவிட் டபலத் தினையா ன
குறையின் றுபெறத் தரினோ கொடியே ன
நிறையும் பரிசுத் தநிலா வுவனென
றறையும் பொழுதன் பொடுதந் தனனே .

(உகச)

உடனெ யதுதிவ் வியரு பமுநீஇத
திடனா யவர்கே வடியைப் பணிவுற
நிடனா துதியென ணிலசெய் துவிடை
கடன்மே விமறைந் ததுகண்டனனே-

(உகரு)

முன்னு தனாநிந் தைமொழிந் தபல
பன்னுன் மறையோ கன்பயந் துவியு
தின்னு மொழிபே சறகா தெனவே
நன்னு தனாயேத திருந் தனனே .

(உக௧)

வேறு

பின்புல மொழிப்பாக வதம் தன்னைப்
பிராகிருத டிகாவா கவுமபல லோரகடும்
அன்புதரும் ஹஸ்தாம் லகநா றன்னை

யப்படியே டிகாவா கவும மைததுத
தன்பொருவில் சுகாவட்டகத்தை டிகா வாகுச
சமைத்தும்நே கம்மபங்கங் களும் நேகம்
இன்பமிரு பதங்களுஞ்செய் தனரந் நாத

நிவையெல்லாந் தெரிவுந்க்கேட் டடறிஞா யாரும்

(உக௨)

மிகவுமா னந்தமடைந் தனாந் றங்கோ
வேதியன்பா கவதக காவைப் பெற்று
மகிழ்வுகொடு தினம்பாரா யணஞ்செய் துற்றேன்
மகிழ்மைதரு காகியாத் திணைக்குச் சென்று

சகவுசருங் கங்கையினீ ராம யாங்குத்

சகுமணிக ரணிக் கட்டங் தனிலுட் காந்து
புகழ்வஹம்பா கவசம் காவை முன்பு

பேற்பாரா யனஞ்செய்தான் புனிதமாக.

(உகூஅ)

அப்போதம் ஓரிலுறு சட்டி ரத்தா

லறிவுவல்ல சன்னியா சிக்கு கபயில்
சுப்பாத டீடர்நா னஞ்செய் தற்குச்

சார்ந்த விருவரும்பாக் கவச காவை
ஒப்பாத வினவிமிக வஞ்ச வத்தா

யன்னதின லென்றதனை யுடையபோன் றன்னை
மெய்ப்பாக நோக்கியித்தக் கிரந்தஞ் செய்த

மேதக்கோர் யாவரென வினவப் பார்ப்பான்.

(உகூக)

நலமிரு தேவகிரி தன்னில உழுமே

நாதர் செய்த தென்றுணாக்க ரூலந்தன்னில்
இலகியிது பிரகிசதமானால் யாரு

மினித்தேவ பாலைபாடா கவதங் கேளார்
புலமுறவென் றுளங்கொண்டு தமதா சனபாற்

போ யுணாக்கச் சன்னியா சிக்குக் கோப
உலமுளதா யிதுசெய்த வனைய னைத்த

வாயடக்கித் தண்டிக்க மனகிலெண்ணி

(கூா)

நாதருக்கோர் கம தம்வரைத் திரண்டு டீடர்

நண்ணியவ ரிடைக்கொடுக்கு நல்கலோடும்
மேதகவோ ரிடைச்சென்று நொடுக்க வாங்கி

விரித்ததனை வாசித்து நன்குதோந்து
தாதார கியவுத்த வரைக்கூடயக் காசித்

தலங்கண்டு வரவேண்டுஞ் சாருங்காறும்
நீதமொடு நான்செய்யும் விண்டு பூசை

நெறிமறையோ ருண்டிபுரா ணாலட்சேபம்.

(கூாக)

பகலியற்றி யிரவிலரி கீர்த்த னங்கள்

பாடிவழு வாதுவரல் வேண்டுமென்று
தகவுரைத்துத் தமையழைக்க வந்தோரோடு

சார்ந்துகா சிக்கங்கை தனிநீ ராடி
அகமகிழ்ந்து பூசைசெய்து தியானத் துற்ற

ரழைத்துவந்தோர் தமதாசா னருகிற் சென்று
புகலமடத் தழைத்துவந்து வைமி னென்று

புகன்றுதொடர் முந்துறு டீடோடு.

(கூாஉ)

நல்கு பிச்சை பெறப்போன னிருவரும்போய்

நாதர்வரக் கூயமடத்தி னண்ணச் செய்தார்
மல்கிவரு டீடர்முக நோக்கியாசான்

வந்தனன்முன்னோர்கவியை மழுங்கச் செய்தான்

ஒல்குறவொவ் வொருவருமை யைந்து குத்தா
யோங்கியுறக் குத்துமின்பின் னுறுகின் றேனீர்
செல்கமுந்நி யெனவினாந்தவ் வண்ணஞ் செய்யச்
செலுஞ்சீடர் தம்மிற்சிற் சிலர்யோ சித்தே.

(காசு)

குருவுரைத்த படியே போயவன் வருத்தங்
கொள்குத்தி லுயிர் போனாற் கொலைப பாவநான்
வருமக்கன் றோவதனா லவனை நோந்து
மற்றவன்ற னியலறிந்து செய்யத்தக்க
கருமமியற் றுறுவோமென் றொருங்கு கூடிக்
கவிநாதர் முன்பு வந்து கண்டபோது
திரும்பிமும் விட்டலன்றன வடிவமாகத்
தேசொடு தோன்றினர் கண்டு திகைத்தாராகி

(காசு)

பயபக்தி மிகத்தெளிந்தட் டாங்கமாகப்
பாதபது மம்பணிந்து பலலாதேத்தி
நயமுற்ற குருசேவை செய்து நாளு
நண்ணுறுமப் பொருடனையே நண்ணினோ நாம
முயலவற்றென் றின்பநல மானவாரி
மூழ்கியுல குக்கெல்லா முதன் முகுந்தா
கயமெய்க்க வருமூல நாதா கண்ணா
காகுத்தா வெனத்துதித்துக் கருதி நின்றா

(காரு)

புறத்திவை யெல்லாங்கேட்டு நின்றங்குளனே
போகாத வொருத்தன்போய்ச் சன்னியாசிக்
கறத்தடிய வனுபபியபே றெல்லாருமபோ
யனுகிய நாதன்றண்ணைப பணிந்துபோற்றி
விறப்பொ டிருந்தன றென்னக் கேட்டு நாதன்
மேதினியோர் தனைக்கண்டு மெய்ச்சு மாபோல்
சிறப்பிவருஞ் செயவசியஞ் செய்து கொண்டான்
செய்கை நன்று நன்றென்ன மிகச்சினந்தான்.

(காசு)

நீமுன்போய் நானிருக்கு மாசனத்தை
நிறையச் சுற்றிலுந் தினாயிட் டிருத்தியென்ன
ஆமன்போ டவனோடி யவ்வாறாக
வமைத்திருக்க வேறுவழி யாய்ச் சன்யாசி
தோமின்றி யுறையுமடம் வந்துட் புக்குத்
தொண்டனிட்ட திகைக்குறறு மாசனத்தில்
தீமண்டு சினத்தொடிருந் துரப்பிநாதர்
திரும்பையோர் குலத்துமிகச் சிறந்தோனாகி.

(காசு)

உத்தமமெய்ப் பதமான சன்னியாச
முறவகித்துக் கொண்டுளயா னுன்கபட்டு
வீத்தையைச்சே ருழித்துநினைத தண்டித்தோட்ட
மேலினே னெனச்சாந்த விமலரானோ

சுத்தபலித் திரமதூர வசனங்கொண்டு
சுவாமியுமைத் தொழுநின்றேன் பாலனேன் யான்
மெத்தமகிமைத்திறத்தும் பக்கன் மேவ
வினாத்தழைத்து வரச்செய்து முகங் காட்டாமல்.

(நா.அ)

கிணக்குளிருந் தறச்சினத்துப் பேசுமாயான்
செய்த ஞற்றம் யாதுளதேற் பொறைசெய் தீணமே
வினாக்கமல முகந்தெரியத் தோற்றஞ் செய்ய
வேண்டுமென வேண்டி ஞர்வினாய்ச் சன்யாசி
உரைத்த சுருணச்சொற்க ளாற்கோபம்போ
யுறுசாந்த குணஞ்சித் தினாயைநீக்கி
வலாக்கு நிகர் குணநாதர் தம்மை நோக்க
வனமாலே யணிகண்ணன் வடிவாய்க் கண்டான்.

(நா.க)

கண்டபயந் துறவியந்து நாதர்பாத
கமலத்திற் சாஷ்டாங்க மயப்பணிந்து
தொண்டுகொள வோவந்தாய் கண்ணு வென்னத்
துதிசெய்து நிற்பனவிற் கண்ணரூபம்
விண்டு தேவ கிரியுறு நாதராத
விளங்குதல் கண்டிவ் வேகநாத ரூபம்
கொண்டெரந் தாமனே வந்தாளிந்தக்
குலையங்க ளீடேற வெனக்கொண்டாடி.

(நா.உ)

அருகில்வந்து பாதங்க ளிரண்டுங் கைக்கொண்
டறிவிலேன் பிழைகள் பொறுத்தருள்கவென்றுள்
ஞருகிதிலங் கிடந்தானே நாதர்தூக்கி
யுறநிறுத்தி நிலையிலுயர் வீரநீ ரொண்ணை
பெருகநினைத் துபபணியத் தகுமோ வென்று
பேசியுப சரித்திருக்கச் செய்தார் பின்பு
முருகுறழ்நீர் பொழியும்பா கவதங் கேட்க
முன்னுகின்றேன் மொழிந்தருள வேண்டு மென்றான்.

(நா.கஉ)

நாதரன்பு கொண்டுனாசெய் கவிகளெல்லா
நவிலக்கேட் டித்துறவி யவச மேவி
ஓதவனா மிகப்புக்கழந்து நீவினொன்பா
லோங்குதைய செய்துநன்ன ருறல்வேண்டுஞ்சின்
மாதவன வெனவேண்ட விசைந்து நாதர்
மருவினர்கீர்த் தனபுரா ணங்கள் பாடிப்
போதவுணர் துறவிபா கவத மவ்வூர்ப்
புகன்றறங்கேற் மக்கருதிப் பொருந்தச் செய்தான்.

(நா.கஉ)

பண்டிதர்க டெரிந்துநம தாசான் றன்னைப்
பாரோனா மயக்கியவப் படிம யக்கிக்
கொண்டிணசே வடிவணங்கக் கொண்டாளுதன்
கூறினபா கலகத்தை நாமெல்லோரும்

அண்டியத னைப்பறித்துச் சென்று கங்கை
யாற்றிடைவீ சத்தகுமென் றறத்து ணிந்து
மண்டினர் போய் மடந்துறவி தனைவ ணங்கி
மறைக்குலத்தெங் ஁ளுக்கெல்லாம் வாய்ந்த சாமி (௩௧௩)

நாதன்செய் பிராகிருத கிரந்தத் தைநீர்
நன்றென்றங் கேகரித்த லாரியத்தில்
மேதருபா கவதகிரந் தசதுக்கேது
மேன்மையத ன்ருவிதனைக் கங்கை யாற்றில்
ஆதரமில் லாதெறிந்து விட்டான் மேவு
மனைவருக்குஞ் சம்மதமா மெனச்சன் யாசி
நீதமறை யவளோயா னுமம்ங் வாறே
நினைத்தேன்மற் றிவர்முகமுன் னோந்த போது (௩௧௪)

கண்ணனை யிவர்வடிவா யவத ரிததுக்
காசினியை யீடேற்றக் கலந்தா னென்றென்
றெண்ணமதிற் றேன்றவிளங் குகின்ற ரீங்கே
யிவராத லானீவி றெல்லா ருஞ்சோந்
தண்ணலிவ னாப்பணிந்தா ளாவதனறி
யயர்வதுவே நிலையென வவாகேளாமல்
தின்னநினை வுடனேக நாதா முன்பு
செறிந்தபத்த கததைவலிந் தெடுத்துக் கொண்டு (௩௧௫)

சென்றாற்றி லெறிந்தனரப போதுகங்கை
சேசசெறி கங்கணங்கொள் செங்கை நீட்டி
நன்றாத ரத்துடனேற் றுக்கொண டான்பெய்
நான்மறையோ ரதுகண்டு நனிப யந்து
பொன்றாத ஞானநலம் பெறநம் மாசான்
புகன்றதுமெய் மெய்யென்று போந்து நாதர்
முன்றாளிற் பணிந்துபல துதிசெய் தெங்கண
மூர்க்கருணச் செய்கைபொறுத் தருள்க வென்றார். (௩௧௬)

சிலமறையோர் சென்றாற்றில் விழுந்து நீந்திச்
செறிகங்கை யங்கையிற்புத் தகத்தைக் கொண்டு
வலதுறவி பாலணுகித் தந்து சாமி
வகுத்த துஞ்சொன் மறைமொழியே யெனக்கொண்டாட
கலநாதர் தமக்காளாய் நீவினெல்லா
நண்ணுங்க ளெனத்தறவி நவின்ருன் கேட்டு
பலமறையோ ருந்திரண்டு நாதர் பாதம்
பணிந்தெம்மை யீடேற்று மெனப்ப கர்ந்தார். (௩௧௭)

துறவியோடங் ளுரிவுள மறையோ றெல்லாஞ்
சூழ்ந்தேக நாதர்தமைப் பூசுத் தேத்த
வந்தினையு மதுதெரிந்து நாதர் வேத
வோமுங்கங்குள் ருமறையோர் தாச னென்னைத்

திறமிசூர் பூசிக்கத் தகாதி சன்பாற்
 பெய்கிரந்த மிதைப்பிய முறிப்பூ சிக்கப்
 பெறனலனென் னுலாக்கவின வியவெல் லோரும்
 பெரிதுமகிழ் வுற்றவராய்க் கிபந்தந் தன்னை.

(௧௧௮)

யானேழுது கேற்றிப்பல் லியங்க னேங்க
 வெழிலரிசோத் தனங்குடும் பசுத்து சூழ்ந்து
 சேரெனென வயிாமலாகன வசாரித்து னுற்றிச்
 சொல்லியமாந் துலங்கொரு சொடரும்பேயி
 லேயெய்கள் வழி பிற்பெய் புபசா ரங்க
 நேற்றேழு நாளளவும் வலம்வந் தோதை
 வானேயுற வெட்டாருண் மடம்வந் தெய்தி
 மறையோர்போ ஜனமுஞ்செய் துறம கிழந்தார்.

(௧௧௯)

அன்றிரவி னைதாரி கீர்த்தனங்க
 னறையக்கேட்டினவருமா னந்தமேவி
 நன்றியலு மாறதிசெய் தானபின்பு
 நலந்தருசீர்ப் பிரசாத நல்கப்பெற்றுத்
 துன்றிரண்டோ மரண்டோ ளளவுஞ் செய்யத்
 தொடங்கியவுற் சவமுடித்து நாதர் செய்த
 வென்றிதரும் பாகவத மெவருங் கற்று
 விளம்பியதி லானந்த மேவலானார்.

(௧௨௦)

வேறு

துறவிதன் முகமனெடு பலமறையோர் சூழ்த்துநல் விடைதரப் பெற்றுத்
 திறநல நாதர்வரு வழித்தாசோ பண்டிதொனாந் திருநாம
 மறையவரினைய வயதின்றிற் றத்தாத் தினாயடாக்கனா தம்வணங்க
 நிறையுறுமனங்கொண் றெவினர்தம்மை நீத்தொருதனீவன நோந்தார். (௧௨௧)

சருகுகள் புசித்துப்புரவபி மானந்த விரந்தவர் தமைத்தியா னித்தங்
 கிருபது வருடகால மேவுதலு மிரக்கமுற்றனர்தத் தந்தையோ
 அருளுருக்காட்டியருளினார் கண்டாமடைத்தொ டுமவிய சரீரம்
 பெருகருளதனற் கவிசனும் பாடிப்பிரபலராயினு பெரிசெ

அன்னவர் நாதரருட் செயன் முன்பே யறிநனராதல் உதா
 பொன்னடிவணங்க நாதரும் வலங்கிப்பெருந்துற வொருவருட்கொருவர்
 நன்னலங்கொண்டு தழுவினர் மகிழ்மாதரை நோக்கி நா நடந்தென்
 பன்னகசாலை மேவவெண்டு மெனப்பகாந்தினி தழைத்து வந்தருத்தி. (௧௨௨)

அருக்கிய முதலாகிய வுபசார, மனைத்து நன்கியற்றினரருந்தத்
 திருத்தி செய்தான பின்னரந்நாது வசுடிங்கிரந்தஞ் சிரவணித்து
 மருததினு மினிய கீர்த்தன மிரவில் வழுதுறக்கெட்டென மகிழ்ந்து
 பொருத்துற வொருமாதத்தளவிருக்கப போற்றினர்நாதர்தாம் பொருத்தி. (௧௨௩)

பண்டிதர் முகத்தைப்பார்த்தருணாத் பார்த்தனறன சாரதி ஜயந்நி
 அண்டிய தூக்குச் செலவிடை நல்கியாய்கு நீரும் வரல்வேண்மெம்
 கண்டியாமகிழ் வென்றினி தீணந்தார் கருது தேவகிரியை யறுகால்
 வண்டியுறனவோன் ஜயந்திமேவுறு முன்சிவிகை மேற்பண்டிதர்வந்தார். (௧௨௪)

வந்தவர் நாதர் மடத்தின் முனவருங்கான மடத்தின் வாசற்படி மருங்கே
மைந்துரு சூலபாணியாய்த் தத்தாததிரையா நிற்கக்கண்டு மனதில்
முந்துறு வியப்புக்கொண்டு பல்லகை விடம் றங்கித் தனி முன போய்
அந்த மெய்க்கருவின் பதங்களில்வணங்கி யையவிங்குததெனென்றார். ()

தமுவினருலகந்தனை யீடேற்றத்தானவ தரித்தனர் நாதர்
வழு வலி விவர்தமன் பினுக்கன்பாய் மடத்தின் வாசற்படி காத்துக்
கெழுமினர்தமை முன்பறி வுறச்சென்று கிளத்தது சாரணனாகி
பொழுதெலாமிங்குத்தங்கு வனிவர்தம்புனித மெய்ததவஞ் சோலப்போமோ ()

அளவில் ஜென்மங்கடொறுந்தவம் புரிததாக்கன்றி மற்றிவா தரிசனமவே
றுளா பெறலாமோவுது புணையத்தாலுற்றனைய வாசரிசனத்தத்
கிளகியிருதுதிடென வுரைத்துட் போயேச நாதருக்கிதை யிசைத்தாரா
தளர்வருத்த தாத்திரையாகேட்டுடனே சாரதெகிரசொண்டனர் நாதர் ௩௨

ஒருவருக்கொருவர் வந்தனர் புரிந்தாலங்கு முறுற்றின ரொருகை
மருவுறப்பற்றிக்கொடு மடத்துக்கு வங்க பின் பண்டிதா தமமைப
பெருகுப சாரத்துடன் முகருத்திப பின்புராணஞ் சொல்க்கங்குல
திருமருமார்பன் கீர்த்தனஞ் செய்தார் பணம தா செவிமடுதந்ருந்தாரா (௩௨)

கண்ணனுற் சவஞ்செய்தாறு மங்கிருந்து சளித்தருணதாசம் விடைபெற்
றண்ணினர் தம் பாஞ்சாதம் புகழையனு சினந்துதித்தல செய்தமாநதாரா
புண்ணிய நாதர் மடத்துள் வாசவாசருப போலுணங்குறவற பூட்டி
நண்ணினா புராண கீர்த்தனம் பகலு மிரவிலு நடத்தின நாதர். (௩௩)

வேறு

ஒருதினத்தோங்கு கோதாவிரிபுனா
மருவினராழ னா வருமமமாசுத்தகில்
பெருகுதுன் மார்க்கனோ துலுக்கன பேசரும்
கருவனுயவர் தமைமதி கருத்திலான் (௩௪)

எகசிலையுரிழந்தனனேக நாதாமேல
அச்செடற்குச்சின மடைவதினறியே
பிச்சனிங்கிவன் செய்யுப்பிழையிற் பேசொண்த
துச்சவெங்கதியுந் இச்சுழல்வனே யேனா. (௩௫)

அருள் சுரந்திவனை யெவ்விதத்திலாவது
தெருள்பரி சுத்தனாகச் செயசகிறி
திருளறு மனத்திடை யெண்ணி மீண்டு போய்
மருளறு நதியிடை முழுகி வந்தனா (௩௬)

நித்தியஞ் செயு நியமங்கள் யாவையும்
அத்தினத்தியற்றி யோராள்வசத்தமு
தத்தினக்கொடுத்தானனுக்கச்செய்து தாம்
11 தத்தியுலுக்கன்றன் பவனமெய்தினார். (௩௭)

எய்தியங்கவன் றனைக்கண்டிப்போனகம
வையக நாயகன் மகிழவுகொண்டுணச்
செய்தது நமகிழ சிறந்துகொள்கெனப்
செய்துவிருளத்தினார் புகலும் போதினே. (௩௮)

இனிய சற்குணம் வறகெய்தி நாதரைப்
நிசரென்றனவகொந் ஸ்ரீபோதுதான
சுனிகரடுச்சிங் மேற்றபய்வுததை
நனிநினைசகஞ்சரி இநவிலகினமுனரோ

(ந.ந.ந)

தட்டசண்டாளனுயக தொடருன நக்துனை
சட்டறுதமைசகிறி சேனுகாமியா
பெட்ட மேலுரிதததற்கொல குடது
கூட்டமெனலியினுய் இடமுசேற படு

(ந.ந.ந)

வ. திகளு மொலநீரா த நதுயணபு பு
சிச சூழுகிடைச செப்புவே ரொ
செ சிசசருந சவசதுய ச சளைபா ர
ததியிலேன பழைபொரெச சாள கெழு

(ந.ந.அ)

சாசக சண்டமபுரிநகினிமை மொ ராண
ரு கனென்றனை முனிவற்றிநக
பெருநகருநீ இடபேச பொக்தே
மெகெ வாசமெய்தை சோதவ ராபிரமெ

(ந.ந.ந)

இனி பழைக்கொ ருளசகொடு ந
எனகசனிகுட ஸ்ரீ
பனாகசனி மமபுர ம ருருகத
சனசதுர செளகசரி ச ஸ்ரீ

(ந.ச.ம)

பின்மொ ருள மகி ராசகநே
அனபா கோ ஸ்ரீபபு ரு
மனபுர ச செட்ட மமுமக செ ரு
முனபு ரெ மனம முகாங்கம ணற ரு

(ந.ச.க)

சு ரு கப
கோடெருகிறல ரி தபட
வடநொநகமு சாவென ராபு
சடளாது சர்வ டபம கலெ

(ந.ச.உ)

மனலிள வெமனம ரு மக வின
மனலி சாமடெ மக கினறி ர பவினா
கனலி கோ ரு மெநிசசீணக துசகக
மனலி மெ மெ கல மொ ரு பொக்தே

(ந.ச.ந)

மகனவ ருபகபல ம முமனை சாவென
புறறி யெனன புசலவன மன கை
அப ருருகரு கிசையறி விக்கமெயக
ககவினே த ச ஸ்ரீபொ ரு சாநதன

(ந.ச.ச)

சாமபள்ளை சீனப பெற்ற மநீஇ
நோக்கண்டு கெ தெது முனோநகவன
சேமசசாகி புலசகி மெருத தெரீஇ
மததணபுன ஸாழ வ க செய கினா

(ந.ச.இ)

வேறு.

திரியம்பக மெனுமூர யறிகழ் வேதிய னொருவன்
மருவும் பிணிதொழு நோயொரு வகையானு மடங்கா
தொருவுஞ் செயலினியே தெனவுறுகாய் கனிகந்தம்
வருவெம்பசி தெறவுண்ட வண்மருவும் பசுபதியே. (௩௬௬)

தூணெ யென்று எரிவருடங் களொர்ப் னிரண்டு தொலைந்தே
அணையும் பொழுதொரு நாடியில் கணவின கண்டைந்தான்
பிணையொண் மழுவுடை யோனுறு பிணிதோ வகை சொன்னான்
இணையின் நியல கோதா விரிநதியின் களாயினிலே. (௩௬௭)

மருவுந் திருவொடு நீடு தெவகி ரிபபதி வளாவோ
அருளன் புளொரு நாதாதம் வயிண்ணடினை யாகிப
பெருகன் பொடொர் சிறுவன் படுவெயில் வெங்கதிா பெயரத
தருநன் கதுபெறில் விண்டிற விரும்பிணி யெனவே (௩௬௮)

தயில் வேதியனுடனே சிவனார் சொல்வகை சூழவுற
மெயில் மன்னு தெவகிரிப பதியது சேரவெழுந்து
வெயிலுங் குளிரவுறு மூரிடை மேவித தனிநாதா
பயிலும் பவனஞ் சார்ந் தகம்பாத்தா நெகிராரான (௩௬௯)

தேடிக்கொடு கோதாவிரி தீரததயலே நீர்
ஆடிக்கொ டிருப்பார் தமிலயாா நாதனொன்பபாற
கூடிக்கொடுநீ ராடுநா தமை வேதியா குறிகக
நாடிக்கொடுவந்தா நெதிகண்டான் முகநன்றே. (௩௭௦)

உள்ளங் கனிவாய் நாதனா யுறுவந்தனை செய்து
வெள்ளங் கொளுநெடு வேணியனுனாயும் படுமெலிவும
கள்ளங் தெறுவோ ரோரவுறக் கழற்க களாயின்மை
கொள் ளன்பொடு புரிபுண்ணியங்கொடுத்தா ரவன கொளவே. (௩௭௧)

பிணிவிண் டுடல்புனிதம் பெறலானான றுதிபேசிப
பணி வொன்றின் னதுபார்த துளபாப்பா முழுதார்த்தா
எணிவிங் கிவாநிகாவோ லொவொன்றா ஜயஜயவென
றணிகொண்ட உனேகத தனிமடம்வந் தனரறவோர். (௩௭௨)

வேறு

ஒருதினத்துத் தவொன்னு மறையவோ முதலான வுண்மைகூர்ந்து
மருவுறுபா கவதொல்லாம் வந்தேக நாதாதமை வணங்கிப்போற்றித்
திருமகன்கா தலனன்பீர் நீரியற்றும் பாகவதந் தினமு முமமால்
அருள் விரவி யுளசெய்ய யாம்வினவ வேண்டுமென வன்பின் வேண்ட. (௩௭௩)

நன்றென்று தனிநாதர் பாகவதஞ் சொலத தொடங்கினு ரந்நாளே
குன்றென்று குவிமுலைக் கோதாவிரியுங் கேட்போருட் கூடிவந்து
மன்றென்றல் வாகனனு மயங்குமதி ரூபலா வண்ணியத்தோ
டென்றென்றுமணிக்கலன்களிலங்குமலங்காரங்கொண்டெதிர்சார்ந்தோர்சார்

தனியிருந்து வினவிமற்றங் கொருவரிடத்தும் வார்த்தைதான் பேசாமல்
புனியுறம்பு கண்களொடு நாதனாப்பார்த் தன்புமிக்குப் பகவன் கோத்தி
மூனிவிரும்பி யிவ்வாறே நாடோறுங் கேட்டுமுடி வாகுங் காறும்
கனிசெய்தித்து மீருவது கண்டோர்கள் வியந்திந்த நங்கையாரோ. (௩௭௪)

இந்த நகரிற் கண்டிலேந் தெரிவே மெனவினவி யெழுந்தந் நங்கை
முந்தவுடன் றொடர்ந்துபோய் நங்கை கோதாவிரியின் முழுகக்கண்டு
தந்தமனத் ததிகயித்திந் நங்கைகோதா விரியாந் தையலேயென்
றந்தணர்தம் பிரான்பக்கலடைந்து வணங்கிப்போற்றி யறியச்சொன்னார் கூடுசு

வினவேக நாதருங்கன் பாக்கியத்தா லேகோதா விரியென் றோர்ந்தீர்
கனமேவுந் தவயோக ருமையொப்பா ரில்லையெனக் கழறக்கேட்டோர்
மனவாய்மை யொருங்குபெற நீரியற்றும் பாகவத மகிமை கூர்ந்த
தெனநாடோ றும்புகழ்ந்து பாராயணஞ்செய்தங் கியல்வதானார். (கூடுஎ)

வேறு.

பரவரி தாசொல்லாம் பயபக்தி செயற்குத் தக்க
குரவர்தம் மடத்துக் கோர்சார் குடியிருப் பவனென்றேனும்
நரஹரி நாமங்கேட்க நயந்தில னாகநாதர்
விரவரு நரதேகத்தை வீன்செய் கின்றுனையென்று. (கூடுஅ)

நம்மடத் தருகுசார்ந்து நமிற்கல வாமனானும்
செம்மையுற் றிலையுப்போத றகுவதோ வெனச்சிந்தித்துத்
தம்மனத் தன்புகூர்ந்தன் னுன்றி"னத் திருத்தவேண்டி
அம்மடத் தமருநாளி லொருதினத் ததரிசேங்கி. (கூடுக)

குடிமையோய் சுகமோ நீகொள் குடும்பமென் றவனைத்தாமே
நெடிதள வளாவ வன்னு னிகழ்த்தின னெல்லாங்கேட்டு
மடிமையி லுனதுவாழ்க்கை வழிகழிக்குங் காலத்தோர்
கடிகைவிஞ் சுறச்செய் தாழிக் கரண்கதை கேட்கவேண்டும். (கூடுஉ)

எனவலிந் துணக்கக்கேட்டோ னெனக்கொரு கணப்போதேனும்
தினமொழி வறுவதில்லை யெனத்திரு மாறனும்
நினதுறு பணிக்கண்ணேனு நிகழ்த்துகி நிரம்பவென்ன
மனமனை விமக்கண் மாட்டே வாட்ப்துறும் விவகாரத்தும். (கூடுக)

நீருறா நாமங்கூற நேர்வுறு தென்று நாதர்
ஒருதல் சிறிது செய்துள் றுவந்தவன் முகத்தைக் கையாற்
சேருறத் தடவியன்னன் நிருந்துற வொரு சுலோகம்
நேருற வரைந்து தந்து நீயிதை யேனுந் தேர்தி. (கூடுஉ)

என்றுதம் மடத்துக்கெய்தி யிருந்தன ரவனுக்காங்கே
நன்றுமெய்ஞ் ஞானமேவி நாதர் நல்கிய சுலோகம்
ஒன்றுறப் பாடமாகி யோர்ந்ததன் சாரத்தாசை
துன்றுறீஇ மறுநாணாதர் சுகத்துறு மமையநோக்கி. (கூடுக)

வந்தடி வணங்கிச்சாமி மற்றுமோர் சுலோகந் தீட்டித்
தந்தருள் கென்றுவேண்டத் தகவொரு சுலோகம் பின்னும்
முந்தென வெழுதி நல்க முகிழ்கரத் தினன்கொண்டேகி
மைந்துறப் பாடஞ்செய்து மதித்ததன் சாரந் தேர்ந்தும். (கூடுஉ)

குடும்ப ரக்ஷகமுஞ்செய்து கொண்டெண் பகலிற் சென்று
நெடுங்கதை வினவியல்லி னோர்த்தரி கீர்த்தனங்கள்
விடும்பரி சின்றிக்கேட்டு விவேகஞ்கி யதையோர்ந்து
கொடும்பவங் கெடுப்போரன்பு கூர்ந்தவன் நனக்குப்பின்னும். (கூடுஇ)

சகத்திர நாமந்தனைத் தாம்வரைந் துதவிநாளும்
நிகழ்த்துதி நீரீலாடி நியமத்தோ டெனமற்றனனா
மகத்துவ நாமந்தனை வாக்நியவ் வகையே வாழ்சதி
அகத்தெளி வுடன்மற்றெல்லா மறிந்தரி தாசனாண் (௩௬௩)

வேறு

பன்னரும் புகழ் படைத்தவர் கோது பாயியென் றொமக னைப்பெறலாகிப்
பின்னரோ ரரியெனுஞ் சதன்மேவப் பெற்றுமற்று மொருபெண் மகவீனரா
அன்ன புத்திரி தனைத்திகழ் கங்காபாயி யென்று பெயராக வழுத்தது
நன்னர் மேவு மிரு பெண்களையுஞ்சீர் நண்ணும பதிகனாடி யளித்தாரா. (௩௬௪)
ஹரியெனும் புதல்வா கலவிபயின்றே யாறு சாஸ்கிரமும் வல்லவராகப்
பெரிதியன்று மணமுஞ் செய்து வாழப் பெற்றபின்ன ரரிபண்டிதா கலவி
தெரிவுறுந்திற் றறிந்துமதித தாரசேரு மூரினையாவரு மந்தப்
பரிசுகண்டதின் மிகுந்த பிமானப் பண்பராயின; பிராகிருத்தசே (௩௬௫)

ஆயவொண் கவிகள் கற்பதுமால சீரான சீரச்சன முறாப்பதுமாக
மேயதந்தை செயலுக் குகவாராய் மேவுமக்களொரு மூவரிலினைய
சேயிராக வனையங்கு விடுத்தது தேவிதன்னொடி ருமக்களு மேவப்
போயுயர்ந்த தலமாகிய காசிப் புரிய மாந்தன ரிராகவ னென்போர். (௩௬௬)

தந்தை தந்தை வயின்பு மிகுந்து தகுதியான பணிவிடைகள் புரிந்து
விந்தையாக ஹரிகோத்தனை பாடமேவு போதிருகரத் திருநாளம்
சிந்தை யன்பு பெருகக் கொடுகொட்டிச் சோந்து பாடியொரு நாதர் புரிந்த
நிந்தை தோ கவிகள் யாவுமுணர்ந்து நிகழுவ தாயின செலாரு மறிந்தே. (௩௬௭)

நன்று நன்றினை யபிள்ளை செய் செய்கை நாதர் நாம நவிலத் தருவோரோ
என்று துன்று புகழ் கூறுவதாக வினைய பண்டிதரோ நாடனி னாதா
முன்றுலங் கடிபணிந் தடியேறகு முடிவின் ஞானவுபதேச மினிச்சீர்
ஒன்றறும் படியனுக் கிரகிக்க வுண்ணயத்தி னொனவோ தினர்மாதோ. (௩௬௮)

மிக்க பாலனுரை செய்வதை நாதர் வினவியுட்களி மிகுந்தவர் செய்கை
தக்க தென்றுளம் விரும்பி யவர்கருத் தகுதியான வுபதேச முறாததார
தொக்கநான் சிலகழிந்த பிணதர் துவளு மூப்புநமை நண்ணின தானம்
பக்கலிற் புதல்வரின்றி யிருக்கப் படுதனன் மையது வன்மென வுன்னா. (௩௬௯)

காசியம் பதியடைந்தனர் மேவக்க ரிசிலாதவரி பண்டிதா நேரோ
தேசின் வந்தடி பணிந்துத மில்லிற் சேரவேகொடு செலீ இயமரச்செய்
தாசில் பூசனைகள் யாவுமியற்றியன்பொ டுண்டியும் ருந்தவ மைத்தார்
பேசி மைந்தரொ டிருந்தனர் சின்னாள் பெயர்வதாக வொரு நாட னரினாதர். ()

மைந்தர் தம்வதன நோக்கி யெனக்கு வார்த்திகப் பருவம் வந்துள தானீ
இந்தவேலையி லெனைப் பிரியாதென் னிடையிருக்க வமையும் மதனானீ
தந்தமைந்தரி ருவனாயும் விளங்கித் தலனிருக்க விடைதந் தெனுடன் சார்
நந்த ணன்னுனைய லாதினி வேரார் நண்ணுகின்றனொருமுனவின்னா. (௩௭௦)

தாதை கூறு முறா தன்னை மதித்துத் தனையரான ஹரிபண்டிதா தாதாய்
மேதை நீரான்மனம் வேண்டியவாறேவினைவுசெய்யிலுமுடன் றொடர்வுற்றென்
லாந்த தீரவருவே னென மைந்தர் மற்றதென்னை யெனலும் பரரன்னம்
நகைத்திண்ணல் பிராகிருத்தத்துத் தோன்றுதூல்களை நும்வாய்கொடுசொல்லல்

ஆனமற்றிவை விடுத்திலும் மோடமருதற் கென்மன மமையு மெனக்கேட்
டுன மற்றதவ யோகர் சலிப்பின்றுண் ணகைத்துன் மனமொப்ப நடப்பேன்
ஞான மிக்கசதனே யெனமேவ நன்கழைத்து நடந்தினி கிற்றம்
தான முற்றன ருறைந்தபின் மைந்தர் தந்தையைத் தவி சுறத்தனி வைத்தே. ()

வடமொழிக் கணுயரும் பாபந்த வகைவினுவ வசனித் தனர்வந்தார்
கிடமுறத்தின மிவாறு நடத்தத் திகழுமூரிலுள செவ்வியர் யாரும்
மடனிடைப் பழமமார்க்க மகன்றோர் மார்க்கமேவிய தெனத்துனி யுற்றார்
சடநிரப்புகும ஶூரிலொரோழைத் தையல்பார்ப் பனிதனோய்த புதற்க்க. (௩௭௭)

வேண்டி னொரு சுகத்திரமானவே தியர்க்கன மிடப்பிணி தீர்த்தான்
தூண்டி னுள்ள மிடப்பொருளின்றிச் சோர்வுகொண்டு சிலநாள்கடொலைத்தான்
ஈண்டி னுடனது சற்குரு விற்பா லெய்தி வந்தீனசெய்தெண்ணிரப்பத் [வே
தேண்டி னுடெறு பினிக்குமுன் வேண்டுஞ்செய்கையைச்செவிநிரப்பினன்செவ்

பொருளிலாமை கொடுத்தும் மம யேன்முன் பூண்டநல்லி ரதமோம்ப லிலாமை
தருவதேயுது தனக்கென செய்கென் சாமியென்று தளரத் தவர்தாமும்
கருணைகொண்டி மடவாய் சுருதிக்கட கட்டுனாத்த தொருபாய மொர்துறு
பருணிதற்கு நிகராவென்றேத பாடகன்னவ னெர்ப்பத்து நூளுனால். (௩௭௯)

நிகர வெய்துவ னேர்யக் கியகர்த்த னிகழமற்றிவ னேராயி ரமானால்
தகவொ ணாந்தினை யும்வென்ற வனைன்ற குழிதேந்தியி னுயிரமானால்
அகல்கொள் வையக மளந்தவ னன்புற வனந்தநலவன்ப ரிலமிக்கோர்
இகழ்வினத ரடமொரு வருணச்சோறிதி வேண்டுகை யுனக்கினி தெய்தும். ()

அன்றியும் பெறுதி வேண்டுவ வெல்லாமயர்நி போதியென வகமகிழ்வாகி
நன்றிசொல் குருவை நன்குவணங்கி நாதர்தம்மட நயந்து புருந்து
முன்றினின் மடி பணிந்து துதித்தான் முன்புகொள் வீரதமுற்ற மொழிந்தான்
ஒன்றியென் மகனிடத் தூறாமேவ வுய்க்கிலெய்து வெனைன்புக வுய்த்தா. ()

நாதரோவரு நாரியைநோக்கி ஈற்குணத்த ரரிபண் டிதொந்தை
நீதமேவி நலனே சருகாசி நீடியாத்திரை புரிந்தபி னெங்கும்
ஓதனைங் கொளுவ தில்லை யெனப்பே ருறுதிகொண் டிறைகிறு றெனவோத
மாதரங் கவன்மிகப் பரிதாபம் வாய்ந்து நாதரடி வந்துவணங்கி (௩௮௨)

தும்மகற் குளமிரங் குதலில்லை நுவலினன் கருள்சுரந் தினினீனோ [தத்
செம்மையுற்ற வெனதெண்ண நிரப்பத்தேடல் வேண்டுமென வாடல் கொடோ
தம்மனைத் தருள்சுரந்தொரு நாதர்தனையர்தம் முகம்விரும் பினர்நோக்கி
அம்மினைக்கு நிகரான விமாதி னகமகிழ்ந்திட வியற்றுதல் வேண்டும். (௩௮௩)

நீயுநின் மனமிசைத் தூறாயென்ன நெடியகாசிதனி னேர்ந்தது வீணே
போயதென்ன மகனே யிவளில்லம் புக்களிப் பனவெலாங் கொடுநீயே
நேயமோடுதி யேலவண் வந்துநின் கருத்துமிவடன் குறையுஞ்சர்
ஆயதென்ன மிசைவேனென நன்றென்ற வரிசைந்தனருளம் பிசகாமல் (௩௮௪)

மறுதினத்தி லரிபண்டி தரந்த மாதர்வீடு புனலாடினர் சென்றே
அறுசுவைக் கறியோடன்ன மமைத்தார வடரும் பொருளினத்து முறக்கொண்
டுறுகவென்றுதனி நாதரை மேவவுடனழைத்து வருவழி யிடையன் னுள்
செயுவினைப் பகைகுரர் தம்முக்கோக்கித் தேவரீ ரினிதுணற் கொருநானே. ()

நல்லநல்ல பலகார மமைத்தேனா னிடப்பெரிது நீருணவேண்டும்
அல்லலா னகலவென்னலு நாதரங்கு நான்மிசையு மமயமதிற்சீர்
புல்லலான பலகார மனைத்தும் போடுகென்றவன் பொருந்துறவந்தார்
இல்லமேவவுசி தாசனமிட்டங் கினிதிருத்தி யுபசார மிழைத்தான். (௩௮௬)

தந்தையுண்ண ஹரிபண்டிதர் தாமே தங்கரத்தறு சுவைக்கறிசோறு
முந்தநின்று பரிமாற மிசைந்தார் முகினிறத்த னடியா ரதுபோதில்
அந்தநாரி பலகாரமெலாமிட் டான்வினாந்த வையுமுண் டனராக
மைந்தனா ரதுதெரிந்து சினந்தம் மாதைநோக்க வவர்மா முகநோக்கி. (௩௮௭)

சாமிநீர்தைய புரிந்தருள் கென்னத் தானுதைத்தனன் பிதாத்தபு செய்கை
ஆமிதைப்பி னருசாவவனென் னுவங்கடங்கியுறு கின்றனராக
நேமியானடிய ருண்டுகரங் கானி மலராயொருதமகன் முகநோக்கித்
தோமிலாதபடி யெச்சிலை மாற்றச் சொல்லினா ரவர்செயத் துணிவுற்றே. ()

அந்தவோ ரிலையை யங்கைகொ டேகியது கிடசதுழி யெறிந்தவர் மீண்டு
வந்தமைந்த தலசத்தி முடிப்போர் மற்றுமோரிலை கிடந்தது நோக்கி
விந்தைகொண் டதையுமங்கை கொடெய்திவெளியிலேவிழுவெறிந்தனர் மீண்டு
முந்தவந்தவ ணடைந்செகிர் நோக்க முன்பு போலிலை கிடந்தது கண்டார். ()

அதையு மங்கை கொடுபோய் வெளிவீசி யணுகி நோக்கினா பழம்படியாகச்
சிறைவிலா திலைகிடந்தது சீரத்திர்வுசெய்யினு மனேகமதாச
உதயமா தலையறிந்து கைகால்க ஞ்றவருந்தி மிகவுட ருமொறி
இதயநொந்தி வளாயித்தனை நாளாய்சனம்சமென வெண்ணகிலேனே. (௩௯௦)

உலகமோதலையு முன்னகிலாமலுற்ற குற்றமிக வுண்டென வெண்ணிச்
சலசலோசன னடிக்கினி தன்பு தந்திருந்தொரு தந்தைதனக்கோ
அலகில்வர் தனைபுரிந்து கணீரோ ராறுபோல வரவுமஞ் சலிசெய்து
நிலவநின் றுலக குருவெனலாக நிறையுதும் பெருமை யறிகிலனந்தோ. (௩௯௧)

கல்வியா லெனைமதித்திது காறுங் கருவமுற்றவென துறுபிழையெல்லாம்
வல்வினைப்பகைஞரோபொறைகொண்டமெனமிரங்கியருள்செய்ம்மெனவேண்டச்
செல்வநாரணனதன்பர் வினாவிச்சிறியமென் னகைசெய்தென் சிறுவாரீ
இல்விராவுமிலை இத்தனையும் கொண்டேகி யேகிமிகவெய்ததனையன்றே (௩௯௨)

இனியிராதி விலைகொண் டெறிவுற்றா லென்றுகூறலு மெடுத்தெறி வுற்றே
புனிதமாக வவிடஞ்செய்வந்தப் பூவைசந்தன சுகந்தமடைக்காய்
பனியமென் மலர்தரக்கொடு நாதாபணி மடக்கொடி தன்விடை பெறலாகி
நனிதிருந்து மகனோடு மடத்தை நண்ணமேவு மரிபண்டிதர் சொல்வார். (௩௯௩)

ஐயநீர் முனரொனக் கருளிச்செய்ததை விடுத்துறு பிராகிரு தத்துச்
செய்தமைந் தவைபடித்து முறைத்துத் தினமுமாலரித ஞாமிசைத்தும்
உய்வதானபடியே யினிதென்று முறநடத் துதினொனத் தனிவேண்ட
நையலென்றவை நடத்துதலானாந் நாதர்மைந்தரும் வினுவியிருந்தார். (௩௯௪)

வேறு

அவ்வுருக் கருகொரு கிராமத்திற் கணக்கனென லானபார்ப்பான்
தெவ்வான மிடியி லகப்பட்டவனுக்குப் பிறந்த சிறுவர்தம்மில்
செவ்வாயி னுணாபேசா லுமையனா யொருசிறுவன் சொந்ததொன் பாணன்
முக்கூறே பேசுவதில் லவனையின்றவன் வருந்தி யிடும்பைகூர்ந்து (௩௯௫)

அருண்மகிமை களிற்றிறந்த நாதாராற் காவ்லியெனு மந்தச்சேயை
வருகவென வழைத்துவந்து பாதமுன றோகிடத்தி வணங்கிப் போற்றிப்
பெருகருளீ ரிவன்பிறந்தொன் பதுவருட மாகியும்வாய் பேசானுலை
மருவுமிடி யுளயாளு செய்வகை யேதிங் கிவளைவைத்து வளர்ப்பீ ராகில் (௩௯௬)

புண்ணிடமும் புகழுமுகம் குண்டென்று விடுத்து மனைபோன பின்பு
நண்ணியவு மைப்பின்னை தாய்தந் தைகளை நாடான் மடத்தி னண்ணி
உண்ணி யுண றுகாலத் தொருதினத்துத் தமர்புகை யுருற்றி மாலை
எண்ணியவுன் னத்தினொ யேகாததத் தினிதிருக்க வெழிலிரமன். (௩௯௭)

முன்னணுகிப் பிராகிருதத் தியற்றுராமா யணத்தை முடித்துப் போதான்
மன்னியபா வார்த்தாராமா யணமென்றிதி யெனமறைந்தா னாதர்
பொன்னிறத்துப் புரவலனைப் போற்றியது நடத்திவந்து போர்க்காண் டத்தில்
துன்னியாராற் பத்திரனடத் தியாயவரை யாகமுன்பு தோன்றக்காவ்லி (௩௯௮)

தனையழைத்துச் சடலமறை வேதியரும் புடைகுழத் தருவித் தன்னார்
முனையெனக்குப் பரந்தாம மேவுநாண் முற்றியது முனைக்காண் டத்துப்
புனைவுறுததுங் குறைவெல்லா நிறைவேறப் புரிந்தெவரும் போற்றலாக
வளைவுறுததுத் தரகாண்ட வரையுமென லேகணிமைக் கூ டிந்தார். (௩௯௯)

முங்கைதலை மேலப்ப கரமமர்த்தி யருள்செய்தார் முருந்தனும்
ஆங்கவனப் பொழுதேதாள் வணங்கியெழுந் தவொதினே யமர்ந்திருந்து
திங்ககலோ ரத்தியா யுஞ்சொன்றா னையெவருஞ் செவியிற் கேட்டுப்
பாங்கொரு நாத்திருக் கவிகளென வுழையனும் பாடுகின்றான். (சா)

இதுபுதுமை யெனமகிழ்ந்தா மறுகினத்திற் பரந்தாம மேகநாதர்
கதுவுறுவ லெனக்கேட்டுச் சாதுஜன றொருங்குவந்து கலந்தாராக
விதுமுகச் சந்தரநாதா மறுகினதது விடிவேலை விட்டலன்றன்
பதுமபரங் களைப்போற்றி வீணை தாளங்கள் கொணப் பாடியாடி. (சா௧)

ஹரிதாச ரனைவருமவ் சடிசுமுழப் பகவானுமங்கள் வாழ்த்திப்
பெரிதாவ பீமலா சந்தனம் பனிநீ ரிறைத்தனாகள் பெருகக் கோதா
விரிகாழ்ப பல்லியங்கண மிகமுழங்கப் பிரிவோர்த மெய்வுதாதுப
புரிச்சமைக் கவிகாலத் தெதுவேத சாரமெனும் பொருளென பீரோல். (சா௨)

அச்சதன்ற னுமசங் கீர்த்தனமே யென்றெவரு மறிவுறப் போதித்து
மெச்சுறுஜீ வகாருணிய மேவிபுறை வீனானவும் விளம்பிப் போற்றி
கச்சுறுபாம் பணையாற்கு மங்கனா ரகிசெய்து நடத்திரத்தில
கிச்சுவனர் வேதியர்க்குத் தோக்கவந் தனம்புரித்து கிளாநது ரீரில. (சா௩)

இடையளவு மிறங்கிநின்று திருமலை யிதையத்து ளிருத்திப்போற்றி
அடைவுறுவ தாயினர் பரந்தாமம்வாய் திருநாமங்கள்வாழ்த்த
மிடைவதுகண் ளெசகல சஜ்ஜனரும் பரிதபித்து வேதமோதும்
நடையடைவே நாதர்சரீ ரத்தைக்கோ தாவிரின் னதிதிரத்தே. (சா௪)

மைந்தரரி பண்டிதரார் றகனஞ்செயவித கியற்றமவகை யெல்லாஞ் செய்
தந்தமறு தினத்தெலுமபு களையெடுக்க வதினமுனைத்தோ ரசசுவத்த
முந்தவெழு வதுகண்டு வியந்தேக நாதரிதாய முனைத்தானொன்று
தந்தமனங்களி சிறந்தவ குககோயி லொன்றியற்றித் தருதியாக (சாந்)

நாதர்நிபு பாதுகையைப் பிரதிட்டித் தெல்லாரு நயந்து பூசித்
தாதரம் விஞ்சினராகிப் பகலிடைப் புராணகா லகேஷ்பஞ்செய
தேதமற விராதிரியி லரிசீர்ததனம்பலவு மிசையிற பாடி
மாதவங்கள் புரிகினரூ ரினனமுந் தோந் தறிமினுயர் மகிவ லலோரோ (சாந்)

ஏகநாதசுவாமிகள் இருவழி களேசரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ௩௬-ஆரு செய்யுள் ௩௬௩௭

— — — — —

புறநாடு

மாண்கோலிபோதலே சரித்திரம்

தாமண மென்னும்பாலே காட்டுமா நகரிற்சார்ந்த
 தீமையில் லாதோர் நான்காம் வருணத்திற் சிறந்த சான்றோர்
 கோமளப் பருவத்தேமாண் கோலுபோ தலையென் றோதும்
 நாமராய்த் திருமாலன்பு நலச்சூனின் மிகுந்தநல்லோர் (க)

அன்னவர் குடிப்பேர் ஐக்காப பென்பவ ராகவாழ்வார்
 பன்னிதாங் கற்பில் விஞ்சு பவர்மம தாயியென்பார்
 முன்னய தீனயர்நல்ல குணவயி ராக்ய முன்பர்
 நன்னயப் போ மாஜி யென்பவர் நலங்கொள்பாரி. (உ)

சந்தன ராசியாம் பாசீரதி சாற்றிந் நால்வர்
 ஷோற்பிர பஞ்சவாழ்க்கை தொடர்ந்தமா விரக்தராமி
 அற்பகற் பாண்டிரங்க னமயிடை விடாதுபோற்றும்
 நற்பயன் பெற்று வழுமார் நாடொறு கவிவுராமல். (ங)

வீட்டி டை வேண்டிங் கூறு மிகுத்தன தானியாதி
 ாட்டி னா பசுக் கூட்டத்தா டெவற்றிலங் குறைவுரூரில்
 காட்டுமாண் கோலுபோத லையெனு நாம நல்லோர்
 வேட்டெகாத சித்தா றும் விளங்கு பண்டரிக்குச் செல்வார். (ச)

நியதி தபாமற் சென்று நின்மலச் சோதியான
 புயனி றவண்ணன்றனைத் தரிசித்துப் புகழ் புகன்று
 நயனங்கள் விழித்து மற்றை நாட்டுவாத சியில் வேள்விச்
 செயன் மலையவாக்கு மற்றைத் தீனர்க்கு முனவு நல்கி. (ஊ)

பறுதினம் மாலேகாட்டில் வந்து வாழ்வாரிங் வறு
 குறைவற நெடுநாள் காறுங்கோதின்றி நடத்து நாள்
 வேறுமையாய் மேகஞ் சாமகால மேமி குவதாக
 வறுமையார் சனங்க ளெல்லாம் வருந்தின பசினோய் கூட. (ஈ)

போதலே யென்பா ரன்னபசி மிகு புழுக்கங் கண்டு
 சாதலி யாலா நோக்கிக் காசினிச் சனங்க ளெல்லாம்
 புகன மின்றி போவ நாஞ்சுகத்துறு ஊன்றோ
 ஷோகலா யெனவுள்ளத னுக்குறித் தறங்கூற லானார் (ஏ)

ஆதலித் தமக்குச் சாலையறு சமயத்தார்க் குண்ட
 ஷதுவார்க் குணவாவுக்கு வாபுறை சிறைச் சோறையம்
 சீகிறின் பண்ட நல்கலறவைச் சோறிதல் சேயைக்
 கோதறப பெறுமா செய்தல் குழுவியை வளர்த்தல் மாதோ. (அ)

அன்பொடு மகப பால்வார்த் தலறவையாம் பிணந்த கித்தல்
 துன்பிலாத றவைத்தூரியஞ் சண்ணநோய் மருந்தோ
 மன்புற வண்ணுனேனு தியாடி காதோலை கண்ணின்
 வன்பு நோய் தீர்மருந்து தலைக்கெண்ணெய் மாதர் போகம். (ஐ)

விறர் துயர் காத்த நண்ணீப் பந்தல்பேர் மடமியற்ற
நறுமலர்ச் சோலைவாவி யாவரிஞ் சுதறி நண்ணும்
மறுவற விலங்கிற் குண்டிமாசி லேறய்த் தலாவி
பெறவிலை கொடுத்துக் காத்தல் பெணமணம் புணர நல்கல. (௨)

இன்ன மூப்பத்தி ரண்டிலியல் வனவேற்பச் செய்து
மன்னுநிற் பாவந் தேய்ந்து வனரு மெய்ஞ் ஞானந்தன்னால்
துன்னுறும் பிறவி வெந்நோய் தொலைந்து நம்பாணடுரங்கன்
பொன்னடி புருதலாகு மெனவிசைவுறப் போதித்தார். (௩)

கணவனார் புகலக் கேட்ட கற்புடை மனைவி யாரும்
குணமிகு கருணை கூர்ந்து குவலயத் துயிரகட் கெலலாம்
உணவுற நடத்திவந்தாரு ஞற்றுறு நாளின வீட்டில்
அணவுறு பசுக்க ளெல்லாம் தணர்க் களித்துப் பின்னும். (௪)

உளதன தானியங்கள் யாவையுமறமு ஞற்றிக
கிளரணி யாடையும் விற்றற நெறிகெழும் லாசை
வளர்பொருளின் மையாக வருந் துதலினறி நாளும்
துளவணி பாண்டுரங்கன் றுகிபல புகன்று கொண்டு. (௫)

பதிமகன் மனைவியோடு பலபிரயாசைப் பட்டும்
அதிதிகள் பூசைசுண்ண ராயவா வைரு நாளில்
மதிசூல திலகஞான மாலவர் திடந்தெரிந்து
துதிகொள்மாண் கோஜிபோத லேமுனர்த் தோன்ற நின்றான். (௬)

கண்டவர் பாண்டுரங்கன் கழற லைக்கொண்டு போற்ற
விண்டுவுங் கருணைசெய்து விலகினை பின்புகண்ட
தொண்ட லோடரி தினந்தாஞ் சென்று பாதந தொழறகுப்
பண்டரி புரத்திற் கேடும்போது தம்பன னியாரும். (௭)

செலவுக்கு வேண்டலான பொருள் சிறிதேனு மின்றி
நலிவுற்று மனம்வருந்தி நன்குடுத துடையு மின்றி
மெலிவுற்ற கலையினோடு விறகு விற்பேனு மேமம்
கலமுறக் கொண்டோனைத் துவாதசி நடத்து கிற்பாம். (௮)

என்றெண்ணிச் செல் லுமாரக் கத்திடை விறகுகள் பொறுக்கி
நன்று தன்றலை மேற்கொண்டு நாதன் பண்டரி புரந்தாம்
சென்று நீண்மறுகில் விற்றுவருபொருள் செங்கை கொண்டு
மன்றலந் துளவமலை மகிழ்ந லோடு வழுத்தி. (௯)

நதிமதிப் பாகைவந்து நானஞ் செய்தங்குச் செய்யும்
விதிகொள் சங்கற்பஞ் செய்ய வேதி யன்றனக் கோர்காசு
துதியொடு கொடுத்துப் போற்றித் துளவபீர்நி வேதனங்கள்
மதிவிலையோர் காசுக்குள் வாங்கிச் சன்னிதிக்கு வந்து. (௧௦)

விட்டல மூர்த்திதன்னை விழைவொடு பூசைசெய்து
கிட்டினர் தழுவிக்கொண்டு கீழ்ப் பணிந்தெழுந்து போற்றி
மூட்டி லாதன்றி ராச்சென் முழுதரி தாசரோடு
மூட்டி லீர்த்தனைகள் செய்து வதிந்தனர் கண்விழித்து. (௧௧)

விடிபொழு தெழுந்து சென்று விதுத்துண்டந் தனி வீராடி
மடிகொளும் பொழுதுமாண் கோலிபோதலே மனைவியாரா
நெடிதுற நோக்கியின்று நிரப்புவேதியர் பூசைக்காம்
படிபொரு ளிலையே யேதுசெய்வது பகர்தி யென்றார்.

(உ௦)

மகிழ் நரஃதுரைப்பக் கேட்ட மனைவியார் செலவு செய்து
மிகுதியாங் காசுதந்து வீசரைச் சேர்மா வாங்கித்
துகிலிடை முடிந்துநாத ஞார்கரங் கொடுக்கத் தொண்டர்.
ஜெகபதிதனைத் துதித்துச் செங்கை கொண்டங் கிருந்து.

(உ௧)

அறுசுவைத் தாயவுண்டி. யருந்து வேதியர்க ளிரந்தச்
சிறுசுவை மாவைக் கொள்வரோ வெனச்சிந்தை செய்தார்
உறுபொழு திவர்தம் முள்ள முணர்ந்த ஸ்ரீ பாண்டரங்கன்
மறுவிலா விருத்த னுன மறைமயவன் வடிவாட டொண்டி.

(உ௨)

தலையிலே பழைய குல்லாத் தயங்குறத் தடிக்கைக் கொண்டு
கலையிலா சனாக்குக் கோவணத் தொடுகட நடுங்கி
அலைவுறத் தொண்டர்தம் பாலணு கினன் மெள்ள மெள்ளத்
தொலையில் சீரன்பர் சம்மை நோக்கினன் சொல்ல ஹற்றான்.

(உ௩)

நீர்வெகு நானெனக்கு நிரப்பறத் தருதலாலே
சார்தரு நானு மன்னம் புசித்திங் குச்சார்ந்து மக்கே
ஏர்பெற வாசிகூறி யிருக்கின்றே னிரந்தவுர்க்கு
நேர்பவர் செல்வருக்கே நெடும்பொருள் கொடுப்ப தன்றி.

(உ௪)

தினனா மெனக்குச் சொறு மிடுகிலர் சிறிது மத்தால்
போனக மீன்றி நாளும் புழுங்குறு மெனக்கு தும்பால்
ஆனதோ ருணவே தேனுமரு ளுதினொன்று கூற
ஊன மிலன்பர் கேட்டங் குவகைகொண் டென்ன லானார்.

(உ௫)

வேறு.

இம்மாவையைய மெனவாங்கி யுண்ண வெதிர் வார்கள் யாரி வுலகில்
செம்மா மலர்க்கு ஞாறவாள் விளங்கு திருமார்பனே யிவ்வடிவின்
நம்மா டடைந்த தெனவே முடிந்த துகின்மாவை நாணமிகவே
ஆம்மாத வப்பன வனங்கை பெய்துந் ததங்கை கூப்பி யறைவார்.

(உ௬)

உமதங்கை பெய்த வெறுமாவை மன்றியுள தேதுமில்லை யுதவற்
கெமதன்பு கூரவரு நாதரோ நீரினி துண்மி னென்ன வினவிச்
சமதங் கொடந்த மறையோ னுகந்து தனதங்கை கொண்ட முதுநுந்
சமதன் பினீயு மிது நேர்கிலாது சலியன்மி னென்று புகல

(உ௭)

தருமன் பரிந்த வெறுமாவை யன்புதக வண்பொன்றல் சதமோ
வருமிந்தவே தமறையோ ரொனத்த மனதின்க ணுன்ன மறையோன்
உருவங் கொள்வேத முதல்வன் றெரிந்தி துதவன்போ யிடயான்
கருதுங் கணின்று தலம்வாய்கி லாததின மென்று முன்பு கழறி.

(உ௮)

இவிடத்திலே நலடை தட்டியட்டி தனையுண்ப னென்று புகலத்
தவறற் றவன்பர் மகிழ்வா யடுப்பி லெரிமூட்டல் கண்டு தலைவன்
நவமிக்க தானமதி துண்ட மூழ்கி நனைவுற்ற தூசினுடனே
அவிடத்திலேநல டைதட்ட லாகவறி வுற்றுருக்கு மணியும்.

(உ௯)

அடைதட்டுகின் தகிழைற்கு நேரவமை வுற்றவோர் கிழவியாய்
நடைமெத்த நொந்துமுடை மித்கு நைந்து நவிவுற்றொர் தண்டு பிடியாப்
புடைகிட்டி நின்று தலைவற்கி யன்ற புதுமைக்கு நன்கு நகைசெய்
திடை விட்டிடாத வெணைவிட்டு நரிவடைதட்டு கின்ற தெனையே. (௧௩)

நானீது செய்து தருகிற்பெ னென்று நவிலக்கை தத்தருகு சார்ந்
தானாதல் கண்டி தொருவற்கு துங்கவமையாத மாவிரு வரோ
நோதை வெய்யபசி தீர துங்க லெனவன்பர் நொந்து மகிழ்வு
தானு குதம்பதி களுண்ப தாயதக விற்குவந்து றுதலும். (௧௪)

அம்மாத வக்கிழவி கொண்டமானை யடைசுட்டு வைக்கவமலன்
எமமோடு நீருமுணவம் மினென்னவெ திரன்பர் நீவிரருவீ
ரும்மாத ரங்கொடு ணலான பின்னருச் சிட்டமி யினுகாவேம்
செம்மாத வத்தி னொமாலுகந்து திருவோடருந்து மளவே. (௧௫)

ஆகாச வீதியதிலே நிறைந்த மலரான கித்தர் முனிவர்
வாகான தேவர்பல ருந்திரணம் மறையால் வழுத்தி வழியே
யோகாதி செய்து மழுதுண்க வென்னிலுக வாதவிந்த வொருவன்
மாகாதலோடு கிறிதேனு முப்பிலடை தட்டியட்டி வணிலே. (௧௬)

மனையான ருக்குமணியோ டொரன்பர் மனதுக்கு கந்து துகர்தல்
எனையே யெனக்கொடிவி னோத நோக்க வினையற்ற வேகன் மலரங்
கனையோட ருந்தியதின் மிச்சிலன்பர் கரமீந்து கண்முன் மறைய
அனையார நிந்து ஜகத்சுரனா வமலா வெனத்துதி செய்தே. (௧௭)

இல்லா னொடையனுக்ர் மிச்சிலுண்ட விடைகால் கைசுத்தி புரியா
நல்லார் வணங்க வருகோயில் வந்து நளினைக்குரண் பணனிதான்
உல்லாசமாக நிலைநிற்றல் கண்டவுழை தான்வணங்கி யொருவா
பல்லாரு நோக்கமறை யோனுருக் கொள்பவனாகி வந்தபடியே. (௧௮)

பாலாழி வந்ததிரு வுந்தொடர்ந்து பரிவோடு கூடவுலகில்
மேலானசெல்வர் பலருஞ் செய்புசை விழையாது மிக்க விழைவாய்
நோலாத வென்றன் வெறுமாவை யட்டு துகர்தந்து மிச்சிலுதவிக்
கோலாகலஞ் செய்தனையே யெனக்கொர் குறைவில்லை யென்றி விடையே. ()

இதுவோ நினது செயலென்றுகூற வினையின்றி நின்றவிமலன்
முதுவே தியர்க்கு நிதிகா லநேகர் முயல்கின்ற பூசை யிடைசெல்
வதநானு முண்ட வரில்யாரு மென்னை மதியா திகழ்ந்து விடுவார்
அதுநீ யறிந்து கொளவேண்டுமாகி லடைவே தெரிப்பே னெனவே. (௧௯)

வேறு

நன்மெனத் தொண்டரு நயந்திருந்தனர்
அன்றொரு நிதியுனோ னாயி ரம்பெயர்க்
கின்று சோறளிப்பே னென்றிசைக்க வந்தனர்
துன்றினர் போனக சாலை துன்னவே. (௨௦)

ஆயிரம் பேரையு மாய்ந்தெண்ணிக் கொடு
மேயின போதொரு விருத்த வேதியன்
ஆயிர்த வன்பரை யழைத்துக் கொண்டவன்
பேரயினன் பண்டரி புரத்து நாதனே. (௨௧)

போன பின்பிவர் தமைப்புறத்திருத்தி நீர்
மேனனி விளைவினோதங்கள் காண்கெனத்
தானகம் புருந்தந்தத்தன் மிக்கோனைக்கண்
டானவென்பசிக்க முதளித்தி யென்றான்.

(சுடு)

என்றலு மிங்கமு தீருவோரில்லை
துன்றுதி நீபுறத் தென்று சொல்லலும்
நன்றொ ராயிர வர்க்குநல்கு மிவ்விடை
இன்று சோறென லுணக்கேற்கு மோவென்றான்.

(சுக)

நாதன ி துரைத்தலு நல்குவோன் கணக்
கேதமின்ற யினபின்ன ரெய்கினை
நீதனியே யுறினின்னைப் போற்பலர்
போதுவ ராதலாற் போபு றத்தென்றான்.

(சுஉ)

என்பதற் கிசைகிலா திறைவ னாங்கிழ
வன்பசி மிருந்துளேன் புறத்து வாய்த்திலேன்
அன்பக மென்றற் கோரிலைக் கண்ணமியே
துன்புற விருந்தனன் சோற ருந்தவே.

(சுங)

கண்மொ தனமுளோன் கடுஞ்சி னத்துடன்
அண்டு தன்னாழி யர்தமை யழைத்திவன்
மின்னசெய் கின்றனன் வெளியிற் போக்குமின்
தண்டு கொண்டடித் தெனச்சாற்றி னாரோ

(சுச)

சாற்றலுங் கிங்கரர் கிழவன் றானையும்
ஊற்றமில் கையையுஞ் சிகையை யும்பிடித்
தாற்றலி னுரப்பின ரெடுத்து வந்தயல்
ஏற்றின ரிட்டன ரிரக்க மின்றரோ.

(சுரு)

வெளிப்புறத் திடுதலும் விமலன் மென்னவே
களிப்பில னெழுந்துடல் களைக்கச் சென்றனன்
தெளித்திவ னாயிரம் பேருஞ் செவ்வையாய்த்
தளிர்ந்துணப் போசனத் தந்தபோதிலே

(சுசு)

சண்டமா ருதம்வந்து தாக்கி மண்டுகள்
மண்டவோ தனமெலாங் கெடுத்து மாற்றலும்
உண்டிலர் மறையவ ரொன்றுந் தாமெழுந்
தெண்டிசை மருங்கினு மேகி னாரோ.

(சுஎ)

இவையெலா நோக்கியங் கிருந்தபோதலே
நவையறு முகந்தனை நோக்கி நாயகன்
செவையினீ கண்டுள திறத்து லோகமா
மெவையு மாகுல மிகவிசைந் திருத்தலே.

(சுஅ)

அல்லது தீனரை யாத ரிப்பவர்
இல்லையீர் நன்மன மிசைந்து ளீரொன
வல்லையினும் வெறுமாவை வாங்கினேன்
ஒல்லையி னடைசுட்டு மன்பொ டுண்டனன்.

(சுஆ)

எனவுரை பண்டரிக் கிறைவன் வார்த்தையை
மனநல ரானமாண் கோஜி கேட்டுநின்
றனதுமா மகிமையை யறியத் தக்கதோர்
கண்முனோர் யாரொனக் கைகள் கூப்பினார்.

(௫௨)

துதிபல புகன்று தாடொழுது தொல்லைமால்
அதிபிரி யத்துடன் விடைய ளித்திட
வந்திரு தாமணஞ் செல்ல வந்தனர்
பொதிதரு வனத்திடைப் புக்க போதிலே.

(௫௩)

தாகமிக்கின் புனல்பெருகத் தாம்பெருா
ஆகமற் றங்ஙன மடைத லைத்தெரி
மேகமொத்தவ னுருக்குமணி மின்னொடு
வேகமுற்றவர் குலவேட மேவியே.

(௫௪)

வருவழி தனிலொரு மனையுஞ் செய்துகொண்
டிருகருந் தயிரடை யினித மைத்தவர்
மருவுறு மனையொடு வருதல் கண்டுநீர்
பொருவுறு பண்டரி புரத்தின் மேவியே.

(௫௫)

மீளரி தாசரா தலினெம் வீட்டிலும்
தாளுற வெய்தியாந் தருவ துண்டுமிந்
நான்பலித்திரம் பெறவெமக்கு நல்கிதம்
ஆள்பதி சென்மினென் றடைவிற் கூறினான்.

(௫௬)

அவ்வுரை போதலே மனத்த மைத்துநீள்
இவ்விடை மனையொடு ஜனங்க ளோபெற
ஒவ்வுதல் யாமொரு நாளு மோர்ந்திலேம்
எவ்வியல் புதுமையென் றிசைந்து சென்றனர்.

(௫௭)

சென்றந்த மனையிடைச் சேர்ந்தி ருந்தவர்
நன்றுறத் தருவன மிசைந்து நண்ணுசோர்
வன்றவண் டர்ந்துசெல் வதற்க மைந்துசெல்
கின்றவர் திரும்பினோக் கினரிற் கண்டிலர்

(௫௮)

என்னிது புதுமையென் றெண்ணி யாம்புனல்
உன்னியே வருவது தெரிந்தவ் வுத்தமன்
பன்னியோ டுவ்வயிற் பயின்று தீர்த்தனன்
மன்னிய தாகத்தை யெனம கிழந்தனர்.

(௫௯)

தாரும் தம்பன்னி யுஞ்சகங் களுக்குயி
ராமந்த நாதினை யன்பு மிகுருப்
போமந்த வழிதொறும் புகழ்ந்து கொண்டுபோய்க்
காழுந்து தாமணங் கலந்தி ருந்தனர்.

(௬௦)

வேறு

தொல்லை மாலரி தாசோர் தினந்தங்கள் சோளக்
கொல்லை காத்தன ரிருப்புளிப் பறவையின் கூட்டம்
ஒல்ல வந்து தின்றிடச் சிறிதோட்டி லருவப்பா
எல்ல யில்லவ னுறைகின்ற நெவ்வு யிரிடத்தும்.

(௬௧)

ஆதலாற் பசிபறவை கடர்தனன் றுமென்
நேத மின்றியங் குறுமவர்களுக் கெலா மின்பாய்ப்
போதருங் கதிர்தந்துள மகிழ்வறப் புரிவார்
ஸீ தரன்றிரு நாமமே வாய்சொலத்தி கழ்வார். (௬௦)

இருக்கு மவ்வுழைத் துணைவியா ருணவுகொண் டெய்திச்
சுருக்கி லன்புட னூட்டினபின் பவர்துணி வாய்ப்
பெருக்கி னீவதும் பறவைகழின் பதும்பேற
துருக்கு மன்புடனு றுவதுந் தெரிந்துகொண் டொப்பார். (௬௧)

ஜயநீ ரிங்கு வினைவதெல்லாம் பிறர்க் களித்தால்
செய்ய கோலுடை யரசற் கெப்பெடிப் பொருள் செல்லும்
நையலின்றி நாமுண்ப தெப்படி நனியவீர்
உய்யவேண்ட லீனொனக் கடிந்தோருரை யுரைப்பார். (௬௨)

ஈண்டி ருந்து நீரினி றுந்தங் கைக்கொ டவீரோல்
பாண்டிரங் கன்ற னூணையுண்டு மக்கெனப் பகர்ந்து
வேண்டுகொண்டு சென்றார் தமதில் லிடைமேவத்
தூண்டு மன்பின ரிருந்துழி நடந்தது சொல்வாம். (௬௩)

இணையி லீண்டரி செல்கின்ற யாத்தினாக் காரர்
அணைவதா யவர்தம் முகநோக்கி நீரந்நான்
உணைவ தின்றி யெங்களுக் குணவுத வினீரும் போல்
துணைசெய்வோ ரொவொனப் புகழ்ந்திடு தலுந் தொண்டர். (௬௪)

அம்ம விங்கிவர் ஸீ ஹரி தாச னென்றன்பு
விம்ம மற்றவர் தாள்பணிந் தேத்தினர் வியந்து
தும்மை யிற்குறப் பெறுவதற்கென் மூன்னை நோற்றேன்
செம்மை சான்றவரோ யெனப்பல் படி செப்ப (௬௫)

கேட்ட மற்றவர் தம்மிலோரந் தணன்கிட்டி
வாட்ட மற்ற னல்லன் பினோயெனவாழ்த்தி
ட்ட முற்ற சோளக்கதிர் களில் சிறி தீந்தால்
நீட்ட முற்ற வென்பசி தெறுமெனறன னின்றி. (௬௬)

போதலே யவன் புதன்றது கேட்டு நங்கையால்
ஈதலோ தகாதில் லவன் சொல்லின லென்று
கோதி லீரும் தங்கையால் வேண்டுவ கொண்மின்
பேதமின் றெனக் கூறின ரின்மை பேனாராய். (௬௭)

விடைகொண்டங் கவன் வேண்டுவ வினாவின்றி கொள்ள
அடையும் யாவரு மன்பரை வேண்டின ரடுத்துத்
தடையிலா தெமக்குங் கதிர்தந்தருள் வீரோல்
மிடையும் புண்ணியம் விமலன்ற னருளுமேன்மேலாம். (௬௮)

என்றுகூறுவோர் தமக்கெலா மின்னுரையியம்பி
நன்று வேண்டுவ கொண்மென வுரைத்தனர் நயந்து
துன்றுவோ ரொலாம் புருந்தனர் சோளக் கொல்லைக்குள்
அன்று வானரமது வனம்புக்க தேயாக. (௬௯)

கதிர்களென் பணசிலவு மில்லா துறக் கண்டு
முதிரு மாசைக்குத் தக்க கொண்டே கினர் மொய்த்தே
எதிரி நெய்து வேர்யாவருங் கண்டு மற்றிவருக்
குதிர்தலாயிற்றுள் ஞுணர்வென்ப தாயின னொருங்கே.

(எடு)

விரக்தி யுற்றன ரிவனொலாய்ச் சிலர் வியப்பப்
புரத்தி லுற்றவர் பற்பல புகலப் போத லெதாம்
தரத்தினம மகன்முதலினர் நமைப பழிசாற்றி
உரத்து ஞுற்றுவரஞ் றொனவூர் செலா துறைந்தார்.

(எக)

கொல்லை மாட்டுறைந் திடவிவர் குமரனா குறித்து
வல்லைவந்து சோளக்கதிா யாவுமாயந் துறுமல்
வெல்லை கண்ணெத்த ஞுருடனோர் புறத்தி ருக்கக்
குல்லைமாலையான டியவர் குமரனா நோக்கி

(எஉ)

ஈக்கடா முணவீட்டி டுந்தேன் பிறரினையத்
தாக்கியே கொளததக்க தாந்தன்மை பேற்றாரா
தாக்கு மப்பொருள் பிற ரபகரிப பதாயமையும்
தீர்க்க மாதலாற்றே டுறும் பொருளெலாஞ் சிறக்க

(எக)

கல்ல பாத்திரத்து தவினா ளினைநாய கன்றன்
வல்ல தாந்தையக் கிடமதா யமைவருந் தேத
சொல்லலான வீதறிகிலா தேன்று யரத்தைய
புல்லலாயின யெனமனந் தெளிந்தனா புதலவா.

(எச)

தந்தை தாள் களிலுடன் பணிந்தெழுந்தனர் தாழந்நே
எந்தை நீர்நமதில் லிடைவருக வென்றியமப்
முந்தை யாதரங் குறைவிலராயக முநகிச்
சின்தை நைகிலா தாய்க்கு மற்றவை யெலாந் தெரிததார்.

(எரு)

மைந்தர் கூறிய வகைவின வியம மதாயி
அந்தமில்லவ னுணை வைத்திருந் துந்தம் மன்பர்
சின்தைசெய் கிலா தீதலைவிடாது செய்திறந்தான்
வின்தையென்று கொண்டு மிகக் களித்தனா விரும்பி.

(எசு)

அன்ன கொல்லைக் கேழ்விராகனந் தீர்வையையளித்தற்
கென்ன செய்வர் மற்றிவனொன்ச் சிந்தையு ளினைந்து
மன்னலாகிய பின்னர்வாய் தாக்கொள்வோன் வந்து
முன்னர் நின்றமான் கோஜியைக் கேட்டனன் முயன்று.

(எஎ)

ஆய தாசரு மகத்திடை மூன்று விராகன்
மேயதாயதைக் கொடுவந்து தந்துநால் விராகன்
சேய தின்றிநானைக்கு நான் செலுத்துவே நென்னப
போயி னன்னவன் போனபின் போதலே யென்போர்

(எஅ)

அந்தவூரி னாகாயி யென்றுரைக்கு மந்தணிபால்
ஈர் அநால்விரா கன்வட்டிக் காய்வழங்கென்ன
ஈககாமற்றவு னுணைக்கீவேனென மெரழியச்
நொந்துதமாமனைக் கெய்தின ரிருந்தனர் துணிவாய்.

(எக)

கடன்கொடுப்பவ னூருளோரிவர் செய்கை கழறத்
திடங்கொளத்தெரிந் தீந்திடிண் முதல் சிதைத்திடுமென்
றுடன் படற்குள மின்றியே யுற்றன னுறைய
மடங்கொல் பேரறி வுற்றவர் வந்தனர் மறுநாள்.

(அடு)

அம்மையேபொரு டருகென வவனெனக் கொருவன்
பொய்ம்மை யின்றியே கொடுவந்து தருவதிற் பொய்த்தான்
மெய்ம்மை யெய்தற் கென்செய்வே நெனக்கொடாள் விளம்பச்
சேம்மை சேருளத் தோரக மீண்டனர் சேர்ந்து.

(அக)

மனங் கலங்கினராகித் தம்மனைவியை நோக்கி
இனங்கிடைத்தில பொருளின்த ளூரிலே யிதனால்
தனங்கொ டெய்துவன் பிறநகா சார்ந்தியானென்று
வனங் கடந்துபோய்த் தனம்பெறு மூருக்கு வந்தார்.

(அஉ)

இங்கிராதிவர் போனபி னூருளோர் யாரும்
தங்குபோதலே தனந்தரா தெங்ஙனே சார்ந்தான்
கொங்குலாந்தொடை மன்னவ னேவலர் குறித்துப்
பொங்குவானொன்ப பயங்கொடென் றேபல புகன்றார்.

(அக)

அதுதெரிந்துவந் தரசன்ற னேவலாவர்தம்
பதியின் வாயின்வாய்க் கசவடைத் திலச்சினை பதித்து
நதியி னீர்நெருப் புட்புகா தியற்றினர் நலிய
மதிசூலத்துறு கண்ணை திறிந்தனன் மனத்துள்.

(அச)

வெட்டியானென வேடங்கொண் டிரிசுவிராகன்
தட்டிலாதுகொண் டரசன்ற னேவலர் தம்பாற்
கிட்டி நின்றுபோ தலேதந்த திதுவெனக் கிளத்தி
முட்டி லாதளித் தேகினன் பண்டரி முன்னி.

(அரு)

போதலே மறுநாள் பொருளீட்டியுந் புகுந்து
தீதிலேவலர் பாற்பொருட் செலுத்திடச்சென்று
கோதினும் பொருள் கொண்மெனக் கோவினே வலர்நீர்
நதலாம் பொருளும் வெட்டியான் றந்தானென்றார்.

(அச)

என்றபோதி லீதென்னென வீட்டி னுக்கேகி
நன்றுதம்மனை முதலியர் யாராயு நணுகித்
துன்றுவெட்டியான் வயிற்பொரு டந்ததார் சொன்மின்
இன்றெனக்கென யாந்தந்திலோ மெனவிசைத்தார்.

(அஎ)

மீண்டவ் ஓர்வெட்டி யான்ற்றனைக் கண்டனர் வினவ
ஆண்டவ் வெட்டியான் யான்செலுத்திலே நெனவறைய
சண்டியார்பொருள் செலுத்தின னொனமனத் தெண்ணி
வேண்டு மென்னிடர் தீர்க்க வந்தனன்கொலோ லிமலன்.

(அஅ)

வெட்டியானென வேடங்கொண் டெனதிடர் விலக
மட்டிலான்ற்றனை யன்றியார் பொருள்கொண்டு வருவார்
கிட்டி ம்பொருட் டிவ்வகை கேசவன் வருதற்
கொட்டி யான்செய்த தவமெது வோவென வுன்னி.

(அக)

புரமன் தன்னருட் கிரங்கினர் பரிந்தனர் பயந்து
வரனளிர்விழி மாதவ கேசவ முகுந்த
நரஹ ரீயென நாமங்கள் பலசொல்லி நடந்து
விரவென் னுபத்திற் குதவினை பண்டரி விமலா, (கூடு)

புலயனாகி நீ வரும்படியெனற் பொருந்திற்றே
அலகிலாபபுகழையனே நினககென வயாபோ
துலகனத்தவனெதிர்வநது தோனறின னுடனே
நிலவுமன்பர்கண்டடிதொழத் தழுவினனிமலன, (கூக)

தழுவு நாநனை நோக்கி நால்விராகனீ தந்தாய்
வழுவிலாதவை யுனக்கெங்ஙன வாழ்த்தது வகுக்கென
றுழுவலன் பினா வினவலும் விட்டலனுனககு
நழுவினுடரு வேனென்று பொருளென நவினமுன, (கூஉ)

நன்னரவ்வுரை கேட்டலுங்கல்லென நகைத்தாரா
இன்ன வாறுகொலோபுரிந்தாய் ஜகதிசா
அன்ன வேழை தனபொருளை நீ யேனகன வயாநதாயா
மன்ன வட்டிக்கியானகொணா பொருளை மறற வட்டா, (கூங)

கொடுத்துத்தோப பெனின்களவினை யெனவன பா குறிகக
வடுத்த விரந்தவா தமககருளாதவளவைபபைக
கெடுத்த முப்பபன னீதரி லெனறுமால் கினத்த
அடுத்தமாலுனாக கெதிரசொல வஞ்சின ரமாநதாரா, (கூச)

அஞ்சு மன்பரு னுடையினறி யினித்தளா வாவா
விஞ்ச வென்றுகொண்டவாகொல்லேச சோளநல வினைவு
செஞ்செ வையுறச செய்தனை சென்றனை நிருமால்
மஞ்சசேர்நக ராரது கண்டனர் மதித்தாரா, (கூரு)

அழிந்தசோளமிப படிவினை வாபின தந்தோ
பொழிந்தகன்மழை விலக்கி னேனறன தருள்பூண்டாரா
வழிந்த வன்புடைப போதலே யெனப்புகழ வழுததக்க
கழிந்த பேரதி சயத்துட னிருந்தனா கலநது, (கூசு)

மனைக்குள் ளாகிய களஞ்சியங் கருமிக மலிய
அனைத்துந் தானிய நிறைந்துள வெமபிரா னருளால்
இனைத்தும் போதலே யென்பவா கண்டியாசகாகரு
நினைத்த வாறுகொன் கெனக்கொடுத தாாமகிழ நிரமப, (கூஎ)

வேறு

கொடுத்து மாலரு ளால்வினை கொல்லையை
அடுத்துக் காத்திருந் தாரரி நாமங்கள்
தொடுத்து வாய்சொலச் சோர்வற் றிருந்தனா
விடித்துக் காதல் வினைவதில் லாமலே, (கூஅ)

ரானே ராசென காட்டுமவ் ளுரினை
ஆனுவோரிவர் மாதல ராகுவார்
முனமுன்பர் முஹதமெ னப்பெயர்
புனமுன் னல்லவர் கொண்டம னையுடன், (கூக)

வானடைந்தபின் மற்றவர் புத்திரர்
நனமண்டுதுன் மார்க்கரிருவரும்
ஆனதங்குடும் பச்சமை யாற்றிலார்
மானமின்றி மறந்திருந் தாரோ.

(அ)

அவரவ் வாறிருக் கின்றதினிலவர்
தவறிவாழியஞ் செய்தென்றுஞ் சார்பவர்
எவரும் ஹாசி யெனப்பெயர் சாற்றிடக்
கவர்கொ ளக்குடி காத்துவந்தாரோ.

(அக)

அக்குடிக்கழிவின்றி நல்லன்புதான்
மிக்குநாளும் விளங்கச்செய்கின்றவர்
கொக்கு வாய் கிழித்தான் பெயர் கூறுவார்
இக்கு நேரென்றிரவும் பகலுமே.

(அஉ)

ஆயசெய்கையராய் வரும்மையார்
மாயனாம் வழுத்தினராய்க் கொல்லீ
மேயதாயர் விளம்பும் பஜனையை
நேய மோடவனேர்ந்து வினவுவார்

(அக)

நாளுமிப்படி நண்ணி வினவுவார்.
ஆளுமோர் தினமன்பு மிக்காகியே
மூளுமன் பின் முகதர்மருகனார்
நீளுஞ்செவடி பற்றி நிகழ்த்துவார்.

(அச)

ஐய நான் பராஜித்த மரினும்
செய்ய கண்ணெடு மாலடி சேர்வகை
மெய்யர் நீர் செயவேண்டு மென்றே துதி
உய்யு மாறுபல வுரைத்தாரோ.

(அடு)

ஆசிகூறலறிந்துடன் போதலே
தாசிமற்றி வடான் பராஜினையாய்
நேசியா நின்ற தானெடு மாலடி
ஏசிலேது செய்தே பெறுவானென.

(அசு)

மாலன் பார்பணி செய்து வழுத்திநற்
காலந் தன்னிற் செங்கண்ணெடு மால்வளர்
கோலங்காணக் குறையுடை யான்பிறர்
பாலடைந்து பணிவிடை செய்வதால்.

(அஎ)

பாடுவாசியின் மற்றிவடம் மனம்
ஒடு மாறுசெயற் கரி தென்றுனி
நாடுமிங் கிவளுக்கித நல்கிடா
திடு கொண்டிறிலோ பிழை யென்றென.

(அஅ)

ஆசியா மம்மையார் முகநோக்கி
நேசி நாளு நிமலனை நெஞ்சிடை
ஏசிலா விரதஞ் செய்தெகாதசி
ஆசி லென்னிலடைந் தரிநாமங்கேள்.

(அஆ)

இன்ன வாறெழு கற்குண யேவுவோர்
நன்னர் நல்விடை பெற்று நடத்தியேல்
பொன்னினுதன் பதம்புரு வாயென
அன்ன ஹாசிக்கடை விதங்குறிஞர்.

(௩௦)

நல்ல தென்றவர் பாதநளினங்கள்
சில்லலோகிச் சிரமிசைச் சேர்த தித்தம்
மல்லல் சேரகம் வந்தொழி வின்றிமால்
புல்லநெஞ்சிற் புரிந்து வாரரோ.

(௩௧)

மனையி னாழிய முஞ்செய்து மாலரி
தினமுணர்ந் துபவாசஞ் சிதைவுறு
தனைய ராத்தி ரிப்போதிற்றம் மாண்டைமார
நினைவினல் விடையீய நிகழ்த்தியே.

(௩௨)

கொண்டுபோதலே வாழுங் குலமனைக
கண்டுவோரோடு கூடியடைந்தவர்க
கண்டு பாதம் வணங்கிக்க சிந்துளம
விண்டு கீர்த்தனம் பாடவின வியே.

(௩௩)

ஹரி தினந்தொறு மிப்படிக்க கண்டரும்
பெரிய மாதவருங் களிபேர்கிலாக்
கரியமால் புகழ்கேட்டுக் களிப்பினிற்
நிரிபிலாது வரவோர் தினத்திலே.

(௩௪)

புறத்து மாய புரத்தினின்றும் வரு
திறத்து னோரி லொருத்தனைத் திங்குசேர்
உறக்கடித்த துரக முலந்தனை
இறக்கக்கண்டங் கியாவருங் கூட னா

(௩௫)

நாலு ஜாமமு நன்கந்தப் போதலே
மாலினும் மகிமை சொல்கின்றத
னாவினான் பிழைக்கச் செய்வ தாகுமோ
ஏலநாமறி வோமென வெண்ணினார்.

(௩௬)

எண்ணியச் சுவத்தைக் கொடங்கேகினார்
புண்ணியத் துயர்கின்றவொர் போதலே
பண்ணினார் திருநாமம் பகரிடம்
நண்ணினன் கிருக்கச் செய்து நாடினார்.

(௩௭)

ஹரியினும் முதினு நல்லது
பெரிதியாவரும் பேணிப் பசித்திடற்
குரியதாத லின்கை புடைத்துத் தமக்
கரியனும் கழறுமி னெனநனர்.

(௩௮)

என்றுபோதலே கூறவங்கி யாவரும்
நன்றவாறு நடத்தின ராயிவண்
துணர்நகின்றவன் சொல்கில னாமமும்
துணர்நக கொட்டிலனைன வோகினார்.

(௩௯)

அணவ னோருரை கேட்ட ரவாற் செத்த
பிணமெனத் தெரியாது பெரியவர்
குணபந் தன்னைக் குறித்து யிருள்ள தென்
றுணர்வு தோன்ற லுணர்க்க லுற்றாரோ.

(111)

மனிதராகப் பிறந்தவர் மாலரி
புனித நாமத்தைக் கைகொட்டிப் போற்றுதல்
இனிதிதிற் பெரிதில்லை மற்று கையால்
நனிபுடைத்துக் கைநாமங் களோ தென்றார்.

(112)

தனது தாசர் சுவந்தனை நாமங்கள்
இனிதுசொல் கென்றிசைத்தலு மவவுழி
வினவுவாரொடு கூடிவியுறும்
பனக மெல்லினை யான் பரிவாகியே.

(113)

பேசு கென்றபடி பிணம் பேசிடா
தேசம் மாவுறி லென்பெயருக் குமென்
ருசருக் குந்த வறுமென்றுநன்
னைசமுற்றி யமனை நினைத்தனன்.

(114)

நினையுமுன் யமன்வந்து முனிற்றலும்
அனைய னானை நோக்கிய ராத்தொழும்
இனையனாவி பெறவினி திகென
முனைவன் முன்னுயிர் தந்தருண் முற்றினான்.

(115)

ஆவிபெற்ற வனையெழுந்துதன்
னாவி னாலரி நாமங்க ளோதிக்கை
மேவுமன்பொடு கொட்டி விருப்புடன்
ராவிலா நடஞ்செய்தனன் ருசர்முன்.

(116)

கண்ட யாவருங் கைபுடைத் தானந்தம்
கொண்டு நன்கு வியந்து கூத்தாடினார்
தொண்டருந் தெரிந்தபு துளங்குற
விண்டுவைக் குறித்தின் பின் விளம்புவாரா

(117)

சவமெனத் தெரியா மற்றக வுடன்
புவன நாயகன் பேர்புகல் கென்ற சொல்
அவமிலா திவனாவி பெறச் செய்தாய்
நவமிதென்னை நளினை தன்னுதனே.

(118)

யாதுந் தேர்வதில் லாதுறு மென்வயிற்
கோதிலா வருள்கொண் டுவிளங்குறும்
நாதனே யைவர்க் காகநயந்துபோம்
தூதனே யெனக்கண் புன லாவினார்.

(119)

தூவிக் கீட்டிசைச் சூரியன் றோன்றுமுன்
மேவுமா ரதிவிட்டல னுக்கெடுத்
காவலிற் பிரசாத மளித்திட
யாவரும் பெற்றக மகிழ்வாகியே.

(120)

ஸ்ரீபக்தல்லாமிர்தம்.

உலகத்தை யுத்தரிக்கும் பொருட் டிவண்
நிலமனந்த வனேயிந்த நேயராய்
இலகு கின்றன நென்றவரைத் துதி
பலபுகன்று பதியுறப் போயினார்.

(நாகு)

வேறு.

ஹாசிப் பெயராரிப் படியாஞ்செய் கைகள் யாவும்
நேசத்தொடு கண்டுஞ்சொலு நெறிநிற்பது கொண்டும்
மாசற்றியல் வாரிப்படி வருடம்மொரு மூன்று
காசற்றற மூகதம் பெறுகாண்ப் பருவத்தார்.

(நாகு)

தமிலாகிய பாகம்பிரி வாகற்கமை தருவார்
நமிலாகிய வடிமைப் பணிநாளும் புரிகிற்பாள்
தமியாள் பகல் கூடானது தன்னாற் பணிகொள்வார்
எமிலா நொனவிலை செய்வதற் கிசைந்தா ரிருவருமே.

(நாகு)

அவ்வண்ண மறிந்தே பணி ஹாசிப் பெயரார்தாம்
செய்வண்ண மிவன்றான மைச்சேர்ப்பார் செவியோரோ
உய்வண்ண நடக்கா தெனவுள்ளிற் றுயருற்றார்
மெய்வண்ண முரைப்போர் வயின்மேவிப் புகல்கின்றார்.

(நாகு)

அய்யே யெனையாள் வேர்தமிலாம் பல்பொருளெல்லாம்
மெய்யே பகிர்கிற்பா ரெனைவிற்புப் பொருள்பெற்றுச்
செய்வார் பகலெனையும் விலைசெய்தா லெனைச் சேர்ப்போர்
உய்வாம் வகை யுதவா நொனக்கு தலெனது செய்வேன்.

(நாகு)

என்றார் விழிகளி னீர்வரவினைத் தேயவரி ருதாள்
நன்றா யுறப்பிடித்துக்கொடு நவிலன்னை பிதாவோ
டொன்றா கியகுருவுங் கடவுளு நீரொன வற்றேற்
கின்றா கியதுமை நீங்கிட வெனக்கென்றி ரங்குற்றார்.

(நாகு)

இரங்குற்ற துகண்டும் பிரிவெய்திற் றெனல்கொண்டும்
தரங்கத் திடைத்துயில் வோனொடு தாசர் தனிநோக்கிப்
புரங்கற் பிதமதன லெதுபுகு மோவது புகுநீ
அரங்குற்ற ஞர்கொளலாற் பயன் யாதாமெனவரைந்தார்.

(நாகு)

அவ்வாறவர் புகலப் பணிஹாசிப் பெயரார்டேட்
டிவ்வாறுரை செய்யாதுமை யான்றான் பிரிவுதற்
கொவ்வாதுள விலைதந் தெனை யுய்யக் கொளுநீரோ
தவ்வாதென வவர்கான் மிசைத்தாழந் தாருளந் தளர்ந்தார்.

(நாகு)

அனையார் தளர்வது கண்டரி தாசர்க்குள மமைவாய்
இனையாடனை விலைகோடலுக் கில்லைப் பொருணம்பால்
பினையாது செய்வோ மென்றனர் பேதுற்றனர் கொல்லை
நினையா யினும் விற்றுக் கொளறகு மென்றுரை தருவார்.

(நாகு)

நீயஞ் சலைபூர் செல்லுதி நிற்பின் வருவேன் யான்
நாயுங் கிரயங் கொண்டென வபயந் தரவெரியும்
நியண்டின வின்மேன் மழைபெய்தா லெனத் தெளிந்து
சுதனஞ் சென்றனர் மனநோ வதிலாமல்.

(நாகு)

பின்மைத்துந ரூர்க்கே கினர் பேசும் ஹரிதாசர்
வன்மைக்கொடி யோரா மிருவனாயுந் தனிநோக்கி
நன்மைச் செயல்புரிதாசியை விலைசெய்திட நாமும்
தன்மைச் செயல் கேட்டுற்றன னீர்சொல் விலைதருவேன்.

(ாசு௨)

என்ற நுணாகேட்டா ரிருவருஞ் சம்மத மெய்தார்
குன்ற நெடுங் கோபங்கொடு கொள்வான் வரலானீர்
பின்ற விலைகொடு தும்வயி னீ யோம்பிற ருக்கேல்
இன்றயினும் விலையீகுது முறவாயினி னொனலால்.

(ாசு௩)

எனவே யிருவருஞ் சொல்வதை யிற்குள் றுறைஹாசி
வினவாமுன னொனதுழின் விசித்ர மிதுவென்று
மனவேதனை கொளலைத்திருமால் தாசரு ணர்ந்தே
தினலே னுறு கின்றயென வெல்லோர் முனுமிசைப்பார்.

(ாசு௪)

விலைதந்துனை வாங்கற்கு விடோபாவை விடுப்பேன்
பொலியுந்துதி புரிந்தென்றுடன் மமதுரகம் புக்கார்
உலைவின் நவணுறுவோ ரவருளாயின் படியுறுமோ
தலைவென்க டலமர் வானுளா லென்றன ரார்த்தார்.

(ாசு௫)

உடனே முகதம் புத்திர ரிருவோரு முடன்று
படநாகனை யுடையோனடி பரவப பெறுதாசர்
கிடனாய் விலைதந் துய்ப்பதின் முன்னம் விலைசெய்வோம்
மடநாரியை மெனவாங்கு நர்தமைத் தேடி. னர் வாய்க்க.

(ாசு௬)

பகரும் விலையது தானிரு பத்தைந்து விராகன்
தகவின் பொடுதருவோன் கிடைத்தான்றன் வயின் ஹாசி
மதர்தம் மொடுபொருள் கொண்டடன் வழங்கிச் செலுகென்றார்
முகமுன் பரிவாயோ வெனவலறிச் சிலமொழிவார்.

(ாசு௭)

என்றேசிகர் மொழிதப புவதிலை யாமென வெண்ணி
நின்றே னுயிர் கொண்டிங்ஙன நிலையாயிது காறும்
அன்றாகு வதாகின்ற துனடியார் மொழியதுதான்
குன்றுவகை காப்பாய் வரைக்குடையாயென வழுதார்.

(ாசு௮)

ஆனைக்கு முன்வந்தாய்தொள பதிக்காடை முன்றந்தாய்
சோனைப புயல்காத்தாய் மலைமிதக்கும் படிசூழ்ந்தாய்
மீனைப் புரைகண்ணு ணிறமேவச் சுதவெனவம்
மானைத் துதிசெய்தார் பலவகையா யதுபொழுதே.

(ாசு௯)

புகழ்பண்டரி புரம்வாழ்வுறு புனிதன் னொருபனவன்
கிகழவேட மொடவண் வந்தயல்செறிவோர் பலர்தெரிய
கிகழ்கின்ற தென்னென ஹாசியை நேர்ந்துன் குருநின்னை
இகழ்கின்றிலர் வருகென்றென னொனையேவின் னொன்றன்.

(ாசு௧௦)

தனைவாவென வழைக்கத்தெரி தாசித்தொழி லார்தாம்
முனைமேவுறு பனவன்கழல் முன்வீழ்ந்தடி பற்றி
எனயாள்குரு வுடைமெய்யென மகரோடினை வாச
அனையான்மக ருடன்ஹாசியொ டுடனேமறை வானான்.

(ாசு௧௧)

வேறு

போதலே யெனுக்தாசர் புகன்றபடி தனதுதிருப
பாதமே வுறப்பிரிந்தான் ஹாசியைப்பண டரிந்தான்
நீதமெய்ப் புதல்வருட னெனவியந்தார் நிற்குண்டோ
பேதமேயீ தென்றுபொருள் கொடுத்தான் பேசற்றான் (நாடு)

முகதம்புத் திரளோர் முந்துற வென்பொருள் கொணமர்
தகவிலுங்க டொழுத்தைதனைத் தருகின்றி லீர்தனால
அகவின்பிற் கொளும்பொருளை யளிக்கவெனக் கேட்கவவா
மகர்தம்மோ டாசியையாம் வழங்கினபின் பொருள்வருமோ (நாடு)

ஹாசினை மாண்கோழி யழைத்துப்போ யிருப்பதனால
தாசிவிலை யவர்கொடுக்கப் பெறுகியெனச் சாற்றவவன
மாசிவிலை கொடுபோகக் கண்டிலன்யான் மறறவாபரல
பேசிவிலை பொருள்கொள் லெப்படியென்று பிணங்கினான் (நாடு)

இங்குவழக் கிவ்விதமா யிருக்கமுன்போம போதலே
தங்குமிடத் திருந்தித்தத் தருகினைத்தனை கேட்டுப்
பொங்குமன்பு கொடுபாண்டு ரங்கவினைப் போற்றமுன்
அங்கு நடந்திவ்வண்ண மழைத்தனை யோவென மகிழ்ந்தான் (நாடு)

அக்காலத் தவ்வூர்ச்சார பதிலிருக்குமோ புலயன
மிக்கார் பாற்றினமடைந்தங் கவரடியை மிகப்போற்றி
இக்காலத் தெனக் குபதேசித்தருள் வேண்டி மெனத்
தக்காரோர் தினமவினை நோக்கி யொன்று சாற்றுகின்றார். (நாடு)

யானுப தேசித்தருள் வகிலை யெவாசகு முபதேசம்
தானுரைக்க வல்லார் பாற் சார்கெனவவன மறுத்தும்
தேனுருக் குந்துள வினனுக்கன் புறுவீர் திரஸகரியர்
நானுமக்குப்பணி செய்யவுபதேச நல சென்றான். (நாடு)

ஆனற் பண்டரி நாதன்றினைபடைவீற் கேட்கின்றேன்
தேனற் பைந்துள வலங்கற் தேவன்விடை தருவானேல்
மேனனுன்றனக் குபதேசித்தருள் வேனென வினம்பி
மீனென பாண்டிரங்கன்றனை யுளத்துள் வேனென னான் (நாடு)

தேவாதி தேவா பண்டரி மேவுந்திருத்தலைவா
ஓவா திங்கிவனுபதேசிக்க வென வுரைக்கின்றான்
தாவாத வுபதேசந்தரவுனக்குச் சமமதமோ
வவான படி நடக்கின்றே நென்ன விதைஞ்சுதலும், (நாடு)

பாண்டிரங்கனஃதறிந்து பக்தருளந் தனிற்றேன்றி
வேண்டுமன்பு நல்லறிவு விரக்தி குரு விசுவாசம்
நன்னி மவர்க் குபதேசஞ் செயலாசை யிரக்க மின்மை
நீன்றோ புறய்களவு கட்காமங்கொலை நேருறுதலொடு (நாடு)

தேசிகன் சொலுளத் தமையாமற் பிறர்க்குச் செப்பதலாம்
ஹாசினனின் கிவற் குபதேசம் வழங்க லாகாது
நீதிநி கிங்கிவினை யறிதர வேண்டினி கழ்த்து கின்றேன்
அகி னுபாயத்தை யெனவு வர்க்கருள் லாயினான். (நாடு)

நீருழு மோரெருத தனை நீசனிவனாற் கொன்று
சீருறு துங்கினைஞரொடு சேர்ந்துண்க செய்யு மிதை
யாருமறிவுறச் சொல்லே லெனவவற்கு வற்புறுத்திப்
பாருமெனவே தாசர் பரிந்து நொந்து பகர் கின்றார். (௩௩௩)

உயிர் வதை செய்கிற தேதுக் குணத்தை யுண்கிறதேதுக்
கெயிறு கரிக்கிறச் செய்தோ யெனக்கிது நன்றன்றென்ன
வயிறு நிரம்புறவுலகை வாரியுண்போனெனதுரையைச்
செயிரில் பிரமாணமென விசுவசித்துச் செய்வதனால். (௩௩௪)

கொலைப் பவமும் புலாலுண்ணுங்கொடும் பவமு முமையடையா
நிலைப்புறயான் சொன்னபடி. நிகழ்கவெனச்சொலி மறைந்தான்
கலைப்பிலுள மாண்கோலி புலையன் முகங்கண்ணுற்று
மலைப்பிலென் சொற்படி. நடக்கியே நன் மாணக்கன். (௩௩௫)

நடப்பதே தெனிலெனது நல்விடையைக் கொலை செய்திங்
கடாப்பிறர்க்குத் தெரியாமலளித்து வெளிப்படுத்தாயேல்
திடப்பட வுன்றனக் குபதேசஞ் செய்வே னெனச்செப்ப
மடப்புலைய னன்றென்று விடைவதைத்து வழங்கினனே. (௩௩௬)

விடைக்கறியைச் சமையல்செய்து விரும்பு முறவினரோடு
தடைப்படலின் றுயுண்டார் தாசரப்போ துடனுண்டோர்
கடைப்படுமிக் கொலைசெய்யா தவிரியரிக் காலத்தி
னிடைத்தகளைக் கொலைசெய்தா ரிதுநன்றோ வெனவகன்றார். (௩௩௭)

புசித்துறவோ ரகன்றபின்பு போதலே புலையனைநீ
நசித்தவிடை யெலும்புதோ னண்ணுகொம்பு குளம்பெல்லாம்
விசித்தெனது கொல்லையிடைப் புதைத்தியென விளம்புதலும்
வசித்தவனப் படிச்செய்தான் மறைவாக நிகிதனிலே. (௩௩௮)

விடிந்தபின் ரப்புலையன் விருந்துண்டோர் தமிழேதும்
சடிந்ததிலன் றானென்றோ ரகம்புகுந்தோர் சார்பி ருக்கப்
படிந்தவவ்வில் லான்கண்டு பறையனுள்வந் தானென்று
கடிந்தவனை நோக்கியில்லுள் வரலாமோ வெனக்கழற (௩௩௯)

சண்டாள னுங்களுக்கு மெனக்குமென்னை தான்பேதம்
கொண்டாளும் விடையை நென்னந் போதலே கொலைசெய்து
தண்டாதுங் களுக்கெல்லாம் விருந்துசெய்யச் சாப்பிட்டிர்
எண்டானெவ் வளவுமின்றி யெனையிகழ்வ தென்னென்றான். (௩௪௦)

என்றலுமய் வில்லகக்கி லெல்லோரு முறக்கடி
நன்றலது செய்யாமெய்ஞ் ஞானமுள மாண்கோலி
இன்றிவன்சொல் வதுபிசகென் றார்சிலர்மற் றவொருது
துன்றுமிடத் திலையென்றார் சிலர்துணுக்குற் றார்சிலரோ. (௩௪௧)

இப்படியெல் லோருமனக் கிசைந்தபடி. தாம்பேசி
அப்படிச்செய் வாரோமற் றவரிடம்போ யறிகுதும்யாம்
பொய்ப்படி று காதுனுரை பொருந்துகரி தானுண்டோ
எப்படிநீ மெய்க்காட்ட லெனப்புகல வவன்புகல்வான். (௩௪௨)

தன்னுனாதான் பிசகாம வின்றேமெய்க் காட்டுவனென்
றன்னவருக் குணசெய்ய வனைவருங்கேட் டகங்காரம்
துன்னியிந்தப் போதலேசெய்த துண்டேற் கொலைகுழுவோம்
மன்னன்மை யொறுத்தாலும் பொறுத்துமென மனத்தமைத்து (௩௩௪)

ஆயுதபா ணிகளாகப் புறப்பட்ட டச்சதனையுளத்
தேயுறக்கொண் டிருவிழியுந் திறவாம லிருக்கின்ற
மீயுயர்மாண் கோழிமுன்னே வந்துணையாம் வீக்கவந்தோம்
நீயுனது கண்டிற்று நோக்கென்று நெறுக்கினார். (௩௩௫)

விடைவதைத்து விருந்துசெய்து ராசாரம் வேண்டுவதோ
தடையறச் சொல்கெனக் கேட்கத் தாசருங்கண் டிறவாமல
அடைவறவென் விடையதனை வதைக்கவருள் செய்தோமென்
புடைநெருக்கித் கேட்பவர்க்குப் புகல்வதென்னை புகலெனபார். (௩௩௬)

உன்ன லுண்டான விபத்தினைப் போக்கி யுதவுகெனப்
பொன்ன தன்றினைத் துதித்துப் புகழ்ந்து கொண்டு தாமிருக்க
அன்ன லொல்லாந் மெமைக் குலப்பிரஷ்ட ராக்குமுனக
கென்னாகும் விழிதிருவாதிறை வையெண்ணுறி லென்பார (௩௩௭)

பலவிதமாய் வைதவரைப் பறையன் முகந்தனை நோக்கி
நலவிடையை வதைத்ததற்கு மெய்க்காட்டு கெனநலில
புலயனவர் தமைவாரீ லொனவழைத்துக்கொடு போந்து
நிலவனாயுட் கிடப்பவெல்லா மெடுத்தது வெளிபுற நிறைத்தான். (௩௩௮)

அவையெல்லாந் தகருறுப்பா டமைந்திருக்க விடைவதைத்தோன்
இவையென்ன புதுமையெனத் துணுக்கமுற்றங் கேங்குநின்றான்
உவைகண்ட வழுவின்ரொய் புலையனுரைத் தானிவன்மேல்
நவைகொண்ட தெனவவன்ற னுயிர்வதைக்க நாடினா. (௩௩௯)

போதலே யெருதுளதோ வதுதெரிது மெனப்போந்து
மாதோ றுளநிலையை நோக்கலு மற்றது நிற்க
ஏதடா புலையாநீ யெனதில்லுட் புருந்திலவ
நீதநீ புகன்றதனா னினைவதைத்த நீதமென்றா. (௩௪௦)

அனைவரு மவ்வாறந்தப் புலையனுயிர் தனைவதைக்க
நினைவுகொளத் தெரிபுலய னிலைதளர்ந்து நடுக்கமுற்று
மனைபுறுமாண் கோழிகடை வாயில்வந்தோ வெனப்புலம்பி
எனைவதையா தினித்தயைசெய் தீடேற்ற (௩௪௧)

அரிதாச ருறவினரை யாதரங்கொண் டிறோக்கிப்
பெரியோர்நீ ரிவனிழைத்த பிழைபொறுக்க வேண்டுமெனத்
தெரியாதி யாமும்மைச் சீறிவைத் பிழைதுமுளம்
தரியாமற் பொறுத்தருள்க் வெனவணங்கித் தாம்போனார். (௩௪௨)

அருள்செய்த பெருமாய் நவருளத்துக் குட்டோன்றி
மருள்செய்த புலையனில தெரிந்தோ வெனவருக்கத்
தெருள்செய்து ஜகதீசா தினத் யாளாவென்னைப்
தெருள்செய்து நீயியற்றும் புதுமைக்கோ ரளவுண்டோ. (௩௪௩)

எனத்துதிகள் பலபுகலுந் தாசரன்புக் கிரங்கியருள்
புனத்துழாய் முகினகைத்துப் போயினான் போனபின்பு
மனத்திலொரு வருத்தமுமில் லாமலந்த மாண்கோஜி
இனத்துடனே களிசிற் பப விருந்தனரக் காலத்தில்,

(௩௩௨)

வேறு.

புருடரிற் நிலகர் போதலே யென்போர்
கருடனைத் துவச மாபுள கண்ணன்
அருடலைக் கொள்பவ ராயினபோதோர்
வருடமுற்றுநனி மாரிவ றந்த.

(௩௩௩)

வித்து வித்திடுத லின்றிவிலங்க
மைத்து விண்ணிலொரு மாமழைபெய்ய
வத்ததிக்கண் விளைவாமெனவெண்ணி
வைத்த வித்தையவர் மைந்தர் விதைத்தார்.

(௩௩௪)

பொழியு மாமழை மிகப்பொலிவாக
அழுக்கலாய்விதை யனைத்துமவிந்த
பழுதிலாதவரி பக்தர் தெரிந்து
வழுவிலாதுகடன் வாங்கினர் வித்தே.

(௩௩௫)

வாங்கிவைத்தினிது வைகுமந்நாளில்
ஒங்குபண்டரியி னுற்சுவநோக்கத்
தீங்கிலாசஹரி பக்தர் திரண்டே
ஆங்குவந்தவரை யன்மினரம்மா.

(௩௩௬)

வந்ததாசரை மகிழ்ந்திவர்கண்டு
முந்துசென்றடி வணங்கிழுஞ்ந்தற் .
குந்து மன்புமிக வுள்ளவர் சேர
எந்தமாதவ மியற்றினனென்றார்.

(௩௩௭)

என்றபோதவ னெதிர்த்தவர் தம்முள்
ஒன்றொர் வேதிய னிவுத்தமர் தம்மை
நன்றுயர்த் தின னயந்து நலீர்நீர்
துன்றுபஞ்சமிதி லேசுகமாக.

(௩௩௮)

எம்மை யாதரவு செய்திடல்வேண்டும்
செம்மையாக முன்பு செய்ததுபோல
வெம்மை தீரருள் விளைப்பவர் தும்போல்
இம்மை யிவ்வுலகில் யாருளொன்றான்-

(௩௩௯)

வினவி யன்பருள வித்தை யிவர்க்கோ
தனமதற்குதவில் வேறில் விதைக்க
மனமினைக்க விலையென்பது மாறே
எனவுளத்தெணி மகாரா யிசைப்பான்

(௩௪௦)

தனிவி டத்துற வழைத்தரிதாசர்க்
கினிது னற்குள நம்வித் தலதின்றால்
அணைய வித்தினை யளிப்பத னுனீர்
மனமனுக்கமு றன்மின்ன லமைந்தீர்.

(௩௪௧)

உயிரிலாநில னுறச்செய்து வித்தை
பயிரதாக வெகு பாடுகள்பட்டால்
முயல்வ தான முயல்வுக் கமைவாக
அயர்கு தீர வருளும் பலனம்மா.

(நாகு)

ஆவியுள்ள வுடலாக விதைக்கில்
மேவுமிக்க பயன்மெய்த் துனியின்றித்
தாவில்மற் றிதிலுமே வரிதாசர்
மாவயிற்றிடி ல் வரும்பய னென்றே.

(நாகு)

ஆதலாலிவ ணடுத்துள ரான
சாதுசற்சனர் தமக்குளவிதைத்
நாதலேநல னெனச்சொல வந்தப
போதலே புதல்வர் பந்தியிசைந்தார்.

(நாகு)

உள்ளவித்தையவ னுற்றவருக்குப்
பொள்ளெனத் தரலும் வாங்கினர் போனா
விள்ளு மற்றிவா நிலத்திட விததுக
கொள்ளு மற்றொருவ னைக்கொடு வென்றா.

(நாகு)

வாய்ப்பவே கடன் வழங்கு மவன்றன்
பேய்ப்பரங்கி விதையைப் பெறநல்கப்
போய்ப புனத்திடை பொருந்த விதைத்தா
காய்ப்ப வீதறி கருத்தா சிரித்தா

(நாகு)

இவரி லுமுதல்வ னென்றென யாகரு
தவிர்கி லாமலுள தானிய மெல்லாம்.
கவரு மாதருத லாயினா காததற
கெவருளா ரிவரை யன்றியி லென்பார்

(நாகு)

இன்னுமிட்டுள பரங்கி யெனுங்காய
தன்னைமற்றும் வருதற் கிசைவானோ
நன்னப்பெற் தகல நல்குவதன்றி
என்னைமுற்று மிவரிற் பயனென்பார்.

(நாகு)

உறுநிரப் பினர்கள் யாருமொவொன்று
பெறுதலுக் குரிய தாகுமெனப்பின்
மறுவறக்கிளரும் வன்பயிரைப் போய்த்
துறுவனோக்குவ மெனச்சொலுகின்றார்.

(நாகு)

சிலபகற்கழிதல் சென்ற பின் வந்து
பலரு மற்றவரிடம் பயிர் தன்னை
நலமுறத் தெரிதல் செய்த தினன்காய்க்
குலவுவோர் பலமுறித்தனர் கொண்டார்.

(நாகு)

பற்றியங்கதை யுடைத்தனர் பார்க்க
உற்றகோதுமை களாயதனுள்ளே
முற்றி தென்னென வியந்து மகித்தார்
பெற்ற மேய்த்த வோர் பிரானருளென்றார்.

(நாகு)

அதை யறிந்தோரகிகாரி வியந்தே
இதை யிமண்டலீ கனுக்கிது போதே
சிதை வதின் றறிவுறச் செய்வனென்று
விதை விரைந்தெழுதி விட்டனன் மாதே

(உா)

அரசனாகிய வலிந்தனறிந்து
விரசுமிங்கிது வியப்புள தென்று
பரசு கண்ணனது பத்தரை யன்றே
முரசினங்குகடை முத்துக வென்றான்.

(உாக)

எவலாளர் கடிதேகி யவைக்கண்
மேகலாகவ வரைப்புகு விக்கக்
காவலோனவ ரடைந்தது கண்டி.
யாவதிதி வணியம்புக வென்றான்.

(உாஉ)

யாது நானறிகிலேனி வியற்கை
மனீ சரன்றெரி வனென்றனர் செபப
ஒது முன்பவனுருத்திவன் வஞ்சச்
சூது னோனெனமனந்துணி வற்றான்.

(உாக)

இன்றிவன் றனையவிந்த நெனச்செய்
தொன்று விப்பெனென வன்னியுளத்தில்
நன்று கோவின திறைச்சியை நண்ணும்
சொன்றி யோடுறுதல் செய்திவர் துயக்க.

(உாச)

வைத்தபோ தவைமருத் துளவத்தோன்
மெய்த்த சீரருளின் மெல்லி யபூவும்
பைத்த பைந்துளவு மாயினபார்த்துச்
சுத்தொன்றுடன் வியந்து துலுக்கன்.

(உாடி)

மனதுளேமிகு பயங்கொடு மாமால்
தனது தாசரடி தாழ்ந்து துமக்கென்
இனிது வேண்டுவ திருவனென்னப்
புனித சீலொதும் வேண்டிலர் போந்தார்.

(உாக)

இரவு நன்பகலு மோவுதலின்றிப்
பரம நெஞ்சுற நினைந்துறு பக்தி
திரமதாகிலை செய்துற மூட
நரமும்புறுத னண்ண விருந்தார்.

(உாஎ)

மாண்கோஜிபோதலே திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ஈள-க்கு செய்யுள் கூதுநாளள.

முற்றிற்று.

பகிரம்பட்டர்சரித்திரம்.

புகழ்தரு பைடண புரமென் றேதுதும்
நகர்தளி லாறுசாஸ் கிரமு நன்குதேர்
சகவினர் வேதங்க டம்மில் வல்லவா
பகர்பெய ரோதெனிற்பகிரம் பட்டடே. (க)

பலபண வருக்குநால் பயிற்ற வல்லராய்
இலகுதன் நகத்திலெற் பகலு தாசனன்
குலவுகோத் திரமுறக் கொண்டு நாடொறும்
புலரியிற் கங்கைபோய்ப் புனலி னடுவார். (உ)

செய்ததும் ஜபவனுங் டானஞ் செய்துமத்
தியப்பகன் மனைக்குவந் தேய்கை வேத்தியம்
நயத்துவை சுவக்கட வுளுக்கு நல்கிவே
தியக்குழு வருமவ ரோடு சேர்ந்துண்பார். (ங)

பின்புறு புரணநூல் பேணி வாசிப்பார்
அன்புட னிவ்வகை யமையு நாளிலோர்
நன்பக லுண்ணுங்கா னல்குந் தேவியை
இன்புட னோக்கிவி னோத மெய்தவே. (ஈ)

சாய்கறி களுக்குபபுக் கலத்த லின்றியென்
நியமை செயலெவ னிகழ்த்து கென்னலும்
ஆயவ னீர்கிழ மாகி யுஞ்சுவை
மேயது வேண்டுமோ வெனவி னம்பினான். (ஐ)

கேட்டலும் பட்டரக் கிளர்ச்சிக் கேங்கினார்
வாட்டமிக் கெழுந்தந்த மனைவி தாளிடைப்
பூட்டி ய கரத்தொடு வணங்கிப் போங்குற
நாட்டினை தாயென நலின்றற் கெண்ணினார். (அ)

அறுபது வருடமா கியுநம் ஜன்மந்தான்
வறிதென லாயிற்றே யினிமற் றேனுமிப்
பிறவியீ டேறிடப் பெறுதல் வேண்டுமென்
றுறவயி ராக்கிய முறுத லாயினார். (ஊ)

வனத்திடைப் புகிலிந்த மறைவல் லோரொலாம்
இனத்துறக் கூட்டிவந் திடுவ ராதலாற்
கனத்தவிக் குலத்தினைக் கடந்து வேறொரு
மனத்தினுக் கிசைசுல மருவுவோமெனில் (ஆ)

இம்மறை யவர்நமை யெய்தி டாரொனத்
தம்மனத் தெண்ணியுஞ் சன்னி யாசமாய்ச்
செம்முதல் பரமஅம் சத்திற் சேருதல்
நம்மகத் துறினுயர்ந் தோர்ந கைத்தலாம். (ஈ)

ஆதலா விழிஞல மாத னன்றெனக்
காதலி தனைவிடுத்திந்தர் கட்டுகலாம்
மேதகு குருவென விளங்கு வோன்வயிற்
போதர லாயினர் புகலு கின்றனர். (௨)

உங்குலத் தியாமுறி னலமுன் டாகுமோ
பொங்குலத் குரான்வயிற் புகல்வ தென்னென
எங்குலத் துறிலுமக் கிளிமை யுணடுதான்
அங்கிருந் திங்குறல் பொருள பேட்சையோ (௨௧)

நீர்மிக யோக்கியர் நெறியெ லாந்தெரி
வீரும தின்குலம் விடுத்த னன்றன்று
சார்தரல் பொருணசை தானென் ழுற்பொருள
சேர்தரும் வகைசெய்வே னென்று செப்பினான். (௨௨)

உம்மத மொருவகை யுளவென் றெண்ணியான
சம்மத மாயின தன்றிச சார்தலின்
நம்மனத் திலைபொரு ணசையென் டோடுகிறார்
தம்மனை வியைவிட்டுச் சார்ந்த பட்டோ. (௨௩)

அவர்மனத் திடத்தினை யாய்ந்த விந்தாத்
தவகுரு சுன்னததுச் சமைத்துப் பிரஷ்டனாய்
எவமுறச் செய்தன னிவர்தஞ் செய்கையின
விவரம்தறிந்தனர் வேத வேதியா. (௨௪)

பட்டளைத் திருத்தலெப் படியென் றெண்ணிக்கை
விட்டன ரிவரிழி மிலேசச னாகியே
கெட்டளை யறிந்தவன் கெடற்குக் காரணம்
இட்டான் மனைவியா லெனசொல வார்கிலா. (௨௫)

ஆயினு மவளிழித் தறைத லாகுமோ
தியவற் சொல்லினுஞ் சினக்கக் கூடுமோ
மேயவிங் கிவனென விளம்பு வார்சிலர்
ஏயது பித்தமிங் கிவற்கென் பார்சிலா. (௨௬)

பாவியிங் கிவனைப்பார்த் திடினும் பாவமாம்
நாவினிற் பெயாநவின் ழுலந் தோஷமாம்
திவினை யோன்மனை திரு முன்னோ
ஆவியை விடினல மாமென் பார்சிலர். (௨௭)

இன்னன மூரிலுள் ளவரி யம்பிடப்
பின்னரப பிரஷ்டனம் மதத்தும் பெற்றிலான்
நன்னரை நவையென நாடியோர்தினம்
மன்னுகங் காநதிக் கணக்கன் வந்தனன். (௨௮)

அக்கனா மருங்குறு மந்த னுணர்பால்
புக்கியான் பிரஷ்டனாய்ப் போத லாயிற்றே
«நிசுநான் மறைதெரி வேந்த றோயெனச்
சுவிசை கொழுநுற வழுது சாம்பினான். (௨௯)

இருபிறப் பாளந் துலுக்க ரின்மதம்
மருவின தாற்பய ன் வந்த தென்னெனச்
சருவமென மூண்வினை தன்னிற் சாதிவய
ஒருவன் தன்றிமற் றொன்று மில் லென்றான்.

(௨௦)

கன்றென விரங்கினர் நாற்ப பிராய் ச்சித்தம்
இன்றுசெய் தினக்குத லினியி தென்றுகொண
டன்றவர் தக்கன வன்றறி யாட்சணர்
என்றறச் சேர்த்தன ரிசைவு கொண்டோர்.

(௨௧)

அத்தரு ணத்திலே யவிர்தர் யாவரும்
ஒத்தார் கங்கைநீர்க் கனாக்க ணைய வு
தித்துயக் கணைமறை யவரி லெய்கிட
எத்திமத் தமைத்துவீ றொன்ற ிகட்டினர்.

(௨௨)

வேதியர் தமைவந்த விர்தர் தேட்டதற்
சோதவன் பிரட்டடகர யுற்ற வேதியர்
நீயிற்றுலுக்கைய நிய நித் தோனில்
குகினிற் றையன காண்க வென்றனர்.

(௨௩)

என்றவ ரோடுவா தாடி ியசுவர்
ஹென் சர் பின்பிராய் ச் சித்தன் செய்துடன்
ஒன்றினா தங்களை நோக்கு யுபசனார்
அன்றுதோல லுளங்கில சுரத்துக் கேடு என்னவர்.

(௨௨௪)

தோல்வனர் கிலவதாற் றுலுக்க ியவ னறி
மேல்வரு வேதிய நை வில்லைநான்
சுரல்பெருந் துகுதியி றொன்ற சாற்றிட
தால்வன மார்வினர் கவல்கி ணொற்றார்.

(௨௨௫)

வேதிய னுமமன் மிலேச்ச னுய்மன்
சுதியி லுமெனக் கலிசது மார்க்கலிற்
பொசுநு வேர்த் தமை நோக்கிப் போர்த்துடன்
சுதசா கியிலுள னெனவி னையினர்

(௨௨௬)

ஒத்தரு றோரன் வதனம் பார்த்து
எழின்மறை யவென வொனக்குச் சுன்னத்துச
சுழிபுன தேயெனச் சொல்ல மற்றவர்
இழிவுறு பித்தனைன் னீதசிப் போயினர்

(௨௨௭)

பின்னருஞ் சிலர்தமை நோக்கிப் பேதைமை
துன்னிசேறன் காட்டிடத் துலுக்க னென்றனர்
மன்னுறு துலுக்கனேற் செவியில் வன்றொளை
என்னுள தெனமனக் கியக்க மெய்கினர்

(௨௨௮)

தியக்கமோ டவொன்குந் திரித லைக்கண்டு
மயக்குறு பித்தனைன் றுளாவ முங்கினர்
அயர்ப்பிலன் றனக்குள வவயந் தீர்த்தருள்
நடக்குரு யாொன நாடு கின்றனன்.

(௨௨௯)

வந்தன னோர்வட வாள மென்னுமூர்
நந்தலூ ரினிலொரு நாக நாதன்
றந்தமி லருந்தவத் தவனாக் கண்டனன்
முந்தினன் வணங்கினன் மொழிவ தாயினன்.

(௬௮)

சொல்லுநான் மறையவ னோது லுக்கனோ
நல்லநீ மறைகுடி றென்ன நல்லவர்
வல்லதங் கைத்தடி கொண்டு மாமயல்
புல்லினோன் றிலைமிசைப் பொருந்தச் சாமினார்.

(௬௯)

சாடலு மூர்ச்சையாய்த் தரணி வீழ்ந்தனை
ஈடறு தவத்தின ரிவன்ற னையத்தை
வீடுறத் தொலைத்துநல் விவேக ஞானத்தை
நீடுறப் பொதிக்க நிசச யித்தனா.

(௭௦)

அருகுறு சீடனா நோக்கி யக்கணத்
துரலுட னுலக்கைகொண டிவரச் சொல்லின
மருவலு மதிலவன் றன்னை மாட்டி யே
உருவற விடிக்கவென் றுனாசெய் தாரரோ.

(௭௧)

சீடர்க ளப்படி யேசி தைத்தனர்
மூடுதோ லெலும்பொடு தசைச மூலமும்
கூடியொன் றுயறக் குத்தி மொத்தையாய்
ஈடுறச் செய்தபி னிருந்த வத்தினர்-

(௭௨)

அந்தமொத் தையையொரு பாவை யாக்கியே
இந்தனைச் சிதைகளை யடுக்கி யேயதில்
வெந்திடும் பழவைத்து வினையெ லாங்கெடச
செந்தழ லிட்டனர் சேர்ந்து னோரொலாம்.

(௭௩)

கண்டுகி சயித்திடக் கனிந்து வெந்தயின்
மண்டருந் தவத்தின ரதனை வாமளி
கொண்டதங் கண்களாற் குளிர நோக்கினர்
அண்டுரு மவுனமாயமர்ந்த தாகவே.

(௭௪)

எரிந்துறு சிதைகளை விலக்கி யானாநீ
தெரிந்துனா செய்யெனக் சென்ம மாறினோ
அரிந்தசன் னைத்துறிற் றுலுக்க னுமென்பாம்
விரித்தகா திற்றொனை மேவி லிந்தென்பாம்.

(௭௫)

இரண்டியில் லாதபோ தெதனைச் சொல்லுவோம்
தெருண்டதே சிகர்க்கெனச் சிந்தித் துற்றனர்
மருண்டுறு வதுதெரி மாசி நேசிகர்
நிரண்ணைத் துறுநாயார் செப்பு கென்றனர்.

(௭௬)

அதற்கும்பே சாதவ ரிருக்க வாரியர்
சிதைக்குளிட் டெரித்துநற் றெளிவ தின்றென
இதத்துடன் சிதையினின் றெழுப்பி மாகதீர்
வினாக்கமெய்ஞ் ஞானத்தை மேவச் செய்கனர்.

(௭௭)

பட்டர்மெய்ஞ் ஞானத்தைப் பெற்றுப் பற்றறு
நிட்டையோ டானந்த நிலைய ராகித்தம்
இட்டநே ருன்குரு விணைம லர்ச்சரண்
தொட்டிற வணங்கினர் துதிமி கச்செய்தார்.

(சஉ)

முன்னொரு நாமர்டா வொண மூர்த்தியை
இன்னமு துணச்செய்தார் ஞான தேவென்போர்
ஆன்னிறக் கவரிவே தஞ்சொ லச்செய்தார்
பன்னரு மதிசயம் பலசெய் வாருளர்

(சக)

ஹரிதன தாசரி லான டோதிலும்
எரிபுகு விததெனை யின்ன செய்தவிப்
மெரியவர் டோலெவர் பிறருண டென்றவர்
விரிபுகழ் பற்பல விளம்பி நின்றனா.

(சஉ)

நாகநாத சித்தர்தா நல்க நல்விடை
எனெனத் தருதல் பெற்றவ ரிணைச்சரண்
வாகுறத் தொழுது பண்டரிக் கணவந்தனர்
மேகமா நிறத்து விட்டலிணக் கண்டனர்.

(ச௩)

கண்டு கண்ணொடு மனங்குளிர்த்து கண்கணீர்
மன்றெறத் தொழுதனர் தழுவி வாழ்த்தினர்
விண்டென் குணவ னுபவத்தின் மேவினர்
தொண்டரோ டுணங்கினர் கவிகள் சொல்லியே.

(சச)

பகிரம்பட்டர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் கூடிக்கு செய்யுள் கூதகூடக

முற்றிற்று.

கணேச நாதர்சரித்திரம்

* ————— *

சீரணிபாலே காட்டெனு நாட்டைச் சேர்ந்தோர் சார்
சாரசமென்று முச்சனி யென்றுஞ் சமைவாக
ஊர் களிரண்டுண்டாயவை சேர்வோ ரொருவாத
டோறி வோர் வைராக்கிய சீலம் பிறழா தோர்.

(க)

ஞானகணேச நாதரெனும் பேர் நலனோர்கௌ
பீனமதொன்றே யன்றியொர் தூசும் பேணு தோர்
தினதயாளனுன விடோபா சீர் சேர்வ
தான நலஞ்சேர் கீர்த்தன நானுமறை கிற்போர்.

(உ)

ஆரணியஞ் சென்றே பகலெல்லாமமர் கிற்போர்
பேரணி யூருட் கங்குலடைந்த பின் வந்து
சீரணி மாறனு மவின்னு திரிவுற்றுக்
கோரணி யின்றி நேருறு பிச்சை கொடுவுண்பார்.

(ஈ)

புகழி, கழுன்னாதவருறு ஞானிற் புலியானும்
திகழ்வினனென்னுந்தக வினனான சிவராஜன்
ஜகமகனா தன்வளர்வுறு மோர் பண்டரி சாவான்
அசமகிழ்வோடு வருமளவிவர் சேறிவுற்றான.

(ச)

காண நயந்தான் வந்திவர் தம்பாற் கடி துற்று
மாண வணங்கித்தானவரேவு மாடுற்றுப்
பேணரு ஞானம் வடகவி பேசும் பேச்செல்லாம்
ஏணவா தம்பாலினிது தெரிந்தங்கின் பாணன்.

(ரு)

பலரும் விரும்பும் படி புகிதான பரியங்கம்
நலமுற முநதியிவா தாயில் செய்தனை நென்று
குலவவர் முன்றனனிரு கரமும மன்பொடு கூப்பிச்
சலனமிலா தீரோருகின மெனனிற் சயனித்து.

(ரு)

அடியினை யாளவருள் செயவேண்டும் மென வேண்ட
முடிவறு சீலாவனுபசார முகமன்கண்
டொடிவற வுள்ளமிகவு மிரங்கியுலனுய்த்த
வடிவறு பல்லக்கதனிடை யேறி மனை வந்தான்.

(ரு)

வந்த பினந்தராத்திரி மலரால் வனைவிததுக
கந்த மிகுந்த பஞ்சுனை சேரங்கநதன் றில்
தந்த மிலென்ன நன்குதுயினறு துகா கிழ்நீர்
எந்த முளத்துக்கினிதுற வென்றங்கிறை சொன்னான்.

(ரு)

வினவுகனேசரிது விழைவுற்றோ மோவென்று
மனது சலித்தம மன்னிரவுக்கு மாறின்றி
முனருகிற் கும்பரல்கள் பொறுக்க முடிவேந்தன
இனவெதனுக் கென்றதனை வினாவவிவர் சொன்னான்.

(ரு)

ஹரிபெயசொண்ணற் கெனவுடனே யவ்வரசன்றான்
திரிகள் கொளுத்தித் திகழ்வுறு தீபஞ் செறியச்செய்
துரிய படுக்கைக்கணுற விடுத்தபுற முற்றத்
தெரிதரலின்றித் திரை திசை தோறுஞ் செறிவித்தான்.

(ரு)

வலையுள கப்பட்டுறு மிருகம் போன்மன நொந்திந்
நிலைப லெப்போதென நினைவுற்று நினைகிற்கத்
தொலைவில் பரற்கள மளிபரப் பித்துயில் வுற்றா
மலைவறு கெற்றத்தரசன் விடிந்த வுடன் வந்தான்.

(ரு)

வந்து கணேச நாதரை வந்தித்தனை முற்றும்
சிந்து பரற்கள் முழுவது நோக்குத திகழ்வோரை
இந்த விதத்திற்றியில் வகை யேதுக்கென நாதர்
அந்த விதத்திற்றியில் வதுவே நன்றக மாறா.

(ரு)

மெத்தெனிடத் தினித்திரை மேவின மெய் சோரும்
அத்தனை நத்தும் புத்தியுறாநிங்கரசே நின்
சித்தம் விரும்பற் குற்ற சுகத்தின் செயலுக்காய்
இத்ததுயர்க் கட்டத்துறல் வேண்டு முடனென்றான்.

(ரு)

ஆயதுகேட்டுப் புரவலன் மிக்கவனு தாபம்
மேயவனாகிச் சுகம்விழை யானாய் வினவென்ற
தூயனாவேணடித் தெழுதருள் பெற்றுத் துவவத்தார்
மாயவ னுமஞ் சொல்லொழிவின்றி மகிழுவற்றான. (௨௪)

பின்புகணேச ரவ்வயினின்றும் பெயர்வுற்று
முட டுறதானத் தெழுதருந்தன் நிருநாமம்
ஆள் புடனேகித் தம்பதமேவு மவர்சென்னி
இன்புறவங்கை வைத்தவுட ன்மற் றவவல்லாம் (௨௫)

உலகவியற்கை பலவுநசித்தன் னுயர் ளானம்
இலகநிலை பற் றரியடியாரா யெழிவற்றார்
நிலவுறவிட்வா டெருவருநகதா னிகழ்கிடக
மலமற முத்நூற் றறுபதுடன் வாய்ப்புற்றார். (௨௬)

வாய் ததவர் கெனபீ னத்தொடுவயிராக் கியசீல
ராய்த்திசு ழான்ம ஞானமுடைத்தா ய் நிராமம்
தேய்த்துள நாவா ராயினாவ்வூ செருகிற்போர்
தூய்த்தலா செய்புஞ் செய்கையைநோக்கிச் சொல்லறார். (௨௭)

இவர்க ளுற்றோ ரிவனெ ளாறா னென்போரும்
இவருறுவோரை மயலுறுவிப்பா னென்போரும்
இவாதிசுழபண்டரி யிலுழைவா னேயெனபோரும்
இவரதுசேவை பவமசல்லிசுரு மென்போரும். (௨௮)

ஆயினயாரு மிவ்வகைபேசி டவர்தம்பால்
மேயினர்கண்டார் சுகமரசசாரா மினிர்கிற்கப்
பேயினசாவி முலைவழியுண்டான் பெயனோதும்
வாயினோர் ருமவயின்வந்த வனாயெல்லாம். (௨௯)

சீட. னெனக்கொண் டிதவுபதேசஞ் செய்துமபின்
ஓடிவரச்செய் வதினவருக ஈள்ள வில்வாழ்வு
கேடுறுகின்ற தாகலின்யாஞ்சொல் கிறவாறு
நீடுறநீர்செய் தருளுதல்வேண்டு நிலையாக (௩௦)

அதுவெனையென்னி லான்மவி வேகத் தவராகக்
கதுவுதமக்குச் சகலபிரா னிகளுமொன்றால்
இதுமுதனாகி ருபைகொடுதாருக் கட்டுக்கல்லாம்
முதுவுபதேசஞ் செயுமெனநாதர் மொழிகின்றார். (௩௧)

அப்படியேசெய் கிறெனென வேதன் னருகாகக்
கப்புடனின்ற சுகமரத்தைக் கண்ணுற்றே
ஒப்பறலுண தாரகமறையை யுணாசெய்தார்
செப்பியதைக்கண் டோரவர்புறம்பீ துணாசெய்வார். (௩௨)

மானிடருக்கு நீருபதேசம் வாய்ப்பச்செய்
தானபினம்மா னிடர்குணம்வேறா சூதல்கண்டோம்
ஈனமில்ம்மா மரமுபதேச மெய்துற்றுத்
சாணுளர் வேறானதனுக்கென் றகவென்றார். (௩௩)

அன்றுகிடைத்த மொட்டியுடன் கையுமைக்கு
நன்றுபடைத்துக் கொண்டமரததுக் கெடிக்நண்ணி
இன்றுநமக்கா கியபிரசாத மிவைநீயுன்
கென்றுகொடுத்தார் மற்றவர்கண்முன் னேநாதர். (உச)

தருதலுமந்த மரம்விடராகத் தாங்கண்டு
செருகினரம்மா மரம்விடர்முடித் திகழ்கிற்க
அருளுயாரும் கண்டெயந்தா ராய்நாதர்
திருவடிகளில்லீழ்ந் தினிதுதுதித்துச் சேவித்தார். (உரு)

மறுவிலகணேச நாதரானோக்கி மகிதன்னில்
உறுவருமைப்போ லாருளர்யாஞ்செய் துளதீமை
சிறிதுமுனத்தெண் ணுறுதலிலாமை செயுமென்று
பெறுவிடைபெற்றுப் போயினர்பாதம் பெரிதேத்தி (உச)

ஆரணியத்தில் மாலரி கீர்த்தனஞ் செய்து
போரவிருக்கும் போதொருநான்மெய்ப புகழ்கேட்கச்
சாரவடுத்தார் நால்வருணத்துத் தமொல்லாம்
நேரவரைக்கண் டோருளாசொலவார நிகரில்லார் (உ௭)

கூடினயாரு மால்பெயர்கூறிக் கரதாளம்
போடுமினென்ன வந்தவொல்லா ரும்போட
நீடுறுமறையோர் போடலராகி நீயின்
ஈடுறவெம்மைப் போடெனயாம்போ டேமென்றார். (உ௮)

என்றலுநாதர் நீயிர்சுமா விருங்கோளும்
மன்றயவாலிங் குறுசிலபோடு மெனமாதே
ஒன்றியகற்க னொன்றுட னென்றுற் றுறுதாளம்
பின்றுதலின்றிப் போடலியந்தே பேசுற்றார். (உ௯)

உயிற்றுக்கள் போடுதொரு முணர்கிற்தில்
செய்யறு நாதர் மகிமையி னுமிச் செயலினனோ
மயர்வறுசேர்சான் மகிமையையுணரவல் லோர்யார்
அயர்வறவென்று மறையவரனுதா பங்கொண்டே. (௬௦)

நாமபராதி யாயினமிந்த நாதற்கென்
நேமுறலின்றி யிருகைபுடைத்தே யீறில்லான்
தோமறுநாமஞ் சொல்லினர்கண்டு துதிநாதர்
தாமிகவானந் தங்கொடுமால் பஜனைசெய்தார். (௬௧)

பின்புயர்மாலுக் காரதிசெய்து பிரசாதம்
அன்பினர்யாரும் பெறுமவகைநல்க வவர்போனார்
துன்பறுநாதர் முன்புவிடோபா வுந்தோன்றி
இன்புடன் பஜனைசெய்திநாளு மினிதென்றான். (௬௨)

பண்டரிநாதன் கூறியவாரே பழுதின்றித்
தொண்டருமால் பஜனைசெய்துநாளுந் துதிசெய்தே
அன்மெவர்க்கின் னருளினராகி யருள்செய்து
கொண்டபயின்று மகிழ்வொழிருந்தார் குறையாமல். (௬௩)

கணேசநாதர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௬௬-க்குச்செய்யுள் ௬௬சூரூடுச.

முற்றிற்று.

சேசவசுவாமிசரித்திரம்

பவமுறு தவிராக நீடியபரம பத்திரோமணி
புனம் துறந்தேசம் யாவையுமேபுத் துறுகின்றகே
சவசுவாமி யொர்கால் விஜாபூர் தனிற்புகுந் தரிகீர்த்தனம்
நவமதா யுறவைந்து வெந்தமுரூப பணின்று நவினறனர். (க)

பாதுசற்சனர்வை திகந்திகழ் பண்டிதர்த் தனியந்தனர்
ஆதிநால்வருணத் தருமவண்வந்து கேட்குந ராகவப்
போதுகே சவசாமி தாமருள்போது மேவிய சீடர்சீர்
வேதியர்க்கு ஞாயர்ந்துனோடொர் விருத்ததைத் தனிகூவியே. (உ)

இன்றெகா தசிவிரத மாதலின் யார்க்குநற் பிரசாதம்யாம்
நன்றளித் திடல்வேண்டு நீகடைநண்ணுசர்க் ககாசுக்கொடு
சென்றுகொண்டிற்று கென்னவேயுறு சீடராவண மேவினார்
அன்றுசெட்டி யு றங்கிணைதுகண்டெ முப்பின ரல்லிலே. (ங)

எழுவதாயின செட்டியைக்கடித்த சுக்கொடு சர்க்கரை
பழுதி லாதென லுங்ஈடைச் சூள்விளக் கிலாகிருள்பற்றுற
வழுவி நாவிகொள் சுக்கெனக்கொய்வந்து வேண்டுவ நல்கினான்
தழுவசர்க்கரை யோய்சீடரைநோக்கி மற்றிது சாற்றுவான். (ச)

இன்றுசந்தை யிணங்குமவ் வயினேகீ யுற்றன நென்மகன்
துன்று கின்றில னுதலா லரிகீர்த்தனம் புகல் சூழல்வாய்
ஒன்று கின்றிலெ னீயிர் யானினி யுதவு சுக்குகளுங் கொடு
சென்று வந்தவருக்கெலா முண நல்கெனச் சிலத்தனன். (ரு)

நீர்கொள் சுக்கவ ணேருவோர்ப்பெற நல்குதற்கு நிரம்புற
தார நானற்ற சுக்கையுங் கொடுசெல்லு மென்றவ னல்கலும்
தேர்கிலார்தரு நாவியையர்ப்பெறுசுக்கெனக் கொடு சேர்ந்தனர்
மாரஞர்மகிழ் தாதையாகிய வாசுதேவ னறிந்தனன். (ரூ)

இன்று நேர்பிர சாதமுண்பவர் யாவரும் மரணங் கொள்வார்
கின்று சாவுறி லரிபெரும்புகழ்வினவலாலிவர் செத்தனர்
என்று நம்வயி நெய்துறும் பழியன்றி யும்மிது மூலமாய்
ஒன்று கின்றிலர் கீர்த்தனங் கொலைசெய்வ தென்றுல கத்துனோர். (ரௌ)

கீர்த்தனம் புகல்சாது சற்சனர் தம்மையும் புகழ்கிற்றிலார்
ஒர்த்த நங்கிரு நாமமானது தாரகம் மெனலும் பொயாம்
கீர்த்த தன்றிது வென்று நாவி செறிந்த சத்தினையுண்டனன்
நேர்த்த கேசவ சாமிராத்திரி நாலு ஐாம நிரம்பவே. (அ)

வீணைதாள மிர்தவகநாதம் விளங்குறப் புகல் கீர்த்தனம்
கோணையின்றி நடத்தியா ரதிகொண்டல் வண்ணனு வப்புற
ஆணையின்படி செய்து பாகவதர்க் கருட்பிரசாதமும்
நாணையம்பெற நல்கினு ரவார்நன் கருங்கி நடந்தனர். (ஆ)

புலரி சரவெழுந்து செட்டியு நாவியைப் பொதிவுற்றபை
குலவு முன்னவிழ் வற்றிருந் ததுகண்டு நெஞ்சு குலங்கி
அலகில் மாதவர் சுக்கெனக்கொள நலகினை னிதையல லவ்வா
ந்வ பொத்தனைபோ மடிந்தனரோ வருந்தி நலிந்தோ

(7)

அன்ன வாறவர் சாவுறும் படிசெய்து பாதகனுயினேன்
என்னை யிவ்வித மென்றறிந்தவர் யாவருங் கொலை சூடு
இன்னலாகி யிறந்தபின்னரும் லொளவாதியை யெய்துமா
துன்னுமோசம் வினைந்ததே மிகநன்றி தென்று துளங்கினேன்

(8)

இகபரத்திவை யெய்தினே னெனவனு தயித்தினி யெ னுறியி
உகவி யற்றுதல் செய்யவேண்டிய தென்றுனிக் கடைபிட்டுன்
அகநிரப்பின லீதிவாய் வரலான போகில ஸூரிலே
தகவ ரற்றுறு குரலிலாமைதனைத் தெரிந்தக முன்னுன்

(9)

அந்த ராத்திரியிற் கதைக்குறான போதமி லொருவரை
எந்த நற்பிரசாத நும்வயி னீத்துளானென் லும்மவா
முந்து சுக்கொடு சாக்கொப பிரசாத நல்கினா முற்றயும
வந்தவர்க் கவையுண டுளோமென வணிகனுண் மகிழ் பெ டியே

(10)

சுவி மயான மடைநது செத்தொருவரும் வராமெ துணிந்துசண்
டமெ நாவியினு விறப்பதி லாமைசெய் தவனழிகை
தொடும் விட்டலனை யெனததெளிவுற்று நெஞ்சு துடிப்பில் ன
நெடும் வியப்பொடு மீண்டுதன் கடைநோந்து மாலடி போற்றினேன்.

(11)

வைகறைக்க னெழுந்து கேசவ சாமி வாரியின் முழுகியங்
குய்கருத்தொடு தாந்தினந்தின மொழிவிலாதுயா பூசனை
செய்கனத்தியல் விட்டலன்றிரு மூர்த்தியைத் தெரிந்ததொ
மெய்கறுத்து விளங்க நோக்கியதென்னை யென்று மெல்தொ

(12)

திண்ணன் யாவையினுஞ் செறிந்து விளங்குகின்ற தெஜோ மயக்
கண்ணினின்று கறுததுறற்கென சாரணம் மென வேகவன
றெண்ணன் மேவிய போது செட்டி யெய்திந்து கேசவ சாமிசன்
அண்ணன் சேவடி தாழ்ந்திராத்திரி யான செய்கையை யோதுவான்.

(13)

தாமியற்றுறுகின்ற மெய்க்கதை கேட்க மேவுவர் தாமுனை
காமினுக்கலில்போது நுமமுடை யன்பொன கடையண மிடு
நீமிக்கடி திக சுக்கென நாவிதந்து நிகழ்த்தொணுத
தோமி யற்றினென்ன குணந்தி லெனென்று துன்பொடு சொல்கின்றன்

(14)

நாவிசுக்கெனவே செய்தான ளினைக்கு நாயகன்கு செய்
யாவியுற் கடிதாவி போவர்களுண்டயாவரு மாதலால்
பூலிப்படியோ தெரிந்திலனாயி யற்றிய போக்கற்ப
பாவி யெற்க பராத மேது பணித்தி ரென்றடி பற்றினுன்.

(15)

கேட்ட கேசவசாமி கண்களினீர் சுரந்து கிளர்ந்திட
வாட்ட முற்றமுதந்த மூர்த்தியை நோக்கி மாதவவாமன
நாட்டி தினதயான பக்தர்கள் வற்சலாகருணா நதி
நீட்டி பூண்டி விட்டலாவெனை நென்னலாண்டருணின் மலா.

(16)

சுருது நின்றிரசாத முண்டவர் சம்மையுங் கழியாத நின்
வீருளையுதி கழ்விதகளித்தனை விட நுகர்ந்து கறுத்தனை
ஒருவரின் பெயரோது பின்னையு முமைதனைப புணரொருந னும்
சுருவியுட்களை பண்டிறகிலா தங்கடந்திற மாறிலா

(20)

நென்னையு டுண்பாவி யெவ்வள வான தானிற மாறுதல்
பன்னுநல லமுதுக்கு நோயது பற்றவும் பருதிக்கிருள்
துன்னலும் பனி மாமதிக் குடல்வொத்தலுந் துணையாகுநின்
பொன்னடிக்குறு தாசனுக்கணி பூணந் வினையாடினாய்.

(21)

என்க ணின்னருள் செய் துநின் னிறமாறன் மாறுத லேய்கெனப்
புன்க ணுற்றிவர் வேணங்கின்றது புந்திகொண்டு புராதனன்
தன்கணுன கறுப்பகன்றொளிர் தங்கு முன்னுரு வாயினன்
முன்க ணின்றது நோக்கினோகன் வியநது போற்றினர் மொழிகுவார்.

(22)

நிகழி மிக்கலி யகமதிற் கூவுளை வகிப்பது நேயமே
புகலின் மற்றில யெனநெங்ஙனக புடைத் தொலித்தனர் பொங்கினர்
தகவதைக் கணிதோக்கு செட்டியும் னுதயித்தனர் சார்புரு
திசமயற் களகன்றுகேசவ சாமிதன் கணிருந்தனன்.

(23)

வேறு.

வெரிநாமஞ் சிரவணிப்படுத
பெரிதானந்த மதென்பிரான்
விரிசிரின்புற வினையாசற்
குரியாருந் கிடமுறுதகிலா.

(24)

கேசவசுவாமி சீருவழிகளே சரணம்.

சுகசசரித்திரம் சபகரு செய்யுள் நூலாகாது

முற்றிற்று.

சுகசசரித்திரம் சபகரு செய்யுள் நூலாகாது

கோமாயியம்மாச்சரித்திரம்

சீர்பபதில் லாவடை யுத்ததல் செய்துசேர்
என்பபவனை தொறுமிரந் துணநெட்டி
திர்ப்புறந்துப் பலதீனியே யொரு
பார்ப்பன விதவை கோமாயி பாயியே.

(1)

என்பதங்கி யாவரும் புகல்வேற்பவர்
நுன்புசெய் பண்டரி யாத்தினைக் கென
வன்பிரவாக மாய்க்கலா வழிந்து போம்
துன்பறு சங்கிரபாகை துன்னினர்.

(2)

தீடிய பெருக்கினைக் கண்டு நீந்தொண
தோடுமிந்நதி கடந்துறுவ தெவ்வனின்
ஞாழிமாதஞ் சுத்தத் சமியாயதே
காடி மேகாதசி நாளையல்லவோ.

(க)

எனவுளத் தெண்ணினரி னைந்து பாண்டிரங்
கனையடி வணங்கிடக் கருது சிந்தையேன்
றனை யெவரக்கொ சேர்க்கத் தகவற்
முனயிரங் குதலுட னெனவு மாழ்கினார்.

(ச)

எதிருறு மலர்களை யோடத் தேற்றுவோன்.
கதிமுகங்கொண்டு நீயெனை யுமக்கொ
பொதிவுறச் சேர்க்கெனப் புகன்று காசிலே
துதிகொளன் றோடமீ தேறத் துன்னினா.

(ஞ)

கண்டவ னீரிடைக் கவிழ்த்துச் சென்றனன்
மண்டு நீரிடைத்து கினைந்து மாழ்கினர்
அண்டிய களாயிவரந் தரற்ற லாயினர்
வின்றோ பெருங்குரல் கொண்டு விம்மவே.

(சு)

ஒடமுய்ப் பவரவ ருறுக ணைக்கினர்
நாடியோய் கிழவி நீகாச நல்கினால்
ஈடுறுநதி யினக்களாய் னேறலாம்
வாடி.லென்பய னெனவாய்ப் பச் சொல்லினார்.

(ஏ)

காசிலே கொஞ்சமாவுண்டு கைக்கொண்டு
பேசெனை யக்கொ சேர்க்கிற் பீனொ
மாசறுது திபலவருக்க மற்றவர்
சீசியென்றி கழந்தனர் சிறிதிரங்கிலர்.

(ஐ)

காசுதந்த வளையக் களாயிற் சேர்த்தனர்
மாசில்கோமாயி தாந்தனி வருந்தினர்
ஆசிலிக் களாநின்று மக்களைக் குற
ஏசிலே தொன்றுமில்லா திரங்கினார்.

(ஊ)

தேவர்தந்தேவ பாண்டிரங்க தேசுடன்
நீவதி கின்ற வித்தலத்தி னேருனா
யாவருங் கழுந சித்தத்த ராயினார்
ஆவயின் வருவதெப்படிக்கியா னென்றார்.

(ஐ)

உன்னடி சேவிக்க வுற்றுளேன் றனக்
கென்னிடையுறு வந்தெய்தல் கூடுமோ
பொன்னியல் மார்பினே யெனப்புலம் புறச்
தன்னிகர் தானலா தானறெரித் தனன்.

(ஐக)

தோணி யய்ப்பவ னெனத்தோன்றி யமமைநீ
பாணியைக் கடந்தந்தப் பாரஞ் சேர்ஜியேல்
ஆணியாயுனக்கு நானமைவன் வாவெனக்
காணியே.தொன்றுமில்லாதகம்மையார்.

(ஐஉ)

என்னிடைக் கொஞ்சமா வுண்டு காசிலை
நின்னிடைத் தரக்கொடு நீந்தி யக்கரை
துன்னிடச் சேர்ப்பை யேற்றோடர்வ னின்னுடன்
பன்னிடு கென்னலும் பரமன் கூறுவான்.

(107)

யானிவண திக்கரை யேறவெய்து வோர்
நீனர்களா யுறிற் சேர்ப்பெனக் கரை
நானெதும் வேண்டலே னதியின் பாலுறு
வேனடைவோரை யக்கரைக்க ணேற்றவே.

(108)

யென்றலு மம்மையொம் பிரானருள்
நன்றென வியந்துட னயந்து தோணியோய்
இன்றிராயாம மொன்றெய் திற்றாதல் யான்
மன்றவும் விருத்தை தூர்ப்பலை வருந்தினேன்.

(109)

குளிர்ப்போறே னொருது கிலன்றிக் கூறையே
நெளிமையி னில்லை மற்றிது நனைந்திடில்
அளியன் யான்செய்வதே தென்னவம்மை நீ
நளிர் புனல் காலுரு நணுகென்றோ னென்றான்.

(110)

தோளிடையே யேற்றினன் றூக்கிச் சென்றனன்
நீளிய புனலொரு நிமிடத்திற் கடந்
தோளிய கரைமருங் குய்த்து நின்றனன்
தாளினு நீருறநனக் கின்று கவே.

(111)

நின்றபேரரு ளுடையவனை நோக்கிந்
ஒன்ற நின்காலிடைப் புனலுரு திவண
துன்ற லெவ்வீதத் தெனவம்மையார் சொல்
மன்றலத் துளவமால் வகுக்கின் றானோ.

(112)

இவ்வயிற் றோணியுய்ப் பவரலேன் பவப்
பவ்வ நீந்தச் செய்ய்படரு காரன்யான்
எவ்வயி னிருந்தியா றெய்தினுங்கரை
செவ்வயிற் சேர்ப்பெனீர் சிறிதுருதென்றான்.

(113)

கேட்ட கோமாயி நீயைய கிட்டியென்
மாட்டு பகாரமோ மழையிற் செய்தனை
ரட்டி மென்னிடத் துளமாவை யேற்கென
நீட்டலும் வாங்குரு னிமலன் கூறுவான்.

(114)

எவ்வயினும் பொருளேற்கி லேனதால்
துவதசித் தினத்திலிம் மாவைச் சுட்டடை
கவர்மனப் பிராமணர் கையினல்கென
உவமையில் லானுரைத்துடன் மறைந்தனன்.

(115)

மறைந்தபின் மையார் மணிவண்ணன்றனைச்
சிறந்தபொற் கோயிலிற் சென்று சேவித்துப்
புறந்துயின் நெழுந்துறு புலரிதன்னிற் போய்
அறந்திகழ் சங்கிர பாகை யாடியே.

(116)

வந்துப் வாசமாய் மாயவன்றனைப்
புங்கியுளன் பொடுதொழுது போற்றினார்
அந்த வேகாதசி யிரவிலன்பு ளோர்
முந்தரி கீர்த்தன மொழியக் கேட்டனா.

(௨௬)

காலையிற் சந்திர பாகையைக்கலந
தேல நீராடினர் களையி னெய்தினா
சாலுமன்று றுதுவாத சிமற்றதலால
நாலு மாமறை யவாகு தவ நாடினா

(௨௭)

உப்பொடுப ருப்புமற்றென்று மிலலைநங்
கைப்படி யுறுவெறு மாலைக்கைக்கொள
எப்படி நல்குவ தென்றி யோசித்துத்
தப்பறு மறையவா தமமை நோக்கினே

(௨௮)

ஜயமீனென் வயினருள செய்தி யானறநும
நொய்ய விமமாவதை நும்மில் யாரெனும்
கையுறப் பெறுமி னென்றுகாக்கக் கண்டவா
தைய லாரரு குருதயலிற் சார்ந்தனா.

(௨௯)

ஒருவருங்கைக் கொளா துறுதல் கண்டு சீ
மருவு பாண்டுநக பகததனா வாழலிப்பவ
அருமறையவாக் குணவளிப் பதினறியான
கருதுமித்தின முணவெங்ஙன காணகு வேன.

(௩௦)

எனவருந்தின ருறவிவாத நிச்சய
மனிலைகண்டு பாண்டுநக மாணா பாப்ப
பனவடிவங்கொடு பார்க்க முனவநது
தனதருளவர் பெறச்சாறறு கின்றனன.

(௩௧)

அம்மை யான்றுப பலன் கிழவ னுனதால
செம்மை சோது வாதசித்தின மின்றுண பதற்
கும்மருங் கெய்தினே னெருகை மாவெனும்
தம்மி னென்றவர் தரச்சாறறி னுனனோ.

(௩௨)

கேட்ட கோமாயியார் மகிழ கினாந்துளே
வாட்ட மின்றும் வெறுமாவை நல்குமுன
காட்டலர் துளவினா கடும் பசிககுண
ஒட்டடை சுட்டு நீருதவு கென்றனன்

(௩௩)

அடைசுடற் கிடமிலை யசகத னுனெனும்
நடைதெரிந்துடன் விறகுகணன் ருய்ந்து கொண்
டிடையழல் மூட்டின ரினிது சுட்டடை
உடையவன் கைதர வுண்பதாயினான்

(௩௪)

அருந்துமுன் மலரின்மே னங்கை யவ்வயிற்
பொருந்தினன் மூப்புடன் புனித மங்கலம்
திருந்து மோராகணி யாகிச் செவ்வையாய்
விருந்து நீருண்பதோ லெனவிடுத தென்றான்.

(௩௫)

அருகொருசுமங்கிலி யண்மி னுளமமே
மருவுதந் தானையி லிருக்கு மாவையும்
தருகசுட் டெனப்பிரான் சாற்ற வம்மையார்
பெருகின துகிலின்மா விருக்கப் பேணிநூர்.

(கக)

கண்டடை சுட்டுடன் கையி னகலும்
ஒண்டொடிச் சுமங்கிலி யும்வந் துறறதும்
பெண்டவ மெனப்பிரான் பெரிது பேசியே
உண்டனன் மூமொ யுறையு மாசுடன்.

(கச)

பின்பிரு வருங்கைகால் பெரிது சுத்திசெய்
தன்புடன் மறைத்தன ராக வம்மையார்
இன்பொடு ஈமூமங் கருந்தி டேகினூர்
முன்புறு முரகரி பெயர்மொழிந்தோ.

(கரு)

கோமாயியம்மாள் திருவடிகளே சரணம்.
அகச்சரித்திரம் ௧௧-க்குச் செய்யுள் கூடலாய்க

முற்றிற்று.

லதீப்ஷா பக்தர் சரித்திரம்

வேறு

கீதை பாகவத முதற்புராண மிக்க கேள்வியோர்
திதிலாத பரமபக்த வைணவச் சிகாமணி
ஓதிராம பஜனையே யிராப்பகலு னுற்றுவோர்
கோதிதென்ற விந்தரான குலமதத்தை விட்டனர்.

(க)

ஹரிதனக்கு நித்தநேம மாய்மிருந்த பூசனை
பெரிதியற்றுவார் லதீபெனச் சொல்கின்ற பெயருளார்
திரிதலாகி யதையறிந்த விந்தரான தீமையோர்
துரிதரா யடைந்துதங்க ளரசன் மாடுசொல்லுவார்.

(உ)

நங்குலத் தொடுத்தன் வேறு நாமமோதி நன்றதென்
றங்குளுற்று பூசையெய்த தாயினு னவன்றனைத்
தங்குநங் குலத்துமேவு மாறுநீ சமைக்கநின்
பொங்குமாயினயா லெனக்கருத்திலாத புன்மையோன்

(ங)

மதவிரோதியான மற்றவன்றன் மாமனைபபுகுந்
தீதமதான கைத்தெலா மியற்று மின்கள் கொள்ளையென்
றுதவுமேவ லானருக் குணப்ப வன்னர்யாவரும்
கத்தொடெய்தி யவரகத்திருப்பை நின்றுகண்டனா. (ச)

காணுமுன் னோபுகுந்த கடுமையா வையுங்குலைந்
தெணுசாந்த ராயிரங்கி யேவின்வந்த தங்களைப்
பூணு தாங்களே யிகழ்ந்து பொருமிராஜ சேவைதான்
மோணுகின்ற தன்கெட்ட தென்றுதாம் வருந்தினார். (ரு)

இனிமக்கொணாத சேவையென்று பாகவதமுதற்
றனிசெய் கீதை சிரவணித்து மிவர்கனென்று தங்கினா
து னியிருந்த செய்கைகேட்டு வேந்தனெஞ்சு துணனென
முனிவுகொண்டு நேரொதிர்த்து மோதுகிற்ப நாமெனா. (சு)

வினாவின்வந்த போதிலிங்கு வீட்டுளே லதீபுஷா
புரைதவிர்ந்து னோர்கண்முன்பு பொருவில் பாகவதமதை
நிராபிருநதை யருகிருந்து நித்தமுந்தெ ரித்தலபோல
உனாசொல்கின்ற தாயிருக்க வுற்றவேந் துணாந்தனன். (ஏ)

கண்டுநாமு மிறையிருந்து கேட்டுமென்று காவலன்
மண்டுவோர்க னாடனிருந்து மாடுமுற்று நோக்கினான்
அண்டுசார்பெ லாமெழுக்கி யதிகசுதத மாய்மணம்
கொண்டுமேவு புஷ்பஜாதி யுங்குலங்க லாகவே. (அ)

சுவரொலந்த சாவதார முந்துலங்க வெழுதிய
நவமெலா முணர்ந்துகண்டு நரபதிக்கு வெருளினான்
இவர்தலாகி யும்மிராதை கண்ணனுக்கு வெற்றிலைப்
பவர்மடிப்ப னிக்குமோ வமதையுமுன்பு பார்த்தனன் (க)

பார்த்துடன்றுபகவனும் மோதுகின்ற பண்பராம்
தீர்த்தர் தம்மை நோக்கியிங்கி தென்னை செபபு கென்னலும்
சீர்த்த ராதை கண்ணனென்று செபபராதை கையிலென்
ஆர்த்த தென்ன மகிழ்நனுக்களிக்கும் வெற்றிலை யென. (ஐ)

துணைவி நல்கு சுருள்கொளா திருப்பதேது சொல்கெனப்
பிணைவிநோத மாயுணாக்க வவர் பரிந்து பார்த்திபா
இணைவி தோர்தி யென்றெழுந்திராண்டு கைகளுங்குவதி
தணைவியாள மிகு தயாளவன் பரன்ப வச்சதா. (ஓக)

ராதை நல்கு சுருள்கொளா மனீ யிருத்தனன்கதோ
ஏதை யின்றியம் புகிற் பெனென வினாந்து சுருளியம்
போதை வென்ற வாய்வயிற்கொள் போற்றெனக் கிரங்கி யென்
ரோதை கொண்ட சங்கிடங் கொணா தன் முன்ன ரோதினார். (ஓஉ)

தீனராயிருந்து வேண்டு செய்கை கண்டு சித்திரத்
தான கண்ணனு மிரங்கி யருளின்வாய் திறத்தலும்
மோனராதை வாயிலீய முன்பிருந்த பைஞ்சுருள்
பொணதக்கணத் தெகிரந்த புரவலன்றிகைக்கவே. (ஓங்)

ஒவியப் பெணங்கையுற்ற சுருள்மடிப்ப துறவுறான்
மேவி நிற்க நாதன் வாயு மூடவேந்து மிகவியந்
தாவியுற்ற தெவ்விதத்திலோ வியத்திலென வகம்
தாவினற்ற வத்தினோ ரடிக்கண் வந்து தாழ்ந்தனன். (௨௪)

நீரியற்று பஜனையே நிலைத்ததும் முணிலை தனை
ஒர்வதற்று துமை வருத்த வந்த நானுஞ்ற்று மென்
தீர்வில் குற்ற நீர் பொறுக்க வென்று செப்பி யேகினுன்
ஆர்ச வத்தரரிதனும் மோதியங்க மர்ந்தனர். (௨௫)

லதிப்ஷா பக்தர் திருவடி.களே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சாந-க்குச்செய்யுள் கூடாளாஉயவு

முற்றிற்று

சந்தோபாபக்தர் சரித்திரம்

ராஞ்சன மென்னு மூரின மஞ்சந்தோபா வென்னத்
தாஞ்ச துறங்க சேனை சுழைத்திடத்தன சம்பத்தில்
காஞ்சன பதியை நேராய் வாழ்பவர் காவலன்பால்
ஆஞ்சனர் தம்மின் மேலாயிடு கரித்துறு வதானோர். (௧)

ஒரு தினந்து காராம் ஸ்வாமியுடைய மெய்க்கதையைக் கேட்டுக்
கருது மிக்குடும் பவாழ்வுங்காயமும் பொய்யேயென்று
மருவு நிச்சய நன்னூனம் வாய்ந்து வைராக மென்னப்
பெருகு மண்டபத்திற் கோர்தூணயினர் பிறவி வேண்டார். (௨)

இனியரை நிமிடமேனும் வீண்பொழுதி யற்றலாகா
தெனவுளத் தெண்ணித்தம் பாலிருக்கு முழியனா மென்
நனியு மதிடங்கள் செல்க வென விடை நல்கி வேண்டும்
தனமினி தளித்துப் பின்னந்தணர் தமை யழைத்த வர்க்கு. (௩)

தம்முடைத்தன சம்பத்து முழுவதுந் தத்தஞ் செய்து
கைம்முள நான்கதான கலங்கந்தம் மிடையிற் கட்டிச்
செம்மு நாண் சிறிது மின்றிச் சீரரி கீர்த்தனம் வாய்
விம்முறப் பாடியாடி வெளி வந்தார் விமல்காடி. (௪)

பீமரதி நதிக் கூலத்தோர் புறம் பிறங்குகின்ற
தாமலை யேறிக் கூட்டின் விடுபட்ட தான கிள்ளை
மாமரத் தேறிகைவல் போலவு மலர்கிலாத
தாமரை யகத்து வண்டு வெளியுற்ற தெனவுநதங்கி. (௫)

பரவசராகிக் கண்ணன் பஜனை செய்திருக்கத் தோநது
கிரவவரன்னை மிக்க துயரத்துட் செறிந்து சேயா
தரமுற வெணக்குண்டா மோர்தனையன் வைராக முற்றுபு
புரமகல் வாகி வெற்பிற் போயினனே யென்றேங்கி (௬)

வடிவினிற் குணத்தின் மிக்க மருதியை யலங்கரித்துப்
படிமை யுற்றவன் பாற் செல்ல விடுத்தது மேற்பாடித்து மோகம்
நெடிதுறீஇ வருவெனென்று நிச்சயித்த வணபுரிந்து
கடிமனை தனிவிருந்த கற்புடை மருகி யானா. (௭)

சிவிகையிலேற்றி யுய்க்கச் சென்றனா துணைமீ சம 17^{ல்}
அவிர் மலரடி வணங்கி யருகுற விழிகள் மூடி
தவிர் கிலரரிதியானத் தனிவறு வோரா விழித்து
செவி மிகுமனைவியானா நோக்கினர் செபபுகின்று (௮)

என்னிடை யேன் வந்தாய் நீ யிங்கு ழுதினி மீண்டுசுருத
துன்னு தியென்ன வன்னா துணைவா தம்மடி வணங்கிப்
பன்னருங் குணத்தீர் தும்மை யல்லது பறறிலாதாலை
பொன்னடி பிரிதலாற்றே நெனவவர் புலம்பல கேட்டு. (௯)

ஹரிபதம் வாவலான் மற்றவா வெலாம விடுத்து வந்தேன்
சுரிசுழனி யுமவ்வாறு றுதியேறதுன்னு கென்ன
அரிவையார் தாமுமவ் வாறமை குவனென்ன வன்பா
தெறிகை நின்று கில்பு நெல்லாந தாந்திங்னி ருத்தெனெடு. (10)

இருவெனச் சொன்னதே போதும் மெனவின் புளரூறி
மருவிடைக் குடுத்தநான்கு முளம்வைத்து மற்றையாவு
கருதுவதின்றி வீசிக்கணவ றாரரு கிருந்தா
திருமகனாறம கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டு. (11)

சிலபொழு தகலச் சந்தோ பாவுக்குப் பசுசெறிந்து
நலமனை வியனா நோக்கி நாரிநீ யூக்குட் சென்று
பலருளருறவோர் நட்போர்தங்களைப் பார்த்தது வென்கா
திலகு மொவ்வோர கத்துமரை யடைக்கதிக மேற்கேல (12)

வாங்கின வருகி யென்ன மயலறுகற் பின்மிக்கார
நீங்கரு மரிதியான நினைவினர் தமைவணங்கி
ஒங்கி யவழகுந்தேச முருவமு மாறிவேராய்த்
தாங்கின தாலிமுண்டு தவிரவெல்லாந் தவிர்த்து. (13)

பூங்கமலத்தை நேரும் பொன்னடி பரலுறுத்த
ஆங்கு நின்றார்க்குண் மேவியகற் தொறுமைய மேற்றுத்
தீங்கு நாநனார் தந்தங்கை வாழின்முன் சென்று
யங்குபலவண்ணமும் புகழ்ந்தனர் பிச்சை கேட்டார். (14)

அன்னதோர் ருரல்கேட்டில்லுள மர்ந்தவ டெரிந்துவாயின்
முன்னமர் வோர்பாலோடி வந்தழு துறமுயங்கி
நின்னு செல்வமெல்லா நீங்கினை பல்லக் கின்மேல்
துன்னுறும் பூவின் மென்காறுகள் படலாய தென்னோ.

(௨௫)

நினததி ஸ்பலா வண்ணிய மெலானெகிழ்ந்து பிச்சை
வினவுவோர்க்கீ யுங்கையும் பிச்சை வேண்டுவ தாயிற்றே
எனமனந் தளர்ந்து தெய்வச் செயலிப் படிக்கு முண்டோ
கனவு லகத்திலென்றுங் கதறிஞள் பதறி வீழ்ந்தாள்.

(௨௬)

அழுவடன்னை நோக்கிக் கற்பினுக் கரசியாரும்
பழுதிலென்றலை வர்மிக்க பசியுட னிருப்பர் மின்னே
எழுக் கால்விடுக வென்ன வேங்கின னெழுந்துட் சென்று
முழு அடைய ரண்டு நெய்சர்க்கரை தகக்கொடு முன்வந்து.

(௨௭)

கொடுத்தலு மரையடைக்கு மேற்கொளிற் கொழுநர் கோபம்
அடுப்பரீவ் வளவுவேண்டா மெனமறுத் தறையக் கேட்டு
விடுத்திடற் கரியவென்பா லிரண்டடை வேண்டா மென்று
தடுப்பது தருதியன்று கொள்கெனத் தந்துட் போனாள்.

(௨௮)

வலித் தவடரு மிரண்டும் வாங்கிக்கொண்ட விடம்விட்டு
நலிந்திடர் செய்யுங்காட்டின டந்துவந் தாவிநாதர்
பொலிந்துறையிடமுற்றன்னா புசித்திட வேண்டலோடும்
மெலிந்தில ரரிதன்னுமம் விடாதுணைப் பவருங்கண்டு.

(௨௯)

என்றுவந் தவற்றிரண்டு முழுவடையாயிருக்கத்
தோற்றிவை முழுமையாகக் கொணர்ந்த தேன்சொல்லு கென்னா
சாற்றினர் நடந்தவற்றை யவர்பரி தாபத்தோடு
மாற்றி நீதந்தோர் பக்கல் வழங்கினை வந்தா லுண்பேன்.

(௩௦)

அல்ல துண்ணை னென்றோத வருந்ததி யனையார் மீண்டு
மெல்லடி வருந்தத் தந்த மெல்லியல் மனைக் கணவந்து
சொல்லினர் மறுத்த செய்கை யடைகளைச் சுருக்கிற் றந்தங்
கல்லிடை மழையும் பெய்ய மீண்டன ரணுகும் போது.

(௩௧)

வருவழி தன்னிலாறு மழையினிற் பெருகிமண்ட
மருவினர் கண்டிவ் வாற்றைக் கடந்துபோம் வகையே தென்றும்
புருட ருண்ணுது மிக்கபசி பொருந்துவரோ யென்றும்
பருவர லுற்றுடைந்து பாண்டிரங்களைச் சிந்தித்தார்.

(௩௨)

நாதனுக் குதவாப பேதைநாரி யென்றாரு மெள்ளப்
பாதகமெது செய்தே னோபக் தரக்கூக கோபாலா
மாதவ முகுந்த கேசவாவென மாழ்கி நிற்க
ஞீ தரன்றெரிந்து நீந்துவோ னுருக்கொண்டு சேர்ந்தான்.

(௩௩)

மாதனானோக்கிந் னோன்வருந்து கின்னீ னென்றோத
நாதரக் கரையி லுற்றார் நானவர்க் குணவு நல்கப்
போதரும் வழியிலா றுதடுப்ப தாற்புங்கி நொந்தேன்
ஈதுநற்ற ருமைவெண்ணை புன்றங்கை யென்ன வெண்ணி.

(௩௪)

அக்கரை சேர்ப்பையாகி ஸரிய நல்லு தவியாகும்
தக்க வுத்தமனே பெண்ணச் சவுரிநன் றென்று தோளில்
மிக்க கற்புடைய மாதையேற்றினன் வினாந்து சென்றப்
பக்கமுய்த்தழைத்துக் கொண்டு பதியுறை பாவஞ்ஞ், சென்று. (௨௫)

கண்டனையா நீகாதற் கணவனா யென்று காட்டி.
விண்டனன் மறைந்துபோனான் விட்டலன் போன பின்னர்
ஒண்டொடியார் தந்நாத நுறைமருங் குற்றார்கண்டு
தொண்டரிம் மழையிலாற்றைக் கடந்த தெவ்விசஞ் சொல்கென்றார். (௨௬)

பதிதமக் குற்றவாறு பத்தினியார் பகர்ந்தார்
மதிமுக மடந்தாய் பாண்டுரங்கமாலுனக்கு வாய்த்தான்
எதிர்கில நெனக்கன்னான்வந் தெதிருறு மளவு முண்ணேன்
வதிகுவ நென்றிருந்தார் மற்றநான் ராஞ்சணத்தில். (௨௭)

திகழுமோர் பரம பக்தனாகிய செட்டி ஊணக்
ககபதி நாதனான காகுத்தன் கணவிற் றேற்றிப்
புகழுடைச் சந்தோபாத் தான்பொருந் துறுபசியைத் தீர்க்க
நிகழறு சுவைச் சோறிட்டா னினக்குறுஞ் சுகாதமென்றான் (௨௮)

மறைந் தனனாகச் செட்டி விழித்தனன் மனத்துணர்ந்து
நிறைந்தவின் சுவைச்சோறட்டு நிகழ்த்து சந்தோபா மேவி
உறைந்துறு மருங்கிலெய்தி புளபடி யுரைத்து நாதன்
அறைந்த வாறுண்க வென்னவ வரடி வணங்கிச்சொன்னான். (௨௯)

சொன்ன வன்றனை நோக்கிச் சொற்பனத்துன் முன்வந்தான்
என்னருகேன் வாராம விருக்கின்ற னிருமுகேசன்
அன்னவன் சேவைநல்கு மளவு நானுண்ணே நென்றார்
மன்னர் பின்னவன் போனானார் மற்றவா திடத்தை நோக்கி (௩௦)

உடலன்ன மயமேயாகுங் கலியுகத் தென்ப தோரார்
கடவுளைக் காண்பான் வேண்டிக் கருது நிச்சயத்தைக் கண்டு
புடவிமாமகள் மறைநன் பொருந்தினன் சகுண ரூபத்
துடன்வரக்கண்டு சந்தோபா மகிழ்வொடு பணிந்தான். (௩௧)

வேறு.

எழுந்து தோத்திரஞ் செய்தலு மபய மீந்திடையர்
கொழுந்து போய்மறைந் தனனவன் குணங்களுட் கொண்டும்
அழுந்து மன்பொடு நாமகீர்த்தனவ முதுண்டு
செழுந்தன் ராஞ்சண மென்னு மூர்தினந் தொறுஞ்சென்று. (௩௨)

பிச்சை யேற்றுண்டு பிறங்கலில் வதிதர முழுதும்
கொச்சைத் தன்மதியான வோரத்தனன் குடும்பத்
திச்சை மிக்கவனந் தவிரிடைக் குடியிருப்போன்
செச்சையந் தனத்தேவி தன்னுடன் நினந்தோறும். (௩௩)

சண்டைசெய்பவ னாயவனெ திருநா தத்தால்
அண்டையேய் வனத்தடைந் துறுகின்ற சந்தோபா
கொண்டகோலத்தைக் கொள்ளுவேன் குடும்ப நீக்குறவேன்
விண்டபோது நீயென் செய்வை யெனப்பயம் விளிப்பான். (௩௪)

கணவ னோடெதிர் பேசறி லென்னைக்கை விடுவான்
அணவு ருதுகை விடி லென்ன செய்வதென் றடங்கிக்
குணநலன்வர வொருநினம் பிச்சையைக் குறித்துத்
தணவின் மற்றவடன் முன்வந்தா ரரிதாசர்,

(௩௫)

கண்டு மற்றவ ளவரிரு கால்களிற் பணிந்து
கொண்டகேள்வ னென்னுடன் நினம் வீண்வம்பு கொடுத்துச்
சண்டைசெய்வது தவிர்கிலன் மறுமொழி சாற்றில்
அண்டு தும்மைப் போலாவ னென்றுநாக்கு நனுகூல்

(௩௬)

நானென் செய்வது சாமி நீர்நவில் கென நவின்ருள்
ஞானமிக்க நல்லவரது கேட்டுன் றறகுதன்
மானமற்றுது துறவியாகுவ னெனவகுத்தால்
ஆனவப்பொழுதே துறவெய்தென வறைதி.

(௩௭)

பின்னை நான வன்மனக்கு மந்திரஞ் செவிப்பெய்து
நன்ன ராண்டுகைக் குரங்கென நின்வய நணுக
மின்னை நேரிடை செய்வென் றுறாசெய்ய மின்னாள்
அன்னதாசர் தந்தாள் பணிந்தானந்த மடைந்தாள்.

(௩௮)

ஐயநல்கக் கொண்டா சிரமத்தினை யடைந்தார்
மெய்யர் போனபின்னத் வேதியன் மனைமேவித்
தையலே னின்னஞ் சமையல்செய்யத்தடை பசிதான்
வெய்ய தாயிற்று தலினுன்னை விடுவென் றுறாத்தான்.

(௩௯)

சொன்ன கேள்வனை நோக்கிநீ துறவுறத் துணிந்தால்
இன்ன மேன்றடை விராந்து செல்கென வியம்பினள்கேட்
டன்ன வந்தனை கோபங்கொண் டிவளிவ்வா றறைந்த
பின்னர் யாமிவ ணுறில்வரு மோதகும் பெருமை.

(௪௦)

இனியிங் கெய்தொண தென்றொரு செம்புகை யேந்தி
நனிசெறிந்தகாட் டுறுசந்தோ பாவயி னணுகித்
தனி யிருந்ததும் போற்குடும் பத்தினைத் தவிர்ந்தேன்
புனித றோயும்மை விடுகிலே னெனப்பல புகன்றான்.

(௪௧)

இதமதாழுப தேசஞ்செய் வீரானக் கென்பான்
வதன நோக்கியான் றனியென வாய்ந்தது துணையிவ்
விதவி ராகங்கொள் வோருனைப் போலெங்கு மேவார்
உதவு நிற்குப தேசித்தற் கையமென் னென்றார்.

(௪௨)

என்று செம்பொடு கலையுடுத்துச் செல்வதேற்ப
தன்றுசோர ராற்கவர் வுணுமாதலா லகற்றித்
துன்று கோவணத் தொடுசுரக் குடுக்கையைத் தூக்கிச்
சென்று நீநறும் புனல்கொண்டு வாவெனச் செப்ப

(௪௩)

நன்றெனச் சுனாக் குடுக்கையைத் தூக்கிநீர் நாடித்
துன்று கோவணத்தொடு சென்றான்பின் பரிதொண்டர்
சென்றவன் கலையைப் பலதுணியுறச் சிதைத்தார்
அன்று செம்பையு மோர்குழிவிழ வெறிந்தனோ.

(௪௪)

போன் வந்தணன் பசியொடு புனல்கொடு போந்தான்
ஆனபோதிவர் மனைவியுந் தாமுமா யங்குப
போன கம்மென நிம்பவெங் காய்களைப் புசித்துத்
தான்மர்ந்துழிப் பசியெனைத் தபிக்கின்ற தென்றான். (௪௫)

பசியென்றான் வயிற்றா மருந்துற்ற வேபபங்காய்
பசியென்றே சிலவள்ளினா தருதலும் புகலவான
கசிவுறுங் கசப்புற்ற காய்களைக் கருத்துடனே
மிசைவதெப்படி யெனசசொல விளம்புவாரா மேலோரா. (௪௬)

துறவு கொண்டுள நமக்கருஞ் சுவைக ளேதுகருத்
தெறு பசிக்கெது வாயினுந் தினபது செறிவே
அறிதி யென்னலு மந்தண னுலரடை யேனும்
பெறுவெ னென்றுற வேபபங்காய் கிடைத்தது பெரிகே. (௪௭)

நன்ற தென்விதி மனைவிடுத தெனபெற நடந்தேன
என்றுதேம்பின னழுதன னென்செயவ னென்று
கன்றுவோன்றனைத் தொண்டாகண டென்னைநீ சுருதி
நின்று தேம்புகி யெனவவ னுளபடி நிகழ்த்தும (௪௮)

உம்மை நம்பினான் வந்ததற குணணவேப பங்காய
இம்மையிற்கிடைத் ததுபசித் தீயெரிககிறது
பைம்மை யாய்க்குளிர நலிகின்ற தாடையும் பறந்த
தேம்மை யெவ்வினை யியற்றின னேவிவை யெய்த. (௪௯)

மனைவியைத்தினம் வருத்தின வினைவந்து வாய்த்த
தினையவிப படியினி யுமதிடை யிருப்பேனேல
முனைவன் பாசத்தான் மனைவியைத் துறந்ததே மோசம
பினையுங் கோவணத் தோடெவநன் வீடெய்தப் பெறுதல. (௫௦)

நான் மிகுத்தது பசியிலுங் குளிரிலு நனறே
ஆண் மனைக்குநாண விடுததினி தேகினு மனையாள
மாணுறுத்திய துறவியா னவனவரலாமோ
நீண்மனைக்கென நேர்ந்துளோக குணாததேனை நீப்பாள. (௫௧)

என்செய்வேனிதற் கென்றன னிரங்கின னழுதான
தன்செய்கைகண்டு மாதவரான சந்தோபா
மின்செய் துண்ணிடை மனைவிதன் னுடன்றினம் வீனே
கொன்செய் வம்பிழுத் துச்சணடை செய்வது குறியோ. (௫௨)

எகிருரைத்திடி லென்னைப்போற் காட்டிற் கெய்துவனென
றகிருறுத்துவ தும்மழகோவிலை யாகா
முதிர் நலத்தினை யேலின்று முதலுன்றன் மூர்க்கக்
கவியினைத்தையும் விடுத்திநீ மனைவியுட்களிப்ப. (௫௩)

உன்னைக்கொண்டுபோ யுன்மனை யாளுறவாக
நன்னர்ச் சேர்த்துவே னென்னலு மந்தண னயந்து
துன்னச் செய்வதும் பெருமையே நானின்றி தொடங்கி
முன்னச் செய்சன்டை வம்பிவை செய்கிலென் முழுதும் (௫௪)

இதுமெய்யென் றுறுதிப்பட விசைத்தனன்கேட்டு
முதுதவத்தினர் பொழுதுபோயின பின்பு முன்னிக்
கதுவுமற்றவன் மனைவர வழைத்துப்போய்க் கடுகி
விதுமுகத்தின னேயெனவழைத்தனர் விரும்பி

(௧௮)

உன்பதிக் குபதேசஞ்செய் தினிதுற வுன்றன்
முன்பழைத்து வந்தேனினி யுன்வச முயங்க
அன்பனைக் களிப்புட னழைத்தின்புற வமர்தி
வன்புறாத்திடேற் கோவணத்துட னவன் வருவான்.

(௧௯)

அவனுடுத்திட வஸ்திரந் தருகென வறைந்து
தவன் முகத்தினை நோக்கிநீ யினியுளந் தளரோல்
எவமறப்புண ருன்மனை யாட்கிட மியல
நவமுறுத்தினேன் மனைக்கடை யென்றனர் நல்லோர்.

(௨௦)

சாமி தும்முறா தவிர்கிலே னென்றழி தாழ்ந்து
மாமின் போல்பவன் மனையகம் புகுந்தனன் வரலுந்
தோமில் வஸ்திரந் தந்தனன் சுவையமு திட்டான்
ஆமில் வாழ்ந்தனன் மனையொடு கலகமில்லாமல்.

(௨௧)

இவ்விதஞ் செய்துதம் மிடமேய சந்தோபா
வெவ்வின் மதிமாத மேகாதசி மேவச்
செவ்வி சேர்திருப் பண்டரி யாத்தினை செல்லத்
தவ்வில் வீணையாழ் மிருதங்கஞ் சச்சரி தாளம்.

(௨௨)

கருட நன்கொடி யுடனரி நாமங்கள் கழறி
மருவியாடுத லுடனிரண் டாயிரர்மன்னப்
பொருவினற்றச மித்தின நமசிங்க புரத்தின்
அருகுசார்ந்தன மங்குறு நதிமழை யதனால்.

(௨௩)

பயமிகப் பெருக்குந் ததுகண்டு பண்டரிபோய்
இயலுருக் குமண்பதி தன்னைநா மெங்ஙன்
நயமுறத் தரிசனஞ் செயலனை நண்ணுறுமோ
அயாவறக் கடத்திடு மொருபுலி நேராமோ.

(௨௪)

என்றியாவரு மினைவுறு போதுசந்தோபா
நின்ற நீருடன் மானங்கொண்டெப்படி நீந்திச்
சென்றுகாண் பதத்திருமகள் கேள்வனைச்சேரத்
துன்றுமென்னுடன் வருகசீரரிபத்துணையாய்.

(௨௫)

அளித்தல் செய்யினு மழிப்பது செய்யினும் ஹரியே
ஒளிப்பருங் கதியென நம்புமின் னெனவுரைத்துக்
களிப்பொடுந் தியிலிறங்கினர் முன்செலக் கண்டு
தெளிப்புடன்செல்ல லாவினர் யாவருஞ் சேர்ந்து.

(௨௬)

செல்லமாதவன் கச்சபமாகியுட் செறிந்து
புல்ல நீர்களைக் காலள வாயது போவோர்ச்
கல்லலின்றி யாவரும் ஹரிபஜனை வாய்க்கொண்டு
மல்ல னீர்நதி யக்களாயேறினர் மகிழ்வாய்.

(௨௭)

கணாயணந்தர் தாசனாப் புகழ்ந்துதாங் கருதும்
புனாயில்பண்டரி புரம்புகுந் தம்புலிப் பாகை
வினாயு நீர்படிந்துற்ற புண்டலீகரை விரும்பித்
தனாவிழுந்தடி பணிந்து கோயிற்குளே சார்ந்தார். (கூடு)

சார்ந்துளோரொடு புகழ்ந்துகொண் டேருசந்தோபா
நேர்ந்த மாலடி கண்டுசேவித்து நின்மலனை
ஆர்ந்த வன்பொடு தழுவியாலிங்கனஞ் செய்து
கூர்ந்த நாமங்கள் பலசொல்லித் தோத்திரங் குறித்து. (கூசு)

ஐய நீயுல கத்துளவன்பருக் கெல்லாம்
மெய்யனாகிப்பல் விதத்தருள் புரிகின்றாய்மேவி
உய்ய நின்புகழ் சேடனும் வருத்துதற் குறுமோ
மைய நெஞ்சினேன் சொல்வதெவ்வாறென வாழ்த்தி. (கூஎ)

ஆமையாகியின் றுளாயுங் காத்தனை யருளால்
பூமின் னாயகா நின்னடிப் போதிடைப் பொருந்தித்
தோமி லாதுற வருன்கென மாலருள் கூர்ந்து
நீ மிடைந்தெனை நீங்குறா திருக்கென நிகழ்த்த. (கூஅ)

சலசலோ சன்னருள் வழிவேண்டுகந் தோபா
குலவுதம் மனைவியொடு மெய்ம்மகிழ் கூர்ந்தங்
குலவுநாயகன் பெரும்புகழ் பற்பலவோது
நலமிருந்தனராய் நனிவாழ்த்துநர் நாளும். (கூக)

சந்தோபாபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம்சங்குச்செய்யுள் ஈதுளாகுயள்.

முற்றிற்று.

நீளோபாபக்தர்சரித்திரம்.

மாவின்புறு பிம்பளநேரியில் வாழ்வர் நீளோ
பாவென்பவர் யானெனதென்ப தில்லாத பண்பர்
மேவன்பொடு மாலரிசீர்த்தனம் வேண்டுகிற்போர்
நாவின்புற முந்தடி யார் கதைநன்கு னாப்போர். (க)

குடும்பத்தினைத் தம்மதென்றே யுளங்கொண்டி லாதோர்
தொடும்பற்றிலயா சிதவிர்த்தியிற் றுன்னல்கொண்டு
நெடும்பற் றறுமா லடியார்க்கு நிரப்பினர்க்கும்
இடும்பத்தி கொண்டே குடும்பத்தை யு மின்புசெய்வார். (உ)

இத்தன்மையரா யவர்கன்னிகைக் கின்மணந்தான்
ஒத்தன்று களத்திரந் தாசனா யுற்றநோக்கி
வித்தம்பெரு குற்றவர்நங்கினை மேவுகிற்போர்
அத்தன்மை யருக்குநா மேழைக ளாதலாலே. (ங)

எவ்வா றுறழ்வாகுதலே ளனமெய்து மென்று
செவ்வாய் திறந்தோதலுந் தாசரச் செய்திகேட்டுக்
கைவா ரணங்கூப்பிடச் சென்றவக் கண்ணனுண்டு
தவ்வாது காத்தானுதற் கென்றனர் தங்குநாளில் (ச)

மணநாட்டு முன்னாட்கிழ வேதியனாகி மாயோன்
வணராக் கையிற்கொண்டுள லீரண வஸ்திரத்தில்
உணவாக் குதற்கேற்றன சிற்சில வய்த்தல்செய்து
தணவாத் தனகீர்த்தனஞ் செய்பவர் தம்முன்வந்தான். (ஐ)

கண்ணுற் றவர்தம்மை நானுர்ப்பலன் கைத்தீனன்
நண்ணுற்றன னுண்டி செய்கைக் கிறை நல்கல்கொண்டு
பண்ணுற்றன வீதல் செய்தாற் பசிதிருமென்றான்
எண்ணுற்றவர் வேதியன்றான் பணிந்தி துணைத்தார். (ஊ)

நீளோது நல்கன்மின்யான் பண்டரி நின்றமாலுக்
காரா தனஞ்செய்தமு தீவனிங் கண்முகென்னக்
காரோத வண்ணந் கிடும்போனகங்காய் பசிக்கு
நேராகிறை யாதலினென் வயிரோ நிரம்பா. (ஏ)

வயிரூர நானுண்பதற் கெய்தினனென்ன வாழ்கைக்
சூயிர்போ லுறுகின் றவர்தம் முகநோக்கி யுற்றோர்க்
கியல்வாக நீயட்டமுதி வயிரூர வென்ன
மயினோர்பவர் நன்றெனவுண்டி செய் மாலைவந்தோன். (அ)

கற்பாறுயர் சாலியன்னீர் கரங்கொண்டு வந்த
இப்பாக மென்பண்டதும் பெணமணத்திற் கிசைந்த
அப்பா லுறுகின்றபல் பண்டமோ டாகவைத்தால்
ஒப்பாயிடும் போனகம் யானினி துன்பெனென்றான். (க)

வாங்காதுறில் வேதியர் போனக முண்ணமாட்டார்
தீங்காயுறுமென் றவனீந்தன செங்கைகொண்டு
பாங்காய் மணத்திற் குறுபண்ட மூடாக வுய்த்தார்
நீங்காதரி கீர்த்தனஞ் செய்பவர் நேயமிக்கார். (ங)

கனவேதியன் மாலடியார் தமைக்கண்ணெனவே
தனமானதை யீதிர் முனுண்டு பின்றான்சமைக்கும்
அனமானதை யுண்குவனென்வயி ரூரவென்றான்
வினவா வவர்நன்றென நல்கினா வேண்டியுண்டான் (ஊ)

இல்லா டுனேநோக்கி நீ சீக்கிரத் தெய்த வுண்ட
நல்லாய் சமைக்கென் றரிதாசரு நன்குகூற
வல்லார் முலைமா மயிலன்னவர்மற்ற வாறே
தொல்லா தரத்தட் டிடவேதிய னன்கு துய்த்தான். (ஈ)

அடியாரு முண்டானபின் ராத்திரியாக வையன
ஒடியாத வன்புள்ளவர் தம்முகநோக்கியுங்கள்
கொடிநே ரிடைப்பெண் மணநாளை நோ கூடலாலே
நெடிதா மணவேலை யெல்லாஞ்செய நோநதுநின்று (ஊ)

ஐதா மணமுற் றுறுங்காது நன்காற் றியுண்ணற்
கெய்தா தரங்கொண் டெனென் மனமெனறு கூறப்
பொய்தான் றவிர்தாசரு நன்றெனப் போற்றலசெயய
மைதானெடுங் கங்குலுஞ் சென்றது காடெவாய்ப்ப. (ஊ)

உடனேயெழுந்தா னுயர்மாட முற்றுமவிளக்கித்
கிடனமெழுதிப் புனற்காவடி கொண்டுசென்று
குடனார் தரநீர் நிரப்பிக் கொடுவந்து வீட்டில்
கடன்யாவு நிரப்பினேர் காரியஞ் செய்திருந்தான். (ஊ)

அப்போது மாப்பிள்ளையுங் கேள்களைஞ் ஶூறுபேரும்
மெய்ப்போ டுறவைத்த பண்டங்களில் வேண்டல்கொண்டு
நெய்ப்போ எனகம்வந்தவர் யாரு நிரம்பவுண்ண
ஒப்போரி லானட்டினி திட்டனனொளார் நான்கும் (ஊ)

பலகார வர்க்கத்தொ ண்டானபின் பற்றுமெச்சில்
இலையா வையுந்தா னெடுத்துய்த்தபி னெச்சின்மாற்றி
நலபாகடை சந்தன புஷ்ப சுகந்தநல்கி
உலகோர் வியப்பப்பணியாவு முருற்றிரின்றான். (ஊ)

முதுவே தியன்றாழ் விலன்செய் பணிமுற்றுமோர்ந்து
மதுவார் துளவத்தினன் ருசர் மனங்களித்தே
எதுவோ துதிர்நும் பெயொன்றலு மெய்துபார்ப்பான்
கதுவார்முன றோகினன் விட்டலெனன்று தன்பேர். (ஊ)

பின்னும் பெரியீர் துமக்கன்புறு பெண்மணத்தில்
துன்னும்வயி ரூர நானுண்டனன் சோர்வுதீர்த்தேன்
என்னுங்கிழ வேதியன்மேற் பரிவெய்தி யன்பர்
மன்னுங்கலை யொன்றவர்க்கீய மனங்கொ டற்றார். (௨௧)

ஐந்தாந் தினத்தெய்திய கேள்களெல் லாருமேக
மைந்தார் கலையொன்று கொண்டய மற்றோனை நேடி
நந்தாவிடோபா விடோபாவென நன்கூவ
முந்தா தகல்வற்றனன் வேலைமுற் றம்புரிந்தோன். (௨௨)

காணாமையி னோர்ந்துணர்ந்தா ரிவன் கண்ணென்று
நீணுகலைப் பள்ளியன் பண்டரி நேமிநாதன்
மாணுதரங் கொண்டு நம்மிற்பணி வாய்ந்துசெய்தான்
வீண்பராதிரி யானேனென விம்மலுற்றார். (௨௩)

தாங்கா திரங்குற்றவர் நித்திரை சார்ந்தபோது
பூங்கார் முகில்போல் பவனன்றிராப் போதிலன்றார்
பாங்கார் கனவிற்றனி வந்திடைபற் றுகைகொள்
நீங்காதுற நின்றனன்பேரருளா னிறைந்து (௨௪)

உம்மன்பினுக் காதர மிக்குளே நென்றுமுண்மை
இம்மண்ணுல கத்தவார்ராண நானிங்குறிற்பேன்
செம்மன்புட னெப்பொழுதும் மெனச்செப்பியத்தம்
கம்மன்னுற வைத்தருள் செய்தனன் காதல்கூர. (௨௫)

துண்ணென் றெழுந்தார் தனிநோக்கலுஞ் சுவாமியந்த
வண்ணமெதிர் நின்றனன் வந்தனை செய்து வாழ்த்தி
எண்ணுந்திருநாம சங்கீர்த்தன மென்றுமோதி
கண்ணன்கழல் பூசைசெய் துற்றனர் காதலீட. (௨௬)

அங்கெய்து மவ்விட்டல மூர்த்தியை யாதரித்துப்
பொங்கும் வருடந்தொறும் பங்குனித் திங்கள்பூணத்
துங்கந்தரு கண்ணபக்கத் துகியைத் தினத்தில்
எங்கும்புகழ்ந் துற்சுவமெய் தியதின்று மாதோ. (௨௭)

நீளோபாபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சசுக்குச்செய்யுள் ஈதுஅரஉஉஉ.

முற்றிற்று.

உத்தவசித்கனார்சரித்திரம்.

தத்துவனுட் பொருண்முற்று முணர்ந்தவர் தாளுர்வாழ்
உத்தவசித் கணர்மெத்த விரக்தவுளத் தோர்மா
பத்தரனாக கிரந்தமுடித்துள பண்போர்சீர்
சித்திரைசுத்த பிரதமை தினத்திடை சேர்வுற்றார். (௨௮)

பேதரி பென்றுசொ ளூரிடைவந்து பிறங்காழி
நாதனகீர்த்தன நன்குமுலாச நலஞ்சார
ஒதலுமெய்கினர் கேள்விகொளப் பெருகொண்ணா
போதனர் பத்தர் பல்ஜாதிரலோர் வருபொற்போடே (உ)

கேட்டு வியந்து மகிழ்ந்தவ சத்துள் கினர்ந் திந்த
நாட்டு மிராமநவ மிவரை வைகுதிர் நல்லீடொம்
மாட்டு மெனத்துதி செய்ய மறுத்திலர் வைகுற்றார்
கூட்டு மிடங்களெலா நிறைவாயணி கோடித்தா. (ங)

ராமபிரானை நலம்பெறவைத் தனர்நன் றாய்மால்
நாமநலங்கிழ் கீர்த்தன மன்பின வின்றேத்தித்
தாமவிழாத் தினமும் புரிவுற்றனர் சதுராக
மாமறையோ ருணநாளுநன் மூரல் வழங்குற்று. (ச)

உற்சவ முற்றுகினத்தி லியம்பலவுஞ் சேர
மெய்ச்ச முழக்கி விகங்க நெடுங்கொடி மின்னச்சீர்
அச்சுத னாமமுலா சமதாக வறைந்தேத்தி
நிச்சயவன் பொடி புரம்வலம வந்தனர் நெடிதாக. (ரு)

வலம் வருபோதவ ணெய்தும சீதிடை வைகுற்றார்
நலமில் விந்தர்களைத் துறுதுற்றுவர்நணுகுற்றோர்
பலனாய் நலிவுபடுத் துவமென்றுனால் பண்ணிக்கொண்
டலமரல் செய்வகை யாயின ரவரதி காரத்தால். (சு)

கீதியிலாத வுண்மத்தவ விந்தர் நெருங்குற்ற
வேதிய ராதியர் மேலுருள் சாணிகள் வீசுற்று
மோதினர் கேதனமுங் கொடுவீண முழங்காமற்
காதினர் தந்தமீர்தங்க முடைத்தனா கடிவுற்றா. (ஏ)

தாசலோரு நடுங்கின றோடினர் சாராமல
நசனை நாடுறு முத்தவ சித்தனரிற் சென்று
பேசின ரிங்கு நடந்தவை கேட்டவர் பேராமல
ஆசறவைகிய ராமபிரான் முனடித் துற்றா. (அ)

கேசவ வாமன தினையாள கிர்பா மூர்த்தி
நேசமொ டின்றிரு நாமநவின்னுறனேர் வின்றோ
கூசறினஞ் செய்வதேனுன துள்ளிது கொள்ளாயேல்
நீசர் நெருங்கி யுணன்பரை மோதலுனேர் வேயோ. (க)

பத்தர்களுக்குறு தீமையகற்றுறு பண்பாலே
உத்தம பத்தர்கள் பாலனனென்ப துணர்ந்தோர்கள்
நீத்தமு நின்னை யவிந்தர் திறத்தினை நீக்காதா
மெய்த்துறு பேர்பழு தாயினதின்றென வெகுள் வுற்றார். (ங)

அங்குறு ராமபிரானையார் மாடமகிற் சேர்த்துப்
பொங்குமலங் க்ரதமெங்கு மழித்தல் புரிந்துற்றார்
தங்குறு மவ்விடை சார்வுறுமாருதி தானோந்து
விவகையில் கோபமடைந்தன னன்பர் கிறக்காலே. (ஐ)

ராம பிரானது தாசனா யிங்வன லிந்தோனாச்
சாம்வகை செய்குவ நென்றும் சீதுதனைத் தீண்டத்
தாமதரான வலிந்தர் செய்திவினை தன்னாலீ
தாம்வகை பென்றய லுற்றவொர் ஞானப கீரானேன். (௨௨)

முனிவுட னெய்திய மாருத புத்திரன் முகநோக்கி
இனி திருகைகள் குவித்து முனின்றெளியேன் வாழும்
தனிமனை யொன்று தவிர்ந்து நீர்செய்வது தான்செய்க
பனித மருந்தருள் வீனொனவன்பொடு போற்றுற்றான். (௨௩)

போற்றுதல் கண்டு துலுக்கர்கள் வந்திது போதென்னே
தோற்றுப கீர்மயல் கொண்டனனென் றெதிரோ சொல்லச்
சாற்றுப கீரவர் தங்களை நோக்கிம சேதைத்தான்
காற்றுத வுந்திறலோர் பொடிசெய்குவர் கண்முன்னே. (௨௪)

ஆதலினீவிர் வினாந்தய லோடுக வெனவன்பால்
ஒத லுணர்ந்திலர் துஷ்டர் பகீர் முனுனாக் கின்றார்
தீதற நின்றம சேதையிடித்தல் செயற்காமோ
வாதமகற்கவனைப் பெறுதாதையு மாட்டானே. (௨௫)

என்பதறிந் தெதிர்மாருதி வெஞ்சின மெய்திக்கண்
முன்புறுகின்றம சீதினையோர் கையின் மோதாமுன்
பொன்பிறழ் மேருவிடிந்து விழுந்தது போல்வீழ
வன்புனா யைந்துறு தூறுதுலுக் கர்மடிந்தாரோ. (௨௬)

வேறய னின்ற துலுக்கர்கள் கண்டுவினாந்தோடிக்
கூறினர் தம்மது கோவயினின்று கூ கூ வென்று
மாரில ராகிய விந்தர்வணங்குற மன்கேட்டுச்
சீறின னாகவயிற் றுழைநோய் நனிசெம் மிற்றே. (௨௭)

போதரு நோய்மிகவுந் துயர்செய்தல் பொறாணுகிப்
பூதல மீதுபுரண்டுப கீரனுமார் போனா
மேதக முன்ன ருனாத்த துணர்ந்து வியந்துள்ளே
காதரம் விஞ்சின னுத்தவசித் கணர்கண் வந்தான். (௨௮)

அன்புடனன்கு பணிந்து புகழ்ந்தடி கேணும்மைத்
துன்பு செய்தோர்களுலோரு மடிந்தனர் சுவாமீ நீர்
இன்புடன் மாருதி தன்னையி வேளையிரந் தெம்பால்
வன்புற நன்கருள் செய்வகை செய்மென வந்தித்தான். (௨௯)

உங்கண லுற்சவ பங்க நடந்ததை யோராமல்
எங்களை யாங்க வெனப்பொரு ளெண்ணிலவா யீந்தான்
அங்கப ராதமதாக மனைக்கணடைந் துற்றான்
பங்க மிலுத்தவசித் கணர்பின்பு பரிந்தாராய். (௩௦)

தாளமிர்தங்க நல்வீ ணையுடன்றிரு மாறாசர்
நீளமுழங்குற நின்றுது வாதசிநிறைவாக
ஆளரி நாமமியம்பிய ஆர்வலமாகித் தாம்
மீளரு மின்பு சிறப்ப விருந்தனர் மேன்மேலும். (௩௧)

உத்தவ சித்தனர் திருவடிகளே சரணம்
ஆகச்சரித்திரம் சடுக்கு செய்யுள் நகுஅரசுரு
முற்றிற்று.

நாபாஜிபக்தர்சரித்திரம்

காசிகநர் தனிப்பத்தி ஞானவயிராக் கியத்திற் கனிந்த சீலர்
ஆசிலரா மாணந்த சாமிதனக் கணந்தானந்தச் சுவாமி
மாசிலடியாரான ரவர்தமக்குப் போகாரி தாசர்வந்தம்
கேசிலடியா ரானுரிவர்க் கக்கிரஜி கிலஜியென்போர் சீடர்

(க)

ஆனதில் மூத்தவ ரானவக்கிரஜிய னுதினமும் விரக்த ராகி
ஊனமிலா விண்டுபக்தி யுடைய வராயரி குணங்க ளுணாக்கிற் பாராய்
ஞானமிருசாந்தி தயைக் காதாரராய்ப் பிரபோதனியு நாடும்
ஈனமிலாப் பத்மஹஸ்தியும் முதலோர்க் கரிபத்தி யினைப்போதித்தார்

(உ)

சிரவணமே முதலான நவவிதபக்தியு மொவ்வோர் திறத்தோர்க் கீந்து
பரவவரை யீடேறச் செய்தவராயி ருப்பவாக்குப் பதுமை நாதன்
வரசருண ரூபத்தை நினைத்தபோதெல்லாஞ் சேவைதந்தாள்வான்
திரமுடனிவ்வா றிருக்கவத் தேசமழை யின்றிச சிறுமை கூடா.

(ங)

உணவுதகங் கிடையாமன் மிகுந்ததுயரு றும்போதவ் வூரிலேயோரா
குணவதிதன் பிள்ளைக்குச் சோறின்றி மிகுந்த துயர்கொண்டு சார்ந்து
தனவில் களாயிற் சேயை வைத்தாற்றில் விழுந்திறந் தாடனிமை யாஞ்சேய்
அணவீனையைக் காணுமற் பசுவருத்தக் கோவென்றே யலறும்போது

(ச)

அக்கிரஜி தாசரங்கே நீராடவந்தனர் கண்டலறிப் பிள்ளை
யிக்களாயி லிருப்பதெனனை யெனவிரங்கிப் பிள்ளையரு கிற்சென் றேங்கித்
துக்கமுறு கின்றினையே நெனக்கேட்கத் தாய்தன்னைச் சோறுகேட்டேன்
மிச்சபசியா லென்னை விட்டகன்ற ளெங்கேயோ வெனவிளம்ப

(ரு)

வினவிய வக்கிரஜி யென்போர் மிக்கக்ருணை கூர்ந்து புனலாடி மீண்டத்
தனையனுடன் வரவழைத்துப் பயப்படே லெனவுரைத்த தன்மையாலே
புனைபெயர் நாபாஜி யெனப்பொருந் திற்றுப்பின்பு மடங்கொண்டு போந்தார்
அனைவர் மடந்தனின் மேவும்பெரியோர்க ளெச்சிலுண்டு வளர்வ தானார்

(ரு)

அக்கிரஜி தினம்புரியு மர்ச்சனையே முதலான வனைத்தும் பார்ப்பார்
தக்கவெளிப் புறத்திருந்து வரும்பெரியோர் தமையெல்லாஞ் சரணந்தாழ்வார்
மிக்கமடத்தினி னடக்கும் பாகவத முதலியவும் வினவு கிற்பார்
புக்கவிவர் நடக்கையினுற் சஞ்சித கர்ம்மங்க ளெல்லாம் பொடிந்துபோக.

(எ)

மெய்யறி வுண்டா யுலகத்தெல்லோர்த நினைவறியும் விவேகியாகி
ஐயமறத் திரிகாலங் களுந்தெரிய வல்லவ ராயண்ட மெங்கும்
எய்து செயலுந் தெரியலாயினார் மெனனமாயிருக்கு நாளில்
பொய்யறு சேரக் கிரஜியொரு தினத்திற் கங்கை நீராடிப் போந்து.

(அ)

விண்டுபூசனை செய் தாரதிசெய்து விமலனடிவிரும் பித்தாழ்ந்து
கொண்டு பினரவ்விடத்திருந்து நாபாஜி தனைக் கூவியுள்ளே
அண்டும் வகையொரு வரையும் விடாமல் வெளிப்புறத் திருக்கவாணை செய்து
மண்டு கதவடைத் தொருகம் பளம் போர்த்து மானச பூசனையின்மேவி. (௯)

சித்த மொருதன்மை யராய் ஸ்ரீ ஹரியைத்தியானிக்கத் திருமால் வாரா
தத்தினத்திலுளம் வருந்தித்தியானித்துத் தியானித்தங்கயர் வதானூர்
இத்த குதிதனை வெளியிலிருந்த நாபாஜி தெரிந்தின்று சாமி
அத்தியிலோர் வணிகனது கலமுழுக்கலாகு கின்ற வதனை நோக்கி. (௧௦)

துவரை நகருறு வோனை யெனது கலமுழுகாமற் சூழ்தியானூற்
கவரின் மனத்தக் கிரஜிக் கைந்திலொன்றிக் கலத்திலுள கனக மீவேன்
தவறுதல் செய்யேனென்று வேண்டினவ்வணி கனது தன்னுலோர்
உவமையு மில்லான் சென்றானு மக்கிலா பங்கிடைத்தற்குன்னி மாதோ. (௧௧)

ஆதலினீர் சற்றுமுலாத மைந்திருக்க வெனவோ தவவரவ்வாறு
மாதவனை நிலையாமற் சற்றிருக்க நாபாஜி மறுத்துங் கூவி
மேதகையிரிப்போது கலங்காத்துக் கண்ணபிரான் மீண்டானியர்
போதரு மாகினையு மெனவக்கி ரஜிதியானிக் கக்கண்ணன் போந்தான். (௧௨)

பொன்னுடை நனைந்திருக்கச் சார்ங்க தரன்றோன்றுதலும் புகழ்ந்து போற்றி
மின்னுருந் திகிரியினு யிந்நேர மெங் கன்றாய் விளம்பு கென்ன
மன்னுழி முழுகாமற் கலங்காத்து வந்தேனவ்வணி கனய்ப்பான்
தன்னுன பொருளிலைத் திலொரு பாகங்கொண்டு மடந்தனக் குநேர்தி. (௧௩)

செலவுனக்கு மிகுதியாயிருக்கின்ற தெனக் கூறிச் செய்யும் பூசை
நலமுடிந்த வுடன் மறைந்தானளினை நாயகன் பின்பு நனியியந்தங்
கிலகு சுதவைத்திறந்து நாபாஜிதனை யுள்ளே யெய்தக் கூவிச்
சலசமலருறை வாற்குந் தெரியாத தறிந்த தெங்வன் சாற்று கென்றார். (௧௪)

நகை முகராய் நாபாஜி சாதுக்கள் பிரசாத நானு முண்ட
வகையதனலுந் தேவரீர் சுருணை வசத்தாலு மனத்துணர்ந்தேன்
தகைமிகு சீர்க்கண்ணனது செயலை யென வக்கிரஜி தயவு கூர்ந்து
மிகைநலஞ்சேர் நாபாஜிமுக நோக்கி மறைப்பொருளை விளம்புகின்றார். (௧௫)

ஹரிஞ்ணங்களே புகழு மதிலும வனடியர் புகழடைவிற் கூறில்
சரிமுகச் சங்கேந்து மவனுக்கு மிகமகிழ்வுண்டாமிது தோன்றாது
விரியு முலகத்தவர்க் கிம்மறைப் பொருளையுனக்கு நான் விளங்கச் சொன்னேன்
தெரிதி யென நாபாஜி யக்கிரஜிபாத மலர் சேவித்தேத்தி. (௧௬)

தேசிகராண்பப் படியே பக்த சரித்திரம் குவாலேர பாவை
மாசில் பிரகர்த பாவையிலும் வழங்க நாடோறும் வரைத் தலானூர்
ஆகிவிவர் வராவது கேட்டத்தேசங்களிலுள்ளோ ரவரைப்போற்றி
ஏசில் சிரவணஞ்செய்து மனனஞ்செய்தும் புகழ்ந்து மிருக்கலானார். (௧௭)

நாபாஜி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ௪௬ க்கு செய்யுள் நூத அளசு

நானகதாசர் சரித்திரம்.

வேறு

நீமொனானியாய் நெடிய வைராக்கியம்
கூடுவோரரிதனா மந்தினங் கூறுவார்
நாடு பஞ்சாபு தேசத்துளார் நானகர்
சூடுபேர் மிக்க சம்பத்துளார் துகளுரார். (5)

ஆசையா லாசையு மளவிலா மோகமும்
மாசு சேர்டம்பமும் வளர கங்காமும்
நாச மேய் கொலையு நன்மார்க்க நண்ணுமையும்
நீசமாகிய வெலாநிறை தலானினைவிலே. (6)

அத்தகைப்பொருள் கணல் வழியிலே யமையுமா
உய்த்தல் செய்திடருரா துவண கேதனனுடைச
சுத்த நாமந்தினஞ் சொல்லவுத் தேசராய்க்
கைத்தினால் விண்டுவுக் காலயங் கட்டினார். (7)

அந்த நாடான தவிந்தர் நாடானதால்
இந்த மாகோயில் கண்டேவரு மிசைவுரா
நிந்தை செய்துறு மவர் நினைவை நானகர் தெரிது
நைந்து மாமனமிக நாடு வாராயினார். (8)

துட்டராகிய தருக்கக் குரோதியர் துணிக்
திட்ட விண்டாலயமினை செய் தேவாலயம்
நட்ட மாகச் செய்வார் நான் மறைக் குலனாயும்
தொட்ட சற்சனனாயுந் தொலைவு செய் வாரரோ. (9)

ஆதலாலிவர் கடம்மரசனுக் குரை செய்து
மாதவன் சினகரந்தனையு மாய்க்கும் முனம்
சேதமாகும் வகை செய்து நாமே யென
ஏதமோடந் தவாலய மிடித்தாரரோ. (10)

அத்துருக் கர்க்கு வப்பாக மதிது கட்
டித்துலக்கஞ் செய வந்தெலா மேசினார்
அத்தையோர் நானகரதையு முன்போலிடித்
துத்த கர்த்துச் செய்தார் தொலைவில் கொல்லுகளரோ. (11)

கைத்தெலா நானகர் கழியுமா செய்ததால்
பித்தராயின ரெனப்பெரிது கண்டோ ரெலரம்
தந்தம் வாய் வந்தவா சொல்லியத் தாசரை
மெக்க நிந்தனை செய்தகங்கலா நேர் வினாவார். (12)

சிலர் துணிந்தினைய நீர் செயலெனோபகர் கெனச்
சிலர்கள் சங்கரணையுள் சிலர் கண்ணகணையும
சிலர் முகுந்தினையு நேர்சிலர் பதங்கினையு மோர்
சிலர் களிந்தினையுள் சிலர் செழுந்தழலையும.

(௧)

கடவுளென்றழி தொழக் கருது கின்றனரினும்
புடவி யிங்கிதின் மதம்பல படப் புகலுவார்
அடைய நன்கென விசைசுத்துறவி வாறயர்கிறேன்
மிடை மினென் கொல்லை முற்றியு மென விசை செய்தார்.

(௨)

யாவரும் வினவி யின்னகை செய்தாராகவே
தாவரும் பொருளெலாந் செலவு செய்தனர் மகிழ்ந்
தோவருஞ் சுத்த சாத்து விகைவரக்கிய
ராய்வருங்காம மாதிய வெலாமறல் செய்தார்.

(௩)

அறிப கீரலது பைராகி பென்றறி யொனாச்
செறியுமோரே டோராய் ஸ்ரீ தரன் சிந்தையிற்
பிறிவுந் துறவுடற் பேணு மாணங்கழிஇ
நெறிகொளான் மாவுறுந் நிலையிலே நிலவினார்.

(௪)

வெனோனும் தமைச்சாணென வெய்தினால்
ஆவதாமவகை யவாகருள செய்வாராயுற
மேவனோ செயலெனா மிடைய விந்தாக ஞ்ணர்ந்
சாவந் ருமபிளோ பாயிராகியோ

(௫)

இனையனென் றறிகொனா திவனிலைக் கிடலெனே
நினையின்மந் திரமுந்நி நிலைகவிநதன னதால
புனைவினுண் மருளுடன் புள்கிமுன் பொருளெலாம்
சுளையகன றிடமனத தளர்வினென் குறுகிமுன்.

(௬)

இந்தல், ரிற்பலோ ரொய்துகின் றனாதனம்
விந்தநேர் குவையினிங் விதமியற் றினர்கொலோ
தந்தகொல் லையினுறுஞ் சனாகளுக் குதவியே
முந்தினன் ஞானியாய் முழுதும்விட் டனனோ.

(௭)

என்றுபற் பலரொலா மெனையசொற் சொல்லினும்
துன்றிராக் கதிரினேர் சுனகன்வாய்க் குரையென
நன்றுநா னகொணி நாடொறுந் தமதுளே
மன்றலா துளவினென் வாழவை குற்றனா.

(௮)

வேறு.

இவ்வகை யியலுகின்ற நானக ரியல்புநோக்கி
வெவ்விய துருக்கொல்லா மிகப்பொரு தரசன் பாற்போய்
ஒவ்வந் குலத்துநற்றே னங்குலத் தொழுக்கந்தீர்ந்து
தவ்வின் றிரிகின்றனென் றுரைத்தனர் சாற்றக்கேட்டோன்.

(௯)

எவலா ளொருவன் றன்னை யேவிரீ குலத்தொழக்கம்
ஓவலின் றுகநிற்க வுனாக்கென வுனாக்கக் கேட்டோர்
மேவுமண் ணென்றேபற்பல் விதங்கலம் பொன்னுமொன்றே
தாவிலாப் பணிகள்வேறு தன்மைய வாதல்போல.

(௧௦)

தனிமறை யுனாக்கும் விண்டு மயஞ்சகத் தென்றுதந்த
நனிமொழிப் படியேதெய்வ நாயகன் வினங்குகின்றான்
முனிவிறெய் வங்களாகப் பலவகைமுயலுஞ் சாதி
இனிலுந்தெய்வங்களாலும் பேதமின் நேனுங்கேண்மோ.

(௨௧)

துலுக்கர் சிப்பியர் குலாலர் புலையர்தோல் வினைஞரான
நலக்கபீர் நாமர்கோரா நயம்பெறு சோகாமேளர்
விலக்கரு ரோகியென்போர் விண்டுவே கடவுட்கெல்லாம்
சொலற்கருங் கடவுளென்று சூழ்ந்துநற் றெண்ட ராளு

(௨௨)

ஆதலா லாதித்தெய்வம் விண்டுவே யாமென்றெண்ணி
மாதவன் றுளுட்கொண்டு நாமநான் வழுததுகின்றேன்
சுதறி கென்றோர்பாட்டை யெழுதினரவன்கை யீயத்
துதன்போ யரசன்கையி லீந்தெதிர் தொழுது நின்றான்.

(௨௩)

உய்த்தவக் கவியைநொக்கி யுளமகிழ்ந் தரசனுய்த்தோ
சுத்தமெய்ந் நிலைமைதன்னைச் சோதிக்க நினைவுகொண்டு
மெத்தவுங் கோபங்கொண்டான் போல்வெளிக் காட்டிவாய்
இத்தலத் திருக்குமென்சொ லிகழ்ந்தனன் மறுத்தலாலே.

(௨௪)

கைப்பிடி யாயன்னுனை கொணருங்கள் கடிதினென்னை
ஒப்பறு படாணி யீனாஞ் ஞாறுபே ரொருங்குசெல்லத்
தப்பிலர் தம்பாலே வினுவார் தாமுஞ் சூழ்ந்து
பற்பலா யுதங்களோடு நானகர் பதிக்கு வந்தார்.

(௨௫)

உள்ளற முயலும் போதுள்ளுறைநத நானக றறிந்து
புள்ளிவர் வோனை யெண்ணப் போந்தனர யுதவீரா
தள்ளருங் கடுமை பூண்ட சததிர வததிரங்கள்
கொன்னியின் வீசி யெய்யத் குலைந்தனர் படாண் களெல்லாம்.

(௨௬)

பயந்து போயரசன் பக்கல் பார்த்திப் பாங்கள் சார்ந்தோம்
ஜயந்தரு மயுத வீரர் சார்ந்தன ரவரகத்துள்
வியந்திடப் படைகள் கொண்டு வெளிவந்தெம் மேல் வீசறா
அயர்ந்தெதிர் நிற்க வஞ்சி யடைந்தனமும் பாலென்றார்.

(௨௭)

அன்னது கேட்ட வேந்தனட்ட சித்தியும் பெற்றோரை
நன்னயந் தெரி விலாதோர் நவில்வது கேட்டு வீணே
இன்னல் செய்தன மென்றெண்ணியனு தபித்திரண்டு கையும்
துன்னுற வஞ்சலித்துத் துதித்துட னெழுந்து வந்தான்.

(௨௮)

நானகரகத்துள் வந்து நயந்து சாஷ்டாங்கமாகத்
தானடி பணிந்து மிக்க சாதுவாய் விளங்கு தும்மை
யானருந் துத்தினேனே யாயினுங்கிருபை கூர்ந்தஞ்
ஞானமிக் குடைய வெண்ணை நாதகாத் தாள்க வென்றான்.

(௨௯)

வேண்டி. னன்று தித்தன்றோர் தம் விடை பெற்றுச் சென்றானாக
ஆண்டன செயல்களெல்லா மறிந்தன றுரிவன்னார்
கீண்டன கீர்த்தி யெங்கு நிமலரை யடிவணங்கிப்
பூண்டன ருபதேசங்கள் பொருள் பல தருதலாளுர்.

(௩௦)

வருபல பொருளுங்கொண்டு சாது சர்ச்சனர்க் குவாய்ப்பத்
தரும முதிட்டு வந்தாரவர் மடந்தங்கு சீடர்
பெருகினரிகத் திலாசை பிறழ்கிலராயிருந்தார்
இருவர் சூத்திரா மர்தாநு வென்பவர் தேசிகர்க்கு.

(௨௧).

உடல் பொருளாவியர்ப் பணஞ்செய் திவ்வுலக வாழ்க்கை
விடல் செய்து தேசி கோத்தமனா விடார் சேவை செய்து
மடனறு மவர் தம் வார்த்தை வழி வந்து கருணை பூண்டார்
திடமுடனீவ்வாறாகச் சென்றன சின்னான் பின்பு.

(௩௨)

ஊனமில்வாழ் வென்றுன்னி யுற்றனர் மடத்தி லீதும்
நான மற்றகிலு மென்ன வெண்ணினர் மடத்திருக்க
நானகர் சூத்திராவை வைத்து மர்தாநு நண்ணத்
தேனமர்துள் வோளுமஞ் செயினரழைத்துச் சென்றார்-

(௩௩)

நிலைபெறுங் கண்ண விக்கிரகந்தனை நிலையிற் பேர்த்துக்
குலைவுற மாட்டெலும்பைக் கூட்டிக் குபபுறக்கிடத்தி
அலைவு செய்தனர் மக்காவி லெனவகத் தெண்ணிச் செய்யாள்
தலைவனைக் காணவேண்டிச் சார்ந்தனர் வழிக்கொண்டம்மா.

(௩௪)

சார் தரு வழியிலோராளுனது ஜலமிக்காகி
ஆர்தரக்கண்டா ரோர் காலலக் நிரஞ்சன மென்றோதி
நீர் தனினடந்து சென்றா ருடன்வரு சீடர் நேரார்
வார்தரு கரையினின்றார் மனத்துறு பயங்கொண்டம்மா.

(௩௫)

தேசிகர் தமைக்குறித்துச் செங்கை எரிண்டுங்கூப்பி
ஆசில்சீ யாயபோ யானும்முட னடையுவுஞ்சிக்
கூசியிங் குறுவேலும்மைக் கூடுறத் தருமுபாயம்
பேசியங் கழைத்துக்கொள்க வென்றுபே துற்றார்மாதோ.

(௩௬)

பேதுறு சீடர்தம்மை நோக்கினர் பிரளயத்தின்
மீதுற நின்றுகொண்டு வேண்டிசத் குருதியானம்
போதுற மனத்துட்கொண்டு போதரு கிற்பையாளுல்
தீதுற வின்றிச்சார்வா யென்னொடென் றினிதுசெப்ப

(௩௭)

அவர்சொன்ன படியேயாசா லைத்தியா னித்துக்கொண்டு
புவனம்ங் கிடையளாவப் போயினர் நடுவினின்ற
தவரிட மிவர்கலைக்கா லளவுறச் சார்தலாக
எவமொடிவ் வாற்றுநீனென் னிடையள வாயிற்றென்னே.

(௩௮)

அலக்கிரஞ் சனமென்றோதா மையினல வோவென்றெண்ணி
நலக்குரு நினைவைவிட்டு நானகர்போனடந்து
செலற்கது செப்பநீர்தான் நாள்கழுத்தளவதாகச்
சொலற்கருங் குருவேயாற்றி லமிழ்கின்றே நென்றுசொன்னான்.

(௩௯)

திரும்பினர் நோக்கியாசான் றியானமேன் விடுத்தாயென்ன
விரும்பினர் குருதியான மேவலுமுன்போ லாக
அரும்பெறற் கணாபோய்ச்சேர்ந்தா ரணுகுதே சிகரன்னார்க்குக்
கரும்பிர சம்போற் கொள்ளக் கனிந்திதோ பதேசஞ்செய்வார்.

(௪௦)

கேடரா நோராசான்றான் செப்பிய வழியே செல்லல்
நாடரு நலமதாரு நவில்வழி நடவாராகில்
கேடது வாருமென்னக் கிளர்ந்தது நன்றென் றுசான்
பீடமர் கமலபாதம் பேணினர் வணங்கினின்றா.

(கக)

பின்னிரு வரும்போய் மக்கா வருகுந் பேசவ்வுரார்
மன்னுமாட் டிறைச்சிசோறு விற்பகிந் துக்கள்வந்தால்
துன்னிடா தகற்றறப் பிவரிற் கொலைகுழ்த லணீனோர்க்
கின்னன வழக்கமாக விருப்பதை யிவரறிந்து

(சௌ)

மக்கமா நகரிலுள்ளோர் கண்ணுக்கு மறைவதாகப்
புக்கிரு வரும்போய்க் கோயிற் புகவுறு முஜாவர்கண்டு
தொக்கதெவ் வாறிங்கினனோ எனவியப புற்றுத்தோன்றம்
மிக்கவர் தம்மைநோக்கி நீவிர்யாரெனவினுவ

(சச)

உற்பத்தி லயத்துக்கேற்ற காரணமாகியோங்கும
சிப்பராஞ் சோதியாகித் திரிருண சீதமாகிப்
பற்பல்வியா பகமுமாகிப் பதிரிரா மயமுமாகித்
தற்பர மாகிரிந் பதெதுவது தான்யா னாகும்

(சஉ)

அடியனாக் காத்தற்காக வவனியில் யாருங்காணிய
வடிவொடு வந்தேனென்ன முஜாவர்நீர் வழங்குமாற்றம்
முடிவுறப் பரிணை யீந்தால் மொழிதல்சத தியமாமென்ன
மடிவறு தாசரோது பரிணைநீர் வருக்கவென்றா.

(சாச)

இந்துக்கள் வணங்குதற்கா யியற்றுவிச கிரக மிங்கு
முந்துற்ற ததனைமண்ணிற் புதைத்தன லுது முன்போல்
வந்துற்று நிற்கச்செய்வீ ராயினீர் வழங்குமாற்றம்
மைந்துற்ற தென்னச்சொல்ல நானகா மனத்துட்கெண்டா.

(சௌ)

கண்ணனை நினைத்துக்கீரக் கடலுறு வோனே பூமேல்
நண்ணுமங் கைக்கின்பா கருணாநிதி நளினநாபா
எண்ணுறு பக்தவற்ச லாவிய லான்மராமா
மண்ணுல களந்துகொண்ட வாமனாவென்றுவாழ்த்தி

(சாரு)

அடியனே னுரைத்தவார்த்தை யவமுறு தவிந்தர்காண
நெடிதெழுந் தினிதுநின்று நிலைதரல் வேண்டுமென்னப்
படியளந தவனன்பர்க்குப் பரிந்தெழுந்தாழிசங்கம
வடிவுறத் துலங்கி நின்றான் மனத்துப் சாரமெல்லாம

(சக)

செய்தனர் கண்டுபோற்ற முஜாவர்மற் றதுதெரிந்து
மெய்தனி னடுங்கியஞ்சி நானக ரடியில் வீழ்ந்து
பொய்தவி ரன்புகொண்டு போற்றிநீ றோமெய்யான
தெய்வமிங் குதித்துவந்தி னொனத்துதி செய்தல்கேட்டு

(சௌ)

அங்குநின் நெழுந்துவெற்பின் சாரல்க ளனைத்துநீங்கிப்
பொங்குமோ ராற்றின்பாங்கர் போந்தன ரங்கோர்வேடதன்
தங்குதன் சேனையோடு நதிக்கரை தன்னிற்சார்ந்து
சுருங்குமே வாற்றைநீந்தத் தகாதவ னாகியுற்றான்.

(சஅ)

தாசனாக் கண்டுபோற்றித் தாழந்தடி வணங்கிமிக்க
நேசமுட்கொண்டிவ் வாற்றை நீந்துதற் குபாயஞ் சொலக
மாசறு மடி கேளென்ன மற்றவா காயித்ததால
காசறு கலிலேசெய்தங் கவனகர தந்துவேநதே

(சக)

நியுன சனிகத்தோடு நோந்திதன் மேலே யேறிப்
பாயுநீ ராற்றைத் தாண்டு கெனப்பகாந் துறுதனடோ
மேயுறக் காங்கடநது வினாத்துவந் தனரவ வாற்றை
ஆயுமவ வரசனீந்தக் கலிலையயாற்றிலிட்டு

(ரு0)

எய்தின ரோறவேற யாவாசரு மிடமுண்டாகி
மையிலபுட பகமானமேபால வந்தது நதியின் மீதாய்ப்
பொய்யில தத்தகலில புரவல னனிகத்தோடும்
கையற் லினியாற்றிற் கரைவந்து சோநதான மனஞே.

(ருக)

தீரமவந் தடைந்தவோசன கிந்தையின் மிகவியநது
காரண புருடொன்று ஈருகின் னவாதம் பாதம்
சாரவீழ் தெழுந்தபோற்றிச் சாமிநீ ரோயெனகரு
நாரண னுருவங்காணச் செய்யமி னென்ற வினரூன.

(ருஉ)

நிராமய னாகியெங்கு நீற்றத்தின் மலனைநேரோ
பராவற்ச காணவேணமுற் பரமசத் குருவைப்பற்றி
விராவறு முபகேசு சா வினங்குறக் காணலாமித்
தராதலந் தனிமறமுற் றுலுந்தெரி தரலகடாது

(ரு௩)

என்பது கேட்டவேநக் கிவவுனா மெய்தா னென்ன
அன்பறா வணங்கிச் சென்ற னணிநகா சீடரோடு
பின்புநா நகாவருமபே தவவுழிப் பிரமன்போலும்
இன்புறு தவத்தான போரக்க மொய்தக் கண்டு

(ரு௪)

வணங்கின பவனாடோர்கி வந்தகோ ரக்காசொல்வா
நுணங்குது ன்னி ரீரீரீ நுமமகத் துவங்கன பாரமீ
திணங்குற வெளியிட டிளரீ ரினற்றித் துவாரந் தன்னில
கணங்கொள நாலிலக் கம போகலநதுற்றாமாதோ

(ரு௫)

அனைவரு மரிதனஞ்ச சாதலா லவாகட்கெல்லாம்
புனைவுன வளித்தலவேண்டு மென்றனா புகலக்கேட்டு
நின்னவினோ முன்னாச் சென்றங் கவருண வுணற்கு நேர
முனைவோ சொனமினென்ன முந்தினா சென்றாமாதோ.

(ரு௬)

நானக ரவாமுன சென்று நாலிலக் கம்பேருக்கும்
போனகந் தரலமுண்டு புகழந்தன ரிருக்கும்போது
யானக மார்க்கமவந் தகோரக்கா மற்றெல்லோர்க்கும்
நானக ருங்களுக்கு நல்குவ ருணவின் நென்றா.

(ரு௭)

சேரநீ வாருமென்னச் செப்பநா னகரெங்கட்குப்
போரநன குணவளித்துப் போயினரிப்போதென்னத்
தீரராகியகோரக்கா மிகவியத்திருக்குஞ் செவ்வி
நேரநா னகாவந்தநத் நிமலனா வணங்கினின்றார்.

(ரு௮)

நின்றநா னைகாக்கண்டு கோரக்கா நெருமன்போடு
துன்றமார் புறவீணத் துச்சுக்கு மவடிவங் கொண்டு
நன்றிவ ணுற்றோர்க்கெல்லா நலகினீர் விருந்துவந்திற்
நென்றரி தாசரும் போலுல கிடையொருவ ருண்டோ.

(௩௯)

கண்டிலே நெங்குமென்று களித்தனர் ககன மாக்கம
அண்டினர் சென்றார் செல்ல நானகர் மடமடைந்து
தொண்டனோ டிருந்துமன் றற்றுழாய வனாமஞ் சொல்லிக்
கொண்டனர் வாழ்ந்தார் நானுங்குளிர் மகிழ்சிறப்ப மாதோ.

(௪௦)

நானகதாசா திருவடிகளேசரணம

ஆகச்சரித்திரம் ச-எ-க்குச்செய்யுள் ஈதினா.

முற்றிற்று.

பிரமோபாமி சரித்திரம்

வேறு

சாதுசர்சனர்தம் மிடத்தன்பு மிக்கவர்தாம்
ஒதுபாகவதம் வினவுறுகுண முடையார்
ஸ்ரீ தரன்பெருங் கீர்த்தனத் தன்பு செய்திறத்தார்
பூதம்யாவை யிலுந்தயை பொருந்திய பொற்பார். (க)

ஹரிதியான மேயன்றி வேறென்றையு மறியார்
பெரிய காகியில் வளர்பவர் பெயர்பிரோ மாபாய்
தெரிய மங்கலியார் தினங் கங்கை சேர்ந்தாடல்
புரிவர்தம்மகத் தொருகண்ணன் மூர்த்தியைப் பொற்ப. (உ)

அர்ச்சித் தெத்துவர் தினமும் பாகவதங் கேட்பாராய்
இச்சித் தா னந்த பாஷ்ப மோடவச மாயிருப்பார்
குச்சிற் கெய்தின றொருதினம் பசிமிகக் கொண்டு
மெய்ச் சிச்சாது சஜ்ஜனர் வரக்கண்டனர் விரும்பி. (ங)

வணங்கியங்கவ ராசனத்துற வகம் வைத்து
துணங்கலி ன்றி மற்றிவருணவ முகிட நோக்கில்
இணங்கு ம று பாகவத சிவண மின்றிரும்
உணங்குவார் பசியால் வினவுறச் செல்லுவோ மேல். (ச)

அன்றியும் வருசாதுக்கள் சேவை கிட்டாமல்
இன்றுநானப ராதியாயி துவறா யியற்றும்
நன்றதாகிய சுகிர்தமெல்லாங் கெடனண்ணும்
என்று தம்மனத் தெண்ணினர் செல்லுருதி ருந்தார். (ஞ)

வயது பத்துள னானதம் மகன்றனை நோக்கி
நயமொடின்று போய்ப் பாகவதந் நன்கு வினவி
அயர்விலா தெனக்குவந்து நீயுனாத்தி யென்ற னுப்பி
மயர்விலா தரிநாமங்கள் வழுத்தி நீராடி. (கா)

வந்துபோனக மட்டுவந் துவவயி ணவர்க்கு
முந்துபாத பூசனைசெய்தம் முளரிநீர்கொண்டு
தந்துசோட சமா முபசாரமுந் தகவாய்
உந்துபோனக முண்ணச் செய்தார் மிகவுவந்து. (கி)

உண்டபின் கரங்கால் சுத்திசெய்திடவுஞற்றி
மண்டு சீதளச் சந்தன மருவுதாம் பூலம்
விண்டு தாசருக் கீந்து பசரித்தனர் விரும்பி
அண்டினான் மகனவனுடன் ருமுமுண்டாராய். (கி)

மத்தியானத்தின்மகளை நீகேட்ட பாகவதம்
உய்த்தயான் வினவுறச் சொல்லு கென்னலு முரைத்தான்
மெய்த்தகோ குலத்துறு நந்தகோபற்கும் விரும்பு
மைத்தகண்ண சோதைக்கு மோர்குழந்தையாய் வளர்வான். (கி)

அன்னையோர் தினந்தயிர்கடை போதினி லமுது
தன்னியந் தரவேண்டினன் கடைதலைத் தவிர்ந்து
மன்னு மங்கவன் பால்கொடுத் துறவவன் மனத்தில்
உன்னினான் வினோதஞ் செயவடுப் பிற்காயும்பால்.

(௨)

பொங்கிமேல் வழிவுறத் தழுன்மிகும் படிபுரிய
அங்கிமிக்க தாய்ப்பாண யிற்பாலெலா மழன்று
தங்குபாண யுட்சிறிது மில்லாமலே தவிர
நுங்குபால்கருகியதறிந்தமலனை நூக்கி.

(௧௧)

சூழுவந்து நோக்குறு பொழுதுள தயிர்த்தாழி
சாடிவீதியிற் றவழ்சிறு பாலடைத்தான் கூடல்
நாடிமற்ற வருடன் சிதறிய வெண்ணெய் நயந்து
கூடியுண்டனன் கொள்ளைசெய் தாயிடைக் குறுகி.

(௨௨)

பாலெலாஞ் சிந்திப்போயவே யெனவுளம் பரிந்து
சாலமீண்டனன் கண்டன னுடைதயிர்த் தாழி
ஏலும் வெண்ணெயுந் தயிரும் போயின வெனவிரங்கி
மாலின் மேலுடைத் தானென மனங்கொதித்தனளே.

(௨௩)

இனையன் போற்புரி வாருலகத் தெங்குமில்லை
மனைக டோறுமிப்படிச் செய்வா னெனவுள மதித்தங்
கணையர் சொல்வதும் பொய்யன்றித் தீங்குசெய்பவனை
நினைவி லேபய முறமிகத் தண்டிக்க நினைந்தான்.

(௨௪)

கையிலோர் பிரம்பைக் கொடுகண்ணன் பாற்கடுக
ஐயனோடின னடிப்பளென்றச்ச முள்ளவன்போல்
வெய்யகோபமோ டவன்றனைத் தொடர்ந்தனன் விரைந்தான்
மையல் சேருறு கோபிகள் கண்டனர் வகுப்பார்.

(௨௫)

ஆதியே மிகவன்பு செய்த தினடங் காமல்
தீதிலே மிகச் சிறந்தன னிவனென்று சினமுற்
ரோதினார் முனம் யாங்கள் சொல்லுவதெலா முன்னாய்
கோதியாவு நீயுந் தெரிதர வின்று குறித்தான்

(௨௬)

எரிதழற்க ணெய்யு குத்தெனக் கோபிக ளியம்பத்
தெரியசோதை மிக்கான் சினங்கொண் டவற்றேடி
இரிய மற்றவ னெங்குங் காணு தொளிந்திட்டான்
ஹரியை நேடினன் காண்கிலான் மிகவயர் வுற்றான்.

(௨௭)

சோர்வு கொண்டன னுடன் மிகவருந்தித் துண்டத்தில்
வோர்வு சிந்திடத்தாய் நிற்பதைத் தெரிவிமலன்
சார்வு வந்தன னிற்கமற்ற வன்றனைத் தாய்கண்
டோர்வு கொண்டன னுரவிடைப் பிணித்தடித் துரப்ப.

(௨௮)

கண்ணன்றன் கரம் பற்றின ளீர்த்தனன் கடுகி
நண்ணுங் கோபிகளுடன் நனதில் லிடைநணுகி
அண்ணன் மருங்கைசப்ப வோர்தும் பிணைய விழ்த்துத்
திண்ணம் யாத்தனடும்ப பற்று மருகரச் சிரிகா.

(௨௯)

வேறு தும்புகொண்டற முடிந்தகைசக்க மீண்டதுவும்
பாறு வோனிடைக் கேலுறா திருந்திடப் பரிந்து
நாறுதாம் பலநாறு நூரூயிர மசைத்தும்
ஈறு முனிடைக் கேலுறா திருப்பவென் செய்வார். (உ௨)

கைசலித்தனை கடுத்துய நறுவது கண்டு
வைய முண்டவற் கிரக்க முண்டாய் வுண்பாசம்
செய்ய தாமிடைக் கேலுறச் செய்தலும் பிணித்து
வெய்ய தாமுர லோடணைத் தரைத்தனள் வெறுத்து. (உ௩)

உரலிற் கட்டலுங் கோபகன்னிக ளெலா முருத்தித்
தரமிழைப்பது தக்கதிங் கிவற்கெனச் சாற்றிக்
கரமிகப புடைத்தார்த் தனர்சிரித் தனர்கண்முன்
முரகரித திருமால் பிணித்தாள் முகமுன்னி. (உ௪)

கின்பாவ மாயினி யிந்தத் தீத்தொழில் செய்யென்
ஆனவிபிணி யவிழ்த்தருள் செய்யென வழுது
தானுரைத் திடவதற் கிரங்கா தந்தத் தாயும்
பானலேய் விழிக் கோபிகைகளு மகம் படர்ந்தார். (உ௫)

என்றுதன மகனுரைச்சலு மெதிர்பிளோ மாபாய்
அன்று கணகனீர பெருகுற வழுது கண்ணினையார்
சென்று கட்ட விழப்பாபொன மனஞ் சிதறுற்று
நன்று தாழியின் பொருட் டிங்ஙனவி வுறுத்து வதோ. (உ௬)

சகவி தன்றுதாய்க் கெனமனஞ் சலித்தனா தளர்ந்து
மகனை நோக்கிநான கோகுலஞ் சென்று மாதவன்றான்
மிகவருந்து முனிடைய பிணிய விழ்த்துடன் மீள்வேன்
அடமிருக் கெனப்போ முனராவி தீர்ந்தனரோ. (உ௭)

மாதவா பிணிய விழ்த்திட நானிகோவந்தேன்
பேதுறா யெனப்போ முனராவி பேர்ந்தந்தச்
சீதரன் வயிற்சென்றதை யவரகஞ் சேர்ந்த
சாது சஜ்ஜனன் கண்டிதாச சரியந்தா நென்றார். (உ௮)

தாயினும் மிகத் தண்ணளி கொண்டு பிரோமா
பாயி கண்ணனை நினைத்தடைந்தான் பரந்தாமம்
ஆயிலிங் கிதற்புத மெனவானந்த மகத்தின்
மேய போதலா னாவினர் துளவொடு விண்ணோர். (உ௯)

கண்ம யாவரும் வியந்தனா களித்தனர் கண்ணீர்
மண்ட லாயினர் ஐயஜயா கரமாய் வாழ்த்தி
அடை தண்ணனைக் காங்கரு மங்கண் முற்றாற்றி
விண்டு தாசனாய் விளங்கினன் புத்திரன் மேன்மேல். (உ௧௦)

பிரேமாபாயி திருவழிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சஅ-க்குசெய்யுள் நூதகாஉயஅ

முற்றிற்று

சினாபாயி சரித்திரம்.

வேறு.

காவல ஸ்ரீரத்தினம் கோர்மகள் பிறக்கவக் கன்னிகை தனக்கு நாமம்
மெய்யு சினாபாயி மெனனொசா விசையையும் விரும்பி பேசுந் வைகக்
கூவலுடனவாகத ந ஸ்ரீரத்தினம் சினாபாயி பூசுந்மேய்
தோவில் ஸ்ரீரத்தினம் கன்னி தனக்கு மெய்யுபாசதி யாயாக் குரைப்பான். (ச)

தேசிகா நிண்ணையான் வேண்டு கின்றேன் யான்றினந்தொறும் பூசைசெய்ய
மாசில் சாளக் கிராமம் வேண்டு மொன்றுந் மகிழ்வு கொடு நேடிமெய்யு
நேசமுட னீகவென வன்புடன் வணங்கினர் நிகழ்த்தவத தேசிகன் விடும்
ஆசிலாச் சரியமிக லாயின னிச்சிறு பெணன் புக்கு நனநென்னவே. (௨)

ஒருகரு நிறங்கொண்டு ருண்டகலிலைத் தருது வந்திசைப் பூசியென்று
தருதல் செயமற்றதைத் தான்கொண்டு மிக்க சந்தோஷந் தழுத்து நாளும்
மருவதந் தந்தைசெய் வதுபோல வுதயத்தெழுந்து நீராடி வந்து
கருது மந்திர மின்றி யன்பு கொடுபூசனை கருத்துற நடத்தி வந்தாரா. (௩)

இன்னபடி பூசனை யியற்றுவதை நெடுமா லினிததறிந் தக்கலவிலே
மன்னி யுறுவை வேத்தி யங்கனையு மன்புகொடு மகிழ்வுடன கொணம ருநதான்
அன்னை யொடு தந்தை யுமிறிந்த தனைநம் மகள்செய் கிறதாட லென்றி ருந்தாரா
பின்னையக் கன்னியார் புஷ்பவதி யாகலும் பெற்றவா மகிழ்ந்து பின்பு. (௪)

தங்குலத்தொருவனை விசாரித்தவன் கொளத் தந்தனம் மணஞ் செய்துபின்
அங்கவர்த மாமிவீட்டுக் கணுகலான போதனு தினம் பூசைசெய்யத்
தங்கினதை யுறுபேழை யொடுகொண்டு தம்பதி தனைத்தொடர் தேகிமுதனை
இங்கிவர் முனம்போலி யற்றினர் தனிப்பூசை யேருவழிய தனின்மாதோ. (௫)

பூசைசெய்வது கண்ட புருடனீ தென்னெனப் போந்தவுந் தாழ்வினம்
ஆசையுடனே செய்வ தாயிதென மற்றவ னறிந்து பூசைக் கருகியோ
பேசுவ ளெனக்கொண்டு தெரிவுற தாற்றிடைப் பேழையி லிருந்தன வெலாம்
கூசிடா தெறிதல் செய்தவரு டன்றங்கினுன் குலவியவ் புர்தனிலரோ. (௬)

மறுதினக் காலையிற் கன்னியா ஸ்ரீரத்தினம் வழக்கத் தெழுந்து நானம்
குறைவற வியற்றிவந்தே பூசைசெய்யக் குறித்தபோதப் பேழைதான்
உறைவிடத் திலதாக வுள்ளத்தின் மிக்க ஸ்ரீரத்தினம் கொண்டெனது பேழையை
மறைவு செய்தவரா னொனத்தியக் கத்தொடு வருந்தின ரருந்திடாமல். (௭)

தொண்டரித யத்தெழுதல் போலவேகை யிடைசுமக்க வுன்றித்தொழுமெனப்
பண்டரி புரத்திலெழு பாண்டுரங்கா செய்ய பதம் நாபா பண்ணுடன்
கண்டரின மேய்துளவ மாலைமாப்பா நிகரின் மதுருத் னாவாமரு
ஆண்டரியதேவதே வாவச்சதாபத்த ராதரா வருணின்மலா (௮)

எதுகுறை நேரிட்டதோ வெண்ணைவிட்டுநீ யேகற் கெனுவிரங்கி
மாதையருடன் கண்கணீர் பெருகயா னின்னைவந்தனை செயாத வனியின்
மீதுயிர் கொடுத்தி டேனென்று பற்பல படிவிலம்பிப் புலம்பு தலுறும்
போதுமாமன் மாமிபுருட னுற்றேனீ புலம்பு கின்றனை போனதால். (க)

என்று பற்பலவித சமாதான மோதியுண் கெனுமதற் கிசைவுறாமல்
துன்று மென்சாமியைக் காணாது ஜலபான முஞ்செயே னென்று துவளா
அன்று முதனாறு நாள்வரையு முபவாசமாயி னனாந்த தானநாளின்
ஒன்றுமுதயத்தின் முன்னேருக்கு மணிநாத னுவருளத் துறுதியோர்ந்து. (௩)

கல்வியவருக் குரைசெய் தேசிகன் போலவர் கனாவில்வர் தவர்கையுறப்
பல்விதமு முறுபேழையைத் தரவிழித்ததைப் பார்த்துச் சுளாபாயியார்
வல்லியாவுடன் சென்றுநானஞ் செய்துடன் வந்துமால் பூசைசெய்ய வரசன்
செல்வியர் தமைக்கண்டு பேழையி லிருந்தன சிதர்ந்து நதிசேர்வு செய்தேன்.

அவையெலாஞ் சேரநீர் முழுநியெவர் கொண்டுதந் தாரிவட் கென்று மகிழ்நன்
நவையற வியந்தி வடன் மனநிலை தெரிந்து ஜகநாதனை யருள்செய்த தாம்
இவையவது வேறில்லை யென்றனாத பித்துட னிசைந்து மாலடியனான
குமைமகிழ்வு கொண்டுள சுளாபாயியோடு மகிழ்கூடி வாழ்வுற்ற னனரோ. ௨௨

சுளாபாயி திருவடிகளே சரணம்.

அகச்சரித்திரம் சக-க்குசெய்யுள் ஈதுகாசு

முற்றிற்று.

சமர்த்த ராமதாசசுவாமிகள் சரித்திரம்.

வேறு

கங்கைக்கஞ்சகோ சுக்கிப்பாற் சாம்பெனக் கருதார்
தங்குற்றோர் குலகருணிக ரில்லறஞ் சார்ந்தோர்
துங்கத்தார் பரமார்த்தத்தைச் சாதிக்குந் துணிவோர்
பொங்குற்றன் பொடுசாதுக்கள் பூசனை புரிவோர்.

(க)

ஆயுநான் மறையந்தனா த்லகாத நாமம
தேய்வில்கூரி யாஜிபண்டித ரவர்மகிழ் தேவி
வய்வதாம் பதிவிரதகி றோமணி றோணு
பாயிமற் றிவரிருவரும் பானுவா ராமுன்.

(உ)

எழுந்து நித்திய கருமங்க ளியற்றிந் ராடிச்
செழுங்கதிர்க் கடவுளைக் குறித்தென ணிருசெயலின்
மொழிந்தபூசனை முற்றியா தித்தவிர் தயத்தை
அழுந்துமன்பிற் பாராயண மாற்றியபின்பு.

(ங)

ஒருமையானநெஞ் சுடன்பரி தியைப்பெரி துன்னி
மருவுதிர்க்கவந் தனமொரு சகத்திரம் வகுத்துப்
பரிதிநாமமோர் பன்னிரண் டாயிரம் ஜபித்து
வருவதாயினர் பன்னிரு வருடமிய் வாறு

(ச)

பின்னரோர் தினமவ்விதப் பூசையிற் பிறழார்
மன்னுபோதெதிர் வந்தன னருளின்மாத் தாண்டன்
பன்னு சூரியாஜி பண்டிதரின்பொடு பணிந்து
துன்னுதம் மிருகரங் குவித்தெதிர் நின்றுது தித்தார்.

(ஓ)

இரவி யுண்மகிழ்ந் துனக்குவேண் டியவர மென்பால்
கரவிலாதுகே னெனச்சொலக் கதிர்தனை நோக்கி
விரவுநின்றரி சனத்தின்ப மிகவினை வுற்றேன்
பரவுமென்மனை யாள்மகன் வேண்டினன் பரிவாய்.

(ஈ)

அருளுகென்னலும் றோணுபாயி யுமடிவணங்கிக்
கருதுவேணடிடக் கதிரவன் களிமகிழ் சிறந்து
மருவுவாரிரு புத்திரர் துங்கட்கென் வரத்தால்
இருவர்தம்மின்மூத் தவனென தம்சமா யியல்வான்.

(ஏ)

இல்லின் வாழ்க்கையி லெய்திமற் றவனெந்த வறமும்
நல்லநீதியு நடத்துவான் பரம்பொரு ணண்ணி
அல்லனீங்கினை உவன்விறன் மாருதி யம்சம்
புல்லலாய்வயி ராக்கியசீலஞய்ப் பொருந்தி

(அ)

ஞானமேபிர பலமுற ஞாலத்தை யெல்லாம்
தானுத்தா ரணஞ்செய்வ னென்றருள்செய்து சார்ந்தான்
வானமெய்தலு மிருவரு மானந்த மருவி
மேனவின்றுள படிதினம் பூசனை வினைத்தார். (க்)

இரதசத்தமி யுற்சுவ மேழுநா ளியற்றி
விரதமாய்க்கதிர் வாரத்தில் வேதியாக கருத்திச்
சுரதமாய்வரு காலத்திற்கருவயிற் சார்ந்தார்
சுரதமேவிய றேணுபாயானசுந் தரியாரா. (ங)

மதிநிரம்பநற் றினந்தனின் மைந்தர்வந் துதிக்க
அதிகவன்புட னவர்க்குக்கந் காதர னென்னும்
துதிநி ரம்புபே ரிட்டொ டொறும்வளாத் தேழாண
டெகிர நன்குப வீதமென் மணமினி தியற்றி (ஃ)

வித்தை கற்கவுஞ் செய்துபின் விதிபபடி மணமும்
உத்தமத்தினத் தியற்றினர் பின்புளோணு பாயி
சுத்தநற்றினந் தனிற்பெற்ற சுதருக்கு நாமம்
வைத்தாயது நாரணனெனவழங் குவதே. (ஃஉ)

இளவலானவச் செய்க்கிறை வாலிருந் ததுகண
டளவளாவினர் வியந்தனா தந்தைதா யாடோ
வளம்வி ராவொளி யோன்சொன்ன மாருதி யம்சம்
கிளர்வதாயது சிறிதென வெண்ணிவா கெழும (ஃரு)

வெளியிடார்மறை யாகவே கொண்டுளம் விளங்குத
தெளிதுநாடொறும் வளர்த்தனா சேயையச் செய்யும்
களிதுளம்புற வளர்வுழி யனாக்கண மேனும்
எளிதிராதினி தாடல்செய் தெங்கணுந் தீரியும். (ஃசு)

திரிதல்கண்டந்தச் செய்தனைப பெற்றதாய் சிறுவா
மருவியெங்கணுந் திரிதரே லகத்துளே வளாகி
வெருவின்வெளிச் செல்விற்பூச சாண்டி மேவுறுவான்
ஒருவனஞ்சுதி யெனப்பய முறவுரைத் திடலும். (ஃரு)

உரைத்ததாய்முக நோக்கிப்பூச் சாண்டியெங் குறுவான்
வினைத்துமற்றவன் றனையெற்குக் காட்டுகி மேவில்
இரைத்தொ ரோயறை யாற்கொன்று விடுகிறே னென்னச
சிரித்துத்தாயந்தச் செய்தனை மார்புறத் தினைத்து (ஃசு)

மிக்கவன்பொடு வளர்ப்புழி யடிக்கடி வெளியே
புக்கலைந்தினி தாடல்செய் தகம்புரு பொழுது
தக்கதாய்வெளிச் சென்றிடே லெனவெளிச் சார்நி
இக்கடுந்தொழி லென்னெனச் சேயினி திசைக்கும் (ஃஎ)

மனையிலேயின் துறமன மெனக்குவந் திலதென்
றனைமுன்சொல்லலுந் கல்லெனச் சிறித்தந்த வன்னை
சிறையு மென்மழலைச் சொற்கணிரம புற நிரைத்துப்
பிரையுமப் படியே வினையாடுறப் பெயரும். (ஃஅ)

ஆண்டைந் தாகலும் வித்தை கற்கச் செய வாண்டொன்
நீண்ட வெவ்வகைக் கலைகளுங் கற்றுணர்ந் தியன்றார்
நீண்ட தூண்மண நிரப்பின ராண்டொடோழ் நிரம்பப்
பூண்ட முன்னவர் புத்தியிற் சிறந்தனர் பொருந்தி.

(௨௧)

மனையறந் தனிற்ருறைவற நடத்தினர் வந்து
தினமுஞ் செய்கடன் செய்து வேதாத்திய யனமும்
அனக நீடரி பூசையு மரிய தீர்த்தனமும்
இனியியற்று வர் தந்தை தாயே வலுமியல்வார்.

(௨௨)

பன்னரும் பரமார்த்தமுந் தெரிந்தனர் பரவி
நன்ன ரோங்குறு நாளிலோர் நாளச் சுவர்த்த
இன்னடிச் சுணுற்றி ராமநாமஞ் செப்பு கிற்
முன்ன மெய்தினன்ற சமத ருலத்துறு முதல்வன்.

(௨௩)

கிரீட குண்டலந் திவ்ய பீதாம் பரங்கெழும
மரிய மற்றைய வாபாணங் களும் வயங்க
வரிய கோதண்டத் தொடு ஜனகன் மங்கை மருவ
உரிய தம்பியு மனுமனுந் தொடர் வுற வுறவும்.

(௨௪)

கண்டு கண்களி கொண்டிட ன் வணங்கினர் கருதி
மண்டு நோத்திரம் வழங்கின ருடல் பரவசமாய்
மொண்டு பெய்தெனக் கணகனீருடம் பேல்லா மொய்ப்ப
அண்டு கின்ற வானந்தத் தோடருகு நின்றனரே.

(௨௫)

நின்ற போது கோதண்டக்கை நிமலன் மாருதியை
ஒன்ற நோக்கியிங் கிவனெனை யுள்ளத் திலொருங்கே
நன்று கொண்டதின் ராமிராம தாசனென்றி வனுக்
கின்று பேரிட்டே னென்ற பயந்தந் தேகினாலு.

(௨௬)

பின்பு வீழ்வர் வந்த பின் பிதாவவர் தம்மை
முன்பு சென்ற நீயிது வரை முயன்ற தென்னென்ன
இன்பு கொண்டங்கு நடந்த தெல்லா மினிதிசைத்தார்
அன்பு கொண்டு பண்டிதர் மகன்றனை யினி தீணைத்தார்.

(௨௭)

தந்தையின் புறத்த் கும்பத்திரச மெனுங்கிரந்தம்
சிந்தை கொண்ட மைத்திராம நவமியொன் பான்றினமும்
விந்தை யாயுற் சவஞ்செய்து நித்தம் வேதியர்க்கு
முந்தை யோர் முறைபோஜனஞ் செய்வித்து முடிவில்.

(௨௮)

பத்தெனுந் தினம் லலிதமாய்ப் பதிவலம் வந்து
சித்தெனும் பரமார்த் தத்தின் மனந்தினஞ் செறிந்து
பித்தெனும் பிரபஞ்சத்திற் நேகத்தைப் பெயர்த்து
வித்தெனுந் திருமாலரி பஜனையில் விழைந்தார்.

(௨௯)

என்றுமிப்படி யிடை விடாதுறவி வரிளவல்
தூன்றும் பன்மரந்தொறு மினி தேறினர் தூங்கி
நின்று பல்வினை யாடல்கள் புரிந்தனர் நிகழ்வை
நன்று தாய் தெரிந்திவ்வித நன்றன்று நந்தா.

(௩௦)

யாதெனும் தனதானிய மீட்டி னு லன்றோ
தீதறுங்குணத்துத் தமவனி னையைத் தேடி
நீதநன் மணஞ் செயத்தகு மென நிகழ் மறுநாள்
ஆதவன்வரு முன்னெழுந் தூரநு கான.

(௨௬)

நெற்களந் தனிற் சென்றவனெருங் குறு பொதியில்
ஒற்க மின்றென்றைத் தூக்கிக்கால் வேகத்தினோடி
இற்கண் மேவுதிண்ணை யில்வைத்துத் தாயைக் கூய்தோ
எற்களைந்தது செய்த நென்காணுதி யெனறா.

(௩௦)

என்னு முன் குடியான வனிவர் பின்னே யெய்தித்
துன்னுதாய் தனை நோக்கி துஞ்சத் நென்னெற் பொதிடையத்
தன்னுரங்கொடு தூக்கி வந்தனனொரு தமிழன்
பன்னு கின்ற தென்னிருவா தூக்கற் படாத தென.

(௩௧)

துவலுமக் குடியானவன் முகந்தனை நோக்கித்
தவலறுங் குணமான நாமாயணசாமி
சவலமின்றி யேன் சலசல வெனப்புலம்புகின்றாய்
அவலமின்றுன தேற்கொடு செலகென வறைந்தா.

(௩௨)

எனலுமக் குடியானவன் சிலா தம்மோ டெடுகத்
அனநெனற் பொதிக்கீழொரு பொதியுற வதுவும்
பினரெடுப்பது மன்றியும பொகியி ன சழப்பெரிது
துனலறிந்தனர் தூக்கினா தூக்கினா துவண்டா.

(௩௩)

வியந்து மற்றிவரோவ வதார மேதகசோர்
உயர்ந்த வுத்தம ரெனவ வருபய சேவடி யை
நயந்து போற்றினர் சென்றனர் பின்பு நாரணரும்
பயந்த நெற்பொதி மனை யகப்படுத்கினா பண்பாய.

(௩௪)

அந்த நல்ல மயத்திற் பண்டிதர் வர வவாதம்
சுந்தை தேர்வுற நெற்பொதிச் செட்கையைத் தெரிதது
மைந்த னேவவதாரி யென்றியம் பினா மாதா
தந்தை கேட்டுளம் வியந்தனர் மணஞ்செயச் சமைந்தா

(௩௫)

தருந்த கன்னிகை தனை வ்சார்த்தனை தாவா
துகந்து நன்மண மண்டப முதலியவுஞ்
திகழ்ந்த மஞ்சளந் தேவதா பூசையுஞ் செய்து
மகிழ்ந்திரண்டு நாளாறுவினர் தம்மொடு மறுநாள்.

(௩௬)

மங்களஞ் செறிபல்லிய முழங்குற மாலை
பொங்குகின்ற கோதுளிலக்கினந் தனிற் புனைந்து
தங்கு கின்ற மண்டபந் தனில்வது வரர்தம்மை
இங்கிதம் பெற நிறுத்தின ரியற்றுவ வியற்றி.

(௩௭)

இருவர் நாப்பணிற்றிரை யிட்டு மறை யவரெல்லாம
மருவி மங்களாஷ்ட கஞ்சொல மாடுதம் பதிகள்
ஒருவிலாகிகள் கூறியகூடையினி துய்க்க
வருபுரோகிதர் வகுத்து மங்களாஷ்டகத்தில்.

(௩௮)

சாவதான மென்றடிக்கடிசாற்று தறன்னை
மேவு நாரணசாமி கேட்டருகின் மேவறுவோர்
தாவிலாமுக நோக்கிச் சாவதான மென்றுரைப்ப
தாவதி யார்க்கென மைத்துனர் வினேத மாயறைவார்.

(௧௧)

இன்று தொட்டு நுங்காலிலே பவபந்த மென்னத்
துன்றுறந்தனை விழுகின்ற தினிமனஞ் சோரா
தொன்று கின்றது வேனெடு துந்த மக்கெனவுரைக்க
நன்றறிந்த நாராயணசாமி யுண்ணடுங்கி.

(௧௨)

என்னைத் தாய் தந்தை யானவர் பவ பந்தத்திடுதல்
தன்னைப் போதற்குக் கொள்வது தருவதன்றென்பது
மின்னைத் தோய் நிறத்தானடி யுட்கொடு வேழு
முன்னைக் காத்தருள் பவன்றினைப் பல துதி மொழிந்து.

(௧௩)

அங்கு நின்ற திலிரை வுடன் வெளிச்செறி வாகிப்
பொங்கு பாசவக்சானிடைப் போய்ப்புக்கு மறைந்தார்
இங்குறைந்தவர் யாவரும் பின்றொடாந்தேகி
எங்குங்கண்ம லர் நாமமிக் கனாருடையே.

(௧௪)

தாயுந் தன்னை மாற்றி லமரநிலைத் தளர்ந்து
வாயுந் கண்களும் வறளிட வழுதனை மாழகிச
சாயுந் தன்மைபாய்க் நதறிநயவர் தம்மை
ஏயும் பல்கினை ஒரு மெய்த்தாற்றி னறிங்கி.

(௧௫)

தச்சமிற்புசுந் தாயுந் தன்னை யுந் தளர்ந்து நாம்
கொந்து சோராவதைக் கண்டுமுன்னவ ரங்குறுவல்வார்
இந்தநாணன் மாருகி யம்சமாய் நிகைந்து
வந்துளானவ னுக்குநீர் மனைஞ்செய மதித்தீர

(௧௬)

தலா லவென்புறு தென்ப னெ வடைந்தான்
தது னெனெங்குச் சென்றவ னு மேதினியை
நீதமாய் வுத்தரிக்க வந்தவனென்றே நினைமின்
நெகைங்குமின் சிலநினைத்திங் கவனுழைவான்.

(௧௭)

என்னக்கேட்டார் மெய்யென லொருவிதத் திரங்கல்
தன்னை நீத்தநாயகத் தாரணசாமி
முன்னர்க் செய்தனை யாடல்கள் யாவையு முன்னிப்
பன்னிக்கொண டிருந்தாரங்குப் பற்பல நாளும்.

(௧௮)

வேறு.

வீலயகப்பட்டமானவ் வீலதப்பி மறையுமாபோல்
கூலநிறப்புறதம் முள்ளங் களித்துக் கானகத்துட் போம்போ
கூலவறுத் துழுவையென்கு முதலுயிர்க் கூறுசெய்து
கொலையுறுத் தவன் கண்டிங் கூசுறு தினிதுசென்றார்.

(௧௯)

சென்றவர் பசிதாகங்க மர்ந்துவை ராக்யசீலம்
துன்றினர் மனங்கனிந்து சுவாமியை நினைத்தெப்போது
நன்றரு னெனக்குச்செய்வா னொனநனி நயந்துபோற்றி
பன்றிற் தெனின்மிக்க மாருகி தனைத்தியானித்து.

(௨௦)

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

பலவிதத் துறப்புக்குந்தும் பரிந்துதன் னருகிலவந்து
குலவருள் புரிகிலாத கொள்கைகண் டியானேசுவன
நிலவுறு சுதத்திலவைக நினைப்பதி னுலேநேரார்
உலவைதன் மகனொன்ன வன்னின னொருபாற்சென்று.

(சக)

கொடிகளை யறுத்துவந்து குதிக்குமேற் சாலிற்கோத்து
நெடிதொரு மரத்தோர்கொம்பி னேருறப் பிணிதது ின
முடியது சீழதாகத் தூங்கிமா ருதியைமுன்னிப
படிபுகழ் தரநின்றோருங்கு வீரதிகள் பலவுஞ் சொலவா

(ச௮)

கடல்கு ளப்படியதாகக் கடந்துஜானகியைக கண்டு
சுடரன விலங்கை யூட்டித தொடுசிரஞ் சீவியாகி
படர்தெறப் போய்ச்சஞ்சிவி பருப்பதங் கொண்டாது
அடன்மிகு திரடோள்வீர தஞ்சனை சிறுவீனொன்ற

(ச௯)

அடியனாக் காத்தற்காச வல்லவோ நிலதருநநாளும
முடிவற விருத்தினன்கீ முந்தகா ருசசனாமமை
நெடிதிதை மறநதுளீரோ ினொன பலவாறேதகிக
கடிதென்முன் றோனநிலீரேற காயததைக சுழிப்படுவா னான

(௪௦)

அவ்வன வனுமனோந்தங் கவருறு சீனபாவம
செவ்விதிற் றெரிந்து காலிற் சோசத்து பிணியைத
வவ்விமார் பீணகக்கண்டு மகிழ்நதடி வணங்க யாங்க
திவ்விய வபங்கததேத்து நாரண சாமி தேர

(௪௧)

நோக்கியஞ் சனைதன் சிங்க நவனுர்யேவெ ன ன மய
ஊக்கினை பிறந்துளாயிங் காதலா ளனகதிராம
பாக்கிய மினிதுண்டாகப பண்ணுகின்றே னவா வெ
நீக்கில தங்கைகொண்டு ின்பஞ்ச வடி யைச்சோநதர.

(௪௨)

பொழுதுபோ யின்போதங்குப் பொருந்திய ராமகுடை
முழுகுதல் செய்துசெய்யு ரியமங்கண முழ ததுககெ
நழுவிவ தன்றிராம நவமியா தலினலலோரசம
குழுகனி வந்துகடிக கோதண்ட பாணிகோயில

(௪௩)

பிருதங்கந் தாளநல்யாழ் வீணகின்னரி முழங்க
வருதுங்க வனுமனீண்டு வளர்கொடி விளங்கபபாடல்
அருடங்கு மாடலோடு மமர்வது தெரிநதங்கோபால
கருதங்கு வந்தோர்மீளுங் காறுமன்னினா துதித்து

(௪௪)

நவமியுற் சவங்கொண்டாடி நணுகின னொலராஞ்செல்ல
அவளவி லனுமனார் நாராயண சாமிதன்னைக
கவர்கொடு கோயிற்கர்ப்ப கிரகத்துட் கலநதுகாமா
பவர லங்கிரேத்துற்ற பரமனைப பணிநது பார்த்து.

(௪௫)

அடித்தலத் திறைஞ்சியேத்தி யன்புமிக் கிருகை கூப்பிப
படித்தனர் புகழ்ந்து நிற்கப் பரமனங் கருளிப பார்த்து
முடித்துள சேதுகாத்து முயலுநீ யாதிச்செய்கை
பிடித்திவன் வந்தாயென்னப் பிரான்முக நோக்கிச்சொலவா

(௪௬)

உனதருளாலென்னமசு முற்றமற்றிலனை புனருள
உன்பலா சோததக்கூட்டி வருதுளை நென்று கூறல
உறவுவ சனறிப்பேசும விமலனைக கண்ணிறகாலா
உலக நரண ரசானற னுள்ளபெரு கருததலாலே

(ருக)

அவ்வளவிற சாற்றினையேயுருள செறி மல்கல னான
செவ்வில மெயிற பூகசிச சேபகருள செயது காததி
இவ்வளவி பெருகக்காக சினிதசே கிரதகிற கைலைக
கொல்லு உருளசெய கருவே புயபேசுது செய தான

(கூடு)

அகில மினிதுளை டா விவறகென மழககிதோணறிப
மாதாநக அகச நகா ஒரு முதுகிபட்டாரை
தசசிற பருளிர மசாசெ நனறளது காமி
மருகாடு குவ சருகே மோகக மெ ப்நதுமாருதி நயமுனனி

(கூடு)

அவருதசுட காடசனக யினிகுறான உரணகம
கவமவிருசப சசடதுடகல னுலகசனனக
கவலாநிடு ளி சசாசு சீயயா சேதோ
பணமது சிது யுள்ள மறக கலவகானா

(கூ2)

சீணை நகாசுட கருவாக்ருறமோணக
கெணநக்டுரு கூக ரகர கசு சீழபால
புறகடகல ச நம ிரதாச
கணை உருப பமக கலனக

(கூ3)

அருதியியாட சிசு சிசு
சாருதிதபகே கெலசக கெருதிபாநாராமபுப
வாசுபமயசசெடக மாறகச சீர்தலாவே
ருகிரகிநாமககெள நகுகி ன்னா

(கூ4)

குதியிலிட கருவாருகக கெரிதபு
கெபசுட கருவாருகக கெரிதபு
குதியிலிட கருவாருகக கெரிதபு
சரியா வேளையா கருவாருகக கெரிதபு

(கூ5)

ஐானசிரமன சுசமல செருகுற
வானக ருலகசுர மனவனகசருவாரா
எனது கினிரக கெளரயி ராசாநிறைபகோசி
ருானகலருகே ருனப சிகமலனக கருவாருகக

(கூ6)

எனதுருக கருகருபகே கருகருக கருகருக
கருகருக கருகருக கருகருக கருகருக
கருகருக கருகருக கருகருக கருகருக
கருகருக கருகருக கருகருக கருகருக

(கூ7)

சுளசினினை வினிகு முறையு வினிகு
மனனு மாருகியோ கெருகருக கருகருக
கருகருக கருகருக கருகருக கருகருக
கருகருக கருகருக கருகருக கருகருக

(கூ8)

பின்பிருவரு மிராம பிரானடி வணங்கிப் போற்றி
அன்புகொண்டங்கு நீங்கியணு கினர்டாங் களிக்கண்
இன்புற விராமகாதை யினிதுமாருதி நன்கோதத்
துன்பற வ்வினிகேட்டுச் சுகானந்தக் கடவின்மூழ்கி.

(௬௬)

தாசரன்றிர விராமநாமசங் கீர்த்தனங்கள்
நேசமோட மர்ந்துபாட யாவரு நிரம்பக் கேட்டுப்
பூசனைபுரிய நாளும்புரிந்தனர் பஜனை யோர்நான்
வாசநான் மலரோளுகு மாருதி வழத்து கின்றார்.

(௭௮)

நானுனைத் தொடர்ந்து பன்னாண் யந்துட னுறைந்தேன் மேல்யான்
வானுயர் சேதுக்கேகல் வேண்டு மென்னலும் வந்தித்து
மீனுயர் கொடியினுனை வென்றதுந் தமைப் பிரிந்து
யானுறச் சகிக்கி லேன்பின் னடைகுமெ னென்று பின்னும்.

(௭௯)

தின நல்வசனத்தோடு திகழ்பது, சுவம யிற் றீர்த்தன்
ஆனதும் வசத்திலன்றோ வெனையொப் புலித்த தன்று
தானமை வவ்வாறுகச் சாமீர் றெனைவிடுதது
மெனணுகுதல் வழக்கோ வெனவிளம் பினர்நற்றூசர்.

(௮௦)

என்றவர்தம்மை நோக்கி யெனைக் குறித்தினைதல் வேண்டாம
மன்றலந்துளவோளுனை வருவி பீடணருக காகத்
துன்றினை யிருந்து காக்கச்சொனபய. குழதல் வேண்டுங்
ஒன்றி நீனைத்த போதங் குறுவன் யானுன் பாலெனா .

(௮௧)

பின்னரு மிராம தாசகே ளெனப்பிழை யொன்றில்லா
நின்னடைந்த வருக்கெல்லா நீயனுக் கிரகஞ் செய்ய
மன்னு தென்றிசையை நோக்கி வருதி நீ ஜனகி கேள்வன்
றன்னை யுள்ளிடை விடாம லெனுமவர் தமை வண்ட .

(௮௨)

தழுவி நன்காசி கூறிச் சதாகதி தனையர் தம், பாற்
கெழுதலு மிராமதாச ரதுமுதலெதிர் நாடோறும்
வழுவில ருதய நானம் வகுத்தரி பூசைசெய்து
தொழுது பின்னைய மேற்றமறை யவரோடு துய்த்து.

(௮௩)

இரவரி பஜனை மாளுதி யற்ற நாகிக மென்றோ தும்
புரமரு வினரு மவ்வூர் பொருந்துறு வோருங் கேட்டுத்
திரமிகவன்பு கூர்ந்து சீரரி நாமஞ் செப்பற்
குரமிக லானார் மற்றை யவரிலுத்தவ னொன்றுள்ளா

(௮௪)

மறைக் குலத்த விராம தாசர்தஞ் சரணம் வாய்ந்து
துறைபட வவர்தஞ் சேலந்துணிந்த னுக்கிரகஞ் செய்தார்
முறைப் படுத்தவர் பற்றற்று முழுதுந்தே சிகர்தஞ் சேவை
இறைப் பொழுதகல் வுரமலி ராமனைப் பஜித்து வந்தார்

(௮௫)

ஒருகினத் திராமதாச ருன்னின ராஞ்ச னேயர்
திருவுரு வமைக்க வாதசேயவ ணடைந்திம் மூர்த்தி
மருவுறத் தாபியென்று மற்றதிற் பிரவேசித்துப்
பெருநூற விளங்க லானார் பேணின ராமதாசர்.

(௮௬)

வேதியர் சூழ்க்கட்டி விதிவழி மூர்த்தி தன்னை
நீதியி னிறுவியன் பினிமலமஞ் சனநீராட்டல்
ஆதிய சோட சோபசாரமு மமையச் செய்து
தீதிலது றுசமா ராதன நன்கு திருத்திப் போற்றி. (எக)

இரவுற மருத்தின் மைத்திரின் கதை ராமகாதை
பரவு கீர்த்தனத்திற் பாடிப்பரிதி தோன்றுது காலத்தில்
விரவுமார கி செய்திந்த விதத்தினந் தொறு நாடாத்தி
வரலறிந் செவரும்வந்து மாருகி சேவை செய்வார். (அட)

இவ்வகை வருநாளுந் தவளையழைத் தின்று தொட்டுச்
செவ்வை சேருத யந்தன்னிற் நீர்த்த நீராடிப பூசை
எவ்வ மின்னாற்றி வாயுவின் சுதந் கூறிந்பிச்சை
கைவரக கொண்டு நேருமதிதியர் களுக்கு மிட்டி. (அக)

நீயுழுண்டிடை லிடாம நெழி யமால் பஜனைசெய்தி
எயுனைச் சாணமெய்து மவர்க்கினி துபதேசித்து
வாயுறுதியி நென்னோத மற்றவர் சரணந் தாழ்ந்து
தாயுற முருள் கொண்டென னுட்டங்கி நீர் நடாத்தல் வேண்டும். (அஉ)

உமதரு ளன்றியேதுமு னுற்றுச் சென்னைந் கூடா
தமல சற்குருவை யென்னவவர் நன்னொருகி கூறிந்
தமநிசி தனிலெழுந்து சார்ந்தனர் தென்பாற் கானம்
ரிமல வுத்தவ ருறக்க நீத்துச் சற்குருவை தேடி. (அங)

கண்டிலர் வருந்தித் தேசிக ருறுநேர் காறுநோக்கிந்
கொண்டுரைப் படிநடந்து கொடுவந்தாரி ராமதாசர்
மண்டுறு காட்டிந்போந்து மால்பஜ னையைவிடாது
சுண்டுத லின்றியாங்குச் சரித்தமை தனைச்சொல்கிற்பார். (அச)

வேறு

உதிருகின்ற சருகொடு பழங்களிநிதுண்டு நித்திரையு முற்றபோ
தெதிர்வுகொண் டொரிடமெய்திவன் மிருக மெவைகளும் மருகிலினியதாய்
முதிரு மன்புகொடு வினவிநன் பஜனைமொழிதல் கொண்டுற முயங்கியே
துதிகொள்கின்ற பலதலமெலா மருவியங்கு மால்பஜனை சொலியுமே. (அரு)

புகழ்ஐரா டெனுமொரு ரடைந்துவளி புத்திரர்க்குரிய கோயில்போய்
மகிழ்வுடன் பெரிதுசேவை செய்து விடைபெற்று மாவுலி நகர்க்குவந்
திக்குவில்கண்ண னதிமூழ்கி நேமமுமியற்றிமா ருதியை யெண்ணலும்
திக்குவந் தனர்தா கதிக்குரிய சேயர்தாசர் தரிசித்தோ. (அசு)

ராமசேவை தனிலிச்சை யெற்குளதெனப்பன் மூன்று திருவக்கரத்
தாமமூல மறையைத் தனித்துறைதலாகி மூன்றனாகொன் கோடிநீ
நேமநே ருருவியற்று வாயெனி னினக்குநேரு நிமலன் னெனாத்
தாமறைந் தனர்பின்ராம னைக்கருதி மறை ஜபித்தனர் தனித்தோ. (அஎ)

ஊனுறக்க மிலராய கோரதவ மின்னவா நிவருளுற்றுகாள்
சேணிருக்கு நகரித்திரற்கு நனி சிந்தையிப்பயம் விராவிரீள்
மாணுடைக் குருவைநோக்கி மண்ணுலகில் வழுவினற்றவ மியற்றுவோன்
கோணினைப்பெரிது குறித்தியாவனவ னெனவினாவவிடை கூறுவார். (அஐ)

உத்தரிக்க வலகத்தை மாருதியுதித்திராமனை யுளத்துளே
வைத்தருந்தவ மியற்றுகின்றன ஞானத்தெரிந்து தனிவாசவன்
மெய்த்சலித்தவ முடிக்கினம் மிலைவன்மேவு மோவென வெருண்டுதான்
அத்தவத்தினை யழிக்கமோ கினியை யருகழைத்து நினைவறைகுவான். (அக)

சத்தியம் சமதுபெற்ற நீயுலகுதனை மயக்க வலையல்லவோ
இதன்னத்தின் மணி லெய்திரா மனடி யெண்ணு வோனுனை யிணங்குதும்
பித்தி யற்று கென வேலியைங்கிண பிடிக்கு மாறனை யழைத்து நின்
சித்திரப் பொழிலெனச் செய்தய்வன மதைது சவுஞ்சிதைவு செய்கென. (அ)

ஏவமன் மதனவ்வன மெலாமினிய வாசம் விசி நிறை வெயதுறப்
பூவலர்ந்து களிபொதிய வாவி புனல பொங் மந்தவளி பொலிய முன்
மேவமென்குயின் மதிக்க வினகுடை விளங்க வணடொலி விராவமென்
காவகங் கொள்க முகுதவுபாளை மிளிர்கவரி வீசி யொளி கவினவே. (கச)

அன்றிலோர் புடையரற்ற மென் மலர சோகு திவிக்கைகளாக மென்
மன்றன் மேவி யொளரி சண்பசந் திகழ மல்லிகைக் கடிமனம் பெறிக
துன்றிரும் பொழிலிரா வெணசசெறிய விரா செய்தாழை மடறுன்ன நீள்
வென்றி செய் மகளிரான சேனை நனிமேவ மென்கினி விராவவே. (கஉ)

வேழவில் வளைவு மேவ நாரியிடை விரவு பூவிகிசை மைக்கிஞன்
ஆழமார்பிலொரு ராமதாசா மிஸசயணுகி யெய்தனை ஓவையில்
யாழ தின்னசையிம்ப மோகினிபு மெய்கியாக வொளி பொங்கணும்
குழமம்மர் மகிழ் துன்னலாம் வடிவு துவன மினினை சுருங்கவே. (கங)

தன தடங்கிளர்வு தழுமுகம் பொலிவு தங்க மென்னடை ததும்பவம்
வனமிருந்து பிரமாதி தேவரு மயங்க வின்னசை வழுத்தின
அனகரங்க வையறிந்து சடமுணகை யாகியேது மனமசைவுரு
துனலுறந்த மதியோச மாநில யீடற்றிருந்தனா முடெருக்கவே. (கச)

கண்டு மேவிய விரிஞ்சனா தியர் கலங்குரு நிலைமை கருதுதற்
கண்டு ருதிது வொரற்புதற்புத மெனபபுகழ்ந்து தவராக மேல
மண்டு பூமழை பொழிந்து போயினர் மன் மதனுமோகினியு மாழகியே
விண்டு சென்று மகவான் முனேதலை குனிந்து நின்றனருள் வென்கவே. (கரு)

நாணி யிந்திரனு மங்கிருக்கவிவண் ராமதாசர் வளிந்ததொப்
பேணி யுன்னுற வெதிாந்துளார் பிரமனாக மேதகவு பெற்றுளோர்
மாணியானவவர் தாள் வணங்கி யுறவந்த தோதலு மகிழ்ந்து நீ
ஆணியாணியுலகுக்கு நிற்குரகு நாதன்ரணையுள தாகவே. (கக)

என்று கூறியுயராசி நன்கனி களிருவரும் மினிது துய்த்தபின்
ஒன்று மாருதி செலத்தவம் புரிதலுறுதலாயினா முனெப்பவே
நன்று பன்னிருசம் வற்சரங்கழிய நவிலு மந்திர நலத்தொகை
சென்று தீர்வுறலும் ரகுலத்திலக நெய்திருண் மகிழ் சிறக்கவே. (கௌ)

குண்டலஞ் செவ்வியங்க மாமகுட முடிசுவலவ நகை முகநிலா
மண்டலங் கவினமார்பி லொணமணி வயங்குறப்பயுவ வயமுடன்
வண்டலம்பு துளவஞ் செறிந்து மணம் வரமினமபடையு மருவலோ
கொண்டலங் குறலு முன்பு கண்ட படி கண்டு கொண்மகிழ் குவமேவ. (கஅ)

தாசர் தாசரதி தான்பணிந்திடலு மவரை மார்ப்புகியத் தழீஇ
நேசமோ டவர்சரீரம் யாவுநிமிர் கைகளால் வருடி நின்மலத்
தேசனாவ வருகுற விருத்தமகிழ் செறிவதாகி யிருவழியுநீர்
வீசலாக வொரபங்கமேகொடு வினம்பினார் துதிவினங்கவே.

(௧௧)

ஐனகிநாதனவர் பேசலிற் களிதழைத்து நீவிழைவதாயதை
வினவுமென்ன ரகுநாத வெப்பொழுது நினை யென்னுளம் வினங்கவைத்
துனது நாமமுரை சிவனென்ப பெரிது முன்னியான் கவிக்கோதவுன்
றனதருங் கருணைவேண்டி மென்பதை யலாமலாசை பிறதானிலேன்.

(௧௨)

எனமகிழ்ந்து ஐகதிச னன்ருய மினிதுகந் தெவையு மறிவுறத்
தனதுகம்ப வறிவைக் கொடுத்தருள வவர்மகிழ்ந்து சரணத்தொழக்
கண்கலா பரன்மறைந்து போயின தன்பினே. கருது தாசர்தாம்
வனமிருந்து தினமருவு கண்ணனதி மூழ்கிவந் தனைபுரிந்து பின்.

(௧௩)

வேறு

அயனகர் சேர்ப்பி னெருமுகைசென்றன னாயமெடுப்புழி நீள்
ஐயரகுலீர் சமர்த்த வெனக்கடை தங்கியுரைத்தருளி
இயல்வன பெற்றகி துகளு றினல்கிமிது தியையெடுத்த தன்போய்
வியலடைசுட்டு நிவேதனம்ராம னடைந்து மிசைந்தபினே.

(௧௪)

மிகுதியை புண்டிற் பொழுதிவிராமன் வியன்கதைசையக் கவியாய்த்
தொகுதிகள் செய்திலை கள் ளவையாறு புகப்பெய்து துன்னுநாள்
தகுதியின் விஞ்சினர் தாமுற லோடு தழைத்துறு சாதார்வாழ்
பகுதியின்வீறு சிவாஜியெனும்பதி பரவினன் வேட்டமனோ

(௧௫)

பரவினன்யாம மோர்மூன்றுகாறு மலைந்து பசித்தவனும்
விரவிலவாய வொர்புகி விலங்குகளென்று மிகுங்கனையோ
மரமிலனும் வரும்பொழுதொரு சாரவையுற்றன மொய்ப்பனவாய்த்
திரமிகுதாச ரிருந்ததுநோக்கின னின்று திகைத்தனனே.

(௧௬)

ராமநாம நவின்றியனாவி னலங்கினர் மாபுருடர்
ஆமவாதேசுறு மேனியைநோக்கின னாச்சரியங்கினரா
மாமறு மார்பின னடி யரிடத்தணி வந்தனை செயவெண்ணின்
தீமயவெம்புலி யாதியகண்டிடை சேரநடுங்கினனே.

(௧௭)

நின்றவிடத்தி னெடுஞ்சரணஞ்செய்தி நின்மலதைத் தனியான்
இன்றய னேக்குற வரப்ப்புள தாகிய வித்தின நற்றினமே
அன்றயர் மெய்த்தவம் யாதுகொலோவென வன்புமிகுத்தவனும்
என்றடை யப்படு காறும்விலங்குத லின்றவ னின்றனனே.

(௧௮)

இவரருள் யானுற லென்றுகொலோவென வெண்ணி மனத்தினுளே
அவரடியங்கு நினைந்துபணிந்து தனகனகரன்மியுறு
துவரருள் கூடுவ தெங்ஙனமென்னவு சாவியி ராமமுதும்
கவர்துயில் கொண்டலன் விடியவெழுந்துறு கரும் முடித்தனனே.

(௧௯)

சிலபடை கொண்டுமெ னெய்துமிடத்தயல் சேர்த்து பழம்படியே
அலகறுவந்தன மவனாநினைந்தினி தாற்றியொர் யாமமுற
உலகமளந்தவ னிவரருள்கூர வுளுற்றவ னென்றுகொலோ
குலவுமெனக்கென வருபொழு தெழுதிலை கொண்டொரு வன்படர்வான்

(௨௦)

அதினுளதொடர்பு படிப்பதுகேட்டர சன்களி மிக்கனறாய்
நதிவரு மிலைபல வுங்கொணர் கென்ன நவின்றன னுழியர்பால்
பதியுரையின்படி படரிலைமுழுதுமெ டுத்தன ரும் பபவெலாம்
எதிரொருபுத்தக மாசவனாந்தன னினிதுபடித்தனனே. (ராக)

கவியினரும்பொருள் கண்டுவியந்து கடைக்கணுறும்பெயர் சேர்ந்
தவிர் புலி கரடியொட மர்பவர்தா மிவரருள் பெறவேண்டுவதே
புவியிலரும்பொரு ளெனனரிபுந்தி பொருந்தின னம்புவியாள்
சவிதவிர் நெஞ்சொடு தினமவர் சாரயல சார்ந்தெகிா தாழ்வுறுவான். (ராய)

இவ்வகையரச னடக்கவமைச்சர்க ளெண்மரு மெய்திநிதம்
அவ்வகை செய்திற லரசனைநோக்கின னாயபிரா கிருதத்
துவ்வகையான கவிக்கண்மயங்கியொர் ஜாகியி லுங்கலலா
தெவ்வகை யோபயில் வோரிடமேக விழுக்கு துமக்கலவோ (ராக)

கிடவுபதேச நலம்பெற வேண்டுகை செய்வொன்றிற் றெளிவாட்க
கடவுளர் பாணை செரிந்தவாய்மறை கருது ருலத்தினராய்
மடபதியாயவ ரிங்குளர்பற்பலர் மற்றவர் சம்மிடைநீர்
மிடலுபதேச நலம்பெறலேநலம் விடுக வனத்தினனா. (ராம)

என்றுகணக்கிலி தங்களுரைப்பவெ லாமா சன்செவியிற்
றுன்றுதலின்றி முனஞ்செலுமப்படி யேதின முந்சொடர்நான்
ஒன்றுறுதாச ரிடத்தடன் மாருதி யொருகின முறவவருக்
கின்றதுசெய்து பணிந்துபோதர சவ்வுழி யெய்தினனே. (ராம)

எய்தியமாருதி மேனியின் வீசொளி யிருவிபி களுநிறையப
பெய்துறு பேரொளி யால்விழிகுசி முகிழ்த்திறை போநதபினா
ஐதடல்வீர ரகன்றனரவ்வர சக்கம்விழுத்தெகிா பாராத
துய்திறம்வேண்டின னஞ்சலிசெய்கர னோடவ ணுற்றனனே. (ராம)

பற்பல நாளர சிப்படி யெய்து சலைபபர மற்சமயார
நற்பரி வோடு தெரிந்தரு கெய்த நயந்து பணித்திடலும்
பொற்பமர் கோனரு கெய்தி வணங்கல் புரிந்து புகழ்ந்தனன் யான்
இப்பவ வேலை கடந்துய நன்குபதேச மியம்பு கெரு (ராம)

அருள்பெற வேண்டினன் முகமதைநோக்கி யனுக்கிர கம்புரிவோர
பெருகர சாளுறு பெருமையை நீயொரு பேய்வடி வேனிடையோ
மருவுபதேச நலம்பெறல் பெற்றுறில் வையகம் யாவுநகை
தருமலவோபல தரணியார்குழ்வுறு சபையில் வணங்குவையோ. (ராம)

என்னவெ ணங்க விலச்சையுறிந்பர மார்த்தம் தெப்படிநீ
நன்னர்விளங்க முடிப்பதுணக்கிசை வாகநலத்தருசீர
மன்னுறுதேசிக னாச்சரனெய்தி வழுத்துபதேசமுநீ
இன்னரசாளுதல் யாவரு மொப்புற வெய்துமி தன்றிமனே. (ராம)

கோவண மன்றியி லாதெவை யும்புவி யேருளிர் மெத்தையதாய்த
துவணவஸ்திர மம்பரமாக மரஞ்செறி சோலை யெலாம்
காவணமாக விலங்கொடு பகவிகள் காதல் செய்குங்கிளை யாய்த்
தர்வணவங்கவி போலுளவென்வயி னீயடை யத்தருமோ (ராம)

என்ற சொல்பபரி வெபகிடமன்னவ னவாகிரு வம கனிலே
கூறா னாகி யெலாழ்நாசற்குரு நாதிசி காமணியே
தூர பட்டம ள்ச்சக கூக வுமைச்சர ணுற்றன்ன யான
இந்நன்னாகிந்நில லே வெணை யாண்டருள கென்று துதித்தனனே (௩௩௮௭)

இன்னிக வுமபரி சுததகுண னென நை ம ரங்கனியாயத
கவலியைநா பொன வாபமிக ரகது தண்புனல டுக்கினைடாயப
புரணியை டாண்டவ னேவருகெனநா புநகிகளி த தரசன
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௮௮)

உள்ளவியா க முருட புன முதி நனோ கலியோடு புகிஇ
குள்ள முடம கலச செபய னுடையின றிடைமேவியதைப
டாண்டி னக கசகியெ துணைமெய டு பியச செயதுபின
கொண்டா துணை மடை மெகவ கது விளவகுறு கோபியினல (௩௩௮௯)

பிராழ மிட நிதனசெய பரிககிர நைகருமம
துதா னு னிந டிநா னி னாமலா தோறநினை கைக்கொடுகோ
மாநிந டிநி த புரக முககிட வுதபுன டெண்ணை கொடங்
(௩௩௯௦) உள் சக டால்னி துற்ற வணங்கினனே (௩௩௯௧)

கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௯௨)

கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௯௩)

கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௯௪)

கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௯௫)

கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௯௬)

கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௯௭)

கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே
கூறவிய சாசுரு நாசாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௯௮)

ஹரியருளா லரசாண் டவர்போ லரசாளுவதிற் குறைநென்
புரிதனை நன்கினியுனதர சென்வயினிற் புக வுய்த்தனையேல்
உரியதுனக் கெனதேவ லுளுற்றுத லினியுனதர ணுகித்
திரிதலிலா தரசான்வ துதக்கதுசெய் கென வேவினனோ. (௧௦௬)

தேசிக ரிவ்வகை செப்பலு மன்னவர் சேவடி உடப்பிடி
நேசமுறாதவ னாகிய மவர்நிய மித்ததை நீக்கிலாறுப்ப
பாச மிருந்திரு கண்களி னீர்பெருகப் பதபங்கயமென
பூசிர மேற்கொடு தான்வளரும்பதி சென்று புருந்தனனே. (௧௦௭)

அன்று நகர்க்க ணிருந்து துயின்றரு ணேதய மாம்பொருதி
நன்று விழித்துறு பத்திரபுட்ப நலங்கினர் சந்தனமே
மென்றுகில் பூடண வர்க்க முடன்கொடு மேளமுதல் ௪௬ மய்த
துன்றுறு சேனை தொடர்ந்துற மாநதி சென்று துளைந்தனனே. (௧௦௮)

ஆடியகன்புன லானபின்னருண வாய் வை யசதனையம்
நாடியுடன்கொடு தேசிகர் சமமுழை நண்ணி வணங்குதலுந்
நீடியவஸ்திர பூடணம்யாவு நிராபிண னிற்கவெலாம்
சூடிய தேசிக மரசனை நோக்கினர் சொல்லுதலுற்றனனே. (௧௦௯)

மன்னவ நீயிவை யாவுமெனக்குவ குப்புகினிற் பிரியம்
துன்னலன் வேண்டல னினியிவை செய்திட றுன்னுடி வுபாதிநீ
என்னலும் வேந்த னியம்பிய சற்குரு வின்முக நோக்கிவை ய
பன்னரு தும்மது சேவையிலாதுப சிக்கமு துண்கிலனே. (௧௧௦)

ஆகிய விவ்வித சத்தைமுடிப்பது மருளென நான்கொரு
எகியொர்பூசை யியற்றின னாயுற விவர்தின மிப்படி
வாகியன்மன்ன னியற்றுவுதற்கு மனைத்திசை வின்றிம்
யோகிய னெஞ்சொடு வஸ்திர பூடண மொருவி யகனறனே. (௧௧௧)

மிகவெருதார மகன்றுவனத்தொரு வெற்பிடை யேறியிருந்
தகமகிழ் ராமதி யானமுடன்பெரி தங்குற லாயினா பி
நகருறுகோ னுதயத்திலெழுந்துமு னண்ணுதல் போர்குருந்
ககனம தெய்தின னங்கவனாத்தனி கண்டிலன விணடி ௪௭௪௩. (௧௧௨)

நாடினன் வஸ்திர பூடணமவ்வுழி நண்ணுதல் கணமெரிச
வாடின னெய்திய சேனையுடன்செறி வனமுழுதுவ் குருந்
தேடின னோக்கில னிவ்வகைமூன்று தினம் பகலும் மிரவய
காடியல்வோனா யெதிரந்தில னாயிரு கண்கள்க லுழந்தனனே. (௧௧௩)

என்றுகொலோருரு சேவைகிடைக்குமெ னாமெலி வெய்கியினிச
சொன்றி கொளேனவர் சேவைகிடைப்பள வென்றுதுணிந்தவ னாய்
நின்றியல் கின்ற தறிந்துகனிந்துள நின்மலர் நேடரசன்
முன்றனி யெய்தினர் கண்டுமகிழ்ந்தடி முந்தி வணங்கினனே. (௧௧௪)

அடியில் விழுந்து புலம்பினகை வகங்களி கொண்டவனைக்
கடிதுத மார்பொ டீணத்தமுகன்களி னீர்களை வுற்றுறுபோ
தொடிவறு மன்பின னவருபயப்பத பூசை யுளுற்றியையே
நெடிதுழி சேவை தினந்தொறும் யான்பெற நீரருள் கென்றனனே. (௧௧௫)

இவ்வரை வுற்ற வெலாமுணர்கிற்பன வேதின சேவையொரு
நிலை கொடு நிற்றியி தன்றிபுமென்றனை தேர்தொழ வேண்டுதியெல்
லலை ஒரு நேடுறு போதவ னெய்துவ னுறுசென வோதலுமன்
செய்ய வணங்க நகர்க்கண் டடந்தன னிவர்தனி யேகினனோ.

(நாகு)

வேறு

எஞ்சொருவன மோவிம்மாவுல் யெனுமூ ருருக ரணியமெய்திப்
போருக கணநதி தீரந்தனிலொரு புறமேய் மரனெரு புடையேறி
அகும் பதியாமர் சிறுபின்னாகளுட னனுசிக் கவிபயில் வதுபோலும்
ஒ குங் கரமுடன் வா புந்தெரிவுற மயல்செய் சயலுறு மரனேறி.

(நாகு)

சாவிக் கினைக ஸ்ரீலாவ் ததனாமினை தத்திக்குதிபல தாஞ்செய்து
மேவித் தீரிவுறு போதிற் சிறுமகர் மேல்ஸ் சுறுகலு மேலேற்று
மாவிற் புலிகரடிகள் கொண்குறு சிறுமகாமேல் விடலொடு மருள் செய்து
காவிற் கனிகளு துகா வற்றவர் மிசை சற்போலுற வரிகவண் வீசி.

(நாகு)

வினாயாடினார் கிரிவுறு நீன் செயல்களை விரவுரவர் தெரிவுறலாகிப்
வினாமார் கடவுகின் மகிழ்வாயுறு மிவர் பிறழ்வானர முனனொனவே கொண்
டனையாடு பொய் பிடிச் செயல்பாடு கண்ட பெற வருவது கண்டோர்
வினையானிவன்வய தமு மனைந்துடை யவடு பொய் பிடிவியினிதுள்ளான்.

(நாகு)

புந்தச் சிறுவபசுடையே பித்தினச வினையினையிலுறு ஜன்மம்
புந்தச் சிதைவது படலாயின தெரு பாயனற்றென விகழ்பாலபேச
முந்தக்கடி நகரிடையே பதினெரு முன்றிற்பெரு வனமுறையே கொண்
டிந்தப்படி கிரியொரு நாளிடை மடையொரு மூன்றட்டனரிசைவாக.

(நாகு)

அப்போதர சிவரைத தேடிப் புடையுணுகிக் கண்டடிகளில் வீழ்ந்து
செப்போகையினுற மெய்சுதேசிகா திருமாலுக் கோரடை சேர்வித்துத்
தப்போவியாடைதா மொன்றுண்டர சந்திரோடை தரலதுகொண்டான்
செய்யப்போதுடை கொடுத்துயத்தானை பறுகளிகொண்டருள் விடைகொடு சென்

புந்தப் பித்தனனுக்கிரகம் பெற்றனனையிறை யென வெல்லோரும்
தொந்தத் திகழ்வுறலாடார் நனிசிறு சுகரோடுற விரவினர் வாயால்
அந்தத் தசாதசுதனமஞ் சொல்லொழியா நனி வினையாடிச்சார்
சந்தப்பொழிலிடை யொருவன நெறிகனுநர மேலடிபட லுஞ் சோர்ந்தார்.

(1)

சுறைமேல் வீழ்ந்துயிர் போனா போல்வது துனையச்சுவர் கடாந்தேர் வுற்
ற்றையேனும் முயிரில்கே நாகியிலெனவே வருவினரிது தேர்ந்தால்
முறைசேர் நகரதிகாரர் நெறுகுவன் முனிவாய் நமையென முனல் செய்து
குறையா நதி மணலிடையே கொடுகுழி பரியாவதின் முழுதூதல் செய்தார்.

(1)

குழியிற் புகவிவர்தமை மூடினார் செலவினையோனருள் குருபரர் நாடிப்
பொழிலிற்றுகை செறிமலையிற் பிறபல புடையிற் கண்டிலன் வருபோதில்
வழியிற் பதிகணாவின் வுற்றிடவவர் யாரோமாயிதனை நந்தர்
சுழியிற் செறிகண் நதியிற்றுறு மணலிடையிற்றுண மறைதொழில் செய்தார்.

(1)

எனவே யெங்கெனலும் மாவுலி நகரிடையே யென்றனரது கேளா
வனமோவினன் வருபொழுதார் தனிலுனர் மகரால்வினை தொழிலது தேர்ந்து
மனமேய் வெருவுடனெழு நாள் சுழிவுறு சவரூபெளரியிடையதை செய்து
புனலேய் வது பொடிபுரிவோ முறையிறை புருமுன்னிது புரியோமானால்.

(1)

தண்டம் பெறுது மிவரசாலென்றனர் தாம் யாவரு மறைவுற வந்து
மண்டம் மணலது தோண்டித் திருவடி வங்காண் பொழுதவர் மலிசத்தம்
கொண்டங்கெழுவது கொண்டோடினர் செறிகொடுமாவனமொலிகுரல்கேளா
விண்டங்குயிரிலர்போன் மூர்ச்சித்து விழுந்தார் தேறினர் மீண்டம்மா. (௮௪௬)

எழுநாளாவது மணலுட் புக்கவ னிறவான திருமி வொலியேதோ
வழுவாவவனெவ னெனவே யதிரய மருவித் திருவடி தார ன்செய்
முழுவான வனிவனெனவே கினர்நகர் முந்துற்றார் சிலா முடுகிப போய்த்
தொழுதாரிறை வையொருதே சிகரமும் வனம் சென்று சொலக்கேட்டான். ()

அரசன்களிகொடு தாயைத் துருவுறு மொருகன் நெய்வை ரகமேகிப
பரசும் பரிவுட னடிசேவித் தவைபற்றிக் கொடுகுரு பநாதா
விரசும் புளாயில் விநாசா பக்தபபோ சாகதிதரு விமலாவென்
றுரை செய்திரு விழியுரு நீரிருபத முறுவிததுக கழுவுதலசெய்தான் (௮௫௧)

உடனே யவனை யெடுத்தாகம் பகிவுறவே தழுவின ருறல செய்தார
திடமேவிய குருவரசன் சிறுவர்கள் ஸெயன் மேவியது முணர்ந்தான் மூன்
விடமேவினா சொலவ திகந்தனதுள் வியந்தா னவாசொலும் விடைகொண்டு
கடமேவுறவ முதட்டித் தேசிக ருண்டே பிடுவது கட துண்டான் (௮௫௨)

சுருள் செய்தடையொடு பாகுந்தந்தடி. தொழுதுண்ட கருறுகெனவேண்டக
கருதும் படிவரு நாளுண்ட னுண்காக் கண்வருவெ னெனைத் தேடி
பெருகுந் துயொழு நாளுற்றனை யதனலே குதிரகா பிறநாதென
றருளும் விடைகொடு சென்றான கரசன் முனிவர் வனமணு குற்றார் (௮௫௬)

அணுகுந் தினமதிலேதத்து வெனுமொரம பட்டன னைரரு குற்று
நணுகும் பவம் விளைபல பாசங்களு நாசன் செய்தொரு தனியேனும்
துணுகும் பொருளுணர் குருசேவை யிலுற துனிசசெய் கன மையெ னென்று
கணுகும் புனலுற வடிசேவித் தெதிர் நின்று னினுதது கண்டாராய். (௮௬௧)

சிலநாள் கழிவுற லாகத் தந்தனர் தீனகூத திருமகள் கோனமம்
பலகாலம் பயிலுறமா செய்தன ரவனவ்வாறு படித்துற்ற
நலனார் தருமவகெடு சாதாரந நாடி க் கூயினர் கொடு சென்றேய்
தலனார் கோசுறு புறமார் நலபுன றனிளாடி னர் பலிதான செய்தார். (௮௬௫)

திருமால் பூசனை செய்போதுடன் வருவோன் மிக்கது பசிதா தறகாம்
அருகார் சோளம் தெனவே பிறர் பொருளாகா தெனறன் ரதுகேளான்
சுருளார் கதிர்க ளொடி த்தான் சிலகொடி னுன்னிச் சுட்டன னுறுபோதில்
பெருகார் பயிருடையவ னேக்கிக் கடிதுற்ற
வாய்வரு படி பேசி. (௮௬௬)

கையிற் கொடுவரு கோலாற் சடுகிற கள்ளற்றனை யுமவனறன்னைக்
கொய்யப் புகவிடு வோனென்ற ரிபல்கொண டுந்ரோனாயு நனிசாடி.
மெய்யிற் புடையுறவே செய்தேகினன் விமலத் தேசிகா உகை செய்தார்
உய்யப் புகுமொரு தத்துக் குருபரருக் குற்றிலுள முறகொத்தான். (௮௬௭)

தத்துப் படுதயர் கண்டேர குபதிதா சானவரவன் முகனோக்கிக்
கொத்துத் துளவின னன்பர்க்கின் பொடுதன்புந் சரியன கொல்லைக்கண்
முத்துக் சகிர்க ளொடிக்கும் போதுன சுகமே யுடையவன் மோதும்போ
தெத்துக் கித்தயர் படுகின்று யெனவெதிர் நின்றடி தொழுதிது சொன்னான். ()

ஒடித்தே னடிபட வறுநீரடி படவுறு மோருருபரோ யென்ன
நொடித்தாரிச் செயல்யார்க்குத் தெரிவுறு நுவலாதமை கெனவேதாசர்
தொடித் தோளரசனில் விடுத்தேதுரு வுறுதூதர்க் சவணிவருந் தேர்ந்து
படித்தாரம் சிடைபொரு கோசுறு வழிபரதேசி கரணுகின னென்றே. (௩௩௯)

வினவிக்களி கொடுவேந்தன் புரமணிகென வேவிப்படை புடைமுழத்
துனமொய்த்திய வொலிதுள்ளப் புரவெளி துன்னிச் சற்குரு பதசேவை
நனருற்ற வளையொர் சிவிகைப புறமுற நகருய்த்தனன் வலம் வரலாகக்
கனமெய்க் சுவரிக ளிருபான் மங்கிரிகளுடன் ழுனுமொர் கைவீசி. (௩௪௦)

செறிகோ யிலினக முறவுய்த்தங் கொருசிற்காதன மீசையுற வைத்துக்
குறிசோட சுவபசாரத் தொடுபச பூசைத்தொழில் குறைவறமுற்றி
நெறிமாமறை யவொரு போலுமுண நிகழ்வித்துறு மிகைதானுண்டான்
அறிதே சிகர்கொள வணிகோசிக முடனடைகாய் சந்தலர் பிறதந்தான். (௩௪௧)

கூடப்புகு மொருசுத்துத் தணையக மாகக் கொடுதனி முகநோக்கித்
தேடற் கருமடிகளின் வெந்துற்றதடிப் பேதுள செயல் செப்பென்ன
நீடச் செயல் வெளிசெய்யே லென்றருள் குருவுக்கஞ்சி நிகழ்த்தானாய்
வாடப்புரவல னுளதோ தாடெனில் வாழேனுயிர் விடுவே னென்றான். (௩௪௨)

மன்னல் லுயிர் விடுத்தற்கஞ்சின னுளதோதத்தெரி புரவலனந்தச்
சென்னல் விளைவு செய்வோளிற் சினமுடன வனைத்தூதரில் வரவேவித்
துன்னல் லிடைரகுபதி ஈர்த்தனகதை சொல்லக் கேட்டன னுறைபோதில்
முன்னல் விடைகொடு சென்றோரவனை முனிந்தாத்நனா கொடுமுன் வந்தார்.

வரல் கண்டவனையொர் சிறைதங்கிட விடுமென்றான் விழிவழி மறவேந்தன்
குரல் கொண்டதி நெறிசூடியான வனிவனெனவே தெரிசுரு பரசாமி
முரல் கொண்டவனை யழைக்கப் புரவலன் முகநோக்கினர் மொழிதர வேந்தன்
நரல் கெண்டுவல வைவரல் செய்தன னவனைக் கட்டுறுதனை நகழ்வித்தே. (௩௪௩)

இறைபோர்த் துறவி பனுந் சாலுவைதனை யீந்தங் கவனது கொல்லைக்குந்
றிறை தீர்த்தரு ளிதிவேந்தே யென்றன ரிறையு மப்படியே செய்தான்
குறைபோர்த் துறுகிற கொல்லைக் காரனை நோக்கிக் குருபரரினி டீயுன்
தறைபோற்றிக் கொடுசந்தோஷத் தொடுதழை போவென்றனர் சபைதன்னில்

நிருபன் பால்விடை பெற்றின்று யிருய நேர்ந்தே னெனமன மகிழ்வாகிப்
பெருஞ் கடிமனை சென்றானவை நிறைபெரியோரொடு சகலரு நோக்கிக்
குருபுங்கவா துருண நன்றென மகிழ்கொண்டோ தினர்புகழ் தினமூன்று
கருதும் புரவலனக மேவினர் நிசிகண்டேதத் தொடுகாடுற்றார். (௩௪௪)

வேறு.

விடியல் காண்டலும் வேந்தருள் குருபரர் மேய
படியை நோக்கின னுடையா பரணங்கள் பார்த்தான்
செடி கொணீன்பொழில் சென்றனா னொத்தெரிந் தெங்கும்
கடிதி னுடினன் கண்டன னொருபுடை காட்டில். (௩௪௫)

கண்டு தாழ்த்தடி பூசித்து நின்ற காவலனை
மண்டு பேரரு ளொயேதனந் தனைநோக்கித்
தொண்டசேர் திரியம்பகம் போய்வரத் துணிந்தேன்.
வணடுவாழ் தொங்கலா யெனவவனுடன் வருவேன். (௩௪௬)

என்றுரைத்தன நரச நீயென்னுடன் கூடி
ஒன்றுறத்தகா தவிந்தர்தமிடுக்குள தூங்குத்
துன்றுறத் தருங்கலக மாதவிற் றெடமரசு
நன்றுறப் புரிந்திருக்கென நவின்னனர் பின்னும். (௩௬௬)

உத்தமத்தலங் களிலுள புனிதருக்குதவ
வித்தம் வேண்டுந் நல்கென வேந்தனோட்டகமா
மத்தகக் கரிவாசி மேன்மாடுக ணிரப்பி
மெத்த வாடை நல்லணி படை வேணடுவ வெல்லாம். (௩௬௭)

தந்து தாழ்ந்தவர் தமைலிட்டிப் பிரிவுறத் தளர்ந்தான்
நொந்துவாடலை யான்சென்று வருமவரை துடங்கா
வந்து மாமகன்றினத தினம் பூசித்து வழுத்தி
முந்து சூரிய குலத்திராமனை மனமுன்னி (௩௬௮)

தினமுமன்ன முண்டுறைக ியென்றுறச் செய்து
மன னமாமறை யவொடு வழிக்கொண்டு சென்றார்
தனது கோயில் போய்ச் சார்ந்தனன் வேந்தனுந் தாழ்ந்த
வனச மாமலர யினனேர் மாதவர் வழியில் (௩௬௯)

வேந்து நல்கிய பொருளின் வேதியர்க் குணவினைத்துப்
போந்து செய்வன செய்துதாம பிச்சையே புசித்து
வாய்ந்த சேர்திரி யம்பக மென்னு மூர்வந்து
தேர்ந்து தானமுந் தருமமுஞ் செய்தனர் செய்ய- (௩௭௦)

அங்கு வாழ்மறை யவரிவாதம் வயி னன்னு
இங்கு நீர்வ பனஞ் செய்து கொண்மி னென்றிசைப்பப்
பொங்கு மாதவர் செய்து கொள்ளா தரிபுகழே
தங்கு மில்லிடைச் செய்து கொண்டிருந்தனர் சார்நாள். (௩௭௧)

ஒருதினத்தினிற் றத்துவோடுறு வினையாடல்
கருதியங்கவன் குறிவைக்க மற்றதைக் கல்லால்
பொருதி னுரதைக் கண்டவர் யாவரும் புகழ்ந்தார்
தருதிற் குறி தப்புற தடித்தன னென்று. (௩௭௨)

பின்னு மற்றொரு கற்கொடொர் பகழிபேராமல்
உன்னிவீசின ரஃதெறி பட்டுடன் வீழத்
துன்னும் வேதியர் தம்மை நோக்கினரிது சோர
முன்னிவீழ்த்தினன் காண்மி னென்றுற முறுவலித்தா. (௩௭௩)

கண்டவேதிய ரிறையுநேர் ஜீவகாருணியம்
கொண்டிலாதெதிர் கொன்றன னீக்கொலை யோனை
அண்டி நாமகா புருடனென் றறைவ தெப்படி யோ
மிண்டு கொண்டவ னிவனெனப் பலபடி வெறுத்தார் (௩௭௪)

தாசர் பகலியைக் கைக்கொடு சதுமறை யவோ
நேசமின்றியா நெறிந்திதைக் கொன்றன னீவிர்
மாசகன்றமெய்ஞ் ஞானத் தீர் புண்ணிய வழியிர்
பாசமிக்குளீ ராதலா லிறந்த பகலியின்மேல். (௩௭௫)

பரிவுசெய்துதும் புண்ணியத்திற் சிலபகுத்துத்
தருவிலோலிது பிழைக்கு நுங்கட் கறஞ்சாரும்
கருதுறா தெறியெனக்கும் வெம்பவங் கரைவாரும்
புரிதி றென்றனர் கேட்டடர் தமறையவர் புகல்வாரா.

(௩௭௯)

இறந்ததைப் பிழைக்கச் செயராமற்கு மியலா
தறந் சழைத்துளே மாயி யு மெங்கனாலாமோ
பறந்த புள்ளை வீணேகொன்ற பதகனே யென்னச்
சிறந்த தாசர் ஸ்ரீ ராமனாச் செய்தகா துனதோ.

(௩௮௦)

ராமநாம நன்மகிமையைச் காண்மென நவின்று
தாமங்கைக் கொண்ட பசுதியை விடவுயிர் தழைத்துப்
போம தாயதுகண்டனா பூசரர் வியந்து
நேம நீடவதாரி மற்றிவனா நினைத்தார்.

(௩௮௧)

இவனா ராமதா சென்பதற்கைய மின்றென்றோ
அவர் தஞ்சேவடி பணிந்தன ரன்பொடு துதித்தார்
எவரு நேரிலா ரங்கொரு திங்கள் காற்றிந்நா
பவர்நெடுஞ் சினைப்பஞ் சவாடித் தலம் படர்ந்தார்.

(௩௮௨)

ஆங்கிராமனைக் கண்டடி பணிந்தெழுந்தன்பு
தாங்கியே பதினாறுப சாரமுஞ் சாரத்
தேங்கு பூசனை செய்தறம்பற் பலசெய்தாரா
ஒங்கு வேதியர்க் கோதன மிட்டனரு வந்தார்.

(௩௮௩)

அன்றி ராத்திரி ராமகீர்த்தனம் புரியனவில
வென்றி ராமனுக் கின்புமிக் கின்னுரு மேவி
நின்றி யாவர்க்குந் தெரிவுறா தவனா நேரலைத்து
நன்றி நேரித வசனங் கணவின்னுடன் மறைந்தான்.

(௩௮௪)

அனகர் பின்பு செய்தவம் ஜபமாதிய யாவும்
ஜனகி நாயக னாமசங் கீர்த்தனந் தனிலும்
கனம் விராவியதல்ல நஞ்சண்டவன் கங்கைப்
புனனிலாத்தலை பொருந்தியுந் தாபம் போக்கிலனாய்.

(௩௮௫)

தசர தன்றிருத் தனைய னாமஞ் சொலித்தாபம்
பிசக தாயுற விளங்குகின்றன னன்பு பெருகி
நிசமிதே யெனத்தொயி மென்றி யாவர்க்கு நிகழ்த்த
வசம தாயினர் யாவரும் ராம நாமத்தில்.

(௩௮௬)

நயன நீருக ராம நாமந்தனை நவின்று
ஜயஜயா வெனத்தழைத்து ராமன் மெய்த்தாசர்
புயலை நேர்திரு மேனியாற் காரதி பொருத்தி
வியனுறும் பிசாத மீந்தனர் விடிவேலை.

(௩௮௭)

ஆழியான் றிருமகனுக் கட்டாங்க வந்தனைசெய்
தூழியுழி நீவாழி யென்றுறு வீடைபெற்றுப்
பாழிசேர னிகத்தொடு டாங்களி படர
வாழியென்ற ளூராரொடுத் தவர்வணங்கினரோ.

(௩௮௮)

கூடவந்தவர் படாநெடுங் குழலுறத் தாசர்
நீடமர்ந்தவூர் புக்கிடு பிச்சைபை நேர்ந்து
தேடருந் திறலனு மனைப்பூசித்துத் திருந்தோர்
மாடமைந்தடை சுட்டிராமனுக்கு முன்வழங்கி.

(நா.கா.சு)

வேதியர்க் கமுத ருத்தித் தாமும் பின்பு மிசைந்து
நீதியிற்றிரு நாம சங்கீர்த்தன ரிசியில்
ஒதிமுத்தின முற்றடைந் தவர்க்குப் தேசம்
தீதிறப் புரிந்தெய்து வார்தாய்தந்தை சேரநர்.

(நா.கா.சு)

கங்கைமா நதிக்கலாவழி ஜாம்பெனக் கழறார்க்
கங்கனோர் புடைய னிகத்தோடி ாங்கினராகத்
தங்கு மந்நகர்த் தலைவரும் ஜனங்களுந் தெரிந்து
நங்கன் வேந்து சிவாஜி தேசிகர் நணணிநாரோல்.

(நா.கா.சு)

நாமெகிர்த்து கண்டினிது பூசித்தருண்ணல்
தாமன்றோ செய்த்தருவ தென்றெழுந்தனர் சார்ந்து
மாமன்றே சிகரடிக்குக் காணிக்கைகள் வைத்துத்
தாமனங்கொடு தொழுதனர் தூரத்தே நின்றார்.

(நா.கா.சு)

நோக்கி ராமதாசனா யிலர் நுதன் மருவுடையார்
போக்கில் சூரியாஜிபண்மதர் புத்திர ரலரோ
தூக்கில் யாரொனத் துணிவுறு போதொரு பார்ப்பான்
நீக்கி யாராயுங் கிட்டிவந்தரு குறநின்று.

(நா.கா.சு)

வேந்தன்றே சிகராயினு நீரொவண்மேவி
வாழ்ந்துளீ றொங்குப் போகின்ற றொவருள் வமவர்
சார்ந்துளேன் பஞ்சவடி யெனார் தலத்துளே னுமமை
நேர்ந்து காண வென்றனர் குறுமுறுவன் முன்னிலவ.

(நா.கா.சு)

சொல்ல வேதியன் சூரியாஜிபண்டி தர் தோன்றல்
அல்லவோ வருநீவிர் நாராயணசாமிச
செல்வ றொன்றறிந்தே நெனவவர் சிரித்திருந்தார்
வல்லதாய் தந்தைவழப்பிரிவே நென்றான் மறையோன்.

(நா.கா.சு)

வினவு தாச றொன்றிந்தை தாயென் வயின்மேவல்
கனமதன்றி யானேசென்று காண்பதே கருமம்
எனவெழுந்தனர் கானடையாய்ச் செல்வி வர்க்கு
முனர் வினாந்த லுர்த்தலைவன் போய்தந்தைக்கு மொழிந்தான்.

(நா.கா.சு)

இனைய புத்திர றொய்தின றொன்னலு மின்பம்
அனைய முன்னத் தராய்த் தந்தை தாயுடனவசம்
கினைவ தாயின ரப்பொழு தெய்தினர் சேனை
வனையவிற்புருந்தார் தமையனா முன்புவணங்க.

(நா.கா.சு)

தாசர் தம்மை யத்தமையனார் மாற்புறத் தழவி
ஆசிகுறிட வன்னைதாள் வணங்கின ரன்னை
நேச நீடமார் புறவனைத் திருகண்ணி னீரால்
மாரின் மஞ்சன மாட்டினள் முகங்கண்டு மைந்தா

(நா.கா.சு)

எனமறந்து நீயித்தனை நாளெவணி ருந்தாய்
புனைவ தாயினை புகரில் கோசாயி வேடத்தை
நினைவதென் கொலோ வெனமிக லிரங்கின ணிற்கத்
தனையர் தந்தையை வணங்கினர் தழுவினர் தந்தை.

(௩௧௬)

ஆகிகூறின் ரன்புறத் தந்தைதா யண்ணர்
மூசி நின்றதும் வயினன்பு மொய்ப்பது தெரிந்து
மாசிலாதவர் மூவர்க்கு முள்ளமா மயிலை
வீசிஊர பங்குகள் பிற்பல முனர்விளம்பி.

(௨௩)

மூவருந் தெரிநீங்கி வளங்கூல முழுதும்
சாவரும் புவிதன்னிலீ டேற்றிடச் சார்ந்தான்
மேவருஞ் செயலா நெனமகிழ்ந் துள்ளம் வியந்தார்
யாவரும் புகழ்த்தக் கோர்பிணைக் கெய்தினனோ.

(௨௩௧)

ஆறுமைந்து மாமனை யிடை யேற்றன ராகி
மாறுகொணமலர் தம்மனை வருதலுங் கண்டோர்
விறுசேர் புவியேந்தற்குந் குருவென வமைந்தும்
தாறுபிச்சை யுணமிசைவதே துணிந்தனர் துணிவோ.

(௨௩௨)

கடனமாவ யிராக்கிய மெவைன் புகலந்து
முடிவிறுத்தெர மொழிந்தனராக முன்றத்தை
மடிவின் மாமலற யவருண போதனம் வடிங்கி
நெடிது தகசுணையோகி தாம்பூழை நிறைத்தார்.

(௨௩௩)

மின்னையான மற்றி ருவரோண்டனா பின்பு
கொள்ளை யானந்த மேவின ரிருப்புழிக் குறையில்
புள்ளையர் பவன்சார் சாத்தார் புகப்போதத்
தள்ளை தந்தையோ டண்ணருந் தாசனா நோக்கி.

(௨௩௪)

யாமு நின்வயினன் புடையரசனை நோக்கப்
போமுன் பின்வருவோமென நன்றென்று புனிதர்
தாமும் பன்மிசை யண்ணனாத் தந்தையை யேற்றி
பூமுன் மங்கையைப் பொருவுதாய் சிவிகை மேற்பொருந்த.

(௨௩௫)

கொண்டு மூவர்க்குஞ் சேவை செய்தனி கத்திற் கூடி
மண்டு நீர்வளங் கெழுமுசா சார்புறம் வாய்ந்தார்
ஆண்டு தூதரா லறிந்து வேந்தனிகத்தோ டெதிர்த்து
கூண்டு கொண்டடி பணிந்தனன் பூசித்தான் களித்து.

(௨௩௬)

தந்தை தாயண்ணர் சமமையுந் தாழ்த்தன னின்று
முந்து நற்றின் மாதலா னும்முக நோக்க
வந்ததென்னுடை நற்றி மென்றனன் வழுத்தி
மைந்தர் தம்மையோர் சிவிகைமே லேற்றினன் வந்தான்.

(௨௩௭)

சாமரங்கொடு லீனின னகர்வலந் தந்து
காமரங்கனிந் திசைதாப பல்லியங் கறங்கப்
பூமடந்தைநேர் மங்கையர் பொலிவுடன் வாழ்த்த
மாமடங்கலில் கோயிலுட் கொணர்ந்தனன் மகிழ்ந்து.

(௨௩௮)

அயினி நீர்கொடு சுழற்றிப்பின் போர்புறத்தமைத்த
வயினகன்றசிங் காதனமேற்றினன் வைத்து
மையின் மணிக்கலம் பூட்டி நல் வஸ்திரம் வுனைந்து
கையினியற்றின னெண்ணிருமுகமனுங் கனிவாய்.

(௨௩௭)

மறையவர்க்கு நால்வருக்கு மினபோஜனம் வழங்கிக்
குறைவி லுத்தமருண்ட வுணமிசசி லுட்கொண்டு
முறையி னனணனா யிபாகுகதை மொழிந்திடச் செட்டி
நிறையும் யாவருங் கேட்டின மகிழ்ந்தனா நிரம்ப

(௨௩௮)

பின்னா சாமிக் காரதி செய்தபின் பிரசாதம்
நன்னர் யாவர்க்குந் தவவவர் வாய்நதுபோ யினபின்
முன்னோடுதாய் தந்தைகண முகிழ்த்தினி துறங்கு
சொன்ன ராமதாசருந் குபசாமந் தான்றொ குத்தி.

(௨௩௯)

துயிலச்செய்தன னிவ்வகை யொருமதிது ன்னப
பயிலுமற்புத தாசாபாரசதிபன் றின்பபாரசதின
வயினிற் சாந்தவென நறதைபோ டணணாமாதாரை
எயில் சுற்றோங்கிய ஐம்புறச் செய்தியின நெனபு.

(௨௪௦)

எந்தல் கேட்டுடன் வஸ்திர பூண மேமம்
வாய்ந்த நால்வகைச் சேனைமற் றுதியவுழங்கி
நேர்ந்த ஜாம்பெனு மூரைநா கொடையதாய் நரபயி
போந்தமூவர்க்கு மினிதுநன் முகமனும புக்கது.

(௨௪௧)

சூரியாதி பண்டிதரது துணைவியா தமமை
நேரி னோக்கி யாவரு நிகாச கினறிலா நீரோ
பாரினோர் பராந்தருவரைப் பிரகலாதனாமா
சீரின் மேம்படலாகிய திறலனுமாரா.

(௨௪௨)

பெறுசு நீ திகியாகிசீ ரஞ்சனை யெனப்பேர்
மறுவிலாரென ராமதாசனா வயின்வாய்த்தோ
நிறுவி யெவ்வுலகையு முத்தரித தருணிமிததம்
தெறுவி றெவ்வினையு மெனத்துதிபல செபயி.

(௨௪௩)

தீர்க்க வந்தனஞ்செய்தவ ராசிகள் செபப
ஊர்க்கண மேவுற வழிவிட்டு வந்தன னுரவோ
யார்க்குந் தேர்வுற தேகினர் துது வோடியல கான்
சேர்க்குமாதையா பரணங்க ளவ்வயிற் தீர்ந்து.

(௨௪௪)

அரசு வேதியர்க் கருத்துபோ துண்டவந்தணன்மா
விசுமாவுலி யென்னுமூர் மேவும் வெள்ளறிவன்
பரசுமூணனி யுன்பவ னக்கரம் பயிலான்
உரசு காதன்மிக் குள்ளவன் மணம்பெறு வொருவன்.

(௨௪௫)

இம்மண் ணுள்பவன் நனக்குத்தே சிகரென வியைந்தோர்
தம்மிடத்துப தேசம்பெற் றுலது தன்னால்
செழ்வையாகிய போனகஞ் சித்திக்கு மரசன்
மெய்நீமை சேர்நன்பு மேவிப்பொன் னீட்டலு மேவும்.

(௨௪௬)

என்று நிச்சயித் திராமதா சிருப்பிடந்தேடித்
துன்று வோன்புலி கரடிகள் சூழ்வுற நாப்பண்
ஒன்று வோர்தமைக் கண்டன னருகுற வொல்கி
நின்று தூரத்திற் றோத்திரம் பற்பல நிகழ்த்த. (உகக)

செரிந்து தேசிக ரந்தண பயப்படேல் சேர்தி
புரிந்த வென்னுழை யெனவவன் போய்ப்பதம் போற்றத்
பரிந்துசேசிகர் பந்தசென் பகர்தியென்னலுஞ்சீர்
விரிந்த தும்மருள் பெறவிங்கு மேவினே னென்றான். (உஉஉ)

எனலு மென்னரு ளாதுனக் கென்வரு மென்றார்
அனகர் நல்லலு ணுடையா பரணங்களாதி
சனமு தும்மரு டருமியை யின்றியான் றளர்ந்தேன்
தினமு மென்றனை நேசிகர் சிரித்துபதேசம். (உஉஉ)

பெறற்குத் தக்கவ னல்ல னென்றுளங் கொண்டு பெயரத்
துறக்கமற்றவ னீருப தேசஞ்சொல் லீளோல்
இறப்ப னீங்கெனத் தேசிக ரிவன்கொடு மூர்க்கன்
மறத்தி னுவிடைய நீக்கினு நீக்குவான் வல்லே. (உஉஉ)

என்று நிச்சயித் துடனவற் கிதவப தேசம்
ஒன்றல்கி மற்றவன் றுன்னோக்கி யொன்றுநாட்டார்
இன்றுதொட்டவா விகந்தின்ப துன்பங்க ளெகிரந்தால்
நன்றுதீதென நாடுகு துயிர்கட்கு நலனாய். (உஉஉ)

சாது சஜ்ஜனர் தமக்கன்பு செய்து நாடோறும்
போது போதுறு காலத்திற் புனிதரீராடித்
திதுறைய மத்துடன் பதினொரிற் சேர்ந்து
கோது தீர்பிச்சை கொண்டதி லகிதிக்குங் கொடுத்து. (உஉஉ)

அட்டி ராமனைப் பூசித்து நிவேதன மமைத்து
மட்டிலிந்தநன் மந்திரந்தனை மனனஞ் செய்
துட்ட தும்பிடா துண்டுறி லிவ்வுபதேசம்
இட்டமாகிய பலந்தருந் தவிரிலீ யாதால். (உஉஉ)

என நன்றென்றவ னிருப்புழித் தாம்பிச்சை யேற்றுத்
தினமுஞ் செய்முறை செய்துண்டு சேர்ந்த தத்துவுக்கும்
அனகரீந்தன ரன்புட னருந்தின னிருக்க
உனலருந்திறல் வேந்தன் வந்துற்றன னுங்கு. (உஉஉ)

தேசி கோத்தமர் தமதடி பூசித்துத் திருந்து
நேசமோடு கொண்டு வந்த நல்லுண வெலா நிறைக்க
மாசிலாத வருண்டு பின் மிருந்ததை வனத்தில்
மூசுவானரங்களுக் களித்துறு முதல் வனுக்கு. (உஉஉ)

சாமுனட்ட வப்பத்தின் மிச்சிலைத் தரத்தாங்கிக்
கோமுனுண்டு தன்னகர் சென்றான் குருடருள் கொண்டு
போமுன் கண்டங்குத்தங்கிய வேதியன் பொருமி,
காமுன் கண்டதின்றிய வதிசய மென நாடி. (உஉஅ)

உப்பிலப் பத்தின் மிச்சிலா மெச்சிலை யுண்டான்
ஒப்பில் வேந்தனே யென்னில் யாம் பெறுவது முதுவே
தப்பிலாவி வரருளுபதேசந்தான் றருமோ
வைப்பினற் பயனென்றகம் வருந்தினனாகி. (௨௨௧)

மூன்று நாளாணவுறக்க மின்றாயிவண் முயன்றல்
ஊன்று வெம்பசி யாலுயிர்போ மென வுன்னி
ஞான்று தோறுமை யம்புக்கு நலிவுற நம்மால்
என்று முற்று மோவிது தகாதென்று தேசிகர் பால். (௨௨௨)

நின்று நானயலூர் செல நினைக்கின்றே னீவிர்
ஒன்று மிவ்விடத்துற மனமுறுகிலே நென்ன
நன்று நீயெனதுரைப்படி நடத்தி போ வென்றார்
அன்று தேசிகரவன் வணங்கினன் சென்றான கன்று. (௨௨௩)

வேறு

எங்கு நல்லுணவு வாய்க்கு மென விசாரித்துக் கொண்டு
மங்குவான் போகக்கண்ட மற்ற வனவனை நோக்கித்
தங்கு மிவ்வுருள்ளார்க்குத் தலைவன்றன் வீட்டில் ஞானம்
பொங்கு மோர் புருடனுக்குப் போனகம் வழங்கு கின்றான். (௨௨௪)

அவன்மனை தனினீ சென்றாலறு சுவைச்சோறு வாய்க்கும்
தவமறை யவனை சேறி யெனலுமம்மனைக் குட்சாரந்து
பவருற நிறைவதான பந்தியிலிருந்துண்டின்புற்
றிவர் பெரியவனோ வாய்த்த வின்றுதான் சுதின மென்று. (௨௨௫)

இந்த மாபுருடர் தம்பாலினிதுபதேசம் பெற்றால்
எந்த நாளினு நல்லுணவு யிசையு மென்றெண்ணி யாங்கு
வந்த மாபுருடர் தம்மை வணங்கி நன்குபதேசத்தைத்
தந்தருள் செய்தி ரென்றான வருந்தான யாரென்றான். (௨௨௬)

இல்லற மெனக்கின்றிந்த மாவுலியிருப்பதி யானே
நல்ல முதகப்படா மனர பதிதனதாசானால்
சொல்லனாக கிரகம்பெற்றாற் சுவையுணக் கிடைக்குந் துய்த்திங்
கல்லலற் றிருக்கலாமென் றவரனுக் கிரகம் பெற்றேன். (௨௨௭)

வனத்தவ ரிருந்துபிச்சை வாங்கிவந் துப்பிலபம்
கனத்தவெம் பசிதீர்த்தற்குக் கால்வயி றுண்டுகாலம்,
தனைக்கழிக் கின்றாரன்னார் தம்மொடு கூடிவாழ
எனக்கிசை யாமல்யானும் மிடஞ்சர ணடைந்தேனென்றான். (௨௨௮)

என்பதை வினவியந்த யதியிங்க உலகத்துள்ள
மன்பதை தமையீடேற்ற மாருதி யம்சராகி
இன்புசெய் திறைவனுக்கு மெவர்க்குந்தே சிகரானோர்பால்
அன்பனுக் கிரகம்பெற்று மிவன்வினை யழித்ததந்தோ (௨௨௯)

எனநினைந் தவனைநோக்கி யொருவர்பா விதோபதேசம்
தனையடைந் தனைவேறேயோர் தவருப தேசங்கொள்ள
நினைவுற லடாததாகு நினைக்கவ ருபதேசிக்க
அனையுறு தனையேபோற்ற லழிகிதென் றறைந்தா ரன்னான். (௨௩௦)

அவ்வுப தேசந்தன்னுற் பட்டினி கிடக்கலாற்றேன்
செவ்வியீர் நோநன்கு செழுமுப தேசமென்றான்
வெவ்விலை யவனன்னுனைத் தம்வயின் விலக்கவேண்டி
வவ்விய வுபதேசத்தை வழங்கினோர் வயின்வழங்கி (௨௩௯)

வருகவென் றுரைத்தாரந்த மாதவர் மறையோன்கேட்டுப்
பொருவறு ராமதாச ருறைவனம் புருந்துகண்டு
பெருநல் லுணவுநல்கும் பெரியதே சிகளைப் பெற்றேன்
அருளுதும் முபதேசசூக்தக் கொடுவிடை யருளுகென்றான். (௨௪௦)

கேட்டவர் நன்றியிற்றிங் குண்ணப்போற் கிளருஞ்சீடர்
நாட்டகப் பதிவரோவுன் வாயிடை நன்னீர்பெய்து
கூட்டிய புனலைக்கொண்டு கொப்புளித் துமிழ்கவென்றார்
ஊட்டின ஸீஸாவாயிற் கொப்புளித் துடனுமிழ்ந்தான். (௨௪௧)

உமிழ்தலும் பாறையி லவருபதேசஞ்செய்த
அமிழ்சினுஞ் சுவையசான வக்கர மேழுமாலும்
கமழ்தர லாகிக்கண்மேற் காந்தின வெவருங்காண
இமிழ்திரை யுலகத்தின்று மிளியிட்டப் படிசெல்கென்றார். (௨௪௨)

தாசரோ வுகலுங்கேட்டுச் சார்ந்தனன் சாப்பாடிட்ட
பூசுரர் தம்பாளின்று புருந்தன புகன்றன்கேட்டு
மாசில ரந்தோராம தாசர்மந் துபத்தவராயின்
வீதினை யதனையன்றி வேறிலை யெனதகத்தும். (௨௪௩)

குருவுப தேசந்தன்னைக் கொப்புளித் துமிழ்த்தீசா
அருகுறே லகறியென்ன வகத்துற முனிந்தார் பார்ப்பான்
பெருகவும் பயந்துநிலல்லா தகன்றனன் பெயர்ந்துபோனான்
கருதரு ராமதாசர் காட்டிற்சஞ் சரிக்குநாளில் (௨௪௪)

அங்குபண் டரிக்குப்போரும் யாத்தினாக் காரரணமித்
தங்குறப் படாநல்லிடி தழைப்பச்செய் திறங்கியன்று
கங்குலிற் றுகாராம்சாமி கழறபங் கங்களாலே
பொங்குபண் டரியென்றோதும் புரத்தது மகிமையெல்லாம். (௨௪௫)

தாளமிர் தங்கம்வீண தழைப்பக்காற் சதங்கையார்ப்ப
நீளவத் தோடாடிப் பாடினர் நிரம்பக்கண்டு
கேளமை நல்லீர்யாண்டுச் செல்கின்றீ ரொன்றுகேட்ப
மூளருந் தவத்திராம தாசர்தம் முகத்தைநோக்கி. (௨௪௬)

யாங்குபண் டரிக்குச்செல்லும் யாத்தினாக் காரரொன்றார்
ஆங்கவ ரிராமயோகத் தமைந்தன ரிருக்கவந்தோர்
நங்கிவர் பெரியயோகி யொனத்தெளிந் தவர்பால்வந்து
பூங்கழல் வணங்கியைய போதுக வெம்மோடென்றார். (௨௪௭)

பண்டரி புரத்திலெந்கப் பரமனுன் ளான்மற் றன்னான்
தொண்டரி லெவருக்கேது சூழ்ந்தன நென்றார்தாசர்
புண்டலீ கருக்குக்கண்ணன் போந்துநின் றவரோயாதி
கண்டபற் பலருக்கெல்லாங் கருணைகூர்ந் திலங்குகின்றான். (௨௪௮)

ஆதலா னீவீமோம்மோ டடைந்தவன் றினைச்சேவிக்கப்
போதுக வென்றுவேண்டப் புனிதராம் ராமதாசா
சேததன் கேள்வனேயென் குலதெய்வ மவனைத்தீர்ந்தோர்
நாதனி னணுகுருதென் மனமிதற் கெண்ணன் செய்வேன். (௨௪௬)

என்றனர் வினவியாரு மிவர்கருத் திவ்வாரோவென்
றன்றவர் தமைவணங்கி விடைபெற்றா ரகன்றாற்பின்னும்
ஒன்றரி தாசர்நோக்கி யுடன்வரக் கூவத்தாசர்
நன்றவ ணிராமனுண்டே னணுகுவ னும்மோடென்றார். (௨௫௦)

ஐனகிதன் கேள்வனேயவ் விட்டலன் ருனென் றற்றோர்
சொனவுளாக் கிசைவுரூம லிருப்பது கண்டுமுந்நோர்
மனநல முடையகற்பின் மாதர்போன் றவொன் றெண்ணி
நனர்விடை பெற்றுச்சென்றார் நளினைநா யகனதோரந்து (௨௫௧)

தானொரு மறையோனாகித் தாசர்வாழ் சான்றசாரந்தான்
நானநன் கியற்றித்தாச ரடைசுட்டு நவிலிராமன்
போனாகு் செயச்செய்துண்ணும் போதுவே தியனைக்கண்
தேனலர் போதுபோலுஞ் சேவடி. களைச்சேவித்து (௨௫௨)

இப்பிர சாதந்தனை யினிதுச் ருண்பிராகில்
ஒப்பிலாச் சனகிகேள்வர்க் குவப்பதா மென்றுவேண்ட
அப்பிரா மணன்கேட்டுக்கா னடைந்ததிங் கிதற்கேயென்று
மைப்பிர ளயத்தின்மூழ்கி நனைந்தவன் திரத்தினோடே (௨௫௩)

பன்னிரு நாமஞ்சாத்திப் பலாசிலை களைத்தெத்துக்கொண்
டன்னவர் தம்பாலைவக வடைதந்து மிசையுமென்றார்
சொன்னவர் முன்பேகண்ணன் சுரமு திலுநன்றார்
தென்னவுண் டிராமதாசர் தம்மைப்பார்த் தியம்புகின்றான். (௨௫௪)

பட்டினி பன்னாற்றேன் பசிடெறப படைத்தீ ரப்பம்.
முட்டிலை யெனத்தாசர்க்கு முகமனன் குளைத்திருக்கக்.
கிட்டிய நீர்யாண்டுச்செல கின்றனிரிருப்ப தியாண்டு
மட்டினும் பெயரோதென்ன மறையவன் வருத்துகின்றான். (௨௫௫)

பண்டரி புரத்திற்பன்னாட் பயிலுவேன் குடும்பத்தோடும்
எண்டரு மெனக்குநாமம் விட்டல படவே யென்பார்
தொண்டரா யாத்தினாக்குத் தொகுமவர்க் கெதிரிலவந்து
கண்டவர் தமைக்கூய்ச் செல்வான் கடுகுவன் வருடந் தோறும். (௨௫௬)

ஆடிமா தத்திலேகா தசிமீ பித்ததாலே
நாடினன் வருவோர்கூவ நணுகின னணுகநீரும்
கூடியென் னுடனேவாரு மென்னக்கா குத்தாசர்
தேடி.லன் ராமன்றனை யன்றிவே ரொருதெய்வத்தை (௨௫௭)

நானினிது வந்துகாண ராமனங் கிருந்துசேவை
தானினி துதவுவானேற் சார்குவெ னும்மோடென்றார்
தேனினி தொழுகுங் குல்லைத் தெரியலான் றன்பாலுள்ளான்
மாணினி தார்வோனீன்ற மகனுமக் கிராமன் றன்னை (௨௫௮)

கூட்டுவான் வருகிறென்று கழறினன் மறையோனார்
கூட்டுள் மகிழ்ச்சி ராமதாசர் தத்துடனேகூட்ட
வேட்டிடன் வரமர் தகத்தில் விண்மிட்பெய்துகேராய்த்
தாட்டுணை களின்முட்டைக் கத்தாசர்தீர்த் தளர்வுறாமல்.

(உருக)

மறையவன் முட்களெல்லாந் தன்கையால் வாங்கி
கருவையான் முன்றை செல்லக் கன்றுபின் ரெட்டருமாபொல்
நிறுதவர் தொடர்ந்தார் கெடிதுபோய்ப் பண்டரிக்கு
முறைமுறை வருவோடே கூட்டியுட்போதமுட்டி.

(உருக)

இன்னியிங் கெய்துவோரை யழைப்பினர் வருவொன்று
பன்னியம் மறையோனேகப் பாண்டிர்க்கன்றன்
பின்னிய கிரங்கண்டு மிட்புயன் னந்தங்கொன்றி
பொன்னியன் மாபிஹைப் புட்டித்தனர் போரும்போ.

(உருக)

பல்லியமுழங்க கோது பரவினராமப்பரடி
எல்லியலன்பர் கூட்டமான நீதவசமெய்தி
புல்லுவர் தொழு ராகி யொருவர்க்கங் கொருவர்போற்றம்
நல்லியத் செய்கை யெல்லா நபத்தவர் வியந்துசொல்வார்.

(உருக)

கன்னவா நவசமாந் தலமிக் கோயில்பே
முன்னாய நெஞ்சங் கண்டகின் மெனமுங் குளி
பன்னகவெரிடம் பதவிடைந் துபன்னித்தோர்
நன்னரங்கமரு மாஞ்சனே யரை நன்னகண்டார்.

(உருக)

கண்டடி தொழுது போற்றிக் காஞ்சுந்தகன் புசானார்
எண்டருமு மகிராமெனங்குள னியழ்பு கென்றார்
பண்டய துவாபராந்தத் திடை பசுந்துள வக்கண்ணன்
கொண்டல் போனிதத் திராமன்ற நெனக்குறிக்கச் செய்தான்.

(உருக)

அன்று தொட்டின்று காறும் பேதமாய் வணங்கு கிற்போன்
நன்று செய்கண்ணனே யிவ்விட்டலனும் கொண்டான்
தொன்றுறு ராமனே கண்ணன் பதத்தொழுதி யென்றார்
முன்றுறு மருத்தின் மைந்தர் முயங்கினரழைத்துச் சென்றார்.

(உருக)

மாருதியுடனே சென்று வளரொளி விமானத்துள்ளே
சுருத யிசை நின்ற விட்டல நிமலன்றன்னைச்
சுருதப்பணிந்து நின்ற நெகரகுலத்திராமா
ஏருது ஜனகிகேள் வாவெனப்பல புகழ்ந்து போற்றி.

(உருக)

நின்ன திராமருபம் யான்கண்டு நினைந்து போற்ற
நன்னரிங்கருள் செய்கென்ன நயந்தருள் பாண்டிங்கன்
தன்னருட்டம்பியோய் ஜனகியுத்தானுமாக
முன்னர் நின்றிலங்கித்தாசர் தமையுற முயங்கல் செய்தான்.

(உருக)

முன்பஞ்சவழியிற்கண்ட முறைகண்டு தொழுது போற்ற
அன்பாஞ்சலிக்குக் கண்ணன்வவகையான தேர்ந்து
பின்பங்குச்சாரந்த தொண்டர் தாசரைப் பெரிதுபெணி
இன்பஞ் செய்திராமன்றனைக் கண்ணனுயியற்று சென்றார்

(உருக)

சூறவிலாவன்ப ரெல்லாங் கூடினர் வேண்டு கின்ற
முறை நிலாவுதியிராமா வெனத்துதி மொழிந்து போற்ற
நிறைகுலாந்தாசரேத்து நிலைப்படி நிலாவி நின்றான்
மறை யெலாந்துணிந்து போற்ற வயங்குறு பாண்டரங்கன். (௨௬௬)

கண்டு தொண்டர் யாருங்காலிடைப் பணிந்திராம
தொண்டரைப் பலவாறாகத் துதித்தவர் செங்கை தங்கைக்
கொண்டனரரிதன்னும் கோஷஞ் செய்தவரோடந்தப்
பண்டரி நகரைச்சூழ்ந்து வலம் வரும்பரிசு பார்த்தோர். (௨௭௦)

பரவசராகிக் கூத்துப்பயில்வதும் பரமனும்
திரமுறப் புகல்வதுங் கண்டுளந்தனிற் செறிந்தானந்தம்
விரவுறு ராமதாசர் விழிகணீர்த்தம பவிம்மிக்
கரதலந்தானங் கொட்டப்பாடினர் களித்து வந்தார். (௨௭௧)

கருடகம் பத்திற் சார்ந்து கண்ணற்காரகியுஞ் செய்து
தெருடரு தீர்த்தமான சந்திரபாகை சேர்ந்து.
புருடரிற் சிறந்தநாம தேவர்தாம் புளினத்துடு.
மருள் கெடப்பாடு நாம கீர்த்தனவகைகள் கேட்டு. (௨௭௨)

இரவொரு மூன்று ஜாமத்தளவு மின்புற்றிருந்து
பரம னுள்ளுவப்பதாச வாரதி பரிவிற் செய்து
வரபிரசாத நல்க வாங்கினர் மறுதினத்தில்
தரமிரு தாசொல்லாந் தாசனாப் பணிந்து போற்றி. (௨௭௩)

இன்றிராக் கதைநீர் செய்ய வேண்டு மென்றி ரந்துகூற
ஒன்றிய ராமதாச ருறுசிறு வயதிலேயான்
துன்றிய வனத்திற் சேர்ந்து ராமநாமங்கள் சொல்லி
நன்றினி திருந்தேன்றனை நாமகீர்த்தனஞ் செய்கென்றால். (௨௭௪)

தாளம் யாழிசை யிராகஞ் சார்வுறப் பாடத்தக்க
ஆளலே நென்ற ரன்பர் யாவருமவரை நோக்கி
நீளராமனுக் கன்புற்றீர் நீர்சொன்னபடியே கேட்டான்
நாளநன்க மலம்போலு நயனங்கொள் பாண்டரங்கன். (௨௭௫)

இப்படி மகிமை யேய்ந்த நீரினி தெவ்வாறாகச்
செப்பினு மெமக்கானந்தஞ் செறிவதாம் பகர்கென்றன்னார்
ஒப்புறப் பணிந்துபோற்ற வுவந்துடன் ராமதாசர்,
மைப்புயல் போலுமேனி ராமனை மனத்திற் கொண்டு. (௨௭௬)

விட்ட லன்றனை நோக்கி விதவிதமாகப் போற்றி
மட்டறு கதை செய்தியார்க்கு மாதவ னுமந்தானே
இட்ட தாரகமா மென்னவியம்பி நிச்சயிக்கக் கேட்டோர்
உட்டழை வாகிக்கண்ணற் காரதி வுவப்பச் செய்தார். (௨௭௭)

வேறு.

மறுதினத் தன்மதி நிறைவாந்திதி
பெறுத லாலன்று பாண்டரங்கப்பிரான்
செறிமணிச் சுடர்த்தேரி லெழச்செய்து
செறிதரும் பல்வியங்க னெருங்கவே. (௨௭௮)

பரவுகின்ற கோபால காலா வெணும்
தரம தாமுற்சவஞ் செயச் சார்ந்தனர்
விரவுகின்ற கோபால புரம் விராய்
அரவ நீடுறப பாடின ராடினர்.

(உ௭௧)

கண்ண னுடுறு கந்துகந்தும் பிகோல்
நண்ணு கோணங்கி கொம்மியென நவில்
வண்ண நல்விளை யாட்டின் வகைசெய்து
வெண்ணெய் நெற்பொரியோடு நிவேதித்தார்.

(உ௮௦)

நிம்பராஜ ருள் பிரசாதீ
டம்பரத்த ரடைந்து மனிதராய்
இம்பர் சிந்தின கண்டெடுத்துக் கொள
நம்பியாவரு நன்கினி துண்டனர்.

(உ௮௧)

உண்டபின்பு கண்ணன் னுடனோங்கு சீர்
மண்டு கீர்த்தனம் பாடிவழி யுறிஇக்
கண்ட நெய்த யிர்பார் கலங்கோல் பொத்துக்
கொண்டருந்தி நின்றாடினர் கூடினார்.

(உ௮௨)

இன்னும் பல்விளை யாடலொ டெய்தினார்
மன்னும் பண்டரி வந்தருட் கண்ணனை
மின்னும் கோயில் விளங்க விருத்தினார்
துன்னுந் தம்வயின் யாவருந் துன்னினார்.

(உ௮௩)

கோயி லர்ச்சகர் கொண்டக தவிரா
வாயின் மூடிமனை புகலானபின்
தாயிலன் புறுதாச ரகிக்கன்பு
மேயினார் நல்விடை பெறவேண்டினார்.

(உ௮௪)

கண்ணன் கோயிற் கதவரு குற்றனர்
திண்ண மேய்கதவந் திறப்புற்றதாய்
நண்ணவுட் புகுந் தாயிரநா மன்றன்
வண்ணமா மலர்ப்பாதம் வணங்கினார்.

(உ௮௫)

தீர்த்தன்னாளிற் சிரம்வைத்துப் பல்படி
ஏத்திராத வெனைத் தினங்காண்குரூன்
ஆய்த்துப் பின்றிய யருஞ்சிவாஜியாம்
பார்த்தி பன்னவன் பக்கல் புகும்படி

உ௮௬)

எனக்கு நல்விடை யீகென வேண்டினார்
புனக் கொழுந்துள வோனருள் பொங்கிநீ
வனக்க ணீங்கியென்பால் வரலென் நென்றான்
உனக்கென் பாலரு னுற்றவன்றா மென்றார்.

(உ௮௭)

பின்னையும் பெருமானை வணங்கினார்
என்னைநீ பிரியாமலி ருந்தருள்
துன்ன வேண்டு மென்றார் சொலத்தோர் மிலான்
நின்னை யோர்கண் நீங்கிலன் யானென்றான்.

(உ௮௮)

ஸ்ரீபக்தலீலாமர்தம்.

நாதனேத நலங்கினா சாமணாப
பாதமன பிறபணிந்து விடைபெற்ற
நீதமேய் தததுடன் புரநீள வலம
ஆதனசெயதரி நாமமயாந் தீரா

(205)

போதுவார நரசிங்க புரநீளடை
காதலா நொடி றங்கிக் கம நரச
திதுதோ பிசசைசெய்து சதடடை
ஒதிமாமனை யுண்பிததுண போதிமே

(206)

விட்டலன் நொருநேதய னங்கி
தொட்டரும் பசிபுறனுன் யானை
அட்டரும் பித்தமக்க மைநொரு
இட்டம் யாதெனறியம் பின் சாதே

(207)

தவிடுகொண் ணைம பதந் தீரா
கிவிட நீருசு உப பிசிடசு
அவிடந் சச்சுருத் தீரு மடம
உவிடமாதரு மாதருத்

(208)

இன்ற செய்யுந் கருசொ ரிப
நனொ பிறை நாம மய
அனறுகொயி மமா சரி உத
துனறுகொமயிமுமபம்

(209)

மங்களுத் தீருமதய் தீரும
தருகரும் பிசசைசெய்து சம
அங்க ணீங்கிமுத் தீரு மாதரு
பொங்கு தீருமய தீரும

(210)

அரசனான சிவாஜிய தீரும
விரசினான கிழமே விசசனத் தீரு
பரசசொன பரிசுதய் தீரு ம
புரச நாததனன பரிசுத் தீரு

(211)

எனனைக் கருமேய் தீரு ம
முனைசொய் தீரு மாதரு
சனனப தீருமதய் தீரு ம
பொனனா தீருமதய் தீரு ம

(212)

பிசானன் தீரு மாதரு
பனனருங் குரு பரிசுதய் தீரு
அன்ன முண்டத் தீரு ம
உன்னருங் தீரு மாதரு

(213)

அனவில தீரு மாதரு
உனநராதிபா தமநம் தீரு ம
அனமெ லாககெத் தீரு ம
இனரும் விககிரசுங் தீரு ம

(214)

களைக் கொலசெய்து தொழங்குல
மாக்களைக் கடிந்தின் னலிவாட்டியே
பூக்களைச் சொரிந்தே புனிதந்தரு
காக்களைச் செறிகண்ணன்தி வந்தான்.

(உகக)

வந்துதீர்த்திறங்கின் னைவகுபோ
சுந்தரவந்தன லீகத்தலைமான்
புதுமையுடிக் காளியைட போன் புது
தந்து மற்றதிற சாயகம் வீசினான்.

(கா)

வீசிநூன் பயில்கின் றதை மெய்யுணர்
சேசிகோத்தமர் கண்டவன் முன்சென்று
பிசிலீழுக நேருற வெய்சலிந்
சேசிதந்த சென்றெண்ணல் யேவினை.

(காக)

வீசித்துப் பாய்ந்துயின் பற்றன் மிகப்பெரி
சுந்தரவீர வென்றபுது சேட்டவன்
சொந்தவம் ஸப்தசொடர்ந்து பின்பற்றுறக்
கடுத்தல் யார்க்கு மொண்ணாது நீர்காணவே.

(காஉ)

எங்கின்றேனம் பின்புற்று மென்றான்
செய்கென்றா ருடனெய்த லிழுவம்
செய்கொண்டார் பின்பு டுந்த கிப்பினின்
மெய்கண்டான் விபந்தாண்டி வீழ்த்தவன்.

(காக)

பூவிலே யாவதார புருடனே.
ஆவிர் நீரிந்து விற்பக் காமென்றான்
சாவிலன் பாவன் னைத்தனுகொடு
வீவினாரகளை மொட்டி பித்தகனை.

(காச)

எவிமுற்றந்து வார மியற்றினர்
மேவிநின்றவன் கண்டு விரப்பெய்தி
சாவின் முடைத்தானையும் வேற்றினும்
பிதவினெரிவரோரம் பிற்ப்புகே.

(காரு)

எனநடுங்கினனெத்தினன் பன்முறை
தனது தானையுட் சார்ந்து தராபுடிக்
கனகர் செய்கையழியித்து வேந்தமு
யினாரும் புகிக்கெய்தினனுத்தமர்.

(காஅ)

அங்கு நீங்கினர் சாம்பளகடெ னப
பொங்கு மூற்ற புருந்தன்றி ராத்திரி
சங்கிராம கதைசெயச் சார்ந்துகேட்
டெங்கு மில்லதொ மற்றதமீதெழு.

(காஎ)

அவசராயினர் யாவரு நேரிலாத
தவரிடத்துப் தேசந்தனைப்பெற
இவறினார்களர் சேவைக்கிசந்துடன்
பவரினார்களர் பற்றதூற் றுக்கெலாம்.

(காஅ)

எண்ணமுற் றவினிதி னியற்றினார்
நண்ணினார்சஹ பூரிலந் நாட்கதை
பண்ணினாரங்குப் பார்த்தவர் யாவரும்
உண்ணிலாவினா னனந்த மூறவே.

(நாகு)

தேசபாண்டி. சிறுவியக் காபாயி
தாசர் தாளிற் பணிந்தெனக்குததக்
நேசநல்லுப தேசநிரப்புகென்
ரூசகன்றுவி னாவவறிந்தவர்.

(நாய)

அடைவிலேயுப தேசமருளித்தம
முடையசாயித்தி யங்களுலாமுவள
இடைவிரா வநன் கீந்து பாராயணம
தடையி லாதென்றுஞ் செய்கெனசகாறறினார்.

(நாகு)

அன்னகன்னித னன்பினுக் காய வண
பன்னினாசில நாளமற்றவருடன
துன்னினா ரங்குநங்கிச சராபுர
மென்னுமூரவா சீடாகள யாவரும்

(நாகு)

தேடிவந்து தெளிந்து கலந்தனா
கூடவூழிற் குலக ருணிகன்றன
ஈழன் மக்கடத் தோபாவென்றும் புகழ்ப
பாடி லம்பாஜி பண்டிதனென்றுமே.

(நாகு)

இருவர் தாமுண்டவ ரிலினையவன
பெருகுசித்தப பிரமைகொண டானது
கருக நீன்பரி காரங்கடாயதந்தை
தருதல் செய்துந் திராதவன் ருனரோ.

(நாகு)

மணமு மின்றுற மற்றவன் ருய்தந்தை
அணவும் ராமன்ற னன்பர் பெருமைகேட்
டுணர்வின் மிக்கவர் பாதத் துறுத்தினுல
புணருந் தீதற்றுப போமென வெண்ணியே.

(நாகு)

ராமதாசர் நலங்கிளா சேவடிப
பூமலாந்திடச சென்னி பொருத்தியே
யாமளித்த மக்கட்கு ளினையவ
னோமனத்துப் பிரமைப னுளுற்றான்.

(நாகு)

ஏதுசெய்துமி கந்தில தன்னதத
திது தீர்த்தருள் செய்யுமென் றேததினா
ஆது கேட்டபங் கங்க ளொராரிலக
கோது தீர்த்துக் கொடுத்தனா பேரருள்.

(நாகு)

அவ்வம்பாஜி யறிவுமிக காங்கவர்
எவ்வந் தீர்மலர்ச் சேவடி கண்டெழிற்
பவ்வுங்கண்டப யோததி போலுளம்
கவ்வன்பாகிக கலந்தக லேனென்றான்.

(நாகு)

சமர்த்த ராமதாசசுவாமிகள்சரித்திரம்.

கண்டொய்தந்தை காகுத்தன் ஸூர்பால்
அண்டுநீ யென்றவ ரிடையொப்புவித்
துண்டுநன்மையென் றுள்ளுவந் தேகினார்
தொண்டுசெய்து தொழுதிருந் தான்மைந்தன்.

(௩௧௧)

பத்தி ஞானவி ராகம்பல் கிக்கருத்
துத்தியானத் தரியுறவோங்கருள்
சித்தியாகி மகாமதியாய்த்திறற்
சத்தியேய்குரு தாளிணை நீங்கலான்.

(௩௨௦)

தாசராற்புரி கீர்த்தனந்தா மெலாம்
நேசமாய் மனனுஞ்செய்து நித்தமும்
ஆசகன்ற கதைகளு மாற்றல்கண்
டேசகன்ற குருமகிழ் வெய்தினார்.

(௩௨௧)

பேசுதாசரைப் பேணி நன்கெய்தினார்
பூசுரேசரும் போற்றுங்கோ சாமிகள்
வாசுதேவரனந்தர் வளர்புகழ்
மூசுமேருத்தவர் முதிர் மாதவர்.

(௩௨௨)

ஐவராதியனேகர் நன்கெய்தினார்
எய்து காலத்தக்கா பாயியை யெழிற்
றெய்வ நாயகன்ஸூரர் செவேகண்டு
மெய்விராவவங்கொன்று விளம்புவார்.

(௩௨௩)

கல்லு முள்ளுங்கடுக்கக் கரடியும்
புல்லு மாவும் பொருந்துழிக் கேருவேன்
ஒல்லு மோவுடனீவரற் குன்றனார்
செல்லு கென்றனர் செல்வியெதிர் சொல்வார்.

(௩௨௪)

வித்தமாவி விளங்குடன் மூன்றையும்
தத்தஞ்செய்தும் வயின்சர ணெய்தினேன்.
அத்தஞ்சேரினு நும்மைய கல்கிலேன்
உத்தமக்குரு வேயென வுத்தமர்.

(௩௨௫)

அவளுளக்கருத் தாய்ந்துகொண் டாங்குநேர்
தவவிலாதபல் சீடருந் தாம்வரக்
குவடுநீமோர் குன்றடைந் தாருந்
இவர்தஞ் சீடனா யங்கொளந் கெய்தினார்.

(௩௨௬)

சிலிரிருந்தனர் தேசிகர் சேவையில்
அலர்வனத்தின்மிக் காழமு டையதாய்க்
குலவுமோர்துர வுற்றது கொள்கரை
பலவிருக்கம் பரந்துதுழைத்துள

(௩௨௭)

அம்மரங்களி னூர்த்தவி லைகடாம்
பம்மநாளும் பழுத்துதிர்ந் துற்றீர்
செம்மலாற்புனற் சீர்கெட்ட தென்றவை
தம்மைநீக்கவெண் ணிக்கரை சார்ந்தனர்.

(௩௨௮)

சார்ந்திருந்துதஞ் சீடனா தாமழைத்
தார்ந்தபன்மரத் தாரிலை யாவுநீர்
சேர்ந்துதீர்ந்து புனல்செடச் செயதனை
நூர்ந்துநீரிதொழிமினெனச் சொனார் (கஉச)

கேட்டசீடர் கிணற்றின் மிசைக்கிளை
நீட்டமாகி கிமிர்ந்துன தன்னதை
நாட்டடிக்கண ருக்கின்ம ிசுதம
நாட்டமர்ந்த குருதலை மன்னுறும். (கஉ௪)

துனிகழிக்கி னுடங்குங்கி னையுடன
இனியநீர்த்துர வில்விழு வோமெவச
தனிதனிக்கருத் திற்கொடு தாழந்தன
நனியிருப்புழி நண்ணினை ஓராசெனவே (கஉ௫)

தருவடிக்க ணிருந்துதந் தேசிகா
அருளுமேவ லையாற்றுகில் லாபனைய
மருவிநின்றவர் வந்தவா தகரணி
வெருவிலாதவம் பாஜிவி எம்புவான. (கஉ௬)

ஏவுமேவ லிய ிதபான் ஓழினைச
மேவமாதவினை நிமய்யுணர் வீரபுனல்
நீவிராட வெழுமென நினைமல
தாவுமிக்கிளை தன்னைத்து ணிசுநயின. (கஉ௭)

ஆடுவேன்புன லன்றிமற் றுடவேன
கோடுதன்னைக் குறைசெனக் கூறுவே
நீடுகூர்நவி யங்கொடு ந்ணமரத்
தோடுறுங்கிளை யுற்றவம பாஜியுற (கஉ௮)

சாமிகீர்தருத் தன்னடி விட்டயால்
போமின் வெட்டுங் கிளைபொருந் தாதென
யாமிங்கன்றி யயற்செல்கி லோங்கிளை
னாமிடத்துற்று மாற்றுதி யென்றனை. (கஉ௯)

என்றதேகிக லோவ யற்றுவான
சென்றுநீன்கிளை சேர்ந்தடி யையத்தெதத
துன்றுமக்கிளை யோடுது ரவிடை
ஒன்றுநீரு ளழுந்தறுற் றுனனோ. (கஉ௯)

விழ்தல்கண்டு வெருவியா ஹாவெனச
சூழ்தலாகிய சீடர்து ளங்கிலா
ஆழ்தரும்புன லாடிய தேசிகா
தாழ்தரும்புடை தாம்வந்து சார்ந்தனா (கஉ௯)

அக்காபாயி யமுதிடு கென்றனர்
மிக்கார்கூவ வினாந்துவந் தையோ
புக்காணுழ்கிணற் றென்றுதும் புந்துயள்
இக்கா லத்தொன்று மெனவை யி மொவ்வன்ன (கஉ௯)

என்னுளந்துயர் கொண்டுகிங் கென்றனள்
சொன்ன தோர்ந்து துளக்கமி றேசிகர்
அன்னவன்றினத் தொட்டுணக் காவதென்
பொன்னையுணக் கேன்றுயர் போக்கென்றார்.

(௩௩௯)

என்னலுமொன்றி யம்பலன் போனகம்
நன்னா நல்கவெல் லாரொடு நன்குண்ட
பின்னாவுந்து சிவாஜிபெருந் தகை
மன்னுசேசிகர் பாதம்வ ணங்கினான்.

(௩௪௦)

வணங்கினோனக்கா பாயிற் தனத்தை
இணங்குகோக்க முகமிறல் குற்றதை
நிணங்கொள் வேலவன் கண்கிரி கழந்ததென்
குணங்கொள் பைந்தொடி கூறுகென் குணனோ.

(௩௪௧)

நங்கைமுன்னர் நடந்தவெ லாஞ்சொலங்
சங்கைகொண் டரசன் சற்குரு வின்பால்
அங்நைகூப்பிவி னாவவச்சங்கொடு
பொங்கைமனாகர் போயினன் போற்றியே

(௩௪௨)

ராதுதேர்ந்தய லூரின மெய்கியித்
திதுசெய்த வரைத்திறல் வேந்தனை
யாதுஞ்செய்கில னாய்த்தன்பதிபுகும்
போதுநாஞ்செய்வ தேதென்று பொங்கிலூர்.

(௩௪௩)

துரவின் மூழ்கினர் சோதிக்கக்கண்டிலர்
பாவம்பாஜியைப் பாரிடந்தின்றதோ
விரவு பொந்து விழுங்கிய தோசல
சரதுகர்ந்தன வோவென்று தாஞ்சென்றார்.

(௩௪௪)

தரசர்பின் புத்ததாசரோ டேகினார்
மூசவேறொரு மொய்பொழி லாறுநாள்
வாசமங்குவ திந்துபின் வந்தனர்
நேசனெயதுந் துரவிடை நேரவே.

(௩௪௫)

ஐயம்பெற்றுவந் தோரட்டுப் போனகம்
செய்ய நீளிலை சேர்த்தன மவ்வயின்
மையல் யானைச் சிவாஜியும் வந்தனன்
மெய்யர் பாதம் விரும்பித் தொழுதனன்.

(௩௪௬)

கண்டு நீயு முண்காட்டெங்கள் மாட்டென்று
விண்டுதாசர் விளம்பவங் வேந்தனும்
மண்டு பந்தியில் வைகினன் பேரருள்
கொண்டு கூயினர் கூவத்தம் பாஜியை

(௩௪௭)

ஏனென்றான வனைக்கல்யாண நீ
தானியைந்தனை யோவெனத் தம்மரு
னானமைந்துள னன்னபடி யென்றான்
வாநயந் தெம்வயி னெழுந்தென்றனர்.

(௩௪௮)

கிணறு நீங்கிக் கிளர்குரு சாமிதன்
புணரும் பொன்னடி புக்ருவணங்கினான்
அணவி யாருமதி சயித்தேத்தினார்
உணவு கூர்மகிழ் வோடினி துண்டனர்.

(1898)

வேணவாவினை மெய்க்குரு நீகலி
யாணமா வென்றறைந்த மொழிப்படி
வணதேய் கலியாண கோசாமியென்
முணமோ டழைத்தார்க் கெல்லாருமே.

(1899)

வேறு.

அன்னபோ தாண்டுச் சிவாஜி ராஜனும்தான்
தன்னருட் குருவினை நாடிச் சார்ந்தனன்
பன்னிய பழம்படி பரிந்து பூசித்து
மன்ன மாங்கனி நிவேதனம் வருத்தனன்.

(1899)

அக்கனி களையினி தியார்க்கு ஸ்ரீபயின்
றக்க தென்றருந் தினர்தாமுந் தாசராய்த்
தொக்குளோர் முகங்களை நோக்கிச் சோர்வின
திக்கடை யர சியானி யற்றவெண்ணினேனே

(1899)

ஆதலா லிருந்தா சியற்ற வாதனம
மேதக வியற்றுமி னெனவி ன்ருவினோ
மாதக வுறவவண் மண்ணிற் செய்துந்
நாதலா யதன்மிசை நலத்திருத்தினா.

(1899)

அட்ட மந்திரிகளு மமைந்து சூழ்தரத்
தட்டறச் சதுரங்க தளமுந்தம் முளே
ஒட்டுற நியமித்தங் கொல்க நீன்கொடி
கட்டினர் மாருதி கவினத்திட்டியே.

(1899)

அரசனா லாங்கலங் காரம் யாவையும்
விரசுற நிகழ்வித்து விமலா முன்னதாய்ப்
பரசுக் காபாயியைப் பரிந்து கீர்த்தனம்
உணர்செயவு னுற்றிப்பின் வேணுபாயியும்.

(1899)

கதைசெயப் புரிந்துபின் கலந்தெல்லோர்களும்
இதையமொத்தரி திருநாம மேத்தினார்
அதையுணர் வுற்ற சிவாஜி ராஜன்மற்
றெதையு மோர்கிலன் பரவசம தெய்தினான்.

(1899)

இருதின நினைவிலா திருத்த லோர்ந்துதா
சுருமிவ னினைவின்றித் தங்குவா னெனில்
மருவா செங்ஙனம் வழங்கு விப்பதென்
றருளுட னுள்ளத்தி லமைய வெண்ணினார்.

(1899)

தாவருதாச போதக் கிரந்தமொன்
ருவலீற் செய்யும் படிக்காரம் பித்ததை
மேவுகல் பாண கோசாமி வேண்டியங்
கோவற வெழுதவன்று தயந்தொட்டோ.

(1899)

மறுகினு முகய மாவதற்கு முன்னர்
கிறுதிய தாயகி லேந்தனீ திதான்
உறுவதேழ்த சுகமு முதலி மன்னவன்
நிறுவற வுன்னதகி னிட பித்தாரரோ.

(௩௫௧)

அரசன் பாராயணஞ் செய்ய லானபின்
புறாதபத்தெளிவு கூட்புந்தி பெற்றனன்
வரமரு டாசர்பின் மாறன் கீர்த்தனம்
திரமிகச் செய்து கொண்டரசுஞ் செய்தனர்.

(௩௬௦)

அரச னாயருள் வினையாட லாடி னார்
சுரையறு வேதியர்களுக்குப் போஜனம்
தரமுடன் சமைத்துப் பன்னிரண்டு வற்சரம்
விரசற லாகவோதினத்தில் வேந்தனை.

(௩௬௧)

பார்த்து னூர்க்கே கெண்பபணித்தி ராமென
வாய்த்துள வருடங்கட மில்வ குத்துள
சீர்த்தியின் மிசுகுருக்கை செவ்வையின்
சீர்த்தபஞ்சகா ணமு நிரம்பவே.

(௩௬௨)

அமைம நாசலோசம் ராமாயணம் பெறச்
கமைபெறுகாலம்ற் கருளியேறெரு
வெமைதரு காணகமே வக்காவலன்
செமையுறு நகரிடைச சென்றிருந்தனன்.

(௩௬௩)

ஆரியர் தருமவையனைத்து நாடொறும்
பீரியதென்று பாராயணஞ்செய்து
காரினிதுறவரு நாளின் மன்னவன்
சாரியல் புராணம் வாசிக்கச் சார்பவன்.

(௩௬௪)

வடமொழி வல்ல காகாவென் பண்டிதன்
அடலரசன் செய் பாராயணத்திலே
புடமிக நெடுவிரோதஞ் செய்தீமையன்
மடனறு தாசரைப் பழித்து வாய்ந்துளான்.

(௩௬௫)

அவன வாழாபுறலான நாளிலே
புவனியாளரசனிற் போந்திராமதா
சுவமையில் கீர்த்தன முரைத்து நிற்புழி
நவமிகப் பண்டிதன் கேட்டு நாடியே.

(௩௬௬)

பரமவானந்தம் பரவப் பாராததலும
வரமிகு தாசர் மாருதியின் வாய்ந்தனர்
அரசவைதனிலகி சயித்துப் பண்டிதன்
கமமுறக்கு வித்தவர் காலில் வீழ்ந்தனன்.

(௩௬௭)

விழுந்தவனெழுந்து சற்குருவை மெய்மையாய்
மொழிந்தனன் பலதுதி மொழியத்தாசரும்
அழுந்துறப் புல்லியாறகி செய்தார் மலர்ச்
செழுந்திரு நாதனுக்கன்பு சேரவே.

(௩௬௮)

தேவினுக்கமை பிரசாதஞ் சோநதொ
யாவரும் பெறவினி தருளி வேந்தனாக
கோவறு மாசிகளுரைத்தப டன்பொரு
மாவியல் காணசமுவினாறோ

(35)

வேறு

பின்பிராமதாசரன்பு பெற்ற சீட யாரொடும்
அன்பினராம நாம நனகறைந்து சொண்டு சாம்பலாச
டென்புரங்கலந்தோ சாரிருக்கும் வெறப் லேறின
இன்பொடங்க காமமொன்றி யுற்றினாரிருச்சே

(36)

மலையின மீதிலந்த மாமடஞ்சிறந்த லைகிய
துலையிலாமலினனு மங்கணுற்றி ராமகாச டி
குலையிலாச ஹாபுனொனு மூககந்து குறைவி
நிலையதாக நீடு மாஞ்சனே யரைப்பமாவின்

(37)

பகவில ராமபூனை செயது பாடிதாச போரமொ
றிகவின்ன கிராதம் யாரு மிடைபுற்று வினவுமா
தகவினா கலயாணசாமி தான பழக்க டாடொறுய
புகலவதான கவியினப்பு பொங்கியுயரசோ டேகிய

(38)

தாசா முனபுகை சுவிதது நின்ற சாமிசாசனே ந
பாசநீள குடுமபவாழவு பற்ற நாளானைத்துளேன
நேசமின்றி நீக்கினது நீங்கு மு மனீடுகி
லேசம் யானகன்று நனை ம பெய்த நீ பெய்கென ரொ

(39)

என்று தாளமவனை நோக்கி யெகிர சொலாதிராம
சன்று நீடு சீடரோடு மந கோடி வியன புற
சென்று தங்கியுடனடை சவவன முகாடுருமப் டன
கொன்று நீள விராடமோடு குருவரைக குடியினு

(40)

உறுகுடுமபவிடா கடத்தியெனவுரைக கவுற்றவன
மறவினா சொல்கின்ற தெந்தவழியதேனு மருவுவேன
சிறமையே யெனச்சொலக சொரித்துதேகி கோதசம்
குறுகியிம மரத்திலேறி வாவிமேவு கொம்பே

(41)

வருதியெனன வவனவாறு மரமிவாது வந்தனன்
வெருவலோடு சொனனகொம்பின மீதுகண்டு பெய்ச்
இருபதங்க ணலநீள விடுகியெ னறு கூறினா
மருவவனகை கோடுகொண்ட காலகணு வ வாவிமேல

(42)

தூங்கராம தாசாகண்டு சொடுனைத தொடாநததோ
ஒங்குகோடு நீதொடாந கு ளாயகொலென்ன வுற்றவன
தூங்குகோடு தனையே தொடாநதுசாராது னேனென
நீங்குகின்றி லாயகுடுமப நீபிடித்திவ வாற்றோ

(43)

இடாகெடுக்க வேண்டுவா யெனிறகரங்கன சொம்பினைக
தொடா தலவிட்டு விடுகியெனறு தோமிலா ருறாததன
படர்விடுதது நனமையெயத வந்தபாவி யிந்தநீர்
அடர்த்தலத்தில வீழ்வோ வடுதததென நழுங்கினு

(44)

அவனழுங்கல் கண்டொச ராழ்கடற்கு ளமிழ்வுரு
திவனுயர்ந்த மலையெலா மிசப்பமுன்பி யற்றினேன்
கவலைகொண்ட நினைநன்கு காப்பனஞ் சிடேலெனத்
தவர்வீனம்ப னம்பியங்கை தாவுகொம்பை விட்டனன்.

(கௌக)

விட்டவன் குளத்திலீழ்ந்து மீள்கிலா தழுந்தினன்
பட்டனது கண்ம. றந்து நோக்கவங்கொ டூர்விராய்
பட்டமாய்வி ளங்கமற்றொர் மடமுனோக்கி மற்றதில்
பிட்டமான தாசபோத நிளிரியம்ப நோக்கினான்.

(கஅய)

புறவ வந்து ளோளையும் விராவுசீடர் பாலையும்
கனகதாரு வோடுகாம தேனுவங்க ஸ்.துபூ
பனமுமுக துளவுமாவ ருக்கைவரழை யாதுயா
யினவிராவு கணியும்கேண்ட வனவுமிக்க வியல்பையும்.

(கஅக)

கண்டிவந்து கனகமா மடத்திறிற் சுவின் கொன்றீர்
மண்டிமா மணிப்பொ ளைச னத்தின்னது வைகிய
தண்டியாயநி றத்திராம தாசர் தம்மை மடுத்தெரிந்
தண்டிமோன் வணங்கி ன னாமந்தசெம்பொ ணடிகளே.

(கஅஉ)

ராமதாச சாரிந் கொண்கு கண்மை கங்கெனக்
காமர்சே வர. க்குமுண்டி டிவ்வகை குவித்தனன்
அமவேலை தாசருக் கருட்டிற் தனுக்கிரகம்
தோமசேக நல்கினர் சுதக்கடற்குள் மூழ்கினான்.

(அகக)

அன்னவேலை வாவியங் கரைக்கணை யமர்த்தவர்
யன்னுவேதி யாகளாக்கண் மருதிநீ வினாந்தொறச்
சொன்னவோதை நெட்டிவேது யன்மதி தந்து துரிசமாய்த்
துன்னுநீ ரகன்றுவந்து தாசர்தான்க டொழுதனன்.

(கஅச)

தொழுதுநின்று ளொண்கொக்கி யின்னவாவி தோய்த்தநீ
பழுதிலாம லங்கடைந்து பார்த்ததெ ன்னை பகடுன்
முழுதினே னவன் டெரிந்த முறைமையோரு மறியவே
வழுவினாது டறியாவர் மொழியருந்த மகிமைமே.

(கஅரு)

என்றபொதி லங்கிருந்த யாவருந்தெ ரித்துநீர்
ஒன்றமொதி ளேறாநன்கு வந்துபோற்றி னுர்பினர்
அன்றவண் டிறந்துதாசர் சாம்பள்கட டத்தமா
குன்றமேறி யமரகேந் தெற்றவன்நெ ரித்தனன்

(கஅசு)

குதிராயேறி வந்தமர்த்த குன்றடிக்கண் ளாசமேல்
வதிதல்விட் டு. றங்கியந்த மலையின்மீ திவந்துபோய்
முதிந்தவத்தி ளேறிருக்க முன்புகண்டு தொழுதுநின்
றதிக்கடாக மென்றுகையி னறியுமா ருணர்த்தினன்.

(கஅஎ)

அறிவதான நங்கையிங் ககப்பாடாது நீரிவண்
பிறிவதாயி னூர்விராவு சீடர்பிச்சை பெறுவதற்
கெறிகைவேலி னையெனுமுன் யாரும்வந்து கூடினார்
செறியநீ ரிராஜனுக்கு வேண்டிமென்று செப்பினார்.

(கஅஅ)

புனைகப்ப டாதுவெற்பி ஸென்றனோர் புகன்றசொல்
வினவிராம தாசரிந்த வெற்பிறங்கி நீர்கொணர்ந்
தனர்கொடுக்கு மளவுமுற்ற தாகமோபொ றுக்கலான்
மனனெனக் கொடங்கொர்குச்சி கொண்மணணி லூன்றினு (௩௮௧)

ஊன்றிடத்து நின்றுநீ ருடன்கிளர்ந்து பெருகின
தோன்றிவார் புனற்பெருக்கு கண்டுதொண்டர் யாரொடும்
ஆன்றமன்ன னுங்குடித் தருஞ்சுவைத் ததண்புனல்
ஏன்றதென்று வருதல்செய்த தாசர்தம்மை யேத்தினா. (௩௮௨)

புனிததீர்த்த மாயதந்த நீர்ப்பெருக்கு புவனிமேல்
இனியதாகி வாருகின்ற திணறுமந்த வின்புனல்
தனிலெலோரு மூழ்கிநன்கு சமையல் செய்து சாப்பிட்டத்
துனியமன்ன னூர்புகற்கு விடைசுரந்த னுபபினார். (௩௮௩)

மன்னவன் வணங்கியேக மற்றிராம தாசர்தாம்
அன்னவெற்பி னிற்சினு ளமர்ந்துபின்னொ ரரணியம
துன்னலான காலமாரி சொரிவதான காலமாய்
நன்னளாய்வி லாதுபெய்ய நனிநனைந்தி யாவரும். (௩௮௪)

குளிரினால் வருந்துபோது குணநலங் கொண்டங்கைதல
ஒளிர்முகத்தை நோக்கியென் பசிக்குவேண்டு முணவெனத்
தெளிவினோ ருணாக்கவீர விறகுகொண்டு செறிமழைத்
துளிவிழாது துகில்பரப்பி முளரிசில்வி மூட்டியே. (௩௮௫)

பாயசஞ் செய்தேனெக வென்று பசிமிசுந்த தாசரைக்
கூயபோதி லவரெனக்கில் கொஞ்சமேனும் வெம்பசி
ஆயதென்ற வண்டுறந்து மறுதினத் தொர ரணியம்
போயமர்ந்தெனக்கு மிக்கபசிபுணர்ந்த தென்றனர். (௩௮௬)

பூரிசெய்தியென்று சொன்னபடி வினாந்து பூவையும்
மாரிதன்னின் முன்பு போல்வருந்திநன் கமைத்தபின்
சீரியோடை மிசைமினென்று செப்பு போதிவென்பசி
காரினாய் காலதாமதத்தினிற் கழிந்ததே. (௩௮௭)

என்றுமற்ற நங்கைதம மொடெய்துறாது மனம்வெறுத
தொன்று தன்மனைக் கணேகுமாறுநூற்றவு வள்விடா
தன்று தொட்டுமிக்க வன்புகொண்டு சேவையதுசெயா
நின்றுதானு மன்னபான நீக்கி நின்றலாயினான். (௩௮௮)

பூமிடைந்த மற்றொர்காடு புக்குநேர் கல்யாணகோ
சாமிதன்னை நோக்கியிங்கொ தனுவேனக் கியற்றிநீ
தாமிடுக்க தாகவென்று தாசர்குற நன்றெனத்
தோமிலானும்வேயினேய்து ரோணமொன்றுநல்கினான். (௩௮௯)

கொடுமரங் கரங்கொடெங்கு முலவியாடல் கொண்டு
அடுமடங்கல் போலும்வேந்த னாஞ்சிவாஜி யருகிலே
நெடுமடங்கொ ளுதிபர்வந்து நீடுகாலம் யாமெலாம்
வடுமலைத் தனுக்கித்து வருவதாக வழுவியாய். (௩௯௦)

பெருவனத் துலாவுகின்ற பேயனான வன்றனைக்
குருவெனக் கொடவனெடு மிற்கொடு வனத்தி லுலகிராய்
கருதுமெம்மை யவமதித்து நீயிவாறு காடெலாம்
மருவந்தே னாவனனை மதிமயக் குறுத்தினார்.

(சூகூ)

கேட்டவேந்த னென்றுநேர் தினத்துறு திருந்தனன்
மாட்டடர்ந்த மடநலோர்தம் வாயின்விராவு சீடனாக்
காட்டடைந்தி ராமதாச னியலறிந்து கடுகுமின்
நீட்டமின்றி யெனவனெரு நேடுவானெருங்கினார்.

(சாா)

வரலறிந்து தாசரந்ரு மருவுபுகழி களையெலாம்
உரவிலா லடர்ந்துகொன்றி ராசிராசியாயுற
விரவல்செய்து கொண்டிருக்கும் வேளைவந்து கண்டுதம்
குரவர்பா லடைந்துஈற்று கொடுமைகூறி னாரோ.

(சாாக)

அதுதெரிந்து புரவலன்ற னருகில்வந்து வருதிரீ
சதுரனென்று பரவுகின்ற குருவின்மாடு தானென
முதுவர்கொண்டி பொழிலடைந்து முனைவிளங்கு தாசர்பால்
கதுவராம தாசரீடர் களைவினாந்து நோக்கியே.

(சாாஉ)

உண்டைவில்லி னுருவிகங்கம் யாவுநீவி ரொருமரத்
தண்டைசேர விடுமினென்ன வவருமேவி யதுசெயக்
கண்டையா நினைதுதேசி கன்விகங்க வேட்டைபோல்
பண்டையா ரியற்றினு னொன்பகர்ந்து பதறியே.

(சாாங)

அரசனேடி ராமதாச ஈருகடைந்து மடநலோர்
விரசுகின்ற காளிலார் விகங்கவர்க்க முயிரொலாம்
பரசநின்ற நீபடுப்ப தென்பரர்க்கு நன்மைசொற்
றிரசமாக நின்விராக மினிதுமிக்க வினியதே.

(சாாச)

எனவிகழ்ந்த போதிராம தாசரந்த யதிகளைச்
சினமிலாது நோக்கநன்மை தீமையான செயலெலாம்
அனகனான ராமன லடுப்பதென் றறைந்தனர்
வினவிமா மடங்கண்மேவு மவர்விளம்பு கின்றனர்.

(சாாரு)

விற்கையொன்ற நீவிகங்க வர்க்கம்யா வையுந்தடிந்
தொற்கமின்றி ராமனீது னூற்றுகின்ற தென்றனை
நிற்குநன்றி தன்றென நிகழ்த்தராம தாசரச்
சொற்கிணங்க விப்பவங்கள் சூழ்கிலா தியற்றினேன்.

(சாாசு)

ஆதலா லறிந்தநீயி ரருள்செய்திந்த வுயிரொலாம்
சாதனீங்கு மாறுஈற்றி லெனதுபாப முந்தபும்
நீதரே யியற்றுகென்ன வவர்முனிந்து நீதியில்
பாதகரீ சொல்வதென்னை பரமராலு மியலுமோ.

(சாாஎ)

எளிதஞ்செய் தெமையியம்பு மிதுதகாத தென்றலும்
காளியன்றன் மீதிலாடு கண்ணனன்பர் கடுகியே
மீளிமொய்ம்பி னரசைநோக்கி விறகுதேடி வாவெனக்
கோளின்மன்ன னதுசெயக் கொளுத்தியக் கினிக்கனே.

(சாாஅ)

பக்கியைப் படுக்கவிண் பறந்துபோன தொன்றுபோல
அக்கினிக்கணிதிலானவவை யெல்லாம் கன்று விண்
புக்கிடங் தெளிந்து நின்ற புரவலன்நன் முன்புசாரா
தொக்கினத்தர் நாணியஞ்சி முழகவிழந்து சொல்லுவர் .

(௨௪௩)

உயர்த வத்துளீரியற்றுமு மது மெய்மமை தோகிலோம
அயர் வடிப்பொறுத்தல் வேண்டு மெனவணங்கி யருள் பெற்றி
இயலீடத்து மேவினார் பின் லிடை கொடேந்தலேகினுன
முயல் வனத்து மேவு சீடர் மெருநின் டின் மூழ்கினார்

(௨௪௪)

பெறு

புண்ணியசல மென்றேத்தப பொருந்து கோடு பு டு டு
நண்ணு வேதியனொருத்தன ராமதாமிடத்தில் வந்து
பண்ணி வந்தன நின்றேத்தி பரமசற்குருடே யானொரு
வண்ணியவூழிற் சத்தியுபாசனை மட்டி தாமி.

(௨௪௫)

யாவராயினும் மங்கெய்தி ராமநாமஞ் சொல்லாரேல
ஆவிபோங்காலத்தோது மதனை யேனுரைப்ப சென்ற
நாவினாற்சொல் வொட்டாமனலி வரிங்கிதனுக்கேது
நீவிர் செய்கின்ற தென்று நிகழ்ச்சிடைச் சேட்டுத்தரகை

(௨௪௬)

நகைபுரிந்தவ்வூர் நணணி ராமநாமத்தை யாரும
வகை வகையாகக் கேட்க வழுச்சுக்கி சீர்த்தனங்கள் மீட்டி
தகைபெறு மன்பு சான்று தனித்தனிய வசமாகித்
தொகை தொகையாக ராமநாமமே சொல்லுமாசெய்து

(௨௪௭)

அங்கு நின்றியல் கர்ஜாடென்றறையு மத்தேசஞ்சென்று
தங்கி நாடோறும் ராமநாம கீர்த்தனங்கள் காற்றிப்
பொங்கிய லூராரெல்லாம் போந்தன மசிபுநது டோடு
மங்கலம் பொலியச் சிலலோர மனம்பரி சுத்தரகி.

(௨௪௮)

சரணடைந்தேத்த வனனா தமக்குபதேசஞ்செய்து
வரலுறு நாளில்வ்வூர் மருவிய பாண்டியாத்தான்
தரவரு புதல்வி மிக்கவிளமசொல் கயினி தனபோர்
விரகறி வேணுபாயி மேவிக கீர்த்தனங்கள் கேட்டு

(௨௪௯)

தாவிலன் புளத்திற்கொண்டு தாசரை வணங்கிப் போற்றி
மேவியகரண மூன்று மிகப்பரி சுத்தையாகி
மாவிரதியரே யென்பால் வளரருள் சுரந்திப்போது
நீவிரேயனுக்கரிக்கவேண்டு மென்றிரந்து நின்றன

(௨௫௦)

அவளது சத்பாவத்தை யறிந்து நீமறை வல்லோர்க்குத
தவலரும் போஜனஞ் செய்கென மகிழ் தாசர்கூற
உவமையில்லவனாந் தாசரோதிய படிக்கமைத்து
நவரசம் பொலியராம நாமஞ்சொல் வோரைக்கூலி.

(௨௫௧)

கொண்டு போயு பரிகைக்கட் கோதிலாதனத்திருத்தி
மண்டிசோட சோபசார வகையெல்லாம் புரியத்தாசா
அண்டிடு மவளுக்கின் பாயனுக்கிரகித்தா ராங்கே
உண்டிறுவாத சேயை யுன்னி னருளத்தின் மனனே.

(௨௫௨)

அஞ்சினச் சிறுவருன்னு மளவையிற் சகுணரூபம்
எஞ்சலில்லாது தோன்ற வெதிர்த்தனரிருக்க நேரே
வஞ்சி நேரிடையாளன்னங்கறி பரிமாற வந்து
செய்குடரவன் மாணுக்கர் தேசகண்டயர்ந்து விழ்த்தாள்.

(சுசக)

செய்குடரவன் தாங்கி வெருவினன் கரங்கைக் கொண்டு
மருகினை முகத்தை நோக்கி வஞ்சிச் செய்தனைக்கண்டு
சுதிராராவாய்ச் சஞ்சொல் கென வேணுபாயி
வருகருள் குருவே தெஜோமயத் தெருபுருடர் தம்மை.

(சுசஉ)

செய்குடரவன் சுவணமாக வயங்கு கோவணமும் புணு
காந்தகொளிரக்கண்டு நோக்கங் கூசுதலாய்
மருக பரிசையில் வீழ்த்தே நெனவினம்புகுந் தாசர்
செய்குடரவன் திடா தம்மிலொருவருங் கோடை சேயை.

(சுசக)

செய்குடரவன் கண்ணாக் கண்டனை யிதனைத்தான்
கொடை பாக்கியமே பாக்கியம் பெரிதென்று கூறி
மருகத் கொண்டு வந்த வகையெலாம் வாயுமாதர்
செய்குடரவன் பரிமாறென்றங் குவன்பரி மாறச்செய்து.

(சுசஉ)

மருகியருள் செய்துண்டு மறைத்த பின் மிஞ்சுதான்
தேருண மிசைத்துமோடு நிறைந்த வேதியருட் சொல்லாம்
செய்குடரவன் சாந்துந்தாமது முந்தக்கூறு நன்சுவை
கருகல்லருள் சுரந்து பின்பு முந்தாட்குலாயி.

(சுசக)

மருகியரு நாமசுர்த்தனைச் செய்தருளைப் பெற்ற
தெரிவவ மற்றறிவுடைய செறிவுமும் பழுவஞ் சோந்தார்
பரிவுறஞ் சேரோடுபு வறி வேணுபாயி
பரிவினுக் கிரங்கித் தாசரபாற் சொல்லோர்பின்பு சென்றான்

(சுசஉ)

தெசுரர் தமைக்கண்ட வாய் திருவடி வணங்கி யைய
தாசியாய் தம்பாற்றுகே சார்ந்தினி திருப்பே நென்ன
மருகிலார் நோக்கி நீயே வனிதையிற் சிறுமி யாதல்
எசிலயா னுலவுங் காண்மெங்கணும் வரலாகாது.

(சுசஉ)

உன்னிடத் தருளால் யான்சொல்லுவதை நீயுறுதியாக
நின்னுளத் தனிற்கொண்டேகி நிகேதனத் திருந்துநாளும்
யின்னு கோதண்டபாணி விமைலரடியைச் சிந்தித்
தன்னவ னுமமோகிய மர்தியென்றனுப்பச் சென்றான்.

(சுசஉ)

தாசர் தம்முரை மருது தான்மனை சார்ந்து நாளும்.
நேசமோட மலராமனினே வுடனிருந்தான் பின்பு
மாசறு சஹாபூர் தாசர் வந்தது தெரிந்து சென்று
காசறு தாசர் செய்யுங்கதை வினய்த்தன்னுள் சென்றான்.

(சுசஉ)

சென்றன ளிருக்கக் காந்தன்றனைப் பெறுகிறலோன் நோந்து
நன்றல துனது செல்வி நடக்கை யென்ற வுடனதைக்குக்
கன்று தலாகக் கூறக் கடிதுதன் மகளைக் கூவி
உன்றன தியற்கை யுருர் திரிவதோவெனவுடன்ருன்.

(சுசஉ)

தாயுமவ்வாறு தன்பாற் சலித்தெதி றுணாக்கவேணு
பாயி யென்றனக்கு வாய்த்த பதியிறந்ததனு லன்றோ
மீயுயர் கதியை வேண்டி விமலசற்குருவைப் போற்ற
லாயின னிதனாலே துபழியுள தாகாதென்றாள்.

(சஉக)

தந்தையார் மகள் சொல்வார்த்தை தனக்கிசை யாதுதால
நிந்தையா முன்னு லெங்கட் கெனமகணி ராகரித்தென்
நிந்தையில் விளங்கும் ராமனேதந்தை சீதையே தாய்
முந்தையே யெனவுட் கொண்டேனு மக்கென்னை மொழிவ தென்றாள்.

(சஉ௫)

அன்னது கேட்டதாயு மப்பனுமி வளிப்போதியாம்
சொன்னதற் கிசைவுறு தாற்றுணிந்து கொல்து நன்றென்று
துன்னு தற்கரிய நஞ்சுண்டுத் தீர்தக் கொடுத்தாருண்டு
நன்னுதன் மயங்கித் தேர்ந்து நயந்து சற்குருவை யெண்ணி

(சஉ௬)

இப்பொழு தெனக்கபாய மியைந்ததா லெகிர்ந்து நீரே
தப்பறக் காக்கலெண்டு மெனமனந் தளர்ந் திறந்தான்
அப்பழு தறிந்து தாசராங்குவந் தருளினோர்க
வெப்பகன்று யிருண்டாகி விழித்தெதிர் குருவைப் பார்த்தான்.

(சஉ௭)

உடனெழுந்தவர் சம்பாச முடிந்து சேவித்துச்சாமி
வீடதுங்கி யிறக்கச் செய்து மாய் தந்தை வேண்டி மன்றோ
மடனென்று மவரை நீங்கி நுமக்கியான் வழ்பாடாற்றல்
கடனென்று தொடர்ந்து சாம்பன் காட்டெனு நகரஞ் சார்ந்தான்.

(சஉ௮)

வசதி உற்றிருந்த ராமதாச பரிமலம்
முசளருத்திர ராமாஜிமுத நலத்தே, தாச
ஜசவந்தி வாகரப் பாஷாஷி யெனத்தொடர் சொசாமி
இசைவுறும் பெயர்ந்தொ ராதிபர் சிலாக்கிணைப கூறி

(சஉ௯)

சந்த மூரணுகச் செய்து தாமசை உதித்து
வந்தனர் நீங்குற மன் மருவுறுஞ் சீடரோடும்
இந்திராயணி நீராடி யேத்தொருநாள் சேவா
சந்தர சமாதிக்கெய்தித் தொழுதவர் தமைப்பு சித்து

(சஉ௧௦)

மூன்றிராவ வணிற்றங்கி முயலிகீர்த்தனங்கள்
சான்றவர் வினவப்பாடிச் சார்ந்தனர் கங்காதீரச்
தான்றமை யேகநாத ரடி சீலை யமைத்து நாரும்
தோன் றரசெனும் விருக்கந் துன்னினர் தொழுது வாழ்த்தி

(சஉ௧௧)

அங்குமூன் றிரவிராம கதைகளை யருளிச் செய்யத்
தங்குமவ் வேகநாதர் தாசர்முன் நெதிர்த்துதோன்றிப்
பொங்கு மாணத்தத்தோடு புல்வினர் விடையுநல்க
எங்கு நீடவரங் காபாத்தெனு நகரத்தைச் சேர்ந்தார்.

(சஉ௧௨)

நண்ணலு மாங்கிராமி ராமதாசெனு நல்லோராம்
அண்ணனார் சீடரோடு மணுகக்கண்டவரைப் போற்றி
எண்ணரு மவ்வூர் நீங்கியேகும் போதினிற்சிவூர்வாழ்
புண்ணியப் பயிணுபாயி புனிதர் செம்கதைபுகக்கேட்டு.

(சஉ௧௩)

நெடிதுறு பாசமெல்லா நீங்கினன் விரக்திரூனம்
படிவுறலாகித் தாசர் பாதத்தைப்பணிந்து போற்றிக்
குடிவளர் தன்னார் மேலக் கொடுசென்று வலியச்செய்து
முடிவுறு சோடசோப சாரமு முயன்றுசெய்து

(சுருக)

எனக்குப் தேசநல்க வேண்டுமென் றிரந்து நிற்க
மனப்பரி சுத்தந்தேர்ந்து மகிழ்ந்துப் தேசநல்கி
இனத்துட னவடன்னலீட்டி லொன்பது நாளிருந்து
கனத்தரி கதைகள்செய்து டாங்களி நல்கலத்தார்.

(சுருக)

உயிலை யனுமார்தேயி லடைத்துப் பித்தர்போற்றி
மேயபஞ்ச வடிவெய்கி மேவிராம சூண்டத்தோய்ந்து
தாயன் ராமமூர்த்தி தானன்னர் கோயில் சாரந்து
நாயசோட சோபசார முய்யெய்ய தொழுதார் மன்றோ.

(சுருக)

உங்கனை உஞ்சலோக மலமத்துச் சித் தனங்கன்பாடிப்
பார்க்கினா மொருங்குடைய பார்வையர் சாரம்
உன்கினு முதயகால ணணுறு பேரதுசாரமின்
கோங்குமா ருதிசெய்திடாக்கு முடிபிரசாதந் தந்தார்.

(சுருக)

இப்பமக் காகமூன்று நாள்கொ யிருந்துகாமி
மெய்ப்படி சமுஷிப்போற்றி லிடைவபற்றுத் தம்மைத ிதும்
ஒப்பிலாச் சிவாஜாரா டுறுத்தியா ன்ஸ்தத்தேர்த்கார்
தப்பில்பல் வியங்கமேங்க வறுமதே தனத் தழைக்க.

(சுருக)

பேறு.

தனது தேகிகொய்து தேதிசுவாஜிதா னறிவுற்றுடன்
அனகர் பாலனிகங்கன் குழல வங்கனா னடையாகவே
வனநெருங் குழியனும நன்கொட மளர்தல் கண்கி வணங்கிவந்
துனலருந்தவ யோகர்தாளிரை புற்ற வந்து வணங்கினான்.

(சுருக)

பூசையாவு மியற்றி நீணிதல் பொருக் ளிற்றணி யாதனத்
சாணசுடர விராமதாசரை யமர வைத்தழ நாகவே
பூசை நீடிய பல்லியங் கனொடி றுமமைச்சர்க் கெண்ணரும்
தேசை மேவிய சானும் வெண்கவரிக் குலங்கை சிறக்கவே.

(சுருக)

கொண்டி வீசி நகர்க்குள் வந்து குலாவு வீதியு லாவியற்
கண்டு தன்னரன் மனைகொணர்ந் தொருகவின் மணிப்பொல னுசனத்
தனநிறம் படிசெய்து சோட சயகைகளா முபசாரமும்
மண்டு மாறு புரிந்து போன கவகையு முண்ண வழங்கினான்.

(சுருக)

தாசர்சம்மொடு கூடலாகிய சதுமறைத் குலர்தம்முடன்
சேசமோடினி துண்டியாவி னிகழ்த்தினு மரிகீர்த்தனம்
தேசதா முதயத்தி லாமதி செய்து தீர்த்தனை வாழ்த்தியுல்
லாசமாக வெவர்க்கு நன்பிரசாத நல்கின மமையவே.

(சுருக)

உடனெழுந்துறு சேடரோடு வனத்துறைந்து சிணை கழித்து
தடனெருங்கிய சாம்பன் கோரொனு மூர்புகுந்து தழைக்கநீன்
அடன்மிகுந் துளராம மூர்த்தியை யங்கமைக்க நினைத்துடன்
றிடனிறைந் துளவாயு மைத்தரை யெண்ணிராரான் செய்யவே.

(சுருக)

எண்ணருந் திறல்வாயு மைந்தொகிர்ந்து நின்றவ னேழுநீகோ
சண்ணுதரம் விமர்வு மூரில மந்த ராமநன் மூர்த்தியை
நண்ணி நீ கொடுவந்து தாயியெழு நவின்று மறைந்தனா
கண்ணு தாசரி மாவினிற்றனியே புருந்தனா கவரவே (4 க)

சென்ற லூரினொர் கோயிலிற் குளமாந்த சீதையி ராமனே
டொன்றி லக்குவ னனும நென்பவனாகக்கொ டெய்தின னுறையிடத்
தன்று வைகறை கோயிலிற் குளிலாமை தேறிய லுருளோர்
துன்று விக்கிரகங்களைக் கொடுத்துணனிற் றொவ்வொன்றை (4 க)

தேடிவந்தொரு ராமதாசரிநுப்பிட தகைவ சோதலானே
தேடி நீருல காளு மன்னவெறு சூ மெய்க்குரு வாயுள்
நாடி லிக்கள வைப்புநிந் திடேறகுமொ டொருவகசொ
நாடி யொன்று நவின்றிலாதலி நண்ணி டொருதாசரே (4 க)

வந்த யாவரும் வாய்க்கொடுக்கொன செ டொன்றிட
நந்தம் விக்கிரகங்களைக்கொடுக்கொன செ டொன்றிட
தந்த மெய்ததிறல் கொண்டு பரவித் தாடி மக்சச தா தாடி
அந்த விக்கிரகங்களை சிறுமலையிலே காட்டி (4 க)

ஆதல் கண்டு சுவார்கட் கிவனமாடுந் று லர்ன்மென
நேதல் செய்து பாய்ந்து சாசனா யுறங்கி துமைமொர் திரா
தேதமாக விசுழந்தைப பொறுமொற நி னநி னி தேதலிடு
பாதநன்கு பணிந்துபோயினா பின்புசாசன பராவடு (4 க)

ஆலயஞ் செயவெண்ணி யுரின ராலமைத்தான டேயியிடு
சாலமங்கல நாடுநிந்து கூ ரிதசனிக் க மததுடா
சூலவிக்கிரகங்களைப் பிறங்கிட செய்து சூ டொருசா செய்
கோலம் யாவு மியறநி டொருதாசரிநிபுடைய செயசா (4 க)

கோயின்மேவிய ராமனைக் களிக் கொடுத்த விந் குளிராசன
காயிருந்தது கண்டுதோசகிர டொப்பித் ததனை மாயுறத்
தாயிலனபு கொடவகு லொறுதன் த செழுந் து சழிவினை
வேயின மன்னிய தெனவிடதக் மடநகைப்பாடு விளங்குவான (4 க)

அன்று ராத்திரி மண்டபத்தில் மட்டி தாளமும் லீனையும்
துன்று மத்தளமுந் தொனிக் வியாபுரிதா மறுத்தாசனம்
நின்றுபாடினா சேட்டியாவரு நீமலராமனை நினைவுகொண
டொன்றினா பரவச மிராமும வாக நேருத யாதுவே (4 க)

மங்களா ரதிசெய்து சாமியை வாழ்த்தி வண்பிரசாதமும்
பொங்க வாவினா யாவரும் பெறநல்கி யிவ்வகை புனையிலா
அங்களாவினா நாலு நாளள வாகவுற்சவ மானபின
தங்கலாகிய லூவலஞ் செய்து கண்ணமா நகிசாந்தனர். (4 க)

வேறு.

நதிக்கரை சாவனத் தமர்த்த நாளினிடைட் டாங்களியின யந்துமுருகன்
பதித்தவனு மானாயனறிப பதினொருடத் தனுமானாப் பதிக்கவேண்ட
மதிப்பினுயர் சாம்பள காட்டொடு சிங்குறு புரஞ்சீர்ம் ராசகூபுர்
துதிக்கு முமரடி சாதார்பததி கசிராளே ஜராடா டேம்பி. (சுருஅ)

நவகா வெற்பூர்ண பாகுவில் விளங்கத் தங்கையான யங்கிருத்தி
உயமையில் வேதோக்சமாய்ச் சோடசோபசா மங்களு ஞற்றிப்போற்றித்
சுவலம் மிப்பதி ஞெரிடத்தே தேனுமோரிடத்தைச் சார்ந்த மந்த
பவனது மாறணப் பதினறு தினம்புகித்தவர் தம்பத்திக் கேற்க (சுருக)

மனேறாத மேதது சித்திடாரு மிதற்கைய மில்லையென்று வாழ்த்திப்
பன்னுமிடை விடாதுகினம் புகிக்கத்தம் பாங்கர் பயிலுஞ் சீடர்
இனரி ஞ்ரிவ் ஞ்ரிவிருக்கவென நியமித்தவ் விடத்தை நீங்கிக்
கணவிழ்ந். சேரிநாமம் கருதார் வாழர் கலந்து கருதலாக. (சுரு௯)

அங்குதும் பீர்த்தனை செய்தரி பந்தி மிதலித்தா ராகிப் பின்பு
பொங்குந் தன் சீடரொடு சாம்பா காட்டென்னு மூர்போந்தங்கேழுன்
சகக நியலிய கோயிற் சார்ந்தாரு சூலிலகன்றனைக் கண்டேத்து
மங்களஞ்சேர் ஸ்ரீராம நாரியுற்சுவர், சமீ பித்துவாய்க்க. (சுரு௧௦)

செரிந்தடைவே நடத்தவெண்ணித் தொடங்குங்காற்சிவாஜியங்குத் தேடிவந்து
பரிந்துதன தாரியதைத் தரிசித்துப் புகித்துப்பண்ணித்து போற்ற
விசித்தரிப் புனதாக நவரி விழாவிண்ணேறும் விரும்பிக்காணப்
புகித்தொன் பா ஞ்னம்பத்தா நாளிலே ஸலிதம் பொருந்தச்செய்து (சுரு௧௧)

வேகியர் போறா முதலாகிய வெல்லாந் செய்துவிடை வேந்தற்கீந்து
திதிலாச் சீடருட னிருக்குங்காலனு மந்தனயங்கிசேர
கோதியலா தந்தவற்சுவம் புரியத் திருவுள்ளங் கொண்டிசம்மால்
அதியிலே பிரதிஷ்டை யாக்குபதி ஞ்னேரு மமைவதாக்கி. (சுரு௧௨)

பதினெரு ராமதாசாய் நானு நானுற்சுவமும் பயின்றங்கங்கே
முதிரி சீர்த்தனைஞ்செய்து ராமநாமப் பெருமை மொழிந்து பல்லா
றெகிரிவிருந்த ராமத்தை யாரெந்தத் தொழிலியற்றி யியம்வினலும்
கதிசருஞ்சீர்த்தமதி நித்தடை கலந்தவன் முண்கின்ற கவனத்தோறும். (சுரு௧௩)

ராமநாமம்புகல் வானெனிலவனை நித்யவுபவாசி நாளும்
தோமற நன்கிடை விடாதுயம்புவனேலவன் முழுட்செசொல்லு கின்ற
நாமம் லபிக்கிறதற்கும் ராமனருள் பெறுதற்கு நயந்து வங்குழ்
யாமகறது முதலியடியாளுகியவர் தமருள் வாய்த்தல் வேண்டும். (சுரு௧௪)

மருத்து மகனருள்பெறு விடிவெந்தக்காரியமும் வாய்ப்புருதென்
றருத்தியு சகல சரோதாக்களையும் பார்த்துபதேசஞ் செய்தென்றும்
துருச்சமுற நிலைப்பித்துச் சாரிக்காரதி செய்து திகழ்ப்ரசாதம்
பெருத்தவடியார்க்கெல்லா முதலிப்பின்பெயர்ந்து கோலாபூர் வந்தார். (சுரு௧௫)

அங்குமரிசதை செய்து சந்திரகிரியடைந் தந்தமலையிலேறித்
தங்குதலாயினர் மூன்று மாதவரைதினமு மரிகதைகள் சாற்றிப்
பொங்கு கடலினை செய்த நளகபிதானுறை விடமும் பொருந்தக்கண்டு
மங்குறக் கோல்வாசுரனை வதைத்தமலர் மகடனையும் வந்தித்தேத்தி. (சுரு௧௬)

சவிராது பகுளமெனுந் தேவாலயந்தனையுந் தரிசித்தேத்திப்
புவிபோற்றும் ரங்கானம் பத்மாள மெனுஞ்சரோ வரம்புருந்து
செவிதாக நீராடியங்க கன்றுத்தரதிகையிற் சென்று சீர்சான்
றவிர் நீடுபஞ்ச கங்கையும் படிந்து மார்க்கண்டரடுக்கலாதி. (சுரு௧௭)

இமாசலம் ரத்தினகர மென்றிசைக் கத்தென்றிசையிலுள்ள தலங்களெல்லாம்
நமாவெனக்கண்டு சீடர் பலருடனு மரணியத்தினண்ணி யோர்சார்
தமாதரங் கொண்டற்ப்பாத சேவை செய்தக்காபாயிதங்கச் சீடர்
அமாடுவது சமைத்திருக்கும் போதின் மாவலி நகரிமலர்ந்த சீடர். (சௌக)

ஆனவுத்தவ கோசாமி வீணை மிருதங்கந்தானங்க ளார்ப்பப்
கானமுடன் கீர்த்தனை செய்காலத்திலெளரங் காபாத்தைச் சாக்கும்
கோணிக மவ்வூறிற் சிலபயிலக் கூடவுறை யனிகச்சோனும்
ஊனமிலாக்கதை கேட்டங்குறுவோரோம ருநது கேட்டுற்றபோது. (சௌ)

உத்தவ கோசாமி யெல்லாருங்கேட்ட ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியோசான்
மெய்த்த பாத்துவ மாதிகர்த்தாவென்றுறுதி பெற லினம்பசுடிக் டிப்
பைத்தவணிகத்தலைவன் பொருளுகிய பாடாணிகளைப் பாராததுநீவிர்
இத்தகுதிபுகல்வோனைப் பிணித்துச்சொண்டெய்து மினைசென்றுபோனான். ()

தலைவனை வலும் வீரந்தர முத்தவ கோசாமி தனையிணைச்சு
குலைவுறக்கொண்டென் போகது தம்மணி கத்தலைவன் முன்னே யுய்த்துநிற்கத்
தொலைவிலனிகத் தலைவன் சாழையாக் கூய்ச்சுன்னர்து செட்டமா சொன்னான்
கலையு மனத்தினராகி யுத்தவ கோசாமி யவன் கருத்தை யோர்கது. (சௌ)

இவனின்வாறி யற்றுவனை நமது குலாசார நூற்புறாமே யென்
றவனைனைந்தார் சச்சுருவாகிய ராமசாசனா யிவ்வாபத்தைப் போச
குவதுமக்குக் கடனென்று பலபடி தோத்திராஞ் செய்ய வளகதுணர்ந்தார்
பவர்பொழிலி லுறைதாசருட னெழுந்தார் தெரிந்தம் காபாயி கூறும். (சௌ)

தேவரீ ரிவ்வினாவு கொடுபோவ தெருகென்னச தெரிந்த ச
மாவலிய துலுக்கர் கணமுத்தவ கோசாமி தனைவருத்துநன்றா
ஆவையின் மற்றதற்காகப் போகவேண்டிய தென்றம கவன சண்ணுக்குத்
தாவருந்தம் முருத்தோன்ற தெய்வுணர் மாருதி ருபநதனைக் கொண்டாங்கே. ()

மேவியுலகெலாந் நடுங்கவாத்ததுச் செழுபந்தரம் வெகுண்டோர் கையால்
ஆவிபோகா தறையவ வையர்ந்து சீமயிழ்த்தவ கருவி தோளரிப
பாலிசெய்த பிழை பொறுக் கென்றிரு காத்திற் சலாஞ் செய்யப் பரிந்து தாசர்
தீவினையோன் முன்பறியத்தேசி கோத்தம வடிவாய்த் திகழ்ந்து நின்றார் (சௌ)

கண்டவனீர் கடவுள் வடிவென்வனோ னெனப்பலவுங் கழறிப்போற்றித்
தொண்ட னெனப் பாத்திற் ரெழுந்து நீற்கத் தாசரு டோன்ற நோக்கி
மண்டலத் திலரி நாமகீர்த்தனஞ் செய்வோர்தமை யுமறை வல்லோரோ
டண்டிய கோக்களையு மினி நீவருத்தேல் கோயில் கருமழிவு செய்யேல்(சௌ)

என்றவனுக் கினிதாக மதிசூறி யுத்தவ கோசாமி யென்போர்
ஒன்றவுடன் கொண்டனனார் கீர்த்தனஞ் செய்வயின் மேவியொரு நாளங்கே
நன்றமர்ந்து சாம்பள கோடுனு மூரி னண்ணியங் கிராம மூர்த்தி
மன்றன் மலர்ப்பதம் பணிந்தங் குறைசீடர் தமைநோக்கி மகிழ்ச் சொன்னார். ()

நீவிருல கெலாஞ் சென்றங்கங்கே நன்கரி குணங்கணி ரம்பப் பாடித்
தாவிலது ஜடமூடர்தா முய்யச்செய்மி நெனத் தவறி லன்னார்
மேவின ரவ்விடங்க டொறும் பலருக்கு முபதேசம் விரும்பச் செய்தும்
ஒலிச் புலமடங்கையு நியமித்துத் தாசர் வழியுறப் புரிந்தார். (சௌ)

வேறு.

அக்தாலமதிற் சீர்திகழ் பாகா நகரத்தில்
தக்கா றொனவுள ரானவர் சாத்தம் பெறுசிலர்
மிக்கார் வயிராகத் திடைமிகு ஞானமொ டண்டும்
தொக்காரவர் பெயர் கேசவ சாமியெனச் சொல்வோ.

(சஎக)

அன்றா ரினதாசர்க் குளவாரும் பெருமைகளைப்
பன்னையும் வினாவி யாடபுகித் திறமேவி
என்ன லவரைப் போய்ச்சரி சிங்கப் பலவீனம்
சன்னலமை யாதே யொசத்தனாந்தா றொருசாமே.

(சஅம)

உலகத்தினை யுய்யச் செய்வொளிர் சுற்றரு செவைக்
கிலுந் தவமில் எனிய யான்செய்வதெ னென்றை
பலவங் கருதின ராகியொர் சிட்டுன்றைப் பார்த்து
நலராம்பன கோர்வாழ்வறு நயசற்றரு பாவீ

(சஅக)

கொன்றிந் திடைவரு வாயெ ருத தேர்த்து விசுமசாய்
ஒன்றம்பா லிண்டைப்படம் டொருக்கொன்றுட னுகவி
துன்றும் வழிச்செலவுக் கெட யாடி தண்டிலந்துன்ன
அன்றங் கவனுச்சித்தனுப் பாய்பாக்கனன்னுன்.

(சஅஉ)

தம்மாற்புரி சாய்-டாங் வந்தனாந்தொல் தெனச்சாற்றற்
கம்மா நகர் வருநாள் படுகினைத்துக் கருமரிசி
தெம்மாறு மிலலாமற் றொருவெம் திசுசுடை யிலையு
தம்மா நகர் வந்தாரியிருக்குமபுகி கோந்தான்.

(சஅங)

நீராடி நனியமங்களு நிறை வேறினராகிச்
சீராமன துயர் கோயிலிலுறு போசுவன் சேர்த்து
பாராரவற டட்டாங்குழி மிகுமன்பொடு பணித்தான்
நேராயுத வியபத்திரமுனம் வைத்தெதிர் நின்றான்.

(சஅச)

நின்றான் முந்நோக்கிப்பரு நீராருசவியதா
என்றேதெந் நின்றான் லனைய் கேசவசாமி
தன்முசுண்டைநேனவா தருபத்திர நிதூதம்
பொன்றாளடி கருககன்பொடு புதன்றார் பணிவென்றான்.

(சஅரு)

ராமன்பத தேயத்தினா நனி நன்றென வதனிற்
முமன்புறவரை வுற்றிடு தகவின்புற வோரந்து
துமன்பதியிடை முத்தின மவன் வைகுறச்சொல்லிப்
பூமன்னவனாகிப்பணி புரிவோற்குறபபுகன்று.

(சஅசு)

வருவேதியன் மகிழப் பல வந்திராபரணங்கள்
சுருமாபுரிந்தே பத்திரந்தாமொன்றெதி பெழுதி
ஒருகேசவசாமியினி தெதிர்வந்தன முரைத்தின்
அருளாலொரு வேளைக்குணுமது தந்தனுப்பினரே.

(சஅஎ)

விடைபெற்றறு மவ்வேதியன் மிளிர் கேசவசாமி
புடையுற்றிவர்புரி வுற்றன யாவந்தனி புகலா
இடையற்றில தொரு வேளையினுண வீந்தது மென்றான்
அடைவுற்றனர் மிகுமாமகிழக் கேசவசாமி.

(சஅஅ)

வேறு

தாசரருள் பெற்றறிவு தங்குகிவ்ஹை
நேசொனு நாவிதர் நெடும்பக லுமையம்
கூசமில் தேற்றினிதி னுணடுகுறி கொண்டு
மாசகல வன்பர்கள் வருத்திவரு போதம்.

(ச அக)

ஆகிய கிரந்தமதை யத்தியய னஞ்செய்
யோகியவர் தம்பெருமை யோநதவொரு பார்ப்பான்
நாகில்ஜய ராமனெனு நாமனைவ யாவும்
போகியுயர் பண்டித னடுத்திது புகன்றான்.

(ச கூய)

உம்மிலுயர் ஞானிய ரிலாமைபுணர் வுற்றும்
தம்மிலுறு வேனறிவு தங்கவுட்தேசம்
செய்ம்மினென நாவிதரை வந்தனைசெய் துற்றான்
இம்மிகை தகாதென விணங்கில் ரிசைப னா.

(ச கூக)

நானிழி குலத்திலுறு நாவித னெனேசசெம்
மானுகொ ணூலணியு மார்பினா குலத்தி
ஆனிர்பணியத் தருவதன் றதுவுமன்றி
யானுமுப தேசமரு ளத்தருவ தன்றம்

(ச கூஉ)

எனதுருரு வாகியியல் கின்றவரிட சகி
மனதொருமை யாயம வணங்கிப் தேசம்
கனமதுற நீர்பெறுக வென்றுகனி வாகப
பனவனிடை யோதினர் பலாறவ னுரைப்பான்.

(ச கூங)

திரிகரண சுத்தியொடு தேசிகரின் ரிகக
பெரியாநுமை யன்றியிலை யென்றமடி பேணிப
பரிவதிலை யாகிய வெண்புயிறா பகைம்
புரிவதுறு மோவெனலு நாவிதா பொருந்தார்.

(ச கூசு)

யாதினி யியற்றுவு தெனச்சிறிது னெண்ணி
வேதியினை ராமனடி யாாதமுழை மேவத
தீதில் தழைத்தருகு சென்றுருரு நாதா
போதிலினி தாகியவர் பொன்னடி வணங்கி.

(ச கூசு)

பண்டிதன் மனத்திலுறு பாரமதை யோசக
கண்டிதென வேதியர் கணிற்பெருவ தன்றிக
தண்டிலுப தேசமிரு தாழ்வின னிடத்தோ
அண்டியுறல் வேதியர் குலத்தவத ரித்தோய்

(ச கூசு)

வெருஜன விரோதமிது வென்றுசில நீதித்
தருதிமொழி கூறினர் தடுப்பதை வினுவான்
தொகுதரு நலன்பொடு திதுத்தடி பிடித்து
நெருகருணை யோடருள னீரருளு கென்றான்.

(ச கூவு)

அவனது மனத்திட மறிந்துருரு நாதர்
உவமையறு நாவிதரை நோக்கியுப தேசம்
இவனுற வளித்தியினி தென்றனரு டன்றம்
பவனமுற வேதியனோ டேகினர் பாணிந்தே.

(ச கூவு)

நன்னிலிதி யாயினிகிராமனம் ஆசை
பண்ணியு தெசுரறை யைப்பகாதல செடதார
6 நன்னிழுகி பண்டு கனி ணங்கு தரு சேவை
சுலனியிய னைபாக திக்கணவா செனார

(४५५)

நெடுஞ்செழியன் சாமிநாயக்கர் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன்
செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன்
நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன்
நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன் நெடுஞ்செழியன்

 $(\mathbb{Q}, \pi)$

உயிரிஷுபாதுனை யவவநினைமைசுதம்
 ஸுயொடாந் ஸதகிரிநாழாந
 யினுமைடா ஸகிசெநவயுமெக
 துதுபுரிநதுக் காசிரிடைமேகி

(7 M 6)

தெய்வப் புரிதல்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டு
 (உதாரணம்) செய்யுறாகக் கொண்டுவந்து அதிசயம்
 உண்டாக்கிவிட்டுப் புகழ் செய்து கொள்ளுதல்
 இவ்வாறுதான் அந்நாட்டு மக்களின் மனநிலை.

 $(\mathcal{F}_t, \mathbb{P}_2)$

உயர்வு மிராமணரு ளானினைத் த ந
உயர்வி னானபுகோ டு தருவின உய
புயிணி சிவந் துனெ ளவின ருநுள பரிக்கா
மயின் னிபுறநுமி டுமேகூ வு ராவி

 $(\mathbb{D} \cap \Pi \cap \Pi_0)$

உள்ளுறுகாக்கி சமரக் கென்னாமறை மேரூம
மலையாநிருப்பழிய நடைகெடைய முடிசுதி
கொளையணித சாருநுல்லாறுச மங்கி
கனையிடுபொப்பியுச்செயலாறா.

உள்ளது

௩. ௧. து தெரிந்துமறைபி நண்ணொலாரும்
 ௨. ௨. குரு ழயபெரி நண்ணிவிட எய்யமாக
 ௩. ௩. னு நறநிதியுரு அதலெ ளுவந
 ௪. ௪. னாமில் தெண்ணெயெ முகிறிசில் லிசைப்பபா

 $(\mathbb{F}_q[x] \cap \mathbb{F}_q)$

நாவத் தனித்திருப்பதே உயிர் அண்ணி
 உயிர்வருவதற்குத் தனி அண்ணியை அண்ணித்
 தாவ்லது புணய்க்கித் தண்ணியில் கிறக
 மெவியது போலுமென மெய்யெனவெ லாநும

६१५)

இந்தமறை யோனமிகவிழிந்ததுவீனன
நக்கைமயுணதருவருகெனவதிநனேரு
வந்ததுகுகாடுவெழுந்ததுசெலமறவ்
வந்தனநினைந்துதனதாரியினெண்ண

(ଦିନ)

அவ்வயி னறிந்தது ஸ டைந்ததுரு நாநா
 உ டுமற நிறகமறைய த்தண றொலோரும
 டு டு பிணி வந்தண னியறறுவது நனோ
 டு டு வயிணி றொன்றுமறைய செபபினா சினந்தே

(Ann 2)

யாமிவ னகத்திலுண வெங்கள்விழி காணத்
தோமிலொரு மெய்ச்செயல் விளங்கிலது தொட்டு
நாமிகைவ மென்றனர் நயந்துருந் நாத
சாமியிரு மென்றக துழைந்துய ராமன (ருகச)

தன்னொடு புறத்துவர லுந்தசுர தன்சேய்
தன்னுஜய ராமனது தோள்கட துலங்க
மன்னுகுரு தம்மிடையின் மாருடு விளங்க
நன்னர்விழி கண்டனர் நயந்தனர் வியநதேச (ருகம)

மாலையடன் மாருதியை வந்தனைசெய் துற்ற
மாலையொழி வித்துள மகிழ்ந்துதிதி தானும
மாலையுற முற்றியபி னுணர்மகிழ கந்தம
மாலையடை தககனை வழங்குகிழ வுறறா. (ருகக)

யேறு

பின்யிராம தாசர் டெய்லெட்டுருவனத
தின்யிலேறச் செள ரும டுர மிலெட்டுரா
அன்புகொண்டு தேவரெட்டு மாத மெட்டுரா
முன்புவர மமர டசு மெட்டு டுசு மெட்டு (ருகஉ)

ஆவரெட்டு மெட்டு மெட்டு மெட்டு
மேவலெட்டு மெட்டு மெட்டு மெட்டு
மேவலெட்டு மெட்டு மெட்டு மெட்டு
தேவர் மெட்டு மெட்டு மெட்டு மெட்டு (ருகக)

என்ன தன்னை மெட்டு மெட்டு மெட்டு
அன்னதை மெட்டு மெட்டு மெட்டு
தன்னை மெட்டு மெட்டு மெட்டு
மன்னு குதகத மெட்டு மெட்டு மெட்டு (ருகச)

வந்திராமதாசர்தான் பணிந்துநிறக டனனவா
முந்தெண்ணர் பரமதால மெட்டுமெட்டு மெட்டு
ஐந்திரண்டு நாள்தான குதகம் மெட்டு மெட்டு
இந்தநீவி ரினிதுசென்று சாமபங்கோரொ னகரிலே. (ருகரு)

தயரதேவ னவமியுற் சாருசெயச் சமைந்துநன்
கயர்கிரமுற் றுறுந்திசுது லடைவெனங்கு யானென
நயமதாக விடைகொடுக்க நளறுநன நெனுவினாந்
துயர்குணத்தி னுய மரோடு நீருபனுரு னுற்றனன். (ருகக)

நண்ணுமேவ லாளர்கூட நவமியுற்சுவந்தனைப
பண்ணுநாடி னந்தினம் பராவுவேதியர்க்குண
உண்ணுகின்ற வதிலுமற்றை யெதிலுமொன்றும் வழுவுரு
தண்ணு மாவி யற்றிமுற்று மனவின்மேவி னுரரோ. (ருகஎ)

மேவிராம தாசர்கண்டு லலிதமா விழாவயாந்
தோவில் சற்சனர்க்கெலா முகந்துபோக விடைகொடுத
தேவிமேவு வேந்தனுக்கும் விடைகொடுத் திருந்தனா
தாவின்மன்ன னென்றுசிந்தை தனினைந்து போயினான். (ருகஅ)

வேற.

பாளிக டெனாமலை யசனிற் பண்புசால்
சுரவருக் கொருமடங் குறித்துக் கட லுண்
விரவினரிருக்க நிறுவரின மெய் னன்
வரயினி தழைத்தனன் ிசா மனனா

(ருஉக)

லனத்தறல வேற உய வேனை மாநகா
தனிந்புரி மடத்துற ணைடறககதோ
எனபபுவலன் பணிந் துதுனககடு
வினத்தை யானாட ியிற்றல வேணகடு

(ருஉஉ)

என்றினி சேகதி னனிசங்க தாசனா
நன்றவ ணுறககடு நணணிமெய் ிட
ஒன்றல லரிசு யாசகிப புசுன
மனா வெண்ணி ணகடு மெய் கடு

(ருஉக)

லலகடு வேதிய ிசு னலினி
கலகடு தாசகா ிசு னலினி
வினகடு தாசகா ிசு னலினி
தலத்தயா தலகடு ிசு னலினி

(ருஉஉ)

தேருவாழ வுறகடு மாசு
வாருடனடைகடு ிசு னலினி
போருத தாசகா ிசு னலினி
யோருது பெருந்தய ருடனினி

(ருஉக)

அருத்வத்துது துரு ிசு னலினி
பெருந்தய துரு ிசு னலினி
இருந்தபன் ிசு னலினி
பெருந்தரு ிசு னலினி

(ருஉஉ)

சுவலனறெரித் தெ ிசு னலினி
வாவருமவா வுபசரித் து ிசு னலினி
மெருத் தாசகா ிசு னலினி
சாவருத் தலகடு ிசு னலினி

(ருஉரு)

தாமதாசனா யெதிநோக்கி ிசு னலினி
தாமகிழுவாகச சாவருத் து ிசு னலினி
காமரு தாள்களிற் ிசு னலினி
மாமரு மாபுறி மகிழ் து ிசு னலினி

(ருஉக)

இவ்வகை வந்தசா து ிசு னலினி
மெய்வகையுறத தழீஇ விடநகிருத்துழிச்
செய்வகை திருந்து மடைபுது சோத்துள
பொய்வகை தலா மறைய வாக்குப போலுனம்

(ருஉஎ)

தந்த பின் கங்குல்வாய சுவலில வேந்தனை
அந்த மிலருந்த வத்தறினா ிசு னலினி
முந்தரி கீர்த்தன மொழி கென ிசு னலினி
வந்தது நினைத்த தென்று வந்து மன்னவன்

(ருஉஅ)

நெறும் பகனினைச் சது நிறைய மேமகத்
நிடுங்குரு நாதரை யெகி சத்துச்சுரை
ஒடுங்கலி லண்டொடு பணிந்து சநக சழீஇ
நடும்படி சதங்குகள் காலிண்ணணவே.

(௧௦)

வினைந்தனன் மிருதங்கந்தாளம் வாய்ந்த யாபு
புனைந்தெனா நின்றரி பகது விதித்தான
வினைந்தது வினவினரவா நோகநா
கனைந்துறப் பாடலைச்சுனா சிவகி.

(௧௧)

வேந்தனை யோரிடத் திருச்சு சங்கினை
நந்தனா லெழுமாயினைய நைதகை
வாயந்தரி கதை செய வாகுக் மற்றவ
ஆயந்தரி கீர்த்தனாசை மரககி.

(௧௨)

புலரியிலாநி டரிக்கெனெனென
நலனுற நற்பிரசாச நகி
மலர் மறுகினைச் செய நலு மனை
ருவவக்காபாயினென பாடச் சிவகி.

(௧௩)

அந்தமாபாயி கீர்த்தனன் செய்
பந்த மூழ்குறச் செயபதினா பாயின
முந்து கீர்த்தனஞ்செய மொழிந்தலாம
மைந்து கோசாமிசை வருச்சச் செய்தன

(௧௪)

வைகறையாநி நியபி பந்தனா
எய்துறு நிமாநாடொ டியைசை
ஐதரி கீர்த்தன மவச்செய்து பி
மெய்தரு மங்கலா மி கோசாமிசை செய்.

(௧௫)

திருமகள் கேள்வினைப் புகழ்ச்செய்து
வரு ஐயராம கோசாமி வாழ்த்தல
அருள் கலியாண கோசாமி யன்புடா
பெருகுறக் கீர்த்தனம் புரியாபேகியே.

(௧௬)

மேமநாபா கொசாமி சொலவுஞ்சி
ராமகோசாமிபு நலிச்செய்து பின்
பாமடிய வரெலாம் பாடச்செய்து பின்
நாமராகிய துகாராமசாமிசை.

(௧௭)

ஹரிகதை புரிகென வருளவன் பினிற்
பெரியவா சமர்த்தரைப் பணிந்து பேகினார்
தெரியரி கீர்த்தன மவசுஞ் சோவே
விரிபுகழ்த் தாசரே யாகிமேவினோர்.

(௧௮)

தாமுமப்ப ரவசந் தனிற்புகுந் தொளி
மாமுத லெழுந்தது மறந்து கீர்த்தனம்
நாமுத லுறநனி நவின்று நின்றனர்
ஆமுதநீ காரண னங்குத் தேன்றினான்.

(௧௯)

சகனா (1) சிதிரி சகாதா மனும
சகனா சகாதா சகாதா ம சகநி
நிசகா சகனா சகாதா சகநி
பகனா சகநி சகநி சகநி

$$(\mathcal{F})_{\mathcal{F}, \mathcal{C}}$$

வினாவினா 1998-ம் ஆண்டு
 1998-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற சட்டப் பேரவை
 17-வது கூட்டத்தின் 17-வது நேரம்.

(தொடர்)

7 + 7 = 14
 14 + 14 = 28
 28 + 28 = 56
 56 + 56 = 112
 112 + 112 = 224
 224 + 224 = 448
 448 + 448 = 896
 896 + 896 = 1792
 1792 + 1792 = 3584
 3584 + 3584 = 7168
 7168 + 7168 = 14336
 14336 + 14336 = 28672
 28672 + 28672 = 57344
 57344 + 57344 = 114688
 114688 + 114688 = 229376
 229376 + 229376 = 458752
 458752 + 458752 = 917504
 917504 + 917504 = 1835008
 1835008 + 1835008 = 3670016
 3670016 + 3670016 = 7340032
 7340032 + 7340032 = 14680064
 14680064 + 14680064 = 29360128
 29360128 + 29360128 = 58720256
 58720256 + 58720256 = 117440512
 117440512 + 117440512 = 234881024
 234881024 + 234881024 = 469762048
 469762048 + 469762048 = 939524096
 939524096 + 939524096 = 1879048192
 1879048192 + 1879048192 = 3758096384
 3758096384 + 3758096384 = 7516192768
 7516192768 + 7516192768 = 15032385536
 15032385536 + 15032385536 = 30064771072
 30064771072 + 30064771072 = 60129542144
 60129542144 + 60129542144 = 120259084288
 120259084288 + 120259084288 = 240518168576
 240518168576 + 240518168576 = 481036337152
 481036337152 + 481036337152 = 962072674304
 962072674304 + 962072674304 = 1924145348608
 1924145348608 + 1924145348608 = 3848290697216
 3848290697216 + 3848290697216 = 7696581394432
 7696581394432 + 7696581394432 = 15393162788864
 15393162788864 + 15393162788864 = 30786325577728
 30786325577728 + 30786325577728 = 61572651155456
 61572651155456 + 61572651155456 = 123145302310912
 123145302310912 + 123145302310912 = 246290604621824
 246290604621824 + 246290604621824 = 492581209243648
 492581209243648 + 492581209243648 = 985162418487296
 985162418487296 + 985162418487296 = 1970324836974592
 1970324836974592 + 1970324836974592 = 3940649673949184
 3940649673949184 + 3940649673949184 = 7881299347898368
 7881299347898368 + 7881299347898368 = 15762598695796736
 15762598695796736 + 15762598695796736 = 31525197391593472
 31525197391593472 + 31525197391593472 = 63050394783186944
 63050394783186944 + 63050394783186944 = 126100789566373888
 126100789566373888 + 126100789566373888 = 252201579132747776
 252201579132747776 + 252201579132747776 = 504403158265495552
 504403158265495552 + 504403158265495552 = 1008806316530991104
 1008806316530991104 + 1008806316530991104 = 2017612633061982208
 2017612633061982208 + 2017612633061982208 = 4035225266123964416
 4035225266123964416 + 4035225266123964416 = 8070450532247928832
 8070450532247928832 + 8070450532247928832 = 16140901064495857664
 16140901064495857664 + 16140901064495857664 = 32281802128991715328
 32281802128991715328 + 32281802128991715328 = 64563604257983430656
 64563604257983430656 + 64563604257983430656 = 129127208515966861312
 129127208515966861312 + 129127208515966861312 = 258254417031933722624
 258254417031933722624 + 258254417031933722624 = 516508834063867445248
 516508834063867445248 + 516508834063867445248 = 1033017668127734890496
 1033017668127734890496 + 1033017668127734890496 = 2066035336255469780992
 2066035336255469780992 + 2066035336255469780992 = 4132070672510939561984
 4132070672510939561984 + 4132070672510939561984 = 8264141345021879123968
 8264141345021879123968 + 8264141345021879123968 = 16528282690043758247936
 16528282690043758247936 + 16528282690043758247936 = 33056565380087516495872
 33056565380087516495872 + 33056565380087516495872 = 66113130760175032991744
 66113130760175032991744 + 66113130760175032991744 = 132226261520350065983488
 132226261520350065983488 + 132226261520350065983488 = 264452523040700131966976
 264452523040700131966976 + 264452523040700131966976 = 528905046081400263933952
 528905046081400263933952 + 528905046081400263933952 = 1057810092162800527867904
 1057810092162800527867904 + 1057810092162800527867904 = 2115620184325601055735808
 2115620184325601055735808 + 2115620184325601055735808 = 4231240368651202111471616
 4231240368651202111471616 + 4231240368651202111471616 = 8462480737302404222943232
 8462480737302404222943232 + 8462480737302404222943232 = 16924961474604808445886464
 16924961474604808445886464 + 16924961474604808445886464 = 33849922949209616891772928

(5 F 5)

$\pi_1 M \cong \pi_1 M$

$$(F_3 \otimes F_2 \otimes F_1)$$

१. ११ अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर
 २. ११ अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर
 ३. ११ अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर
 ४. ११ अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर १०० अक्षर

$$(\overline{F}_y, F_{x0})$$

10. 1. 7. 1. 1. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839.

(३९९)

[illegible]

(38)

ஸ்ரீமதே அருங்கோட்டைச் சிவசுந்தரி
 கவிதா, 1978
 கி. பி. சிவசுந்தரி
 கவிதா, 1978
 கவிதா, 1978
 கவிதா, 1978

(FSS)

[illegible]

(ငါးစာ)

பதர்ஸுவஸ்தி மஹிபொநனகியா
 நமபய ததருநிலநலகயே நமனேன
 பொநபவென்னிடததவாபுகலகிலாது போய்ச்
 சிற்பரனுநைசிறுததேவகண்ணிதா.

(८६-२)

என்றனன் வினவிய விராம தாசரும்
நன்றவா கருத்தென நனிநயநதுவேந்
தன்றனை நோக்கினா சகலசித்சிபம்
ஒன்றரு முத்தியு முவப புரமலே

(258)

பாண்டு ரங்கன புதழ்பனன வேண்டுமோ
பாண்டு நீதருவதை யேறப்போ கொலோ
வேண்டுமா தேகினொன்று வேந்தந்
மூண்டுள நினைவொழி கெனமொழிந் தனா

(259)

தரணி காவல் னவாதகவை பெண்ணிளை
சரணிடைப பணிநது தனபகிசுசு சாரநகன்
அரணியத் தடைநதனா சாசராதரித
திரணிய சறசனவி ரயிக் கெயதுயா

(260)

வேறு

வனத்திற செல்லுதன் மீண்டு சமசன் கடு ரக
மனகதுக கொத்தன் படுவ வுருமொரு க ரி
கனத்த சறசன் கமன முகட்டிறையுமே கா
உனத்தரும் பெருந் தவரிடை நடு ருபுறு

(261)

எதிரி னின்றன டாசா கண்டனனை நீயா
வதிவதெவவிடத் தெனவ ளாநமா மாயை
அதிநலத் துனிமமலையில் யானிரு ட சிங்கைய
மதிநலத்தினி கொக்களை க மிவண் வந்தும்

(262)

திருமபி யெனமுகந் கனை உலி கொயிலிற் சோநது
விருமபி யெனமிசை நீசோலுங் கவிவின வுச
அருமபு கின்றது காசுலுந் தை கன்றகெனின
கருமபு நோகவி நாவல் சட்டனாபு திநா

(263)

அமமை நினகமுக தனினமணி மாலையி லுருகு
வெமமையின மணிசொண்டெனக்குச செவியேவ
செமமை சோகடுக்கன செய்திட்டனை யெனிர டு
இமமை யேகவி செபபு வரினமிசை யெல்லா

(264)

மாயை நானையான புரிவெனென்றுரைத் துந் மறைந்சாள்
ஆய நாவலா மறுதினத் துல்லும மாயை
கோயின மேயினா குமபிட்டு நிறறலுங் குறைபா
நேயமோழனி திட்டனள காதுகணி ரமப

(265)

விளங்கக் காத்தனி கொண்டெதிரா நின்றநத் விமல
உளங் களிக்க நனகவி சொல்விடை பெற்றார் ருரவோ
களங்க மறறதம் மடத்துறக் காலையாச சகாகள
வளங் கதித்த வசசத்தி கோயி லினகம் வந்து

(266)

திறநது பொறகத் வினையக் நோக்கினா செவவே
நிறத் தயங்கிய மாலையினித்தில நானகு
குறைந் திருநதன் பயநதுபோய்க் கோனவயிற கூற
அறந் திருந்திய வரசன் மறறவ நிலையுறமுன.

(267)

காவல் வாய்ப் புகக்கடுகின னிருக்க வக்கங்தல்
மேவலா யாசன் கனுவினிற் கவி விரும்பும்
ஆவலாய்க் கழுத்தணி மணிமாலை யினுஞ்
தாவ லாமணி கொண்டு தாசர்க்குக் காணினான். (ருடுக)

இட்டுக் கேட்டனன் கவியர்ச் சகரை மிகவிம்மை
தொட்டிச் செய்திடே லெனத்திரி ரூலினேர் சொல்லி
விட்டிச் சென்றனன் விழித்தக்கோன் சற்றூன வெற்றில்
நெட்டுக் கொண்டிறை நிமலா பாலுடன் யந்து நேர்ந்து. (ருகய)

கண்டி தாசர்தங் கடுக்கினேர் களியளங் கலந்து
கொண்டு நின்றெதிர் வணங்கினன் கூறினன் கனாமை
அண்டி சற்சனா சமர்த்தராம வியந்தன ராக
மண்டு மன்பொடி விடைபெற்று மாநகர் வந்தான். (ருகக)

வேறு.

பின்பொரு வைசல் பெருந்தம மெய்யர்ப்பிழைப் பெய்தா
அன்பு றொடணை லிருக்க விராமன சுவதாரத்
தின்பரி சோதினார் வெறியில் ராப்புழி யிவர்தாசன்
பொன்பயில் வாணிகனொரு சுவதாசிரி பொருந்மீடல். (ருகஉ)

கப்பலின் உர்த்தக முற்றநெங்கிசை காறேகிச்
செப்பமுடன் செய்து மீள்வு மட்பாது தெறுங்காலால்
அப்ப தனிநகல் மூழ்குதலாகிய தப்போகில்
எப்படி யென்று மயங்கி வருந்தி யிளைத் தாளுய். (ருகக)

தன்னி லியற்று முயற்சியினுவது தானின்றி
மன்னிய தாசனா வந்தனைசெயது மனத்தெண்ணிப்
பொன்னிறை கப்பலழற்சலி லாதுபகர்த்தோடு
நன்ன ரளித்தடி லுண்கிலோர் பாகந் துவெ னென்றான். (ருகச)

என்றவன் யேண்டலறித்தனர் பேரருளேய் தாசர்
அன்றது போது கலத்துற லாயதை யாழாமல்
துன்ருவருங் கரைசெய்தனர் கோடுது னித்தாசர்
நின்றன ரீரநெடுந் துகிலோ டவனேர் கண்டான். (ருகரு)

களாயி லிழிந்தவர் கான்மிசை வீழ்ந்து களித்தாளுய்
விடைவிளி லேத்துள யேனையெழுந் தெனையே காத்த
புளாயி னெடுங்குரு நாதவெணப் புகழ்போற் றற்றான்
உளாயின் மறைந்தன ரினிதுவியந்தன னுறுநவ்வான். (ருகசு)

வேறு.

ஒருகணத்திலே யுடைநனைத் தொழுகுந் ரோடு
பெருகமன் பர்யாவரும் வியப்புறப் பிறங்கினராய்
மருவ நேர்கண்டு வாமனசாமி மாதவத்திற்
பொருவில் சாமி துந்துகில் புரம்புனல் பொதிவ தெனே. (ருக௭)

கணத்தின் முன்னிலை யிங்ஙன மெங்ஙனங் கலந்தீர்
உணர்த் துமின்னென வாணிகனொருவன் குயர்ந்த
குணத்தினேன் சுவதாசிரி கப்பல் மூழ்குறகால்
புணர்த்து வேண்டினன் புணரியிற் போய்ப்புறங் காத்தேன். (ருகஅ)

நரலை நீரிடை நனைந்தன னுடலுடை நானென
நிரலை பின்னொடா கின்றவ ருசரங்கி யமப
நிரலை நன்குள சாதுக்கணி மிடத்தி லிவாபோயி
வரலை யாறறிந்தே மெனவியநக ரா மசிதசார

(௫௧௩)

மறுகினததந சவாததகன வேண்டிய மாழை
தெறு புலத்தினா பாறசொடு வா க சேவ்சது
நறு நலத்தயா சறகுருநாதிர நான்போற
மறுகலத்தனை நீர புகாட ஓற்றி ரிருந்த

(௫௧௪)

கண்கொன் மிசைப்பாணி செழிந் தேகனோ சரிசெ
விண்டு மேவிநீரும்குரு நான ி ரு ந ி ரு
கொண்டு வந்தனை கொண்டு வந்தனா சரிசெ
மண்டு மன்பா கண்டி ரு மகிழ்ச்சி யுடைய

(௫௧௫)

எனவியந்தன ரிருப்பழி மயமாசெந்
கனதனங்களை யத்தம பாசுகிராச ரி
மனநிரம்புறச செல்லசெந் சினந்து வாடிசெந்
தனநிரம்புவை யெனவியை கங்கன ி ரு

(௫௧௬)

பின்புசில நாட்க லீய வறங்க ி யத விள தெரு
பொன்பிரழு செங்குட்க்க ச ரு மெனும் செப பொருத்த சம்பல
வன்புகொடு கவரெண்ணெயி லு வாங்கு டெத்த மொப்பமும
முன்புவெடி விசுத்தி ருமென தெரு பிழைந்த தெரு.

(௫௧௭)

பலகோடியருமிருங்குள ி ரு மெனவியை சரிசெ
அலா பானுயா கையி னாறியா கெட்டுப் பசுநா
நலனீடு மலையிடைப்பா ரி களைச் சுவற்றினைபாசு நொச்சு
புலனும் மாருதியை நீலகண்டி ரு நானறங்க புதுசு ரொச

(௫௧௮)

தசமுக்கன போருறுகளை எடகாதச செருகரங்குறித சனங் கன சுகாக்
வசமிருந்து வருகுண்டு ருமுழு யெவ் வசரிசெந் மாருத சாற்றி
விசைமிருந்த கனமழையால விரைவா டுநடைபுட்குருண்ட மாடித்
தசைசகிதைந்து விழுசேனைத்தலைவனது சினயுடை யது சரிசெந்மாருத

சேகங்கொளி கிரிகுப பிணைப்பி சென்றித்த தெரியசாசுகதலான
வாசகங்கன வரைந்து தங்கன மான னுக்கனுப்பியினும் உலீமைதேற
மாசுகங்கடொழு தேசத்து மீதுபகீரமமலையி லு எனருஞ்சீரும
மூசுகங்கள் வழிவறவாய முக்ககு நெடுங்குருங்குகள செயமுழக்குத் தோத்தான

தெரிந்து தெளிந்த வரங்க பாக்காவசெயதி யெல்லாநதிருந்து சோததி
அருந்தவத்தினிந்துப் கோதமை வண்ணங்கி திருமபுகன வறிக்கை செயதான
பொருந்திய சேனைத்தலைவன ராமதாசடியில வந்து புகழ்ந்து போற்றிப் பிறை
பெருந்தவத்திரைமைப் புரக்கவேண்டு மென விடைபெற்றுா பெயாந்து போ

இதுதெரிந்து சிவாஜியண்ணலின் பினுக்கோகரை காணுதெழுந்து போந்து
மதுவிரிந்த துழாய் நெமொலடியரது மகிமைதனை வியந்து வாடிக்கி
கதுவின்னீருள் பசமவணங்கி ராமதாசவன முசுகைசு கலிங்க ிசு கங்க
பொதுவிகந்ததனி யி டுத்திற் புகவதைசதுக்கொடு பேத்து புதுகிணை

சிவாஜி ி ஸ்ரீ ராமன்சுரணர விந்தத்தைச் சேர்வதாக
அவாவியகாலஞ்சமீ பித்ததனால் விவகாரமனைத்து நீத்துத்
தவாது திடச்சித்தனாய் ராமரூபந்தன்னைத் தரித்து நெஞ்சில்
சுவாசசத்தோடொன்று செறியகூரத்தைப் புகன்றிருத்தி யென்று சொன்னா.

பேசமுனே பிரமணந்தங்கிளர்ந்து பெருகியண்ணல் பெரியோர் போற்றும்
தேசசெறி சர்க்குருவை வணங்கியுடல் பொருளாவி தெத்தஞ்செய்தேன்
விசுமருள் பெறுமுன்னே துமசருளிற்படி நடக்க மேவுகின்றேன்
மூசபர தந்திரனாயெனப் பணிந்து விடைபெற்றார் முகிவிவந்து. (௫௮)

பலதான தருமங்கள் புரிந்து குருநாதனற் பணித்த நாளில்
தலம் யாவஞ் சம்பாநி யெனுந்தனை யன்றனக்குதவி முடியுஞ் சார்த்திப்
பொலன் மேவுமே சந்தத்தலத்திலொரு புடையிருந்து பொன்மணுள்
நலனருந்திருமேனி தனைநினைந்து ராமனடி நண்ணி வாழ்ந்தான். (௫௮)

வேறு

அண்ணலான சம்பாநி கனத்தனார்
கெண்ணலான வினைகடெல்லாஞ் செய்து
நண்ணலாயினன் சற்குரு நாதர்பால்
பண்ணலாயினன் பாசம் பணிதலை. (௫௮)

தந்தை தன்னை நினைத்துத் தளர்ந்தான்
அந்தசேலிலை நல்லாரியா றற்றவன்
சிந்தை தேறத்தெருட்டி யுலகியல்
விந்தை கூறி மெய்ஞ் சாநம் விளம்பினார். (௫௮)

அருள் செறிந்த நல்லாரியாராலுளம்
தெருள்வதான சம்பாநி சிவாஜிபோல்
மருளொழிந்து தன்னார் வயின் மன்னினுள்
பொருளுணர்ந்துறை யாதவபுங்கவர். (௫௮)

தம்மை நெர்வுறு தாசவாகங்களை
அம்மை மேவ்வழைத் தவர் தேர்வுறச்
செம்மையே யுரைசெய்தனர் மாகமாய்
கொம்மை தேய்மதி கூடு நவமியில். (௫௮)

மத்தியானப் பகலில் வைகுந்தமாம்
முத்தியானுற முத்திய தாதலால்
சித்தியான பினண்ணர் தஞ்சேயின் சேய்
பத்தியான கங்காதரப் பண்பனை. (௫௮)

கூவி யென்பத மேவக்குறிக்கொளித்த
தாவிலாவ பிஷேகந்தனைச் செய்தென்
வீவில் சாம்பிரதாயம் விளங்குற
நீவிர் செய்தொரு நியமித்தனர். (௫௮)

அந்தவப் பொழுதே யடியா லொலாம்
முந்தவங்கு முயன்றுத் தமையனார்
சொந்த நன்மனைக் கேவினர் தூதனா
இந்தவாய்மை யெலாரு மறிந்தோர். (௫௮)

கூடினாருடன் சற்றின கோருற
நாடினார் குருநாதனைக் கண்டதான்
சூடினாரை துன்னுறத் தாசர்தாம்
நீடினார் முகநோக்கி நிகழ்த்துவார்.

(ருஅக)

ஹரிதன்மைம் விடா மலமைந்து நீர்
சொரிவ பிச்சை கொண்டுண்டு சுமந்து நீர்
சாரி மூள்ளதனை யுஞ்ச குணமாம்
கரியகோல வருவைக்கரு துவீர்.

(ருகல)

பூசை நீதி யியற்றிப் புரிகுவீர்
ஆசையாக விராம நவமியும்
தேசை மேவனு மந்த ஜெயந்தியும்
ஏசை யோவிய தாசரிங் கெய்துறில்.

(ருகஉ)

அன்பி னாதரித்தா ருயிர் மாட்டருள்
இன்புசெய்து விராக மிசைந் திரும
துன்பமாய பற்றற்றச் சுதன்புகழ்
என்பயாவர் சொன்னாலும் வினாவியே.

(ருகஉ)

நேசமேமிக நீருநிகழ்த்தியே
தாசபோத கிரந்தந்தனையுமே
மாசடா நிமமத்தொடு வாசித்துத்
தேசதாகத் தினந்தினந் தேறுவீர்.

(ருகஉ)

சாகிநீதி தவறுதலின்றியே
நீதிராம நன்னும நிகழ்த்தநா
மேதினிக் கணிவ்வாறு விராவினு
பாதிநைந்தி ராமன்பதம் பற்றுவீர்

(ருகச)

என்று கூறினர் யாவருங் கேட்டனா
நன்று நன்றென நண்ணி வணங்கினா
நின்றுநேர் பொழுதிற் புருளுடகம்
ஒன்று தேயத்திருந் தொருவுத்சமா.

(ருகரு)

சேதராம னினையவன் வாதசேய்
ஆதலாகிய மூர்த்திகளைக் கொடு
போதலாயினர் கண்டு பொருந்தரும்
காதல் மேவினர் கட்டுரைக் கின்றனா

(ருகசு)

இந்த மூர்த்திகளை யெழிற்பெட்டியில்
பந்தனஞ் செய்துவை மின்பயன் படும்
பிந்த வென்றுரை பேசினர் மாதவத்
தந்த நேர்கலியாண கோசாமிக்கே.

(ருகஎ)

நாமஞ்சோதி நலங்கிளரும் பரந்
தாமமேவிய பின்புச மாதசெய்
யாம விவ்வுடலைத் தகனஞ் செய்து
தேயுமன்கே யொருகோயில் விளக்கியே

(ருகஅ)

காற்கு மூர்த்தியு நன்குநிலைப்புறத்
தீங்குமுது செய்கென்றநான் செய்தனர்
ஆங்கு நின்று வினவுமனை வரும்
பாங்கு மாகவ மரபித்தத்திலே.

(ருகக)

ஆசியாந்திதொட்டுறு மட்டமித்
தீங்குத் திதிகாறுஞ் சிறப்புற
லெய்யர்க்குப் பகலின்நிசையம்
சேர்தி ராவி லரிகதை சொல்லலும்.

(கூற)

கேர வுற்சவஞ் செய்து நிரப்ப நாள்
சாரலான சம்பாஜியுந் தாழ்த்துற
ஆரமேவுஞ் சகாப்த மொராயிரம்
சேரிரண்டு முந்நாறு சொல்லாண்டிலே.

(கூறக)

வெற்றத்துன் மதிமாத வத்தியத்
தீங்குநீங்க நவமிதி தியிலே
சிறினைத் திருநாத சமர்த்தர் தாம்
விற்பெறிந்து விடி பொழு தெய்தவே.

(கூறஉ)

நீரின்மூழ்கி நிகழ்பது மரசம்
சார்வதாதித் தயாத ராகவான்
காரின்மேனி கருத்துறக்கண்டு கொண்
டார்வமேவி நடப்பதலாகவே

(கூறங)

மீமனை நிரிலாபுரிச் சோன்மடா
காம டைருணுநியேமுத.
சோமனை மினிர் செய்தித் திருவுரு
மாமனை யிங்கு கண்ணியென் கணமுனை.

(கூறங)

பென்று சேவை நிராயி நெடிதுநீ
நன்று நின்னடி நண்ணி புரிநியென்
பென்று போற்பல வேரகினர் மெய்த்துதி
அன்று கணமுனத்தனை ராமனை.

(கூறடு)

மண்பிராமனைக் கண்களி கடந்தனர்
பொண்ணி நேரகுரு நாதசுவாமி தான
அண்டு பிரமபாம்பரைச்சிறம்
பொண்ணி நேரவாழ வச்சகுணத்திலே.

(கூறகூ)

ஜயஜயமரு வீரசரணனை
ஜயஸ்தாயினை ரெண்டிசைப பாலரும்
மயலிலாத பல்பாண வருந்துதி
முயல மேவுமுனிவரு முத்தினார்.

(கூறௌ)

மலரின் மாமடை பெய்தனர் வாழ்த்தினார்
அலறவாத்தியம் யாவு மற்றவயின்
நிலவரின்ற நன்னையருடலினைப்
பலருந்தாங்கியொர் பாங்கு வைத்தாரோ.

(கூறஅ)

வேறு

அங்குள்ள தாசா பலருங்குலாவிய நிதாசாரணவிவரை
நங்குண களகண்டு மகிழ்க்காவதென்று நண்குளுசிவாஜி ப சா
பொங்கும புக்ககொளருரு முனடி விடு புகலாயினிடை ப
தங்கும படி கரு நமைநா வதாயினது வேசலிசுகும விதயா (115)

நாமுள்ள காலமளவும் பொறுக்க நண்கிறுற மிக்கநலிவொ
தேமனனுவாய கொடியே விதபுலமபி யிருகணகணா 6 117
மாமல் குதேச குருநாதசாமி மனமைக குணங்களுளவெல்
லாமனனி யே தயுறு வாகளாகி யளவற்றடைந்த வமலைய ()

வாசஞ்செய சந்த மகிலிச்சுனங்க வகையேபரப பிததன
நேசஞ் செறிந்த குருசாமியாக நிவ வசிடதகி முறையே
தேசங்கி மேவவியல் விசயினபு தின ரு வதாக்கவதக
தாசங்கை யினி பருண மிவ தாசா சபை கரு (118)

அடலைச கிரடசி ளை ருளபொருளா னா டி ண்டுநி
சுடமைப புளையா நிரிபாத்த கருது ரு சணமே 119
தொடரக க ளக பகி ருளபொருளா ருமாதிராது ரு
படரப புளையா டை ரு திராச பரு திரிசுதமே (120)

மிவம விடகாட ருளபொருளா நிரிபாத்த பாசருநி
தசுடமைப கொணடி கலியாணசாமி தா நிராது துபுதவ
சொகமண்டு புருவிடை தினமொ க சொனியொ ரு சபை யொ
அகமினபு மேவமொநி ரு மொவொருதசே ரு யொ (121)

எனனாகமட்டு மிய யொ ருளபொருளா திட
தனனாவிடாப பருதொ ருளபொருளா மொ மொ
நனனாவிடாப நனியனபுமவி பருதொ ருளபொருளா
பனனாவிடாப மொவிடாப பருதொ ருளபொருளா (122)

தலியொனதுகை வரைவற்றனாநது கலியாணசாமி முச
ருவிகின்றவனபா மிகவும் விடநது கொண்டாடி னைய
தலியின் படைந்த குருசாமி ருளபொருளா திரபொருளா
நவில கின்ற ஜாமபு நகா நினது கண்ண தியின்கண்ண வந்த (123)

கலியாணசாமி முதலான காவலரசங்கலந்த கடுகி
ஒலிமேவு கண்ண நகியினை கணவந்த தழுவுற்று வந்த சிவன்
யிலியாருமனபு கொடுவாழ்தகி யேபறியியம் விமவந்த மொ
பொலிவாச தாசருது மாசனத்தினெனா முனபு குதகின்றே (124)

கங்காதரப பெயரினா புகுந்த கமலப்பொனை பனடியா
தங்காசனத்தை யிருகண்கள் கண்டு சாஷ்டாங்கமான பண்
பொங்காத ரத்தினுடனே புரிந்த புரமங்கி கொண்ட புறமே
சிங்கா நிகேதனஞ்செயது பாதகுறடங்குதேச பெறவே. (125)

சீதாமணாளையான வளிக்கொ ளுவனற்குதுவரை
மாதாபனஞ்செய்துபசார மீரெணவகையும் புரிந்த கினமும்
வேதாதி தாரருணவாதி செயது பகலப்பான பிணபு விதி
தாதா தமபுபுனிதான சீதகிதையோதி பைநதுகினமாய (126)

கிடைசெய்தினனோரு மன்பொரு பேரர் தமையவர்தம்
பா வானகான மகிலையிடுகதிய பிசேதமன்ன நிறுவக
சுரநாவு கிடைசெய்தினனோரு மன்பொரு பேரர் தமையவர்தம்
பா வானகான மகிலையிடுகதிய பிசேதமன்ன நிறுவக
(சுரநாவு)

சுரநாவு கிடைசெய்தினனோரு மன்பொரு பேரர் தமையவர்தம்
பா வானகான மகிலையிடுகதிய பிசேதமன்ன நிறுவக
சுரநாவு கிடைசெய்தினனோரு மன்பொரு பேரர் தமையவர்தம்
பா வானகான மகிலையிடுகதிய பிசேதமன்ன நிறுவக
(சுரநாவு)

சுரநாவு கிடைசெய்தினனோரு மன்பொரு பேரர் தமையவர்தம்
பா வானகான மகிலையிடுகதிய பிசேதமன்ன நிறுவக
சுரநாவு கிடைசெய்தினனோரு மன்பொரு பேரர் தமையவர்தம்
பா வானகான மகிலையிடுகதிய பிசேதமன்ன நிறுவக
(சுரநாவு)

சமர்த்தராமதாசுவாஸிகள்சரித்திரம்

சுரநாவு

மண்டலிகரான சரித்திரம்.

இந்துத் தான மெனப்புக் தோத்தில்
முந்துபேர்மண்ட லீகொனமொழி
தந்துபோற்றுவோர் வேந்துதழைத்தனர்
மைந்துசேருந் சுலசுடிணி மாதுடன்.

(க)

மண்டலீகர் வதுவை மனைவியார்
வின்குபுகியின் மேவிவருமவர்க்
குண்டி நல்கி யேகாதரி மென்றுரை
கொண்டநாளுப வாசங்குறித்துளார்.

(உ)

இடையமுதரி கீர்த்தனத்தின்புறு
நடையராயுறு வாரவர் நாயகர்
அடையவேதுமி லாதரிநாமமுள்
நடையராயுறு வார்செயலோர்கிலார்.

(ங)

கொண்டகேள்வரை நோக்கிக்குறித்துரை
விண் பிபுசுனை செய்திடவேண்டிமென்
றண்டியன்பொ கொங்கவாசுநூர்
ஒண்டொழிப்பன்னி யார்க்கிதுரைசெய்வார்.

(ச)

புலனெலாந்திரி புத்தியுடையன்யான்
நலனுலாவுபத் திக்குநல் லேனல்லேன்
குலனுலாவுமின் னேயெனக்கோதிலா
மலர்மின்னுரை யாருளமாழ்க்குநார்.

(ஐ)

இன்னவாறுற வோர்தினமேந்தலார்
முன்னுறித்திடைப் போதுறு மூரிதாம
மன்னலாயி ராமாவென வாய்சொல
நன்னோர்த்தனர் நாயகியாரோ.

(ஈ)

மிருகளிப்புடன் மேவியுதயத்தில்
வெகுசிறப்பொடு விண்விவைப்புகித்துத்
தொகுபிராமண போஜனஞ் சூழ்ந்துமால்
நகுவிழாவு நடத்தத் தொடங்கினார்.

(ஏ)

தானஞ்செய்துற்ச வஞ்செய் தலையவர்
கோனறிந்திது செய்வதென் கூறென
ஞானராமநன் னுமநம் வாய்வரல்
ஆனதின்று துயிலிடை யன்போ

(அ)

என்றுதம்முடை வாய்வழி யெய்திடா
தின்றிராமநன் னுமமெழுந்ததால்
நன்றுநான்மகிழ் கொண்டிடு டத்தினேன்
மன்றலார்துள வோனுற்ச வமென்றார்.

(ஐ)

என்னக்கேட்டவ் விராமனென் வாய்வழி
மின்னலாய்வெளி யுற்றனனெனென
தன்னதாவி யவனெனெனசார்தம
முன்னிவிட்டனர் மூதுணர்வேந்தரே.

(7)

கண்டியாவருங் காவலனுண்ணிலை
கொண்டனெனெனக் கூறிவியந்தனர்
பெண்டிராய வரும்பதி பின்னரே
அண்டிவிட்டன மாவியை யன்றரே.

(7 க)

மண்டலீகராஜன் திருவடி களை சரணம்.

ஆக சரித்திரம் நக-கருஞ்செய்யுள் சரணம்.

முற்பிறப்பு.

சரித்திரம் நக-கருஞ்செய்யுள் சரணம்.

புளபாயிசரித்திரம்

— — — — —

ஒருபிரதானிபுத திரியென்றே துற
வருபுளபாயி யெனபவா வளாசெயி
பெருகுமுன்பா வியநதொடங்கிப் பெட்டசால்
திருமக னையகன பூசை செய்குவாரா.

(2)

அன்புமிக் குறவரு மளவிலன்னவாக
கின்புசெய் நாயக னிறந்து போயினான
பின்பவா தந்தைபா லடைநது பேதுரூர
முன்புபோ னடததினா முருந்தன் பூசையே

(3)

ஆயிடைக் காலஞ்சென் றவர்தந் தந்தையும்
போயின னிறந்துபின் பொருந்து தம்பமா
ஏயிருவருந்தமி விசைவுறாதுள்
மாயிரும் பொருள்களைப் பிரிவு வாய்த்தவா.

(4)

இருவரு மிரண்டு கோட்டைகளை யின்பொடு
பிரிவு செய்து றப்பிளா பாயிமுன்னவன்
அருகு றப்பின் னவனளவளாய்ச் சில
வருகினி கொடுதமை யனைவருத்தியே.

(5)

உளபொருள் யாவையுங் கொள்ளை போயுற
அளவில் போர்செய் தவமாக்கு போதவனை
வளர்ப்பிளா பாயி பூசனைக்கு வாய்ந்தான
துளவமால் பேழையுங் கொள்ளை துன்னிறநே

(6)

சக்திபூசை செய்யாமற் சாப்பிடார்
தக்தபூசைப் பெட்டி காணில்லாமையால்
கெக்கன ருளம் பரீது நேர்ந்த பின்னவன்
பாக்கலா ஞய்த்தனர் பேழைபற்றியே.

(அ)

அன்னவன்றேடி நோக்கினன் மற்று தெங்கே
தான்றியதோ வெனச் சொல்லி விட்டனன்
மன்னிய வைந்துநான் வரையம் பூசியா
பின்னவி னீருமுண்ண கிருந்தனர்.

(ஆ)

அடியார் தந்திட நிலையறிந்து ஸ்ரீதரன்
நம்பியு கனவினி டேவர்த்தொர் வேதியன்
புரையுருக் கொண்டவர் பூசைப் பெட்டியை
பின்னவறத் தந்தனன் விழித் தெழந்தனர்.

(அ)

பார்த்தனர் பெட்டியைப் பரிவு தீர்ந்துடன்
தீர்த்த மாடினர் தினந்த செய்யும் பூசையைச்
சீர்த்த மாறனக் கிணிகாசு செய்துபின்
பேர்த்த முதருந் தினர்பிழைப் பின்றாகவே.

(அ)

இப்பரி சறிந்தன னினைய தம்பியும்
தப்பி றுநுநோர் சாற்றத் தன்னுளே
சைப்புட னனுத பித்திந் தக்கையற
வெப்படித் கியற்றினெ லென வினந்தனன்.

(இ)

வந்து தன்றமை யனைவனங்கியான் செய்த
நிந்தோப் பிழையினை டீபொறுக்கென
மைந்துற வேண்டின ஹறு மன்னியே
சிறந்தயொன்றாய்த் தமக்கையிடஞ் சேர்ந்தனன்.

(இச)

நான்புரிபிழை பொறுத்தருளக் நன்றெனத்
தான்பணிந்த வரனுக் கிரகந் தங்கமுன்
நேன்படி பெற்றன னாகந்து நித்தியம்
வான்பணி செய்திருவரு கிழந்தனர்.

(இஉ)

பிளாபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் இஉ-க்கு செய்யுள் சதுரூஅரசு

முற்றிற்று

ராமாபாமிசரித்திரம்.

வேறு.

சாசியிற் சந்தராஜ னென்றொர் காவலன் சாதுக்கள்
புசைசெய்வதின் மிக்கன்பு பூண்டுனோ னவனுக்கோர் பெண்
சேசுறு நிரமாபாயி மணம்புரி செல்வி சேர
எசிலா மணஞ்செய் வித்தா னெருவனுக்கியல் வதாக. (க)

மணமக னாகிவந்தோன் மாலரி பக்தி யின்ன
வணமென வறியான் செங்கண்மால் பெயர்நாவில் வையான்
புணர் விஷயங்சுளிர் செல்புந் தியனாகக் கண்டு
குணநலத்திர மாபாயி டாரஞர் கொள்வதாஞர். (உ)

முன்வினை யின்னவாறு முடிந்த தென்றனுத பித்து
மன்வெகு நாட்செல் காலே ரமாபாயி வயிற்றோர் மைந்தன்
துன்னுசத் குணனுப் வந்து தோன்றி னன்றோன்ற வீன்றார்
பொனமகிழ் காந்தன்றன்னேத் தியானித்தெப்போது முற்றார். (ங)

அருட்ரு கமலச் செங்குணையனே யெனக்கு வாய்த்த
தெருளிலாவ பக்தனுக்குன் சீர்தனைத் தெரியக் காட்டி
மருளறச் செடுத்து நின்சீர் மலரடிக் கன்பனாக
வருநலஞ் செய்வதென்றோ வெனப பிரார்த்தித்து வந்தார். (ச)

ஒருதினங் கணவன்றன்னே நோக்கியுத் தமாக ளாக
வருவயினவர் சாதுக் கடமை மனத்த லக்ஷியாமல்
சுருதுயிர் வதைசெய்யாமலி ருத்தனற் கருமமாகும்
மருவமை செய்தான் மீளாபர மமே வாய்க்கு மென்றார். (ஐ)

மனைவி யாரவ்வாரோ தமற்றவ னுணர்ந்து கொள்ளா
நினைவுட னரிதினத்தொ ராட்டினை நேடிக் கொண்டி
வியைகொலை புரியவீட்டி ன் மேவின னதனைநோக்கி
இனைய கின்றயர் தன்னறன் றென ரமாபாயி சொன்னார். (ஈ)

சொன்னதுட் கொள்ளா தானின் சுவைதனக் கின்பு கூர்ந்து
நன்னர் சேர்தயை யில்லானாய் நனிது ராகாரன் கொன்றான்
பன்னியா ர தனைககண்டு பரிந்திற் கென்னை செய்வோம்
என்ன மிக்க ஞுருண்டாகி யெண்ணினரினை யசெய்வார். (ஏ)

இந்தவூதனின் மாலன்ப பொய்திய திலையோ வென்னச்
சிந்தை செய்தங்கோர் கோயிற் செறிந்திருந்தது தெரிந்து
நந்தல் செய்விடத்தைக் கொண்டு நந்தனுக் கூட்டித் தொட்டில்
முந்தறத் தூங்கவைத்தாருடன் மகன்முடிந்து போனான். (அ)

மகனிறந்த தணையத்துன் மார்க்க னாதியர் தெரிந்து
முகமிகவாழக் கோவென்றல றினரழுது முத்தத்
தகவுறு தாயேயான மமாபாயி தளர்வுமூம்ல்
ஐகபதி நாமநாவிற் செபயியங்கிருந் தாராக.

(க)

கண்டவ ரவறாநோக்கி யுன்மணங் கலங்குமூம்ல்
அண்மன விதனை நோக்கிலாக் சரியந்தா னென்று
மண்முன ரழுதுசொல்ல மற்றல ரழிவுதான
பண்ட மென்றேனு மாயும் பரிந்தழிற் பயனென்னகும்

(ங)

எனவவர் கணவற்றோளேச் சிறுவயிற் சாதல்
உனின் முறையாமோ வென்னவதற் கவருண்மை யானால்
பணகமெல்லீண சோகின்ற பரனருள் வானதற்கு
மனநல ரானகீர் சான்மாலரி தாசரானோ.

(ஈ)

நம்மனைக் கெய்துவாரோ னண்ணு மித்துயாந் தீரும்
செம்மலே யென்ன வெவ்வாறே னவ்வான் வினவச சீர்சா
லும்மன நல்லோனாக் கூ ய்வந்தவாக் குபாசாங்குள்
விம்முறப் புரிந்தன்னோ தம்பாத்தகின் விமலகீர்த்தம்.

(உ)

மைந்தன் வாய்ப் பெய்தாணந்த மகன்பிழைப்பா னென்றே
முந்தவன் வியந்து சென்று முகுத்தன் வாழ்சோயிற் சார்ந்த
கந்தலி லடியார் தம்மையழைத்தக நண்ணச் செய்து
வந்தவர் தமைப்புகித்து வந்தித்துப் பாதகீர்த்தம்.

(ஊ)

சேயதுவாயிற் பெய்யவுட னந்தச்சிறுவன் னூக்கம்
மேயவன்போ லெழுந்து விளங்குற வியந்து சணநி
போயதெம் பொரும லெனமுன பயந்தநதப் புனிதா தம்பல்
ஆயது பக்தி யன்னாக கனறது தியசெய்தை.

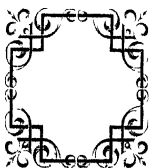
(ஊ)

அதுமுத லவனல்லோ னயினுதினம் பழனைசெய்து
மதுவிரி துளவோன் பூசைசெய்வதில் வடிவா மல்
முதுநலச் சாதுசேவை முன்னின னரிதன காதை
கதுவுற வினவி மாறன் முசளுய்க் கலந்து வாழ்ந்தான்.

(ஐ)

ராமாபாயி திருவாழகமே சரணம்
ஆகச்சரித்திரம் நுக-க்கு செய்யுள் சந்திரம்

முற்றிற்று

ராமராஜர் சரித்திரம்.

பரமசுரீ துவிதராயிராமவபா சகருமாய்ப்பகலுமல்லம்
தரமிது ராமசரித் திரங்கேட்டின் சதுரராம் ராமராஜர்
அரண்மனையிலே ராமாயணம் பம்போ ரிராமருக்கோ ரஞர்நேர்வான
திரம்வினவி லரசனிடர்ப படலறிந்தி ராமஜெயஞ் செபபுகிற்பார். (க)

ராமவிறுயங்கேட்டிசு சந்திராதித் துவருவார் நண்ணுநாளில்
அமசினை தினமப உக்தும் புராணிசுரோர நாணேயா யரசர்தம்பால்
சாமருளும் புதலவிற்பபோய் ராமஜயத் தினமட்டிஞ் சாற்றுகென்று
நெகடுசெய் தனுபபுவிக்க மகன் றதை சொன்னதனை நினைபபுரமல். (உ)

பாள்சவ உதனிலினைய பெருமா ளுஞ் சாணவியும் பணிநுணட
மரசனநன் னிறததானும் வகியங்காண்மா ரீசன்மா ளென்னுகித்
கூள்சமலர்த் திருமுன் வாக்கனநி வியநகிது தன்னைக் கவர்ந்து நல்கென்
றஞ்சனவண னனுக்குரைக்க வவன்ருடாநது சென்றம்மா எனப்படாதால். (ஈ)

மாயமீம் மாணென மதித்துவா யாபுதொடுக்கிட மற்றதுதான்பட்டு
காயம் விழும்போகி லக்குமணவென்று கதறிவிழக் காதிருக்கேட்டு
நேயாதிரு ஜானகியுன் நமையனுக்கே தோவவல நேர்ந்ததானீ
போயங்கே கணவரு கெனவியேயோன் மறுத்துமவள் புகல்கேளாதால். (ஊ)

கூய்விழந்தா ளெலிவமியே தேடியகன் றுனந்தக் கொடி யமானை
எயவன்னா எனிபாட்வந் தினிமை சொல்ல விசையாட னியல்பு தேர்ந்து
பாயபன்ன சாலையொடு மண்ணகத்திற் கேளோற்றிப் படர்ந்தா னென்னும்
ஆயசமயம்மீர் டு வாகர்கேட்டு எங்கொ ட்தா ரவசமாடு. (ஐ)

படாகின்றான் றனைக்கொடர்ந்து பற்றுதற்குச் சதுரங்க படையுங்கூட்டித்
தொடாகென்று மந்திரிக்குச் சொல்லவ வனவாறே தொடர்தலாக
அடர்விற தேனையுட னரசருந்தென கடலளவு மடைந்துமுந்நீர்க்
கடலொன்றித் தனிசெல்லு மரசர்மன நிலைகெரிந்து காதுத்தன்னுன். (ஐ)

ஜனகியுட னெதிராய்த்து சமரபதியை நோக்கியிவட் களவுசெய்த
மனதில்வஞ்ச கனைக்கொன்று மீட்டுவந்தேன் போகற்கமன்குலென்னச்
சினமிகத்து வேந்தரிரு நாதுனுடன் மீண்டகரை சேர்ந்து நாதன்
றனதுபசங் களைவணங்கி நனிபுகழ்ந்து விடைபெற்றுச் சார்ந்தார் தம்மூர். (எ)

சார்ந்துமுன்போ விராமசரித் திரங்கேட்டு வேந்தர்நகர் தங்குநாளில்
அர்ந்தநல்லன் புட னிரியைத் தியானித்துப் பஜனைசெய்வா ரவர்நாமஞ்சீர்
சேர்ந்தநர ஹரிசாசர் தியானிக்கும் போதெல்லாந் திருமால்வந்து
நேர்ந்துதரி சனங்கொடுக்கு நிலபெற்றோர் நெடுமாற வைதாரங்கள். (அ)

ஒவ்வொன்றுந் தாம்வேட முற்றிசீட ரதற்கேற்க வருவங்கொள்ளும்
செவ்வியராய்த் துணைசேரப் பல்லியங்கண் முழங்கநடஞ் செய்வாரோர்நான்
வெவ்வியதோர் நரசிங்க வேடங்கொண் டாரவர்பான் மேவோர் சீடன்
வவ்விரின்ற னிரணியனும் மற்றொருத்தன் மகனாக வாய்த்தபோது. (க)

மகனொ டிரணியன்வாது செயவிட்டுத் தூணுள்ளே வதிந்தார் தாசா
மிகமுனிந்தெங் கணுமிருப்பா நென்னஹரி யித்தூணுண் மேவுவானே
தகவுடனென் றிரணியனா னேன்வினவி யெதிர்தூணைத் தாக்கவத்தான
அகமிருந்து வந்துகன கன்வயிற்றைக் கீண்டுகுட லனைத்தும் வாரி. (ங)

கழுத்திற்கு மாலையிட மெய்யேமாண்டான் கனகனானேனந்த
முழுத்தத்தை யனைவருங்கண்டோவென்று கூயலற முடிந்தோற் குற்றோர்
கிழித்தத்தை யரசிடஞ்சென் றுணாபமற்றக் கேளீர்முக நோக்கி
கழித்தந்தச் சவந்தன்னைப பின்புநர் வருகென்று கழறக்கேட்டோர். (க)

அவ்வாறு சவந்தன்னை மயானத்திற் கொண்டுபோ யனலுக்கீந்தார்
வெவ்வாறு தனைவிலக்க நரஹரிதாசனாக்க வி வேடங்கொளவீர்
செவ்வாறு தனைநடத்துந் தசரதராய் நுஞ்சீடர் சோகவேடம்
தவ்வாறு நடவாத ராமனுங்கை கேசியுமாய்ச் சார்தினொன்றார். (ங ௨)

அப்படியே வேடங்கொண் டவர்கூத்துச் செய்யும்போதி லடலிராமற்
கொப்பின்முடி சூட்டுங்காற் கைகேசி தடுத்துவனத் தூடுசெல்லச்
செப்பியிரா மனையனுப்ப வரத்தாலே யதுதெரிந்து தசரதர்தாம்
இப்படியா யிற்றோவென் றிராமபிரான் நனக்கிரங்கி யினைந்து நைந்து. (ங ௩)

மகனேரா மாவுன்னைக் கான்விடுத்திங் குயிர்வாழ மாட்டேனென்று
முகமனுங்கி மூர்ச்சித்தா வியைவிடுத்தார் நரஹரிப்போ முந்துதாசா
தகவுடனக்கடத்தாடல் கணடிருந்த பேபொல்லாஞ் சாரந்து தாசா
மிகவருந்தி யிறந்ததுமெய் யேயென்று சோதித்து விம்மலுற்றார். (ங ௪)

மாடங்கொ ளயோத்திபதி ராமனுக்கா யிறந்ததனை வழுத்தக்கேட்டோம்
வேடங்கொண் டிராமனரிடை மனம்லயித்துச் சாயுச்சியத்தை மேவும்
பீழ்ருக்கண்டோமெய் யேயென்றங் கவர்பெருமை பேசலானார்
நீடன்பு கொடுராம ராஜருமா னுமங்க ணிகழ்த்தி வாழ்ந்தார். (ங ௫)

ராமராஜர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ருசு-க்குச்செய்யுள் ஸுக்ஷுமஸு

முற்றிற்று

ஒகரு சாவ்கார் சரித்திரம்.

—:௦:(௦):௦:—

தீங்கு, த நன்னூன மும்பிளோமை யுஞ்சிறக்க
 ஸங்குசத் குணத்துத்தம றோகருவென்போர்
 நீங்குடாதரிபஜனை செய்நேயர் நல்வணிகர்
 தாங்குலாவுறமலைவி யார்கற்பி னிற்றழைத்தோர். (க)

அந்தவமமனை யாரவரு சாதுசஜ்ஜனனா
 முந்துபூசனை செய்குனர் மோகமா மமதை
 சிந்தைவிட்டுயி ரனைத்திலு மிகுதயை சிறந்தோர்
 இந்தமற்றிரு வரும்ஹரி நினைவினொன்றும். (உ)

ஏழையாங் குடிகளை மிகக்காவல் செய்தென்றும்
 தாழவுருதுறு தினந்தொறும் பத்துப்பேர் தமக்கு
 வாழ நலனன்ன மிட்டுவெந் தீவினை வாரா
 ராழமீட்டுந் ராயிரு வருமினி திருந்தார். (ங)

இன்னவாழிவ ருறுபொழு தொருதினத் தெம்மான்
 அன்னராமவர் சமைப்பரி சோதிக்க வமர்ந்து
 நன்னராகிய சாதுரூபங்கொடு நண்ணி
 மன்னுமோகரு வெங்கென்றா னவர்மனையாரா. (ச)

சந்தைக்கெய்தினர் வருவரிங் கிருமெனத் தாழ்ந்து
 முந்துற்றசுனை தந்தனரதுவினாய் முருந்தன்
 கொந்துற்றேன்பசி யாலிடு வீரொன தும்மை
 எந்தத்தேசத்து மியம்பிய தாலிவனென்றான். (ரு)

என்றுபோஜன மிடுகென வாசனத்திருந்தான்
 அன்றுதமமனை யகத்தரிசியி னொடுபருப்பும்
 ஒன்றுமின்மையா லோர்ந்து தந்தினைக் கொண்டு
 சென்று நீள்கடை தன்னில் விற்றது கொண்டு சேர. (ஈ)

வேண்டுகும் பொருள் கொண்டு தம்மனை யகமேவி
 ஈண்டு போனகஞ் செய்துவந்தோற் கன்னமிடலும்
 ஆண்டிருந் தன்ன முன்பவனான் வெகுநாளாய்த்
 தூண்டு வெம்பசி யாற்றொலை வுற்றனன்று வண்டேன். (ஏ)

அன்னே நீயிடும் போனகத்தாற் பசியனைத்தும்
 நன்னர் நீங்கின வெனச்சொலி நனிவயிரூர
 முன்ன ருண்டனன் கால்கரஞ் சுத்தி முற்றியற்றிப்
 பின்ன ரம்மனைக் குட்புகுந் தடுக்கெல்லாம் பிறங்க. (அ)

தன்றிருக் கரத்தாற் றொட்டென் பசிதெறுதாயே
 இன்று தொட்டின தடுக்கலில் வேண்டுவ வெல்லாம்
 சென்று தொட்டினையே லுறுமென்றுரை செப்பி
 நன்றிருத்தி நல்லோர்க்க முதிட்டென நடந்தான். (ஐ)

மறுதினத் திற்றம் பதிவரக் கண்டிவண் வந்தார்
தெறு பசிக்குண வீகென வொருபர தேசி
பெறுமடைக் கென்றனத்தை விற்றுப்பெறல் பெற்றே
அறுசுவைச் சொன்றியிட்டனெ னருந்திய பின்னா. (7)

சாது நம்மனை புருந்தடுக்கினைத்தையுந் தன்கை
மீதுறத் தொட்டெப்போது நீவேணடுவ பொருள்கள்
கோதுறு துறுமடுக்கின் மற்றப் பொருள் கொணடு
போது சர்ச்சனர்க் கனமிடு கென்றனர் போலார். (8)

என்ன வோகரு வியந்தன ரிருக்கமே லோர்நான்
மன்னி லூரகஞ் சாதுசர்ச்சனர் பலாவரனும்
அன்ன மீவதற்கேது மில்லா மறன்ன கத்துட்
கென்னுசாது சொன்னதை யறிவோ மெனத் துணிந்து. (9)

அடுக்கினைக யிடவிரா கன்மென ராசிய டெனுக
எடுத்துக் கொண்டேவ் ததுகொடங் கெய்த்நாடு கெல்லாம்
கொடுத்துப் போனக முண்டவர் போனபின் குறித்துத்
தடுப்பி நம்மனை வியாழக ளோக்கினா தாமே. (10)

நானிலாதபோ தெய்தினுள் சாதென நாடேல்
ஞானநாயக னேயுன்மு னனுதின னங்காய்
ஊனமின்றியுன் முன்வந்த வுத்தம னென்முன்
ஏனடைந்தில னெனப்பரி சபித்தன ரிரங்கி (11)

பத்தபாலாறு கோலிந்த வுயர்பரந் தாமா
மெய்த்த சீர்க்கரு ணுநிதியெயென லேனம
மைதத சோதியுன் றனைத்தரி சிக்குமா நயனம்
மெத்தவும் பசித்துள தெனக் கோத்திரம் வினைத்தார். (12)

அந்தவோ கருவன்பின்மிக் குடைமையை யறிந்து
நந்தகோன் மகன்சுவகு சக்காததொடு நாற்றோள்
விந்தைசேர் பொலனம் பரமேவு கிரீடம்
முந்துறு புராதிகள் விளங்குற முன்னாவந்தான். (13)

மயிலெருத் துறழ்மேனியன் முன்வரக்கண்டு
செயிரறுத்தவர் மாயவன் றிருவடி தாழ்ந்து
நயமுறுத்து சோடச வுபசாரமு நல்கி
மயர்வறப் பலதோத்திரம் வகுத்தனர் மாதோ. (14)

மற்றவர்க் கபயந்தந்து மாயவன்மறைந்தான்
சொற்ற வோகரு தம்மனை துன்னுவோர்க் கெல்லாம்
நற்று போனக நல்கினன் ஞானநாயகனை
உற்ற தம்மனை வியரோடு பஜனை செய்துற்றார். (15)

ஓகரு சாவ்கார் திருடி களே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் டுதிக்கு செய்யுள் சதுக்காரகூட

ஹரி அனந்த வைஷ்ணவர் சரித்திரம்

ஹரியனந்த வயிணலரெனும் பெயர ரருளின் விஞ்சமயதி பதிமுனே
புரிய நின்றரிய டியணி ணங்கிவரு புனிதன் பி ள் மிதுபத்தியிற்
பெரியர் விண்டு திண வினர்நிலம்படி பிராணி தோறு மருள்பெருகிமாற்
சூரிய பூசையிடை விரிதவின்நி யியலுதுவ ரெங்குளவு முன்னருவோர். (க)

தயியர் பூச புரிதலின் முயன்றுதுவர் ஜனரநேகர் கடமக்கிதம்
தயி நின்ற பிபத்தி நிஷ்டையருள் வலியாய்ப் பலரும் வரல்செய்தார்
அகிலொருத்தனவருக்கு மிக்க பிரியத்த சேவைபுரி பவனவர்ப்
புகிளொன்றியி ரி பிச்சைமாவொரு படிப்பேநீ இத்தினமும் வந்தரோ (உ)

சந்தருத்தனது சன்னிசானமுற வைக்கமற்றவர் தயாமிகும்
பாற்கணிற்பெருகு பார்வையிற் பெருகிமா வெவாக்கு நிறைபோனகம்
ஒற்கமற்றுதுவ நாளுநேக நெய் துற்ற தாகிபுற வோர்நினம
சிற்றுணத்தர் செரிமாமலின்பர் பல சீடரோட நகர் செர்ந்தனர். (ங)

அந்த ஸூரிலொரு புற மிருக்கு மளவரியனந்ரொரு டீடன்மா
எந்தவீடு மிடவந்த பிபதிலவண ராமலின்பலர மெதிர்த்து நன்
குத்து மன்பொரு பரிந்தன ன் அவணயுற்று நோக்கிசாருணர்ந்திவன்
சந்த தங்குருயின் பிஞ்சு சேவை புரிசச்சுணன் ருருதனக்கிதன் (ச)

நான் நேரு முசடபு மிந்து படு மற்பவாயுடனே நண்ணினன்
நளவாயுளில் நெய்நிறத்தனாஸைத் தெரிந்து விடை நேர்ந்து போய்
அளநின்றதன் தாரிய ன் சாண்டைந்திராம நலர் ன்று சொல்
கொணைவந்தையுடன் கிளத்தியுயர் குருபணிக்குறைவு கொண்டுளேன். (ரு)

என்று தும்பணியிற் ற வெண்ணியுள வெற்கிவாறெகிர் வதாயதே
நன்ற பாக்கிய சொ சத்தினைப்பெரிது நனி வெறுத்தழுகிரங்கினுன்
அன்றவண் சொடன ரரியனந்தர் பெருமாணிநைந்த வருளாலுனக்
கொன்று மில்லை கு டையொன்றுரை மரண நாளைவென்றுதுதியோதியே. (ஈ)

மறுதினத்துதய மாருமுன்னெழுதலாகி வன்புனல் படிந்து நன்
குறு வுற்றுவுரு சீடாங்கொருத மருகிருக்கவுரை செய்துளே
நிறுவலுற்று நெடுமலை யுற்றனர் நல்லாவு வென்வளை யொடாழிபொன்
அறுவைகுண்டல் கிரீடதூபுரமனைத்து மேற்பெற வனைந்தனர். (ஏ)

கருநிறங்கொளரி யெய்த வச்சகுண வடிவையன் பொடவர்கண்டு கொண்
ருகிமற்ற வடிவிடைலயித்துள முறைந்த போதிலே திருற்றனன்
மருவு சீடனுயிர் கொளுவதற்கு நமன் மாலுமன்பரு மனங்களித்
தொருவுரு துறலு மாழிமலுமூல் வுதந்தெரிந்து நெய்துற்றனன். (அ)

யாமநேரமவணுற்று மங்கமய நேரிடாம லயர்வெய்தியே
போமதாயின நெழுத்திடர் தரியனந்தர் யோகிடை பொருந்தல் கண்
டேமமாயரு கிருந்த சீடனுயிரே குகாலமிகழ் வெய்தி நாற்
சாமமாயினது சாமியென்றுரை தரத்தெரிந்து கண்விழித்தனர். (ஆ)

கண்டிற் தத்தலு மெழுந்து சீடனவர் காலுறப்பணிவு செய்தவன்
அண்டேறப் பிறகு மறுதினத்து தயமான காலையிலெழுந்துடன்
பண்டெனக்கடி திரக்க வெய்தினது பார்த்திராம நலரதிசயம்
கொண்டிற் பில தெவ்வாறெனத்தனி வினவலங்குரு வினருளினால். (௨)

யானகன்ற னனிற் பை யென்றினிதினே கிண்பிற கெழுந்து சீர்
ஞான நன்குடைய வரியனந்தரிடை நண்ணராம நலர் நன்குதேர்
மோனர் முன்பணிய விவரும் வந்தனை முடிக்க நெருடன் முயங்கினார்
ஆனபின் பரியனந்தரேறு முடையன் பினுக்க வதியில்லையால். (௨௧)

உமது சீடனுயிர் காத்திர் நெரொருவரும் முமக்கிலை யெனத்துதித்
தமரராம நலரேயெலாம் வினையுமாழி மாலருளு மருளினை
நமரிலென்வினையு மென்னராம நலர் நன்றெனத்த மிடை நண்ணினார்
தமருடன்றிரு மனனாமை நனி சாற்றியங்கிவர் தழைத்துளார். (௨௨)

ஹரியனந்தவைணவர் திருவாடி களே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் நூடு க்கு செய்யஞ்சகூடாசுயசு

(பு.ந.ந.ந.ந.)

ராமசந்திர பட்டர்சரித்திரம்

வேதசாஸ்திர நிபுணர் ரீரபேக்ஷர் மண்பொன்கன் மணிவே நென்றார்
கோதறுமக் கிளிநேராத்திரம் புரிவா ரரிபனுனை குறைவதில்லார்
மேதகுதா பியென்னு நதிக்களையி லமளநே றொனவிளங்கும்
தீதறு மூரதனில் ராமசந்திர பட்டொனும் பேர்திகழ வாழ்வார்- (க)

அவ்வூரி லரசனுக்குக் குலகுருவாய்த் தாமிருந்து மருந்தல் பிச்சை
தவ்வாதா ராய்வரு நாளரசனது மனைவியவர் தமக்கே தேனும்
செவ்வாகப் பொருளுதவ நினைத்தவர் தந்தேவியனாச் சேரக்கூவி
ஒவ்வாத விலைபெறு நன்மணி யணிகளு தவியுவப்புடன் வணங்கி. (உ)

இன்றழ யேன்றருவ தினீர் வெறுப் பின்றிக் கொளல்வேண்டுமென்னவேண்டி
நன்றமுனை அனுப்புவிக்க வவர்மிண்டு தம்மகத்தினண் ணக்கண்டு
துன்றுபட்டரிந்த வுபாதியை யேதுக்காக நீசுமந்து வந்தாய்
ஒன்றுகில னமைத்திரு மாலிப்பொருள் கடமிலாசை யுளத்துண்டானால். (க)

என்றுதிரு மாலடி யாரிவை கூறமகிழ்தர் சொல்ல திதமே யென்ன
அன்று கொணர் பூவணங்க ளுனைத்தையுந் தம்மகத் தோமகுண்டத் தாழ்த்தித்
துன்றுமுபா திரகிதாராய்ப் பத்தினியா ரிருக்கு நிலைதுலங்கக் கண்டு
நன்றமகிழ் வுடையராணர் பட்டரிப் படிக்கு நடந்த செய்கை. (ச)

அரசனறிந்துதன்றனது குலகுருவாகிய பட்டரகத்துக் கெப்தி
விரசிய வரடி வணங்கியுமக் கூறித்த வணிகளெல்லா மீட்டு மீகென்
றுறாசெய்யவ வருணைவாய்த் திருமலை வேண்டுதலு முடனேயங்கு
வறாசெய் துறுமோ மகுண்டத் தனிலிருந்து புறப்பட்ட மணிப்பூ னெல்லாம்.

தாந்தரு போதிருந்ததிலுந் தகையிகையா யவ்வணி கடயங்கக் கண்டு
வேந்தன் வியந்த வரடியிற் சாங்கடாங்கமாக நமஸ்கரித்து மேவ
வாய்த வரசலைப் பார்த்துப் பட்டருன தணிகளெல்லா மகிழ்விற்கொண்டு
சார்ந்திடு னதகத் தென்னக் கொடுத்தது கொள்ளே னென்று வேந்தன் சாற்ற.

பட்டரந்த ஐரினுள விரவலர் களாவவரைப் பரிவிற் கூவி
இட்டமுட னரசனுத வணிகளெல்லா மினிதளித்து மகிழ் வியற்றி
வட்டமதிக் குடையாற்கு விடைகொடுத் துபாதி யிலராகி வாழ்ந்தார்
அட்டமகிடுகளோடு மறுபதி னுயிரர் மகிழ் நற்கன்பு கூர்ந்து. (ஏ)

ராமசந்திரபட்டர் திருவாடி களே சரணம்

சூகச்சரித்திரம் இளங்கு சதுக்காநுடிக

சுஹக்ஷா பக்தர் சரித்திரம்

ஆம்தா பாத்தென் றறையு மூர்தன்னிலே
மேம்சு ஹக்ஷா வெனும் பெயர் மேவியே
தாம் எப்போதும் ஹரித்யானந் தளிர,
வாம் உளத்தொடு வைகின் ற்பெய யார்.

(7)

தம்மை யோத்துறு போடி கடம் மிடை
பொம்ம லுற்றிப்புறத்தறிந் டுத்திதா
கம்ம லுற்றிகங் கண்ட பொருளிலென்
றம்மனத் தொடர்த சமாவா ரோ

(8)

பெண்கள் போலுடை பேணிய நிகழொர்
மண்கொள் பொன்னிடை யாசையை மாற்றினர்
எண்கொள் சிங்கையொரு மிகடுங்கொ
பண்கொள் வேயங்குடி லானடி பற்றியே

(9)

அன்னொண்ண மறிந்தலா மே ம்மங்கை
தன்னதின் பன்சருண ரூபங்கொடு
மன்னலான தரிசனம் லாய்ப்புற
நன்னர் நல்கிவந்தான் லொள்களம்

(10)

அந்த நாட்டிலக் காலத்திலே மழை
சிந்தலின்றி வறுமை சிறந்த
வந்ததாற் பயத்தோடன்னம் வாய்ப்புற
நொந்தவாலு யிர்யாவு டுடங்கியே.

(11)

அன்னதோர்ந் தந்தத் தேசத்தா சன்றன்
மின்னிநன் மழைபெய்கிட மேண்டியே
துன்னு நற்றவஞ் செய்யத் தொடருந்
இன்னலோடு னெவின்றி யெழுதினம்.

(12)

ஆக மற்றையவன் கனவின் கண்வி
நேக வந்தணன் வேடங்கொடு வந்து
மேகவண்ணன் சுஹக்ஷாவின் மேவிநீ
மோகமின்றி வணங்குத துதிமொழி.

(13)

பேசின் மற்றையப பேடிசுருணயார்
ஏசினன் மழை பெய்யுமதின மெனில்
மாசினுலனு மாத்திரமும் மழை
கூசிப்பெய்வதில்லா துறுங்கொள் கென்றான்.

(14)

மறையவேந்தன் விழித்தவை மன்னினோர்க்
கறையக் கேட்டங் வவையிலுள்ளோ ரொலாம்
இறையை நோக்கியா ராயினுஞ் சீதரன்
குறைவிலா வருள்கொண்டுமொ னெனின்.

(15)

சீருளா னுலகத்தி லெல்லாரிலும்
நேருமாசலி னியந்தப் பேடி யைச்
சாரு நிற்குது தாழ்வென் றெண்ணுது போய்த்
சீருமாரி பெய்யாக்குறை தீர்ந்தெம்மை

(ம)

காத்தியென்று கழறிடக் காவலன்
போய்த் தொழற் கெண்பொருத்தினன் போயினன்
வாய்த்த பேடிதன் மாணடி தாழ்ந்துதன்
காத்தடிமல் புறவேத்தி நவிலுவான்.

(மக)

வன்கனவி லெதிர்க்கொரு வேதியன்
நன்குவந்து நவின்றதி யாகெனில்
புன்கணின்றி னுமைச்சரணம் புநில்
மன்குவாழமழை பெய்யு மென்றனன்.

(மஉ)

அதலானும் மருளினி செங்கன் பாத்
சேர்தல் வேண்டி மென்றேயிறை செப்பினன்
கோதிலாரது கேட்டி லெவருந்த நி
கேசுநு புருவேகாத்த மருகுவா

(மக)

அந்நும் பெண்ணு மலாது லகத்தர்க்கு
நாணுமாறு பிறந்த நலனிலேன்
பேணு மில்லாழை வந்து பெருந்தகை
கோணு மாறில் ஞாய்க்குறை தீரவே

(மச)

எனைவனங்கும் பெருமை யெற்கேன்றத் தாய்
இனைய யானென்று முற்றத் திறங்கிடைய
கனைவிகம் பின்னந்தன்ச கொண்டே நின்றார்
அனையர் நின்று நின்றாயிற்று மாறியே

(மரு)

மழை பெய்யாமையிலை வருத்தங் கொடு
விழிகள் மூடினர் மேவி மனத்துடை
குழியில் விண்ணை யுன்னித்தயா நிதி
எழிலிவண்ண வெனத்துதித் தெண்ணுவார்.

(மசு)

காவலன்றன் கனவிலோர் வேதிய
வருவடைந் தென்னிடை நண்ணு கென்ற நீ
மாயி சும்பு பெய்யாமல் வகுப்பது
மேவுனக் கறமீமா வென வேண்டினார்.

(மஎ)

பலவிதத்திற் பாணித்திவர் வேண்டியும்
சலதரம் பொழியா துறத்தாரு சினம்
தலவலாகி யின்றாதிபுட் கொள்கிலேன்
மலரினங்கை மனனுனை யென்றென.

(மஅ)

மூக்கி லுற்ற முடிமையி லெனப்
போக்கிக்கை வளையைத் தகர்க்கப் புகக்
காக்க நின்றவக் கண்ணன் கருணையால்
மேக்கு நின்று மழைபெய்ய மேவிற்றே

(மக)

மழைகனத் துவரு ஷிக்க யாவரும்
தழையுளத் தொடத்தாசனா நோக்கியே
குழை வதற்றுக் கொண்டாடின ராகவீ
ொழுதினத் தளவும் பெய்ததே மழை. (௨௦)

பகலும் ராவும் விடாதுப யோதரம்
தகவ தாயந்த நாடுதழைப் புற
மிகவும் பெய்த துகண்டந்த வேந்தன்வந்
திகழ்வினத் தமனாத் தொழுதேத்தினன். (௨௧)

ஜயயான்றரு கின்றதை யாதரம்
செய்து கொள்கெனச் செப்பினன் வேண்டலும்
மெய்யர் யாதொன்றும் வேண்ட கில்லேனினி
பொய்ய தாமுடல் போக்குற வேண்டினேன். (௨௨)

ஆதலாலடை வாகச்ச மாகியில்
காதலோடுற வேகுழி கல்லியே
நீதரற்கு நினைகென வேந்தனும
கோதறக்குழி கல்லிக்கொடுத்தனன். (௨௩)

தாசர் ஸ்ரீ ஹரிதன்னைத் தியானிக்க
நேசமாய் நெடுமாலு முன்னெய் தினன்
ஆசறத் தந்தனன் அபயந்தரத்
தேசம் யாவந் தெரிந்தவண் மேயின (௨௪)

வந்தெலோரு மலரொட பீர்ப்பொடி
சிந்த நின்றனர் சேர்ந்துள சாதுக்கள்
முந்து தாளமீர்தங்க முழங்கயாழ
தந்திதை வந்து தண்ணிசை பாடினார். (௨௫)

ஸ்ரீ தரன்றிரு நாமஞ் செழிப்புற
ஒதுபாட லொட்டின ராயுறத்
தாதர் வந்த ஜனங்களை நோக்கி யென்
தீதிறினைக் கொள்வோர் ஜன்மந்தீர் வரால். (௨௬)

என்று சொல்வதை யாவருந் தேர்கிலார்
நின்ற போதொர நாதனெழுது வந்
தொன்றி யெற்குபதேச முரைக்கென
அன்றவற்குபதேச மளித்தனார். (௨௭)

மூக்கிற் குத்தினர் நத்தை முயங்குற
ஆக்கித்தங்கை வளையுமவன் கையிற்
சேர்க்கப் பெய்தன ராகியுஞ் செப்பினர்
ஊக்கத்தோடு சமாகியிலுற்றனர். (௨௮)

வளையுந்தும் வளைதுகிலுங் கொண்டு
களைகணையவர் சீடர் பொன் காதலன்
வளைவினமம் வழுத்தினர் வாழ்ந்தனர்
விளைவதாயிற்றின்றும் மந்த மெய்ம்மையே. (௨௯)

ஈஹக்ஷா பக்தர் திருவடி-களே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் னுள க்கு செய்யுள் சதுக்காஅம்

முற்றிற்று

பன்ஹாஜிரசபுத்திரர் சரித்திரம்

குஜராத்தி தேசத்தில டோகர பூரெனு மூர்க்குக் கோவாயேதும்
பிசகாத குமான் சிங்கு தனக்குமிகு பிரியராய்ப் பெயர்கிலாராய்
வசிஞான பன்ஹாஜி ரசபுத்திரர் ஸ்ரீ ஹரியை மனத்துட்கொண்டு
முசியாமற்றிருநாமமொழி வாராய்ப் பொய்யிலராய் முயங்கு நாளில். (க)

வந்துள தீபாவளியினிர் விற்றீ போற் சுவத்தை மன்னன் செய்தான்
முந்தரசனிடத்திருந்த பன்ஹாஜி நன்னிரவின் முயன்றெழுந்து
தந்தணியில் கஞ்சகத்தை கசக்குதலு மரசனது தன்னைக் கண்டேன்
இந்தவகை யிப்போது செய்கின்றீனானக் கேட்கவிவர் சொல்கின்றார். (ஈ)

துவரைதனிற் றீபோற்சவந் திகழ்கின்றது துழாய்த் தொங்கலானுக்
ஃவனுளவார்ச் சகராடை பூண்களால லங்கரித்தாரகி செய்போதில்
உவமையிலா னங்கிதனி நெருப்புற்ற ததுதீர வுளுற்றல் செய்தேன்
தவலருஞ்சி ரோயென்ற ரதுகேட்டாச் சரியமிகத்தழைந்து வேந்தன். (ஊ)

இப்போதக் கண்ணனெந்த விதத்தாடை யுடுத்திருக்கின்றான் சொல்கென்ன
மெய்ப்போதர் பச்சையுடுப் பெனவிளம்ப ராவடா ஐர்க்கு வேந்தன்
தாபேது மிலனாை சட்டகஞ்சலின் வளுற்றான் நேர்வானாய்
அப்போ தேவரைந்துய்த்தான் லுவனாக்கோ யிலினேதாச் சரியமென்ன. (உ)

சட்டகனங் கெழுதியுய்த்ததைத் தெரிந்து கண்ண பிரான்னைக்குத்தேகத்
திட்டது லொபச்சை யுடுப்பதிற் தருப்பூரத் தீபமியற்றும்போது
பட்டது தியதைக் கசக்கிய வித்தனன் பன்ஹாஜி மென வரைந்து சேர
விட்டனன் மற்றது கண்டு குமான் சிங்கு மிகவியந்து விளம்புகின்றான். (ஊ)

இங்கிருந்து மங்குளதை யறிய வல்லீர் நீர் திருமாற்கேற்ற தாசர்
உங்கள் பெருமையைத்தெரிய வல்லேனோ யானென்ன வுவந்து கூறித்
தங்குமவர்க்கிரண்டு கிராமந்தந்துஞ் சேவை தினந்தருதல் வெண்டும்
எங்களுக் கென்றினிதோ தஹரி நாமமோது கவெப்போது மென்றார். (ஈ)

வேறு.

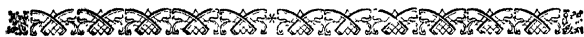
என்ற சொற்படி. நெய்தலும்
நன்று நாம நவின்றஹர்
ஒன்றினன் புகலுத்தமர்
தன்றினார் துவரைக்கணை (எ)

பன்ஹாஜி ரசபுத்திரர் திருவடிகளே சரணம்.

புகச்சரித்திரம் ஐஅ க்கு செய்யுள் சதகாஅயெ

முற்றிற்று

ஜயமல்லராஜர் சரித்திரம்.

—:௦:(0):௦:—

மேடமெனு மூர்க்கரசர் விண்டு பூசையிற்றிறனும்
சோடசோ பசாரமுடன் பூசித்துச் சொழுது துதி
நீடவொரு ஜாமபரியந்த மொரு நினைவி னராய்
மாடெவரும்பூ ஜாகாலத்தில் வராதுற வகுத்தார். (க)

ஜயமல்லராஜ மெனத்திரு நாமந்தான் வினங்கப்
புயலென்னுந்திரு மேனிப் பொன்றது தன்றிரு நாமம்
நயமன்ன வெப்பொழுது முச்சரித்து நனிவருவார்
தையமன்னு மற்றவர்க்கொர் தம்பி தனக்கிராச் சேய்தில். (உ)

சமபாகம் பெறவேண்டித் தானவ்வூர் லிட்டயல்ல
அமர் வாழய்ச் சேனைபல வமைவாடிச் சேசரித்துத்
தமயன் விண்டு பூசையிலே தானிருக்குஞ் சமயத்தில்
சமர் செய்து கோட்டை தனைத்தான் பிடிக்க வேண்டி னான். (ங)

சதுரங்க சேனையுடன் ஞன் வந்து கோட்டை தனை
முதிர்கின்ற சினத்தோடு முற்றஞ் சுற்றிலும் வளைந்தான்
அது கண்டு ஜயமல்ல ராஜரஞன் பத்திரியும்
எதிர் சென்றத்தளத்துடனேற்றிக் கதிகமாய்ச் செய்தான். (ச)

வந்த வெதிரிகளடங்கார் மேற்கொண்டு வலியிருந்தார்
அந்த விறவினை யறிந்து மந்திரியு மரசுறைமுன்
தந்தவன்னை தனக்குரைப் பத்தாய் பகைஞர் னாவலியன்
இந்த வமையத்தென்னை செய்வதென வினைவுற்று. (ந)

அரசர் தமக்கறிவிக்க வேண்டிய தென்றறைகிற்க
விரைவுற்ற மந்திரி யிவ்வேளையவர் பூசையிலே
பரவுற்றாரெனச் சொல்லத்தாய் பரிவினுடன் வந்து
புரவலர்க்குத் தெரிவிக்கப்பூச புரிந்திருந்தவரும். (த)

தாய்க்கு மறுமொழி சொல்லார் சாமளனென்றே சொன்னார்
வாய்த்த கருண நிதியு மிவனம்மை மனத்திடைவைத்
தாய்க்கொன்றுங்கூட மல மரிகின்றான் மனந்திரும்பான்
ஏய்த்தியலும் பூச முடிவளவு மெனவே யெண்ணி. (த)

உடன் சகுண ரூபங்கொண்டொரு குதிரை தனிலேறி
அடர் செங்கை வாளுடனே யாயுத மெல்லாத் தரித்துத்
திடமன்னு கோட்டை வாயிற்கதவைத்திறந்து கொண்டு
படர்கின்ற சேனைதனிற் பாய்ந்தனை வரையும் பதித்தான். (த)

சேனைவினாந் தோடினவச் செய்கையெல்லாங் கோட்டைமதில்
மேனினைந்த நகரர்கள் பார்த்துவியந் திவ்வீரன்
தானொருவன் யாடுதிர்த்த தளங்கனையெல் லாஞ்சாடி.
கானவழி வினாந்தோடக் கலக்கின னென்றுறப் புகழ்ந்தார்.

(௧)

வாசிமேற்கொண்டிருந்த வயவீரன் ஜயமல்ல
மாஜுனொரு தம்பிதனை நனிசாடி யுறப்பிணித்துத்
தேசமிகு கோட்டைக்கு வந்துசெறிந் தமைச்சனிடை
ஆசறத் தந்தனன்மறைந்தா னவனையவன் சிறைப்படுத்தான்.

(௨)

பூசையடை வேழுடித்துப் புரவலனார் புறம்வந்து
நேசமிகு மந்திரியை நோக்க வவனிகழ்த்தினான்
தேசமிகு சாமளரு பத்துடனோர் திறல்வீரன்
ஆசையுடை யுடுத்தினனா யாயுதங்கள் பலதரித்து.

(௩)

குதிரையின்மே லேறிவந்து கோட்டைவா யிலேத்திறந்தங்
கெதிர்கின்ற சேனையெல்லா மிரியச்செய் தானபின்பு
முதிர்கின்ற கோபமுடன் முடுகியதம்பியைப் பிணித்துப்
பிதிர்வின்றென் னிடைத்தந்து பெயர்ந்தனன் மற்றவனெவனோ.

(௪)

தெரிசிலேன் தம்பிதனைச் சிறைப்படுத்தி நேனென்ன
அரசர்பிரான் நிகைத்திதுசா மளன்செய்கை யெனவறிந்து
பாசியவென் பொருட்டாயிவ் வளவுபரி வுறக்கொண்டான்
வினாசெய் துழாயின னென்றுமிருந் துயரமேற்கொண்டு.

(௫)

சாமளரு பங்கொண்டோன் றினக்குறித்துப் பலவிதமாய்
நோமளவ ராய்ப்புலம்பித் துதிகன்பல துவன்றுதம்பிக்
காமளவு சேவைதந்தா யானென்னவபராதம்
கோமளமேய்த் தோய்செய்தேன் சேவையெற்குக் கொடாதொழிந்தாய்.

(௬)

என்றரசர் புலம்புதலு யிவ்நினைவெல் லாந்தெரிந்து
குன்றுகுடை கொண்டோன்ச குணருபங் கொடுதோன்றி
நின்றரசர் வணங்கவப யந்தந்து நேர்மறைந்தான்
பின்றுயவர் தம்பிதனை வரவழைத்துப் பிணிப்பவிழ்த்தார்.

(௭)

தம்பியுட னவர்தாளிற் றுழந்தெழுந்துத் தகைதெரியேன்
வெம்பியென தறியாமை யால்வினைத்த மிகையெல்லாம்
நம்பிபொறுத் தருள்கவென நயந்துருக்கு மணிநாதன்
எம்பியுன்மு னெய்தினனே லெவருனக்கு நிகராவார்.

(௮)

நீவாய்த்த பாக்கியமே பாக்கியமென் றுறநிகழ்த்தி
மேவாத ரத்தினோடு வியன்மார்பத்துற வுணத்தார்
தாவாத வன்புகொடு வயிரமின்றித் தாம்வாழ்ந்தார்
ஓவாம லிருவருந்தா மோதனை வழுத்தியுற்றார்.

(௯)

வேறு.

உற்றவக் காலந்தன்னி லொருதச்சன் றன்னான் முன்னோர்
சொற்றநூற் படியேகோயி துலங்குயர் வாகக்கோலி
மற்றது தனக்குக் கர்ப்பக் கிரகமா மணியினுய்ம்
முற்றுயர் தங்கத்தாலு முதிர்சிறப்புள தாச் செய்து.

(௧௦)

ருஅ

- அதிலொளிர் முகுந்தன்மன்னை யன்பொடு பிரதிட்டித்து
எதிர்செலும் வாயிலின்றி யெவருஞ்செல் லாமலோங்கும்
மதில்சல வழநூலேணி வழிவயிற் றுனுட்சென்று
சதிதருமமலன்மன்னைக் கண்டுபூ சித்துப் போற்றி. (106)
- சன்னிதி முன்னேயோர்சார் தங்குவாய் மோனமாக
மன்னிநா ரணனை யுள்ளம் வதிதரக் கொண்டென் னுள்ளே
துன்னுமா தவனேயைவர் தூதனே துவவமாற்பா
என்னித யத்துக்கெய்து மிப்பபடி யென்கண்காண். (107)
- வெளியிலு மகிழ்ந்துகாண வேண்டுமென் றேதுதிக்க
களிகொடு முகுந்தனோ கம்புசக் கரங்கட்கம்வில்
ஒளிதரு கதைகொண்டொண்ணு லொடுமணி பாதமத்துப்பொன்
மிளிர்ந்தரு மார்பு செங்கேழ் விடுமணிக் குண்டலம்பூண். (108)
- பொன்னுடை துலங்கப்பாதம் பொலிகிலம் பொலிக்கச்சென்னி
மின்னுறு கிரீடம்பொற்ப விளங்கினான் விளங்கக்கண்டு
தன்னுளத் தடங்காவின்பந் தானுற முகுந்தன்பாதம்
மன்னுசெங் கரத்தாற்பற்றி மயிர் புள கித்துக்கண்ணீர். (109)
- வார்ந்தவ சத்தனாகி மணித்தவி சதனிலேற்றிச்
சார்ந்தசோ டசோபசாரந் தனித்தனி நிரம்பச் செய்தங்
கார்ந்தபின் பரியங்கத்தி லமையக்கண் வளர்த்திப்பாதச்
தோர்ந்துகை வருடியென்போ லுளர்கொலோ வொருவொன்றோ. (110)
- எண்ணினன் சாமியோக நித்தினா யியல்வதாக
நண்ணிய வரசன்முன்போ னனுகிதூ லேணிமார்க்கங்
கண்ணிய வரன்யனைக்குட் கலந்துபின்னிவாழுகப்
பண்ணினன் பலநாளாகப் பலருமில் தறிவுமுமல். (111)
- மற்றொரு தினத்துட்சென்று வந்த நூலேணிதன்னை
அற்றைநா ளெடுத்திடாம லயர்ந்துபோய்ச் சன்னிதிக்குள்
உற்றரி சேவைதந்தங் குறைந்தன னாகவன்னான்
செற்றமின் மனைவிவந்து செறிந்தநூ லேணிமார்க்கம். (112)
- சென்றற்கு நோக்கக்கண்டாள் செறிபரி யங்கமீது
மென்றுயில் புரியுஞ் சாமி மெல்லடி வருடிக்கொண்டு
முன்றற்கு கணவன்மன்னை முகுந்தனைப் பணிந்துள்ளன்பு
துன்றுற வவசமாகித் தோத்திரம் பலவுஞ்சொன்னான். (113)
- அவனையும் பணிவுந்தேர்ந்த வாரியன் மனமிரங்கித்
துவவரு கருணை நோக்கஞ் சூழ்தலு மரசன்கண்டிங்
கிவளெவ்வா நெய்தினுளென் நெண்ணிமற்றவனை நோக்கி
குவனையொண் கண்ணையெவ்வா நெய்தினை யென்றுகூற. (114)
- இன்றுநூ லேணிதன்னை யெடுத்திடா தெய்தினிரீநீர்
நன்றது கண்டுள்வந்து நானிந்தப் பேறுபெற்றேன்
என்றனை வணங்க நன்மென் றிருவருந்தினந் தோறெய்திக்
கன்றது குணிலாக் கொண்ட கண்ணனைச் சேவித்துற்றார். (115)

ஜயாமல்லராஜன் திருவாடி-களேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் நுகக்குச்செய்யுள் சத்யாளாடு

முற்றிற்று

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் சரித்திரம்.

யாரை பிடித்திலு மேவி சுவாச மியன்றாராய்
ஓவறுகால் மெலா மரிபண்ணை யொருவுதில்லா
சேவரு வாரவர் பத்தினி சுற்பினிலே மிக்கார்
தாவறு நிரமல சித்தமுடன் தனி தாம் வாழ்வார். (க)

ஆயவர் ஸ்ரீ தரபண்டித ரென்றினிசா நாம
மேயவர் யாரும் விகற்ப முறைக்கலு மெய்யென்னும்
ஆயவரோர் தினம் யாதா லை மெய்யுணர்த்தாரா
மேயவர் பத்தினியார் பாடிமறை வெய்துற்றார். (உ)

வாசியை யொட்டி யோராணியந்தனில் வருபோது
மாசியை சோரர்கள் வந்து தொடர்த்தனர் மார்க்கத்தே
ஆசிலா பத்தினியார் தொடர் வுற்றடை வாழைக்கண்
டேசிறர் வுற்றனர் கொஞ்சதுணுக்கெனவே சொல்வார். (ங)

பொழுது மறைத்துறு போத்து வுனத்திடை புக்குற்றோம்
பாழதுறு மென்று பயந்தன நென்றவர் பத்தாவைத்
தொழுது திரும்புவம் வந்தவுழிக் கொடைநைச் சொல்லக்
குருமின சோரர்கள் யாந்துணை யென்று குறிக்கொணமின். (ச)

அஞ்சகிலிரை நீருரை செய்வகிலுலச்சம்
விஞ்சுதநீர் கிலம்யாநி உணுஞ்சொலின் விசுவாசம்
கொஞ்சறவே பரமாண மியம்புறினேர் வேமென்
தெஞ்சலிலாஹி நேயபியம்பலுமே சோரர். (ஊ)

உம்முடனெம்மியு மோவகிலாதுறை யோர் சான்றும்
செம்மலிராமனறிந்துற வெம்மிடை சிததில்லை
வம்மினெனச் சொல்லுஞ்சதி புருடர் மனந்தேறித்
தம்மிடைத்தனர் பண்டிதரோடவர் சார்வாராய். (ஈ)

ஞறையில் பரம்பொருளாகிய வார்த்தைகள் கூறுற்றோர்
சிறை தொக வந்தவா பண்டிதர் தந்தலை சேகித்துத்
தறையுறவுங் கல்லறடை யெல்லங் கொளருஞ் செய்தார்
பிறைதுதலார் பரி நிலவினராயது பின் பார்த்தார். (ஏ)

பகிவழி மோசை தெரித்து திரும்பினர் பார்த்தாரைச்
சுதிபுரி சோரருணை வெங்கொலை தாஞ்செய்தோம்
வதியிடை நியதை நோக்கினதாற் பயன் வாராதென்
றதிர்குரலாயுரை கூறலு மாதரசானோர் தாம். (அ)

நீர்கரி யென்றுரை யான் மவிராமனு நேர்ந்தானே
சார்கிலனே டெவன நோக்கின னென்றவா சாற்றாமுன்
சீர் கொளிராமனெடுத்தனுவைக் கொடு சேர்ந்தங்ஙன
நேர்களை யாவரையுங் கொலை செய்தனனி மிடத்தே. (க)

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் தம்மிடை வந்தருள் சேர்கண்ணுல்
மேதக நோக்க வெழுந்தனர் சான்றென மேவுற்றோன்
ஆதர மோடிவெனய்தினனம்மை யளித்தற்கென
ரோதினர் பத்தினியோடு வணங்கிட வுறுராமன். (ஈ)

அவ்விருவர்க் கபயந்தரல் செய்தவா பின்பாக
வெவ்வன நீங்குறு காறும் வழித்துணை யாய்மேவி
எவ்விதமோமறை வாயினன் மறறி வருந்தோத்தம
செவ்வயினுடன ரரிபணஞ்செய்து திகழவுற்றா. (உ)

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் திருவாடிகளே சரணம்.

ஆகசாரித்திரம் கூட்குரு செய்வள சூதுளடம் அ

புறறிற்று

ஹரிபாளதாசர்சரித்திரம்

ஹரிபாளதாசர்சரித்திரம்

சாதுசஜ்ஜனர்க்குப பூசை தகச்செய்தங்க வருககாடை
ஒதன முதலதான முனற்றரி பாள ரென்போரா
மாதனர் கால மெல்லா மாதவனாஞ் சொல்வோர்
திதறுதானத் தாலே பொருளெலாஞ் செலவு சேர. (ஊ)

ஆயினு மிவர் தங்கீர்த்தி ஹரியடியாகள் கேட்டு
மேயினராக மற்றோர்க் குதவுற வெறுக்கையில்லா
தேயினை வுறலாயிலலை யென்பதற் கிசைகிலாராய்
மீயுயர் பொருள் களீட்ட வேண்டினர் திருடவேடம். (உ)

கொண்டனர் மார்க்கஞ் சொல்வோர் கொடு வருபொருள் களெல்லாம்
மண்டினர் பயமுறுத்திக் கவர்ந்தனர் ஒரு சாதுக்கட்
கண்டுறு திருத்தி செய்வ தாயின ரானபோதும்
விண்டடியார்கள் யான் செய்வதில் விருப்புறுத லொன்றே. (ஈ)

எனக்குறுபயன் மற்றீவ தெவர் பொருளோவவர்க்கே
துனத்தருந்தரும மென்று துணிந்தபி மான மின்றி
வினத்துழாய் மார்பன்றொண்டர்க் குதவினர் மருவு நாளோர்
தினத்திவண் வருஞ்சாதுக் கட்கேவ தொன்றிலதைத் தேர்ந்து. (ஈ)

அம்பு வில்லங்கை கொண்டோராரணியத்திற் சென்று
பம்பியிங்கெவர் நேர்வாரோ வெனவழி பார்த்திருக்க
கம்பு மவ்வழியில் யாரு நடப்பதில்லாமை கண்டு
வெம்புவர் பசியாவின்னு வீட்டின் மேவுறுஞ் சாதுக்கள்.

(௫)

என்செய்து மெனத்துன்பத்தின் மூழ்கினிரிடுப்பத் தேர்ந்து
மின்செய் பொன் மார்பனங்கோர் தனவணி கண்வேடத்தை
மன் செய்து மீனவியோடு வஸ்திரபூடணஞ் சிறக்க
நன்செய் பண்டியின் மீதேறி நடத்தியவ்வழி வந்தானால்.

(௬)

வருவதை நோக்கி நின்ற மாலரி பானருள்ளம்
பெருகின ரின்பம் வில்லிற் பிறங்கனலம்பைப் பூட்டி
அருகடைந்தவரை நோக்கி நுங்குளபரண மெல்லாம்
தருகிறன்றேற் கொல்வேன் யானெனவுருத்த தட்டச்சார்ந்தோன்.

(௭)

சீனபாவத்தைக் கொண்டெங்களைக் கொல்லேற் சினமூங் கொள்ளேல்
யானென தில்லான் பூனோடி யாவையுந் தருகின்றேனென்
நூனமில்லணி களெல்லா முதலின் நவை யெல்லாங்கொண்
டானைமமனைக்கு வந்து சாதுக்களருந்தச் செய்தார்.

(௮)

இங்கரிதன்னை நோக்கி யிலையிடுந்தாசன் மெத்த
வங்கன யோக்யானம்மை வெருவ செய்துடைமை யெல்லாம்
அங்கை கொண்டறி நிர்வாண மாசுகின்ன போனெனென்று
செங்கமலத்தான் சொல்ல மூர்தான் சிரித்துச் சொன்னான்.

(௯)

அவன மக்கியற்றலான வுதவி ரய யறிகிலாமல்
கவன மற்றின்ன சொன்னாய் கழறுதல் சரியன்றென்னப்
புவனரகஷிகிய தேது புதன் மென்பபூமி கேள்வன்
இவன மக்காவி தந்தவுதவி யெண்ணலை நீ யென்றான்.

(௧௦)

நம்பையர் நினைக்கலானா நாடி நாலிடுது மற்றொர்
தம்பொருள் பறித்து நம்பேர் சாற்றுவோர்க் குதவி செய்தான்
எனபதைபுந் நீயெண்ணு யென்னவு முனாக்கக் கேட்டு
அம்புயத் தமருந் தேவியவன் கருத்தறிவோ மென்றான்.

(௧௧)

இருவருஞ் சாது வேவுமிணங்குறக் கொண்டு தாசர்
மருகம் வந்து சீதாராம வென்றுணாக்க மற்றோர்
உருகினா காதிற்கேட்டங் கோடிவந்துற வணங்கித்
திருமீனைக் கழைத்துச் சென்றாசனத் தந்தங் கிருக்கச் செய்தார்.

(௧௨)

சோடசவுப சாரஞ் செய்திரு வர்க்குஞ் சுவைச் சோறிட்டுத்
தோடவிழ் நறும் பூவோடு சுந்ததாம் பூலந்தந்து
நீடவர்தமமை யேத்தி நீர்வர்த்தவ மென் செய்தேன்
பீடமர் துமக்குயேண்டும் பொருளெது பேசுகென்றார்.

(௧௩)

நானொரு வணிகனித்த நங்கையோடங் கோர் காட்டில்
போனவப் பொழுதோர் சோரனெம்முடைப் பொருள்க ளெல்லாம்
தான பகரித்துக் கொண்டானது தன்னால் வருத்தஞ் சார்வுற்
முனதிக்வேடம் வந்தோ துமமிடை யென்றானான்.

(௧௪)

பத்தருங் களது சொத்தைப் பறித்தவ் நெங்குற்றாலும
சித்தமாய்க் கொணர்வ நென்ன ஸ்ரீ தரன மனையோ மற்ற
வர்த்தக வடிவங்காட்ட மற்றவர் நோக்கி யினனோ
சொத்த பகரித் தோன்யானே யெனமனத துணுக்கங் கொண்டாரா. (100)

நாணுநீஇ யனுதவித்து வைகுண்ட நாதனையிந
நீணிலம் பாதந்தோய நின்றன நென்று தோநது
காணுதற் கரிய கோலங்கண்டனெ நென்று கண்ணிற
பாணிமிக் கொழுகநின்று பரிநதனா பகர லாறா. (101)

தேவர்தந் தேவனான தீனபந்தோ செங்கண்ணு
ஆவயினு மதுசொத்தைய பகரித்தவன யானே யால
மேவருஞ் சாமிதனோகி யாயினே நென மெலிந்தொ
நீவினை பொறுததி யென்று திருவடி வணங்கி நின்றாரா (102)

நல்ல வர்தமைப் பூசிகக நனிநயந்துனது புசதி
அல்லது நலதென நெண்ணுதது திருடற காய் நறுச
சொல்லது பிசகெனரோகிச சுரநதரு நெருமப நோகி
வல்லதன் சகுண ரூப மற்றவாகாண நலகி (103)

தழுவியின்றாதி சோரந்தனைச செயே லுனது பக் ல
வழுவறு சித்தியெட்டும் வைகுறு மவறறைக கொண்டி
குழுவு சாதுக்கள் பூசைகுறைவறவியற்றுசென்று
பழுதிலா னுதைத்துப்போனுவருமப்பணி யினின்று. (104)

ஹர்பாளநாசர் திருவடி களேசரனாம்

ஆகசகரிதகிரம கூக-ககு செயயுரு ச டுளசுட்டு

முற்றிற்று

ஐம்புதாசர்சரித்திரம்.

என்றுஞ் சீதான்றன்னைத்தியா னித்து
துன்று சாதுக்கடம் மிடைத தோமிலா
நன்றி சாலன்பு நண்ணினர் ஐம்புவென்
டுன்று நாம முடைக்குடி யானவர். (க)

உழுது நற்பயி றோம்பிப் பசித்து னோர்
பழுதுறா துணவிட்டுப் பவனத்துட்
குழவினோ ரொடு கூடியுண் டிற்றனா
வழுவினா தவர்வை குறுநாளிலே. (உ)

ஒருகினத் திரவுற்றவர் தாமுமுழம்
எருதி ரண்டையுங் கொண்டன ரோகினார்
சருவுசோரரத் தன்மை தெரிந்தனன்
கருணை சேர்கமலக் கண்ணெ னென்பவோ. (ங)

தன்னிடத்தன்பு சார்வறு ஐம்புதான்
இன்ன ஹற்றவர் வானெரு தின்றியோ
என்னவுனனி யெருதிரண்டுச் செய்து
துன்று மத்தொழு வத்திடைத் துற்றனன். (ச)

விழந்தபின் னெருதைக் கொடு மேவீனர்
படிந்த கொல்லை யுழுதுறப் பத்தர் பால்
அடைந்து சண்டன ரந்த வெருதினை
மிடைந்த விங்கெவ்விதத்தி லென்றெண்ணியோ. (ஐ)

அல்லிற் கொண்டவம் மாடுகளுள்ளவோ
திலலிற் கண்ணிலையோ வென வேகினார்
புல்லக் கண்டனர் போதவியந்தனா
மல்லற் சோரர் மறுகினந் தன்னிலும். (ஈ)

கங்குல் சென்றந்தக் காளைகடம்மையும்
தங்குலக் கொண்டு தம்மில்விடைச் சார்ந்தனர்
செங்கண் மால்பினுஞ் சேரச் செய்தான் விடை
அங்குச் சம்பு கொண்டன் றென வேகினார். (எ)

பூட்டி யங் குழப்போந்தனர் கண்டனர்
ஒட்டு சோரர் மிகவியந் துற்றனர்
நாட்டு மிவ்வைத நாள்பலவுஞ் செய்தும்
மீட்டுஞ் சம்புவின் மேவவிடை கண்டார். (அ)

இந்தச் சம்பு வென்போரரி தாசொன்
றந்தச் சோரர றிந்தவர் தம்வயின்
முந்திக் கண்டுமை மோசஞ் செய்தே மிக
மைந்துற்றும் விடைகொண்டென வாழ்த்தினார். (ஐ)

திருடிச்சென்ற வெஞ்செய்கை பொறுத்துதும்
அருளுக் கேற்றபடி யெமை யாக்குமின்
தெரு னுற்றீனொன்ச் சேவடி தாழ்ந்தனர்
மருளுற்ற ரவர்கொன் மனங் கொண்டனா.

(10)

மனதில்யான் கொண்டமாகுள் வேறெனத
தினமுமைய முராவகை செய்தீன
நினைவருங் கருணநிதியே யென
அனகமால நினைத்தழு தேங்கினார்.

(11)

என்பொருட்டின வாறு நடத்திறத
தன்பு றுத்தின னிற்கெனச சொல்லியே
அன்பரிப் படியேததவீணந் தனன்
முன்பு பின்பு நடுவின் முதலவனே.

(12)

ஜம்புகண்டரி தானைப் பணிந்திட
நம்பு மாற பயந்தந்து நணணிஞான
பின்பு சோரற்கருள் செய்து பேதுரு
தின் பின்மால்பெயரேத்தி யிருந்தனா

(13)

ஜம்புதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௮௨-கருசசெய்யுள் சதுரளருயி

முற்றிற்று.

தஞ்சாட்சரித்திரம்.

தாரணி தனிற்ற ன்சாட டெனுமபெய

ராராகு மயான வரவாசுது மெயவய

சொொழ நிகழவுறு போதிஹற்றனா

சீரரி பததாசுள மனைககட் சேரவே

(த)

மற்றவா தஞ்சரண வனங்கி மாலரி

நற்றனித தாசாக னு னஞ்செயது சீ

உற்றசாளக கிராமத்துக குளன்னபு

பெற்றனா பூசிககப பெரிது கண்டனா.

(2)

கண்டவரடி பணிந்தயானுங் கண்ணனறன்

முன்னென்ப பூசிககவருள சுரந்து நீ

வின்றிரு வாயதை உருருமின நெனது

தண்டல்லலாசரி தாசருன்னினா

(க)

பருவிவனே சிறுவயதுள ளானெனா

கருநிற மாணதோர் கல்லை தருகனா

தருதலு மதைததனா சாட்டுவபுடன

இருகருவகனினு மேற்றி சிது பூசிப்பான்

(ச)

தின பூமாடு கடமை மேயக்கச செலுழும்

வனமதிலொரு புறமவைத்து நானஞ செய

தினிய நனமலா பறிதெயகியாச சித்துப

புனிதராயத தாமுணுங் கட்டுபிடோனகம்

(ரு)

சருணையங் கண்ணனே தனிவொடுணகென்ப

பெருகுமனபொடு நிவேகிககப பேருட்

டிருமகனாயகன சிறுவானபினுக

குருகினன நினந்தொழ மகிழவினுண்டனன.

(சு)

சிறுவருந தினந்தினஞ் சேட முண்டனா

மறுவற வளாந்தனா வாழவின வைகினா

பெறுவய லிடைவிதை பெயயவோர்தினம

குறுகுறு போதரி தாசா கூடினா.

(ஏ)

அரிதனக கனபாநீரா தலாலனம்

பெரியவா தமக்கெலாம பெரி தனித்துவீர்

விரிபசி யெமக்குநீர் தீர்த்தலவேணடுமென

றுரிமையி னுரைத்தன ருவனா நோக்கியே.

(அ)

மாலடி யாருனா மைந்தா கேட்டுநம்

பாலவிதை யனறிவே நிலை பாபபுறில

சாலபினாககிவ் விதை தனனிற்போனகம்

ஏலவகைசெய்து மெனறுள்ளத் தெண்ணினா.

(ஆ)

வருமரிதாசனா யழைத்து வம்மெனக்
கருதியபடி யகங்கலந்து போனகம்
பெருகுமச் சமைத்தனர் பேணியிட்டனர்
தருமுண வுண்டனர் பசிதணிந்தனர்.

(௨)

நீரோமதுறு பசிகீக்கி னீரதாற்
சேரரி நும்வயிற் சேர்ந்திருக்கென
நேர்மகிழ்கொடு மிகவாழ்த்தி நீங்கினா
பேரரி தாசர்கள் பெயர்ந்த பின்போர்.

(௩)

இல்லற மினிதுற நடத்தியல்ல வோ
சொல்லரி தாம் பரமார்த்தந் துய்ப்பதிந்
நல்லவருள விதையனைத்து நலகினா
எல்லையிற் பயிர்செய்வதெவனென்றேகினா.

(௪)

யாவரு மிவ்வகையியம்பக் கேட்டவா
தாவர நிலத்திடு வதிலுஞ்சங்கம
ராவயினிடலழகியது மற்றதில்
மேவரிதாசரில் விடுத்த னன்றென.

(௫)

ஹரிதிரு நாமங்க ளைறந்து முன்புதாம்
புரிதரு பூசையும் புரிவ தாயினர்
தெரிதிரு மாலவர் செறுவில் வித்துகள்
சொரிதரல் செய்தவை துலங்கச் செய்தனன்.

(௬)

ஏகினயாவரு மிவர்வயற்கனே
தேசுறு முனைமிகச் செழித்தல் கண்டனர்
கூசினர் வாழ்மிக வியப்புக் கொண்டனா
பேசிலீதரி யருளென்று பேணினார்.

(௭)

மாலருளாற் பயிர்வளர்ந்து கோதுமை
மேல்வினை வுற்றதைக் கண்டு மெய்யவென்
னலிது செய்வதிங் கேற்று மோவெனச்
சால்பெருந் தோத்திரஞ் சாற்றிப் போற்றினா.

(௮)

முன்வினை வதின்மிக விளைந்து முற்றிய
அன்னவை தமைக்கொணர்ந் தரிதன் றுசருக்
கின்னமு தட்டுண விரும்பி யிட்டனர்
பன்னக சயனைப் பரவி வாழ்ந்தனர்.

(௯)

தஞ்சாடர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் கூக-க்குச்செய்யுள் சூகௌ எட்டு.

சுகாநந்தர் சரித்திரம்

ஹரிதன்மங்க ளனுதினஞ் சொல்பவராகிப்
பெரியமா ஸடியார்களை யன்புடன் பேணித்
கரியமால்பிர சாதமீவாஹோனிற் கைக்கொண்
டுரியதுள்ளுக்கீ தென்றினிது வந்தனருண்பார்.

(க)

சுரசுரீ யெனுமீனவி யோடுறு சுகாநந்தர்
பரமபாவன ராய்வருவார்பதி விரதா
சிரமணித்தம தன்பருக் கேய்வன செய்து
விரவுசாதுசஜ் ஜனனையும் பூசிப்பார் விரும்பி.

(உ)

இன்னதன்மய ராயிருவருமன மிசைந்து
துன்னுநாட்சுகா நந்தனாச்சோதிக்க வேண்டி
மன்னுதூர்ச்சனர் சிலரிடட் கெவர்க்கம் வாங்கி
நன்னர் மால்பிர சாதமீ துண்கென நல்க

(ஈ)

உகந்து கொண்டினி துண்டனர் சுகாநந்த ருண்ண
இகழ்ந்து நீர்கடை யியல்வதை யுண்டிவே தியரோ
தருந்தசெய்திலி றொனநதைத் தனர்பிராய்ச் சித்தம்
வகைந்து செய்கிலி றோற்குலக் கேடினி வாய்க்கும்.

(ச)

என்றுரைப்பவர் தம்முனோர் நாழிகை யிகக்க
மென்றுதின்றவெல் லாம்பழம் படியுறு மேவத்
துன்றுவாயினின் றெடுத்தளித் தனர்சுகா நந்தர்
அன்றதைக் கண்டதூர்ச் சனர்பயந்துள மயர்ந்தார்

(ஐ)

வியந்துமற்றவர் தாளிடைப் பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்து
நயந்துமக்கலர் மேன்மங்கை நாயகன் கருணை
இயைந்திருக்கின்ற தியாஞ்செய்த பிழைபொறுத் தருள்க
உயர்ந்துளீரொனத் துதிபல வுரைத்தனர் போனார்.

(அ)

சிலதினங் கழிந்தபின் பொருதினஞ்சுகா நந்தர்
உலவும் யாத்திரா செல்வதற்குன்னினர் மனைவி
திலகவாண்முக நோக்கிநீ நம்மனை செறியும்
நலவருக்கும்க் காணமுஞ் சத்தியாய் நாளும்

(ஊ)

பூசை செய்தவர் சேவைகொள் கெனநனி புகன்று
மாசில் யாத்திரா சென்றனர் சாதுபோல் வடிவத்
தேசிலான் வரக்கண்டனர் சுரசுரீயென்போர்
நேசமிக் குறப்பூசிக்கக் கண்டின நெகிழ்ந்து.

(ஆ)

நினது ரூப சுந்தரத்திடை மூழ்கின னீயென்
மனதுகந்திடப் போகதானங்கொடு மாதே
எனலுங்கற்புடை யார்மனத் திரங்குத லின்றி
அனகபோபுசித் தருள்க போகதா னம்பின்பாக.

(ஈ)

உம்மதெண்ணமென் றறுசுவைப்போனக முடனே
செம்முவேடதா ரிக்குட வுண்டனன் சிறக்க
நம்மதெண்ணமுற் றிற்றெனக் காமத்தை நயந்தான்
அம்மனைக்கனே யிருந்தனன் பொழுத்தமிழ்கக. (5)

யாமமொன்றுசென் றபின்பந்த விணையிற் கற்புடையார்
தாமமர்ந்துறு பள்ளியிற் சயனநன் கமைத்துள்
ளேமணந்தவ மடியிணைக் கமலங்க னெண்ணிக்
காமம் விஞ்சின கசடனுள் வரவழைத்தனோ. (6)

வேடதாரி யுட்சென்றனன் மாதவமின்றார்
ஆடல் வெம்புலி யாகத்தன் கண்களுக்கமைய
நீடலர்ந்ததி பத்தொளி யிற்கண்டு நில்லா
தோடவெம்பய முடையனும் வெளிப்புறத்துற்றான். (7)

பொன்னி னோமென் றெடுத்தது புயங்சமாகியதும்
நன்னர் நல்லமு தாயது நஞ்சதாகியதும்
என்ன நெஞ்சற வெண்ணின னடுக்கமுற் றிருந்தான்
பன்னு பள்ளியி னின்றிரு முழக்கொடு பார்க்க. (8)

அஞ்சினுவெளிப் புறத்திலே நின்றுகொண் டன்னே
விஞ்ச நிற்கப் ராதியாகிய வென்றன் மிகைதான்
எஞ்சறப் பொறுத்தருள்க வென்றெதிர் நின்றுவணங்கித்
துஞ்சினன்மிகு தூரத்தே வந்தொரு குழல். (9)

மறுதினத் தருணேதயத் தெழுந்தந்தமாதர்
குறுகிவாயிலிற் சாணச்சதைக்கொண்டனர் தெளிக்க
உறுவதாயின போதுகண்டனன் வெளியுற்றேன
நறுமலர்ப்பதம் வணங்கினன் றுதித்தன நயந்தான். (10)

பிழைபொறுத் தருள்கெனப் பிரார்த்தித் தனன்பெரிதும்
குழைவுறக்கண்டு கொமளக் கோம்ப மன்னாரும்
தழைவுறச் சமாதானமாய் நன்றென்று சாற்றத்
தொழுது மற்றவன் காமமாகிய வெலாந்தொலத்தான். (11)

ஊழியஞ் செய்தங்குற்றனன்றிங்கனான் கொழிய
ஆழிமாலன்ப ராகிய சுகானந்தரடைந்தார்
கேழிலாதவர் தமைக்கண்டு வேடமேற்கிளர்ந்தோன
வாழியென்றடி பணிந்தன னிகழ்ந்தன வகுத்தான். (12)

நன்றெனச் சுகாந்தருமபய நல்கினராய்த்
துன்ற வன்றனக்கின்னருள் சுரந்து நாடோறும்
மன்றலந்துழாயவனடி வழுத்தினர் வாழ்ந்தார்
ஒன்றி மற்றவனும் மரிதாசன யுற்றான். (13)

சுகாந்தந் திருவடிகளேசரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சுசக்து செய்யுள் சதுஸாகம்

மாதவதாசர்சரித்திரம்.

வேதசாஸ்திர நிபுணர் மிகுவிரக்தர் பிரபஞ்ச விவகாரத்தில்
காதலிலாதிஸ் வாழ்க்கை தனிலிருந்து பல்காலங்கழிந்த பின்பு
மாதர் மனைவியர் பரமபதஞ் சென்றாரன்றே மாதவரென்பேரார்
நோதகுசம் சாரபந்த மற்றதெனச் சமாதான துனித்துக்கொண்டு. (க)

மனையிலுள தனதான்ய பாத்திர வஸ்த்திர முதலாம் வகைகளெல்லாம்
யெனநெய்த்தொடு மறையோக்குந் தத்தஞ்செய்து பாசிகள் கழிந்து
தின்னெரில் ஐகநாச யாத்நிரை சென்றார் சென்று சமுத்திரத்தில்
நனர் நானஞ்செய்து ஐகநாதன் சன்னிதி சென்று நமஸ்கரித்து. (உ)

சகுண ரூபங்கண் டேவாதி தேவாவை குண்ட நாதா
மிகுபந்த மறுபட்டவெனக்குச் சுறுனபுத்ரர் மனையிமிதர்
வெகுதனந் தாய்தந்தை குருசெய்வ நீயேயல்லால் வேறொன்றில்லை
சகுவாய்மை யாகவென்று சாதனமு நிற்பஜனை தான்வேறில்லை. (ங)

என்றறியின் பாதாச விதங்களைச் சிரத்திலேந்திவேண்டி.
நின்றபொழு தாச்சகன் ஁ண்டென் சுவாமியை நலிவு நேர்கின்றாய்
ஒன்றுமிலாக் கையொழிந்து விழுந்து விழுந்தே கும்பிகிரியுன்னி
நன்றுபுறஞ் செலகென்று தள்ளிவிட்டான் மாதவரு நளிகலங்கி. (ச)

தனியிடஞ் சென்றங் கிருந்துசாடியுன்றன் சகுணரூ பத்தைக்காண
நனிவிரும்பு கின்றேனீ வந்தருள்வா யெனமூன்று நாளிருந்தார்
புனலு முனப நிலலாம லரிதியானஞ்செய்த வசந்தாம்பூண்டு
மனையுக்கு மணிகாந்தந் கருள்பிறந்து தேவதனை மகிழ்ந்து நோக்கி. (ஐ)

இன்றுநீ சகுணரூ பங்கொண்டு மாதவதா சன்முன்னேகி
நன்றுபோனக மிக்க வெனவுடனே லோகமாதா நன்றென்று
துன்றுசுவை யோதனமோர பொற்கலத்தினிறைத்தங் குத்துன்னி முன்னே
நின்று தியானித்திருக்குந் தாசர் தமை யெழுப்பியுண்க நீ யென்றோத. (அ)

துயிலுணர்ந்து ஐகன்மாதா வடிவமு கெல்லாங்கண்டு துணுக்கென்றஞ்சி
மயிலினையதாயே நீயார் சொல்லு கெனவுருக்கு மணித்தாயைய
செயிறற நீயாரைத்தியானிக்கொன்றா யோவந்தச் செல்வன் மார்பில்
உயிரினை யளாயமரு முருக்கு மணியானுண்க்கிங்குணவு நல்க. (எ)

பரம புருஷன்ந்தான் விடை யெனக்குன்றனக்குஞ் சிப்பகவிலீவான்
வரமருளுஞ் சகுண ரூபத்தை நீவிரைவிலுண்டு மகிழ்தியென்று
திரமொகிரை செயத்தாசர் தேவியடிகளில் வணங்கி யுண்டல் செய்தார்
கரமொடு தால்சுத்தி செய்யப் புனலுந்தந்தாள் கருணைக்கடலே யன்னை. (அ)

பொலன்றட்டத்துடன் மணிகள் பொதிந்த வகப்பையும்ங்கே புகக்கிடத்தி
நலந்திகழ் கோயிற் சென்றாள் மாதவரங்கவற்றை நளி சுற்றஞ் செய்தத்
தலந்தனிலே வைத்துக்கொண்டெங்கினார் பின் பருணோதய காலத்தில்
வலந்தரு கோயிற் கதவைத்திறந்துள்ளாரதி செய்வோர் வந்து நோக்க. (க)

கனகத் தட்டினைக்காணார் களவாயிற்றென்று நனி கலங்கித்தேட
மனம் வைத்தாராய் வெளியில் வரும்போது மாதவர் தம்மாடுகண்டு
சினமுற்றிங்கிவனாறு நாளாகக் கொக்கைப் போற்றி யானங்காட்டி
அனகச்சொத்தினைத் திருடினானென்று பிணித்தனர்போயறக்குள் வைத்தார்.

அன்றிரவிற்கு நாதனர்ச்சகர் தங்கன விடைவந்தத்தத்தாசன்
நன்றெனக்குப் பிரியமுள்ளோன் மூன்று நாளுபவாச நண்ணலானான்
சென்றுருக்குமணி தன்னைப்போன கந்தத்தருள்க வெனச் செப்பினென் யான்
மன்றன் மலரவளங்கே மறந்திட்டாளவனை யென்னீர் வருத்து கின்றீர். (யக)

வீடுகவெனச்சொலி மறைந்தானர்ச்சகர் கண்விழித்தெழுந்து வீணையன்றோ
கடுமை செய்தோம் பத்தரை யென்றனுதபித்து மாதவரைக் கட்டவிழ்த்து
நெடுநயர் செய்தடி வணங்கியறி யாமற் செய்தபிழை நீர் பொறுக்கென்
றசெவைச் சோறிட்டவன் பாற்கொடு வந்தாலிங்கனாள் செய்யச்செய்தார்கள்.

பின்பு கண்ணன் பிரசாதமுந் தந்தாரன்று முதற்பேணி யன்பற்
கின்பு செய்து பிரசாத மீந்து வந்தார் மாதவதா சென்போரவர்கே
மன்பிரசாதத்தையுண்டு வாழ்ந்திருந்தாரிப்படிக்கு வரும்போதோர் நான்
அன்பொழி ர வினிலிறையை யர்ச்சித்துக் கற்பகிரகத்தைப் பூட்டி. (யக)

தங்கண் மனையடைந்தனரர்ச்சகர் வெளியிற்றங்கிய மாதவதா சென்போர்
செங்கனெடு மாறியானத் துடனே தூங்குதல் செய்கிருக்கும போது
அங்க நடுங்குறக் குளிருண்டாயதனைத் தெரிந்த வமலன்றன்மேல்
பொங்கு நெடும்போர்வைதனைக்கொடு வந்து தாசருக்குப் போர்ச்சிபபோனான்.

அருளேதயத்திடை வந்தர்ச்சகர் பொற்கதவு திறந்தங்கு நோக்கக்
கருணாகிதியின் போர்வை காணராயதி சயித்துக் கலங்கித் தூங்கும்
தெருண் ஞான மாதவர் பாலோடி வந்து போர்த்திருக்கத் தெரிந்திவர்க்கு
மருணிவு கண்ணபிரான் முழுதன்பு கொண்டுற்றா நெனவணங்கி. (யரு)

துதிசெய்தா ரவ்வுரிலரசனினர் பெருமை தனைச்சொல்லக் கேட்டான்
அதிநெய் கொண்டுவர் பாலடைந்து நமஸ்கரித்துத் தோத்திரமுஞ் செய்ய
மதிஞான மாதவர் கண்டுவவளவு நமக்கேதுக்கென மறுத்தப
பதி நீங்கிவடமதுரா நகரடைந்து கண்ணபிரான் பதிக்குட்சென்று. (யக)

கர்ப்ப கிரகத்திடைப் போய்ப்பிரானடி சேவித்து நிற்கக் கண்டங்குற்றொர்
சர்ப்ப சயனத்தனரு குறத்தகுமோ வென்று வெளிதள்ளி விட்டார்
பிற்பணிய வந்த தொண்டரங்கு நின்றும் வேறொரு பார்பெயர்ந் திருந்து
பொற்படியுந் திருமார் பன்றனை யுள்ளங் கொண்டு புகழ்புகழும் போது. (யஎ)

கனவான நெனுமொருவ னிவர்கண்ணன் றாசனாகக் கருதியுண்பொ
ஜனசாமக் கிரியை யெல்லாங் கொடுவந்தட்டுண்க வெனச் சாற்றத் தாசர்
அனயாவும் பாக்குசெய் தடலரியைத் தியானிக்க வப்போதே மால
வனமாலே கிரீட குண்டலங்கள் சங்கு சக்கரங்கள் வயங்க வந்தான். (யஅ)

பீதாம் பரந்துலங்க வெதிரினின்றோன் றனைநோக்கிப் பெயரா வன்பர்
பாதா ரவிந்தத்திற் பணிதலுந் தாசனா யெடுத்துப் பரிந்தனைத்து
நீதானென் பிரான சினேகித னுன்னைத் தள்ளிவிட்டார் நீதிதேரார்
மேதாவி யானவுன்னைத் தேடிவந்தே நென்று விழிகளி னீர்விட்டான். (யக)

தாசர் தாமும் கண்கணீர் பெருகவழுது சாப்பிடுக வென்று
போசனமிட் டிருவரு முண்டானபின்பு கால்கைசுத்தி பொருந்தச் செய்து
வாசவனத் திருமார்பன் கோயில்வந்தபின் பங்குவைக ரேறும்
நேசமுடன் பூசிப்போர் நிவேதனம் கொண்டெதிர் சாரநிமலன் கண்டு. (உ௦)

இப்போதுதான் யான் மாதவதாசருட னுண்டிங் கெய்தினே னீர்
கைப்பாகஞ் செய்துதரும் போனகம் வேண்டாம் பசியகட்டிலில்லை
மெய் ப்பாண வெனதுமாதவ தாசர்தமை வெளியில்வெருட்டி விட்டீர்
அப்போதேயவர் கோபம் கொண்டய லோரிடந் தனிலே யமர்ந் திருந்தார். (1)

ஆதலா லவவாசர் சமாதானஞ் செய்தழைத்து வந்தாற்றான் யான்
ஓதனமுண் பேனன்றே லுண்ணே னென்ற சரீரியா யுடைக்கப்
போசவியந்திந் திகைத்துந் தெளிந்து மாதவதாசர் புறம்போய்க் கண்டு
மேதகவாய்ச் சமாதானஞ் செய்தழைத்துவந் தனரர்ச் சகர்விரும்பி (உ௨)

வந்தமாதவ தாசர் வடமதுரா புரிதனிலே நான்கு மாதம்
லிந்தைய ரிபஜ்னைசெய்து விடைபெற்றுக்கோ குலபிர்ந்தா வனத்தின்
முந்தியரு னுதனைச் சேவித்துப்பின் ஜகநாத முடுகிச் சென்று
கந்தமலிதள வோனைக்கண்டு சேவித்திருந்தார் கழிந்த சின்னாள். (உ௩)

அதிசார நோய் கூடவதனாலே மிகவ சக்தராய் நடக்கக்
கதுவாமல் மெள்ள மெள்ள நடந்துபோய்க் கடலின் துகளையைச் சார்ந்தார்
மெதுவாக வடிக்கடி போய்ச் சவுச்சியஞ் செய்யக் கூடா மெலிவு கண்டு
மதுவா ருந்துழாய் நெடுமால் சகுண ரூபங்கொண்டு வந்துமாதோ. (உ௪)

கலசத்தி னீர்முகந்து கொண்டுவந்து கொடுக்கிற துங்கலை துவைத்தல்
குலரவைத்துக் கொடுக்கிறதும் பின்னும் வேண்டிய பணிகளுந் திறல்செய்தும்
நலமுறுத் தறினக்கண் டீழியஞ் செய்ய நண்ணினையே நாதா நீதான்
அலமுறுத்திந் நோய்தீர்க்க வல்லையல்லையோ வென்னவமலன் கூறும். (உ௫)

உடலிற்கு பிராரப்த முள்ளதெதோ வதைத் துய்த்தே யொழிக்க வேண்டும்
சூடலுற்ற விந்தநோய் தனைத்தீர்க்க வெனக்கியாதோர் குறையுமில்லை
தொடலுற்றநோய்துய்த்துத்தொலைக்காமல்யான் றொலைத்தாற்றொடரும்ஜன்மம்
படலுற்ற நோய்ச் சேஷந்துய்ப் பதனுக் கினிநான்கு பகல்கழிந்தால் (உ௬)

விட்டேகும் வெய்யவினையா றோக்கியம் பிறக்கு மென விளம்ப
முட்டாத நெடுநேயர் நன்றென்று நாணன்கு முடிந்த பின்பு
கூட்டாதா றோக்கியம் பெற்றுச் சிலநாள் கழிந்த பின்பு தர்க்கந் தேர்ந்தோன்
மட்டாருந்துழாய் முடியோற் கன்புறு மாதவதாசர்வயின் வந்தானால் (உ௭)

வந்துகண்டு நீரோமா வேதாந்திதும் முடனே வாது செய்யப்
புந்தி கொண்டு வந்தேன் யானென்று சொல்ல நன்றென்று புகன்று தாசர்
இந்தவமயம் கொல்லக்கேகி நான்வருகின்றே னிருமென்றோதி
உந்து திடைக்கடற் கருகே சென்றுவந்தோன்றனை யுன்னியுணர்வ தானார் (உ௮)

வாதஞ் செய்போதவனுக் கவமான நேரிட்டால் வருவ தென்னே
மாதங் கந்தனைக் காத்தவை குந்தா விதனையெந்த வகையிற் றீர்ப்பாய்
நீதங் கொண்டென வேண்டியிருக்கும் போதினை யில்லா நிமலன் நேர்ந்து
போதங் கொண்டுயர் தாசர் வடிவங்கொண்டு தர்க்க வேதியன்பாற்போந்தான்

அவனோடு வாதித்து வென்று மறைந்தான் பின்ரு சரவண ணுகக்கண்டு
தவபண்டிதன் வணங்கித் தலமெல்லாம் ஐயித்துவந்தேன் றர்க்கத் தாலே
இவனோன்று நீவிரோரு வார்த்தையா லெனவென்றீ னென்று கூறப்
புவனங்களுண்டவன் செய்புதுமையிது வென்றவற்குப் புகன்றார் தாசர். (௩௦)

பண்டிதனுந் திரிகரண சுத்திகொண் டானாய்த் தாசர் பதம் வணங்கி
அண்டு மெனக் கணுக்கிரகஞ் செய்தருள வேண்டு மெனவன் பினைத்த
வண்டுள வோனடித் தாசரருள் செய்தார் பக்தி மார்க்கத்தை வாய்ப்பக்
கொண்டவனு முத்தரிக் கவிவரு மரிபஜனை செய்து கூ டிவாழந்தார். (௩௧)

மாதவதாசர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் கூரு-க்குச்செய்யுள் சூது அளவெசு

முற்றிற்று

ஹரிவியாசர் சரித்திரம்.

புரிபனே புகழ்பொருந் தவடமாம துறாவாழ
கரியன முந்துகருணை கரண நெஞ்சகவர் வோர்
தெரியுநன்மறை துணி உகபொருள் சிந்தை திகழ்வோர்
ஹரிவியாசர் தெருளன பி னர்சிற்றந்த வறவோர்.

(க)

சகலவர்களை யுந்தமது ஜீவனெனவே
முகமனன்குடையா முனினைச் சிறக்க வொருகாற
றகவினீடு ஜகநாத மதுசார வுடனே
இசைவலாததம சீடருடனே குமளவில்.

(உ)

புனிதமான வொரு பூம்பொழிலை நோக்கியவிடத்
தினிதிறங்கினர்க னெய்துன தொர்காளி பகிதான்
தனியொர் சூத்திர னடைநசொர் தகரைப் பலிசெய்தான்
மனியகாளி வயினன்னது தெரிந்து மதியோர்.

(ங)

ஜீவவெங்கொலை திருந்து மிவனெய்து தறகா
ஒவல் செய்கென வெழுத்துதம சீடருடனே
ஆவயின் சமயல் செய்வது மொழிந்தகல்வரு
மேவலாயினர் மிகுந்ததுயர் கொண்டன உரோ.

(ச)

இனையதே சமியல்கின்ற றுணர்ஜிமை யியல்வோர்
அனையசோலையி லிருந்தது மரும்பவமெனு
நினவினோர் பசிரிதம் புறநடந்த கல்வறப
புனைவுசேர் குமரிகண்டயர்வு கொண்டு புகல்வான்.

(இ)

எனைநி கர்த்தபல சக்திகளுமே வல்புரியப்
புனையும்ச்சத னடிக்கினிய புண்ணியர்பசித்
தினையலுற்றி வணகன்று நெடிதே கறகவோ
அனையரப் படியுற்றிப் பெருமையெற் கமையுமோ.

(ஈ)

அன்றிபும் பெரிது சாருமப சாரமெனவே
சென்றமற்றவர் முனின்றுபல செஞ்சொல் பயிலா
நின்றுதாளினை வணங்கியிரேய நிறைவீர்
ஒன்றுகேண் மெனநி றுத்தின ஞ்ணர்த்தினளரோ.

(எ)

நீயிரென் வயினடைந்து பசிரீட நெறிமேற்
புரையிலென்னது தெய்வத் தருகிபோ மகனிலென்
கோயிலமேவி யழுதுண்டு குளிக்கொண்டடை மெனத்
தியின்மேய கொடியிற்று வளல்செய்துரை செய

(அ)

தாசர்நீகொலை விரும்பு தறவிாந்து றுதியேல்
நேசமோடடை வஹீயுறுகி சொல்லுதி யெனக்
கூசமின்றி யுயிர் வெங்கொலை கொளே னிதுதிடம்
வாசமேவ வினிவாரு மெனவந் தனரரோ.

(க)

வந்து சோலை புனிதம்பெற வருத்தடை வுடன்
முந்துறுஞ் சமயல்செய்து முறையிற் பசிதெற
அந்தவீரி யனகர்க்கரசன் மாடி.ரவி லேய்
தந்துறுங் கனவி லேயது தனைத்தெரிவுற.

(௨)

ஓதியிந் நகருளா றொணையுனிக் கொலைசெயா
நீதிசெய்கியினி நீயிது செயாதமை வுறில்
காதியுன்னை யெனின் மேவுகணனுக் கிறை செய்வேன
தீதிலிந் நகருளா றொடென வோதல் செயவே.

(௩)

அவனுணர்ந்து துயில்மந்திரி வரக்கடி தழைத்
திவணடைந்த கனவைப் பயமுடன் றனியிசைத்
தெவனுமின்று முதல்வெங்கொலை செயாதியல் கெனக்
கவன மாயதனை யாருமறியக் கழறினான்.

(௪)

காளிகோயி லிடைமேவு மரிதாசர் கழலின
மீளியா நவரசெய்தி வினாவிற பணிவுற
ஆளீனென்னை யணுகச் செய்துபதேச மருள்கிந்
நாளி நென்ன வவர் ஜீவவதை நாடுற லென.

(௫)

செப்பிமால் பஜனை செய்யவுபதேச மருள
ஒப்பி யன்னவர் தனூர் புகவழைத் துடனடைந்
தப்பதிக் கணறுதிங் களளவு மவருறத்
தப்பில் பூசனை புரிந்து தழைவித் தன்னனோ.

(௬)

அந்தமா நகருளா றொருமால் பஜனையில்
முந்திவாழ்வுற முயன்றொரு மடம்புனைதல் செய்
தெந்த யோகியரு மெய்துமவகை செய்தவ ணுறத்
தந்தசீடர் சிலர்தங்கும் வகையுஞ் செய்தனனோ.

(௭)

ஆனபின்பு ஜகநாத மடைவேயடை வுறீஇ
ஞானநாயகனை நன்குதரி சித்தடி தொழாத்
தீனபாவமொடு நின்று துதிசெய் பொழுதிலச
சான கிரமண னன்புட நெய்தித் தழுவினான்.

(௮)

அபயநல்கி மறைவா கவரிதாச ரரிதன்
உபய பாதமிக வுன்னினர் வணங்கி யுடனே
இபமு நெய்து மவனெய்தும் வடமா மதுனாபோய
நிபமி லானடி நினைந்தினி துறைந்தன ரனோ.

(௯)

ஹரிவியாசர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் கூசு-க்குச்செய்யுள் சூகூ அராமக.

திரிபுரதாசர் சரித்திரம்.

வேறு.

மதுரா நகரரசானவன் மகிமநகிரி யாகிப்
பொதுநீவுகல புரிவார திரிபுரதாசரொனுமபோ
அது நீடினா நல்கேசிக ரருளினது பெறவே
முதுஞ்ஞான் மிகுந்தார துறவது சோமுயனசூர். (க)

உளவாகி கணகாளிய முதலயாவையு மூரார
கொணையே கொளவீடல் செயதனா குறைபா நிறையொடு சீர
வனையா நெறிபுகு டாதகினி யுடனே வரமதுவார
துளவார வன்மதில் வசனார துயரநீர் வுறலாரா (உ)

அநகே ளளர்வுறு கண்ணினை யானந்த முடனகண்
டிககே பறுவது நன்றென வெண்ணங் கொடவனறன
பொங்கேழ புகழ்புவா படைநடு கினறன நுறநா
சங்கேய கரமனையா முகநேக்குறறனா தாசர் (ங)

கண்ணற கொருக்கை லகுறு கருகதேயநக தெனக்கென
னெண்ணப்படி டெடலவேண்டின னெனச செப்பின ரோநாள
நண்ணற கருநல மிகடுயா ஞானசகிரு வனஞர்
அண்ணற நணவனா நோக்கின ரன்போ டுவையறை வார (ச)

நம்பாலொரு பொருநரும நிலநா ணுந்மே தேனும
அன்பா லயலா ரீவகிலடு வெம்பசி ஞாவேம
கொம்பா நடுமலா மாமகள் கொழுநற்கெது குறைவு
வனபா கலையொடு பூடண வகைபற பலவுளவால் (ரு)

நீரோன வணுகுது கலைகருமா நினைவுற்றசு
சோவாகிற தென்னக துணைவியை நோக்கினா சொல்வார
நோவாயொரு மினனே நிவனீ சொல்வது மெய்தான்
சோவான தென்னுள்ளத ததுகெரியே னதுசெயவேன. (கூ)

எனவே தமதில் லகதுறுமசிக கூட்டின யெடுத்த
மனநெட மொடெயகிக கடைமருங் கினவிலை செயதங்
கனகால் வருமீ டெட்டென ணவைக்கொடு கொண்டா
உனல் கிட கல்கொண்டெனே கோயிலை யுறநா (ஈ)

எநகல் சமலத்தார சருநாடற் கிளறதன் மேல
இநகல் கீழ்தனை யாசசகரோ போராத தெனதுள்ளக
துததக கலையே நிகருகி னொனவோதின் ருவனகை
அநதககலைகளை நலகிட வவவாச சகனணைறவான். (அ)

சாமிக்குடன மெற்போரத்திடத் தகவிலல் தனைக்கொண
டேமிக கவனமேற போரத்தென வீரதாயிலையோ நாண
டேமிககுறு துளவோறகிது சிறப்பனறெனச செப்ப
நேமிககிறை வயினெனகுறை நிகழ்த்தித்தனி நீரோ (ஐ)

ஒப்புக் கொளும் வகைசொல்லுதி னொன நன்கினி தோதித்
தப்புற் நிலர் போனாறு தண்ணைச்சுளா நீழ்த்திச்
செப்புற்ற தொர் பாயற்குணை செய்குதும் - ௨௭௮ தான்
கைப்புற்றவ னுடனேகுளிர் கண்ணற்குடல் கலந்த

(௨)

நிற்கும் வகை கூடாது நடுக்கந்தா நினரோ
ஒற்கந்தர லேதோமிக வொளிகண்ணனுக் கென்ன
மற்கொண்டு கலையிற்பல வகைகொண்டுடல் போர்த்ததா
பொற்கண்டன துடனின்றில துறவுங்குளிர் பொங்க

(௩௧)

திச்சட்டியும் வைத்தாரத னுலங்குளிர் கீரா
தாய்ச்சிட்டர் பிரானுக்குறு வதையர்ச்சக ரன்பால்
வாய்ச்சிட்டவர் முதலோரது கண்டார்மன மனுந்தி
வய்ச்சிட்டித னுக்கென்செய்து மென்றேருலை கின்றா

(௩௨)

அடியார்தரு கலைமேற்றயி லன்னுன்கணவினிலே
நெடியோனுட னேசென்றென தடியானருந் கலை
மடியா துறு குளிர்கீரவே னுடல் போர்த்தென வகுக்கத
துடியா வவனெழுந்தேயய லுறுவோர்க்கு சொன்னா

(௩௩)

எல்லாரு முணர்ந்தக்கலை யினாநாதுனுடன்மேல
உல்லாசம தாகபுனை வுறலங்குளிர் தீர்ந்து
மல்லானாவெல் கண்ணன்முனை வகையாயுறநின்றான்
நல்லார்பல ருங்கண்டனர் வியந்தார் நனிமாதோ

(௩௪)

கலைநல்கிய வடியார்கனமே நன்றென மகிழா
உலைவில்லவர்பாற் சென்றவருபயக்க ழல்பணிந்து
நிலையுள்ளவர் சமக்கூசெய லெல்லாநனி நிகழ்த்தத
தொலைவில்ல வடியாரது தெரிந்தே துதிசெய்து.

(௩௫)

கோயிற்குள ணைந்தே யெதிர்குளிர் மாமலர் கொணகன்
தாயிற்பரிவது செய்ததுதனை யெண்ணினர் கணனீர்
பாயப்பெரி தின்பங்கொடு பணிந்தார் பரந்தாமா
நேயத்திரு மகனாக வென்றே துதிநிரப்ப.

(௩௬)

தெருள்சேர் வுறுசுருணப் படிவச்சேவை செய்திடவே
அருளாழிய நெதிர்வந் தபயந் தந்தினி தகன்றான்
மருள் போயினராகித் திரிபுரதாசா மகிழ்ந்து
சுருளார் முடியறு மாதவன் பெயர் சொர்வினர் வாழந்தார்.

(௩௭)

திரிபுரதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சுளக்கு செய்யுள் ௪௩௮௮௫ - ௨௮.

முற்றிற்று

லாடுபாவாசரித்திரம்

தொலைவிலாவனஞ் செறிந்துள நாயெ றோட்பூர்
இலகுமின்றவா விரத்தர் தம்பையிரி நெவ்வுயிரும்
குலவ வெண்ணு மின்றவா ரிபுடையிற் குறையா
துலவுமன் பினர் லாடுபாவா வெறுமுறையோர். (க)

தீர்த்தயாத்தொ செய்யதற் றுந் தனித்தோந்து
மார்ந்தத் துள்ளமா லாலயங்களைத் தண்டு மிழ்ந்தும்
கார்த்திருங் கடல்வண் ணன்முடியலாச் சணகம்
சீர்த்தி லாச்சா லுறொழந் தேயுடையச் சோந்தார். (உ)

உயிர்சுருக் கன்புசெய்யல ராயந், ஓராள்
செயிர் தருஞ் சத்தினன் குணமுந்மது செறியப்
பயிலும் பூசையார் புருடனாயும் பல்வருமாயும்
இயலி ஞானந் பூசைக்கு நரபலி யினை. (ங)

தேடுபென்றவர் லாடுபாவா வாத்தொ ரிந்து
நீநொல வரும்பற்றினர் தொண்ட பொய்நிமலி
கூடுகோயின் குன்னிறு கினர்சுயர்நா க்கொள்ள
மாடு நின்ற மற்றொருவன் வாணமுயி டன் படைக்க. (ச)

மூவர் பற்றுற நின்றவர் முருந்தின முள்ளி
யாவு மாடிய சண்ணன் றொண்டி நன்றன்றி
வீவிலாவதை செய்யினு நன்றெனவேணடி
மேவி நின்றனர் டிடத்துடனிற் றென்றவேலே. (ஊ)

தொரு பியாயெ சத்திகோயிலி னின்றும்
நொதாயெ காசார் நாட் ' நேர்ந்து
சாவாரு யிருண்டுடன் சாந்தமாய்ச் சார்ந்த
தீரராயெ லாடுபாவாச் சரண் சேர்ந்து. (ஈ)

வணங்கி மா லடி யவொனுமுமக் சென்னவந்த
அணங்க தாம பராசுந்தரப் பொறுத்தருள் சென்னை
இணங்கு மாசொலி யும்து வேண்டிய நியம்பு கென்று
குணங்கா றுயர்ந்தி றொண்டெண்டினன் கூற. (ஏ)

தாசா சேட்டி நீயிதுவொ நாபலி தந்தோ
டாசதா முயி 'வனதச் செசுந்திருந் தீரையரைய
மாசு தீர்த்துறல் வேண்டு மத்தினைமு முனது
தேசவாசிகள் தொலை யித்தி குடிசைக்கு செய்து. (அ)

ஹரிதன் றுசரா யினிப்பஜனங்கள் செய்தமையப்
புகிதிவேறு டேண்டி யதிலையெனச் செனப் புகன்றார்
தெரிவதாகிய சத்திநன் தவ்வைசெய்வேன்
பரிவினீ ரிவணிநு மெனப்பகர்ந்தனன்பின்பு. (ஈ)

அந்தலு ரரசன் கனாவீனி லெகிர்ந்தரச
முந்துன் னூருளோர் யாவரு மிற்றைநான் முதலா
நந்துஜீவனா நலிவது தவிர்ந்தினி நான்வாழ்
மந்திரந் தனில்வந் துறைபவ ரடிவனங்கி. (10)

அன்பராகுத லன்றியு மெனக் கெனயாரும்
முன்புசெய்கிற வுயிர்வதை முறைமையுந் தவிர்ந்து
துன்புறாவகை செய்துமற்றின் நகுழாயேல்
நின்புரத்தனை காசஞ் செய்வே நென்று நிமலி. (10க)

மறையவேந்தல் கண்விழித் தந்தலுருளே வாழ்வோர்
முறையினிற் கொலைபுரிவது தவிரந்துசாமுண்டி
உறையுங் கோயிலி லுற்றவர் தமைச்சரனுறுமா
பறையறைந் திடச்செய் தடைந்தான் சத்திபாழி. (10உ)

வந்துகாதகர் மாண்டுறல் கண்டதிகயி டுதுள்
நொந்துறப் பயங்கொண்டு மிக்கன்பொடுநுவன்றான்
நந்துகால மெல்லா மநியாயமாய் நலிந்தோம்
முந்துஜீவனா யெனவனுத பித்தனைமுன்னி (10ஈ)

அடியர் தஞ்சர ணடைந் தருளடைந்தன னப்பால்
முடிவிலா நகராடொலம் வந்தடி முயங்கி
நெடிது பெற்றன ரருளெந்தவியிரி லுநேயம்
படியலா யரிபஜனைகள் பரவினா பயின்றா (10ஐ)

அன்புமிக் கெகாதசி விரதமும் புரிந்த மந்தார்
பின்பு லாடுபாவா வெனும் பெயரினா பெருமான்
றன்பதங்களை வழத்தின றொளிரபரந்தாமா
நின்பெரும் புகழினுஞ் சொலவெனைநியமித்தாய் (10ஊ)

இனியெனக்கு நின்சகுண ரூபந்தனையிலங்க
நனி தெரிந்திட வேண்டுகென் றுள்ளினர் நயக்கப்
பனிமலர்த்திரு நாயக நெகிர்ந்த பயந்தந்
தினிதி நேகினன் பின்படி யாரவணிகந்து (10஋)

உலகிலே யுளதீர்த்தங்கள் யாவையு முற்றுக்
குலவி யாடியங் கங்குள மால்பெருங் கோயில்
பலவுங் கண்டன ராகித் தம்பதி யிடைவந்து
சலச லோசனன் பெயர்சொல்லி வாழ்ந்தனர் தழைத்தார் (10ௌ)

லாடுபாவா திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் கூடிக்கு செய்யுள் சத அளவெடு

திரிலோசன தாசர்சரித்திரம்.

சாது சஜ்ஜனர் தஞ்சேவை தவிர்கில ரரிதியானர்
மேதகக் குடும்பத் துற்றும் விரக்தி மிக்கவர் தட்டாநென்
நேதிரி லோசனப் பேரிசைந்தவர் பணிகள் செய்யும்
பீதம் வெள்ளியிலே தேனும் பெட்டபுரா தமைந்து வாழ்வார். (க)

அவரின்னபடி யராக விருக்கு மூர்க்கரசன் வீட்டில்
நவமண முற்றதாக நரபதி யிவனாக் கூவித்
தவறிலே யென்று சொல்லத்தக்க நீமணிசு யிற்றி
உவமையில் ஜேகிசொன்னு மொன்று செய்து தவல் வேண்டும். (உ)

என்று பன்மணியு மிக்கவேமமு மீந்துமுந்நான்
ஒன்று முன்றருக வென்ன வுத்தமர் கொண்டு வீட்டிற்
சென்று சேமித்துப் பின்பு வெளிவரத்திரண்டு சேர்ந்தார்
மன்ற லந்துள வோனன்பர் வரக்கண்டு மகிழ்வு கூர்ந்து. (ஈ)

தாழ்ந்து தம்மனைக் குணமேவத் தந்தினி திருக்கச் செய்து
முத்தபா யுபசாரங்கள் சோடசத்துட னல்லுண்டி.
வீழ்ந்துணச் செய்திரண்டு நான்வரை வீட்டிருந்து
வாழ்ந்தனர் செல்லத்தாசர் மறந்தனர் பணியிறற்றல். (ச)

தினமொரு மூன்றதாகச் சேவகர் தம்மாற்கூவி
வினவினன் வேந்தனராசர் மிகுபய முடையராகிக்
கனகநல் லணியை நாளைக் காலையிற் றருவெனென்றார்
இனநிலை தவிரிற்றண்ட மியற்றுவ னென்றுசொன்னான். (ரு)

சொற்படி தருவேனென்று சொல்லினர் மனைக்குவந்து
பொற்பணி யியற்றநான்கு தினம்வரை பொருந்துமேற்ற
நெற்பணி யரசற்கெவ்வா நீவது நாளைக்கின்றேல்
வற்புறு தண்டஞ்செய்வான் மன்னவ னெனமயங்கி. (சு)

இல்லிடை யிருத்தலாகா தென்றெணிக் கொண்டோர் காட்டில்
புல்லின றொருபுறத்திற் போந்திருந் தலர்மேன்மங்கை
வல்லவன் றனைத்தியானித் துறவுருக் குமணிமார்பன்
நல்ல தன்றாசர் வார்த்தை நவையுரா தியற்றல் வேண்டி. (ஏ)

தாசர்தம் வடிவுகொண்டு தக்கவர் மனைக்குண் மேவி
ஆசையு மணியுங்கொண்டங் கமைத்தன னணியப்போதில்
காசுறு பணிகொண்டெய்தக் காவலன் கடுகிக் கூவ
ாசனப் பணிகொண்டெய்தி யெதிர் சலாஞ்செய்து நின்றான். (அ)

பணிதரக் கொண்டு பார்த்துப் பார்த்திபன் மகிழ்ந்து நன்றிவ்
வணியென வெருமானித்தா னளவறு பொருள்கள் கொண்டு
மணிநிறமாயன் மீண்டு மனைக்கண் வந்தடியர்க் கேற்ற
தணிவில் கற்பினர் தங்கை யிற்றந்தனை பொருள்க னெல்லாம். (ஐ)

இன்று நீசெய்ய வேண்டுஞ்சாது சஜ்ஜனருங் கேற்க
நன்று போஜன மென்றேறாத நன்றென வவருஞ் செய்ய
அன்று சாதுக்கள் சேர்ந்தார நேர்மற்ற வருங்கெல்லாம்
ஒன்றுறப் பாதபூசையு ஞற்றியோதனமு மிட்டான்.

(10)

திருத்தி யாயவர்க ளெல்லாஞ் சென்ற பின்னாறு முண்டு
பொருத்த முன்றாண தன்னிற் போனகம் பொதிந்து கொண்டு
கருத்திலே தண்ணக்கொண்டு காட்டுறவோர் சம்பக்கல்
அருத்தி கூர்வேறோர் தாசையடிவுடனணுகினு னால்.

(11)

கண்டவர் தம்மையிந்தத் தாட்டுனே வழியெங்கேயான்
மண்டுறற் கென்னம் கேட்ட மாதவ ரிவர் மாலன்பு
கொண்டே தாச னொன்று குறித்தடி வணங்கிப் போற்றித்
தொண்டர் நீராறு தாங்குத் தூரமேன் வந்தி னொன்றா.

(12)

இவ்வனந் தீனையடுத்த வெழினகருறு தட்டாபோச்
செய்வன பணிகள் செய்யத் தோந்தவருந் போலிலலை
கைவினைவல்லோ யென்றுகாவலன் புகழ்ந்து கூறி
நைவறு பொருள்க றீர்தான னியவையொண்டு போந்து.

(13)

கம்மியன் மனைக்குட் சாதுசஜ்ஜனர் கணக்கி லோனா
செம்முறக் கூவியின்பைத் திருச்சுவை யமுது சந்தான
அம்மனை தனிலுண்போரில் யானுமுண்டகடு சால
விம்மினன் மயக்கந் தன்னால் விட்டன நெறியை யின்னும்.

(14)

ஒருதரத் துணம் வேண்டி யுசவுறர் கொண்டு போந்தேன்
மருவிய நீயுஞ்சார் வருந்தின பசியினென்ற
கருதநின் முகஞ் சொல்கின்ற தாசலிற் கனிந்திதுண்டு
பருவர லொழிச வென்றான் முசரும் பரிந்துண்பாராய்.

(15)

வியந்தி யானிங்கே போதவேறென்பேர் கொண்டு செய்தார்
நயந்தியா னொன்றையுற்று நல்லமு துண்ட பின்பு
பயந்தப வுரைத்தோர் தம்மைப் பதி அனிதழைத்து வந்தங்
சுயர்ந்த திண்ணையிலிருத்தி யுட்புக்குத் துணைவியாரா

(16)

பார்த்தின்று நிகழ்ந்த தென்னைப்பகர்தியென் றினிது கேட்கச்
சீர்த்தகற் புடைய ரானதேவியார் பதியை நோங்கி
நேர்த்துமக் கென்னைச் சித்தப் பிரமையோ நிருபற்கோதும்
வார்த்தை தப்பாமல் ஜேகேர் செய்து நீர்வழங்க லாலே.

(17)

மகிழ்ந்தர சுதவலான மாதைகொண்டிருப்ப் போந்து
முருந்தன தடியாலொல்லா மொய்ப்பவுற் சவஞ் செய்துண்டு
கிகழ்ந் துளிர் மூதுகொள்ளார் னாயிற் பொதிந்து மென்
நிகழ்ந்ததை மறந்தர் போலுநர் வினவுதனை மென்றார்.

(18)

மறைந்துறை கானிலென்பால் வந்தொரு திருமாலன்பர்
அறைந்துள படியே யாயிற்றென வதிகயித்தன் னொரப்
புறந்தனில் வந்து நோக்கிக் கண்டிலர் புத்தி செய்யச்
சிறந்தவை குண்டவாசி செய்ததிதிற மென்றோர்ந்தார்.

(19)

கண்களீர் பெருகிநாதன் கம்மியனாகி யெற்காய்
மண்கொளும் வேந்தற் கேற்கும் வகைசெய்ய லாயிற்றே யென்
றென்கொடிவ் வபராதத்திற் கென்செய்து மெனக் கலங்கித்
தின்கொள் பாரளந் தான்றன்னைச் சிறப்பத் தோத்திரங்கள் செய்தார். (உரு)

செய்வ நாயகன் வந்தன்னார்க்கருள் செய்து தீர்த்த பின்னர்
அவ்வகை யறிந்தோ ரொல்லாமடியரைப் புகழ்ந்தார் நாதன்
செய்வகைப் படியே தாசர் செய்தனர் வருடந் தோறும்
மெய்வகை யுற்சுவத்தை விரும்பினர் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார். (உசு)

திரிலோசனதாசர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சுரு-க்கு செய்யுள் ௪௩-௨௮௯௬

முற்றிற்று.

சஜ்ஜனகசாருகர் சரித்திரம்.

இல்வாழ்க்கை தனிவிரந்து மிகுந்தவயிராக்கிய ராயித யத்துள்ளே
செல்வாய்த்த திருமேனி ஹரிதியானத்தை யனுதினமுங் கொண்டு
கொல்லாய்த்த சாருகரிற் பிறந்துமது செய்யா தகுணத்த னென்னும்
சொல்வாய்த்த சஜ்ஜனர் தஞ்சய ஜாதியாரில் விலைத்தூவு வாங்கி (உ)

விற்பனை செய்ததில் வருமுதியங்கொண்டு குடும்பநடை விளங்கப் பேணும்
பொற்பினராய்ப் பொய்யிலராய் ஹரிதாசர் தமைக்காணிற் புகழ்ந்து போற்றி
அற்பொடு தம்மாலியன்ற வளவு முபகரிப்பவ ராயமருஞ் சீலர்
கற்பினரு மவர்மனத்துக் கிசைந்தவரா யொழுக நலங்கலந்து வாழ்நான். (உ)

தசைநிறுக்கும் கல்லாகக் கோபாலனாகிய சாளக்கிராமம்
நசையுறக் கொண்டிருப்பொரு தினத்தந்தவழிச் செலுநான் மறையோனாடி
இசைபெருக்குங் கோபால னென்றறிந்து சஜ்ஜனர் பாலெதிர்த்து நோக்கி
வசைதவிர்க்கும் வேதியர் பூசிப்பதை நீ பூசித்தல் வழக்கன்றாகும். (சு)

அன்றியுமத் தகையுளதை யுனிறை கல்லாக்கி யதையமைத்தல் கூடா
தின்றெனது வயினளித்தி யெனக் கேட்கவே றென்று மியம்பா தீந்தார்
நன்றுகொடு போயந்த நான்மறை யோன்றனதில்லினனி நல்லோர்கள்
துன்றும் வகை செய்து கண்ணற் கபிஷேகஞ்செய் துபரி சுத்தமாக்கி. (சு)

முகமறொரு பதினறு நன்கியற்றிப் பூசித்து முருத்தற் கேற்பத்
தகவுறமா றி வேதனமுஞ் சமைத்துத் தாபனஞ் செய்து தக்கோ ரொல்லாம்
துகரவ முதளித்து மகிழ்ந்தரி திருநாமம் பலவு துவன் றின்றற்றான்
பகலொழிய விரவிலவன் கணவில் வந்து பரந்தா மன்பகர்வ தானான். (இ)

சாருகனாகிய சஜ்ஜனன் வீட்டிற் சுகமாகத் தனிவாழ்ந்தேனை
 ஒருணர்வு மில்லாமலேன் கொண்டுவந்தாய் நீயுனது வீட்டில்
 நேருற வோர்கனமு மெனக்குள மில்லையினி யென்னை நீயே கொண்டு [ரூன்
 சேருறு சஜ்ஜன னிடத்திற் சேர்க்கா யேற்குலத்தொடுன்னைச் சிதைப்பேனென்
 என்னலும் வேதியன் விழித்து மிருபயங்கொண்டுக்கண்ணன் நன்னையீந்தோர்
 அன்ன கண்ண னகன்றது தொட்டன கபானமுமின்றிய ரூர்மிக் காகிச்
 சொன்ன சானக் கிராமத் தீர்த்தந்தாய்க் காமற்றும்பப் செங்ஙன்
 இன்னயினி யெனவருந்தி யிருப்பவர் பால்வை கறையிலெழுந்து பார்ப்பான்.

கனவி லுறாத்தருள் கண்ணன்றனைக் கொண்டுவந்து கண்டிகங்குலான
 தனது கனவினை யுறாத்து நான்காடிய பிமானந்தனைக் கொண்டும்மை
 மனம் வருந்தப் புகன்று கொண்டவ பாரதம் பொறுத்தருள்க மதியின் மிக்கி
 உலகளிய வுமைப்பத் தசிரோ மணியென் றுணர்ந்தன னென்று வந்து கூறி ()

நீர்தா மேயிந்தக் கண்ணனை நாளுஞ் சுகமாக நிறுவிப்புகை
 சீர்மேவப் புரிதிரொத் தந்து சென்றான் சஜ்ஜனருஞ் செங்கை யேற்றுக்
 கூர்காதலுறப் பூசித்துத் தீர்த்த முள்ளுக்குக் கொண்டு பின்பு
 நேர்காதற் கற்புடை யாருடனுண்டு மகிழ்ந்திருந்தார் நெடுநாட் செல்ல. (க)

ஐகநாதன் றனைக்காணச் செல்வோர்களுடன் கூடித் தாமுஞ் செல்ல
 மிகலான வாதரங் கொண்டார் தமதுகண்ணையும் விரும்பிக் கொண்டு
 புகலாஹர் வழிதோறும் பூசித்துப் பிச்சையுண்டு போயோ ரூரிற்
 மகவாகப் பிச்சைகொள்ளச் சார்ந்தன மங்கோர் வியபிசாமமாது. (ங)

இவர்தமைக் கண்டதிக காமாதுரையா யுபசார மினிதியுறநி
 அவனா யழைத்துக் கொடுபோய்ச் சமையற் சாமக்கிரியை யனைத்துந் தந்து
 தவரும் விரும்புறு நல்லீரட்டுண்டி ன்நிங் கிருத்தி னொனத்தான் வேண்ட
 உவரவடன் மனையிலட்டுண் டினிதிர்வி னிற்றுயி லவ்வந் தங்குற்றார். (கஉ)

நள்ளிரவி லெழுந்துவந்து சஜ்ஜனரை யெழுப்பிவரு நானின்மும்மை
 உள்ளமுறவப் புறப்புணர வேண்டினே னெனவனை யாளுநாக்க நல்லோர்
 கொள்ளுமகிழ் நனைவிட்டுப் பரபுருஷன் றனைக்கூடல் கூடாதி யார்க்கும்
 பிள்ளை மைதீர்த்துன் புருஷனைங்குற்றான வறபுணர மபபெயர்கி யென்றார். (கஉ)

புருஷனுறுதலி னென்னை வெறுத்தனர்மற் றிவரென்று புருஷன் றாங்கும்
 அருகினில் வந்தவன்நிலையை யரிந்துகொண்டு சஜ்ஜனாபா லனுக்கிகாட்டி
 மருவு புருஷன்போலு னினியேனு நீர்புணர வருதிரென்ன
 வெருவிலன் பேயேயென்று மனத்துணுக் கென்றுடன்ப டார்வெறுத்து நீத்தார். (கஉ)

உமைப்புணர வேண்டியென் றன்புருஷனைக் கொன்றுற்றேனுக் குடன்படிகோல்
 துமைத்தடியும் வகைசெய்வேணிப்போதே காண்மினென்று துவன்றானகி [கூவ
 இமைப்பின் முன்னம்புறம் போந்தென் புருஷனைக் கொன்றானெருவ னென்று
 அமைப்பருமக் குரல்கேட்டுப் புறத்துள்ளோரனை வருமங்கணுகிப் பார்த்தார். (க)

வந்தவரெல்லார் தமையுநோக்கியொரு திருடனின்மென் மனைக்குள்வந்தான்
 மூந்துதுவாதச நாமமிட்டு நல்லசாது வெனமுனத் தக்கானாய்
 இந்தவிரவினி லெனது புருஷனைக் கொண்டெனைக் கூடவிசை விக்கின்றான்
 கொந்துபயந் தலறினேனினிக் கொள்ளை கொள்வனெ னதுவன்றான்மன்தே. (க)

துவல்வது கேட்டவரெல்லா மவரைவிரைவி னின்மனைக் குணுழைந்து பற்றித்
தவலருமவ்வு ரரசன்தனிற் கொண்டு போய்நிகழ்ந்ததைச் சொன்னார்கள்
பவமிலரசன் சஜ்ஜனரைப்பார்த்து நிகழ்ந்தவுண்மை பகர்கவென்னப்
புயன்மனத் தவனடியார் போந்ததுவு நிகழ்ந்தனவும் புகன்றுநின்றார். (௨௬)

கொலைசெய்யா ரிவரென்று குறித்துமரசன் கொய்த தலையைக்கண்டு
தலைகொய்சா னிவனென்று சாற்றினதி லனுமானஞ் சார்வதாதல்
நிலைமெய்யேயென னீயேமற் நிவன்கைகளை யறுத்தியென நிகழ்த்திப்
புலைபொய்யே புகல்வான் கைதனிற் கொலைவாளீந்து கைகள் போக்கிவிட்டான்
கரங்கடுணிவாகிய சஜ்ஜனர்மிகவுந்து யருழந்து தம்மைக் கண்டோர்
இரங்கிலர் மற்றிவன் சாதுவெடங் கொண்டே திருடற் கெய்தினுனென்
றுரங்குலைய விகழ்வது கேளாராகி யாத்திரை செல்வோருட்குடி.
நிரற்சுரமும் ஜகநாச னினைவுகொண் டவ்வுரருகு நெடிது சேர்ந்தார். (௨௭)

வேறு

யாத்திரைக் காரரோ டுணைத்திறங்கினை
தீர்த்தராவளர் ஜகநாதன் தோர்ந்தனன்
எத்து மர்ச்சகர் கனவெதிர்த் திவ்வழிப் புறம்
யாழ்த்து சஜ்ஜன றெனையணங்க வந்தனர்.. (௨௮)

அவரை நீர்வினாந்தெதிர்த் தணிதொன் பல்லக்கில்
நவமுற வேற்றினன் சுழைத்துநண்ணுமின்
இவனெனாவர்ச் சகர்விழித் தெழுந்துடன்
தவவியந்தியானத்தைக் கொண்டு சார்ந்தனர் (௨௯)

புறநக ரிறங்கினை புனிதசீல ரிற்
நிறமிசு சஜ்ஜனர் யாவர் தேர்கிலேம்
அறவினை ரீனான வவஸாக் காட்டலும்
மறவினை யிலர் வயின்வந்து சொல்லுவார் (௩௦)

எமையரு ணைநனுர் துணியிராதலால்
உமையிதி லேற்றியங் குயங்கவென்றனன்
சமைவருந் தவத்தினர் சார்கவென்றனும்
அமைவதுகேட்ட டுசியித்தி யாவரும. (௩௧)

கொலைசெய்துகை குறைபாட்ட கொதிநென்
விலையறு பல்லக் கின்மீதி வர்ந்துற
நிலைபெறு நேமியோன ருணிரம்பினான்
மலையிது வெனத்தமில் வசனித் துற்றனர். (௩௨)

சிலரிவர் மனநிலை தெரிந்தன்றோவினா
மலர் மகனாயகன் வழுத்தவார்ச் சகர்
குலவுபல்லக் கினைக்கொண்டு வந்தனர்
இலகுற விதுதெரியாம லென்னையே. (௩௩)

ஜகபதியடி யறிற்றவறு சொல்வதிங்
கிகழ்வதின் மிகுபல மெய்து மென்றனர்
தகவுறு மர்ச்சகர் சஜ்ஜனர்க்கு முன்
முகம றொடிவிவார் கென மொழிந்தனர். (௩௪)

கீனவினர் யானொரு மிகையுங் செய்திலென்
எனகை கடுணிகருற வேனியற்றினான்
கணமுகிலனை யவனென்று கண்களிற்
புனல்வரடி நெஞ்சிடைப் பொருமி விம்மீரே

(௨௭)

தினதயாளன் நாதபந்து சோ
வானதன்னடியர்க்கு வங்கவாபத்தில்
நானெனக் காப்பவனென நவிறுறுவாரா
ஞானநல்ல வரது நவையுண்டாயிற்றே.

(௨௮)

பதிதபாவன னெனும விருது பற்றினான்
எதுசெய வெனப்பல பிதற்ற வெம்பிரான்
முதுதைய யுடனவர் கணமுன் முந்தினான்
கதைசிலை சங்குசக்கரங் கட்டத் தொடே

(௨௯)

நான்கு தோளிலங்குற நளிரா கிரீடமும்
தோன்று குண்டலமும் பொன்னுடையும பைந்து தாயக
தேன்றுளி மாலைபுக திகழக் காண்டலும்
சான்றவரி நுகையுங் குறைதவிநதவே.

(௩௦)

மணிக்கரம் வளாதலு மகிழந்து சஜ்ஜனா
அணித்துழாய் மராபின னடியில் வீழ்த்தனா
துணைக்கரத்தவா தமைத தொட்டெடுத்து மாற
பிணைத்தன னருடகடலான நாதனே.

(௩௧)

நன்கருள் செய்யு மஐகநாதன் தன்னையேன
புன்கண் யாவருக்கும் யான்புரிசிலாதுற
என்கரந் துணிக்கு மாவியற்று வித்தனை
நின்கருண நலநிகழ்த்தற பாலதே

(௩௨)

வேறு

என்னக்கேட்ட வெழிற் சகநாதன்
முன்னர்க் காலமுது மறை வேதியன்
துன்னக்கங்கை துனைநது கரையிடை
மன்னக்கொண்டனை யென்னை மனத்தரே.

(௩௩)

அந்தவேளையி லங்கொர கசாருகன்
நந்துவெங்கொலை செய்து நலிவுறப்
பந்தனஞ்செய் பசுவறுத்துக் கொடு
வந்ததாகமற் றன்னது நாடினே

(௩௪)

கிட்டவந்துனைக கேட்டன னோபசுக்
கட்டவிழ்த்துறக் கண்டனை யோமென
கிட்டை கொண்டு நெடுங்கை குவித்தீ
சுட்டினாய் கையின் வாயிற் சொல்லாமலே

(௩௫)

காட்டுகைவழி சென்றக்க சாருகன்
மாட்டைப்பற்றினன் கொண்டுவதை செய்தான்
வீட்டுமப்பசு மேவினதோர் பெண்ணாய்
கூர்ட்டு சாருகனாக னாயினான்.

(௩௬)

திருவரும் புணரில்லுழைச் சென்றனை
மருவ நின்னை மகிழ்ந்து மகிழ்நனை
வெருவுருடலை கொய்தனன் வேண்டுற
தொருவு நின்கையுங் கொய்வது ஞற்றினான்.

(கௌ)

முன்பவத்தி லெனையுள முன்னியே
அன்புசெய் பொழுதந்தக்க சாருகன்
நின்புறத்துறக் கண்டனை நீயதால்
வன்புறுத்துக சாருகனாய் வந்தாய்.

(கௌ)

காட்டுகைகுறை பட்டின காசிடே
வேட்டென் பாலன்பு மிக்கதளவிலே
எட்டு நின்றவத்தெய்தினெனுன் முன்யான்
வாட்ட நங்குகி யென்று மறைந்தனன்.

(கௌ)

அன்னகாலே யிலங்குறுவோ ரெலாம்
மன்னுதாசர் கரங்கள் வளர்ந்ததிங்
கென்னையென்னை யெனவியப் பெய்தினார்
பொன்னினாதன் செயலென்ப் போற்றினார்.

(கௌ)

வாடனீங்கி மனமகிழ் சஜ்ஜனர்
அடினார் கடலாடியம் மான்றனை
நாடினார் கண்டு நான்கு திங்கள்வரை
கூடினாரங்கு மால்பெயர் கூறியே.

(சுஉ)

பின்பு சன்பதி யெய்தப்பிரான்வயின்
அன்பு மிக்கனராதி ஹரிபெயர்
சூன்பறத்தினந்தோறுந் தொழுது சொற்
நின்புறப் பெருவாழ்வுற்றிருந்தனர்.

(சுக)

சஜ்ஜனகசாருகர் திருவாடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எடுக்கு செய்யுள் சதுக்காகுள

முற்றிற்று

சுருதிபக்தல்லாமிர்தம்

அங்கதபூபதி சரித்திரம்.

இன்றயி ராயசிங் கங்கத பூபதி யென்போர்
முறை சகோதரர் பின்னவர் முயங்கு பத்தினியார்
திறை யளந்தவற் கர்ச்சனை செய்து சஜ்ஜனர்கள்
குறைவில் சேவையும் ஹரி திருநாமமுங் குறிப்போர்.

(ச)

ஆகியச் சதனடி யவரொருவர் பாலருள்கொண
கேமிக்கவராயின ரொருகினத்தவ்வா
வாகதாய்த் தனக்கரு ளியதேசிகா வாய்ப்பப
பாகுசேர் மொழியாமல் சறிந்து பண்பாக

(உ)

அவர் தமக்கு நன்குபசரித்திட வகத்தெண்ணி
இவர் முயற்சி செய்வதைப் பதியறிந்திக லெய்தித்
துவரிதழ்க் குலமகளிர்க்குத் தொழுகரு செய்வம
எவரிசைத்தனர் புருடனை யன்றி வேறென்று.

(ஈ)

உளவென்றெறி யெனக்கென வருத்தன னுடைத்த
தளவென்ன கையதற் கெதிர் சாற்றுகு தன்னம்
அனகமுண்டிடா தமர்ந்தனர் மூன்று நாளாகத்
துளவமால் மறுகினத்திர வினிலவா துணைவன்

(ஊ)

ஆனவங்கத பூபதி கனவிடை யருள்சேர்
ஞானநல் வழிவுட னெதிர் நின்றன னயந்து
தானவச் சதன்றனை யன்பு கொண்டடி தாழந்தான்
ஏனமானவ னங்கத பூபதிக்கு ளைசப்பான்

(ஐ)

நீயுன் றேவியை நீவணங்கு றத்தகு தெய்வம்
ஆயதே ததைக் காட்டு கென்றனை யதனாலே
மேயினேன் கண்டு கொள்ளென விளம்பினன் மறைந்தான்
காயுமன்னவன் பயந்துட னெழுந்து கண்விழித்தது.

(க)

மனைவி பக்கல் வந்துனது பத்திக்கு மான் மகிழ்ந்தென்
றனையறிந்து கொள்ளென்று தன்வழிவு காட்டினனுன்
னினவறிந்திடா துனை மிகமுனிந்தன னீதான்
இனைவகின்றியே பெறுத்தருள் கெனவினி திசைத்தான்.

(ங)

அன்னகற் பினர்க்கினி துபதேசித்த வாசான்
தன்னகத் துறத்தா னழைத்தினிதுப தேசம்
மன்னலாயினன் றுணர் தம்பதிகளாய் வணங்கிப
பன்னிரண்டு னுன்குப சாரமுங் பண்ணி

(சு)

பூசித்தாரது முதலிருவரும் பணிபுரிந்து
நேசித்தார் விண்டு நேயமுஞ் சாதுசேவையுந்தாம்
வாசித்தார் தொடை ராயசிங் கென்பவன் மால்சீர்
ஆசித்தார் தருதம்பியைப் பகைவர் மேலாக

(ஊ)

சிலதளங்களைச் சேர்த்துட னனுப்பினன் சென்று
வலதந்தெவ் வினை வென்றாண் கொண்டவண் வயங்கு
பல தனங்களு மணிகளும் வைணவர் பற்ற
நலதரத்துட னல்கினன வையறு குணத்தான்

(10)

விஞ்சுறும் பொருளைத் தையுந் தம்பதிமேவச்
செஞ்செவே செலவுத்தன னதின்மிகு தேசு
மஞ்சுடிய வயிர மொன்றைக் கண்டு மகிழ்ந்து
சஞ்சமாம் ஜகநாதனுக் கர்ப்பணஞ் சமைக்க

(10A)

வேண்டுமென் றுகைக்க கொண்டு தன்னரண்மனைமேவி
.ஆண்டிருந்திட வங்கத பூபதியுடனே
என்டினோர் தமையன் புரஞ்சென் றிடிகைத்தார்
மாண்டகாதல றாயது வாங்கி வம்மென்று

(10B)

சிலளையேவின் னங்குச் சென்ற வரதுசெப்ப
மலரினுந் தியான்றனக் கென்று வைத்தனன் வழங்கேன்
நலமு லாவிய வயிரத்தெ யென்றன னவில
நிலமெலா முடையவன் வினவிச்சின நிமிர்ந்தான்,

(10C)

தனது தங்கையைந் டயிர்த வங்கதன்தன்போ
சனமுடன் வீடங் கலந்திட்டுக் கொல்கெனச் சாற்ற
அனமடந்தை யின்னோன் சொன்னபடிக் கொல்லேனாயில்
எனை யடர்ந்திடுவா னெனவஞ்சின னேகி.

(10D)

தமையனல் கியவிடத்தை யங்கதனுண் போசனத்தில்
அமைவு செய்திட வாயபோதச் சதன்றன்னைச்
சமையவுள்ளத்திற் கொண்டன னந்தவோதனத்தை
இமையவர்க்கெல்லா மீசனுக் கர்ப்பண மென்று.

(10E)

உண்ணலுற்ற போதவன் கருத்துணரு வானுன்னி
அண்ணலாம் ஜகநாதன தங்கைமே லாகி
நண்ணலான சோறிது நஞ்சுக் கந்தது மிசைய
எண்ண லென்றனன் கேட்டந்தவங்கத னிசைப்பான்.

(10F)

அச்சதன் றனக் கர்ப்பணமாகிய வன்னம்
நச்சியுண்டிடாதுரே னெனநனி நயந்துண்டான்
மெய்ச்சி யுண்டபின் மனைவி பான்மேவினன் வினைந்த
இச்செயற்கைகள் யாவையுந் தெரிவுற வியம்பி.

(10G)

இனியிங் கெய்துறத் தக்கதன் றெழில் ஜகநாதம்
துனிமுருந்தனைச் சேவித்துத் துன்னுவோ மென்று
முனிவுகொண்ட தன்றமையன் முந்துத லறியாமல்
நனி விராந்தனன் மனையொடு செலச் சகநாதம்.

(10H)

இவையெலாந் தெரிந்தன னந்தராய சிங்கென்போன்
நவையிலாத தன்மந்திரி தன்முக நாடிக்
ருவைகொள் சேனையோடேகிந் யங்கதன் கொடுசெல்
அவை யிரந்தனைப் பறித்துவா வென்றனுப்பினனே.

(10I)

அந்த மந்திரி தன்னுடைச் சேனையை யணிந்து
வந்தனன் வினாந்தங் கதபூபதி வழிக்கொண
டுத்து தெண்டினா யொருநதிக் கணாமருங் குற்றான் .
முந்தினன் றொடர்ந்தெதி ருறவனைத்தனன்முடுகி. (உ௩)

அங்க தன்றெரிந்தான் வயிரம் பறித்தகல
இங்குவந்தனன் சேனையோ டமைசச னென்றெண்ணிப்
பொங்கு சோதிகொள் வயிரத்தைப் பொருந்தினோ காணத்
தன்கை தோன்றுநக் காட்டி மற்றிது ஜகநாதன. (உ௪)

தனக்குநன் இனிதர்ப்பண மென்றன் பிறசாற்றி
மனக்குவந் தெறிந்தானந்த யாற்றின் மன்கிரியும்
இனக்கொடுந் திறற் சேனையைச் சிந்த விலிறகடுக
கனத்தமா மணிதனைத் துருவுற்றனன் கவர. (உ௫)

தேடுவோர தமைநோக்கி நீராற்றிடைத் தேடி
வாடுகின்ற திற்பயனிலை ஜகபதி மார்பிற்
கூடிநின்ற தென்வார்த்தை யிலையநீர் கொண்டால்
நாடி யென்னுடன் வருகிகாட்டுவ னென நவின்முன. (உ௬)

நன்று காண்டு மென்றமைச சனாதியா நனிவினாந்து
துன்றுமங்க தனுடன் வழிமுன்று நாடொலையுததுச
சென்று சோசக நா தன்வாழ கோயிலிற் சோந்து
நின்று கண்டனா மாயவன பதக்கதி னிலவல. (உ௭)

ஆற்றிலே யெறித்தது ஜகநாதன மாரபணுகித்
தோற்றுகின்ற தெவ்விதத் திதுபுகிக்குந தொலலீர்
சாற்றியின்னென மந்திரி வினவலுஞ் சான்றோர்
நேற்று முன்னிரண்டார் தினமிந்தமா நிமலன (உ௮)

கனவி லெம்வயின் வந்து நன்பக லிலங்கத னும்
அனகவன் பின்னெனக் கொருவயிர முய்த்தன னீர்
எனதுமார் பிடைத்தி கழ்வுறச்செய்மி னென்றிசைத்தான்
வினவியா மெழுத்துட னிங்குமேவி நோக்குறலும. (உ௯)

சன்னிதானத்தி லிவ்வயிரந் திகழ்தரக்கண்
மென்னியிப்ப தக்கத துறப்பதித் திங்க னெனிராவோன்
பொன்னின் மார்புறச் சார்த்தின முடனெனப் புகன்றார்
அன்னதாற்றிடை யங்கத நெறித்ததே யென்று. (உ௧)

அமைச்சனாதியோர் தெளிந்திங் கிதற்புத மென்று
தமைச்செலச் சொன்னராய சிங்கென்பவன் றனக்குச்
சமைத்த செய்கைகள் யாவையுஞ் சடுதியி லெழுதி
இமைப்பின் முன்கடிதே கெனத்தனன் கையீந்தார். (உ௨)

தூதனோடினன் வினாந்து சென்றது தரத்தோன்றல
நீதமாயதைப் படித்ததி சயிததுடனேமி
நாதன் பொன்னடிக் கன்பசெ யெம்பியை நாடா
நோதன் செய்தன னெனவுள நடுங்கின னுடங்கி. (உ௩)

இனியை யாயினே நீ ஜகதீசனுக் கென்று
நனிதெரிந்திலென் செய்துள நவையெலாம் பொறுத்துப்
புனிதனாகிய நினைக்கண்டி. யானலம் பொருந்தத்
தனிநிலாம் ஜகநாதன தானே சார்கென்று..

(௩௦)

எழுதியங் கதபூபதிக் கீகரீ யென்று
வழுவி றாதன்கை யீந்தனன் வாங்கினன் வந்து
தொழுது நல்கலும் வாங்கினன் மற்றதிறொரு குத்த
பழுதில் செய்கை யெல்லாந் தெரிந்துணர்ந்தனன் பரிந்தான்.

(௩௧)

உலகநாத னென்றமையனுக் குறநல்லபுத்தி
இலக நல்கின னெனமிக வுவந்தன னிணையிற்
சலசலோசனன் றுள்பணிந்தன்புடன் றுதிகள்
பலநவின்றன் விடைபெற்றுத் தன்பதி படர்ந்தான்

(௩௨)

வந்ததம்பியை மகிழ்மிகத் தழுவினன் மன்னன்
அந்தநாண் முதலரி பஜனையின் மிகவன்பாம்
சிந்தைகொண்டனன் றம்பியு மெனுடன் சேர்ந்து
விந்தைமேவுற மனைவியாடொடு விழைந்திருந்தான்.

(௩௩)

அங்கதபூபதி திருவாடி.களே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எக க்கு செய்யுள் சதகா எடு

முற்றிற்று.

சுருதிபாயிசரித்திரம்

குணவதிபாயிசரித்திரம்

மாதவ சிங்கென் கோன்மனை குணவதி பாயிக்
காதர முளமக்க ளிருவர் களுள ரானார்
தாதிகள் பலரானார் தமிழினி தொருநாதி
போதுகள் பலவெல்லாம் புவிபதி திருநாமம்.

(௩)

மெள்ள நவின்றன் வாய்மினு மினுவென் கிற்பான்
துள்ளுறு மிதழானைத் தொகுருண வதிகண்டுன்
விள்ளிதழ் பலகாலு மிகவசை கிறதென்னே
உள்ளது புகல்கென்னவவளி னிதுரை செய்வான்.

(௪)

இக்கரு மசரீர மினிதினி யீடேறத்
தக்கநலரி நாமந்தனை யினிதுரை செய்வேன்
மிக்கந லெழின்மானே யெனவின வியமின்றார்
அக்கட வுளினும மருளுட னடைவாக.

(௫)

கானினி துணர்கிற்க நவிலுதி யுபதேசம்
தானென நனிவேண்டத் தாதியும முதன்ன
மானென விழியார் தமன நிலைநனி கண்டு
தேனெனு மொழியானாத் தீம்புன வின்னிலாட்டி. -

(ச)

நியதியொ நெவைத்து நீனிற் முறுகண்ணன்
நயமலி யுருவொன்றை நல்கினது தன்னை
மயவிலன் பூசிக்கும் வகையு மிவகை யென்றே
அயர்வறு திருநாம மதனை யுமருள் செய்தாள்.

(இ)

அருளிய படியந்தக் குணவதி ஹரிநாமம்
மருளற வெதுபோதும் வாய்வழுவுத லின்றித்
தெருளுட னினிதோகிச் செய்யுவகை பூசித்துப்
பொருளுண ரரிதாசர் பூசையு மியல்கின்றார்.

(ஈ)

கண்ணன தொளிப்பாத கமல நலிதயத்தில்
நண்ணுறும் வகைசெய்து நாடொறு நலம் வீஞ்சி
எண்ணினர் பொழிகண்ணீரின் முழுகின ராகி
மண்ணுறுவிவ காரமறவி யொடுநு நாளில்.

(உ)

மனைவியர் செயலெல்லா மன்னவ னறிவாராய
இனையவ ளிடையே தோவெறி யணுகிய தென்று
வினைதெரி பவராலே விடும்வகை பரிகாரம்
தனைநனி புரிவித்துத் தணிகில தெனவெண்ணி.

(அ)

குணவதினை நோக்கிக் குவலய விவகாரம்
புணர்கிலை வெறிகொண்டாற் போலெனை புரிகின்றாய்
உணர்வுற வுரையென்ன வுடாபதினை நோக்கி
இணர்விரி துளவோரு மிறைபரமான் மாவை.

(க)

எப்பொழுதுந் தியானித் திடுதலி னவனென்னைக்
கைப்படவசி வுற்றுங்கண் ணெதிருறு கில்லான
அப்படி யவனின்னு மணிகில நைதலே
இப்படி யறுகின்றே நென்றழுதனர் சொன்னா.

(ங)

அவ்வகை சொல்ல கேட்டவரசனு மிகுகோபம்
வவ்வின் னெளர்பல்வின் வகைநெறு நெறுவென்னக்
கவ்வி நயன மெல்லாங் கனலுக் கனிநோக்கச்
செவ்விய செயலாருஞ் செறிபய மிகலாகி.

(ஐ)

பதிமுக நோக்காத படிவிழிகளை மூட
எதிருன லுறுகண்ண நெய்தினன் மணிபொன் சோ
மதுவிரி வனமலை மார்பொடு படையைந்தும்
கதிர்மூடி யொளிரீசக் காதணி நனிமின்ன.

(இஉ)

பொன்னுடையொடு கோலம் பொலிவுறு முருவத்தை
கண்ணு தலவர்கண்டு நமவென வடிமீது
துன்னுற வருள்வாரி துவளிடை தலைமீது
மனவறு கரம்பைத்து மனமயர் வுறன் மின்னே.

(ஐங)

நானு பொழுதெங்க னணுகுவ தினலில்லை
மானுறழ் வழியாயுன் வசமுறை குவென்று
தானுடன் மறைவுற்றான் தையலர் மகிழ்வுற்றுக்
கோனுடை முகநோக்கிக் கூசலொதிர் நின்றார்.

(108)

மாலெதிருறலான வகைதேரியா மன்னன்
நாலெனு மிடையாரா நோக்கு யிவகையே நீ
எலுறின் மிகுதண்ட மியல்வகை புரிவே நென்
றேலுறு குரல்காட்டி யுரைசெய்து புறமேகி.

(109)

இன்னவன் யாரோவோர் யதிமொழிவழி நின்றான்
அன்னதிரிவன்யாரு மணுகுற லாகாமே
மன்னுதிரினி யென்று வாயிலினுறு வோரிற்
பன்னின னுடனே தன்பரி ஜனொடு கூடி.

(110)

மகரிரு வருமுந்த மந்திரிதனை நோக்கி
இகலுறு புலிவேட்டைக் கேக்குவெ னிருவென்று
திகழ்வொடு வனமுடு சென்றன னிவனுற்ற
ஜகபதி பணிகொண்ட சத்ருன வதிபாயி.

(111)

கண்ணை மறவாது கருகின் ரடியார்கள்
நண்ணுற வெதிர்கூவி நன்குற நனிபுசித்
துண்ணுறல் புரிவித் தங்குறுவது மிகலாநார்
மண்ணுல கதையாள் வோன்மந்திரி யவைகண்டான்.

(112)

பதிதன துறாவிஞ் சிப்பன்னியர் செயலாமோ
மதியின தலதென்று மன்னவ னுணர் கிற்கக்
கதுமெனவரை வுற்றுக் கானக முறவுய்த்தான்
அதுதெரி வுறலாகி யரசன நனிசீறி.

(113)

காதகொரு நால்வர் கடிது நன்கனோகி
மாதவடனை யின்னே வதைசெய்யி னென வுய்த்தான்
போதரு மவருள்ளே புக்கனர் கொலை செய்ய
நாதனை யுளம்வைத்தோர் பூசையின னு குற்றார்.

(114)

அவ்விய லறிகண்ண னடுபுலி வடிவாகிச்
செவ்வி யினியல் பூசைத் திருவுரு வினினின்றும்
வெவ்வியல் கொடுதோன்ற மிளர்குண வதிகண்டே
துவ்வியல் கொடுநீயின் றெய்திய தெனை யென்றார்.

(115)

எதிர்மொழி தரவீன்றி யெய்திய கொலையாளர்
முதிர்கொலை யுறநாறி முந்தினனி மிடத்தில்
அதிர் குரலது கேளாவனு கினரய லுள்ளோர்
கதிர்செறிவாளோடு காதகர் படல் கண்டார்.

(116)

புவியக நிமிர்கின்ற பொருகுரல தினஞ்சி
மெலிவின றொலிகொண்டு விழுமுத லுறுபோது
கலிகடலன மேனிக் கண்ணனதியல் பூசை
பொலிவுற முடிவித்துப் போந்தனர் புறமன்றார்.

(117)

தமரிதன தடியானா யன்பொடு பூசித்தற்
சூரியன் கொடுவந்தோருவர் கொலையுறல் கண்டு
கரிய நன்முகில் போல்வாய் காதகா படுதற்கோ
வரிடுசுழி புலியானு யெனமன மறுகுற்றார் (உச)

சாது நலோடொடு சார்ந்தவ றொல்லோரும்
காதுற வந்தோனாக் கடுகியொர் புலிவந்து
தீதுற வதைசெய்த செயலறி சயமென்று
மாணுறு மணிமார பனருளிய வகையென்றா. (உரு)

ருணவதி பெருகன் பைக்கோதிலா கொண்டாட
அணவிய ஹரிதாசர்க் கமகிழ்வொடு பேணி
முணமலி வனமார்பன் மன்னுற வறலானா
உணர்வுறவிலை யாவுமுட நெழுதின னுய்த்தான. (உரு)

மந்திரி வலாவற்ற வகையர சறிவுற்றுப
புந்தியின னியச்சம் பொதுவுற மதிமிககாள்
நைந்திடும் வகைசெய்தேனா நென நலிவுற்றுச்
செந்திரு வனையாடான் செய்வன செய்கென்றா (உரு)

வேறு

தமைப்பெருங்குணக் கணவிககேற்பவை
தமைக்கொணர்ந்துதந் துதவிசசார்கென
இமைப்பின் முன்கடி தேகுதுதா பால்
அமைச்சன்றேர் வகைவரைந்தனுப்பினான். (உரு)

பின்பு குழுவரும் பிழைப்பில் சேனையும்
தன்புறந் தொகுந்தனையருந் தொடாந
தின்பு சேர்வுறவெய்து மார்க்கத்தின்
முன்பொராறு நீர் முடுக்ககணடனன். (உரு)

ஒடஞ்சேர்வகை யுளுற்றி மற்றதன்
ஊடமர்ந்து தானுறவு மோடந்தான்
நீடமா நதி நடுவினின் சமுற்
பாடலைந்து பம்பர நிகர்த்தரோ. (உரு)

முழுது மாசுழல் முடுகு காலையில்
குழுவியாவருங்கோனு மஞ்சினார்
வழுவிலாது போய்க்கரை மருங்குறக்
கெழுவுதந் திரங்கிடைப புராமலே. (உரு)

முனகடுங்குறுங் கால மன்னவன்
றனது பத்தினி தன்னை யுன்னினான்
உனலு நீர்ச்சமுலுற்ற வோடம்வார்
புனலினின்று நீன்கரைக் கட்போந்ததே. (உரு)

அரசனானந்த மடைந்தெல்லோருடன்
விரிசினுரைண் மனைக்கண் மேவினான்
உணரசெய் புத்திரரோடு தேவியைக்
கூணரசெயற் கருங்குளிப்பிற் கண்டனன். (உரு)

அன்புடன்றழீஇ யரிவை நீழுஞ்
தன்பெருங் கயிங்கரிய மேதழீஇ
இன்பு கூ ரு நின்னியற்கைதேர்ந் திலென்
துன்பு செய்வதே துணிந்து சூழ்ந்துளேன்.

(கச)

உனது சீர்மை தானுரைக்கற் பாலதோ
நினது நாமமே நிகழ்த்தி நீணதிப்
புனலின் மூழ்குமேங் கரைக்கட் போந்தனேம்
இனமு நின்னில் வேண்டு வகியாதென்றான்.

(கடு)

என்று பத்தினியாரை யேத்தினான்
அன்று தொட்டின யாருடன் குலாய்த்
துன்றுஞ்சிமூர் தொழும்பு செய்யக்கோ
ன்று மால்பெயர் நவின்னு வாழ்ந்தனன்.

(கசு)

குணவதிபாயிதிருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எஉ க்கு செய்யுள் நுதன.

முற்றிற்று.

~~~~~

குபராபாயி சரித்திரம்.

சரவாகனன் பொருவி லரசாயவன்றனைவை தவிராதுணர்ந்துதுதியாய்
வருகாரியம் புகலவலர் பால்வருந்தினையை குபராவெனும் பெயரினார்
திரமார் குழந்தை யெனும்வயதாதிதின் பிடுநெடு திருமால் பதந்தொழுதலோ
டுருகாதரம் பெருகி ஹரிநாமமின்புதரவுரை வாயுடன் குலவுவார்.

(க)

அனையாரிளம்பரு வமதிலே மணஞ்செய்துற வமைவாகி யெளவனமுமா
யினபோதுணர்ந்து மனமகன் வீடு துன்றியவரிவர் போதறும் படியெனா
மனைமே வலுந்துணையில் குபராவறிந்து மிகமனநோவொடுங் கருதுவார்
எனமேவுறுந்தமர்கள் கொடுபோயின் விஷயானுபவமே யிசைத்துறமரோ.

(உ)

சந்தான மதனாலைந்தான் மயற்கொண்டு சலியாததுயர் மேவுறும்
நைந்தார் பவஞ்சேரு நந்தாத ஹரிபத்தி நணுகாதவைக கூடுறும்
சிந்தாருலஞ் சாலவருமாதலாலென்னை செயலென்று பலவாறெனா
நொந்தாரிருந்தன்று நொராவெழுந்தாரு நோக்காது புறமேவினார்.

(ஈ)

தனியாய் முகுந்தனையு ளிடையே நினைந்துருக நவிராது நகர் வாயிலு
டினிதாக வருபோது கடிவான தெகிர் மூடியுற நோக்கியினை வாகியே
பனிமேவு துளவோனை நனிநாடி நினை போதுபவநாசனது போதிலே
நனியேழை வடிவாகி நனிமூடினதையோவி நலியாது செலுமா செய்தான்.

(ஐ)

அப்போது குபரா நலானந்தமாகி வெளி யாகித்த மேலிருந்த
ஒப்போதரும் பணிகள் யாவுங்கழற்றி மடி யுட்கொண்டு துளவார்வனத்
திற்போகிய முனைக்கணிகைவான சிரகாட்ட தென்கின்ற துறைவாய்ப்படிந்
தெய்ப்பே துமிலரான சாதுக்களுக்குத்த மெழிலான கலனிந்தரோ.

(ஐ)

கோயிற்றுகளே வந்து கோபாலனைக்கண்டு குவிக்கின்றகை யோடு நின்
 ஞாயிற்றாய் மேவுதேவாதி தேவா நினடைதீன பந்தாயவா
 நீயிற்றை நாண்மே வெணைச்சன்ம பந்தத்தினீக்கிப் புரந்தாங்கென
 வாயிற்றுபுகன்றே நல்வகை மேவு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தாரரோ (அ)

யின்பங்கொ புறமேவி ஹரியே நீ யென்சார்பு பெரிதான தையையெபுரிந்
 துன்பைம்பொனுருவங் கொடென கண்களாளுக்க வுற்றெனறன மயநீர்த
 நன்பங்கு மிகமுத்தினந் தங்கிஞா மாதவனறனறியானத்திலே [தியென
 இன்பந்தருவ கண்ணனவரன பினிலைகண்டெகிரந்தனனா தலைமீதிலே (எ)

ஹைவைத்து மின்னே நிகவலற்கவினி நீடு கவினராதை குண்டத்தடைந்
 துய்வைக்கொடுறை கென்னவழி தாழ்ந்துகுபராவுடன் சென்றுரைநகிப்பமாய
 னைவைத் தவிர்ந்தார நவநீத முண்கள வறனாறு மினிதுண்டுறத்
 துய்வைக் கொணாரநீய வுண்டாரிருந்தா துலங்கத் தருந்தநதையா [அ]

மனைமேவுறக் கண்டிலா மறறியங்கிப் பின் வழிதேடி யெங்குநதிரிந்
 தினைவாகிராதா வெழிறகுண்ட மெய்திகழ்ணிறகணடு மகளைப்பொனே
 அனையாதியனை வேரையும் விட்டு நீயிவகனடைத்த கெனேகாரணம்
 உனை மாமணஞ்செய்த கொழுந்தகெவன சொல்லுதுமெனப் பினுங்குதுவாரா.

ருதுவான பின் பிங்ஙனுறலாகுமோ வெட்கமுறலாகுமே நங்குலம்
 கதுவாத் செயல் செய்தி டென்னும் பிதாவின முகங்கண்டு குபராவறு
 பதுவான வயதுற்று மரிநாம முனாசெய்து பவநாச மாககாநிலும்
 சதுறோது மிலதான மனைவாழவு தனிலே சமூக்குற்றிருக்கின நீனோ (இ)

மனைவாழ்வு கொடிதென்று கோபால நாமங்களை வாயார துவலவுற்றியான
 இனவேது மிலதாகி யிசசெனம் மீடேற விவனெயதி யுறவேனையும்
 புனைபாச பந்தத்தி லுறவே யழைக்கின்ற புனாதானுமக்கு முறையன
 நெனையோவி யினியேனு மரிநாம மினிதோதி யீடேறு கெனாரரோ (ஐக)

மகன்வாய்மை முழுதும் பிதாவாகி யவாகேட்டு மகிழுவாகி மகளாதிரு
 முகமான மலாகண்டென னையே யெலாநன்று முகிதாரு வளாகாளிலே
 புகலாகி யுறைகின்ற விதுசால வினிதன்று புரமேவி நமதிலலிலே
 ஜகநாத னதுநாம மினிதோதி யுனமேவு தகவாக வுறைந்யெனா (ஐஉ)

பலவாறு புகலபோது திருமாலு னதுதநதை பகாவாய்மைதனை யேவினா
 இலமேவி யெனதாய திருநாம நனியோதி யிருநாறு முனையோவுறேன
 செலமேவு கெனும்வேலை குபராவும் வருதநதை செறிவாக வுடனேகியே
 நலமான வுயாபூசை யகமான தமைவாக நலிவின்றி யதிலைவகவே. (ஐங)

வேறு

கண்ணனை நிறுவிநாளுங் கருதுசோட சோபசாரம்
 கண்ணுறக் கரணமூன்று நனிசுத்தி யாய்ப்பூசுதித்து
 விண்ணிரு ளிரவினும் விமலகீத தனங்கன்செய்து
 தண்ணனி மிருசா துக்கன் பூசையுஞ் செய்து சாரந்தா. (ஐச)

தந்தைசொற் படியே யிலலந் தனிவிருந் தரிதன் கீர்த்த
 னந்தனைப் பகர்ந்துமேவ நாட்டுளோ யாருந்தோநது
 லுந்துகேட் டவசராகி மகிழுகின்றா னென்னும் வார்த்தை
 அந்தலு ரரசன்கேட்டுப் புரோகிதா வரவழைத்தான். (ஐரு)

உமதுகு மாரி மால்பே ரோதவிற் பிரியை யாதி
அமைவரு பிரமானந்த மாய்ப்புகல் கின்றதாக
விமலர்க ஞ்ஞாப்பக் கேட்டு விரும்பினே ன்னுமோர்நாள்
தமதக மேவியின்ப துகருவே னென்றுவேண்டி.

(106)

ஒருதினத் திரவின்மேவி யுவமையில் சூபராபோற்ற
மருவலங் காரத்தோடு வளர்திரு னீன்முன்னாகக்
கருதுறு தாளம்வீணை மிருதங்க முழங்கக் காலில்
பரிபுரந் தரித்துநின்று பாடலோ டாடல்செய்து

(107)

பெருகவா னந்தக்கண்ணீர் பெயர்வில்சா துக்களெல்லாம்
உருகினர் வினவிச்சார்ந்தங் குற்றதும் பிறவுங்கண்டு
திருவன சூபராபாயி செவ்வியும் வயதுந் தேர்ந்து
பொறுவரு முகவிலாசப் பொற்பினி லீடுபட்டான்.

(108)

காமமிக் கவனாய் மோகங் கலந்துமெய் மறந்தானாகி
நாமகீர்த் தனங்கள்செய்யு நல்லவை தனிலிருக்க
ஆமள வற்றதான வாறுகண் டக்ககாக்கண்
கோமளக் சூபரா வந்தக் கோலத்தோ டிருந்துகொண்டு

(109)

இக்கரை யிருக்குந்தன்னை யிகழந்துகூஉய்ப் பாவிரீயென்
பக்கலிவ் வாறுநீந்திப் படர்கெனப் பகர்வதாக
அக்கணங் கனவுகண்டு துணுக்கெனவெருவியாங்குத்
தக்கதிவ் கனவென் னென்று தன்னுளே யாலோசித்தான்.

(110)

நதிபவக் கடலேயாக நாட்டுமக் கரையின் மேவி
வதிதரு சூபராபாயி மன்னுமிக் கரையதான
கொதிநர கத்திலவீழ்ந்து குறைவுறு மெனக்குறித்துப்
பொதிபவக் கடலைநீந்திப் போதுக விராவிலென்று.

(111)

அழைத்ததாய் நிச்சயிக்கு மளவின்மெஞ் ஞானந் தோன்றிக்
குழைத்தனு தாபங்கூர்ந்து பயபக்தி யுடனே கொண்டு
சுழைத்தசீர்க் சூபராபாயி தாளினை வணங்கி தும்பால்
பிழைத்தது பொறுக்கவென்று பேசினன் றுகித்து நின்று

(112)

இனிதுநீ ருபதே சஞ்செய் தென்னையீ டேற்றுகென்ன
வனிதையா ருபதேசிக்க மனமகிழ்ந் தினிது பெற்று
நனியுயர் கோயில்சார்ந்து நாடொறு நளின நாபன்
புனிதநா மங்களேத்திப் பொருவினமா லன்பனுனன்.

(113)

சூபராபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எவருக்குக் செய்யுள் ஐதுஉருக.

கிரிதரலால் சரித்திரம்

வரமிகுத்த பிருந்தை வனத்திலே
பரமபக்த சிரோமணி பன்னரும
கிரமுறுத்து மெஞ்ஞான முஞ்சீலமும்
விரவு முத்தமர் விண்டு வுக்கன்போ.

(க)

சால்பொருங்குறும் பூததயாவினர்
மால்பெறுஞ் சிந்தை மன்னுங் கிரிதர
லால்எனும் பெயர் நண்ணினர் சாதுக்கள்
பால்விரும்பு பசாரப் பரிவினர்.

(உ)

காலினூ புரங்கத் தக்கடல் வளர்
மாலினூடல் வருத்துச் சங்கீதத்தி
னூலினீளன் பமைந்தரி கீர்த்தனம்
கோலினாளும் வருதலைக் கொண்டொர் நூள்.

(ஈ)

கண்ணன் கோயில் கலந்துறு காலையங்
கெண்ணன் சாதுக்களீறில் கூடினார்
நண்ணுஞ் சீரமை ராசக்கி ரீடைநன்
கண்ணுங் கீர்த்தனஞ் செய்த வென்றாமோ.

(ஊ)

கேட்டவாய்மை கிரிதரலா லென்போர்.
நீட்டு சந்நிதி முன்னெழுந்து நின்று
நாட்டுராசக் கிரிடைக்கு நல்லுடை
வீட்டி லுள்ளது வேண்டு மிப்போதென

(஋)

சென்று கொண்டு திரிது மென்றாலிவன்
நன்றுசாலுஞ் செனாழிகை யென்செயல்
என்று கண்ணனை வேண்டி யெதிரற
ஒன்று பொன்னுடை வாளின்று குந்தவே.

(ௌ)

எழுந்து நின்றிவ னோத்து மிடத்தின் முன்
விழுந்து வேண்டிய பொன்னுடை மேவிய
செழுந்தன் சாதுஜனங்க னெல்லாருங் கண்
டழுந்துமன் பினரன் பைவியந்தனர்.

(அ)

கேழ்விளங்குடை கண்டு கிரிதர
லால்விரும் பியங்கைக்கொடு நன்குதம்
மேல்வினக்கத் தரித்து விளம்பினார்
மால்வியந்துறக் கீர்த்தன மாண்பெலாம்

(அ)

யாருங்கேட்டின்ப வாரியமுந்தினர்
சேருமற்றோர் தினத்துத் துவாதசம்
அருநாமத் தரித்தோர் பைராகியவ்
வூரின் சார்பிருந் துற்றதைக் கண்டனர்.

(அ)

சாதுபூசை தவிர்கில ராதலா
லோதுமற்ற தனுக்குப சாரமப்
போதுசெய்தடி பூசித்துப் பாதரீர்
கோதுறாது குடித்துக் குளிர்த்தனர். (௨)

கண்ட வேதியர் யாருங் கண்ணனர்
விண்ட வெம்பிணம் பட்ட வெள்ளத்தினை
நண்டதான் மறை போதத் தக்காயிலை
கொண்ட ஜாதி யொழுக்கங் குலைந்தனை. (௩)

என்றுகீழ்மை யியம்பக் கிரிதரர்
நன்றுபூமி நலம்பெற நல்லவர்
ஒன்றினூறிற் பும்பிறப் பும்மிலர்
பொன்றி னொன் றிகுத்தல் புலமையோ. (௪)

நீயிர் நிந்தித்த னீங்குக வென்றனர்
ஆயவந்தணா ஞானம றைதலை
ஏயநம்பல நிங்கிறந தோன்றனை
மாய்வு நீக்குறில் யாகம்பு வுமென்று. (௫)

செத்ததைப்பிழைக் கச்செய்வ தில்லையேல
ஒச்சுலாகிக் கிழிவுறைய வேமென்
மெய்த்தஞானம் விளங்குகி ரிதரா
பொய்த்த மூடர்க்குப் புத்தியுண் டாகென்று. (௬)

தனிவிளங்குசித் தத்தொடு கண்ணனை
இனிதிரந்து நினைக்கவி றந்தவன்
நனிவிளங்கின னல்லுயிர் கொண்டென்
முனிவிகந்த கிரிதரர் முன்னரோ. (௭)

கண்டுபோற்றிக் கண்ணன்றிரு நாமமூட்
கொண்டு போயினன் றன்பதி கூடினோர்
மண்டிநன்கு வியந்து மகித்தனர்
அண்டதாசனா யன்பொ டிறைஞ்சினார். (௮)

போற்றினோதும் பெருமையைப் பூமியில்
சாற்றஞானந் தழைந்தவர் தாமிலை
ஆற்றல்சால வமைந்தவர் நீரொனத்
தேற்றினோதம் பதியிடைச் சென்றனர். (௯)

கிரிதரலால் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எச-க்குச்செய்யுள் ஐதசுஐசு.

முற்றிற்று

பலகீபுகார் சரித்திரம்

பலகீபுகா லொனுமவிந்த வரசன் பாரிற்
பதினெட்டு லக்ஷநினை குதினாயுள்ளோன்
அலொழிச்சே மரம்பைதனை யனையமின்னா
ராயிரத்தொ டறுதுறு முடையாலீதி
விலகுதலில் லாதுசெங்கோல செலுத்தித் தானுள்
மேதினியி லோருயாக்கு மெலிவுநேரா
திலகுபல வுயிரிடத்துந் தையமிக் குள்ளா
னேனுமட வார்மோகத் திறங்கி நிற்கான்.

(ச)

இன்னபடி வருமரச நெருநாளிற்ற
னெட்டுமந் திரிகளும் வரவழைத் தியானுரன்
நன்னலச்சத் கதியடை ஏற் ருபாயமேது
நவில்கவென மந்திரிக ள் லோசித்து
மன்னுதனிக் காசிகரர் வளர்கபீரர்
மாணடிசேர்ந தானல்ல கதிசேர் வாகும்
என்னவொரு மொழியாய்ச்சொல் வியுங்கபீர
ரிணியில்பெரு மையுங்கடற வேந்தல்கேட்டு

(உ)

மனமகிழ்ந்தோர் நாள்காசி நகரத்தன்னில்
வந்துகபீர் தாசர்வளர் மனைக்குள்ளேகி
வனமணிந்தோ னடியரைச்சாஷ் டாங்கமாக
வணங்கியென்னைச் சன்மசா பல்யனாக்கிக்
கனமிருந்தகதி சேரச்செய்யவேண்டுந்
கண்ணாடியவரே நீ ரென்னவேண்ட
அனகரத்தவரசனுக் கிராம நாம
மந்திரத்தையடைவாக வுபதேசித்து

(ஈ)

அதையனுஷ்டிக்கும் வகையுஞ் சொல்லி வேந்தற்
கடைபுடனே விடைகொடுக்கவவன் வணங்கிச்
சினதவறு தன்பதிக்கு வந்தவ்விதமேயாகச்
செய்யாளுய்ச் சிலநான் சென்ற பினங்கோர் நான்
ததைமலமாற் சயன மவற்கலங்கரிக்க
தாசிகட்டிலின் படிமேற்றங்கலாகிப்
புணதமலர் மெல்லிணை மீது தலையைச் சாய்த்துப்
புந்நிமறந்தினிது துயில்புரிவதானுள்.

(ஊ)

பின்பாயுள் படுக்கைக்கு வந்து தாசி

பேசாமற்றுங்குவதைக் கண்டு கோபம்
வன்புறக்கொண்டவனைச்சேவகராணுரு
மத்திலுக் துண்டிப்பளவு மாறிமாறித்
துன்புறச் சாடிக்குருதி பொருத்தாசி
துவக்கெல்லாஞ் சிவந்து மவடியராளாகி
இன்புறவே நகைத்தனள் மற்றதனை நோக்கி
யிறைவனகி சயித்தென்னே நகைத்தாயென்ன.

(௫)

நினது மலரணை யருகிற்றிலை சாய்த்தேது

நினைவின்றித் தூங்கினதற்கிந்தத்தணடம்
எனதுடலுக் குறுமாணுன் மஞ்சத்தின்மே
லினிது துயிலுனதுடலுக்கே தாமோவென்
றனதியிலை நினைத்து நகைத்தேன் யானென்ன
வொன்றுக்கு மஞ்சாமலுரைபாக் கேட்டி
மனது துணுகுகென்றாசுன்றனக்கு ஓர் அம்
வாய்ந்துடனே மிக்கசம்புத்தெல்லாம் விட்டான்.

(௬)

சனியாகி நகரைவிட்டுச் செல்லும்போது

தனைத்தொடர்ந்து வந்தவர் கடம்மை நோக்கி
இனியாவையுந் துறந்து போந்தே நென்னை
யெய்தன்மின் போமினென வியம்பி வேந்தன்
நனிசான்ற சத்குரு நன்குபதேசித்த
ராமநாமந்தன்னை நாவிற்கொண்டு
கனிவாக ராமனடிக்கமல நெஞ்சிற்
கலந்துறப் பற்றிக் கொண்டோர் காடுசேர்த்தார்.

(௭)

அங்கொரு பாற்பலக் புகாொன்று நாமத்

சுவர்நான்கு நாள் காறுமமர்ந் திருக்கச்
சங்கொடு சக்கரங்கொண்டதிருமாலன்ஊர்
சுவனான வைராகந் தம்மைத் தேர்த்து
பொங்கொடுற மகிழ்வுகொண்டு சகுணரூபம்
பொலிவாக வெவ்ந்தோன்றிய பயந்தந்து
சங்கொருவர் முன்மறைந்தான் பின்பு நேருஞ்
சாதுக்கடம் மொடவர் சார்ந்து கூடி.

(௮)

பசிதாகங்களைப் போறுத்துத்திரு மாணும்

பற்பலவுங் குணனுபவ முங்கேட் டெற்றார்
நிசிடோறும் பின்பங்கோர பகீர் வாழ்கின்ற
நிலைகண்டு சார்ந்தனரப் பகீரானுள்ளம்
கசிவாகி நெடுநாளாய் த் திருமால்பாதங்
கருதிய தானு சனிரண்டப் பங்கீரை
வசிமேவு மிடத்தருளப் பெற்றுண்டங்கே
வாழ்கின்றேன் மற்றவர்தம் வரவு கண்டான்.

(௯)

நிலைநோக்கி யெத்தனை நாளாய் விராக

நேர்ந்தீர் நீர்சொல்லுகென நிமலர் சொன்னார்

அலைமேற்கண்டு யில்வோனை நம்பிப்போந்த

தஷ்டதின மாயிற்றென் றறையக் கேட்டு

நிலை யென்றி வுனையகஞ் சேர்த்தோ மாறா

னமதிரண்டப் பங்களிலே நல்க வேண்டும்

இலைபோ வென்றெற்படிச் சொல்வ தென வெண்ணி

யெய்துநீ தூதனப ிகோ யாதல்,

(௮)

இங்கி ருக்க வொண்ணாது புறம்போ கென்ன

விறைவர் நன்றென் றினிது புறம் போங்கிருந்தார்

சங்கிருக்குந் தடக்கையா னெட்டு நாளாய்த்

தவஞானம் பூண்டு பசிதாக நீத்துக்

கொங்கிருக்கு மலர்த்தாரா னெனை விடாமற்

குறித்துக் கொண்டிருக்கின்றா னென்று மாற்பில்

நன்கிருக்கு மலராளை நோக்கி நீ போய்

நல்லமுதிட்டுறு கென்ன நவிலக் கேட்டு.

(9)

நவமணிப் பொற்கலத்த முதுகொண்டு சென்று

நாடுறு பலக் புகாரா நோக்கி நங்கை

துவரிதழ்ச் செங்கனி வாயாலிற்ச வ ர் நந்

துய்த்திடு கெனரோத வவர் துலங்க நோக்கிப்

பவமகற்று ஜகமாதா வென்று தோந்து

பாதாம் புயம்பணிந்து பல்காற போற்றி

அவணளித்த வழுதுண்டு பிசிதீர்வாக

வப்பகீ ரதுகண்டு மனம்பொறாறாய்.

(10)

எட்டுநாட் பகீருக்கின் னமுது தந்தா

னிணையின் மணிப் பொற்கலத்தி லென்னே யானே

மட்டி னுட்டவஞ் செய்தேன் பெறவிரண்டு

மாவடையுங் கீராயுந் தந்தமைவ தானான்

வட்டநே மிக்கரத்தோன் றனக்கிவ்வாறு

வஞ்சனை செய்வது தகவோ வழங்கிவ் வப்பம்

தொட்டு நானுண்ணே னென்றுறுகண் கொண்டு

துயிலுற்று னாயிடைச்சு தரிசனத்தோன்.

(11)

கனவிலொரு பகீராகி யெதிரோ நின்று

காட்டியந்தப பலக் புகார்தனிலை யின்னேன்

றனது சம்பத் தெல்லா நீத்தென் பாலன்பு

தங்கிரிட் காமியனாகித் தியானித் துற்றான்

மனனாக நீகருதி யெனைப் பறித்து

வருகின்றா யதனாலே யவரவர்க்கு

நனரடையத் தக்கது செய்கின்றே னென்மே

னனிவெறுப் பேன்கொள் கின்றாயென மறைந்தான்.

(12)

உடனே பகோழுந்து வியந்து போந்தங்
 குறுபலக் புகாரடி யிலுவந்து தாழ்ந்து
 மடனே வீப்பல படியாய்ப் புகழ்ந்தான் கண்ட
 மற்றவரவ்வயி னீங்கிச் செல்லும் போதோர்
 சடமேவு நகனாக் கண்டதனுட் புக்குச்
 சார்ந்தவொரு மடத்தனே சம்பகர்கள்
 இடமேவக் கண்டவரோ டிருக்கச் செல்ல
 விருந்தபகீ றெல்லோரு மிவனாக் கண்டார்.

(௨௫)

சணமுவன் பகீர்நிலேக்கு மேவுவானேற்
 கையிலுறு ஐயமாலே முதல சின்னம்
 கொண்டில னாதலி னமது மடத்துண் மேவக்
 கூடாதென்றே தடுக்கக் குறுகாராகி
 அண்டி யொரு பாலிருக்க றெனின் வாரி
 யாபகீர் கருக்கெல்லார் தலைவனாகி
 மண்டியந்த மடத்துக்குட் டனியனாக
 வந்து பகர்களை நோக்கி வழுத்த லானான்.

(௨௬)

பலக் புகார்தனைப்போன் முக்கரணசத்தி
 பண்ணி நல்வை ராக்கிய பிலம்படிந்து
 நிலவுநி ட்டை ஓகாருணி முள்ள
 நினைமலா மூவுலகத்து மி லையா
 குலவு பகீர்க்குள்ள ஐயமாலே யாதி
 சுழியுள வுள்ளதகிற குறிநிலெ னை
 விலகின னவவாரததைத்தினைப பக க றெல்லாம்
 வினவியுதி சயித்துடனே வெளியில வந்து.

(௨௭)

பாரத்தவனா யொன்றான கடவுளேயிப்
 படி வங்கொணமிற்ற தெனா பக்திமேயிச்
 சாத்த மடத்தழைத்து வந்து முகமனெல்லாஞ்
 செய்துபல படிபுகழ்ந்தார் சிறப்புஞ் செய்தார்
 சேர்த்த வன்று முதற்பலக் புகார்தாம் வேண்டி
 நினைக்கும்போதெல்லாம் பொன்னிமலை கேள்வன்
 கூர்த்த நண்பனைப்போல வந்துகூடிக்
 குறித்தமனே ரதங்களுெல்லாம் கொடுக்க வாழ்ந்தார்.

(௨௮)

பலக்புகார் நிருவடிகளை சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எடுக்கு செய்யுள் ௧௫௬௪

சேக்பரீத் தாசர் சரித்திரம்.

கொண்களின் மடந்தை பெற்ற குழவிக்குச் சேக்பரீதென்
றெண்கொள நாமமிட்டு வளர்த்தன ளெழிற்குமார
வண்கிளர் பருவம் வாய்ப்ப வளர்ந்தவரொரு நாட்டாயைக்
கண்கொள நோக்கி யன்னே கடவுள்மெய் வடிவந்தன்னை.

(க)

யான்றரி சிக்கும் வண்ணங்காட்டுக வெனலு மன்னை
நன்றதன் புதல்வன் தன்னை நோக்கி னளியம்புகின்றான்
தேன்றரு துளவமாலேச் செகபதியாளு சீமானே
ஊன்றரு விழியாற்காண்டற் கொணனுமோ வெளிதிலு ன்னி.

(உ)

தேவர்கடேவனுன திருமகனு தன்றன்னை
மேவர்க்காண வெண்ணிவினை தரு காமமா தி
மாவயிரிகளைப் போக்கி வனத்தருந்தவன் செய்துற்றும்
துவயிராகங் கொண்டு சுரந்தொறும் போய்த்திரிந்தும்.

(ங)

யோகங்கள் புரிந்து மாண்மவிசாரணை தனை யுகித்தும்
மோகங்கொள்வாழ்வு மூணுமுனிவுற்றுத் திரிந்தும் பததோ
டேகங்கொடி தியேயாதி விரதங்களி யற்றியுஞ்சோ
யாகங்கள் பலவுஞ்செய்து மெண்ணறு தருமஞ்செய்தும்.

(ச)

தன்னுயிர்போல வெல்லாவயிரையுந்தனி நேசித்துப்
பன்னரு நெடியமாலைப் பறுத்துக் கீர்த்தனங்கள் செட்டும்
உன்னு முக்கரண சுத்தியொடு குருசேவை செய்தும
இன்னமும் பலமார்க்கத்தாலீசனைக் காணலுற்றார்.

(ரு)

இவ்வகை களிலுனக்கே தேற்றதோ வதனைப்பற்றிச்
செய்வகை செய்தி யேலத்திருமகள் கேள்வன் தன்னை
மெய்வகை காண்ட யென்றான் வினவிய சேக்பரீதங்
குய்வகை விராகங்கொண்டேண்டுறந்து காட்டுறுவதாகு.

(சு)

நசனைக் காண்பேனீயோ ரடைசுட்டெற் கீதியென்ன
நேசநே ரன்னையன்ன நீக்குறு முனக்கேனப்பம்
பேசெனைச் சேக்பரீது பிறழ்வுறு மெனது சித்தை
மாசறு மளவும் வேண்டுமோரடை யென வகுத்தார்.

(எ)

நன்றெனத் தாயுநல்க நனிபன்பு கொண்டு வாங்கித்
துன்று வஸ்திரத்திற் சேரச்சுருட்டினர் வயிற்றிற் சார்ந்து
நின்றிறப் பிணித்துக்கொண்டு நீங்கினர் பெருங் கானத்திங்
சென்றொரு மலையிலேறி யிருந்தனர் தியானஞ் செய்தார்.

(அ)

என்று தானுன் காண்பேனோ வீசனை யெனவிருக்கத்
துன்றுறு பசிரேரிட்ட போதடைதனைத் தொடாமல்
நின்றிய விருக்கத்துள்ள தழைகளைப் பறித்துண்டுறார்
நன்றிபுடியிருக்க நணுகின னங்கோர் செட்டி.

(க)

சருக்கரைப் பொதிகள் குண்டை தமிழுற வேற்றிக் கொண்டவ்
விருக்கரைப் பழுவத்துடு மேவினன் வருதல் கண்டு
திருக்கறு சேக்பரீ திங்கிவை யென்னை செப்பு தென்ன
நெருக்கி வந்திவை மண்ணென்று நிகழ்த்த வப்படியோ வென்றார்

(௨)

ஏனெனங் கூறியந்த வெருதுகடு ரந்து சென்று
மாளிகை வயினிறக்கி மற்றையப் பொதிக னெல்லாம்
தாளற வலிழ்த்து நோக்கச் சருக்கரை யெல்லா மண்ணின்
தூளதா யிருக்கக்கண்டு துணுக்கென மனம் வெருண்டி.

(௨௧)

துலுக்கப்ப கீருக்கங்கே சொன்னது மெய்யே யாகப்
பலித்தது பரிகாசத் தான்முடிந்தது பழுதே யாக
வலித்த நம்முதலுக் கென்று வருந்தின னாலோசித்துக்
கலக்குறு மனத்தான் முன்போற்பொதிகளைக் காளைகண் மேல்.

(௨௨)

ஏற்றினன் மீண்டுமந்தப் பகீருறையிடத்தின் மேவ
நோற்றிருந் தவரீ தென்னை நுவல்கெனக் கண்டு கேட்கச்
சாற்றின னிவைக னெல்லாந் சருக்கரை யென்று செட்டி.
தேற்றியப் படியா வென்றார் சேக்பரீ தெனும் பகீரோ.

(௨௩)

உடனந்தச் செட்டிமற்றைப் பொதிகளை யுடைத்து நோக்கத்
கிடனுறு பொதிகனெல்லாந் செறிந்த சர்க்கரையே யாகப்
படர கந்தனில் வியப்புப் பரவுற வொரு பொற்றட்டின்
இடனிறைவாகவே சர்க்கரை தனையேந்திச் சென்று.

(௨௪)

மற்றவர் பதம் வணங்கி மடன்றெரியா மற்றொன்ன
குற்றநீர் பொறுக்க வென்று கொண்டச் சர்க்கரையை வைக்க
நற்றவரிவ னீகின்ற நற்சுவை தன்னைக் கிட்டிப்
பற்றறு மனமயங்கப் பணித்தியோ பரனே யென்று.

(௨௫)

ஆவ்வ யினதைவிட்டோடி யகன்றனர் பின்பு செட்டி
செவ்வயி னூர்போய்ச் சேர்ந்தான் சேக்பரீ தென்போர் முன்போல்
வெவ்வயினி ருந்தாராண்டு பனிரண்டு மேவுங் காறும்
துவ்வயினி யிலதாக விருந்துந் தோன்றிலனாற் கண்ணன்.

(௨௬)

நாதனைக் காணுராகி மீண்டுதந் நகரமேவி
ஓதிய தாயைக்கண்டு வணங்கின ருளது கூற
மாதவ ளிவ்வாறன்றோ மரத்திலை யுருவிற் றென்று
கோதறுந் சடையை யீர்த்துக் குலுக்கினன் குமரர் தம்மை.

(௨௭)

நர்த்தனன் குலுக்க மற்றைச் சடைத்தலை யினைந்து வாடித்
தீர்த்தரு மன்னே சாலச்சிரம் வருந்துகிற தென்னச்
சீர்த்த வுன்சடையை யீர்த்தாற்சிரமவருந்துகிற தென்றாய்
நர்த்த வவ்விலை மரத்துக் கில்லையோ வருத்த மென்றான்.

(௨௮)

நரறு பருவந் தீர்த்து மிறைவனைக் காண்கிலாத
காரண மிதுவே யென்னக் கருத்துற்றுச் சேக்பரீது
நேரரை தனிலைசெத்து நிறுவிய வடையவிழ்த்துச்
சீரனை கையிலீந்து வணங்கினர் திரும்பிச் சென்றார்.

(௨௯)

மரத்திலே யுருவித் தின்னும் வகைவிட்டவ் குதிரந்து சிந்தும
தரத்திலைச் சருகுதின்று சார்ந்து மீசனைக்காணுராய்த்
திரத்தின் மிக்குள விராகஞ் செறிந்நொரு மரத்தின் கொம்பில்
உரத்தின் மிக்குள்ளதான கொடிகளை யுலவித் தேடி. (உ௦)

காலினிற் பிணித்து மாட்டிக் கவிழ்த்தனர் தலையைக்கீழே
நாலுற விடுத்து நீண்டநாள் பல போக்க வற்றித்
தூலமெய்துங்கக்கண்டு தொடர்ந்தன பறவை யெல்லாம்
மேலுறக் கொத்திக்கொத்தி விழிகளைக் கொத்த நேர. (உ௧)

பன்னக சயனன்றனைப் பார்க்கலாங் கண்களோலி
என்னக முழுதுங்கொத்தி மிசைந்து தும்பசி தீர்க்கென்ன
அன்ன வெம்பறவைக் கெல்லா மறைந்தன ரறையும் போதும்
துன்னரும் பறவையெல்லாஞ் சூழ்ந்து கொத்தின நோக்கத்தை. (உ௨)

ஆயிடைச் சேக்பரீ தென்பாரருளாழி யானே
மீயுயராணை காத்த விமலனை நின்னைக் காணற்
கேயின விழிகளும் போயினவெனி லொரு காண்பேன்
நாயினுந் தையின் மிக்க தண்ணளிநீயா யேயென்றா. (உ௩)

என்னலுங்கமலை சேளவ னெழிற்றிரு மருட மோர்
மின்னவிர் குண்டலங்கள் விளங்க வைம்படையு மின்னத்
துன்னருந் தோள்கணுந் குந்துலங்கப் பொன்னுடையுந் தோன்ற
நன்னருந் துளவமாலே நலந்தர வந்துதோன்றி. (உ௪)

தனது செங்கைகளான் மற்றவர் கழற்றி யவிழ்த்துப்
புனிதர் தஞ்சரீர மெல்லாம் பொருந்துறத் தடவல் செய்ய
அனகர் திவ்விய சரீர மாயினனா யன்பாத
வனசமாமலர் வணங்க மாலினி துணைத்துக்கொண்டான். (உ௫)

எனைத் தரிசிக்கு மாறிங் கிருபத்து நாலாண்டிங்குன்
வணத்தருந் துன்பமெல்லாம் வாய்த்தனை யினியுன்னார் போய்
நினைத்தேனைப் புகழ்ந்து கொண்டு நெடிகினி திருத்தி யென்று
தனத்த மற்றவர் சிரத்திற் சார்த்தினன் றரசர்வாழ்த்த. (உ௬)

மறைந்தனன் சேக்பரீது மாலருள் வடிவங் கண்ட
திறந்தம துள்ளஞ்சேர்த்திச் சென்றனர் தமதூரிற் போய்ச்
சிறந்த தன்றாயைக் கண்டு சேவித்துன்ன ருளாற் கொண்டல்
நிறந்திகழ் வோனைக்கண்டே னீங்கினேன்றுயர மென்றார். (உ௭)

தாயுன்றென்று சாலமகிழ்ந்தனன் சேக்பரீதங்
கேயுமந்நாடொ டங்கியிறைவனை யினிதினைத்தி
வாயுநன்மனமு மொக்க வருத்தினர் கீர்த்தனங்கள்
ஆயுநல்லறிவி லோரு ம்றி ருராயமையச் செய்தார். (உ௮)

சேக்பரீதுதிருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௭௬ க்கு செய்யுள் ஐதகூஉ.

சக்ஞபாயி சரித்திரம்.

சு

கண்ணவுந்தியினையிற் கரவீர மென்பதாய நகரத்தினிலேயோர்
அண்ணல் வேதியனிருந்தனன வனுக்கன்பு சால்மனை வியமமகனும்பால்
நண்ண வெவ்வளவு மீவதிரக்க நன்குதிருநவை நாடகிலாரோ
பெண்ணணங்கை மகனுக்கிணை வித்தார் பேசுசக்குவெனு நாமமுனாரை. (க)

மாமிமாண வரைக்கடி வாராய்வைது நாடொறும் வருத்தி மனைக்கண்
பாமமும் பகலுமிடை விடலின்றியே வலிற்கடினவேலை செயசசெய்
நாமுனாவும் வயினுக்குதவாமலழிவு சாலபழி களத்தினையுஞ்சொற்
நேமுறும்படி யியற்றினராக விவரெதிராந்துரை செயாமலிருந்தே. (உ)

அயலுனோர் கறிவுறுத்தலிலாமலனுதினம் பணிய மைத்தது செய்து
யலுறாது சுகதுக்கமனத்து வைத்திடாது கமைதையொடடக்கம்
இயைவதாகவிடை விடுதலிலாமலென்றும் விட்டலனை யெண்ணியுளத்திற்
பெயா விலாதுகொடு வைகுறயாரும் பெரிதறிநகிகழவு கண்டு பிணங்கி. (ங)

தீதியாவன வனைதது மொழிந்தார் நெகிழ்வில் மாமியொடு மாமனுவப்ப
ரதுமொர்கிலிருந்தனர் முன்போ லினனலேமிக வியுற்றினராகத்
நாதுலாவமலா கமமுமையோதிச் சகஞபாயியுவர் தம்மனதிற்கும்
பாதுதிவினை முனம்புரி வுற்றததுதனக்கி விலடைந்தினலுற்றேன். (ச)

இவ்விதத்ததுயரெய்த கிலாதே லில்லின்வாழ்வு மிகவின்பதாகி
வ்வியொதத விழியான்ருமாயி நாதனையுனை நயக்கிலனென்றோ
வ்விதத்ததுயருமபட வைத்தா யென்று விட்டலனை யேத்தினராகச்
சவ்வியுற்ற விவாபுரயல் வீட்டான் சேர்ந்து கண்டினிது செப்புவதானான். ( )

இங்கு மாமிமனையிற் பல நாளாகிய முனன்னமனை யெய்தகிலாது
வங்குகின்றனை யுனக்கனை தந்தை தாமிருக்கவிலையோ வுமதாரே
தங்குரைத்தி ரெனவின்புசெய் பண்டரிப் புரம்மிரகுமாயி விடோபாப்
பாங்கு மூரொடனை தந்தை யெனச்சொற் புகறலாகிவிழைவின்றி யிருந்தார்.

பண்டரிக்கு வருவோரலை பொங்கிப் பம்புகண்ணநி யின்கரை வந்து
பண்டியுற்றனரிநங்கி யிருக்கும் வாய்விடாவி யலார்மனையாளோ
ண்டசெக்குவு மடைந்தனர் நீர் முகக்கமற்றவரை நோக்கலு மன்றார்
ண்டு சர்க்கரைய முதுகனி தேன்பால் கண்ணலொத்த ஹரிசீர்த்தனைபடை. ( )

இனலியன் பினுருகித்தனி நின்று மேவுமேதின் மனையாடனை நோக்கி
னையர் தம்பினுடனெய்துபு பண்டரிக் கண்மேவரகுமாயி விடோபா
னைவிரும் புகழறாழ்குவலென்று நவிறல் செய்துனனை நண்ணுதியென்ற
னைவரும் பயிலிடந்தனை மேலியன் பினிற்றொழுதுளின் பொட்டமந்தார்.

அயல்மனைக் கணுறு வாள்வரீற்சென்றங் கயர்ந்தவையனைத்து மொழிந்தான்
பயன்விழைந்து தனியாகியசக்குபாயிதன் கணவன் வினவியுடன்று
கயநிரம்பி யுயராற்றினை வந்து கண்டு மென்மயிர் கரங்கொடிமுத்து
நயமிலன் கடிதடித்துடன் மேவநங்கையாரொடு தமிழ்மடைந்தான். (க)

தந்தையொடு தெரித்திட வன்னார் தாக்கிவது நெடிதாகிய தம்பத்
தெந்தவன் கயிறுமெய்தவி சித்தாரேது-மிட்டிலருணத்தின நங்கை
பந்த முற்றினிதி னுற்சவமெல்லாம் பார்த்திடற்கிசை விலாமையினந்தோ
நொந்துளத்தயர் தன்தெரியாயோ துவலுமென்றனை யளித்தருள் செய்வாய்(ங)

என்றுவேண்டுதலை விட்டல னோர்ந்தங் கினைதல்கண்டு ரகுமாயி நியென்னுள்
இன்றுகன்றத லெனக்கர வீரமென்னு மூரிலெனையே நினைவுற்றுத்
துன்றுகின்றவனை யவள்கணவன்றன் சூழ்ந்துகட்டின னடிததன னாங்கே
சென்றுமிட்டு வரவேண்டு மெனச்சொற் செப்பிவந் தனனிரா நடுவிற்றான்(ப)

சக்குபாயி யெனவே வடிவாகித் தங்குமுன்ன நுறலுமவர்கண்டு
நிற்குநீயெவள் சொலென்று வினாவு நில்லன்யா னெடிய பண்டரிசெல்வேன்
மிக்கவன்புள நினைக்கொடு போகவேண்டி யிவ்வயி னடைந்தன னென்றான
தக்க நீயெனையுடன் கொடுசென்றற் சார்ந்துடன் கடின தண்டனை செய்வார்.

ஆதலாலு னுடனெங்ஙன நோவேன் யானெனப பிணிய விழ்த்த வரைபபோல
நீதமாக வவணிற் பிணையுற்று நின்று நீ செலுதி பண்டரி யென்றான்
போதல் செய்பவ ரொடென்பது கொண்டுபோனபின்பு பதினைந்து தினத்தும்
சாதலாம் வகை யிலாது தடிந்தார் சருவுநீரொடு தராம லிணைக்க. (ப)

மாமிமாமனை செய்வது கண்டு வந்து மற்றவன் மனா னினைந்து
தோமிலாத விவனைக்கடி வற்றாற்றுன்பு கொண்டிவ் ளிநந்திவாளே
ஆமினா லிகராயொருமனை வியாயி லெங்ஙனாறு மெனன விரங்கி
நாமிவாறு செயனன்றல தென்றுநன்கு கட்டுகள விழ்தது விடுததான். (ப)

விட்டு நீயிவர்கள் செய்தல பொறுத்து வினாவினீர் முழுதி யுண்டி சமைக்க
அட்டில் போதுகென முகமனியம்ப வன்ன தாகென வமைத்தினி திட்டான்
இட்டமாய வரருந்தின பின்னரிலலின் வேலைகனெலா முடிவெய்தக்
கிட்டராவ வனையுட் கொடுசென்று கிளரணைக்கண டிவருட விசைத்தான்.(ப)

அருகுறும் பொழுதுமன் மதபாண மகத்தினிற் பதியமையன் மிகுத்துப்
புருடருன விவனவனை யினைக்கும் போதுவிட்ட லனுமவனை யினைத்துத்
தருதலான சுகமவன் மனைவி யிலுந்தாழ விலாதுதவி விடியமுனேகிப
பெருகுகண்ண நதிமூழ்கி மனைக்குப பெறுவதான புனல்கொண்டுடன் வநது. (ப)

சமையல் செய்யும்வகை தாழ்வகிலாமற்றந்து மூவருமிசைந்திட நல்கி
அமைவதானபரி சாரகமெல்லா மடைவுடன் புரிதல்செய்தி வணிற்
உமைதனா யகனுடற்கண்வீளங்க லுற்றுலாவிவரு சந்திர பாகைக்
கனைய மூழ்கிவிட்டலன் றிருநாமங் கனிவுடன் பகர்தல்செய்து கொடேகி(ப)

கோயில்சென்றவன் விளங்குவிடோபாக்கோலம்யாவும்விழுகுளர்வுநோக்கித்
காயிலன்... விட்டலன் மேவுஞ் சந்திதித் தெதிரில் வந்துவணங்கிப்
பெருகுகண்ண நதிமூழ்கி மனைக்குப பெறுவதான புனல்கொண்டுடன் வநது. (ப)

என்றுதோத்திர மிசைத்து வலஞ்செய் தின்புமிக்கு வெளிவந்து கருடனார்
நின்றநேரிலரு கமபம்வணங்கி நெடியகீர்த்தன மனைத்தும் வினாவி
அன்றிராவிலொரு பாற்றயில்செய்வ தாஃபின்புமறுநாணகர் சூழ்ந்து
நன்றெலாவிப வமுழுவது நோக்கி நாதன்முன்பு நணவந்து வணங்கி. (10க)

உருவரூபுண விபவமவற்றுள்ளமுந்து மவராகி விடோபா
மருவு முன்றிருவடிக்கணினங்க வைத்தியென்னை யெனவேத்தினராகிப்
பெருகுமன்பு செயவாவி விடோபாப் பெய்கழற்கணுற வீழ்ந்தது தேகம்
அருகிருந்தகிவளத்துறு பனவனதனை நோக்கியினை யாரினொன்று. (10உ)

தேர்தலாய்த் தெரியுமறையவர் சில்லோர் சேரவே கொடு சவத்தை யெடுத்து
நீர்சலாவி வருசநிபாபை நெடிய கூலமிசையுள்ள மயானத்
தாரதலாக மிளிரங்கி கொளுத்தியான பின்பினை வரும்புனை மூழ்கிச்
சார்வதாயமனை சார்ந்தனரானதகுதி தேர்ந்து ரகுமாயி யுளத்தே. (10க)

சக்குபாயி வருமளவு மெனாதன்றானவட்கு நிகராய வொர்பெண்ணை
கிக்குநிமினி யெனத்தனியாகக் கிளரகத்திலுறிலென் செய்வதென்று
தொக்கு தாசனனில் வெந்த விடத்திற்றுனை யென்பு முழுதுங்கருணைக்கண்
மிக்குமேவவ வடெனக்குதல செய்ய விரைவினிற் பழையவுரு வொடெழுந்தார்.

இந்த வுற்சவ முடிந்த பிளியுனிட நடத்தி யென நோக்கி யிசைத்தான்
அந்தநன்மொழி யுணர்ந்திவான் பிண்டியில் வீழ்ந்து திருநான் முடிவாக
முந்துமேவுகர வீரபுரத்தின் முன்னுறும் பொழுதுவிட்டல னோக்கு
வந்தனன்குட மெடுத்திவர் தமமில்வருதல கண்டெனமகிழ் வுறவங்கே. (10க)

விட்ட லன்றிரு விழாமுழுதுஞ் சேவித்திரா வெனவினாவலு மன்றார்
முட்டிலன்பு கொலிவீழ்நது வணங்கி முளரியொத்த திருவடிகள் பிடித்துக்
கிட்டி நின்றெனையே யுனதருளாற் கேடி லுற்சவ மெலாந்தரி சித்தேன்
மட்டி லுன்ற னுபகார மதற்கு மாறுசெய்வதெது வென்று வழுத்தி. (10ச)

இவ்விதத்தில் வருடந்தொறு மிந்தயாத்தினாக் குதவி செய்கெனவேண்ட
அவ்விதத் தருளுவே நெனவை யனவர் கையிற் குடமளித்து மறைந்தான்
நவ்வியொத்த விழியார் புனல்கொண்டு நன்மனைக் கணுறலாகி யிருக்கச்
செய்யி பெற்ற கிவளத்துறு பனவன் சோகொள் சக்குமனை வந்து புகுந்தான். (1)

வந்து கண்டுவ ளிறந்தவளன் றோவாய்ந் ததிங்கு மிகவற்புதமாமென்
றந்தமாமெனாடு மாமிசைய யுங்கண்டைய பண்டரி நகாக்கிவன் வந்து
முந்தவிட்டலனை யன்பொடு கண்டு முடிவிலேய வணிந்து விழுந்தான்
நுந்த நன்மருகி யென்று தெரிந்து நொந்து கொண்டு தகனஞ்செய்துவிட்டேன்.

பின்பு நீவிறியத் தெரிவிக்கப் பேணிவந்த பொழுதிவ்விடை கண்டேன்
துன்பிலீரிதென வகிசய மென்று சோர்வு மேவியவணின்றன னன்னார்
முன்பு நின்ற மருமகடனை நோக்கி முனிவின் வன்க யிறுகொண்டு பிணித்து
வன்பிறங்கு தறியிடை யிடுவித்தேம் வாய்ந்த பண்டரி நீயெவ்வ னடைந்தாய்'

சொல்லுசொல் லெனலுமாமியைநோக்கித்தாணிடைப்பிணிவுசெய்துளவன்றே
அல்லிலொல்லெனவவிழ்த்தெனைவிட்டாளாதரத்தொடெனயொத்தவொருத்தி
செல்லு மல்லல் செறிபண்டரி நீபோய்த்திரு முமவ்வளவு முன்னிலிருப்பேன்
வல்லு புல்லு கெனநானவனை கிவந்த வீன்றவன் குடத்துடன் மேலி. (10அ)

கண்ணமாநதி யகன்கரை யென்னைக்கண்டு சேம மதளாவின ளென்னைத்
தண்ணறும் புனன் முகந்து கொடேகத்தன் குடத்தையுத விகச ன மறைந்தாள்
நண்ணலும் புனன்முகந்துகொடிங்கே நானடைந்தன னெனப்பரிவுறறுத
திண்ணமிங்கிவட னன்பையுவநது தெரிவையாகி விட்டலன் பிணியுற்றான். ( )

ஈதுமுன் நெரிகிலாம விநுனையின்னல் செய்தனமை யோவெனவேங்கி
தாதுலாவு குழன்மருகியி லன்புதந்து பின்புவருடந்தொறுமந்தத
திதில்பண்டரி யிலாடியுடன் கார்த்திகையுமேவியவ னால்வருமனபின்
ஒதுவிட்டலனை நன்குபணிந்தே யுட்களிப்பி னடியாரொனலாறா. (௩௮)

சக்குபாயி திருவடிகளே சரணம்

ஆகச் சரித்திரம் எசுக்குச்செய்யுள் நூலாஉருஉ.

முற்றிற்று

குபாகும்பார் சரித்திரம்.

மார்வாட தேசத்திற் சிதடமெனு மூரிலென்றும் மெழ்கும்வாய்மை
சார்வாக ஸ்ஷமைசாந்தி தையவிராகம் பொருந்திச் சலிப்பிலாது
நேர்வான ஹரிபஜனை நடத்திவரு குபாகும்ப ரானநேயர்
சோர்வேது மிலாதபுரி யெனுமனைவி யொடுவாழ்வு துலங்குநாளில் (க)

தினந்தின மொவ்வொரு பாண்டஞ்செய்து செய்தையாறு தினஞ்செல்வதாக
வீனந்தனர் முப்பது பாண்டஞ் சூனியிட்டு விற்றவற்றால் வைணவர்க்கு
மனந்தளரா தளித்துத்தாமும் புசித்துச்சுக துச்சுமனத் தெண்ணுராய்
அனந்தசய னனைத்தியானித்து வருவோர்தம்மை யவ்வூர்வேந்தன். (உ)

வரியிவர்க்கு மீனாந்து பாண்டமுத வுறச்செய்தான் மதிமுற்றாகத்
தருமவற்றைச் சூழையினின்றும் பிரித்துத் தந்தனாதனைவிடோபாத்
தெரிவுகொடு மற்றியுத்தஞ் செலவிற்குப் போதாமை தேர்ந்தினாந்து
புரிவுசெய்து சூழையிடைப் புழுத்துவித்தான் பாண்டமவை போல்வதாக. (ங)

நிவர்கூன தனைப்பிரித் தெண்ணும்போது முப்பதுமங் கிருந்ததாக
நவபாண் டங்களைக்கண் டற்புதமாகியிது நளினைநா யகன்செய்
சுவருமென் றறிந்தெனக்காகக் கண்ணன்றன் துன்பம்பட லாயிற்றென்
றெவமாய்க் கண்ணீர் பெருகவிருந்தனரல் விட்டலனை யெண்ணிமாதோ. (ஐ)

அக்காலே தனில்விடோபாச் சாதுஜன ரிருதாருணசல்ல
தக்காரோ டெய்தினன் றானுங் கலந்திவ்வூர் தனிலே தகுந்தசீதா
லுக்காலந் தனிவுழிப்பார் யாருளான் றேவினவ வீழமிககோர்
தொக்காராய்ச் சிறிதுமிரங் குதலின்றிக் குபாகும்பா ரிடைச்செல்கென்றார். (ஐ)

கூடவந்தோ ரொடுவிடோபா குபாகும்பா ரில்வாயிற் சென்று
நீடங்நறுத்தாரா மெனக்கூவ யுள்ளிருந்தோர் மெடிதுகேட்டம்
மாடுவந்து மிசுக்களித்து மற்றவாக்கெல்லாம்வணங்கி வம்மின்வம்மின்
பீடமைந்த நீவீர்வாயான் செய்ததவமே தென்றிறைஞ்சிப் பேசி (அ)

தேவரீ மடியேனாற் செயத்தக்க லுழியத்தைச் செப்புமென்னை
ஆவலோ டுரைசெய்ய வடைந்தசா துக்களவர் தம்மைநோக்கி
மெய்மெங்கன் பசிதிர்க்க வேணடுமெனக் குபாகும்பார் விரும்பினன்றென்
றேமெளியர் தித்தனைபே ருக்குமுண வியற்றுதற்கெவ் வாறென்றெண்ணி. (எ)

ஒருவணி கனிபுத்திற் சென்றென் மனையிற் சாதுக்களுற் றிருந்தார்
அருமை பெறுமவா களுக்கு ஸ்வண்டிய சாமக்கிரியை யுனைத்து நல்கில்
தருவனதன் கிரயமெனலும் வணிகனீ றோடே தரவலவோ
சுருதிய நீந்தரலாகும் பொருளுக் காக்கிண றென்று கல்லல் வேண்டும். (அ)

செய்வ னென்றோர் திடஞ்செப்பிற்ற ருவனென வவர்தாமுந் திடமே செய்ய
மெய்வணிகன் வேண்டுவ வெலாங்கொடுக்கக் கொண்டுபோய்விருந்தோர்க்கீயக்
கைவசங்கொண்டவர் களவர்தமை நோக்கி துமக்கு மிகுதைத்துண்டாகி
மைவணன்சேவையுங்விடைக்குமெனவாழ்த்திவைணவரும்வழிக்கொண்டாரால்

மறுதினந் தாமுந்துணவியும் பாராமண்வெட்டி கூடை கொண்டு
செறிவணி கனிடஞ் சென்றங்கவன் செப்பும் வயிற்கிணறு செடச்சொடங்கி
உறுமண்ணெல்லாந் தோண்டி. வெளிப்படுத்த மணலொடு நீருற்றுந் தோன்றப்
பெறுபோது குடவறை யாயடியற்றுப் பாரிடிந்து பெயர்ந்து வீழ். (௮)

உள்ளமுந்தி யிவரிருக்கக் களாவெளியிலுறு மனைவியோ லமிட்டுப்
பொள்ளென மிக்கலறும் போதெல்லோரு மங்குவந்து புகுந்து கேணிப்
பள்ள முழுதூந் தூர்ந்து கிடப்பது கண்டறப் பதறிக் கிணற்றுட்பட்ட
தள்ளில் குபாகும்பாரா யெடுக்க வரிதா மென்று தளர்ந் தினைந்து. (௮௧)

அவர்தம் விதியிப்படியா யமைந்த தென்று மனைவிதனை யன்பி னோக்கிக்
கவலைபடே லென்றுணாத்து மனைபுகுதப் போக்கிய பின்கலந்து னோரில்
புவனமளந் தோன்றசர்க் கிப்படியும் வரலாமோ பொருந்தா தென்பார்
நவபாண்டம் புரிவோன்றான் கிணறுவெட்டற் குறலாமோ நவில்மி னென்பார்.

யானோனுஞ் செய்கருமமனு பவிக்கவேண்டு மென்பா ரவறிந் சில்லோர்
தூராத கடறூர்த்தோ னடியாருக்கு பகாரஞ் சூழ்ந்து னோர்க்குப்
பேராத விக்கதிதான் வரலாமோ வெணப்பெரிது பேசுகிறபார்
தீராததுயர் வரினுங் காத்தாள வல்லனன்றோ திருமா லென்பார். (௮௨)

இன்னபடி பலரும் பேசிக்கொண்டு சத்தமக்கா மிருக்கை சென்றார்
பின்னொரு வருடஞ் செல்லத் தூர்ந்த கிணற்றுமழிப பெயர்வார் வந்து
முன்ன ரிறங்கினர் சமைத்துண்டனாகி யிராமுந்த முகிா லிலத்துட்
டுன்னுமிரு தங்கந் தாளம் வீணைதொனிக்க வரிசீர்த்தனங்கள். (௮௩)

வினவிக் கொண்டிரா முழுதும் வழிச்செல் வோரதி சயித்து மெய்ம் மறந்து
பனிதனக்குப் பகைவ னுதயஞ் செய்ய வெல்லோர்க்கு நடந்தபண்பை
இனிதுணாக்க வினவியவ றெல்லோரும் வந்துணர்ந் தேத்தலுக்குக் கூற
அனகவரசனும் வந்துவினவி மிகவதி சயித்தானந்த மேவி. (௮௪)

தொனி கிளரு மவ்விடத்தைத் தோண்டி கெனவே வலராற்றோண்டி நோக்க
நனிமிளிருஞ் சங்கு சக்கரஞ் சாரங்க நாந்த கந்திண கதை நனகாகத்
துனிவளருந் தோணுஞ் சோதிமகுடத்தொடு குண்டலகே யூரம்
பனிமலரும் பரிபுர பாதந்துலங்கப் பலபல வாபாணம் பொற்ப. (௮௫)

திருமுகந் தோற்றத துலங்கு விட்டல மூர்த்திக் கெகிதோ நிகழ்ந்து நின்று
பொருவறு கீர்த்தனம் பாடு கின்றகுபா கும்பாராப் பொருந்தநோக்கி
வெருவறு நீள்குழியினின்று மூர்த்தியையுந் தாசனாயுமெலெடுத்துப்
பெருகுறு மன்போடிறைஞ்சியிவர் மனிதரல்லொன்ப பெரிதுவாழ்த்தி (௮௬)

அங்கொரு சீர்மட மொன்று புரிவித்து விட்டலனை யவணிறுத்திப்
பொங்கு முபசாரமெல்லாம் புரிந்துபல வாத்தியமும் பொலிந்தியம்பத்
தங்கு குபாகும்பாருக்காசனெடவ்வூராருந்தாசாகி
எங்கும் விளங்குமக் களாயினிதி மடத்துக் கேற்பதூயிசை வித்தாரால் (௮௭)

வயிணவர்க்கு மதிதிகட்கும் போஜனமிட்டுப் பகவில் வளர்புரானம்
பயிலுறச் செய்திராத்திரியிலரி கீர்த்தனம்பாடும் பண்புண்டாக்கி
எயிலுயர் சீர்பண்டரி யூர்க்காடிக் கார்த்திகை யேகாதசி தோறெய்கி
மயிலெருத்தை நிகர்மேனிமா யோனைத்தரி சிப்பார் வருடந்தோறும் (௮௮)

குபா கும்பார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எனாக் செய்யுள் றூதாசனக

முற்றிற்று.

கமலாகரர் சரித்திரம்

தமர்நீடிய பண்டரிமேவிய தக்கோர்
கமலாகரர் தம்மனை கற்பினின்மிக்க
தொமிலார் சுமதிக்கொரு ஞாபிறந்தே
அமைவார்பது மாகரரை வயதாவார் (க)

அரிதாசரில மிக்குளவன் பினராகி
வருதாயொடு தந்தையுமாதவனும்
பெரிதேயுரை செய்பவரிவ் விருப்பரில்
திரிபேது மிலார் கமலாகரர் செவ்வே (உ)

தினமுந்துயி லோவியபின்ன திசென்று
புனவின்முழுதிச் செயலாவ புரிந்து
மனைதுன்னிய வுர்வயின் மேவிய திந்த
நினைவின்படி பிச்சை யெடுத்து நிரம்ப (ங)

தம்வீடுபுகுந்து சமைத்தவைதம்மைப்
பெம்மானடி யார்மிசையும் படிபெய்து
விம்மாதரவார் மனைசேயொடு மேவி
கைம்மானிடர் தீர்த்தருள் கண்ணனை யெண்ணி. (ச)

தாமும்மினி துண் டறுவாரொரு நாடந்
தோமில்சுதனோடு பவிக்கொரு சூழந்
போமவ்வளவில் லரிதீர்த்தனை பொம்மச்
சேமஞ்செயுமவ் வொலி கேட்டது தேடி. (ஞ)

வேறு

நிவர்த்தியு ஞானதேவு நீடுசோபான தேவும்
பவத்தகல்ஞான முக்தாபாயிய நாமதேவும்
துவத்தில் கோராரும் பாரும்குழ்ச்சி சேர்சாங்கதேவுந்
தவத்துயர் கபீரராகி சாதுக்க ளாருங்கூடி. (ஈ)

திருமகள் காந்தனாஞ் செப்பியோர் பாங்கர்மேவ
வருகம லாகரர்தா மகனோடு மவணடைந்து
பெருகுமா னந்தங்கொண்டு பேசுமச் சமுகமுன்னர்
அருகுறவீழ்ந்து தண்டனிட்ட னரன்புகூர. (எ)

துதித்தவர் தம்மைநோக்கித் துழாயணி மார்பனும்
மதித்துரை யடிக்கேனான் முன்மருவிய பிறவி தோறும்
விதித்த புண்ணியங்க ளெல்லாம் வினைந்தன தும்மனோரால்
சுதர்த்தரே நானிவ்வுரிற் சாலவுந் தினனாகி. (அ)

மனைதோறும் பிச்சை யேற்றுவரும் பொழுதினிது நீவிர்
நனைமலர்த் துளவோ னுமநவில்வது வினவிவந்தேன்
இனைவது தவிர நீவிர் யாவரு மெனதில் வந்தித்
தனையனோ டெனையும் பாரிதனை யுமீடேற்று மென்றார். (ஊ)

அவ்வனா புரைத்தோர் தம்மை யனைவரு நோக்கியைய
செவ்விது துமது சாதுத்திற மிகவெளியர் நாயாம்
அவ்விய மவித்தைய ராயினும் பலரும் வீட்டுக்
கெவ்வியல் பாகநேர்வேமயாது நீர்செய்வ தெல்லாம்.

(௨)

உமது பசாரத்தாலிங் குற்றயாந்திருத் தியானேனும்
எமையழைத்துப் போயாங்கே யினைவுறல் வேண்டா மென்ன
அமைவு ளீனானக்குத் தந்தையானவன் பாண்டரங்கன்
கமைர குமாயி யன்னையாயுறக் கலக்க முண்டோ.

(௩)

ஒருகுறை வேனும்மில்ல யுற்றநீரும் மில்லாக
வருதல் செய்தியான் செய்யுசை மகிழ்ந்து கொண்டருளல் வேண்டும்
திருமகள் கணவனன் பீனானத் தொழுகிரு மாலன்பு
பெருகிய விவொல்லோரும் பெயர்த்ததுவே றுனாத்திலா ராய்.

(௪)

சுமதி நாயகனோ தும்மில் சோர்வுறு தடைதிரியாங்கள்
தமதகம் புனலிற்றேய்ந்து சார்து மென்றுரைக்கக் கேட்டோர்
அமரு மில்லடைந்து தேவியார் தமையோக்கி மின்னே
நமதகந் திருமாலன்பர் நணனுவரின் றைத் கன்னா.

(௫)

அருந்தநல் லமுதுசெய்தற் கமைகெனச் சுமதிகேட்டுத்
திருந்தநன்றென்று கூறச் செவ்வியோர்க் கூவச்சென்றார்
பொருந்தயல் வீட்டில்வேண்டும் பொருளெலாங் கடன்கொண் டெய்தி
விருந்தினர்க் கடிசில் செய்துவேண்டு பாயசஞ் செய்போதில்.

(௬)

இந்தனம் போதாதாகி வேறொரு துணையுமின்றி
நந்தினையழைத்து ஈபோய் நம்புழைக் கடையில் வைகும்
முந்தெரு முட்டைதம்மிற் சிலமுதந் தீணதியென்ன
வந்தனன்கு வையைக்கண்டு மற்றதற்சில கொள்போது.

(௭)

அதிலொரு கடுவாய் நாகமடர்ந் தெழுந் தந்தச் சேயை
முதிர் சினத்தோடு கவ்வமுந் துறவலறக் கேட்டுக்
கதுமெனச் சுமதிவந்து காண்முனை தன்னை நோக்கி
எதுகிமித்தத் தாலிங்கே யலறினை யெனவினுவ.

(௮)

அம்மனே யிந்தத் தீயவர வெனைக் கவ்விற் றென்று
கொம்மெனக் கூறவன்னை கொடியவல் லரவை நோக்கிக்
கம்முறு பயங்கொண்டேங்கிக் கலங்கி மெய்மறந்து பின்னும்
தம்மக வதனைநோக்கத் தளாமிசைக் கிடந்த தன்றே.

(௯)

ஈதென்ன விபரீதம் மென்றினைந் திடர்க்கடவி லாழ்ந்து
மாதவர் மதிகலங்கி மறுகினர் மனந்தெளிந்திப்
போது நாஞ்சுதனை நோக்கிப் புலம்புறின் மனைக்கண் மேவுஞ்
சாதுசற்சனர் களுண்ணை தகல்வரோ யெனச் சலித்து.

(௧௦)

உரக முன்றீண்ட மாய்ந்த வுலோகி தன்றன்னைப் பெற்ற
வரமதி தயன்றன் பாவைமனத்துயர்க் கதிகமேனும்
தரமிரு சாதுபுசை தவிர்தல் கூடாத தென்று
இராமிக் சேயைத்துக்கிச் செறிவனைத் தோண்மேற் சார்த்தி.

(௧௧)

கொடுவந்து மனையிற் றொட்டின்மிசைக் குழந்தையைக் கிடத்தி
வடுவறத்து நீராடிவந்து பாயசஞ் செய்தாகக்
கெடுவதில் சுமதிகேள்வர்கிளந்த சாதுக் கடம்மைச்
சுமதியி லழைத்து மேவிச் சரண்களை விளக்கித் தாழ்ந்தார். (௨௦)

சுமதியும்வந்து தாழ்ந்து சுதன்றுயர் மறந்து தும்பால்
எமதிடர் கழிந்து நல்வாழ் வெய்தின மென்ன வேத்தி
அமர்தர வாசனந்தந்த மர்ந்தபி னடைகளிட்டு
விமல நற்கறிகள் வைத்து வெள்ளிய மூரல்பெய்து. (௨௧)

பருப்பிடை நறுநெய்பெய்து பரம சாதுக்களே நீர்
விரும்புட னமுது செய்மினென்று வேண்டிதலு நாமர்
பொருப்பது குடையாக் கொண்டபுனிதனைத் தியானஞ் செய்ய
கருப்புவில் லோனைபபெற்ற கண்ணனுட் டோன்றா னாக. (௨௨)

உத்தமோ தோவிங்வு னுளதொரு தடையென் றோர்ந்து
மெய்த்தவச் சுமதிகோனை விரும்புட னோக்கி யுங்கள்
தத்துவப் புதல்வாற் றன்னைத் தருமின் யாங்குட வைத்துச்
சுத்த நல்ல முதுண்டற் கென்றுரைத் திடச் சுமதிகேட்டு. (௨௩)

வேறு.

இப்பொழுதுள தோதிலெவர் கருமிசை யாருண்
ஒப்புற வுரைசெய்வே மென்றுள மதிவன்னி
செப்பின் ரருமை தேவரை முகநோக்கி
துய்ப்புறலது செய்து தொட்டிலின் மிசை தூங்கல். (௨௪)

உற்றன னெனயாங்குளும் புதல் வனையன்றிப்
பற்றில முணவாதல் பள்ளியிலுறு சேயை
உற்றுற வெழுவிததிங் குய்க்குதி றொனலோடும்
சற்றவண் மொழியொன்றுஞ் சாற்றிலராய் நின்றே (௨௫)

விட்டலனடி யுன்னிவினைவது வினைகிற்க
மட்டறுதவர் முன்னே யென்றன தொருமைந்தன்
கிட்டிலனிது போது கிளர்துயில் மிகலாலே
இட்டநலுண வுணமினென்பது தெரிநாமர். (௨௬)

வீணையொ டெழுதந்து விட்டலனடி யுன்னிக்
காணுறவரு டென்றுகையினி லுறுதாளம்
பேணிநருற வோதிப் பேசினர் திருநாமம்
தூணிடைவரு வோய்கீ தோற்றிலே யெனிலுண்ணோம். (௨௭)

என்றிவ ரினிதோத வெதிரரு ளொடுதோன்றி
நின்றிரு கையாலந் நிமலரை நெடுமார்பந்
துன்றுற லதுசெய்து துளவணி நெடுமார்பன்
நன்றுன துளமென்னை நவிலுதி யெனநாமர். (௨௮)

சுமதித றொருமைந்தன் றாங்குதலையோவி
எமதுடன் மிசைகிற்க வினிதரு ளுதியென்று
கமலநன்மலர் போலுங் கழல்பணி வுறுபோதில்
அமலன தருளா லங்கயர் வுறுமொரு பாலன். (௨௯)

தெளிவுறல் கொடுதாயைச் சீக்கிர முணநன்னீர்
அளியென வுரைசெய்யவக் குரலனை கேட்டுக்
களிமகிழ் வொடுசென்று காண்முனை யினத்தாக்கிக்
குளிர்வுறமுக முத்தங்கொடுநிற நனிசேர்த்தி.

(௩௦)

தழுவின ரரிதாசர் சந்நிதி கொடுவந்து
வழுவறு மொருநாமர் மலரடி மிசைவீழ்த்திக்
தொழுதவரடிபற்றித் துணைவிழி வருநீரல்
கழுவியெழுமழை மேவிக்காத்தருள் புரிந்தோ

(௩௧)

உம்மது பெருமைக் கோரொப்பிலை யெனவோத
அம்மனை யுறுதாசரனை வருநீர்நிற
இம்மகனுக் கென்னெயெய்திய தெனவன்னார்
தம்முன நுறலான தன்மையை யுரைசெய்தார்

(௩௨)

அற்புதமிது வென்னாஹரியடி யவொல்லாஞ்
சிற்பரன ருணம தேவர்தமுக நோக்கி
மற்பொருதிரு மார்பனே யொருவடிவாகி
பொற்புறலானு னென்றவர் நனிபுகழ் வற்றார்

(௩௩)

புகழ்வொடு மகிழ்வுற்றப புதல்வனோடவ றொல்லாம்
மிசுசுவை யழுதுண்டார் வெள்ளிலை பாகோடு
தருநறு மலர்சாநது தரவடை வொடுபெற்று
மகனோடு தாய்தந்தை வாழ்வுறு மொழிதந்தார்

(௩௪)

மூவரும் வருநாமர் மொழியுப தேசம்பெற்
நேவருமகிழ் கொள்ளவில்லறம் வழுவாமல்
ஆவயினரி நாமமனுதின நனியோதி
மேவுற வவொல்லாம் விடைகொடு புகலானார்

(௩௫)

கமலாகரர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் எனக்கு யெய்யுள் னூதூ எடுசு

முற்றிற்று

துக்காராம் சுவாமிகள் சரித்திரம்.

தேகுவென்னுந் திருப்புரி யிற்குடி.
ஆகுலோர்நன்ம ராடரி லானமெய்
வாகுசேரநற் செய்கைகள் வாய்த்தவர்
போருசாதுக்கள் சேவை புரிபவா

(க)

இடைவிடாதிவ வும்பக லுந்திரு
வுடையமார்ப னுளத்தற வெண்ணுறு
நடையர்பேர்விசு வம்பரர் நாடொறும்
மிடைசுடர்ப்படும் வேலைவந் தெய்தவே.

(உ)

தாளம்வீணைமத் தாளமுங் கொண்டரி
ஆளமுசுறு மன்ப ரனேகர்முன்
நீளநீளரி கீர்த்தி நிகழ்த்தொரு
நாளிணந்தனை நன்மகற் கொதுவாள்.

(ஈ)

ஈண்டுநங்குலத் தெய்திய முன்னவா
பாண்டுரங்கன் பழம்பதி செல்லுவார்
ஆண்டுதோறு மவ்வாறுநீ செல்வதை
வேண்டுகென்ன விரும்பி யெழுந்தனர்.

(ஐ)

தாய்பதங்க டொழுது தனித்தரி
மேயபண்டரி யாத்தினா மேவுறத்
தூயதான பஜனை சொலிக்கொடங்
காயவன்பினர் தம்மொ டடைத்தன.

(ஐ)

துண்டாமாதி தோயாம டிடி துடன்
புண்டலீகனாக் கண்டடி பூசிததுப்
பண்டரிப்பிர தகூணம் பண்ணிநீள்
வீனடுகோயி லிடைவந்து மேயிடுறா.

(ஈ)

வினைதமைந்தனை யஞ்சனை மீளியை
நனர்வணங்கியங் குள்ளந லோர்சொலும்
புனிதகீர்த்தனங் கேட்டுத்தம் புந்தியில்
இனிதினனந்த மெய்தியுள் ளெய்தினர்.

(எ)

இன்பவாரியை யெண்ணு ன்ணர்ந்தமெய்
அன்பர்ஜீவ வழுதை விமலனை
முன்புகண்டு முதிர்பர மானந்தம்
மன்பெருங்கடன் மூத்தி வணங்கினர்.

(அ)

எண்ணிரண்டுப சாரமியல்வறப்
பண்ணியாலிங்க னஞ்செய்து பற்பல
வண்ணமாக வழுத்தி வணங்கினர்
நண்ணினுரைந்து நாள் வரை நன்கோ.

(ஊ)

நாமகீர்த்தனங் கேட்டங்கு நண்ணினோர்
காமன்றூதை கழல்கள் வணங்கினர்
பூமகட்கொழு நன்விடை பெற்றுப்போய்
தாமகத்துறு தாயை வணங்கினார்.

(10)

பண்டரிப்பெரும் பான்மை யெலாஞ்சொலிக்
கண்டமூர்த்தி கழற்க னெனநூளம்
மண்டுகின்றசெப் போதினி வாய்ப்பதென்
றண்டுகண்கணீர் வாரநின் றூரோ.

(11)

தாயுந்தன்மகன் றங்குலத் தோர்செய்கை
மேயினுனென வேண்டி மகிழ்ந்தனள்
ஆயபின்பொர் தினம்விசு வம்பரர்
போயினார்முன்பு போற்பண்ட ரீபுரம்

(12)

சென்றுசந்திர பாகையின் தீர்த்தத்தில்
நன்றுமூழ்கி நலங்கிள ரத்தனி
நின்றுவிட்டல மூர்த்தியை நேமமாய்
ஒன்றச்சேவித்தொ ரங்கு துதித்தனர்.

(13)

தசமியோர்பொழு தாயுறச் சாப்பிட்டங்
கிசையெகாதசியில்லுண வின்றியே
நிசியொர்நான்கு நிரம்பிய ஜாமமுங்
கசியுமன்பிற்கண் ணன்புகழ் கேட்டனர்.

(14)

சேர்துவாதசிப் பாரணை செய்தங்கு
சார்தலாயினர் முத்தினந் தாழ்த்துபயின்
கார்நிறந்திகழ் கண்ணையிணை
ஆர்வமோடுகண் டன்பின் வணங்கினார்.

(15)

விடைபெறும்பொழு தில்விழி நீருகக்
கடையனேனுனைக் காண்பதெந்நானென
அடையுநீர்வில கற்கரு மீனென
நடைகலங்கினை னென்று நவின்றனர்.

(16)

என்றபோ தெதிரிற் பிரசன்னமாய்க்
குன்றமேந்திய கோவலன் டோன்றிமுன்
நன்றுநின்னன்பு நன்றென மெச்சிநான்
ஒன்றுவேனெங்கு மாதவி னோசக்கேள்

(17)

நீயுன்னுரிருந் தெண்ணி நினைப்பினும்
ஏய்வனின்வயி னன்பிக வேனெனச்
சாய்விலன்பர் சகுண வடிவையான்
நெயமோடென்றுங் காண நினைக்கின்றேன்.

(18)

அன்றிவேறென்று மாதரிக் கின்றிலேன்
என்றுமற்றிதற் கென்செய்வென் யானென
நின்றகண்ணன்புன் மூர னிலவுற
ஒன்றமார்பி லீணத்தவ ருச்சிமேல்.

(19)

சனதுசெங்கம் லக்கரஞ் சார்த்தித்தன்
புனிதநாமஞ் செவியிற் புகன்றன்
இனிது நீ யெங்கிருந் தென்னை யெண்ணினும்
நினது கண்ணெதிர் நோர்வெனஞ் சேலென.

(உ௨)

ஊர்க்குப் போக விடைகொடுத் துய்த்தனன்
பேர்க் கொணவன்பு கொண்டு பெயர்ந்தவர்
பேர்க்குந் கார்த்திகை கொட்டெட்டித் திங்களும்
பார்க்க வந்தார் பண்டரி மாயனை.

(உ௩)

கெட்டி மண் டென்றிடி ம்பு மெகாதளி
லிட்டி லாரா பண்டரீ புரமேவி லார்
முட்டி மெலான்பது திங்களின் முந்திய
அட்டமித்தியில் விசுவம்பரர்.

(உ௪)

நிரவினே தூயிலங் கனவெய்தினன்
அரவினாம யருளிய பச்சைமால்
உரவினீ யெட்டித் திங்களென்னார் வந்து
பரவி யென்னைக் கடனுற்ப பண்ணினாய்.

(உ௫)

அதலானியமரு முன்னூர் வயிற்
போதலாயின னென்று புதன்மொரு
சூசீன் பொ நிற்புன்னிய மாந்துறந்
காதல் கூரணபர் கணவிழித் தாரபோ.

(உ௬)

விழித்தல் ஐரில்லிளங்கும் வயினவா
செழிப்புறத் தெரியச் சொல்லிச் சென்று நாம்
பழுத்தமாம் பொழில்வையும் பரமனை
வழுத்திவ் ஐரில்வரச்செய்து மென்னவே.

(உ௭)

சொல்லியாரொடுந் சூதபபைப்பும் பொழில்
புல்லி நாடினர் கண்ட லர் பூவுறை
வல்லநாதனை வாய்ந்தவ ிரப்பொடி.
மெல்லி சும்த்துளவம் விரா விசவே.

(உ௮)

தெரிந்து சென்றங்கு நோக்கத் திருத்துழாய்
விரித்தவாசப பொடியொடு மேவுறப்
பரிந்து கண்டுகூர்ப பழுதின்றெனப்
புரிந்தெல்லோரும் வியந்தனர் போற்றினார்.

(உ௯)

ஆயு.பொதறைவார் விசுவம்பரர்
மாயன்ற னனை யிம்மண்ண கழஞ்சாயினும்
ஏயக்காணுது மென்னு மளவிலா
காயமற்றி வரன்பைக் கருதியே.

(உ௧௦)

வேறு.

விசுவம்பரனோ தனிவிட்டலனும்
கசிவன்பது கண்டி வண வந்தது மெய்
நிசியொன்று நிறத்தனி மாடுகளீர்
அசியின்றி யகழ்ந்து கொளத்தருமால்.

(உ௧௧)

இனிதும் வழிதன்னிடை யெய்துவனோர்
புனிதன்கீழ் வைணவர் பூடணன்மே
தீனியங்கவ னிற்பெரு கித்திகழும்
நனிநன் கரிபத்தியெனா நவில.

(௩௦)

வினவுற்றவர் யாரும் வியந்துகரம்
புனைவுற்றனர் கொட்டினர் பூமகன்கோன்
அனகத்திரு நாமமறிந்த வயிற்
முனலுற்றனர் கைகொடு தோண்டினோ.

(௩௧)

தோண்டத் துளவும் பொடியுந் துனலாய்
நீண்டத்தலை நேரிலு ருக்குமணி
வேண்டத்தகுனோன வனோடு விராட்க்
காண்டற் கினிதாயுறல் கண்டனோ.

(௩௨)

கண்டார் ஐயஐயவென நன்குகளி
கொண்டார் விசுவம்பரர் கொண்டனர்கை
வண்டார் துளவோனை மனாட்டியுடன்
கண்டார் வழுடன் கொடமா நகர்வாய்.

(௩௩)

சிந்தாமணி போற்றிசிக்க வெலாம்
தந்தார்தர வேரு தண்ணெனு நீர்
இந்தாயணி யெனனு நதிக்களாயில்
வந்தாவ யின்மன்ன நிநீஇ யினரே.

(௩௪)

வேதோத்தமர் தம்மின் விதிப்படியே
மாதுத்தமி யோடமர் மாதவினச்
சேதோத்தம மஞ்சன நீர்சிரமீ
தேதோத்திரமோ டினிதாட்டினோ.

(௩௫)

எல்லாவணி யுந்திகழ் வித்தெழில் சேர்
நல்லாடையு நன்கொளிரப் புனைவித்
துல்லாச மிணங்குப சாறமெலாம்
வல்லார் சொலும வண்ண மியற்றினரே.

(௩௬)

ஒருநாளிரவிற் பெரிதும் பர்தொழும்
திருநாயகன் முன்பெதிர் நின்று திகழ்ந்
தருணயக வந்தணர் நாயகசோ
கருநாயிறுபோலொளிர் கண்ணவெனா

(௩௭)

துதிசெய்து துரும்பளவும் பொருவா
மதியில்லெளியேன் முனம் வந்தனை நின்
பொதியின்னருள்யான் புகழ்தற்கெளிதோ
விதியின்றிறமென்று வியந்தனரே.

(௩௮)

அவசங்கொடு நிற்கவருட் சூரியார்
கவுசம்பொரு கண்ணன் மகிழ்ந்துமுகம்
நவசந்திரனென்ன விளங்கநணித்
திவசந்தனில் வேண்வெ செப்புகென.

(௩௯)

நாதாவுனதன் பிடை நானமுவா

மேதாவியெனும் படிவேண்டுவெனென்

சாதாரணமாய் வருசந்ததியும்

ஆதாரநினைம்புய மெல்லடியே.

(சும)

பற்றிச் செலுமன்புபழுத்திளகப்

பெற்றுப் பெருகும் படிபே ரருள்செய்

கெற்றைக் குமென முனியம் பினர்மால்

நற்றப்படியே வரநல் கினனே.

(சுக)

அருள்கொண் டவரை யனையிவ் விடைநீ

இருள்விண் டிடவென்று மிருக் கவெனத்

தெருள்கொண் டெண்ணித் தனர்சென் றனரில்

மருள்விண் டெறநான் சிலமாய்த் தனவே.

(சுஉ)

வேறு

ஆயநா ளளவில் வைகுண் டத்தினின் றணிவிமானந்

தூயது கொண்டெவின் டு தூதர்க ளெதிரிற் றேன்றி

நாயகனென்பின்மிக்கீர் நணுகும்வைகுண்டமென்ன

ஏயது கேட்டவன்பர் பண்டரிக் கிறையையோக்கி.

(சுங)

எனக்கிரு குழவி யோடில் லவளுமுண் டிவர்கண் மேனின்

மனக்கனி விருத்தல்வேண்டும் வைகுண்ட நான்செல்கின்றேன்

புனத்துழாய் முகிலையென்று போற்றின றோறிப்போனார்

கனக்களே பரத்தைவிட்டுக் கடன்முறை கழித்தபின்பு.

(சுச)

ஹரியென்று முகுந்தனென்று மமைசிறு றோடுபென்பு

தெரியமா பாயியென்னுந் தேவியார் திருமாறாம்

பெரிதினி தியம்பல்செய்து குடும்பமும் பேணியெங்கும்

விரிபிரா ணிகளிலொத்த விருப்பின ராகிவாழ்நான்.

(சுரு)

அன்னவ ரன்புக்காக வாண்டருள் பாண்டு ரங்கன்

றன்னருள் பெருகிச்சார்ந்து கனவினுந் தமக்குவேண்ட

லென்னது புகலுகென்ன வெம்பிரா னேழையேனுன்

பொன்னடி யன்றி வேண்டேன் பிறிதெனப் பூமிகேள்வன்.

(சுக)

மகிழ்ந்தவர் தமைத்தழீஇப் போய்மறைந்த பின்கனவுதேர்ந்து

மிகுந்தவா னந்தங்கொண்டு மேவரி பஜனைசெய்து

திகழ்ந்தன ரிருக்கத்தந்த சேய்களா லோசித்துத்தாய்

அகந்தனி லடைந்துதாயே யகத்துள் துமக்கிருக்க.

(சுக)

நாங்கன்சென் றரசன்றன்னை நயந்துசே வகங்கள்செய்ய

ஓங்கிய விச்சைகொண்டோ முதவுக விடையென்றோதிப்

பூங்குழல் வணங்கவன்னை பொருந்திலர் பற்பலாறு

தீங்கறத் தடுத்தாங்கெளத் திறத்தினுத் தரவுசெய்தார்.

(சுஅ)

இருவருஞ் சென்றுவேந்த னிடத்தனி கங்கட்கேற்ற

பொருநராய்ப் பொலிவு பெற்றுப் போதுக தாயையென்றார்

அருளினே பாண்டரங்கன் றினையெவ்வா நகல்வதென்று

கருகினர் கண்ணீர் மல்கக்கண்ணன் றன்கோயின்மேவி

(சுக)

பணிந்தனர் பற்பலாறு புகழ்ந்துபாண் ரெங்கா நினைத்
தணந்து செல்வகை யாயிற் றென்றனை யராலினி யான்போதல்
அணிந்தடி பணிவதென்றோ வருளுக விடையென்றேத்தித்
துணிந்துள மருகிமாணாக் கூய்க்கொடு சுதர்பாற்சென்றார். (௫௦)

சென்றுளத் தனைவிடோபாச் சேவடி சேர்த்திருக்கப்
பொன்றினசில நான்பின் போர்தின மவர்கன விற்போந்து
மன்றலந் துளவமானீர் மகர்வயினன்பு கூர்ந்தங்
கென்றனைப் பிரிந்தீரன்றோ யானுங் கட்டெருவுக்கு. (௫௧)

வந்ததுங்களுக் காயன்றோ வா தலானீரு மக்கள்
பந்தம் விட்டிப் போதே யென்பால் வருகென்று போளுன்
சந்த தமற்றதிலாததையலா ரெழுந்திருந்து
நந்தரை யழைத்துந் தந்தை நயந்தவா நளினை நாதன். (௫௨)

நம்மதூர் நணுகிநாளு நங்குலந்தனை யீடேற்றிச்
செம்மை செய்வதற்கமைந்தானின் றென்றன் கனலிற்சேர்ந்து
பொம்மல்சேர் தேகுக்கென்னைப் போதுக வென்று போளுன்
அம்மழை வண்ணன்றன் பாலடைவது வேண்டுமென்றார். (௫௩)

என்றலுஞ் சிரித்து மைந்தர்கனவு மெய்யாமோ வென்று
துன்றலைத் தடுத்து நான்கு தினந்தொலைவான பின்பு
நின்றதந்தாயை நோக்கி நேற்றளவினும் விடோபா
ஒன்றுமக்கென்னை சொன்னானென விகழ்ந்துற நகைத்தார். (௫௪)

நகைத்தவர் தம்மை நோக்கி நாதன் சொன்னதற்கு நீவிர்
மிகைத்திக ழுன்மின்னென்று வெறுத்தெமொபாயி சொல்லப்
பகைத்தவர் கேளாராகப் பாண்டிரங்கனுக்குக் கோபம்
தகைப்பரிதாகி வந்து சார்ந்தனன்றாய் கறாவில். (௫௫)

என்னிடம் வரவுமக்கியானிசைத்து நம்மகர் பால்வாஞ்சை
துன்னிட வராதிருந்தீரல்ல வோதுஞ்சுதர்க்கு
மன்னிடு மரண நாணையிரண்டு ஜாமத் திலென்னப்
பன்னிடல் கேட்டுச்சாலப் பதறின ரழுதுசொல்வார். (௫௬)

ஐயனே யெனதுமக்க ளவிந்திடி லெனக்கியாவர்
செய்கடன் செய்வாரென்ன ஸ்ரீதரன் யானேசெய்வேன்
மொய்கட னுமக்கென்றோதி மறையுமு நெழுந்துமுந்தித்
தையலார் மகரைநோக்கி யான்முனஞ் சொலத்தடுத்தீர். (௫௭)

ஆதலாற்பாண்டிரங்க நகைத்திடைக் கோபங்கொண்டு
போதலா யின்றிரண்டு ஜாமத்திற் புரள்வீரென்று
நோதலாம் வகையிராவிற் கனவிடை துவன்றானென்னச்
சாதலா கின்றமைந்தர் தாய்க்கு மூப்பானதாலே. (௫௮)

பித்தமிக் காகிவாய்க்கு வந்தது பிதற்றுகின்ற
தித்தகையென்று தாயைநோக்கின ரின்று நாங்கள்
செத்தவியவது மெய்யே துஞ்செங்கை யாலிகு சோறென்
றத்தகை யவருணாக்க வழுதுதாயன்ன மிட்டார். (௫௯)

வெள்ளடை துவர்க்கா யீயும்வேளை யிலரச நேவப
பொள்ளெனத் தூதர்வந்து பொருந்தலர் பொருவில் சேனை
வெள்ளம் வந்தமர் நேரிட்ட வாதலானீர் வினாந்து
தள்ளருஞ் சமர்க்குச் செல்லச் சாற்றின நரசனென்றான். (சும)

என்றவர் சொல்லக்கேட்ட விவரிருவருஞ் சமர்க்கு
நன்றெனச் செலவமைந்து நால்வகைச் சேனையோடும்
சென்றவறு போர்செய்து சிதைந்தடி பட்டு வீழ்த்தார்
அன்றனை சொற்கேளா மலமலனை யிகழ்ந்த தாலே. (சுக)

இறத்தல் வந்துற்றதென்ன வெண்ணின ரிபங்காத் தோனே
நிறத்தயா நிதியே யிப்போதெம்மை நீகாத்தல் செய்கென்
றுறத்த பித்திரங்கி வேண்டவுட நெதிர்தோன்றிக் கொண்டல்
நிறத்தினன் றழுவீச் சென்மினி ளொளிவிசும்பென் றுய்த்தான். (சுஉ)

அம்மகரிறந்த செட்கிய மாபாயி முதலோர் கேட்டு
விம்மலுற்றழர்ச்சுத் துன்பவேலையின் முருந்த னென்னும்
செம்மறன் மனைவியாற்றான் சஹ கமனஞ் செய்தான்மா
லும்மவ னுக்குங் காட்சியுத விவைகுண்டத் துய்த்தான். (சுக)

ஹரியென்போன் மனைவி கர்ப்பமாயிருந்தன ளன்னாளைத்
தெரியமாபாயி தேவுக்கழைத்தனர் கொண்டி சென்று
சுரிமுகச் சங்கீமம், கி கோயிலுட் சென்று தோன்றும்
கரிய மாறன்னை நோக்கிக் காற்றாணை யிறுக்கப்பற்றி. (சுக)

குடும்ப நாசஞ் செய்கின்ற குடிலனை கொஞ்சமேனும்
தொடும் பரிவின்றி நியென் சுதர்பட வினைவித்தாயே
இடம்பை திருனக்குத் தாசொன்பவர் குலத்தையெல்லாம்
கெடும்பரி சியறழுகின்ற கேசவா யானென்செய்கேன். (சுக)

மூப்புறு பருவத்தென்னை யாரினி முயன்று நின்ற
காப்பவ னென்று துன்பக் கடலிடை யாழ்ந்தில் வந்து
தாய்ப்பவனத்திற் சேரமருகியை விடுத்துத் தாழ்ந்தா
யிடப்பவன் றன்னை நெஞ்சில் விடுகில் ராயிருந்தார். (சுக)

அன்னவர் துயலா நோக்கியருன்றை பாண்டுரங்கன்
தன்னது சகுணரூபத்தனைக் கொடுமுன்பு சார்த்தேன்
இன்னவி லழுந்துகின்றி னொந்தெந்தக் காலத்தேது
துன்னுமோவது வேதுன்னுந் துயருறிற் பயனென் றுன்னும். (சுக)

இப்பொழுதுமக்குப் பின்னையுடனெது வேண்டினாலும்
சொற்படி தருவேன் வேண்டல்சொல்லு கென்றுரைப்பக் கேட்டோர்
ஒப்பறு முன்னையன்றி வேறென்று முகவேன் யானென்
றப்பொழு துரைத்த மாற்றமயர்ப் புற்றாயானீ யென்றார். (சுக)

என்னுமற்றவரை நோக்கி யினியுமக்கியான் சேய்த்தோன்றல்
பொன்னுமக்குதவி செய்யும் புதல்வன்றன் மனைவியாகத்
துன்னுதும் பணியிலேதுஞ் சோர்வுறு தியல்வோமென்றான்
மின்னுமிழ் மணியும் பொன்னும் விளங்கெழில் மார்பினானே. (சுக)

வினவெமாபாயி நன்றென் நிறைஞ்சிடவி மலன்றூனத்
தினமுதலவர் தம்பேரனாகியே சேவை செய்தான
வனமலர்த் திருவுமன்னார் மருகியாய்ப் பணிசெய்துற்றான்
அனகன் மற்றவனோடோர் பாத்திரத்துண்டு வருவதானான். (எடு)

சிலதினங் கழிந்தபின்பு செப்பெமா பாயிக்காயுள்
விலகுறு காலமாக விமலன்றன குறங்கிற் சார்த்தி
இலகுறு மாவிதன்னை வைகுண்டத் தேறச்செய்து
பலவகைக்கருமம் யாவும் பண்ணியுத் தரித்தான் மாதோ. (எசு)

மருகியார் மாமியாரா போமவகை தெரிந்தங்கு வந்து
பெருகியது யமததாழ்த்து பிள்ளையுந் தானுமாக
உருகியென் மாமியாருக் குரிமைசெய்து தவகிலலேன
அருகிலேனத்தோ வென்ன வழதன ளயாந்தான் மன்றோ. (எஉ)

அயர்வது தெரிந்து சுற்றததாலொ ரீயுஞ் சேபம்
இயலுடனிருந்துதானே கருமஞ் செய்தி னொன்றோ த
பெயரரி மனைவிகேட்டு வியந்தனன் பிள்ளையான
நயமிசு விடோபா தேர்ந்தானாரணன் செய்கை யென்றோ (எங்)

தேர்ந்தவன் கோயில் சென்று தீர்த்தனை நோக்கி நின்னைச்
சார்ந்துறச் செய்கிலா தென்றந்தையர் சமைக் கொன்றாயே
நேர்ந்துள பிரகலாதனங்கத நென நிகழ்த்தப்
போந்தவர்தந்தை மாராப பொன்றிடச் செய்தாய் போலும். (எசு)

தருமமோ நீசெய்கின் ககவுகளாத லாலுன்
அருகிலு மருவல்கூடா அதனததனகையா யுத்தால்
செருகித் தம்மார் பைப்போழ்ந்து கீர்த்தரு முயலககண்டு
மருவலர் துளவோ னோடி வந்சவன் கையைப்பற்றி. (எடு)

கொண்டு வீனையென் மேனீகோபங் கொண்டாவி நீக்க
மண்டு கின்ற யென்றோ தித் தழுவித் கணணீனா மாற்றி
அண்டுவதண்டும் போக்கலரி தெனப்புகன்று தேற்ற
விண்டவனாகிக் கோபம்விமலனைப பணிந்து நோக்கி. (எசு)

நாதின் செய்கை தோநயமிலேன் செய்த திமைக்
கோதறப் பொறுத்தான் கென்றுபோற்றலுங் கொண்டல் வண்ணன்
மேதரு கருணை கூர்ந்து நவவித பக்தி மேவ
ஒதலு முபதேசம் பெற்றுற்றனன் ருயுந்தானும். (எஎ)

பாண்டரங்களைப் பூசித்துப் படர்தருங் காலத்தன்னார்
கீண்டினன் பதாழி யென்றோர் புத்திர னிவனும் பக்தி
நீண்டும் பூசித்துற்றா னிமலனை யிவனுக்கோர்சேய்
காண்டருங்கான் ஹயாசங் கரனெனத் தோன்றினானே. (எஅ)

தோன்றினன்றானு மவ்வாறுகவே சுருதிநாதற்
கேன்றன னடிமையாகிப் பூசித்தா னிவனுமோர் சேய்
ஈன்றனன் போனோபா வென்பவ நெழிற் பாண்டரங்கன்
ஆன்றபூசனை செய்துற்றா னுண்டிருபத்து நான்கும் (எக)

தன்னுயிர்போற்ற யாவிற் றரணியி னுயிர்க ளெல்லாம்
மன்னுறச் சாதுபுசை மலிதரப் புரிந்து மெய்யன்
என்னுமதிழுக்காதே சாத்துவிகளும் வருநாளோர் நாள்
துன்னுருத்திரன்மால் வேதாத் துயிலிடைக் கனவிற்கோன்றி.

(அற)

உணக்கெதிலிச்சை யென்ன வுரைத்தலு மெதிர் வணங்கி
எனக்கு நனமைந்தன் வேண்டுமெனச் சம்புதந்தே நென்றான்
கனக்கரு நிறத்தோனா னுங் காசினிதனை யீடேற்றும்
மனக்கனி வாளைத்தந்தே நென்மலரயனுந் தந்தான்.

(அச)

துயிலுணர் தருகிறாங்குந் துணைகன காயியான
மயிலினை யெழுபயிராதன வகுத்ததைச் சொலிமகிழ்ந்து
செயிற் வாழுநாள்கள் சிலசென்றபின்புதேவி
வயிலிடைச் சிவனவரத்தாற் சாம்பழி யென்போன்வந்தான்

(அஉ)

பச்சைமால் போனோபாவுக்கருளிய படியேநல்க
இசைசைகொண் டடியோடி மிருந்துழி யாவன்பாரிற்
கொச்சைசீராக் தறிவுமேவக் கொளுதகிநல் லொழுக்கத்தாக்கும்
விச்சைதோந்தவ னென நெண்ணி நாமதேவரை விளித்து.

(அங)

நீயுலகத்தின்முன்னே நிமல னாய் பிறந்தபோதங்
கேயுமென போரினாறு கொடியென் றியல்குரந்தம்
காபுமா செய்யெனென்று வகுத்தனை விரதமற்ற
தாயுறி லஞ்சுகோடி னாயம்பதிகோ ரிலக்க நிலை

(அச)

அல்லவோ சரியதாக வமைக்குவஞ் சீவகோடி
நல்லொழுக் கத்துமேவ நடத்தவும் போனோபாவுக்
கொல்லியின் மக ஹயமேவு கெனவுரைத் தருள நாமர்
சொல்லிய படியேசெய்யே நென்மை தொழுதுபோந்தார்.

(அரு)

மனைகன காயிடென்பாள வயினுற்றுப் பிறக்கத்தோன்றும்
தனையரைப் பாணுரங்கன சன்னிகுகொண்டுசென்று
வினைதெறு திருபடிக்கீழ் விழுந்திததா யோடுதந்தை
புனைமலாத் துனிவொன்றன்னப போற்றினா வணங்கிநிற்க.

(அசு)

அடிய ருக் கிரங்குசண்ண னருளுருக்குமணிதன்னை
நெடிதுற நோக்கியித்தச் சிறுவனை நினது கையாற்
மெத்தெனசெய் செடுத்தப பெற்ற தோகைகை யீதியென்ன
படிவிலிண யில்லாள்சொன்ன வகைத்தந்தா சீர்வதித்தான்.

(அஎ)

மற்றவர் கொண்டு நாதன் மலரடி வணங்கிச்சென்று
குற்றமி ரெட்டிவிட்டுப் பெயர்வகை குறிக்குங்காலே
பொற்றனிப் பாவைபோநது புகழ்த்துகா ராமனென்று
நற்றிற நாமமிட்டுச் சடங்கொ நாத்திச் சென்றான்.

(அஐ)

பின்னருஞ் சிலநாட்சென்ற பின்கன காயிவேதா
முன்னருள் மரத்தாற் பெற்றான் மூதுணா காண்ஹயாவை
நன்னர் மூவனாயும் பெற்றோர் நாடொறுநனிவளர்த்து
மன்னரி டுளால் வாழ்வின் மகிழ்ந்தனர் பஜனைசெய்து

(அக)

மகர்வளர்ந்தனர் குமாரவயதுற விவாகஞ்செய்து
சுகமுறுநாளிற் றந்தைதனக் கதிமூப்புத் தோன்றத்
தகவுற மூத்தபிள்ளை தன்னைக் கூய்க்குடிப்ப வாழ்க்கை
நிகழ்வுற நடத்துகென்ன நேர்ந்திலன் வணங்கிச் சொல்வான் (௧௮)

ஐயனேயுலக வாழ்க்கை தன்னிலாதர மில்லேன்யான்
செய்யமா ஞாலத்துள்ள தீர்த்தயாத்திரை செய்யற்கே
மையலுற்றேனானு நின்னுரைவழுவிச் செல்லேன்
மெய்யரு னெதுவோவென்று விளம்பத்தா னையும்வினாவி (௧௯)

சிவனருள் வரத்திற்குே ன்றந் திறத்தினத தெய்வீதித்
சிவனுரி யவருளை நென்றெணித் துகாராமனாக்கூய்
அவர்வயி னொப்புவிக்க வவருநன் றென்றுதாங்கும்
உவகைகொண் டெற்றாநி வரவவ ருரிமைக்கந்நான் (௨௦)

காசரோ கம்பிடி த்துக் கவலுறக் கண்டதந்தை
நேசமோ டாலோசித்து நிகழ்பு னாவிரிவிருக்கும்
மாகிலப பாறியின் ற ஜெஜாயியை மணத்தல் செய்யத்
தேசுறு துகாரா மென்போர சேர்ந்தவாழந் திருக்கு நாளில் (௨௧)

வேறு.

அன்னையும் பிதாவும் பந்துவுங்களிகக வகத்திலயா தொருருளையி ன்
மன்னுமில் வாழ்க்கை நடத்தியுநாளு மாலரி பஜனையை விடாமல்
முன்னினர் புரிவாராய் வருங்காலத் தந்தைய முருந்தன துலகம்
துன்னின ராகத் துயருழந் திருந்தார் தொலைந்தன சிவபகட்டுலா (௨௨)

சாம்பழி மனைவிதானும் யின்னடைந்தா டனாந்ததற்கு தாசனந்தநாசி
மேம்படும் லுரிநா மங்களைபுடிச்சுந் துவேணடினர் தீர்த்தயாத தனாக்
போம்படி முயன்று முத்திவாய்க்கின்ற புரங்களை மொடுபளி லாண்டன
ரேப்பறுஜோதி விங்கமும் புஷ்கராதி தீர்த்தங்களுமுற்றும். (௨௩)

காமமாகினைக் கடந்தொருகாட்டிற் கலந்தசா துக்களைக்கண்டி
நேசமாய்வரலா லான்மவிசார நிலைதெரித் துணாவற்றுகிற்
வாமமாமனையில் வாழ்துகாராமர் மாதவா பண்டரிநாதா
சேமமாய்த் தாய்தந்தைய ருறுமனவுஞ் சிந்திப்பதொன்றுமின் றிருந் தேன். (௨௪)

மற்றவரிட்டி வைத்துளபொருளுஞ் செலவினின் மாணடம் றினியான
உற்றளகுமீப ரகசுகமெவ்வா றுளுற்றுவே னெவ்வித முயற்ச
பற்றினுமன்னம் வஸ்திரஞ்செவ்வே பவித்திட லரிதெனப் பரிசு
சொற்றனர்துணித்தோ ராவணம்வைத்தந் கதிலுநட்டம் வரத்தவகாலத்து (௨௫)

கண்ணைநினைத்துக் கடன்கொடுபொதி யேற்றறுதொழில்புரி து மற்றதிலு
நண்ணுந் நட்டமெவற்றிலும் பவியா நல்குரவுற்றுநாறணை
எண்ணியான் செய்வதே தெனத்துக்கித்திருந் துழிகடன் கொடுத்தவர்சாம
அண்ணினர் தடுத்தங்கிருக்க யாதொன்று மாற்றிலராய்த் துயரடைந்தார். (௨௬)

மித்திரரிருங்கி் கடனெலாம்வகித்து வேண்டிய முதற்பொருள் கொடுத்தப
பத்தியின்மிருந்து ஸ்ரீதரனாம் பகலுமல்லுஞ் சொல்பயின்றார்
வத்திரமன்னம் கிடைத்தவரில்லை யாதலான் மற்றதை விடுதி
அத்திமுன்வந்தா னெனத்துதிப்பாயே லனரிடை மிகவுந் டுழிவாய். (௨௭)

என்றுப்பலவாய் வாணிபஞ்செய்தற் கேற்றபுத்திகள் சொலியேகத்
துன்றுமனைவிதன் பதிதனக்குத் துளபமால் பத்திமிக்காகி
துன்றிய தின்னலதை விடுகென்னவெவ்வளவு லாக்கினுங்கேட்ப
தின்றிதற் கென்செய்கே நென்னிந்தித்திருந்தனடி. நன்தொறுமிருக்க (௩௩)

எவதொ சொல்லும் ஹரிதியானத்தை யிடைவிடா ராயிருந் துழிமற்
றவர்மனை யிருந்த பொதியெரு தொருநான்கவற்றின் மூன்றுரோகத்தாலிறக்கத்
தவர்துகா ராமர் பொதியெரு தொன்றாற்றாம் வியாபாரஞ் செய்துதுநான்
பவர்வியாபாரர் தம்முடன் சேர்ந்து படர்ந்தன ரொருநினம்படர. (௩௪)

கூட்டுநர் வணிகர் முன்வினாந்தேகக் குறுகினர் தனியராய்க் காட்டி
துடைபோதியெரு விடைமுதுகி லுறுபொதி நழுவிக்கீழ்வீழ்க்
கூட்டிற் பொழுது போயிரு காலகை கழிந்துபெய் மழையிருளகலக்க
வாடலாயினரப பொதியினதூக்கி மாட்டிலேற்றத் துணையின்றி. (௩௫)

ஒருவருடப்ப தில்லைவெம் புலியோ நுதுட்ட மிருகங்கண் முழக்கம்
வெருவல் செய்கின்ற தென்செய்துந் குடும்பமேவியன்றோ துயர்மேவிற்
றருசெவர்பார் சொல்லுவகிதை யென்னவொருந்நூற் பாண்டு ரங்காரீ
கருகியிவ்வீன காத்தல்செய் தருளக் கடைனுனக்கென்று கண்கலுழந்தார். (௩௬)

கூட்டினிற் றனியாய்க் கலுழ்வது தெரிந்து கண்ணனோர் பதிகளாய்க் கலந்து
மீட்டுரு ளிடைசீ யானொன்கேட்க யான்செட்டி நெடுவழி செல்வேன்
மாட்டின் சீதிருந்த பொதுவிழுந்ததுகீழ் மற்றிதை யெடுத்தும்சேற்ற
வேட்டிவ வணிருந்தேன்றுணையிலே னிந்தவேனீ வந்தனையென்றார் (௩௭)

என்னும் போதியைத்தூக்கி மாட்டேற்றி யிருட்டி லீவழிதெரியாமல்
துன்னலை யென்பின்வாவென வழைத்துக் கொண்டிருந்திரா யணித்தாரீர்
நன்னதிமருங்கு நண்ணினனது தான்பெருகுறக் கண்டுநாடினர்முன்
மண்ணு சக்காத்தை விடுத்தார் முழந்தாளளவுறப் புரிந்துமற்றதனமேல் (௩௮)

வருகென வழைத்துக் கொண்டுநீதாடு மனைபுகச் செய்தனன் மறைந்தான்
மருவிவர் சிலநாட்சென்றபின் மூன்று மாடுசேகரித்து றேன்மினகாய்
சருபொதி யேற்றிக்கொடு கண்டேசுஞ் சார்ந்துவா ணிபஞ்செயச் சென்று
கருதவண் கடைவைத்தன ரவுருள்ளோர் கண்டொருமணங் கெவளவெனாசு)

பாண்டுகண்டோர் பழித்தவன் வடி விற் படிந்தவசத்துளோர் பார்த்து
வேண்டி நன்கொண்டி விலைதருகென்ன விலைத்து வேண்டி நன்கொண்டார்
சுண்டியிலர் மற்றவர் நினைவில்லா திருத்தலால் விலைதரா தேயும்
நீண்டகையளவும் வாரினர் சென்றார் நிகழுவோர் துட்டன்வந் துறமுன். (௩௯)

எனதகந்தனக்கு நனிமினகாய வேண்டியதொரு பொதிதருகென்று [தி
வினவுமுன்கொம்போபொது யெனக்கொண்டுவிரிவாந்துசெல்வோன் றனை நோக
அனமினகாயைக்கொண்டுகொள் கோணியென்வயிற்கொணர்ந்து நல்கென்றார்
பினரிவண் வருபோதிவண் வேறில்லை பெய்கலமென்றுடன் பெயர்ந்தான். (௪௦)

இப்பாடிமினகா யாவையுந் செவவாயினபின் பங்கொன்று மின்றெனப்போய்
அப்பிடை முழுகிப்பூசெய்த யினியருந்திப் பின்னரி தியானத்தில்
ஒப்புட னிருக்க முப்பொதி முழுது மூருளோர் கொண்டன ரிவன்போய்
எப்படிக்கீவான் முதற்பொருளுண்ப தெவ்வித மெனக்கண்ணெண்ணி(௪௧)

மானிடவேடங்கொண்ட லூவந்து வாங்கினா வயிறசென்று விலைநீர்
ஏனினந்தாரா திருக்கினதீர் வினாவின்னென வவொலா நீயா
தானினமினாகாய்க் காரனே வெனலுந்தகுதுகாராம செட்டி கடைடாள
யானிவைகொண்ட துவவயிறறண்டற கெய்தினென்னென நெமமான ( )

தூக்கியு மதிததுங் கொடுத்தனனே நீ சொல்கெனத் தூக்கியே தரலால்
ஆக்கியதயற்பேரது துகாராமென்னலு மவனறுக்கியே யளித்த
வாக்கினப புகலகவென்னலுந் தூக்கி வழங்கியவகை வழாதுரைசக
நோக்கினா சரியென்று விலையாருந்தநனா நுவலொழுக கொண்டோன ( )

பாலடைந்துள்ள பணந்தரு கென்னவவன யஜமானன பாற்றருவேன்
ஏலின் பாற்றரேனெனப் பணந்தந்தாலன்றி யெகிலென போன்ற
சாலவு முனிவாரெனத் தடுத்திருக்கச் சண்டிடாக தருகிலென்னென்ற
மலவனறனை விலைதராயாகின மாயவனினைசச் கெனவலிய (ராமு)

அவனிதேனா வந்தடுத்தகென்றுனது பொதியைக்கொண்டகல்கெனவு மமான
புவனியிறசாககைக்கொண்டிபின்றிருப்பல பொருந்து செனவவனபொருந்த
எவனை பணங்கொளவாயினககக்க வெம்பிரானக கொருதா மைபக
கவாதல செயக்கத்தித்தரத்திடைப் பூட்டிக் கதிடைசருக்கிடககன்னென ( )

அவ்வயினலம் பலயாவருந் தெரிந்தகடுத்தளாயப் பணந்தராயாகில
இவ்வயினிறப் பானிவனிதாலெயது மிருமபுரி யென்று கொண்டேனை
கவ்வயினுரப் பிப்பணந்தருவித்துக் கழுதகிச் சுருக்கைய நெகிழ்த்தார
செவ்வயி நெண்ணிப்பணங்கொடுத்துகாராமசெட்டி பாறசென்றன்னிருமால்

அவருறு பொழுதவறு விசாரிப்புகாரையப் பொருளெனாமனிசத்
இவரு நீ பணந்தந்தாய்சே கெனருந் தந்தருளன்னா டாரும்
துவருறும்பொருள கொண்டகனவிலை கராமனுக்காவது முறை லவென்று
தவரு துமபொருளைத்தருகெனச் கந்தார கொட்டிசெனென்ற மாலசாற்ற ( )

ஒப்பினா கொண்டோ பணத்தைமற்றவன் எகபுகலி நெடொங்கிவாவெனரு
தப்பிலை செனேறா செம்பது நிறைவுதரசுடாக வந்ததுத கொடுக்க
மெய்ப்புறு துகாராமலிலினெய கொண்டி மெயி ருன்னமிச மகிழ்த்தித்
துப்பிடுகு சோறுண்டேகு நீ யென்னததுளவ மாட்டப்பசுற் கிசைத்தான ( )

சதாசிவன் போதகி கியாயவருச சாரத்தெனக் கியவளவன்னம்
உதாரி நீதருகவெனலு மவலிருவருன முது ருடனா துகாராம
அதான பினை செனருரிருவருந் செல்லவத்தபுரி சிலாவது
நிதான மிலலாதோ பொதி மினகாயை நீ பொருதுடன பாலீத்து. (ராமு)

பின்னுனகாளாம் விடோஜி யெனடனைப் பெறுவிலை வாங்கி வாவென்று
துன்னு விதிதாய் துடனீ யாதாறருடாநக மன கழுத்தினிற சுருக்கிட்
டென்னதாவியை நீப்பென்றா யென்னிலென தூக்கிப் பொழுதுயாவக
மன்னியே தடுத்தப பணந்தருவிக்க வாயத்ததுன்னென வகுத்தார (ராமு)

அந்த லூரா சொல்வதும் பணமெல்லா மணமிபதும் முளத்தாய்க்கிவ
கிந்தமா செய்கை யியன்றதும் விடோபா வெதில வினயாடெனக் தெரிந்து
நந்தலில் கண்ணென பொருட்டிவருண்டத்த நேரிட்டதே யென்று
கொந்தனா புகழந்தாரது தெரிந்தாரு நுவறுகாராமாத் துகித்தார. (ராமு)

புங்கு நின்றவர் சம்மூர் புகவெண்ணியதர் வருபோதொரு மோசத்
 சீங்கு செய்வஞ்சன் பித்தனைக் காப்பிற் செம்பொன் மேற்பூசியே திகழ்வித்
 தோங்கியது காராஞ்செட்டிபாற் காட்டியுனக்கிது தருகின்றேன் விலைக்கு
 வாங்குகியாநீ யென்னலும் பார்த்து மற்றிதற் குறுவிலை யில்லை. (௩௨௨)

என்னிடத் தென்ன வுன்னிடத் துளதை யீதிமேற்றக் கதையுன்பால்
 மன்னியான் வாங்கிக்கொள்ளுவே நென்னமற்றிதற் கொப்பின ருள்ள [ர்
 பொன்னினைமுழுதுங்கொடுத்தக்காப்பைக்கொண்டுதம்மில்லிடைப் புகுந்தா
 துன்னிய கடன்றந்த வன்றனைக் கதனைக்காட்டிநீ தொகுவிலை செய்து. (௩௨௩)

கடன்பொருள் கொண்டு மிகுந்ததை யெனக்குத் தருகெனக்கை தரக்கண்டு
 திடந்தெரிவாணய்ச் சிரித்து மற்றெவர்க்குந் தெரிவுறச் செயவவர் துணைவி
 உடன்று தன்றலைமே லெற்றினளாகி யுன்னைப்பண்டரி புர்த்துள்ளோன்
 மடன்பெறச் செய்தானன்றி மற்றில்லை மற்றவன் மன்னை நேசித்து. (௩௨௪)

திரிகிலா யென்றேன் கேட்கிலை யிந்தச்செயல் வரச்செய்தனை யிதனில்
 மரிவது நன்றிங் கிருந்தென்னை பயனா மடிந்தது குடும்ப மென்செய்வேன்
 தெரிகிலை சிறிது மென்றாப் புதலுஞ் செறிகடன் காரனுஞ் சென்றான்
 எரிசினச்சி ஜாயிகுடும்பர கடினைக்காயெய்தின னொருவணி கன்பால் (௩௨௫)

வாக்குநாணயமாய்ச் சிலபொருடருக வெறனன் மற்றவ னிவளுக்
 காக்கமுள்ளோர்கள் சகோதர றென்னவறிந் துனக்கெவளவு வேண்டும்
 நோக்கி நீசொல்க வென்றன னிரண்டொறு பொன்றரு கெனக் கொண்டு.
 சீக்கிரத்திலின் மேவிநாயகனை நோக்கினன் செப்புகின்றாளால். (௩௨௬)

நீயினியேனு மோசம்போகாமனிலைத் துவாணிபஞ் செய்தி யென்று
 மேயின பொருளைத் தந்தன ஞப்புவிற் பவ்ரொடு விராய்த் துகாராம்
 எயினபொதியிற் பிடித்தெரு தேற்றியெய்தினர் பாலே காட்டெனு மூர்
 போயினர் விறற்ப் பணத்துக்கு வெல்லங்கொண்டு விறற்பொருளெல்லாம். ( )

கொண்டனர்திரும் பிவணிகளோ டெய்தக்குறுகினன் வழியிலோர் குடும்பி
 மண்டு சங்கிலியின் மரத்திழை கலப்பைமாட்டிய கழுத்துடை யவனாய்
 அண்டிய வணிகர் முன்னெதிர்ந் தியானோரந்தனை னரசினைக்கி லாமல்
 யின்டெனாரிர்க்க வேண்டினன் வந்தே நென்றனவணிகர்களவெறுத்தார்.

வெறுத்தபின்று காராம்பாலடைந்தையவேண்டுபொன்னிரண்டொற்றைம்பான்
 மறுத்திலை தரிலென் குடும்பமும் வாழுமாட்டிந்தத் தண்டமுந்தீரும்
 பொறுத்தருள் செய்க வென்றிரந்தனைப் போதவர்க்கருள் மிகப்பொங்கித்
 தெறுத்த தண்டந்தீர்வகை யிருநூற்றைம்பது பொனுந் தந்தனர் செவ்வே. ( )

கண்டசெட்டிகளெல்லா மிவர்தம்மைக் கடுத்தின்னபடி செயத்தகுமோ
 கொண்டவுன்மனைவிக்கென்சொல்வையென்குறினர் பிரிந்து முன்சென்றார்
 மண்டிவனொடு சேரத்தகா தென்று மற்றிவர ரசிறை செலுத்தித்
 கண்டமுந் தீர்தியென்றவன் குடும்பந் தாமுணச் செலவுக்குந் தந்தார். (௩௨௭)

அம்மறையோன் கொண்டடை வொடுதுய்த்தங் கருடுகா ராமனானோக்கி
 உம்மை நேரான ஹரிதனக் கன்பருலகத்தி லில்லை யாதலினும்
 தம்மையெஞ்ஞான்றும் ஜகபதிகாக்கத் தருவனென்றாசி சாற்றினவ்
 வெம்மை தீர்ப்பதற் சென்பொரு ஞதவியதே யென்றுள மகிழ்ந்தனர் விரும்பி. ( )

இல்லிடை மனைவிக்கென் சொல்வதென் றங்கெண்ணினரிருத்தலும் விடோபா
நல்லிய லன்பன் முதலையுங்கிடைத்த லாபத்தையுஞ் செலவழித்தான்
புல்லியவணிகர் போய்மனைவிக்குப் புகலின் மற்றவன் வெறுத்திவனை
அல்லல்செய் கிற்பாளே யெனத்துகாரா மாகிமுன் சென்றனம்மா. (௩௩௮)

சென்றுமுன்கடன்றந் தவனிடை வட்டிசேர்த் திருநூறு பொன்செலுத்தித்
துன்பொன் னைந்து ஜீஜாயிபாற் றருகவெனத் தரவவன் சொல்லுநீயே
நன்றுபோய்த்தருக வென்றன னாதற்கு நான்வெகு நாட்சென்று வந்தேன்
என்றுகோபிப்பா ளாதலா னீயே யீதியென்றீந்து போயினனே. (௩௩௯)

அவ்வணிகன் கொண்டவரிலாள் பாற்சென்னைந்து பொன்னுந்தத்தங்கனைத்தும்
செவ்வயி னுரைத்தா னவளவொங்கே செப்புக வெனவெங்கே யேனும்
திவ்விய ஹரிநாமஞ் சொலித்திரிவான் சினந்திடே லென்றவன் சென்றான்
ஒவ்விய மறுநாள்வீடு வந்துற்று ருசுவரி பஜனைசெய் துற்று. (௩௪௦)

உற்றபோ துடன்வந் துற்றனர் வணிகரோகினர் ஜீஜாயிபாலனைத்தும்
மற்றவன் கேட்டுவியந்து பொன்செலுத்தின வன்றிருமாலெனமதித்துப்
பெற்றதன் கணவனொடு பிணங்காமலிருந்தனனான் சிலபெயரச்
செற்றதவ்வூரிற் பஞ்சமிக்கதனற்றீனியில்லா தெருகிறந்த. (௩௪௧)

அன்னவஸ்திர நேராதனரிடை யேயழுந்தியுங் கடன்கிடையாதும்
துன்னுவெம்பசிக் குக்கிளைகளட்டுத் துய்த்தும் வெம்பசி தொலையாமல்
இன்னலின் மூத்தமனை விநோயாலு மிறந்தனன் யாவருமெய்தி
மன்னியது காராமென்பவர் தம்மைநோக்கினர் சிற்சிலவகுப்பார். (௩௪௨)

தாங்கரு மின்னலரி பஜனத்தாற் சாருமென் றுரைத்தனமதனை
நீங்கலைவிடா யேற்றுன் பமேன்மேலு நேரிடுமினி யெனுநீக்கில்
ஒங்கியசுகத்திலுறுதி யென்றுரைத்தா ரோது பாண்டிரங்கனைப் பஜியார்
திங்கிலரோசா கார்க்களோ நீவிர்செபபுதல் செவ்விகன் மென்றார். (௩௪௩)

கண்ணனாமங்கள் கனிந்தனர் புகன்றுகாலம் போக்குற்றனர் சிலநாள்
நண்ணியபின்பு மூத்தகுமார னுமஞ்சந்தோபா வென்பானும்
விண்ணுலகடைந் தானவ னிடத்தன்பு மிக்கனராதலான் மிகவும்
எண்ணருந் துன்பத் தழுந்தினர் கொடிதேயிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையென்று.

இவ்விருந்தி யாரீடேறினர் சீச்சி யிதைவிட்டுத் தொலைப்பதே யினிதென்
றதில்வெறுப்புள ராயெனக்கொரு பதினமூன்றாண்டு நேர்காலத் திற்பாரம்
பொகிதலாய்ப்பதினேழாண்டிற்றாய்தந்தைபொன்றினர் பதினெட்டிற்றமைய
முகிர்வெறுப் புற்றுவனத்திடைச் சென்றார்முந் திருப்புகேனு மாண்டில். [ன்

மனைவியுஞ் சேயுமிறந்த னரின்னமனை யறஞ்செய்வதால் வருதல்
இனைவதேயன்றி வேறிலையினியா னெப்பொழுதினுந் திருமகள் கோன
நினைவிலே காலங்கழித்திடல் வேண்டு மென்றெணி நெடியபோ பநாதென்
றனைவரும் புகலும் வராமிகை யேறியமர்ந்தனர் விழிகண் மூடினராய். (௩௪௪)

வேறு.

ஸ்ரீதரசஞ் சுவியுனைத் தியானித் தெவ்வாறு
சேவித்தல லழுத்தலெத்திறத்தி லெதிர் நோக்கல்
மாதவனே யெனப்பணித்துச் சலமுணலுந் தவிர்ந்து
வதிந்தேழுநாள் வரையும் வராயிடத்தே யிருக்கும்
போதமல னரவாகித் துகாராமர்ச் சூழ்ந்து
பொதி கோரங்கொடு சீறிப்பொருந்தி யதுதெரிந்தும்
தீதறு கண்டிற் றவாமற்சிறிது மச்சமின்றித்
திருமா னுமங்கனையே செப்பின ராயிருக்க.

(௮௩௬)

அசரீரி பூமகன்கோ னரவாகி யுன்பா
லடைந்தன னென் றதுகேட்டுத் துகாராமரரியே
ரிசமாகி லரவுருவை விடுத்துப் பாண்டரங்க
ரிமலவடி வாய்வந்தா னேசமுற்றுப் பார்ப்பேன்
இசைவாயென் றரிநாமங் களையோதியிருக்க
விவரது நிச்சயபாவந்தனைத் தேர்ந்து கண்ணன
நகைமேவீப் பெர்ன்னுடையு மைம்படையும் விளங்க
நான்கு புரங்களு முடியு நன்கொளிர் குண்டலமும்.

(௮௪௦)

பொலியவெதிர் தோன்றியென்னைக் காணவுள்ளத்தன்பு
பொருந்துதுகா ராமா காணென் றினிதுபுகல
மலியவொளிர் பரஞ்சோதி மயமாகிநின்ற
வடிவுகண்டானந்த மிகப்புளக முடல்பொங்கத்
துலியவடி விடையொன்றி யிருந்தனரிங் கங்கே
துணைவனெனுங் காண்ஹயா தமையனாக்காணுமல்
மெலியவுட லிவர்மனையை யொழிந்தனராய் வெளியே
மேவிய நாளாகி ஜலபாஸு மில்லாமல்.

(௮௪௧)

ராமவியோ கத்தாலே பரதாழ்வான்வருந்தி
நாடிவந்தாற் போனகரு நாடுநெடுங்காடும்
ஆமயலெல்லாந்தேடி யம்மலைமேலேறி
யணைபோதங் கமலனையுந் தமையனாயு நோக்கி
ஏமமிக மெய்மறந்தோர் முயற்சியுமில்லாம
லெழிலரியைக் காணும்வகை யெனக்கியன்றதென்று
தோமறுகண்ணீர்பெருகிச் சாஷ்டாங்கமாகத்
தொழுதனரப் போதுடனே சுதரிசனக் கையன்.

(௮௪௨)

தழுவியெடுத்துத்துகா ராமரைத் தன்மருங்கிற்
றங்கவைத்துக் கொண்டுநினக் கென்வேண்டுமென்ன
வழுவினனை தனைமறவாக் குழவியென நின்னை
மறவாமல் யானிருக்கும் வகையருளு கென்றார்
நழுவுவிடா துங்களுக்கா யிவ்வகை யாம்வடிவு
நான்கொள்வே னின்விழைவு நல்கினன் மற்றினிநீர்
பழுதறுதும் மூர்புகுந்து பணித்திருமி னும்மைப்
பகுத்திதோ னெனலுமிடைப் பக்கலி னின்றிறங்கி.

(௮௪௩)

எட்டுறும்பும்படியக் கீழிற் பணிந்தார்தம்பி
 யெனுங்கான்றை யாவும்பிறஞ் சப்பரமன் மறைந்தான்
 மட்டறும்புப் பொருப்பினிடைப் பரமனின்றபாத
 மலர்ச்சவ டின்னமு மிருக்கின்றன பின்புதுகாராம்
 கிட்டிடுதம் மிளவலொடு மூர்புகுந்தங்கருகே
 கிளருமிந்திராயணி தீரத்திருந்தார் பொழுது
 பட்டிரவு விடிந்தபின்பு நீராடி நியமப
 படியுமுடித் தெட்டாநான் பாரணையுஞ்செய்தார்.

(ராசுசு)

அமலனருள் பெருகவருந் துகாராமசாமி
 யதிகநனி விரக்தராய்க் கான்றையாவான்
 விமலவிள விலேநோக்கி நமதுதந்தைக்குதவ
 வேண்டுகடன் சீட்டையெல்லாம் விரைந்துகொண்டுமேவக்
 கமலமுக மலர்ந்தருளிச் செய்தவை வந்த பின்பு
 கடன் வாங்கினோ களிந்தக் காலத்தெத்திறத்தோ
 தமலமறத்தருவாரோ தருகிலரோ நீவிர்
 தகநிர்ப்பந்தஞ் செய்து தரக்கேட்பீரதனால்.

(ராசுடு)

வரவேண்டும் பொருட்கான சீட்டெல்லாமிந்த
 மாநதியில் விடுப்பது நன்றென்னலுங் கான்றையா
 உரவோர்நீர் விரக்தரா யினியானோ குடும்பத்
 துள்ளவ நெவ்வாறு பிழைத்துய்யும் வகையென்னத்
 திரமாகவ வாவறுத்த துகாராமசாமி
 சிறிதுன்னி யவற்றையிரு பங்காகச்செய்து
 தரலான வொருபங்கைத் தம்பி கையிற்றந்து
 தமதுபங்கை யாற்றிலிட்டுத் தம்பிக்கீதறைவார்.

(ராசுக)

ஒருவரையும் வருத்தாமற் பொழுதுபோக் குறுகென்
 றுணாத்துமனைக் கேடும்வகை யுணாத்தருளிப் பின்பு
 திருவுறையு மணிமார்பன் கோயிலுக் குட்சென்று
 சேவித்தா ராண்டுகொண்ட பாண்டரங்கன்றனைத்
 தருவுறையுங் கானிடைச்சென் றுணவு பெற்றதுண்டு
 தம்மூர்க்கு மூன்றுகோசளவுறு பாண்டார
 அருவரை மீதேறி ஹரிநா மங்கள் புகன்றே
 யனுதினமும் விட்டலினை யகத்தமைததுக் கொண்டு.

(ராசுஎ)

அங்குறைந்தோர் சார்புபொழு தத்தமித்தபின்பு
 ரணுகியிராமுழுது மருளமலனெளிர் வடிவம்
 பொங்குளத்தும் புறத்தும் விளங்குறக்கண்டும்புகழ்கள்
 புகன்றுதையில் கிறகின்றிப் பொழுதளவு நடித்துக்
 கங்குல்கழிகாலை யிந்திராயணிக்கு வந்து
 கலந்தாடிப்பூசை செய்து கான்வரை மீதேறித்
 தங்குமொரு புறத்திருந்து மால்பஜனை சாற்ற
 ஹரிநாதிப்படி நாளுஞ்சரித்து வருமோர் நாள்

(ராசுஅ)

தினமுழுமுது நதியினீராடிப் பூசை

செய்து கரைதனிவிருந்து விட்டல னுமத்தை
அனவரதம்புகல்வது போற்புஜித்திருக்கச் சமீபத்
தாயவொரு சோளக்கொல்லைக்காரன் பயிரிட்
டினையதற்குக் கதிர்நோன்றும் பருவமணித் தாயிற்
மென்றதற்குக்காவல் வைக்கவேண்டு மென்றங்கெண்ணி
மன்னமுறுந் துகாராமசாமி வயின்வந்து
வானாகாலம் போக்கேல் வருகவென் பாலென்றான்.

(௩௪௧)

என்றெனது கொல்லையிற் புன்விலங்கு களைக்காப்பா
பேலுனக்கு முடிவிலரை மணங்கனிப்பெ னென்ன
நன்றெனச் சொன்னார் யாவோது செயச் சொலினு
நன்றென்னுந் துகாராம சாமிகளை யழைத்துச்
சென்றெனக் காய்ச்செய்த பரணிகிலேறி யிருந்து
செய்தபயிர்கண்டு முதலா மளவுங் காத்துத்
துன்றெனச் சொல்லிப்போ னுன்று காராமசாமி
சொன்னபடி சோளக்கொல்லையிற் காக்கத் துணிந்தார்.

(௩௪௨)

பரணிருந்து விட்டல னுமங்களைல்லாம் புகழ்ந்து
புஜித்திருக்கும்போதுவந்து பசுதிகள் பாற்சோளம்
முரணிலது தின்பகினைக் கண்டி துகாராமர்
முகுந்த நெங்குறிநைந் திருக்கின்றன தனலிவற்றை
இரண முறக்கடிவோ மேற்பாவ மெனக்கடியா
திருந்துதின்று வயிறுவினை பசுதிகளை நோக்கித்
திரன்மிகு புள்ளினமே நீருதகமிளிப் பருகச்
சென்மினென்பார் தினந்தோறுந் திருமலைப் பதிப்பார்

(௩௪௩)

மனையிலுறுஞ்சி ஐயிகணவரைக்காண துரைந்து
மகளைப் பார்த்தெனக்கேர மிக்கதுபசி நானன்னம்
அனைய வருக்கிடாம லுண்ணே னவரைப்போய்த் தேடி
யழைத்து வருகெனக் காசிபாயி பெனுமூத்த
தனைய பலவயின் றோறுந்தேடிப் போய்த்து காராஞ்
சாமியிருந்துழி கண்டி தந்தாய் சாப்பிடற்கு
நிலைவிலை யோவருக வெனக்கொல்லை தனைக்காக்க
நியமித்த முதலாளி யஸ்தமிக்குங் காரும்.

(௩௪௪)

கொல்லைனை விடாதிருக்க வென்றன நெவ்வாறு
கூடும் வரவுதனைக்குப் போய்ச்சொலென்று சொன்னார்
வல்லமைனக் கணுகித்தன்றாய்க் குத்தன்றதை
வகுத்ததுரை செய்யவவன் மனாள் ருண்ண வன்னம்
ஒல்லையி லுய்த்தவ ருண்டபின் பறிந்து கொடுதா
னுண்டன எவ்வாறு தினந்தோறு மிரவாகக்
குல்லையணி பாண்டரங்கன்றனைச் சேவித்தேகிக்
குறித்த பரணிநுப்பாரோர் மாதவவாயாக.

(௩௪௫)

சாவல்வைத்தோன் கொல்லை விளைந்து காணவந்து
கண்டனன் பார்த்தன வெல்லாம் வெறுங்கதிராயிருக்க
ஒவறு கோபங்கொண்டு காப்போனா நோக்க
வுவர்விடல னுமம் வாயுபாபப வுறுபரணமேல்
மேவலைக் கண்டியா னுன்னே விசுவசித்துக் காக்க
வேண்டினதற்குக் கொல்லைவிளைவு கொள்ளை யிட்டுத்
தாவறு மென்குடி முழுகச் செய்தனையே யென்று
தவவைது மங்கவரைத் தானிழுத்துச் சென்றான்.

(௩௫௪)

அந்தவூர்த்தலைவனிடத் துய்த்துமுன்னே நிறுத்தி
யவன்காண வயிற்றிலெற்றிக் கொண்டெனது சொன்னான்
முந்தநின்ற துகாராமர் தமைநோக்கித் தலைவன்
முயன்றது நீயெனனை யெனமுழுமுதல்வனடியார்
இந்தமுதலாளி யென்னைப் பரணின் மீதேறி
யெய்து பகழிகளைக் காக்கவிசைத்தன னவ்வாறே
வந்தபகழிகளைக் காத்துவைகினேன் போகா
வகைபோக்கினே நென்றால் வருத்ததண்டம் பெறுவேன்.

(௩௫௫)

புள்ளினந்தம் வயிறுநிறையப் பொசித்ததன்றிப்
புகன்றபடி சூறைசெய்து போயின தொன்றில்லை
களளமில் மெய்யிதெனக் கேட்டன ரொல்லோருங்
கலகலென நகைத்தன ரத்தலை வனதுகண்டங்
குள்ளவர் முன்பயிரிட் டோன்றனை நோக்கியுண்மை
யுரைத்தியுனக் கானகொல்லை யெவ்வளவு விளையும்
கொள்ளவென மணங்கது நாற்பது விளையுமிதற்குக்
சூறையா தென்றான் பயிர்செய்குடியா னேன்றானே.

(௩௫௬)

பறவைகளுண்ணக் கொடுத்தபடி யானீதானே
பழுதுசெய்தாயுழுது பயிரிட்டவன் சொற்படியே
பெறவளித்தல் செயவேண்டு மெனத்தலைவ னுரப்பிப்
பேசியளிப்பதற் குனக்குப் பெரிது பொருளில்லை
உறவதற் காதர வெழுதிக்கொடுக்க வெனத்துகாரா
முடனெழுதிக்கொடுத்தனர் பின்புறுகி செய்த தலைவன்
அறவழிந்த கொல்லைதனை நாம்போய்பார்ப்போமென்
றங்குள்ளோரொடு கூடியடைந்த தலைப்பார்த்தான்.

(௩௫௭)

பார்க்கவரு முன்கொல்லை யளவில் விளைவாகப்
பாண்டிரங்க னியற்றின னப்படி விளைவுபார்த்துச்
சீர்க்க வியந்தனர் கொல்லைக்காரனுங் கண்டெனக்குச்
சேரவிவை செயிலெழுதுஞ் சீட்டை யளித்திடிலேன்
நோக்கவெனத்தலை வனிந்தத் துகாரா மன்றிருமா
னினைவுளதலி னிவற்கு நெடுமால் செய்யருளால்
தீர்க்கவிளைவாய துனக்குளது கொள்கவென்று
செறிந்து விளைந்ததை யறுத்துச் சேர்க்கவுளாசெய்தான்.

(௩௫௮)

மலிந்துகுவைசெய்தது முந்நூற்று நாற்பானு
மணங்கனவு கண்டு கொல்லைக்காரனுக்கு நாற்பான்
பொலிந்த வளவுள கொடுத்துக் கடன்சீட்டைக் கிழித்துப்
பொருந்து துகாராம் சாமிமுக நோக்கிக் காவல்
நலிந்துசெய்தபடியாலே மனமிரங்கி நாத
னன்றளித்த தென்றுமிருந்தன வெல்லா நல்கப்
பலிந்தவிந்தச் சோளத்தி லொன்றேனு மானைப்
படாதிருக்க வினைந்ததிந்தப்படி வெல்லாங் கொண்டால்.

(௩௩௩)

எவ்விதத்துன்பத்துக் காளாக வியற்றுறுமோ
வென்றனக்கு வேண்டா மென்றனர் தலைவன் கேட்டுச்
செவ்வீதென மகதாஜி பண்டிதர் தம்மகத்திற்
சேர்த்து வைத்தான் மிருந்துள சோளங்களெல்லாங் செவ்வே
அவ்விதங் கண்டானந்தங்கொண்டு துகாராம்
ரரிபஜனை செய்து கொண்டு வருநாளிலொரு நாள்
திவ்விய விடோபாவின் கோயில் பழுதாகித்
திகழ்வது கண்டது திருத்தச்சிந்தை கொண்டுமுயன்று.

(௩௩௪)

மண்குழைத்துக் கோயிலின் மேற்றட வியுடன் மிகவும்
வருந்துதலைத் தெரிந்து விடோபாவுக்கவ்ருத்தம்
எண்குழைக்க மகதாஜி கனவிற்போயினியுன்
னிடத்திருக்குந் தானியமெல்லா மெனது கோயிற்
கண்டுழைத்த வயினெல்லாங் செவ்வை செய்கவென்னக்
கண்விழித்தவ்வுரார் கக்கனவதனைச்சொல்லி
விண்குழைத்த சங்கொலியான் கோயிலுக்கெல்லோரு
மேவிவந்து துகாராமர்வேலை செய்யக்கண்டார்.

(௩௩௫)

கனவு நிகழ்ந்ததற்கிது வேகண் கூடென்றறிந்து
கற்சாந்து முதலவெல்லாங்கொண்டு பழுதகற்ற
முனர் நடுவாய் வைத்துள தானியங்களெல்லாங் செலவாய்
முற்றின பின்புனித நலமுடிப்பதில்லாதிருக்க
அனகதுகாராம் சாமி வருந்துதலைத் தெரிந்தா
னகளங்கன் மகதாஜி கனவிடைப்போய் முன்னர்ப்
புனமுடையோன் காத்ததனுக்கரை மணங்குச்சோளம்
புகன்றபடிதராது கொண்டு போயினன் மற்றவன்பால்.

(௩௩௬)

அரைமணங்குங் கொண்டென் கோயிற் புனிதமாக
வமைக்கவெனவது தெரிந்தங்கனைவருக்கும் புகன்று
வரையளவு தரவாங்கி யூரிலுளோர்க்கெல்லாம்
வரிவைத்துப் பொருடி ரட்டி மாதவன் கோயிலுக்குப்
புரைதவிர்த்துப் புனித நலம்பொருந்துறவே செய்யப்
பொருவிறுகா ராம்சாமி யளவிவின்பம் பொருந்தி
நிரைமுன மேய்த்தவன் கோயிற் சபாமண்டபத்தி
னின்றரி கீர்த்தனம்பாடி நிகழ் நடனமாடி.

(௩௩௭)

காமதேவோடு ஞானதேவாதி நல்லோர்

நவீனறசாயித்தியம் ராமாயணம் பாரதமென்

ஞாமதாகிய முத்திக்கடைவான கிரந்த

மனைத்துஞ் சேகரித்துக் கொண்டந்தப் பாண்டார

வாமவரை தனிலேறி யிருந்துகொண்டு நாளு

மனைஞ்செய் துவந்தனர் மற்றவர் மனைவி தினந்தோ

றேமவரைக்கணுகி ரொட்டிசுரைக்குவை நீர்தந்

தினிதருத்திப் பின்பகத்துக்கெய்தி யுண்பதியல்பே.

(ராகச)

வேறு

ஆயவர் வருந்தி முன் விசுவம்பரர் கடவுளாகத்

தேய்வறு குலத்தை நாசஞ்செய் கருங்குறளன்றன்னை

ஏய்வுற விவ்வுற வைத்தாரி வனிலென் கணவருக்கு

மாய்வறு பித்தங்கொண்டு மயங்குதலாகி நாளும்.

(ராகசு)

இடைவிடாத வன்றன்மை மிசைத்தனர் திரிதலாலென்

னுடைமை கண்முழுதுந் தோற்றேனுணவு மிலலாமனூனும்

நடையுற மக்கடாமு நலிவுறும்படி நன்றாக

அடையுமென் குடும்பமெல்லா மயர்வுறலாயிற்றந்தோ

(ராகசு)

இப்படிக்கியற்றி நின்ற விவ்னையுந்தெய்வ மென்றியாம்

எப்படிக்கருது கின்ற திளிக்கணனூனும் பாபபாகா

தொப்பறப் பகலெல்லாங்காடுடிலைந்திடை யிரட்டில்

மைப்படிக்க கியல்வோன் கோயில்வந்து வைகறையாமட்டும்.

(ராகசு)

கூத்தியல் கின்ற கொண்கர் குலமவந்து புசிப்பதின்றி

ஏத்தினர் வரையிலேறி யிருத்தலாற்றினந் தோறேக

வாய்த்தது கால்கனெந்து வருந்தினேனி னியெய்வாறு

மாத்திரள் வரையிலேற மாட்டுவேனென வருந்தி.

(ராகசு)

அப்பமு நீருங்கொண்டங்கணு குழிவெயிலில் வாடி

வெப்ப முற்றடிக்கெடுத்து விரைவுறச் செல்லும்போதோர்

சர்ப்பவள்ளையிறு போலத்தைக்கவோர் கூர்முட்காலில்

வைப்பதில் வருந்தி வீழ்க்குடுவை நீர் கவிழந்து வாராநச.

(ராகசு)

மயங்கி மெய்மறந்து சுற்றுகேரம் வாய்ந்ததன் பின்றேறி

உயங்கி காலே நோக்கவுகிற நீர் பெருகலாகத்

தியங்கியம் முன்னை யீர்க்கச்செறிந்து வாராஸையாலார்

தயங்கிய கரியகுள்ளன் சமைத்த தென்றுளத்திலோர்ந்து.

(ராகசு)

முன்பந்தக் கரியகுள்ளன்றனக்கியான் முடித்த தென்றோ

வன்பு கொண்டுவ்வாறெல்லாம் வகுக்கின்றனெனக்கென் செய்கென்

என்பனவுரைத்துச் சாலவினை வழியிரங்கிக்கண்ணன்

தன்படிவத் தோடங்குச் சார்ந்தனன் சாரக்கண்மி.

(ராகசு)

இவனின்கேன் வருகின்றான் மற்றிவன்முக நோக்கலாகா

தவனியிலென்று வாராவத்திசை முகந்திரும்ப

நவ்விதக்கன் வனந்தத்திசை முனு நண்ணக்கண்டு

புவுனியில் வேரோர் திக்கை நோக்கவு மங்கும் போந்தான்.

(ராகசு)

எங்கும் வந்துகின்றனென்றினை விழியருக்கூட
அங்குளந்தனிலும் தோன்ற வறிந்து நான் வேண்டேனாகப்
பொங்குது வயிரங்கொண்டு போந்தென்னை வருத்துகின்றான்
கங்குலினிறத்தானென்று கருதி நிந்திக்கலாக.

(௩௩௩)

அம்மனென்று கூயங்கருகில் வந்தருளின்வள்ளல்
செம்மலிவ்வனவில் கோபஞ்செய்வதெனென் மேலென்று
விம்மவட்கினிமை கூறி வெறுத்திடேலென்றுட்காந்து
கம்மலரன்ன வன்னுள் காலத்தன்றுடை மீதேற்றி.

(௩௩௪)

அணுவள வேனுந்தன்ப மின்றியம்முள்ளை வாங்கி
நணுகருட் கண்ணோக்க நங்கைதன்றுன்ப நீங்கி
எணுநுறை பவனை நன்ற யெதிருற நோக்கி நினை
நணுகறி வகத்துக்கொண்ட நோன்பினென் கணவரின்னும்.

(௩௩௫)

உண்டியில்லாமலுற்ற ருங்கியான் செல்கின்றேனென்
நெண்டி ருமாலுக் கோதியே கப்பினெம்பிரானும்
அண்டனன் செல்ல வோங்கலமர் துகாராமசாயி
கண்டிருவரையு நீருங்கனலுஞ் சேர்ந்துதல் போலும்

(௩௩௬)

நண்ணருமமுது நஞ்சு நணுகி நண்ணுவதுபோலும்
கண்ணனும் ஜிஜாயிகானுங் கலந்துகின்ற தென்றங்
கெண்ணதி சயித்திருக்க விருவரு மருகுசார
வண்ண நன்முகிலின் பாதம் வணங்கினர் நிற்கவள்ளல்.

(௩௩௭)

தழுவினன் மகிழ்ந்து பேசத்தகு துகாராமசாயி
வழுவலின் மனையை நோக்கி மருவுவிட்டலனுக் கன்னம்
பழுதறப் படைத்தி யென்னப் பரிந்தப்பொன்றை யெங்ஙன்
குழுவிருவருக்கு முண்ணக் கொடுப்ப தென்றிலச்சை கொண்டு.

(௩௩௮)

கணவருண் கின்றதினமன் கலக்கவிக்கரிய குள்ளன்
அணவினன் வயிறுசால நிரம்பினனாக வந்தோ
நினர்விரி துளவினுனுக் கென்பசி யொருவனானும்
உணவயிற்றுக்குப் போதாதோர்ப்ப மெனவுள் ளெண்ணி.

(௩௩௯)

அச்சுதன் முன்னர்வைக்கவ மலனுண்டவள் கலத்தில்
மெய்ச்சு நல்லன்னவர்க் கமிக நிறைத்தாடைமூடி
வைச்சனன் துகாராம் சாயிவாய்ந்துண்சி ஜாயியென்பான்
இச்சையிற் கலத்தினுடையே தெனத்திறந்து பார்த்தான்.

(௩௪௦)

பலவகைச் சுவைசெய்நன் பாதத்திரத்திருத்தல் கண்டென்
குலதெய்வங் கொழுநற்காக வமைத்த தென்னுளத்திற்கொண்டு
நலதிழை கண்டேராவோ பவானியோ நன்மைசெய்ய
வலபயிரவனோ வந்தவகை செய்த தெனவணங்க.

(௩௪௧)

நீவணங்குகின்ற தெய்வமேதது நாணை நின்முன்
ஆவன கலத்திலாக வமைத்தன நென்ன வையன்
மேவல் செய்யாளா யன்னமேவிரு வருக்கு நல்க
ஒவறவுண்டார் நன்னீ ருணச்சுத்தமு னுற்றவேட்டார்.

(௩௪௨)

மலையினீ றொங்குமில்லாவகை தெரிந்து துவும் வள்ளல்
உலைவி னீயிங் கேகையாற் றேண்டி னீரூறு மென்றான்
அலைவி லாதையன் காட்டுமவ்விடத் தகழ்ந்தான் கையால்
தொலைவி னீரூறக்கண்டு வியந்தன டோகைபோல்வான். (ராஅ௩)

வெறுங் கலத்தன்ன மேவப்புரிந்த வனிவனே மெய்யாம்
உறுங்கருங் குறனன் மாயமந்திரமு ஞற்றவல்லன்
பெறுங் கணவரையும் பிச்சேற்றி னன்றன் கைவசமும் பெய்தான்
இறுங் கவனவையுங் கொண்டா னென்னிவன் செய்கை யென்று. (ராஅ௪)

சுரந்தரீர் கொடுவந்துண்ணக் கால்கைகள்சுத்தி செய்யத்
தரந்தர நல்கிப்பின்பு தானுநல்லன்ன முண்டான்
நிரந்தரத் தனைப்பறிக்கு நிமலரை நோக்கி நீண்டு
பரந்த வெற்புறிற் சிஜாயி படர்மிகும் வந்துமீள். (ராஅ௫)

இன்று தொட்டினி யிவ்வெற் பிலிருந்திடே லெனமால் சொல்லத்
துன்றுபொற்பதம் வணங்குந் துகாராமர் தமைத்தழிஇ மால்
சென்றுது கோயில்சேர்ந்தான் சிஜாயி யோடினிது தம்மூர்
ஒன்றுறலாகி மால்பே ரொழிகில ருரைத்திருந்தார். (ராஅ௬)

வேறு.

சாதுக்கள் சேவைசெய்து சகலதீர்த்தங்களுஞ் சாதுக்கள் பாதப்
போதுற்ற தீர்த்தமெனப் புனைந்தாடிச் சாதுக்கள் புகழ்தலாகி
மீதுற்ற தீர்த்தனங்கள் கேட்கவருவோ ரங்குலிடு செருப்பை
மூதுற்றோர் போம்போது முன்னெடுத்து வைத்தடியின் முடிவணங்கி. (ராஅ௭)

உத்தம மிக்குறு குணங்களுடையராய்த்தயை சாந்தியுளத்தின் மேவும்
வித்தகராய் வருநாளி லொருநாள் வாழ்மனையின் வெளித்திண்ணை மேவி
நத்தமருஞ் செங்கரத்தா னுமநவின்றிருக் கமனை நண்ணும்பாரி
சுத்தமுறத்துகி லுரிந்தோர் சுவரில் வைத்து நீராடத் துகாராம் சாமி. (ராஅ௮)

பக்கவிலோ றோழைப்பார்ப் பனிவந்தெற் குடுத்தவொரு படாமு மின்றி
மிக்கது யருறுகின்றேன் மானங் காப்பாற்ற மடிவேண்டுந் தந்தாற்
றக்க பலனுமக் குண்டு தருகென் னச்சுவரில் வைத்ததானை தண்ணைக்
கைக்கவர்தி யென்றவட்குக் கண்காட்டப் பார்ப்பனியுங் கைக்கொண்டாளாய்.

உம்புண்ணியத்தினுக் கோரள வில்லையருக்குமணிவர னுமக்கு
நம்புந் தண்ணளி புரிவானனி யென்னக் கூவாமனங் காய்போதி
வெம்புந் துன்பற வென்று குறிப்பித்து வினாந்தேக விடுத்து வேணி
பம்புந் தண்புனலாடிக் கரையிலிருந்தரி நாமம் பஜித்திருந்தார். (ராக௯)

ஈங்கவர் தமனைவி யுடனீராடி யுடுத்த மடியிடத்தைப் பார்க்க
ஆங்கவணில்லா ததுகண்டறத் திகைத்தென் கருமத்தை யார்க்குச் சொல்வேன்
தாங்கவறு மோராடை தனையு மெவரோ கொண்டா சார்த்தார் வீட்டின்
பாங்கர் பணிபுரியும்பு பாயியுஞ் சாணங்கொண்டு படர்வான் போனான் (ராக௧௦)

பெரியமகனான மகாதேவன் பின்னவான விடோபாவோடு
தெரியநதிநீராடச் சென்றான் காசிபாயி பரேதி கங்காமூ
வரியது கின்றனர் வாசற்புறத்திருக்க வெவர்கொண்டு மறைந்தாரோ வென்
றியது என்பத் துடனினாச்சலிடம் போதிற்றது லாவயல் வீடுள்ளான். (ராக௧௧)

அவ்விரைச்சல் கேட்டுச் சிஜாய்கேட்கும் படியந்தணி யொருத்தி
செவ்விதற்றா னுடுத்திட வஸ்திரமில்லை யென்றரைக்கச் செவியிற்கேட்டேன்
எவ்விதமாய்ப் போயிற்கோ வென்றான் மற்றதுகேட்டுச் சிஜாயிபித்து
வவ்வியவென் னாயகரே யார்க்கேனுங் கொடுத்திருப்பார் மற்றிலென்று. (ரகக)

வருந்துறு போதிடைச் சம்பந்தி கடங்கண்மனை நடக்கு மணத்தைச் சொல்லப்
பொருந்தினர் ஐஜாயி ஐஜாயி யெனக் கூய்க்கொண்டு புருந்தன ரவ்வார்த்தை
திருந்துறக் கேட்டுத் தனது மானரக்ஷணைக் காக்கச்சிந்தை செய்தாள்
அருந்துயருஞ் சினமுமிருததுத் தத்தளிக்க வருக்குமணி யாய்ந்து. (ரகச)

தனக்குரிய தானபழந் தானைதனை யெடுத்த வடன்றலை மேலிட்டாள்
மணத்தூரகொள் ஐஜாயிகண்டு வியந்திதுதா மாளிடர் வஸ்திர மன்றத்தக்
கணத்தகரு நிறக்குறும்பன் செய்கையென்று நிச்சயித்துக் காத்தான்மானம்
இனத்தவர்மு னென்று மகிழ்ந்தந் வஸ்திரத்தை யுடுத்திடையிற் புகளாளுகரு

அந்தவஸ்திரத்தி னொளி வீடெல்லாங் காந்திசெய வடைந்தோர்கண்டு
முந்தவியந்தனர் மணத்தை மொழிந்து போயினர்பின்பு துகாராம்சாமி
நந்தமனைக் கேகின்மிகக் கோப்பிப்பாள் ஐஜாயியென நண்ணுறாமல்
கந்தமலர்க் கான்புருத்தார் கண்ணைடி கருகியிராக் கழிகைநான்கும். (ரகசு)

சென்றபின்பு கோயில்வந்து விடோபாவைச் சேவித்துச் செங்கைகூப்பி
நின்றவென் கற்கைக் கொண்டோள மெனமானம் நிகழ்த்தலாறார்
ஒன்றுமவர் குரற்கேட்டு மகள்கயிலபபங் கீரையுதவி யுய்த்தாள்
அன்றவர் துய்த்தரிநாமம் பழம்படியே பஜித்தருந்தா ரானபோது. (ரகசு)

துயின் மேவுக்கண்க சக்கிக்கொடு பாடப்பின்னு மிக்ககூக்கமேவப்
பயிலிதென்ன சங்கடமென் றுன்னினர்தங் குடியிதனிற் பாசமவீக்கி
வெயின்மணித்தூண்மிசைப் பிணித்து விடிவளவுந் தூங்காமல் விமலநாமம்
சுயிலுதலோர் நான்கிரவிற் றுயில்சோம்பு கூடாமற்குறைத்து நாளும். (ரகசு)

யாத்தினாசெல் வோருக்குக் கால்பிடிப்பாரரிநாம மியம்புவோர்க்கு
வேர்த்திடிற்றை விசிறிகொண்டு வீசுவரங் கவாசொல்லும் வேலைசெய்வார்
சீர்த்தவெயிற் காலத்தில் வழிநடப்போர்க்குத் தாகந்தீர்ப்பாரந்த
ஊர்த்திறத்தி லெவதோது சொல்லினுமப்படி மகிழவுஞ்று கிற்பார் (ரகசு)

இன்னபடி வருநாளி லொருகிழவேதியன் மடியூன்றிக் கொண்டோர்நான்
மன்னுசிரமத்துடனே வீதிவழிவரக்கண்டு மனம்பொறாய்த்
துன்னுமவனிடைச் சென்று தூயவரே நீர்நடக்கத் துயர் கூர்கின்றீர்
என்னதொரு முதுகிலேறிக் கொள்ளுநீர் மேவுமிடங் கொண்டுப்பேன். (உா)

என்றலுமங் வேதியனான் விளக்கு நெய்வாங்கப் போகின்றே நென்றோத
நன்றுமதிற் கேகுமெனப் பணத்தையும் பாத்திரத்தினையு நலக்க் கொண்டு
துன்றுகடைக்கு வந்ததனைக் கொண்டு மறையோன் வீடுதுன்னித் தந்தார்
சென்றிலநாட்டுப்பினக் கிழவேதிய னுரார் தெரியச்சொல்வான். (உாக)

எட்டுநாளைக்கு வருநான்வாங்கும் விளக்கு நெய்யிந்தத் துகாராம்
கிட்டிவாங்கித் தந்தநெய் பலநாட்காய் திதுகிளர்வியப்பு
மட்டிலென வதுதெரிவான் மற்றொருவனும் மவரால் வாங்கித் தேர்ந்து
முட்டில் வியப்பினனாக யாரும்வரால் வாங்கமுயல் வதாகி (உாசு)

பாத்திரமுமீ பணமுந்தந்தனராகத் துகாராமர் பரிவிற்கொண்டு
போய்த்தருக வெனவணிகன் முன்பரப்பிப்பாத்திரத்தைப் பொருளுநகச்
சீர்த்தவணிகன் நெரிந்தெப்பாத்திரத்தி லெவ்வளவு செறிப்பதென்னத்
தீர்த்தரந்தவகைதெரியாதுனக்குத்தோற்றின்படி யேசெறித்தியெனார். (உாந)

வணிகனைகத்தவர் கொடுத்தபொருளுக்குத் தக்கபடி வழுவுறாமல்
அணியின் வைத்தபாத்திரங்க ளினைத்தினு நெய்சோற்றினவாறாகப் பெய்தான்
மணிரிறத்தான் ருசரந்தப்பாத்திரங் கடமிலுள நெய்வழிவுறாமல்
திணிசுருக்கிட்டொருகோலிற்செறித்துத்தோளிடைத்தாங்கிச்செல்லலானார். ( )

அவரவர் தாந்தரு பொருளுக்கமைவாக வவர்பாத்திரத்தி நெய்தான்
சவர்கில னென்றவ ரவரு மொப்பும் வகை கலனுநெய் கண்ணன் செய்தான்
இவரு மவரிடைச் செல்ல வவரவருந் தங்கலந் தேர்ந்தினிது கொண்டார்
உவர் பரமன் கோயிலுக்கு வந்தரி நாமம் புன்றற் குறைவதானார். (உாந)

இத்திரத்தாரா னெல்லாந் தன்பதி பாற்றினந் தினபூழியங் கொள்கின்ற
அத்திரம் ஜிஜாயிதெரிந்தென்பயித்தியகாரபதி யானேவேலை
ரித்தலுங் கொள்கின்றதன்றியோ ரொருத்தின் சமைதாங்க நிரப்புகின்றார்
தத்தமக்கேற்றபடி யெனவினாந்து வைதறினக் கேட்டுத்தையலார்கன். (உாந)

உனதுபதியாரிடத்து மூழியஞ்செய்வதற் கொப்புமுதலென்றோ
மனதொரு மித்தவரி டத்தூழியங் கொள்ளின்றாரதற்கு வையலாமோ
எனலுமதினைக் கேட்டுச் சிஜாயிரீர் சொல்லுவது மியல்பேயென்று
தனதுமனம் பொறுத்திருந்தான் பின்பொருநாட்ஜிஜாயி துகாராமசாமி. (உாந)

முகநோக்கி யுமதுபிதாத் தனத்தின்று புண்யதிதி முடிப்பதற்குத்
தகவான தொன்றுமில்லை யென் செய்வதென் றரைக்குமது தன்னைக் கேட்டு
மிகயான் போய் வனத்தடகு பறித்து வந்து தருகின்றேன் வேகவைத்துத்
தொகலான பிதுர்க்களுக்குத் திருத்திசெய்கென்றரிநாமந்துதித்துச்செனார். ( )

அவ்வயினோர் கொல்லெதனிற் பயிரிட்டு வினைந்த கோதுமை யறுத்துச்
செவ்வை செய்வோன் துகாராமர் வரச்கண்டு நீயுங்கொய்சேர்ந்தெனோர்த
ஒவ்வினராய்க் கூலியாளுடன் சேர்ந்துவிட் டலையுளங் கொண்டுற்ற
கெளவை மறந்தறுத்துக் கொண்டிருக்க வவர்தங்கணவி காணுளாவி. (உாந)

சேறிவைது கொண்டிருக்கப் பாண்டுரங்கன் துகாராம ராகிச்சென்று
மாறிறிதிக் கானவெல்லா மூட்டைசெய்து தலைமீது வைத்தும்கொண்டு
தேறும்வகை மனைபுகுந்து ஜிஜாயிடைத் தந்துநீ சீக்கிரத்திற்
சோறுகறி சமைத்தியெனச் சொல்லியுடன் டடைநோக்கித் துன்னினானால். ( )

தருமூட்டை தனையவிழ்த்து நோக்கவதில் வேண்டுவன சமைதல்கண்டு
கருதுனத்திற் களிதூங்க நானஞ்செய் துடனடற்குக் கடுகலானான்
மருவுகடைக்குப்போனோன் பாத்திரமும் வஸ்திரமும் வகைந்துகொண்டு
தெருவுதொறுஞ் சென்றறவோர்க் கின்றுதிவிருகவெனச் செப்பக்கேட்டோர்.

யாவருமங் கதிரியித்துத் துகாராம னின்றதுதான கக்குமபம்
மேவலு லாயினானெனக் களித்தாராய் மேவ வினாந்துவத்தோர்க்
காவலுட னுபசரித்தாசனங்கொடுத்துப் பூசுத்தங் கமரச்செய்து
தாழ்வு புரோகிதரும் வரவிருத்திப் பவித்திரமுந் தரித்துக்கொண்டு. (உகஉ)

வேதவிதி வழுவாமற் நிதிமுடித்தா யினபின்பு மெவமுற்றோர்க்
காதரவோ டிலையிலறு சுவையன்னம் படைத்துச் சம்பந்தித்தம்
மேதகவிட் டெல்லோருந் திருத்தியுடன் சாப்பிடமா விரும்பிச்செய்து
பாதமத்தஞ் சுத்திசெய்யப் பாணிதந்தா யினபின்பு பதியிருத்தி. (௨௧௬)

சந்தனம் புஷ்பந் தாம்பூலந்தந்தான் ஜிஜாயிமுகந் தன்னேனோக்கி [டான்
வந்தவர் - னினிக் குடும்பச்சுமையுன்கென் றெவையுமுன்றன் மனாளுன்கொண்
முந்தவொ ரு ராதுகேட்டுச் சிஜாயியுந்தன் மனத்துவகை முதிர்வதாகி
இந்தவனை மயிர்க்கையிலையெனக் கென்றுசொல்ல வெழிலிவண்ணன் (௨௧௭)

மற்றுமாந் யாசகர்க்குச் சோறிட்டுச் சமையல்கெய்ய வாங்கிவந்த
பற்றுமாந் யிரங்கனெல்லாஞ் சுத்திசெய்தங் டவரவர்பாற் படுத்திவந்து
துற்றவன் போனகமென்று சொன்னபடியேசேர்த்துத் தோன்றானாளுன்
நற்றுறு கோதுமையறுத்தோர்க்குக் கூலிநா லரிதை நல்கப்பெற்றார். (௨௧௮)

பெற்றதுட னுடம்பெல்லாந் தூளிமொய்க்க மனைக்குவந்து பெறுகென்றீந்து
மற்றிதுகொண் டறுப்திர்ச்சுத் திருத்திசெய்கென் றிலலாட்டு வகுக்கக்கேட்டு
முற்றினிருந் தாதை திதியிங் றிருந்தன்னமு மிட்டிர் முந்தினோர்க்குச்
சொற்றவிது பயித்தியமோ தூளிமெய்க்கச் சமைசுமந்திர் சொல்லுமென்றான்.

வினவுதுகா ராமசாமி தினைத்துவிழி நீர்பெருக விட்டலாரீர்
அனகபத்த பாலனை ருணநிதேந் வந்தென் னகத்துண்மேவி
எனதுபிதாத் திதிமுடித் தீடேற்றிட யான்செய்த தவமேதோவென்று
மனதினகி யுடனிருந்திங் குண்ணாமற் போனதற்கு வருந்தலானார். (௨௧௯)

நீவந்தென்னுட னுண்டாலன்றி யுண்ணெனென் றிருக்கரிமலன் றேர்ந்து
மேவுந்தன்னுருந் கொண்டு திரிடகுண்டலங் டருடன் விளங்கக்கண்டு
கோவிர்தா வெனவணங்கிச் சுவாமியுந்தந் நடுவிரக்கச் சிஜாயிகூடத்
தேவுந்தம்முட னுண்ணவுண்டு மகிழ்கொண்டு மனந்திருத்தி யானார். (௨௨௦)

திருந்துதன தடியவரைத்தழுவி விடோபாத்தனது கோயில்சேர்த்தான்
பொருந்து துகாராம் சாமிஹரி நாமமிடைவிடார் புகல்வாராகி
இருந்துவரு நாளொருநா ளிரவில் விடோபா உவர்ப்பு நெதிர்த்துநோக்கி
அருந்துதிசெய் நாமதேவாய் நமுன்னவ தரித்தவக் காலத்தில். (௨௨௧)

சதகோடி கிரத்தஞ் செய்கிறே னென்றென் மேனீ நிச்சயித்துச் செய்போ
துதலியாய் விரைந்தெழுத வொருவருமின்றென்று நான்வரைந் தேனன்றோ
அதனிலஞ்சு கோடியே யைம்பத்தோ ரிலக்கமுன குறையதாக
இதமுடனே யின்றுதொட்டுக் கவிசெய்கென் றருளான்றென் றிறைஞ்சிநிற்க.)

கருணையார் கலிகடாஷித் தாலிங்கனஞ் செய்து கரக்கச்சால
அருள்பெறுதுகா ராமசாமி வேதவியாசரந் நாட்சொன்ன
பெருமைபெறு பாகவதத்திற் றசமஸ் கந்தத்திற் பிண்ணகேள்வன்
மருவியபா லக்ரீடை களைப்பிரா கிருதத்தில் வணைவதாக. (௨௨௨)

கவிகள்கெய்து மிடைவிடாதரி நாமம்புகன்று மரிதினங் கலந்தால்
சலியசுடர் மறைந்தவுடன் ஜாம நான்கிலு மரிதீர்த்தனங்க்கெய்தும்
புவியிலவர் புகழ்விளங்கச் சிஞ்சுவடி மம்பாஜி பாவா வென்போன்
குவிவறுசீர் தேகுவுக்குக் கோசாயிப் பிராமணனாய்க் குறுகியாங்கே, (௨௨௩)

மடங்கட்டித் தனது குடும்பத்தொடு மாணுக்கொடு மன்னுகின்றேன்
திடம்பெற்ற துகாராமர் புகழ்க்குமனம் பொருதவனாய்ச் சீறியின்னோன்
இடம்பெற்ற நாமபார்க்கப் பாடங்கள் படித்தவன் குத்தினேஜாதிக்
குடம்பட்டி வேதியரு மேவல்செய்தா சிருதர்களா யுழல்கின்றார்கள். (உஉ௬)

மறையவனாய் மகிமைபெற்ற வெண்ணையொரு வருந்திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை
இறையவனாய்மெய்ச்சுமிதற்கிவன்பாற்பெருமையென்னவிவையோர்காற்
குறைவுபெற வவமதித்து நம்புகழை மிகுகிசெய்து கொள்ளவேண்டும்
தறையிலெனத் துகாராம சாமிகீர்த்தனநாளுஞ் சாற்றுஞ் சார்பில். (உஉ௭)

தினமும்வந் ஁ன்னவனா யவமானஞ்செய்யச் சமயந் தேர்வோ னோர்நான்
அனகவகரி தினத்திரவி லரிபஜனை செய்துறு சாதுக்களோடு
கனகவிமா னத்தைவலம் வரும்போது முட்களவர் காலிற்றைக்க
மனதொரு மித்துன்றி வைத்தான் துகாராமசாமி யந்தமார்க்கமேவி. (உஉ௮)

வரும்போது பதத்திலொரு முட்டைக்க வந்தமுன்னை வாங்கிவிசி
ஒருங்காக வினிவருஞ்சா துக்களடி முட்டைக்கு மென்ன வுன்னிப்
பொருங்குடர்மு னினத்துமங்குச் சோதித்தொன் றில்லாமற் போக்கக்கண்டு
மருங்கோர்சா ரிருந்தவிகன் மம்பாஜி முனிந்தொருமுட்ட டடியைவாங்கி. (உஉ௯)

வந்தோடி யடிக்கவந்தத்தடி முறியமற்று மொருதடிகைவாங்கி
நொந்தாக மெலியவடித்தானதுவு முறியமற்று நோக்கி நேர்ந்த [ன்
கொந்தார்முட்டடி முழுதுங்கொண்டடி த்துக்கைசலித்து மடம்போய்ச்சேர்ந்தா
ந்தாத வன்பாடிக்க கயராதுந் தைத்தமுட்கு நலிவுறும். (உஉ௯)

அடித்தவனை முனியாதுஞ் சற்றேனுந் துயராதும் ஹரிதன்னுமம்
படித்துவலம் வந்துவிட்டலனைக்கண்டு தொழுதவனைப் பார்த்தியாவும்
நொடித்தெனையே னிவ்விதஞ்செய் தனையென்று மூன்றபங்க் துவலத் தீர்த்தன்
வடித்தகண்ணீ ரினனாளு னிதுதெரிந்து ஜிஜாயியங்கு வந்துகண்டு (உஉ௮)

அன்பருடமீ பினிற்றைத்த முன்னெல்லா நோவாம லாய்ந்துவாங்கி
முன்புதெரித் தோளோடு நிற்கவிடோ பாவருட்கண் முழ்கலாலே
வன்புபத்தி ரவந்தீர்ந்து துகாராம சாமிமன மகிழ்ந்துநின்று
பின்பரிசீர்த் தனஞ்செய்யப் பாகவத லல்லோரும் பெரிதுகூடி. (உஉ௯)

நிறைவுறலுந் துகாராம சாமியந்த மம்பாஜி நேரா தோர்ந்து
முறையி னின்றேன் மம்பாஜி வரவில்லை யழைமினென முதுவோர்க்கோத
அறையமுன றொருவன்போய்க் கண்டுடம்பு சுகமிலையென் றதனைக்கேட்டுப்
பொறை மனத்தன்பருக் கோதவுடனவன் வாழ்மடம்போந்து புருந்துகண்டு. (1)

அடித்தகர நொந்தனவோ வதனாலே யுடம்பெல்லா மயர்வாயிற்றோ
முடித்ததவத் தினர்க்கென்று முன்னியவ னடிபணிந்து முகத்தைநோக்கிப்
பிடிப்பெ னாளுநீர வென்றங்கவ னுடம்பெல்லாம் பிடித்துப் பெரியோளோர்
தாடிப்பிலிராய்க் கோயிலுக்கு வருகென்று துகாராம சாமிசொன்னார். (உ௩௦)

அடியேன்மே லிவ்வளவு கோபங்கொள்வது தகவோ வடைகவென்றும்
நெடிதான சிரமமுறவபரஜியாக யானேர்ந்தேனென்றும்
கொடிதேது மிலதாகக் கூறுவன மம்பாஜி கேட்டுக்குன்றி
ஒடிவாகா நாணுடனே வருககீர்த் தனைக்கென்றங் கவரோடுற்றான். (உ௩௧)

வந்தபின்பு துகாராமசாமி சொல்லுங்கீர்த்தனத்தில் வருவுண்டாவ
தெந்தவிடத்தென்று கெட்டவெண்ணத்தோடங் கிருந்தா னிணையிலன்பர்
தந்தகைத் தாளம்வீண மிருதங்க மினிதொலிக்கச் சாதுவானோர்
முந்தவைக்கட் பரவசராய்ப் பாடிக்கொண் டிருந்தனரன்முடிவுகாண். (௨௩௯)

மனையில்வந்து ஜிஜாயி துயிலுறு போதிவிரண்டுகள்வர் வந்து முன்னே
அணையவப்பா ஜிஞானவேஜி ஜாயிக்கு வாங்கியன்பி ளளித்தகாரான்
றணையவிழ்த்துக் கொடுமேற்கு முகமனா நாழிகைவழிதாஞ் சாரக்கண்ணன்
நினைவுபர வசமாகித் துகாராமர் கீர்த்தனங்க ணிகழ்த்துகின்றார். (௨௩௯)

இங்கில்லிற் றாங்குகின்ற ளிவன்றேவி நாஞ் சம்மா விருந்தோமாகில்
கங்குல்கழிந்தாற் றுகாராமனை வீணைவருத்திக் கடிவாளென்று
மங்குலிடைத் தண்டொருகைக் கொண்டவர்போ மார்க்கத்திற்கோரரூபம்.
பொங்குற நேர்ந்தடிக்க வருவான் போலாகக் கண்டு போருங் கள்வர். (௨௩௯)

அஞ்சிவழி யிடையேதோ பூதம் வருகிறது நம்மையடிக்கவோவென்
றெஞ்சிலந்த வழிவிலகிக் குறுக்கிலொரு வழிநோக்கி யேகவங்கும்
விஞ்சிவரக் கண்டுபிசு பயங்கொண்டெவ் வழிமேவு வேமென்றெண்ணி
நெஞ்சி லெண்டிக் கையுநோக்க வங்கங்கு முன்பெனவே நேர்ந்துநிற்க. (௨௩௯)

பூதமோவிது பிரமரக்ஷசோபசா சோநேர் புகுவதென்று
நோதலா யுயிர்வாங்க வருகிறதென்றவ ருளத்தினோக்கியீதுக்
கேதுபாயஞ்செய்து மெனுமிந்தத் துகாராம னரிதன்னமம்
ஒதுவா னாதலின் மற்றவன் மாட்டை நாங்கொள லாலுளம் பொரானும். (௨௩௯)

விட்டலனோர் பூதத்தை விடுத்தனனீ துண்மையென்று மிகவுமஞ்சிக்
கட்டவிழ்த்துக் கொடுவந்த மாட்டையங்கே யுய்க்கோமேற்கவரு மாவி
துட்டநெடுங் கூளியென வதுதொடர மீண்டுசென்று மனையிற்றுன்னிக்
கொட்டமிட்டுப் புறம்போந்து தம்மூர் நோக்கிப் போகக் குறுகும்போது. (௨௩௯)

முன்பெனவே வழியிலெதிர் நின்றடிக்க வரக்கண்டு முகந்திரும்பித்
துன்புடனீ தெங்குறிலும் விடாது நம்மைத் தொடர்வதுக்கென்செய்துமென்று
அன்புடன்கோ யிலினின்று விடிவளவுங் கேட்பவர்க ளுனையோருக்கும்
என்பருகப் பாடுமவ ரிடத்துணைத்தா லன்றியிது விடாதென்றெண்ணி. (௨௩௯)

கோயிலுக்குள் வந்து துகாராமரடியினை பணிந்து குறுகிநின்று
வாயிலுக்காதையரேயாஞ் சோரர்து மதுதிரும்பினக்குளினு
போரணைத்த கட்டவிழ்த்துக்கொடுசென்றோமெருமைதனைப்போமார்க்கத்தில்
தியினுக்கு நிகர் பங்கிப்பெரும்பூத மொன்றெதிர்த்து செங்கைத் தண்டால். ( )

எற்றவந்தது கண்டெத்திசையுறினும் விடாதடிக்க வெய்தலாலே
பற்றலுற்ற வெருமைதனைக்கொடு போந்தும்மனையில் விட்டுப்பரிந்து மீண்டு
சுற்றலுற்ற பூதமடியா தென்றெம்மூர் புகுதத்துன்னும் போதும்
கற்றவரே விடாதடிக்க வருகின்றததனாலும் கண்வந்தோதில். (௨௪௧)

பூதமெதிர்த்தாது செய்வீரென்றடைந்தோ மெனச்சோரர் புகன்றுவேண்ட
மாதவருஞ் சபையிலுள்ள மற்றவரு மாச்சரிய மனத்துட் கொண்டார்
மேதகுஞ் சீர்த்து காராமர் விழிமூடி விட்டலனைத் தியானஞ்செய்யப்
போதலுறாத வனிருக்கச் சோரர் சொல்லு வதுமெயென்று புந்நிகொண்டு ( )

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்

பாண்டிரங்காவாபததைப் பற்றறச்செய்தின பந்தா பதுமநாபா
எண்டு நின்றெம்பஜனைதனை வினவாமலெங்க டன்றாயினங்காலத்தில்
வேண்டு பசுபாலனத்தை விரும்பியின்னம் பாலிக்க மேவுற்றாயோ
துண்டு பரித்தேரிரவி வருபோதா கியுமார்த்தி கொளத்தோன்றாயோ. (உசக)

என்று நனியேண்டு பொழுதெதிரந்தனன் கைத்தடியொடு பாண்டிரங்கரூபம்
நன்று விளங்குறக்கண்டு துகாராமர் சோரந்தமை நயந்து நோக்கி
இன்றுமக்க வெருமை வேண்டுறிலினி நீ கொண்டு செல்லு மிடலின்றென்றார்
அன்று நின்ற சோரமெமக்காவி தந்ததே போதுமென வகன்றார். (உசச)

சோரர் வந்து சொல்லியதுந்தடியொடு பாண்டிரங்கன்றோன்றியது மன்பர்
சாரநின்ற சோரருக்குச் சாற்றியது மவர்போன சமைவுந்தேர்ந்தங்
காரவொன்றி னோரெல்லா மசியத்தாஹாசார மாயானந்தம்
நேரநன்று துகாராமசாமிப் பூர் கொண்டாடி நெடுந்தாரா நெஞ்சம். (உசசு)

இன்னவை யெல்லாங்கண்டம பாரிதுணுத்தென்ன வியந்து வெங்கி
நன்னரிந்தத் துகாராமசாமி மிருமகிமை கொண்ட நலத்தாலன்றோ
பன்னகந்தாங்கும் புலியில்லாதேன சோகதினெல்லாம் படைத்தாரென்னு
உன்னலுறுவானாகிச் செருகழிநதானுலகநதோற் கார்த்தி செய்தார். (உசசு)

வேறு

புலரி கண்டபின் பண்பரித் திராயணி போந்து
அலரின் மூழ்கியாராதனை நாதுணங்காற்றி
நலரி கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர் நண்ணச்
சிலரி ராசிகழ் செய்கையைச் சிஜாயிக்குத் தெரித்தார். (உசஎ)

இன்றிராசிகழ் செய்கையிப்படி யகோவென்றோ
நன்றுநன்றென வினவுமுன் வியந்தநத நங்கை
நின்றமாடு முன்பிணிப் பின்றி நிற்பதுங் கண்டு
தன்றுணைப்பதி தன்னிடத்தன்பு மிக்கனளாய் (உசஅ)

அடகுமப்பமும் பாலொரு வள்ளத்து மமைத்துத்
திடமனத்து நல்லன்பரில லம்புகத் தேடிப
படரவந்தவர் தமையுபசரித்து முன்பரப்பி
உடன்வினாந்துணு மென்றனன்பருளுன்னி (உசக)

என்றுமில் லுபசாரமின்றே தெனவியந்து
நின்றபாரியை நோக்கினர் ந்திரிகரணம்
ஒன்றவுண்மகிழ்வொடு தினமொரு வள்ளத்திற்பால்
நன்றளித்தி யேல்விட்டலன் றனக்கு நல்குவன (உரும)

என்னுமுன்றொரு செம்பினிற் பானிறைத்திந்தான்
அன்னதைக்கொடு போய்விட்டலன் றினையருத்திப்
பின்னொய்தியுண் டிருந்தனர் நாடொறும்பேணிப்
பொன்னினாயகன் பருகப்பாலளித்துப் பின்புசிப்பார். (உருக)

இப்படிச் சிலநான் கழிவெய்திடச் சிஜாயி
கைப்புளத்துற மனைக்குப்பாறயிரின்றிக் கையிலோர்
செய்ப்புறச் செறிபால்கொடு தினந்தொறுஞ் சென்று
மைப்படிக்கரு நிறத்தினற் களிப்பதுவழக்கோ. (உருஉ)

என்ன வெண்ணின டந்தை பின்றினந் தொறுமெய்தும்
கன்னியானபா சேரது தன்னைநீ கண்ணன்
நன்னர் நல்கியபால் குடிப்பது மெய்யோ நவிறி
என்னலு மகள் குடித்திறை யெந்தைக்கு மீவான்.

(௨௫௩)

கண்ணனா டொரு மென்றனது தெரிகருத்தால்
நண்ணி நான்றருவேனென நாதற்கு நவின்னு
தண்ணுரு டொரு செம்பு பாறுககிட்டுச்சார
எண்ணினுளத் தெங்கணு நிறைந்துள விறைவன்.

(௨௫௪)

நமமிடத் திறையேனு மன்பி லளிவணலகும்
வெம்மை மிக்குள பாலையும் பருகுதல விதியோ
செம்மை யன்றென மறுக்கிற் றன்பகி தனெச்சினந்து
பொய்மை சொல்லிடுச் செய்வெறுதகின் லுறப புரிவான்.

(௨௫௫)

யாதுசெய்வ தென்று றுமளவெய்தினள் றீஜாயி
வேதுகொண்டுறு பாலையக் கண்ணன் வாய்வெதும்பும்
கோதுதேர் கிலளாய்த் குடிப்பித்தனன் ருடித்தித்
தாதுசோதுள வோனிதழ் டொப்புளந் தயங்கி.

(௨௫௬)

அனல்பொழுந் றிலையசைத்த விந்ணைமு மனுங்கித்
தனிலொதுவருநச சாரந்தது கோணலோர சாரபு
வாரிண பால ருடிசாது ணை வல்லாய் வயங்கும்
இனது கின்னுயிரும முனதேயென விநந்தான்.

(௨௫௭)

பாண்மிகங்கன்றன்மு கன்றனைப பாந்தனளிதழில்
நண்டு கொப்புளங் கண்டிதுவும் மதிசயமென
ரூண்டு நின்று போந்தனன் மீனன் னபா தமமசுசில்
வேணடு விட்டலன வர்மனதெய்தினன் விநந்தான்

(௨௫௮)

நீயின்றான் மனையாள் நொடுபால்வா சேந்தாய்
காயும் பாலொடு வந்தேனைக்குடி ப பிதகின் கதி
வாயுங்கொப்புள மாயினது வியன் மறந்து
நேயமென்னிடை வைத்தனையாதுவானையான்.

(௨௫௯)

மயக்கினேனென நாடொறு மென்னிடை வயிர்த்து
நயக்கிலாப் படைமாயெனை வைவது நானும்
துயக்கினீ தெரிந்திருந்து மற்றவன் வரததொடுத்துக்
கயக்கினுயென வன்பா சிந்தனை மிகவலங்கி.

(௨௬௦)

பன்னிதன் முகநோக்கி நீ வெம்மை சாலபாலே!
பொன்னினுதனுக் காற்றுரூதளித்தவன புழுங்க
இன்னல் செய்தனையோ வெனச்சிஜாயி நீ ரென்றும்
மன்னு கோயிவிந் கீர்த்தனைஞ் செய்துறும் வருப்பில்.

(௨௬௧)

பன்னிரண்டி யோசனையனற் பரப்பினை விருந்தை
என்னு மவ்வனத்துடைன நென்றனிரவனுக்
கின்னபால் வெம்மை யேற்கிலதாய்க் கொப்புளியையில்
முன்னரோதியவது பொய்யே யாமென மொழிந்தான்.

(௨௬௨)

அது பொயென்பதற்கின்று நீர் சென்றறி கென்றான்
முதுமெயன் பரங்கதற் கொன்று மொழிந்திலர் முடுகி
மதுவுலாந்துழாய் மார்பினன் சோயிலுண் மன்னி
விதுவைவென் முகத்திதழ் வெதும்புறு கொப்புள் கண்டார். (உசு௭)

சாலவுந்துயர் கொண்டனர் விழிகணீர்ததும்ப
ஞாலமுண்டவ நினக்கிது நண்ணிற்றோ வென்று
ஒலமுற்றழு திரங்கினர் பற்பலாறுணந்திங்
கேலமற்றிதற்கென் செய்கேனென்றனர் புலம்ப. (உசு௮)

ஆயபோதி தழாகிய கொப்புளமாறி
ஏயகண்டங் கோணிய தின்றுஞ் செவ்வையாகாமல்
மேயதாயது கண்டன் பருள மகிழ்மேவிப்
போயினார் தமதில்விடைப் பல்வகை போற்றி (உசு௯)

ஹரிதன்னாமே யனுதினம் பஜிப்பவராகிப்
புரியு நாளொரு நாளிடைச் சாங்கணே புறவம்
மருவினாவண் மசகங்கண் மொய்ப்பதின் வருந்திப்
பரிவிலாரிவையுணப் பயனாயதே படிவம் (உசு௧௦)

பிறவுயிர்க்குண வாவதிற்பயன் பிறிதில்லை
அறவு நன்றிது வென்று கொண்டாடினாவற்றைத்
தெறல்செயாதினல் சேர்கிலராகித் தஞ்சிந்தை
பறவை வாகனன் பால்வைத்துப் பஜித்தன ரிருந்தார். (உசு௧௧)

அதுதெரிந்தன னல்வழிச் செல்பவனாகி
மதுவுலாந்துள வத்தொடை மார்பினன் வந்து
கதுவியீன்று தோகையைக் கைக்கொடு கலக்கும்
கொதுகெலாஞ்செல நிசிமுற்று மோட்டிக் கொணடிருந்தான். (உசு௧௨)

விடிந்தபின் பன்பர் தேருவை மேவினர் விரிநீர்
படிந்துபூசனை யாற்றினர்ப் பஜித்தனர் பகல்போய்
மூடிந்தபின்றிருக் கோயிலின் முருந்தனை முன்னி
வடிந்துகண்புனல் வார்தர வணங்கினர் வாழ்த்தி. (உசு௧௩)

அன்றிராவெலாங் கீர்த்தனஞ் செய்து நாலாகத்
துன்றுசாமத்தின் மங்களாரதி செய்து துதித்தார்
நன்றிருக்கமா தேவன் முன்னவன் விடோபாபின்
என்றமக்களில் மூத்தவன் கல்லடைப் பெய்தி. (உசு௧௪)

வருந்தல்கண்டதற் காவளியாகிய மாதா
திருந்தவேண்டுப சாங்கியோ டெளடதஞ்சேர
அருந்தல்செய்வித் துந்திர்கில தாய்ப்பிணியாகப்
பொருந்த நோக்கவுஞ் சகிக்கில ளாய்மிகப் புலம்பி. (உசு௧௫)

அன்னமெவ் வளவுஞ்செ லாதிம் மகனயர்தல்
உன்னுகின்றில றொன்பதி மதிமயக் குற்றார்
எண்ணெசெய்குவே னெனவயன் மனையவ ளிடத்திற்
செர்ன்ன போதவன் வந்துபார்த் துன்னது துணைவர். (உசு௧௬)

என்றுவிட்டலன் பஜனைசெய்வதி லியன்றூரோ
அன்றுதொட்டெம் கெய்தின வின்னலோ டனைத்தும்
நின்றுநீதுய ருறிலென்னை பயனென நிகழ்த்தத்
துன்றுமாவளி யாகிய ஜிஜாயியுஞ் சோர்வாய்.

(௨௭௬)

கடுஞ்சினத்தொடு நெறுநெறு வெனப்பல்லைக் கடித்து
வடிஞ்சகள்ளுண்டு வெறிகொண்ட மர்க்கட மதைத்தேள்
சுடுஞ்சினத்தொடு கொட்டிய தெனவயற் றேறகை
நெடுஞ்சொற் கேட்டுடனி மிர்த்தனன் கொடுஞ் சொற்கணி ரம்ப.

(௨௭௭)

எனதுநாதனைத் தன்வசப்படுத்தி னனிதன்றிக்
கனநிரம்புமென் குடும்பமுங் கலங்குறக் கண்டான்
மனதில் வஞ்சகம்போற் கருநிறத்தஞ்ன் வடிவன்
எனவிசுழ்த்தனன் பலபடி வைதனளிருக்க.

(௨௭௮)

நீநிறங்கிலதாய் வயிறுப்புத னிரம்பிச்
சோர்வுகொள் சாங்காலொடு நினைவுமுட் சுருங்கிக்
தேர்வுமு நிலைமகற் குறவத் திலைதெரிந்து
சார்வதாகிய கோபமுட் துன்பமுந் தாங்காள்.

(௨௭௯)

மகன் பிழைப்பதில் மடிவதே நிச்சய மெனத்தன்
முக்கங் கடுத்தனன் பின்னையை யீர்த்தவன் முன்போய்
அகத்துவாழ்குற வெறியெனன் றகிர்த்தன ளாகிய
சகம் பழிப்புற மகற்கொடு கோயின்முன் சார்ந்தான்.

(௨௮௦)

படைவனே யெனத்தனை யெண்ணிதன் முனேபடர்வாள்
வகைதெரித்தரி நோக்கினன் மலர்மகள் வதனம்
மிகையி னெய்தியென் மேற்கொணர் மகன்றனை வீசி
அகைவு செய்துயிர் கொல்வனேற் பழியெவர்க்காகும்.

(௨௮௧)

சொல்லென் செய்வதிங் வேளையென் றேறுது சுதுன்
வல்லவன்முந் நோக்கி யெங்ஙனு நிறைவடிவோய்
அல்லலேனுனக் கதிலமு மமைத்தளித் தழிப்பாய்
புல்லிலுன்னருள் விழுமகற் குயின்பொருந் தாதோ.

(௨௮௨)

கங்குல் போக்குறக் கனலி யெண்ணுவ தெனக்கருதி
இங்கு நீயெனைக் கேட்ப தென்னெனு மளவெய்திப்
பொங்கு கோபத்தின் மிக்கவச் சிஜாயிமுன் போந்து
மங்குல் வண்ணன்மேன் மகனைவீ சற்கணமி வந்தான்.

(௨௮௩)

மீதுவீசுநே னில்லென வோருரை விளம்ப
மோதுவான்வரு வாள்வினு யம்மொழி முன்னிப்
போதுதிக்கையுஞ் சுற்றையு நோக்கினன் புகல்வ
தேது கல்லலதியாருள ரிங்கென வெணுங்கால்.

(௨௮௪)

உலக சுத்தரி யுன்மகன் றனக்கனுகூலம்
நிலவலாயது நீகொண்டு செல்கென நிகழ்த்தக்
குலவுமைந்தனை நோக்கின னேயெலாங் குறைவாய்
இலகிமிக்கது பசியென மகன்சொல வினிதாய்.

(௨௮௫)

கல்லும் பேசின பின்னையும் பேசின கண்டேன்
எல்லங் கங்குலு மிங்குறு மிவனுக்குப் பழிதான்
புல்லுமென்றுநான் வீசமுனையிர் தந்து புரந்தான்
செல்லுஞ் செல்லுமென் மகிழ்நனா மயக்கற்குத் தினமும். (உசக)

இவனுக்கின்னது செய்கிலனே விவனிரங்கான்
அவனிக்கண்ணிவன் மாயை வல்லானென வரைந்து
கவனித்துத் தனதரும்பெற்ற புதல்வற்கைக் கொண்டு
பவனத்தெய்தி யூட்டினனாண் வின்பொடு பரிந்து. (உசச)

இன்னதோர்ந்தன ரன்பர் பாண்டு ரங்கனுக் கென்னே
துன்னுற்ச்சிரமம் புரிந்தனனெனச் சூழ்ந்து
பன்னருந்திருக் கோயிற்குப் பகல்செல்ப் படர்ந்து
நன்னர்நின்றுள பாண்டுரங்கன பதநாடி. (உசடு)

சேவைசெய்தனர் கீர்த்தனம் பாடினர் செறிய
ஆவயிற்புகு மொருவர்க்கு காஜிமவாளர்
தேவையன் பபொவ்வளவு சாயித்தியஞ் செயினும்
யாவையுந் தெரிந்தெழுது வோருடனிகை யிசைப்போர். (உசக)

சாங்கணம்மெனு மூரில்வாழொரு வர்சந்தாஜி
ஒங்கும் வாணிகர் வேதியரான மற்றுவரோ
டாங்கு வந்துமெய் யன்பரிற் கலந்து பாடுமவர்
நீங்குரூர்நின மிருவரு மன்புள நிரம்ப. (உசஎ)

பொன் பிறங்கிய மார்பினன் புகழ்துகா ராமர்
பின்பு நின்றிரு வருந்தொடர் கூட்டிசை பேச
அன்பு பின்றள யாவரும் வந்துகேட் டகத்துள்
இன்பு முந்துறச் சந்ததம் பரவச மெய்த. (உசஅ)

நாமகீர்த்தனங் தேட்டலி னாதனு மகிழ்ந்து
சாமநான்கினு மானு. யன்பரைத் தழுவப்
போம தாயிருள் புலீர்களு போதிலா ரதிசெய்
தேமகிழ்ந்தனர் யாவாநு தம்மிலே கினரால். (உசக)

வேறு.

பின்புருக்குமணியை நோக்கிப் பின்னைதன்
அன்பனை னன்பனுக் கருளல் வேண்டுமால்
இன்புப தேசமென் றியம்பக் கேட்டவப்
பொன்பதிமொழிக்கெதிர் புரிந்து கூறுவான். (உசஉ)

ஆதியில் வீடண னனும னென்பவர்
சோதி நின்னித வுபதேசத் தாய்மையால்
மேதினி யழியினும் விளிவுருநிலை
மீதியல் கின்றனர் மெய்மை மேவியே. (உசக)

அப்படிக்குத் துகா ராங்குருவான்
ஒப்பறு நின்னருட் குரியனாயினால்
செப்ப மொடினிதுப் தேசஞ்செய்கென
மைப்படி நிறத்திரு மூலு நன்றெனா. (உசஉ)

மாக சுத்த தசமி வியாழ வாரத்தில்
ஆக நித்தினா செயுமன்பர் சொப்பனத்
தேகனத்தினா பரப்பிந் திராயணி
வேகநற் நீர்த்தததில் விரும்பி யாடியே.

(உகக)

'மட்டலர் தண்டுழாய் மாலையைக்கொடு
விட்டலர்க் கணிசெய மேவு போதினோர்
முட்டறு மறையவ னாகிமுன்வந்தான்
கட்டறு மன்பரங் கவினைக் கண்டனர்.

(உகச)

பரவச ராயனம் பழுத்தவன்பினால்
கரதலத்தொடை யவண்கழுத்தி லிட்டனர்
சிரனில் னுறப்படிஇச் சேவித்தேத்தினர்
வரமறை யவனுன மிகமகிழ்ந்தோர்.

(உகடு)

அன்பர் தஞ்சிரத் திடையங்கை வைத்துநன்
கின்புறச்செவியிற் றன்னா மமெட்துற
வனபுறவித வுபதேச மேல்வரு
துன்பற வருபினான் பின்னுஞ் சொல்கின்றான்.

(உகசு)

இந்தமந்திரந்தினை யிந்நிலத்திலுஞ்
சிந்தனைக்குகத்தவர் தமக்குச் செவ்விதிற்
றந்தருள் குருபரம்பரை தவாமலே
வந்தினை தரச்செய்தி யெனலு மற்றவா.

(உகௌ)

நல்லதேசிக மறையவனை நாடியென்
இல்லமேவிபப வித்திரஞ் செய்தியான்றர
வல்லதைச் சமைத்துண்டு மகிழ்கவென்றனர்
சொல்லவவ்வேதியனின்னிறன்னுவேன்.

(உகஅ)

எனக்குணவிற்குக் காற்சேர் நெய்யீதியோ
மனக்கு வப்புறவென மகிழ்ந்து நன்றென்று
கனக்கு நிறத்தனைக்கடி தழைத்தனர்
மனைக்கு வந்தில்லவன்வதன நோக்கியே.

(உகக)

நமதின் மேவினர் மறைநாதர் மற்றவர்
அமுதுணற் காவனவளித்துச் சேரொர்கால்
நிமிர்தர நெய்யுநீ நேர்தியென்றனர்
கமையறு சினமிக் இக்கணவி கூறுவாள்.

(கா)

இம்மறை வேதிய நெங்குத் தோன்றினான்
மெய்ம்மையா யினனுக்கு வேண்டு நெய்யொடு
செம்மையா யுணவிற்குத் தக்க சேகரித்
தின்மையால் வருந்தும் யானெங்ஙனீ குவேன்

(காக)

பித்தனைப்பாத்திரவகையும் பேர்ந்தன
ஒத்தனவிறுநானுதவற் கோடுகள்
மொய்த்தன வன்றிவேறில்லை முந்துவார்
எத்தனை பேர்க்குண வீவதென் செய்குண்.

(காஉ)

மக்களும் யானுமே வயின்வளர்ப்பது
மிக்க துர்லபமதாய் வினைந்திருக்கவென்
பக்கல்வந் திப்படிப் பலிக்கு நேர்வது
தக்கதோவென மனஞ்சலித் தரப்பினான்.

(௩௩௩)

உரப்பது கேட்டவ னுற்றவெதியன்
இரப்பது கிடைப்ப தின்றென்ன வேகினான்
வரப்பது தவத்துகா ராமர் மந்திரம்
தரப்பெறு நினைவுடன் ஞமவிழித்தனர்.

(௩௩௪)

உத்தம, குருவெதி ருற்றென் ஜன்மவா
பத்தறக் கடத்தின ரவர்பதத்தினுக்
குத்தக வினவுநெய் யுதவப் பெற்றிலேன்
இத்தனையோவென தன்பென் நெண்ணினார்.

(௩௩௫)

கேசவசைதன் யனைனக் கிளத்தினார்
மாசறு தன்பெய ரும்வகுத்தெனக்
காசறு மிதவுப தேசமுந் தந்தார்
ஏசற வெனக்கவி மூன்றியம்பினார்.

(௩௩௬)

உயர்வற வுயர்ந்தவா னந்தமுற்றரி
பெயர்பல வோதினர் பின்புதம்வயின்
அயர்வறு மன்புகொண்டடைகின்றூர்கட்டு
மயர்வற வம்மறை வருத்து வந்தனர்.

(௩௩௭)

இன்னமு மம்மறை யவரிடத்திலே
நன்னயத் தொடுபெற நாடுவோர்களுக்
கன்னவர் தம்முருக் கொண்டடைந்துளம்
மன்னுறு கனவிடை வழங்கி வாய்ந்துளார்.

(௩௩௮)

வேறு.

பின்புதம்மனை யாள்களுவிலு நன்மைபேசலில் பெற்றியாள்
என்பதாலிவ னைத்துறந்திடி. விற்பமெய்துவ மில்லையேல்
பொன்புமானடி யார்திறத்தப ராதமாதல் பொருந்துமென்
றன்ப ரவ்வயி னின்றூரீங்கியோ ரரணியத்துற லாயினார்.

(௩௩௯)

பகலெலாம்ஹரி பஜனைசெய்தன ராகியேபகல் பட்டபின்
நிகரிலானுறை கோயிலெய்தியொர் யாமநான்கு நிரம்பவே
தகவதாகிய கீர்த்தனைஞ்செய்து தபனை டெயத்திலே
சுகமுலாநதி வந்துதோய்ந்துறு சோலையெய்துவர் நாடொறும்.

(௩௪௦)

யாவராயிலு முணவளித்திடி. லதனிலேயிறை யயில்வதாய்
மேவலாயினர் மதியிரண்டு மனைக்கண்மேவுத வின்றியே
நோவலானஜி ஜாயியங்கய லாநொருத்தியை நோக்கியென்
பாவமோபதி பித்துரீஇப் பதியெய்தியும் முறைபதிபுகார்.

(௩௪௧)

திங்களான திரண்டுசென்றுமென் வதன நோக்கிலர் திருமியும்
எங்களிண்மையை யிறையுமெண்ணில றோனுமெம்மொடு முன்புபோல்
தங்கலாவது மில்லையிந் நெனத்தயங்கினன் சாற்றினான்
அங்கனோர்தின மித்திராயணி யனுகிளவுபுன லுக்கோர்.

(௩௪௨)

நீருண் மூழ்கினார் நின்றதன்பதி தன்னைநோக்கின னீவ்வொன்
சாருமாத மிரண்டதாகியும் வந்துசார்கிலிர் சார்மனை
நேரும் யானுமென் மக்களும்பசி நிமிரதும்வயி னிறைவதோ
வாரும் யாஞ்செலும் வகைதனைச்சொலு மென்றாறம்மடி பற்றினான். (ருகநக)

பிற்வவன்பு மக்குறுந்துணை பாண்டெங்க னுடன்பொனும்
பெற்றதந்தையொ டன்னையென்று பிறங்குபத்தி பெருக்கினால்
உற்றநங்கட மக்குநோகுறை யொன்றுமின்றென வேர்தினூர்
மற்றநங்கையு நன்றுநீர்மனை வாருமென்ன வழைத்தனர். (நகசு)

யானுரைத்த பம.க்கு ரீயியை வாவெனென்றொரு ருளுநிற்
 ளுனுனகதியை வாகவெய்துவனென்ன மற்றவன் சாற்றினான்
 கோனுளப்படி. மனைவரக்கொடு போயினுளவர் கொண்டலை
 மானுமெய்த்திரு மாறனமம் வழத்தியுற்றனர் மாறிலார். (நகரு)

முன்னிலார் துளவப்பொழிற் கணிநூந்து கங்குன் மொழிந்திடு
கின்றமாதவனும்மேவிய சீர்த்தனம் வினவற்கவண்
துன்றநேகையாய், ரிஜாயி கடுத்து மற்றிவர் தொடர்வதென்
என்றன்மாமனை பெயன் றுகிறமுணன்பர் கண்முதமே சொல்வார். (நக்க)

தமிழகமும் வினாவென் வயிண்டையு மற்றிவராலுனக்
சூரியவொன்பொருள் சூறைவதென்ன வருதுவதேநல மெனவுஞய்
பெரிதாசிறினை மனையின்வேலை விடுத்துவந்தின பேசினுய்
அரிவைநிற் , ந , து , ச , ரென வவளடங்கிய மைந்தனர் (நகல்)

இன்னதாகலி னங்கொருத்தரு மேகவஞ்சியிருந்தனர்
மன்னுகின்ற ஐஜாயி யாலதறிந்தவன் பர்தமனைவியை
மூன்னியென்னரு கெய்தியானினி மொழியுமாலரி ழீர்த்தனம்
தன்னிலுன்மன மொன்றிலீவின வென்றுனாத்தனர் ஐதயரூன். (ககஅ)

இவருநாப்படி வினவரூதுநில் யான்முனேதிய வாசகம்
தவறுமென்றரு கெய்தமற்றவ டனிமைகண்டுற தையலே
எவமதேதரு மிவ்வுடற்றிரமில்லை யாதலினுளெலாம்
அவமதாசுவரூமலுள்ளதனைத்திலும் விழைவற்றநீ. (௩௧௯)

மக்களுந்நம் தென்னுளத்தின் மதித்திடாம் லணைத்துமால்
பக்கவாவ தெனத்துணிந்தொரு பான்ரெங்கனை யேபிதாத்
தக்கதாய்குரு தெய்வமென்று சலிப்பின்மூக்கரணந்தரும்
ஒக்கநிற் கவவன்சரண்டனை யொழியுறாது முன்னியே. (௧௨௦)

வரிலி ஈத்திலுணக்குறும் புகழ்மறு பிறப்பும் வராதாமாம்
பெரியமெய்ப்பத மெய்துமாதலி னினியுணவுடை பேணியிங்
கிரிவலக்கணு நேலெகாதசி யின்றுநானேது வாட்சிப்
பரிதிபற்றுற லிந்திராயணி படிதலாய் மனைபற்றியே. (௩௨௬)

உள்ள சொத்துகளையாவும் மாலடியார் பெறும்படியுதவிநம்
வள்ளல் விட்டலனைக்கருத்தின் மதித்திருத்தி வலிந்தெனத்
தெள்ளு மிப்பொருள் பத்தொடொன்று செய்யுளிற் றெரியச்செய்தார்
எள்ளில் பூரணபோத மென்றதனுக்கு நாமமியைந்ததே. (கஉ)

அதைவினாவினாவரும் விரைவாய் விரக்தியடைந்துடன்
சினதலிலாமதி நலமுறும்படி செய்வதாம் தனைச்சிவாய்
இதையமேவவரைத்து மாறனை யேத்தியாரதி செய்தனர்
உதையமாகு முனதைவினாயினருக்கு ஞானமுலாயதே.

(௩௨௩)

இறைவிரக்தி பிறந்து வைகறை யிந்திராயணியாடிமா
மறைகளைத் தெரிவோரை மாமனை வரவழைத்துள் பொருளெலாம்
நிறைவுளத்தொ டளித்துவிட்டொரு நெகிழ் பொளற்கலை நீர்படிந்
துறையு ஞற்றபி னிடையுடுத்திட வுனியெயிற்க ணுலர்த்தினான்.

(௩௨௪)

அன்னவேலையி லமுதுதித்தவ னொருபுலச்சி யுருக்கொடங்
கின்னநீருமெ யன்பர்ப்பக்க லெதிர்தொர் வஸ்திர மீதிகோல்
நன்னராகிய புண்ணியம்பெரி தெய்து தும்வயி னல்கெனச்
சொன்னபோதி லெழுந்துபோயுலர் துகில்கொ டந்தனர் சொல்லுவார்.

(௩௨௫)

நானளித்தன னென்றுநீபிறர் தெரியுமாறு நவின்றிடேல்
மீனெனத்தரு விழியினாய்விரா வாகியேகென விட்டனா
பானணித்துள மக்கள்கண்டு மம்மனைக்கது பகரலும்
கோணுரைத்த தயர்ந்துமாயை குலாவுகோப மிகுந்துளான்.

(௩௨௬)

எனது வல்லவ னொன்றின்மேவ வழுதுவந்தவ ரிஞ்சலப்
பனல்வினாவியோர் கரியனாகிய பாவிபாத நினைக்குமுன்
மனதின்மாளிகை யுளதெலாந்துடை பட்டதாயத மாலடி
உனலின் மேவுறு மிடியெலாமென ஐருரைத்துள துண்மையே.

(௩௨௭)

என்னிடத்துள தாயதென்றொரு பெரியகல்லை யெடுத்துநான்
முன்னுகலை முறிப்பனென்றுடன் முனிவுகொண்டதின் மோதவே
உன்னி யெய்தினன் கோயிலுக்குமு னுறலும்விட்டல னுடலெலாம்
துன்னடுக்குட னருகுறுந்துனை விக்குநேரிது சொல்லுவான்.

(௩௨௮)

என்செய்வேனாவன் கல்லெடுத்தென திருபத்திலு மிடுவதற்
கஞ்சுருதிவ ணெய்துகின்றன ளறிதியென்னலு மலருளான்
வெஞ்சினங்கொடு மோதவஞ்சிலன் மேவுகின்றதை நோக்கிநீ
நஞ்சின் வெஞ்சின முடனெனாதனை நவிருவான்வர லேதென.

(௩௨௯)

வினவிவந்த ஜிஜாஸிராத்திரி மேவுமென்பதி விரகுடன்
சொனதினாவிறை யுன்னினேனாவ னடியைவைகறை துன்னுமுன்
எனதிலுள்ளவெ லாமழிந்ததொர் மாறுமென்கலை யும்மிலா
தினால் வினைத்த னுதினமெண்ணுறில் யாவைமேவகி லாதவே.

(௩௩௦)

ஆதலாலிவ னடிக்களைச்சிதை வாக்கவெய்தின னென்னலும்
போதுலாலிய மங்கைகன்கு பொருந்துன் வாழ்வை நினைத்துநீ
நோதன்மேவலை யென்றுபைம்பொன் விராகனுறொடு கச்சுநன்
மேதருங்கலை யுங்கைதந் தனன்மேவு மின்பொடு கொண்டனன்.

(௩௩௧)

தந்தமென்கலை தனையுடுத்தினன் சாமிகோயிலை விட்டுடன்
முந்தினுள்வெளி வந்தபோது நலன்பர் கண்டெதிர் முழுவல்செய்
திந்தமென்கலை யேதுகையினில் யாதுசொல்லென வினவினார்
வந்தவாறு விளம்பிகையது மின்னதென்றும் வகுத்தனன்.

(௩௩௨)

நன்றுமற்றது தருகெனச்சில நல்கினான் மறையோர்தமக்
கன்றளித்தன ரனபர்மிக்கதை யவரளித்தது கொண்டகம்
துன்றியுற் றனளன்பர் பின்பு புனுவெனபுகல் சம்மையிற்
சென்றொர்செட்டி யகத்திருந்தரி கோத்தனம்பல செப்பினார்.

(௩௩௩)

ஆகியங்குறு கின்றசெய்கை யறிந்துணர்ந்து சிவாஜிவி
வேகிமன்னவ னன்பபோதுறு விமலகீர்த்தனம் வினவமா
மோகியாகவினந்த நாடுறுவோர் மிலேச்சாதன் முனைவரென்
றுகியாவரு மாறிவந்தனனுற் ற செட்டி மனைக்கணே.

(௩௩௪)

அங்கு மால்கதை செய்திருந்த மெயன்பர் சேவடியைப்பணிந்
தெங்கு மில்லதோர் புதுமையின் றெதி றொய்தினேனென வின்புறப்
பொங்கு சோதி விராவுதட்டு நிரம்பவே பொலன் மோஹராத்
தவகுமுன புறவைத்து மிக்கதோர் தோத்திரம் பல சாற்றினான்.

(௩௩௫)

அன்னவொண் பொருள் கண்டு வேண்டலரா யெனக்கலர் தாமரைப்
பொன் மணுளனை யன்றி வேறொரு பொருளிலும் விழை வுற்றிலேன்
நின்னதாதர மேயுதார நிரம்பு கோததியை நீளயான்
முன்னோவின வுற்றுளே னதுமுன் பறித்தன னின்றென.

(௩௩௬)

இந்த வொண் பொருண் மீதிலேயிறையேனு மிச்சை யெனக்கிலே
தந்த நீயெனை நன்குமாமகிழ்கரவு ஞற்றுதி யேற்றுமாய்ச்
சத்தமால் கழுத்தணிந்தொரு சாமிவிட்டலனாமவாய்
முந்தலாக வெகாததித்திதி விரதமுற்றுதல் முன்னியே.

(௩௩௭)

வழுவற்செய்து பாண்டுரங்கொன் மாலடிக்கடியானெனத்
தழுவுபேர்பெறு கின்றதேமகிழ் தருவதெற்கென நரபதி
பழுதினம்ற்ற வருளவிரக்தி தெரிநதுநன்கு பதங்களிற்
றொழுதொபக்க லமாந்துகீர்த்தனம் வினவினானு டென்றுவான்.

(௩௩௮)

அச்சிவாஜி யிருக்க மற்றவனுக்கு வெம்பகை யானமி
லெச்சராஜன் மைத்தகாவல ராலறிந்தன னிசியிலே
மெச்சிரண்டு சகத்திரத்தொகை வீரரான்ப டானிமார்
அச்சவத் தருவிய வெவாளுட னனுகிரீபிடியு மினென.

(௩௩௯)

ஏவினான்விரை விற்கினந் தவரெய்தினு ரிவணன்பர்தாம்
ஏவிலாதரி கீர்த்தனம் புகலுற்ற வோர்மனையைச் சுலாய்
மேவியுள்ளி லிருந்து கீர்த்தனம் வினவுவோரையும் வெளிவிடார்
நீவிரமேவு சிவாஜியின்னவ னென்று காட்டுகிர நின்றென.

(௩௪௦)

நலிவுசெய்தனரு ருவமாரிய நரபதிக்கரு கெய்தினேர்
வலியவீரா சொலவதை வகுத்தனா வரைவில கீர்த்தனம் வினவுவோர்
மெலிவகாயின னைச்சிவாஜி வெளிக்க ணெப்படி மேவலென்
றொலிமிகாதனை வருநடுக்குட னொருவருக்கொரு வர்கள்சொல்வார்.

(௩௪௧)

அஞ்சுகின்ற தனைச்செரிந் களரன்பர்மேவிய வரசனுக்
கெஞ்சுறாவை சாப்பிடுகியுட யென்றுகீர்த்தனம் வினவுமோர்
கெஞ்சினேறெ கின்றவற்கு நிரம்பு துன்பமு நேருமோ
மஞ்சுகேர்நிற விட்டலாவென மனம்வருந்தி வழுத்துவார்.

(௩௪௨)

என்னிடத்தினி தன்புகொண்டிவ னெய்தினோன் முடிவெய்துமேல்
உன்னிடத்தினி தன்புளேனுமு யேன்முடிப்பெ னெனுயிர்மலர்ப்
பொன்னிடத்தொளிர் மணிதிகழ்ந்துள பொற்ப சிற்மபூரண
மின்னிடத்திகழ் சக்கரக்கர வேலையிற்றயில் விண்ணவா. (௩௪௩)

என்றுமுன்படியே விரும்பிய யம்பலாயினர் கீர்த்தனம்
தன்று வாயிலின் வந்தடர்ந்து துலுக்கவீர ரகத்துளோர்
பொன்றுமாவகை செயில்லாது பொருந்துவோரிறை காட்டிடார்
இன்றுமுன்பென வார்க்கவிட்டல னெய்தினுரை சுருவொடே. (௩௪௪)

வெளியில்வந்து படாணிகட்குமுன் விரவுகின்ற சிவாஜியான்
ஒளிவிளங்குமெ னூர்செல்வேனென வோதியோர்பரி தேறியே.
களிதுளங்கு கடுப்பினங் கவர்காண வாசி கடாவினான்.
விளிவு கொண்டு தொடர்ந்து சென்றனர் வீரரத்தனை பேருமே. (௩௪௫)

தொடரு வோராயு முன்பு செல்கிற தோன்ற றன்னைய நோக்கியூர்
அடருவோர் பலரா லகப்படலாகி மாள்வன வரசென்ற
இடரின் முழ்கினர் பற்று பற்றென வேகுகின்றவா யாவரும்
படருமித்தனை பேரிலே யொருவன் கைபட்டிலனோவென. (௩௪௬)

வினாவு கொண்டு தொடர்ந்து சென்று டனேக மட்டில் விட்டனர்
களையறுங்களை கொண்டு நின்றனர் கண்டு மற்றிவா களையமால்
புளையறுங் களையாற விட்டிடிவல் பொருள தன்றென முன்புநோ
உலாவழங்கினன் வரவறிந்தன ருற்றுடன் நனர் பற்றவே. (௩௪௭)

கிட்டிபோதுறு முட்களெங்கு நெருங்கியே கெழுமுற்றகான்
நெட்டுறும் பரல் பட்டமுன்றுறு நிலவடைப்பிலு நெடிதவா
கெட்டு ழன்றிடவேகடுப புடனேகிளு னிவாகின்றமர்
பட்டுருண்டிட வுடல் சிதைத்தனர் பட்டுமுண்மரமோதவே. (௩௪௮)

கால்களிற்றனர் கைகளிற்றனர் கண்டமிற்றனர் கைக்கொளும்
வேல்களிற்றனர் வாஸ்களிற்றனர் வெரினுமிற்றனர் மிக்கவெங்.
கோல்களிற்றனர் குந்தமிற்றனர் கொண்டைக்க சும வாளர்ள்
வால்களிற்றன பரியொடுற்றனர் மண்ணிலிவ்வகை வயவரே. (௩௪௯)

இன்னமும் பலதுன்பமெய்தின ரிருளிலே வழிதெரிவுரு
தன்னரஞ் சிடவங்கு விட்டரியன்பர் பக்கலடைந்திவண
மென்னரும் படைவீரர் யாவர்களுந் தொலைந்தனர் சூழ்கலார்
நின்னருங்கவி கூறுகென்று நிகழ்த்தினு னடமாடினான். (௩௫௦)

ஆடுகின்ற வணதைதருஞ் சொலையன்பர் கேட்டக மகிழ்வுடன்
கூடுகின்ற சவைக்கணுற்றதோர் கோணைநோக்கினர் குறையெலாம்
ஓடுகின்றதை யுற்றதாலென வுண்மை யென்று சிவாஜியும்
நீடுகின்ற களிப்பினோடு நேயவன் பருநிறையவே. (௩௫௧)

புலரிநேருறு மளவுமாலரி புகழ் நிகழ்த்தின ராயுடன்
சூலவுமாரகிசெய்த பின்னுறுகோ னெழுந்து வணங்கியே
கலகமின்றருள் விடையுடன் பிரசாதமங் கொடுக்கியூர்
செல்லினைந்தெழு போதுகண்டவர் செப்புகின்றனர் தெரியவே. (௩௫௨)

அரசநின்ற யடர்க்கவந்த படாணிகட்கு மினசுவமேல்
வீரசியெகினை நிறொடர்ந்தவ வீரர்போய செவ்விதமிவண்
பரசகீர்த்தனம் வினவவந்த செவ்வித மெமக்கது பகடொன்ப
புரசையானையி னுணுணாப்பது புதுமையென்றி செயலெனா (௩௩௩)

ஒதிமாலடி யுட்கொளன் பரையுறவியந்து புகழ்ந்துகொண்
டாதிமாமுழைப் பதற்கரிதா மெனப்பெரு கன்புடன்
நீதிசேர்சன தூர்புகுந்து நிலத்திருந்தன மெடியகான்
பாதிராவிலை பின்றொடர்ந்த படாணியீரர்கள் பதறினார் (௩௩௪)

பலருமெத்தினமும் படாதனபட்டுன்று பயத்துடன்
செலவனுப்பின் கோனிடத்துள செப்பினார் பஞ்சென்றுளார்
அலகிலன்பி ரிடத்தடைந்தது மங்குநேரதி சயமுநன்
கிலகவுள்ளிடை யெண்ணி யெண்ணியெழிற் சிவாஜியுமிதுசெய்வான். (௩௩௫)

வேறு

பிரிவிலன்பர்தம தருமைகண்டு பொருள் பெரிதுகொண்டு தரில் வைபெரார்
திரிவிலுண்பொருள் கடரிலிசைந்து கொள்வர் தெரிவமென்று பொதிசெறியநெ
பெரியகுண்டை முதுகுநறிநெற் துருவுபிறிது கொண்டவர் பிறங்குமார் [ல்
உரியநன்பவன மணுகிநெற் பொதியையு வணவிழுத்திய வரருகுநீதி. (௩௩௬)

அடிவணங்கிது மதமுதினுக்கிது வமைக்கவென்று மிகுமன்புடன்
நெடிதிரந்து சொலிய கலவன் பரர செனவறிந்திதை நெகிழ்ப்புறில்
ஒடிவிலன்பி னுளநெடிதனுங்கு மெனவொன்று மோதுகிலராகியே
கழுதுதந்துணைவி வரவழைத்தவன் கருத்தினங்குவகை கழறுவார். (௩௩௭)

நின்றாரீ திகொள் சிவாஜியா மரசனுய்த்த செந்நெலிதி னீநினக்
கினறுவேண்டிவன் கொண்டுமிக்கதை யிப்பவர்க்குதவி நாநையென்
றென்றும்வேண்ட கிலையாயிருத்தி யெனவோத மற்றவ னூர்ப்பியே
கன்றுகின்ற சினமோடு கைதலைபுடைத்து வெம்பியிது கழறுவார். (௩௩௮)

இன்றயாசித மதாகிவந்ததனை யானென்மக்களுட னுண்பதற்
கொன்ற நீரிசைகிலீர் பிராமணர்க ளுண்ண நல்குகென வோதின்
நன்றதேது மதுபுந்தி யென்றவை யனைத்து நன்மனை புகப்பெய்தான்
அன்றும்றொரு தினத்திலன்பாரி கீர்த்தனஞ்செய் துறுமமைதியில். (௩௩௯)

தாளம் வீண மிருதங்க மின்னிசை தரப்புகன்றுறு தறனிலவர்
நீளநாளும் வருவனையல் விற்பவனினைந்து மேவுறுமந் நேரினில்
லாளவன்றனை விலக்கினோயின் மகனரிது தப்பலுயிராதலிந்
நாளவன்செலலை யொழிகவென்னவ வணவிலைச்சிறிதும் வினவுறான். (௩௪௦)

மேவியன்பர்புரி காதையிற்சுக மிருந்து கேட்டுறும் வேளையில்
ஆவிபோயினது குழவியில்லிலை யலறியோவென வரற்றியங்
கோவிறுன்பமொடு செத்த பிள்ளையை புரத்தின் மீதுற வெடுத்தினைத்
தேவியன்கதை செயுஞ்சவைக்கண்டு வெய்திமண்ணுற விழுத்தியே. (௩௪௧)

அன்பர்தமவதன நோக்கி தும்மிலெனருங் குழந்தையிற் லாயதெம்
முன்புளோரி லொரு வரும்வினாவுகிலர் மொழியு மிக்கதையை முறைதப
இன்புபோலெனது பதிமயங்குற வியற்றியிக்கதை வினவிட
வன்புசெய்தகினி நந்ததென்குழவி யென்றுவன்பழி சுமத்தினான். (௩௪௨)

அன்னவாறவ ஞ்ரைத்தபோதி லரிகதை தடைப்படு தலாயதங்
குன்னலாய்வினவு வோரெலாமுன முயங்கினாறுசு வைத்ததாம்
அன்னமுண் பொழுதில் மண் விழுந்ததென வவ்வினோக்கி யரிகதைசெய்து
மன்னலானவிடை நீ பிணங்கொடுவரத்தகாதென வழுத்துவார் (௩௬௩)

இங்குநீ யிதனை யிட்டதாற் பயனெனாகுமிக் கதையியற்றுவோர்
மங்கலான வயிர் வரவியற்றுமொர் மருந்துவைத் துறுகிறார்களோ
தங்குகிற் கிலைபொபோ பயித்தியமுயங்கு தையலென வன்பாகன
டங்குரைந்தவொலார் முகங்களையுனோக்கி யொன்றுசொல்ல யினார். (௩௬௪)

ஶ்ரீராமவரும்திரு மற்றையமு தானதெச்சிலென லாகுமால்
தெரிசிலரமு துணிந்திராதி பல தேவர் நாமவ முதின்கிரப
புரியநீரது தெரிந்து தேற லுறிலோது மின்விடல நாமமிங்
கிரியல் போனவயிர் வருமெனச் சொல்லுநாமம் யாவருமியம்பி னார். (௩௬௫)

ஶ்ரீராமவொலியான் மிரதங்க முதலறிவிலா வெவையுமவ்வகத்
தேயவாய்விடல நாமமோத வெதிராயவும் விட்டலன துருவமாய்
மேயபோதினியிர் பெற்றெழுந்தது மமந்சபின்னையம் விட்டலன்
தாயநாம மொழியத் தெரிந்தெவரு மதிசயித்து மகிழ்துன்னினார். (௩௬௬)

வாமநன் பெயரையோதி யங்கமரும் வனையில் விற்பவளுமகனெழீஇ
நாமமோது தலுணர்ந்து மிக்கமகிழ் நணுகியன்பரடி நண்ணினன்
னேமமோடுடன் வணங்கியன்பொடெதிர் நின்று நல்லறிவிலேன் செய்யும்
தோமதைக்கமை செய்தருளுகென்று மகனைச்சுமந்து மனைதுன்னினான். (௩௬௭)

ஶ்ரீராமவொலையான் வியந்தரி தனமமே யமுதின மிக்கதென்
ரோதுகின்றவர்களாகி நாமவலியுணரும்ன்பரா வணங்கினார்
ஏதமக்கரிய தென்று தோத்திரமியம்ப லன்பர் திருமாலடி ப
போது போற்றுத லொடாரதிச்செயல் புரிந்திருந்தனர் பொருந்தவே. (௩௬௮)

இன்னதன்மை யவரினையில் பத்தியினதுண்மை கண்டு தினமெழியியை
அன்னவண்ணனவர் தம்மொடன்றுமுதல முதசெய்து வரலாயினான்
நன்னரின்னவன நாரணன் விரவி நன்கயின்று வரளுடெலாம்
பன்னலான பிரசித்தராகிமிகு புகழ்படைத்தனர் பராவவே. (௩௬௯)

எஞ்சில் சிஞ்சகடி யென்னு மூரிடையிருந்த வேதியரெலார்களும்
விஞ்சுமன்பர் புகழ்வின வியாமொருவி நாயகன்றனது பாசனை
அஞ்சு நேமமுடனனுசரித்து வரலாயினே மதில்வி நாயகன்
நெஞ்சிரங்கி வெவரியாகவில்லையொளி நிறநிரம்புருவ நின்மலன். (௩௭௦)

சீலமேது மிலையான சாதுவரு சிறியனோடு முணல் செய்வனே
ஞாலமானதுரை செய்யினு நாமதனை நம்பியுண்மை யெனலாவதோ
ஏல நாமவனை வரவழைத்தறிது மென்ற வேதியர் கடலைவனும்
கோலமே வியவனங்கொராளோடு குறித்து மேவுறவுணர்த்துவான். (௩௭௧)

யாமெலோருதுமை நோக்குறக் கருதினே மெனக்கழறியேதுகா
ராமனைக்கடிது கூவிமேவென நவின்றனுப்பினையந்துசிந்
தாமணிப்பன வனுய்த்தவாள் வருமுனே தெரிந்தனர் சழக்கிலா
நேமநீ ஶ்ரீராமமென்பர் சிஞ்சகடியூர் குறித்து நெறிமேவினார். (௩௭௨)

விரைவின் மேவுறுமவான் வழிக்கணெதிர் மேவு மன்பரை வியந்துகண்
கொசெய்தானறியவுற்ற செய்கைதனை யன்பர் நன்றென வுரைத்துடன்
வரைவிவார் வயினடைந் தழைத்துளவ மறையவன் பதிபுள் வந்தனர்
புளையல் மற்றை யவனின் மூழ்கியிடல் பூசை செய்புரை பொருந்தியேனென

மாணசத்தினியல் பூசைசெய் பொழுது மருவுறுந் தனது நத்தனம்
தானசுத்த முறலால் சுத்தமில்லதாக நீ கனிசமைத்திலாய்
ஏனெனப் பணியி யற்றுவோன வயினொறுபபவேகின மனந்தனைக்
கூடலற்றற நிநீஇவி நாயகனதுரிய பூசைசுறைவற முடிஇ. (௬௭௧)

வெளியில் வந்தவுட னன்பா கண்டனிகின் மேவு மஞ்சலி வினெத்தலும்
தெளியவொன்றினவ வவனாயெப்பொழுது தோத்திங் கெனவினவின
களிகொளன் பரக வயினிருந்து கணபதிடைமுன்னலுறு காலநீர்
சுளிவெனென மலர்விய சென்றபொழுதி கண்டைந்தனெனசொனார். ( )

வினவுவே டென் வியந்து மற்றவரை விபுலை மெச்சுவது மெய்யென
வனநிரம்ம மணிமாபன் மற்றிலரோடினிதருந்துவது மாத்திரம்
நாறாநிதது கெளடவேண்டி மென்றுமறை நவிலு நாவரது பந்தியின்
முனரருகொரு கட்டிடலு மன்பா முரஹரியு மென்னுடன்முயங்கியே. (௬௭௨)

உண்ணவெய்து உருத்தமோரிலை பரப்பியின் னெனவுரைத்தனர்
அண்ணலுருகு மறையோட னோரிலை பரப்பியன்னவரை நோக்கிநீ
நண்ணு ஜாதி யுமிழிந்த தொள்ளி திலைசீலமுந் தவறுநாடிவன்
உண்ணடைந் தரியெவா றருந்துவ னெனக் கடிந்தி வுரை கழறினார். (௬௭௩)

சிலமுந்தவறில் ஜாகியுங் கொடு சிறந்து ஸ்ரீதானைநம்வசக்
தேவவெண்ணுத லொணுது நாடொறு மியன்ற சித்தமிரு சுத்தியின்
பாலகாச நவ்வொழிதலின்றிவரு பத்தியிற் புருவன் விட்டலன்
தூலநிந்தவாகனெயனசசொலுறுவல்வதோர் துமெனநொடிமுனே (௬௭௪)

இலபரப்பி யறுசுவையி னுண்டியிட வடிவு காணும் வகையின்றியே
நிலைகுறைத்தலுறு பேரணகத்தை யவா நெடிது கண்டு நிஜமெனவுணர்ந்
துலொடொழுக்கமுள ஜாகியினன் வயினாலக முண்டவரி யுண்பனெல்
தலைவல பெற்றதகுல சீலாராமது சாரபு சாாகிலனோவைங்கரன். (௬௭௫)

என்று தவ நுணிலைய் செருக்கு மிக்வெய்துமெளவிய மொடைங்கரன்
துன்றுகம் மொண வெண்ணி யவ்வயினடைந்து தோத்திர மிகச்சொலி
ஒன்றுகின்றிலது கண்டு நாணி ஹரியன்பர் மேவும் வயினுற்றுநீ
நன்றுமாலென வனழத்தி யைங்கரனையுண்ண வென்றுடனவின்றனர். (௬௭௬)

அன்பரன்னது வினாவி நன்றென வமைந்து சற்றினி திருந்தனர்
முனபு துன்றுமறை யோரெனீவர வழைத்திலாயெனலு முடிதத்
தின்பினேறு மவன் விக்ரகத்திலிலை யிந்தவேளை கடலெய்தினுன்
துன்பமெவொரு வனெய்துறுந்துயர் தொலைக்க நீர் பொறுமினென்று பின். ( )

வந்து விக்ரகமேவி நின்றவொர் மருப்பினுனிலை தெரிந்தவற்
குந்து தோத்திரமியம்ப விட்டவிலையுற்று மற்றைய முதுண்டனன்
தந்தி மாவதனனன்றருந்துவது தனையறிந்து கொண்மினென்றனர்
முந்து மெய்யடி யரிலையிலோதன முறக்குறைந்துறுதன் முன்னினார். (௬௭௭)

முன்னியைங்கர ஹுறைந்தகையிலிடை முந்திவஸ்திர நனைந்துறத்
துன்னல்கண்டிதென மாயமென்றதிச யித்துமுற்றுநனை தூசினீர்
தன்னையங்கைகொ டுறப்பிழிந்திது சமுத்திரத்தினது ஜலமென
மன்னும் வாயிலதை யூற்றியோர்ந்துவெளிவந்துரைத்தவரைநோக்கியே. (௬௮௬)

இன்னதெய்வரக சியமுனக்குவெளி யாயதெய்வித மெனவின
அன்னவேதியரை நோக்கியனபொனை யாண்டபாண்டிரங்க னருளி ஓல்
நன்ன றோர்ந்தன நெனப்பிராமணர்க ணன்றுநன்றுதகா ராமர்
சொன்ன சோகிபிர மாந் கட்டுமுறி வரிதுநிற்கெளிது துன்னலே. (௬௮௭)

ஆதலாலுனது பத்தியைச்செரியி லளவிலுன்பெருமை கட்டுநேர்
ஓதலாவதினி யொன்றுமின்றெம தொழுக்கமும் குலமுமுன்னியும்
மேதகுங்கருவ முற்றுநன்பய னடைந்திலோமென விளம்பினார்
நோதலேதுமில் ரானவன்பரரி கதையநாளவனு வன்றுபின (௬௮௮)

காலையேக விடைகேட்க வின்னமொருகா லீவணபுருதல் கருதுகென்
றோலையேயு மறைபொ ருணாக்க நலதென்ன வுத்தம ருணாத்துயிர்
வேலையேவுபதி யருகிலோர்கழை வினைத்து வற்பவன் விரும்பினர்
மாலையேநினையு மன்புகொண்டு வருவாரா நோக்கினன் வணங்கினான். (௬௮௯)

சாமியென்குடிசை மேவியன்னது தனைப்பவித்திர மியற்றினர்
போமினென்றுமிக வேண்டவன்பர்நல தென்றவன குடிசை புக்கபோ
தேமிருங்களி கொடங்கொ ராசனம் விரித்திருத்தியெளி யேனிடைத்
தோமினீர்புகுத வெத்தவரு் செய்துனெனென்று மிக்கதுதி சொல்லினான். ( )

பரமவின்பரச மனுஜினம் பருகுபண் பருக்குவினை கன்னவின்
இரதமும்பருக வன்பினீயவவ ரிச்சைமற்றதி விலாயினும்
தரநயந்தவவ னன்புகண்டது தனைக்குடித்து மகிழ்தாக்கினார்
விரவுமன்பின னொர்கட்டு வேழமனை மேவுமக்கள்பெற நல்கென. (௬௯௦)

வேண்டிநல்கின னதைத்தடாது புயமேற்கொடீர் புருதமேவுபோ
தாண்டுகண்டிவினை யாடுபாலரனை வோருமீகென வடித்திடத்
தீண்டுகின்றவர் களுக்கெலாமில யெனாமலீந்து வரமிக்கதோர்
நீண்டகன்னல்கொடு மேவினாற்பதியி னிகழ்வெலா முணர் ஜிஜாயிதான். ( )

ஒருசுமைக்கழையி லொன்றுதானேமிக லுற்றதென்று நனிசிறியே
தருகரும்பவர் கரத்தினின்று மெதிர்தன் கறங்கொடு பறித்தனார்
வெருவுறும்படி யதைக்கொடோங்கி வெரிந்மீ தடித்தனன் விழுந்தகீழ்
இருகுறுந்துணி யிருந்ததோர் துணிகை யிறுவதாகிமனை யெய்தினோர். (௬௯௧)

கண்டுகோபமில் ராகியேமனை விகடுமை கொண்டமுக நோக்கிநீ
கொண்டுநின்ற துணியொன்றுனக் கவனிசூதுகி ரண்டுதுணி தம்மிலொன்
றண்டுமெற்கொந்துணி மக்களுக்கென வமைத்தல் செய்தன னம்விட்டலன்
உண்டென்மேவு மகிழென் றுரைத்தன ருரைத்ததுட்கொடு ஜிஜாயியே. (௬௯௨)

உலகின்மேவும் விவகாரம் யாவையு மொழித்து வெட்கமு மொழித்தினத்
திலகுசார்தமுட னெய்தலற் புதமெனத் தெளிந்தின குணத்தொடேய்
வலவர்தம்மைய நியாயமாய் முதுகின்மோகினை னிகிலென்வரு மோவென்
றலமருந்துயர் கொடன் பரைப்பிழை பொறுக்கவென்றடி வணங்கினான்

வேறு

நேசமிக நாயகர்க்கு நெடிதுதினந் தோறுமிகு
பூசனைசெய் துறுநாளிற் புட்பவதி யாயினாகள்
காசிபாகீர்திகங் காவென்னு மூவர்களும்
மாசின்மணக் குரிடவராய் வளாதலகண்டு மாதாவும்.

(௩௬௩)

மணம்வருந்தி நாயகரை நோக்குவது வைக்கிசைந்த
கனம்பொருந்து புதல்விகட்குக் கலியாணம் புரிந்தருள
நிலைந்திலாவா ளாவிருத்த வீத்யோ நிரபபுமெனப்
புனஞ்செறிபைந் துளவனடி டோற்று மன்பர் புந்திகொண்டு.

(௩௬௪)

புறம்போந்து தமது சுஜாதியிற் பிறந்த புத்திரரிற்
சிறந்தோங்கு மணம்புரியத் சுருத்தவர் மூவரைத்தேடி
அறஞ்சோந்த தமதுமனைக் கழைத்துவந்தங் குறவிருத்தி
நிறந்தேங்கு மளையவரு முறமணசுதை நிரப்பினராய்.

(௩௬௫)

பாலொடன்னர் சம்பதி க் ளுருந்துமவகை யப்பகலில்
எல்லிடில் வைத்திருந்தா ரிளையசெய்கை மணமகரை
மேலளித்த தாய்தந்தை மாற்றிநா னமைவிடா வா
சாலமண : புரிந்ததென்ன தகவென்று மறுத் தத்தில்.

(௩௬௬)

வரிசையுடன் மனைக்குவாது மணம்புரியும் வகையிலொன்றும்
துரிசதிலா பெருநாளை நாட்சடங்குந் தொகவியற்றி
கரிசு நத்சம் பதுகளைத்தம் மனைக்கழைத்துக் கொடுக்கலந்தார்
ஹரிசௌர் கருநாம மறைந்துகொட ன்பருமிருந்தார்.

(௩௬௭)

வேறு.

பீடபர கணமென்னு மூரிலுறு மொருவேதியன்பிறழ்வில் பண்டரியிலே
நீடவளா தேவகிதன மாமதல் கோயல்டை நேயமுடனேமேவிந்
ஆடரவிலேநடன மாடமலையேயிகப ரச்சகமெனக் கருளுகென்
நீடமரட்சிதுட லைநடுபுதற்பொழுது ணுவிலதிருந்தனனோ.

(௩௬௮)

ஐந்திருபகற்பொழு தகன்றிடவிடோபா வவன்கனவில் வந்தரிதின
ளிந்தியென முந்துபதி யேகியாமா நாநபதி யின்கணில வன்புறுதியேல்
முந்துமவா தந்திர முரைப்பொன வோகிடலு முன்னின னளிந்தியெனுமார்
வந்துறு சமாதிமு னிருந்தன னிராறுதின மடையிலது திடமுடனோ.

(௩௬௯)

அன்னவன வாழறுதி யாயுணவிலாமலமர் கின்றதை யறிந்தனருசாய்
இன்னவ னினைத்தபம யெய்தலரிதாடும்விதி யில்லையெனவே யிணையிலாப்
பின்னமறு ஞானபதி யன்னவனுடைக்கன வெதிர்ந்தனர் பிராமணனேநீ
நன்னர்மிகு தேகுவெனுமூரில்வளரன்பரிடை நண்ணிநினைவைச்சொலுதியேல்.

வேறு.

அத்துகா ராமருன் னகத்துளுன்னைச்
சித்தமாய் முடிபபர்நீ சேறியென்றனர்
வித்தகம் வேணடிய வேதியன்விழித்
துத்தன துள்ளத்தி லுரைத்த தோர்ந்தனன்.

(௩௭௦)

சூத்திரன் நன்வயிற் றுன்னிற்றோமற
வாய்த்திக பரச்சகம் வழுங்க வல்லனே
ஏத்துஞா னைசரிங் கியம்பிற் றென்னென
மாத்தளர் வொடுவந்தான் மன்னுதேகுவே..

(௩௭௧)

வந்துமெய்யன்பாகக் கண்டுமாறிலார்
முந்துமுன் னடந்தவை மொழியக்கேட்டவர்
ஷ்மந்துறு பகடுமா மறைசொல் வித்துமேல்
நந்துறு சுவடுதிர் நடக்கச்செய்தவர்.

(சா.க)

செயற்கருங் காரிய மென்னிற் சேர்வதோ
நயத்தரு மிதுவென வியப்பு நண்ணியே
மயற்கரை கடந்தவ ரனுப்பவந்தவற்
கியற்றுவ தென்னிலேதது செய்வேனென.

(சா.உ)

பதினொர பங்கங்கள் பாடிமற்றதற்
கெதிரறு முத்தமஞான மென்றுபேர்
விதிமுறை வைத்ததனோடு மேவுறக்
கதிதரு முப்புடைக் கனியுர்த்தந்தனர்.

(சா.ரு)

இக்கனிதனை யுடைத்தினிது தின்றீ
மிக்கதாம் பதினொர பங்கமும் விடை
தொக்கமெயன் புடனுணர் கியேனுறத்
தக்கநின்னினை வெலாந்தழைக்கு மென்றனர்.

(சா.ஸ்ர)

என்றவார்த்தை யேற்றவ் வேதியன்
துன்றருமிக பரசுகத்தை வேண்டியான்
நன்றிவண டைதரநவில் பிராகிர்த்தத்
தொன்றியகவி தரினுதவு மோவென.

(சா.எ)

ஆயிடையே விழுவெறிந் தனுப்பிய
மாயிருஞான தேவிடத்து வந்தனன்
மேயின்பழம் படிவிரும்பி யுற்றான்
போயினன் விதிசனைப் புலத்தி லுன்னினார்.

(சா.அ)

இங்குற நடந்ததை யேழொ டாரெனப்
பொங்குறு கலிகளிற் பொருத்தி ஞானதேத்
தங்குறு சமாதியிற் சாற்றவுய்த்தனர்
எங்குநீடுறு ஜகதீச னன்போ.

(சா.க)

அன்னதை யவரிடத் தறியச்சாற்றினா
மன்னபங்கங்களை வாங்கிப்போனவர்
உன்னவங் கொருவனா வேசனாயுற்ற
இன்னவ னிழுக்கின னெனவெருட்டியே.

(சா.ல)

அங்குநின்ற கல்வகை யகற்றப் போயினான்
தங்குறாதத் வேதியன்பின் செளரியைப்
பொங்குறப் புகழுமெ யன்பர்தம்புடை
இங்குவந் தனுகின்ன புகிகனென்னவே.

(சகக)

வேறு.

சிவாஜியெனும் வேந்தனிடைப் புராணம்வாசித்திறவற் கேவல்செய்வோன்
ஒவாதநெடு மூர்க்கன்போ கோடோபா முரட்டுழிவின் ஞானம்
தவாதுகா ராமாக்கண் டடிவணங்க வவன்வணங்குந் தகவுநோக்கி
அவாவறுவோ ரவனிடைப்பேரளிகூர்ந் துதாமெழுதுதமஞானத்தை.(சகஉ)

சென்பழினை மந்தார்மற் றவனவற்றைப் பழுவில்லாச் சிரத்தையோங்கும்
அன்பொடு கொண்டப்பழத்தைதயுடைத்தருந்திப்பதினொருபாட்டையும்வாசித்து
மன்பெறப் பாடம்பண்ண மறுவிலா ஞானபத்தி யுடனேவாய்ந்தான்
இன்பமிக முன்னம்தா பாத்திலு மும் வணிகனியன் ஞானேசர்க்கு. (சகக)

தனதுநீனை வறமுடிந்தா லிலக்கம்பொன் றறவதற்குச் சமைந்திருக்க
அனகாரு ளானினைவ முற்றுதலாய் ஞானேச ரகத்திற்சென்று
சனகமனைத் துங்குவிக்க வொருவனவேசிதனாய் கனகமெல்லாம்
மனநலத் துகாராம ரிடைச்செலுத்துகென வருளின்வழங்கக்கேட்டு. (சகச)

அவ்வனிகன் துகாராமரருருவந்து ிகழ்ந்த செயலனைத்துங்கூறி
எவ்வறப் பொருளினதது மீர்சுவர்த மடிவணங்கி யேத்திப்போனான்
செய்வனந்தப் பொருளனைத்துங் கோடோபா தமையடைந்தசெவ்வீநோக்கி
வய்கென வவற்களித்தா மற்றவன் வேதியன்வேண்டல் வாய்ப்பதானான்.

கோடோபா யானடைந்த காத்திப் பொருள்வந்து கூடிற்றென்று
நீடாதரசொருதன் பகிபோய்ச்சோந் தனனிந்தகிழ்வனைத்தும்
பீடாரு சிவாஜியெனுந் வேந்தனுனாந் தறிவில்லாப் பேதைக்கிங்ஙன்
வாடாத நலமளித்த துகாராமர் தமையின்னும் வணங்கவோர்கால். (சகசு)

வேண்டியிருந்தனனாக லோகமெனு மூருறை வேதியர்கமெல்லாம்
நீண்டியல் வாமனனன்பா தமையழைத்துக்கொடு போந்து நிமலோத்தற்
நீண்டிய கீர்த்தனமெல்லாங் கேட்கவொரு திங்களவிருத்திக் கொண்டு
நீண்டிய வன்புடனிருக்கத் துகாராமர் கீர்த்தனங்குதித் தங்குற்றார். (சக

ஆப்பதியிலெளிமை கைம்மை முதுமையுறு மொருபிராமணியங்கோர் நாட்
செப்பமிகு துகாராமர் தமைநோக்கி நான் வேண்டுகினத்திலென்னில்
ஒப்புவந்து வந்துபோன கமருந்திக்கீர்த்தனங்களுரைத்தல் வேண்டும்
உபபறு சீர்ப்பாண்டுரங்கன் தனசுடியரே யெனமற்றவர் நன்றென்றார். (சக

எளிமைசனினே ிய முட னார்ப்பினி பின் பீரைந்து பேர்க்குத்
தளிகையிற் போனச மமைக்கச்சுட வைக்குத்தகப்பணிகடாஞ் செய்தீட்டி
அளியின் மிக்க துகாராமர் தமையழைக்க நாணோக்கு மளவில்வானம்
துளிசெறியப்பெய்து குடியிருக்கு மனைச்சுவர் சாய்வு தோன்றிற்றாக. (சகக)

கண்டு கிழப்பார்ப்பனி தான்துகாராமசாமியயிற் கடுகிவந்து
மண்டுவிழி நீர்பெருக வருதுகொண்டு பாண்டுரங்கமாலுக்கன்பிற்
றொண்டு செய்யு முங்களுக்காராதனஞ் செய்வதற்காகத் தொழும்புசெய்து
கொண்டு வைத்தகலப்பை யெல்லாமழிவுற வெண்மனைச்சுவருங்குலைந்துசாய்

மழைபெய்து பழுதுவந்து வாய்த்ததென் செய்வேனென்று மாழ்கிச்சொல்லிக்
குழைவெய்துவதைக் கண்டு துகாராமரழே லெனக்கை யமைத்துக்கூறித்
தழைவெய்த நின்னகத்தி லினிதுவந்து நீயிடம் போனகஞ் சாப்பிட்டு
விழைவெய்தப் பாண்டுரங்கன் கீர்த்தனஞ்செய்வோம்வெளியின்மேவுங்காறும்

பித்திவிழாதருள் செய்வான் பாண்டுரங்க னென்னவவன் பெரிது நம்பித்
தத்தினியின்றென்று மனமகிழ்வொடு தன்னகஞ் சார்ந்தானாக லூரார்
இத்திறமாய்ச் சாய்ந்த சுவரொப்படி வீழாதிருக்கு மிதுவிழாதேல்
சித்திரமேயவர் வந்து போமளவுமெனத் தம்மிற் செப்பிப்போனார். (சஉஉ)

நிரண்டு தினங்கழிந்த பின்பந்தப் பார்ப்பனி தன்னில்லத் தட்டுச்
சாரமறை யோருடனே துகாராமர் தமையழைத்துச் செளரிநாமம்
ஆரநெடுங்கீர்த்தனஞ் செய்தானபின் புலந்தவர்களுனைவருக்கும்
நேரவுபசரித்துப்போனாக மருத்தித்தானு முண்டு நிரம்பலாக. (சஉக)

அமைவு செய்த துகாராமர் பார்ப்பனியை நோக்கியினி தம்மேயுன்னிற் [ங்
சமைவுசெய்தபொருள்களெல்லாங்கொண்டு வெளிவருகவெனச்சாற்றக்கேட்ட
கிமையளவி லவன்கொண்டு வெளியில் வரச்சாயந்தசுவரிடிந்து வீழ்ந்த
துமையறு சேரன்பரவ்வூர திகாரிக்கில்லமைத்தன்று தவச்சொன்னார். (சஉச)

அன்பர் சொன்னபடி யவ்வூரதிகாரி வீடுடனே யமையச்செய்து
தன்பமறப் பார்ப்பனிக்குத் தந்தவலிலினிது பரிசுத்தமாக
இன்பமிரு துகாராமராலரி கீர்த்தனமொரு நாளியம்பச் செய்தான்
பின்பவ்வூர் வாழ்வோராலன்பர் விடைகொண்டு தம்முர்ப்பேணி வந்தார். ( )

வேறு

வந்துநாம கீர்த்தனஞ் செய்தாருறலும் வாசோளி
முந்திவாழ் பவனாறுசாஸ்திரங்களில் முடிபுடைய
மைந்துசேர மசன்றன்சன் மானமும் வாய்த்தேசான்
பந்திமேவிய நாமம் ராமேச்சுர பட்டன். (சஉ௪)

சாதுவார் துகாராமெனு மன்பர் சத்திரத்தி
ஒதுவோர்சொலப் பலபடி கேட்டுத் தன்னுளத்தில்
மாதுவேஷ முண்டா யவர்தமை யவமானத்
திதுசெய்வதற் கெண்ணின் மைசன பாற்சென்று. (சஉ௫)

குத்திரன்று காராமென்போன் நேருவிற்றோன்றி
மாத்திரம்பெறும் வேதசாடங்களை வாயால்
தாத்திரிக்கணை யாவர்க்கும் வெளிபெறச் சாற்றிச்
சேர்த்திசேரரி கீர்த்தன நாடொறுஞ் செப்பி. (சஉ௬)

வேதவேதியர் தமையுமோகிப் பித்து விராய்த்தன்
பாதமன்பொடு வணங்குறப் பண்ணிப்பற் பலவாய்ச்
சாதமேவிய தருமங்கள் யாவையுந் தவிர்த்துச்
ஸ்ரீ தரன்றிருநாமமே பெரிதெனச்செப்பி. (சஉ௭)

யாரு நாமகீர்த்தனஞ்சொல வியற்றினனதனால்
சாரு நால்வருணத்தருந்தந்த மக்கியல்வாய்
நேரு நல்லறம்யாவையு நீத்தனர் நிருபா
ஒரு நீயென வுரைத்தனரைசுடன்படவே. (சஉ௮)

வேந்தன் கேட்டுடனப் படியோவென வெகுண்டு
சார்ந்தவூரகல் வறத்துகாராமனைத் தவிர்த்தி
நோந்து நீ யென்றவ்வூரதிகாரிக்கு நிருபம்
ஒர்ந்து செய்வகை யுய்த்தனனவனைத யுணர்ந்து. (சஉ௯)

வெருவியன்பர் பால்வந்ததைக் காட்டலு மெய்யன்
பொருவிலாதவர் விட்டலனுறைதருங் கோயில்
மருவியோர பங்கஞ்சொல்லி வாழ்த்திவா கோளி
துருவியேகினர் பட்டனைக் காணவுட் சூழ்ந்து. (சஉ௧௦)

பூக்கமேவியப்பட்ட னுனஞ்செய்தபூசை
நோக்கமாபுறுங் காலவ னில்லிடை துழைந்துள்
ஊக்கமோடுநின் றவனெதிர் கீர்த்தன முனைத்தார்
மாக்கடுஞ்சினங் கொண்டன்பர் வதனத்தை நோக்கி.

(சுநக)

நாலதாம்வரு ணத்தின னீதூரி நாமம்
ஏலவேயுனாக் கின்றனை யிதின்மறைப் பொருள்கள்
சாலவுள்ளன சமைத்துநீ சொல்வது தருமோ
ஞாலமீதிலுன் சுவிலு வுருக்குநரகம்.

(சுநச)

ஆனதாலினிக் கவிசொலே விதற்குமு னமைத்த
துணமாமந்தக் -வியெலா மொருமைசேர்த் தார்த்துச்
சானவிக்குநே :திராயணி தனில்விடுதி
போந விநகிடே லென்றந்தப் பட்டனும் புகன்றான்.

(சுநரு)

கேட்டுமெய்யன்பர் தம்ம னார் மீண்டனர் திட்டி
நாட்டு விட்டலன் றனைக்கண்டு நயனநீர் பெருகத்
தாட்டுணைக்கண் விழந்தெழுந்து நின்றொளிர் பரந்தாமா
பாட்டு நின்ன தேவவிற்பல பகர்ந்தனைன்றோ.

(சுநசு)

அவையெலாந்தகா வாயினபட்டன் சொல்வதினால்
இவையெலாமுற வேனியற்றினை விளையாட்டோ
நவையெலாமிலை யாகியவுனக்கியானவின்ற
குவையெலாம்புன விடைவிடக்குறு கியதென்னு.

(சுநஎ)

மீண்டு தங்கவிப் புத்தகம்யாவையும் வீக்கித்
தாண்டு நீரலைப புனலிடைக்கொடு வந்து தாழ்த்தி
ஆண்டு நின்றுவந் தனிமணிப்பொற் சினகரத்திற்
பாண்டு ரங்கனைக் கண்டுசேவித்தடி பணிந்தார்.

(சுநஅ)

இதனைக்கண்டநல் லோலொலாம் யாருமீடேற
உதவித் தந்தமெய்க் கவியெலாம் புனலிடை யுய்க்க
மதமிக் குள்ளவப் பட்டனால் வந்ததேயென்னு
விதனத் துற்றன னென்செய்வார் விம்முதலுற்றார்.

(சுநக)

துட்டரானவர் சூத்திரன் சுருதியுட் பொருளை
மட்டி லாதபல் கவிகளில் வழுத்தியாவனாயும்
இட்டமாக்கித்தன் மகிமையைப் பெருக்குத வியல்போ
முட்டி லாததை மறையவர் கேட்பது முறையோ.

(சுசஉ)

இனைய தோரந்திரா மேச்சர பட்டரிவ்வாறு
புனைவுசெய்வது தக்கதன் றென்றுபோக் கடித்தார்
நினைவிலேதருக்கியதுகா ராமனா னிகழும்
வினையும்போயின வவனது மேன்மையும் வீந்த.

(சுசக)

என்றுபற்பல விதங்களா யியம்பின ரிகழ்ந்தார்
அன்றுகோயிலிற் பணிந்தவ ரச்சுதன் றன்னை
நன்றுநோக்கி நின்னருளி னாலையன் றோநாயேன்
துன்றுறக்கவி சொன்னதென் சூழ்ச்சியோ சொல்லாய்.

(சுசஉ)

பலரும் பட்டனு மெனைநனி யிகழ்தரற் பாற்றோ
அலரும் பூமக ணையகனையென வழுது
புலருநெஞ்சொடு போற்றினர் கோயிலின் புறத்தார்
மலருநந்தன வனம்வந்தோர் பாறையில் வதிந்தார். (சச௭)

ஊனுறக்கம்விட் டரிதிருநாமங்களோதிக்
கோணுளத்தொடு கிடந்தனர் சாதுக்கள் குறித்து
மாணுறத்தரு மன்பர்பால் வந்துப சரித்தங்
கேணுறத்திருத்தியு மனமிசைகில ரிருந்தார். (சச௮)

பரிவு செய்துவா கோளிவாழ்வுறு கின்றபட்டன்
ஔரிதன்னன்பருக் கிவ்வகை யரந்தைசூழ்ந் ததனால்
இரிதலாயின வவன்செய் நற்செய்கைக ளெல்லாம்
பிரித லோர்கிலன் பெயர்ந்தனை புனாச்சிவ பெருமான். (சச௯)

தனைவணங்குறப பரிசன முடன்வரச் சாந்தான்
அனைய நற்றினந் துவாதசி யாதலி னாங்கே
வினையிலாவன கடசித்தர் மேவுபூந் தோட்டம்
இனையதென்றுணராதி லுறைதடத்தெய்தி, (சச௯)

நீரிலாடல்செய் போதந்த நின்மலசித்தர்
யாரிவன்றடத் தெய்தியேதோசொலித் தினம்யான்
கோரியேநிமா சுச்செயுங்குளத் தினைக்கெடுத்தான்
நேரிலென்றுறச் சிறியோர்சா பத்தைநிகழ்த்த. (சச௯)

அனையசாபத்தி லெய்திய தழற்றுறு தாபம்
இனையனாகத்தி லெய்தலு மதுபொரு ளினின்று
தனையினங்கினர் சளையுறுவோர்சமை நோக்கி
எனையழற்றுவதென்னிது தெரிகிலே னென்ன. (சச௯)

இந்த மாத்தட மிப்பகீர்நிமா சினிதியற்றச்
சொந்தமாதலி னீர்வந்து துளைதலைப்பொருமல்
எந்தமாச்செவி கேட்குறச் சாபமிட்டானீர்
வந்தமபகீர் தனைவணங் குறிலது மாயும். (சச௯)

எனலும் பட்டன்யா னுத்தமவேதிய னிவனை
மனமிணங்குற வணங்கிடேனென் றந்தவாவிப்
புனலி னீங்கியே புறம்வந்து நனைதுகில் போர்த்தும்
அனலனுங்குரு தழற்றுறப் பரிசனர் யாரும். (ச௯௦)

நீர்முகந்துமேன் மேலவன்றலை மிசைநிரம்பச்
சார்வுசெய்துமத் தழறணியாதுடற் றழற்றத்
தீர்வுவேண்டினன் றிகைத்தனை றன்னிற்சேர்ந் தோரைப்
பார்வை செய்தியான் பிழைப்பிங் கரிதெனப் பரிந்து. (ச௯௧)

பிறந்த நாண்முதல் யான்செய்த தவமும் பேரழமும்
வறந்தவாயிந்தத் துயர்வந்து வாய்த்துத்துன் மரணம்
சிறந்த தாயதென் செய்வதென் னூர்செலத் திரும்பி
மறிந்து மெய்மிக வருங்கினன் புலம்பினன் வந்தான். (ச௯௨)

வருதல் கண்டவர் யாவரும் தித்தொரு துலுக்கன்
தருதலாகிய சாபத்தைச் சாதியிற் சிறந்தோன்
கருதலானதன் நவத்திறற் கடிதர மாட்டான்
பொருதலாயின நவனுட னென்றனர் புகல்வார்.

(சுருக)

போதுமிங்கிவ னிப்பெருந்துயர் புருதற்குச்
சாதுசஜ்ஜனரார் துகாராமரைச் சலிக்கக்
கோதுகிறி மற்றவர் கவியாவையுங் குலைத்த
தேது வென்னவு மெண்ணினர் பற்பல வியம்ப.

(சுருச)

பட்டனெண்ணிரா னேசர்தம்பால் வந்துபணிந்து
தொட்ட தன்னுடற் ருபத்தைப் போக்குமா துதித்தங்
கிட்டமாம்படி யிருந்தன னொருபுறத் திருக்க
விட்டலன்றனதமயர்தஞ் செய்கையை விளைப்பாம்.

(சுருரு)

உணலர் நித்தினா யுணைப்பதொரு பதின்மூன்று
தினமும் ஸீதர னுமஞ் செப்புத றெவிட்டலராய்
மனமொருங்கின ரிருந்துழி மாலருள் வடி வாய்
அனகாமுனவந்து மற்றவர் தெளிவுறவழைவான்.

(சுருசு)

ரீமற்றென்னுடைக் குணங்களை யனுதின நெடிதாய்த்
சூமனத்தொடு பாமனை யநிலொரு தோடும்
சாமுரைப்பகிலாற் றிடையிட்ட புத்தகங்கள்
ஆமனைத்தையும் யான்செட்டாநடைத் திருக்கின்றேன்.

(சுரு௭)

அதனை யெண்ணியோர் கவலை மடைந்திடே லென்ற
இதமறைந்தனன் றழுவின்ன் மறைந்தனனேகி
மதனசுந்தர வடிவொடவ்பூரில் வாழ்சாது
முதல்வர் தமையினெய்தினன் கனவிடை மொழிவான்.

(சுருஅ)

நாளுமென்னடியே நயந்து துகாராமன்
ரீளுமாற் றிடையிட்ட புத்தகமெலா நிரம்ப
மூளுநீரிடை மிட்டுநறு முதயத்தின் முந்திக்
கோளு மென்றுவற் புறுத்தினன் போயினன் கோயில்.

(சுருக)

கனவுகண்டவர் யாவரும் விழித்தனர் காலைப்
புனரிரம்புரீ னாற்றிடை வந்துபுத் தகத்தின்
இனமிதந்துறக் கண்டனர் புக்து யெடுத்தெல்லாம்
அனகன்செய்கை யின்னதுகொலோ வெனவதிகயித்து.

(சுருஉ)

கைகள் கொட்டினர் நாமகோஷஞ் செய்துகளித்து
வைகறைப் பொழுதே திருமால் வளர்கோயில்
பைகலக்குநற் தனத்துறு பாதை மேற்படுத்து
வைகலுற்றமெய் யன்பர்பால் வந்தனர் கண்டார்.

(சுருக)

அடிகளும்முடை யன்பினுக் கெளியவனான
படியளந்துகொண் டவனெனப்பன் முறைபழிச்சி
ஒடிவிலன்புகொண் டொத்ததும் புத்தகமொருங்கும்
வடிவிலாற்றிடை மிதந்தன வரக்கொண்டு வந்தோம்.

(சுருஉ)

காணுந்நொனலுந் துகாராமர் கண்விழித்து
மாணும்புத்தகம் யாவையு நோக்கினர் வருந்திக்
கோணும் வேதியன் சொன்னதுட் கொண்டிபுத் தகங்கள்
ஏனும்புன லிட்டனன் காத்தனை யிதுவோ.

(சகசு)

ஏழுமாறு மாகிய தினமளவு மூணின்றிச்
சூழுகின்றாயுந் தவிர்ந்தேனை யுந்தொக்கில்
வாழுமாவயிர் காத்தனை யிங்ஙனீ வருத்தம்
தாழுமாசெய்த வென்பிழை பொறுத்தி தண்ணளியால்.

(சகசு)

என்றொரோழ பங்கங்களிற் றேர்த்திர மியம்பி
மன்றலந்துள வணியும் வைகுந்த மாதவவென்
றொன்று நேயமிக் குறைந்தன ரிருக்க ஞானேசர்
துன்றுகின்ற பொற்கோயிலின் புறத்தொருகுழல்.

(சகசு)

தங்குகின்றரா மேச்சுர பட்டனோய் தாங்கான்
பொங்குமிக்கலி யுகந்தனிற் புவியையுத் தரிக்ச
இங்குநின்றெழுந் தருளுஞானேச வென்றேதத
அங்குமற்றவன் கனவில்வந் தருளுட னறைவார.

(சகசு)

நீதருக்கினை யாய்நெடு மாலடி. நேயர்க்
கேதமுற்றப ராதநீயியற்றினை யிதனால்
காதல்செய்த துன்னுடலினக் கடுங்கனல் கதுவி
ஆதலிற்றுக்கா ராமனாயினிச் சாண்டடை.

(சகசு)

அடைதியேலுன தங்கமெல்லாங் கொளுத்தனல் போய்
இடைதலேயன்றிப் பவக்கடல் கடத்தலு மெய்தும்
மிடைதுழாயவ னன்பரின்மிகை மிகச்செய்வோர
குடையுந் தீர்த்தத்தும்பணிதெய்வத் துங்குற்றங் குலையார்.

(சகசு)

பிழையியற்றிடப் பட்டவப்பெருந் தகையோரோ
குழைவுறுந்துயர் கண்டருள் கூர்ந்தந்தக் குற்றம
ஒழிவுறச்செய்வ தன்றிமற்றொருவர்க்கு மொண்ண
தெழுமற்றவ ரிடத்தென்றா ரினிதுஞானேசர்.

(சகசு)

துயிலொழிந்துஞா னேசர்சொற்படி யுடன்குழ
இயலு நெஞ்சின னாகியுமன்பர்மு னெதிரப்
பயமுளங்கொடங் சவர்புகழ் பற்பல படியாய்
மயலகன்றெழுதி னன்றனதஞர் முற்றுமாற்ற.

(சஎ)

எழுதியொற்றன் னா லீந்தனன் செலவிடத் திட்டான்
பழகிலார்வயிற் கொடுத்தனன் கொண்டான் படர்ந்தோன்
முழுதுநோக்கின ரங்கைத முற்றுணர் பட்டந்
கழியி நோய்வர லாகுமோ வெனத்தனர் வடைந்தார்.

(சஎ)

பகைநட் பாம்புலி சர்ப்பமெல் லாந்துயர்பண்ண
அகைவுசெய் நஞ்சுமமுதமாந் துன்புமின்பாகும்
புகையு மக்கினி ஓதனமாமனம் புனித
வகைய தாமெனில் ஸூதரன் கருணையும் வாய்க்கும்.

(சஎ)

எனவபங்க மொன்றெழுதினர் பட்டனுக்கீய
மனமொருங்கின ருய்த்தனர் வரக்கண்டு பட்டன்
அனவபங்கத்தை நோக்கலும் பகீரறை சாபம்
தனதுடம்பை விட்டகன்ற தாரோக்கியஞ் சார்ந்தான்.

(சஎக)

களிதுளங்கினனாய்த் துகாராமாக்காண்பான்
எளிதினெய்தினன் வருவதை யினிதறிந் தன்பர்
ஒளிநிரம்பு வேதியரை முன்காண்ப துத்தமமென்
றளிவிளங்கிய மனத்தினரா யெதிரடைந்தார்.

(சஎச)

அடைந்தவன்பரைக் கண்டடிபணிந்தான் பட்டன்
மிடைந்தவன்பினீர் புவியையுத்தரிக்க மேவினீர்நீர்
உடைந்த புத்தியி னேனுமை மதிக்கிலே னுயர்ந்து
குடைந்து வெப்புறப் பட்டுஇன்னகொடுமையுட் கொண்டேன்.

(சஎரு)

யான்செய் வெம்பிழை யாவையும் பொறுத்தருள் கிற்பீர்
தேன்செயுந்துள வோன்றிருவடிக் கன்புசிறந்தீர்
மாந்செய் கணணினர் மயலுறும் வாழ்வினில் வல்லீர்
ஊன்செயும்பொறை வெறுத்துவி னொனத்துதி யுடைத்தான்.

(சஎசு)

என்றுரைத்திடக் கேட்டமெய் யன்பரந்தோயான்
குன்றுறத தகுங் குலத்தினே னடிமிசைக் குனிதல்
நன்றுமக்கிதோ வெனப்பபட்ட னயந்தன னல்லீர்
இன்றெனக்கெழுதி யகவிதோக்கு முன்னேயான்.

(சஎஎ)

புனிதனாயினே னும்மடி த் தாசனும்ப போந்தேன்
இனிதினும்மடி வணங்குறத் தக்கதே யெனக்குக்
கனிவினும்மடி பிரிகிலே னெனவடி கலந்தான்
தனியடைந்தவன் றன்னொடு தம்பதி சார்ந்தார்.

(சஎஅ)

இன்னவன்பர்முன் சொன்ன வபங்கனெல்லாம்
மன்னுதன்புன லிடைந்நையாததும் வருந்தச்
சொன்ன பட்டனுக் கெய்துசா பந்தொலைத் ததுவும்
உன்னியாவரு மைபரைப் புகழ்தனை ருற்றார்.

(சஎக)

வேறு.

அனகடசித்தர் தாமுமிச்செய்கை யறிந்தியா னிட்டசாபம் போக்
கிணமஹாபுருடா தாமுமுமர்போ யினிதுநாங் காண்டு மென்றெண்ணி
வனமிகுபுனைவ விட்டுடன்மேவு மார்க்கத்தி லுறுஞ்சிஞ்ச வடிபூர்
தனதிடைமேவி யந்தவூர் த்தலைவ னானசிந்தாமணி தன்னில்.

(சஅஉ)

முன்றிவி னின்றுதங்கையின் மடக்குமுழுதுறப் பிச்சைபெய்கென்ன
ஒன்றியசிரந்தா மணிமறையோன்பா லுற்றகா ரியஞ்செய்வோனுடனே
துன்றியம் மடக்கிற் போனகக் கலப்பை சொரிதர வதுநிறைவுறுதல்
இன்றிமற் றின்னு மிடுவனவெல்லா மேற்றுமற்றது நிரம்பிலதாய்.

(சஅக)

உற்றதுகண்டு மிகவியந்தளவில் பொருளுடைத் தலைவன்மா டுற்று
மற்றதை மொழிய வருமதிக்கிட்டு வாட்டமே வாவகை யனையார்
நற்றிய பொருள்க ளெனைத்துள வனைத்து நல்குதி யெனவவ னயந்திற்
பெற்றதானியங்க ளனைத்துமற் றதனிற் பெய்தனன் கொடுவந்து பெய்தும். ( )

மடக்கது நிரம்பா வகைதெரிந்தகத்துண் மறையவன் பால்வந்து வழுத்தச்
சடக்கென மறையோன் கணபதியுபாசனத் ததுநிரம் புறச்சமைத்தான்
இடக்கொடுப்பின்பவ் வனகடசித்த ரொய்தினர் தேருவென் றியலூர்
அடக்கரும் பொறிக ளடக்குமெயன்ப ரகத்துமுன் றிலின்வந்து நின்று (ச.அ.௩)

எனதுகை மடக்கிற் பிச்சைபெய்கென்ன வேற்றலுஞ் சிஜாயிகேட் டின்றென்
றனதகத்தேது மில்லையா யிருக்குஞ் சமயத்தெச சமூக்களுே சார்ந்தான்
இனவிரப்பவனுக் கென்செய்வேனென்ன வேற்றவற்குப்பிச்சை யிடாமல்
சினவனன் றன்றென் றெண்ணியங்கிருந்த சிறுவிகங் காவகஞ்சேர்ந்து. (ச.அ.௪)

பாணியிலிருந்த மாலிலோர்பிடி கை பற்றினன் வெளிவரும்போது
மாணியே யுங்கட் ஜிஜாயிகண்டவனை மறித்துக்கை திருகின் வங்கப்
போனவைபோகக் கையிலொட்டியமாவைப் பச்சிசடி ளையிற் புகுத்தச்
தானது நிரம்ப வனகடசித்தர் தாங்கண்டு மிகயியப்பெய்த். (ச.அ.௫)

பிச்சைகொண்டிடு கங்காமுக நோக்கிப் பெயர் துகாராமரோ நீர்தாம்
நிச்சயம் சொல்லுகென்றனர் கங்காநீ பித்துகொண்டவன் றினைப்போல்
இச்சொல்சொல்லுகின்ருயெனைப்பெண்ணென் றறியாயென்பிதாவேதுசாராம்
நிச்சலுமுதயத்தாடு நீராடி நெடியமால் கோயில்போய் நேர்ந்து (ச.அ.௬)

ஹரிதிரு நாமஞ்சொல்லி யங்கிருக் கின்றொனவனகடசித்த
தெரிவைசொற் படியே சினகரத் தெய்திச் சோதுகா மாமனாநோக்கப்
பெரியசிற்சொருபு வொளியடிவாகப் பிறங்குறக் கண்டடிபணிந்தார்
துரிசின்மெய்யன்ப ரவர்க்குப் சரித்துத்தோ மறயிருந் கெனச்சொன்னார். (ச.அ.௭)

சொன்னவர் தம்பா விவண்டுநாள் வளையுந் தோமிலாக் கீர்த்தனங்கேட்டு
நன்னரானந்த பரவசராகி நயந்தவர் பால்விடைபெற்றுப்
பின்னா ரடைந்தா ரனகடதாசர் பின்னுகா மாமர்தாம் பேசும்
இன்னிசை நாம கீர்த்தனநாளு மினிதுகேட் டின்பிடை மூழகி. (ச.அ.௮)
வேறு.

காமமேவிக் களித்தகத் திற்றுகா
ராமசாமியை நன்குபுணர்ந்தினி
தேமமெய்துற வெண்ணின் னாலகிற்
றுமமேய்குழ ளாளொரு சுந்தரி. (ச.அ.௯)

அமைய நோக்கின ளாய்வரு நாளிலக்
கமையுளத்துகா ராமொர் காலத்தில்
தமைய விட்டலன் றாளிடைச் சேர்த்திவன்
சுமை துறந்திருந் தாரொரு சூழலில். (ச.அ.௧௦)

ஏகமாயவ ரொய்திய தோர்ந்துமுன்
மோகமேவிய மொய்குழல் சுந்தரி
யாகமேய மெய் யன்பபாக் கண்டுநம்
போகமேவப் புருந்தன்ன யானென்றான். (ச.அ.௧௧)

பின்னும் பேசுகின்றான் பெரியீருமை
மன்னுங்காதலினன் பலவைகினைன்
துன்னுகாலந்தொடர் கிலதின்றியான்
உன்னுஞ் செவ்வீவந் துற்றதென் றாளோ. (ச.அ.௧௨)

அடுத்துநாரி யறைந்ததுகேட்டுடல்
நடுக்கலாகிமெய்து ஞானநல்லோரொனை
பெய்ததாயென மே ணனுதின்றேனுன்னை
விடுத்தி நின்னினை வென்றுவிளம்பினார்.

(சுகந)

அத்தவார்த்தையனைவன் கேட்டுநீர்
இத்தமாற்றமி யம்பிவெறுப்பினோல்
முத்தவென்னை முயங்க வலித்தொன்
றுத்தமேற்பழி யுய்த்தினா வேனென்றான்.

(சுகச)

என்றபோதினாயே லென்னிடையுறு
கின்றமூவிரு லையுங் கேசவற்
றுன்ற நீத்துத் துறந்துறு வேனைநீ
ஒன்றவோதிவைக் கோல்கொண் டுறுகென்றார்.

(சுகரு)

சொன்ன தோர்குவு னென்றச் சுடர்த்தொழி
அன்னவை யினைநாமக் கொண்டன்பர்முன்
துன்னத் தம்முடன் மீதிடச்சொல்லினார்
பன்னுமாறிடப் பற்றியெரிந்ததே.

(சுகசு)

கண்டுகாரிகை யஞ்சித் தலங்கிணள்
விண்டுங்கி வெளிப்புறம் போயினான்
பண்டுபோலரி நாமம் பகர்வது
கொண்டு நாளுங் குறைவின்றிருந்தனர்.

(சுகஎ)

ஆகவிப்படி யன்பர் செயுங்கதை
லோகமென்னுமவ் ளுரிலுள்ளோர்வினைய்
எகவெம்முழை யென்றவா வேண்டலிற்
போகவெண்ணிப் புறப்பட லாயினார்

(சுகஅ)

வேறு.

கனிவுற்றுட னிசைபாடுறு கங்கா ஜிமவாளும்
தனிமுற்றுறு கலிகேறுறு சந்தாஜி வணிகரும்
இனிதத்துட னுறுபட்டரு மியல்மிக்கபி னவரும்
துனிமொய்ப்புற நனிமொய்த்தவர் சொலுமூரரு குற்றார்-

(சுகக)

அருகெய்திய தறிந்தாரிலு ளவரயாவரு மெதிர்கொண்
டுருகன்பொடு பணிவுற்றுட னூர்க்குட்கொடு சென்று
வருமொவ்வொரு மனைதன்னிலும் வழுவாதுறு மறையோர்
மருவுஞ்சுவையுறு போனகமகிழ்ந் துண்டற வகுத்து.

(ஞா)

ஹரிதன்கதை யகந்தோறுநன் காகச் செயவமைத்துப்
பெரிதின்பொடு வருநான்வனை பெய்தற் கமைவாகப்
புரிகின்ற சிவாஜிப் பெயர்புனை வோன்கதை புரிவோர்
தெரியின்சவை தெரியாமனின் தித்துத்தனி திரிவான்.

(ஞாக)

எளியோனெனி லுந்துட்டனெனுஞ் செய்கையி லியல்வோன்
கனிமூழ்குறு கதைசெய்துறு கடைகண்டருள் காணன்
விளிவோடுறு மவினச்சவை மேவாவகை யென்னென்
றளிநீடுறு முறவோர்தின மாராய்ந்தனர் கேட்பார்.

(ஞாஉ)

வினவுற்றவ ருணரக்கதை வினவற் கழைத்தாலும்
மனமொத்திலன் வருகின்றில னென்றாவண் வாய்ப்போர்
இனரிப்படி யுறுநாளிடை யொருவேதிய னென்போன்
கண்மிக்குறு கடனுலாம் வருந்தித்தனி களாவான்.

(இராசு)

ஞானதிபர் தாமேவுழி நனுகித்துதி நவின்று
தானுமதிக் காலமதாகக் கடைசார்ந்து
மேனாளுறு கடன்றீர்வகை வேண்டுற்ற வன்கனவில்
ஆனாதநலஞ்செய்ப வரனுகித்தனி யறைவரா.

(இராசு)

நீசென்றுது காராமரினினை வைபபுக லுதியேல்
ஆசின்றவர் கடன்றீர்வகை யருள்வாரொன வவனும்
நேசங்கொடு லோகப்பதிநிகழ் வோர்வயின் வந்தான்
மாசொன்றிலர் தெரிந்தப்பதி யதிகாரியை வாய்த்து.

(இராசு)

இவ்வேதியர் கடன்மிக்க வரிவர்க்கும் பதியோக்குத்
தவ்வாவரி வைத்துச் சரிதரு வோனையுந்தவிரா
தெவ்வாமெனினுஞ் செம்பொரு ளீட்டிக்கடன் நீர்த்துச்
செவ்வேபுரி கென்றாவண் நீர்த்தற்குடன் பட்டான்.

(இராசு)

ஊர்முற்றிலும் வரிவைத்தவ ருதவும்பொருள் கொண்டு
நேர்கைச்சரி புரிவோன் வயினோர்ந்தும் பொருள்வினைவச்
சோர்வுற்றிருகாசங் கவனுதவக் கொடுசொன்னார்
சார்புய்த்தன னவைகண்டெதிர் சரிவிற்ப வன்காசை.

(இராசு)

கையிற்கொடொர் சிறுகற்கொடு கீறிக்கனக மெனச்
செய்துற் றவனுக்குக் கடன்றீரும் பொருள்சேர்த்துப்
பொய்யற்ற வருதவக்கொடு போனான்மறைபுகல்வோன்
உய்யச்சவை யுள்ளோரனை வருநோக்கினர்வியந்தார்.

(இராசு)

இத்தன்மை யுணர்ந்தான் வளைவிற்குந்தொழி வினன்வந்
தத்தன்மை புரிந்தோர் வயினமரும் பரிசுக்கல்
எத்தன்மை புரிந்தேனும் தேற்பேனென வெண்ணிப்
பொய்த்தன்மை யிலன்பர்க்கனு தினமும் பணிபுரிந்தான்.

(இராசு)

ஆண்டோரளவுங் கீர்த்தன மறையுந் தொறுங்கேட்டற்
கீண்டாதரத்தொடு மேவிய வவன் வாங்குறவீயம்
துண்டேறு களேற்றிக்கொடு சுமந்தெய் தினவிறக்கிப்
பூண்டார் பொதிய விழ்த்துள்ளுறு பொருண் முற்றவுநோக்க.

(இராசு)

எல்லாமிரசிதமாக விருக்கத்தெரிந்தான் யான்
சொல்லாவிரசித முய்த்தனனென்னே யெனத்துணுக்குற்
றெல்லாவைவயுய்த்தோன் வயினுய்த்துப்புகல் சீருள்
வல்லேகொடு வருகென்று பொதிகார ரில்வகுத்தான்.

(இராகு)

பொதிகாரர் களவற்றைக்கொடு போய்த்தந்தவனரிடைமீண்
டதினும் வகையறையும் பொழுதவன் யானளித்தது தான்
விதிசீருளை யன்றிப்புகல் வெள்ளிக்குவை யன்றென்
றெதிசீராகினன் மீண்டேகுற விடுத்தான் பொதியெல்லாம்.

(இராகு)

மீட்டுங்கொடுவனை விற்பவன் பாலெய்தினர் விளம்பக்
கேட்டங்கவன் வியப்பெய்தினனாகிக் கிளரன்பர்
மாட்டின்னவறிவித்திடமன் னுண்டருண்மாறான்
கூட்டுஞ்செயலிதரின் விதிக்கொள்கென்று குறிப்பார்.

(நுகந)

எய்தும் பொருள்யாவுஞ் சுகீசன் நனதடியார்
கைதந்தவர் வேண்டும் பலகருமங்களு மியலச்
செய்துன்புரைநீர் நல்வழிசேரப் புரிசுவையேல்
நொய்தினிக் பரமேய்சுக துனக்காமெனச் சொன்னார்.

(நுகச)

அருளம்படி கேட்டன் னவனரிதன் மையார்பால்
மருவும் பணிபுரிவோமெனில் வாயாதனவாய்க்கும்
பொருளின் னிசைபுரிந் துற்றது புன்மைச் செயலென்றைத்
தெருள்கொண்டு விராகத்தொடி செறியும்பொருள் யாவும்.

(நுகரு)

நலமேவிய வழியே செலநல்கிப்பலநாளும்
புலமேவிய வன்பர்க்குறு பணிசெய்துடன் பொருந்த
இலமேவிய மனையான் பதிதனை யெல்லிய லரிதன்
வலமேவிய கதை கேட்கவும் பகலிற்றனி மாயோன்

(நுகசு)

பெயர் சொல்லவு மிவ்வாறு நுபித்தேற்றினன் தன்பால்
முயலவாயுறு பணிசெய்துறு முடித்தா னிவனென்னு
மயே, ஸ்ரீ மி னாவன் பரைமதியான் முதிர்கோபச்
செயலேகொடு கொலை செய்வது சிந்தித்தொருதினததில்

(நுகஎ)

ஒருகொப்பரை நிறையப்புனல் வெப்பம்பெற வுளுற்றி
மருவப்பர ணேற்றித்திரு மாலன் பரில்வந்து
பெருகத்துதி செய்தில் வரப்பேசிக் கொடுவந்து
தருகொப்பரை யுறுசார்புற வைத்துத் தவிசிடையே.

(நுகஅ)

வெப்பப்புனன் முழுதும்மவர் மேல்வீழ்வுறப் பெய்தான்
செப்பப்புனல் விழுலும்மவர் தேகம்மிக வெந்து
கொப்புட்பெற லாகத்திருமகள் கொண்டனைக் குறித்தோர்
மெய்ப்பற்றறு கவிசொல்லினர் விமலற்கினி தன்பர்.

(நுகக)

உடனேயுட லுறுபுண்முழு தாறிச்சுக மூறத்
திடமேவின றொழுந்தந்தவிடந் தீர்த்தவண் முற்றம்
படர்நீளவரைப் பந்தரிற் களமேவியபடலைத்
தொடர் மேவுற வீசித்த மதிடமேவினர் சூழார்.

(நுகஉ)

அன்னாள் செயலது கண்டெனரி சீறுதலாகி
மின்னாவளுக்குச் சுரநோய் மேவுற வமைக்கத்
துன்னாயது தன்னுன்மிரு துன்புற்றுயிர் சோர்வாய்
என்னாரும் விடா நோவுடனிருந்தாள் பெரிதினைந்தான்.

(நுகக)

அப்போது சிவாஜிப்பெய ரான்வந்தவ னைக்கண்
டிப்போகிவளுக்கித்துய றொவ்வாறனுகிற்பென்
றொப்பாதயலெங்கும்பர வுறனோக்குறு போது
தப்பாதவரைப் பந்தரிற்றூழ் தொங்கலைக் கண்டான்.

(நுகஉ)

இம்மாலை யிராவிற்கதை யியற்றுந் துகாராமர்
தம்மார் பிடைத்துயல் வுற்றது தானென்றதை யோர்ந்து
நம்மாரியர் தமையிலுழை நணுகக்கொடு போந்திங்
கெம்மாசெய் தாளோவிதற் கென்செய்வதென் றினைய. (௫௨௬)

கூட்புஞ்சா மேசுரபட்டப்பெயர் கொண்டோர்
நீடப்படு சேராகிய நிலமென்னென நினைத்தால்
நாடத்தகு நந்தேசிகர் நண்ணுற்றிவண்ணினர்
ஆடப்படலாற்சேறுள தாயிற்றெனல் போலும். (௫௨௭)

அதனாலிவ ளுழன்மேனியி லளறப்புறின் வெம்மைக்
கிதனாமெனவுடனேயவ னச்சேற்றினை யெடுத்துக்
கதனார்கொடி யான்மேனியிற் கதுவும்படி செய்தான்
உதனாலவ னூடல்வெப்பமொ ழிந்தான்சுக முற்றின. (௫௨௮)

சுகமேவிவி யந்தேஹரி தொண்டர்க்குறுதுயரம்
மிகவேபுரிந் தேனையென விதனத்தொட நாளும்
தகவேதுகா ராமர்செயுஞ் சரிதத்திடை யன்பு
தொகவேவின விப்பல் பணிதொடர்ந்தே செயலானான். (௫௨௯)
வேறு

இப்படிக்கிவரிங் கெய்த விதுதெரிசிவாஜிராஜன்
தப்பறு லோகமென்னும்பதி வந்து சார்ந்தவ்வுரில்
ஒப்பிலன்புடையராயெல் லாரும்வாழ்வுறுதல் கண்டு
செப்பருமின்ப மேவித்திகழ் துகாராமர் தம்பால். (௫௩௦)

மேவி மந்திரிகளோடு விளங்கவர் பதத்தட்டாங்கம்
ஆவியல் புறப்பணிந்தங் கவர்கனத் தலங்கல் சார்த்தித்
தாவின் மெய்த்துதிகள் சாற்றத் தங்குகென் றுபசாரத்தோ
டேவின படிக்கேட்டங்கே யினிதிருந்தின்பு கூர்ந்து. (௫௩௧)

அன்பர் செய்தெய்வத்தன்மையான கீர்த்தனங்கள் கேட்டங்
கின்புடனிருக்கும் போதி லெழிற்றுக்காராமசாமி
பொன்பதி தன்னை நோக்கிப் புகழடியேற்கு நீயே
மன்பெருந்தந்தையத்தே சிகன்சினே கிதனல்வாழ்வு. (௫௩௨)

ஜீவரகூக மெல்லா நீ யாதலால் வேரோற்றெய்வ
பாவனை யுளத்திற் பண்ணெனெனப்பலதுதி பகர்ந்து
மாவவையிருந்து கேட்போர் வதனங்கனோக்கி நீவிர்
தாவமர் குடும்பந்தன்னைச் சற்றேனு நம்பல் செய்யீர். (௫௩௩)

விட்டலன்றன்னை நாளும்விரும்பியே பழிப்போயில்
மட்டறுபவ முந்நீனாக்கடந்து வாழ்வுறுவீரென்று
கிட்டருவிரக்கி மார்க்கங், கிளத்தினர் கதைசெய்கிற்க
இட்டமாய் வினவிவேந்தனெய் தினன் மிகுவிர்க்கி. (௫௩௪)

மங்களாரதி செய்காறு மருவின னிருந்து பின்புத்
துங்கராமன்பர்க்கன்பு தொடர்ந்துற வணங்கிக்கொண்டு
பொங்குவா வரசினீத்துப் போந்தொரு வனத்தன்மேவிச்
செங்கண் மானுமநாவற் சிறந்திடப் பஜித்திருந்து. (௫௩௫)

கங்குலாமள விலன்பர்கதை செயுமிடத்தின் மேவிப்
பொங்கு மாணந்தங்கொண்டு புகலுங்கீர்த்தணங்கள் கேட்டுத்
தங்குதலாகி மந்திரிகடமை நோக்கிச் சாரீர்
இங்கு நீ ஓன்பாலென் னாவிக்கழந்தனையிலு நாளில்.

(௫௩௩)

மந்திரிமார்களுன்னி மருவு சங்கதிகளெல்லாம்
சித்தில தெழுதியன்பா தேவிபாற் சிவிகையோடு
முத்திட வுய்த்தார்தேவி முழுதுணர்ந்தின்காறும்
தந்திரமாக வொவ்வோரோ குடி கெடச் சமைத்து வந்தார்.

(௫௩௪)

இனியா சியல்களெல்லா மீறுறக்கெடுக்க வேண்டித்
துனியரு சிவாஜியென்னுந் தோன்றலைக் கெடுத்தாரீதால்
நனியரும் பழியென்றெய்துஞ் சிவிகைமேலேறி நண்ணிப்
புனிதராம் பதியைக்கண்டு போற்றினன் வணங்கி நின்று.

(௫௩௫)

மலர் வீழிகளினீர் மார்பில் வார்த்துகக் கையின் முன்றானை
அலர்வுற வேந்திச்சீர் சாலன்போ யொருதாய்க்கோர் செய்
நிலமுழுதான் சிவாஜி ராஜனை நிலை குலைத்தீர்
உலகினையாளப் பின்னையொன்றுமின் றவனுக்காதல்.

(௫௩௬)

ஆரசினைத் துறவாதாள் வருள்செய்தங் கவற்குப்பின்னை
விரசவு மருள்செய்கென்று வேண்டினன் புலம்பிநிற்கப்
பரசுதல் கேட்டுமெய்யன் பார்க்கரு டோன்றிநன்று
புரசைமால் யானேவேந்தன் போதுவ னின்றிராவும்.

(௫௩௭)

வந்தபோ திதத்தைச்சொல்லி வாழ்விப்ப னவனையுன்றன்
சிந்தனைப் படியேயென்று செப்பின ரிருக்கக் கங்குல்
முந்தலும் வேந்தனன்பர் மொழிகதை கேட்கவந்தான்
நத்தலிலன்பொன்று நவில்கதை நடத்தலானார்.

(௫௩௮)

பவக்கடல் கடப்பாதற்குப் பழிப்பினல் வினையேமூலம்
துவக்குந் ல் வினையாதென்னிற் றொடர்குல நிலைகளுள்ள
எவாககுமுன் விடுத்ததாக வியல்கரு மங்கனையாம்
அவற்றினை யொழிந்துவேறென் றழிவினை றடைவா ரானால்.

(௫௩௯)

உலகைக் கடலைநீர்த வொருவற்குங் கூடாதென்று
கலையெலா முளாக்குமெவ்வா நெளிற்புனல் கலந்தமச்ச
நிலைசுவை யுள்ளதென்று நெய்யில்வீழ்ந் துலைதல்போல
அலைவோ மன்றியின்ப மடைவுறு ரகிலநாதன்.

(௫௪௦)

உலகையுண் டாக்கிச்சேடனு லகினைத்தாங்கச் செய்தும்
சுலவுறுகடல்பேராமற் சூழ்வுறச் செய்தும்பானு
அலகுறு தாபத்தோடங் கவிர்வுறச் செய்துநிங்கள்
நிலவுசீதளத்தினோடு நிவந்தவிண் விளங்கச் செய்தும்.

(௫௪௧)

மனிதரிற் சாதிநான்கு வகுத்துறு மறையோர் தம்மில்
இனிதுறு பிரமசாரி யியல்குரு வினுக்கொப்பாக
நனிபணி விடைகள்செய்து நான்மறை பயின்றுநாளும்
கனிவுறு நிலைக்குத்தக்க கருமங்க ளியற்றிக்கண்ணன்.

(௫௪௨)

தனக்கர்ப்ப ணஞ்செய்தாங்குச் சார்தரல் வேண்டும்பின்பு
மனைக்கண்வாழ் வுறுபோதாறு வகைக்கருமங்கள்செய்து
கனக்கரு நிறத்தோர்க் கர்ப்பணஞ்செய வேண்டும்பின்னர்
நினைக்கும்வா னப்பிரத்த னாகுநிற் காமரீத்து

(௫௪௭)

திருநெடு மாலையாளுந் தியானஞ்செய் துறுதல்வேண்டும்
கருதுசன் யாகியான காலத்திற் சங்கற்பத்தை
ஒருவிநாரணன் மன்னும் மொழிவுறா தோதல்வேண்டும்
மருவுறும் பரமஹம்சம் வாய்ந்தபின் கருமஞ்சாதி.

(௫௪௮)

தவிர்ந்துநா ரணன்மன்னும் மனுதினஞ் சாற்றல்வேண்டும்
நிவந்தகத் திரியனா னேர்ந்தசத்துருவை வென்றங்
குவந்துயி ரெல்லாந்தன்ன துறுப்பெனப் புரத்தல்வேண்டும்
குவிந்தமுக் கரணசுத்தி கொண்டருஞ் செய்தல்வேண்டும்.

(௫௪௯)

நீதியில் வழுவுறாமல் விட்டலன் றீனநினைத்துத்
திதிலாப் பஜனைநாளுஞ் செய்துதரல் வேண்டும்மற்றைக்
கோதில்வையையே யானாற் றுரோகமில் கொள்கைசேர
ஊதியமதிகம்வேண்டா வாணிப முகுற்றிநாளும்.

(௫௫௦)

மூர்தர மூமமோதித் திகழ்ந்துதல் வேண்டு நான்காம்
சாகியா னானமுன்னே சாற்றுமுக் குலத்துளார்க்கும்
திதுதோவல்செய்து முழுதொழின் முதலசெய்தும்
மாதவன் நிருநாமங்கள் வாழ்த்திக்கொண் டுறுதல்வேண்டும்.

(௫௫௧)

இப்படிக்கீ ரிரண்டு வருணத்தி னாருந்தங்கட்
கொப்புறு குலத்திற்கேற்ற வொழுக்கத்தி னிழக்கலின்றித்
தப்பற ஹரிதன்னுமஞ் சாற்றினர் வருவராயின்
மெய்ப்பொரு ளானசெந்தா மமாமலர் விலோசனத்தான்.

(௫௫௨)

அவரவ ரிருப்பிடத்தே தரிசன மளித்துநாளும்
அவரவர் விரும்புகின்ற வவையெலா நிரம்பச்செய்வான்
அவரவர் தெரிந்துகொண்மி னென்றாரணேத்தமாக
அவரவர்க் கியலும்வண்ண மறைந்தனர் கீர்த்தனங்கள்.

(௫௫௩)

யாவருங் கேட்டானந்த மடைந்தன ரரசனுங்கேட்
டோவறக்கண்க ளின்னீ ரொழுகுற வவசனாகி
மேவரும் பரமானந்த மேவினன் மெய்சாலன்பர்
தேவதே வனுக்குமங்க ளாரதி சிறப்பச்செய்து.

(௫௫௪)

உற்றவ லெல்லோருக்கு முறுபிர சாதமீயப்
பெற்றன ருகந்துசென்றார் பிறகுசீ வாஜிராஜன்
கற்றமெய் யன்பர்வார்த்தை கடைப்பிடித் துலகையாண்டு
பற்றற ஹரிதன்னுமம் பகர்வதே பணியென் றோர்ந்தான்.

(௫௫௫)

அவன்கருத் தறிந்தன்னான் னன்னமெய் யன்பர்பாதம்
உவந்தனன் வணங்கிரீர்செ யுதவிக்கு முதலியுண்டோ
பவந்தெறு பரமற்கன்பீ ரொனமக னொடுபடர்ந்தான்
தவந்தனிற் சிறந்தோர்காணை சாற்றுழி விரும்பிக்கேட்டு.

(௫௫௬)

நாவறி தெனும்பேர்கொண்ட வொருகுடி யானநல்லோன்
ஒவிலன் புடையனுகி யறுதுகா ராமசாமி
மாவியல வதனநோக்கி யடிகளீர் வருந்தா வண்ணம்
மேவிநன் னடனஞ்செய்கின் றேனது வினைக்குங்காறும்.

(௫௫௩)

பொறுத்தின்ப பாறுமென்று புனிதநன் னடனஞ்செய்து
மறுத்திரு மார்பஹம் வழங்கின ளினைத்த பின்பு
நிறுத்தின ளிருக்கபின்பு நிமலமெய் யன்பர் முன்போல்
வெறுபபறுங் கீர்த்தனைகள் விளம்பினர் வியபபயாரும்.

(௫௫௪)

அதுமுசனடனஞ் செய்சோனங் கடைபவருக்கெல்லாம்
மதுவீரி மலரின் மால்வகுத்தனன் சார்த்திவந்தான்
முதுமறைதெரியு மன்பாவன் முகங்காணுத்தோறும்
நதுசிர மபரிகாரி நண்ணினனெனச் சொல்கிற்பார்.

(௫௫௫)

வேறு

நான்மாத மளவமடல்ந் நண்ணி யிந் தேருவெனு நகர்க்குவந்து
மாமார்பன் சீர்த்தனைங்கள் வழங்குமரு வினாதுகா ராமசாமி
பீமாசங்கரதல யாததினாபொய்பு னைவுறு பேரறிஞரோடு
தேமாறிற் சிஞ்சுபுட யாழுஞ்சிந் தாமனிலெதியன் பெயர்ந்து.

(௫௫௬)

வழியிலுறு தேருவுர்கு வந்தனைகத்தகா ராமசாமி
மொழியுமவினைக்காண வருமளவில் வினைத்தெரிப்போய் முந்தூன்மார்பன்
தமிழி னன்மற் றிருவருஞ்சுந் தோ டுதகார்பின்பு துகாராமசாமி
வழுவின்முகம் தனே தோகல் யொருமறைபோன்றனக்குணவு வழங்குகென்றான்

நன்றொமெய் யன்பாமனை தனிற்சென்றங் கொருவருக்கு நல்கத்தக்க
தொன்றுறக்கண்டதையெடுத்துக்கொண்டவரயாத்தினாக்குற்றோடொல்லோரும்
இன்றெமக்குந் தருகுவெனத் துகாராம சாமியில்லை யென்னமாட்டா
சன்றுமனம் வருந்தித்தே வாதிதேவாமலர்மே லமலைக்கன்பா.

(௫௫௭)

இங் தறுமயாத்தினாக்கார டொல்லோர்க்குந் திருத்திசெய்தற்கென்செய்கேன்யா
பொங்குநினை சருள்புரிய வேண்டமென நினைப்பளவிற்பு வணினாதன்
தங்குந்ரு வருளாலே பொருவருக்குத் தகுவது தானெல்லோர்க்கும்
பங்குயிரிந் துதவும்வகை பெருகுதல்குண டெல்லோர்க்கும் பகுத்தளித்தார். ( )

அளித்ததுகண் டுறுசிந்தா மணிமறையோன் முதலானோ ரதிசயித்துக்
கனிப்புறுசிக் கையினோடு துகாராமர் தமைப்புகழ்ந்து கனிவினுண்டு
தெளித்தவாசொல் கதைபிரவிற்கேட்டுமங்கிழ் சிறந்தவராய்ச்செய்யவெய்யோன்
வெளிப்பின்போ தன்பரிடை விடைபெற்றி யாத்தினாக்கு மேவினோ. (௫௫௮)

அக்காலத் தொருமறையோன் ஞானதே வமர்சமாகிக் கணன்மித்
தக்கோடோ யெனக்கேம நல்குகெனப் பணிந்துதுதி சாற்றிமேவ
முக்காலத் தெரிஞான பதிமறையோன் கனவினிலை முந்திநீபோய்
மிக்காரின் மிக்கதுகா ராமரிடை நின்கருத்தை விளம்புகென்றார்.

(௫௫௯)

துயிலுணர்ந்தவ் வாறுதுகா ராமரிடைத் துன்னியுற்ற கனவைச் சொன்னான்
பயின்மறையோ னைதக்கேட்டு மெய்யன்பர் மனம்வருந்திப் பாண்டிரங்கா
மயில் வழுவா நாளுதுர்ப் பலதின னடிக்கடியில் வகையாந்துன்பம்
செயிலெனக்கென்செய்வதெனத்தொழுதேத்தி மறையோர்க்குச்செப்புகின்றார்

செவாஜியெனும்வணியல்விற்போனிடைச்சென்றுநின்கருத்தைச்செப்பியன்னான்
எவாறுதவுகின்றனனோ வதைப்பெறுக நீயென்ன வெய்தும்பார்ப்பான்
அவாறுலோ கப்பதிக்கண் மேவிவளை விற்பவன்பா லடைவைச்சொல்ல
தவாதவனு நான்கிரும்புப் பாளத்தைத் தந்துசென்று சாற்றுகென்றான். (௫௬௩)

அப்பனவ நவற்றைத்தன் சிரமேற்கொண் டெனதுமிடி யகலவேண்டிச்
செப்பறுஞானேசரிடைச் செப்பினதற் கிவ்வாறு சேர்ந்ததேயென்
றொப்பில்விதி யெனத்துன்புற் றறுபோதிற் சுமைதாங்கா துயர்கோணேறா
வெற்பிடை முப்பாளத்தைக் கிடத்தியொன்றைக் கொடுத்தேகு மேவினானும். ( )

மெய்யன்பர்தமைக் கண்டுநிற்கவவர் கிடைத்ததென்னை விளம்புகென்ன
ஐயவிதேகிடைத்த தெனக்காட்டலு மெய்யன்பரதை யருளினோக்கச்
செய்ய செழும்பொன்னாகக் கொடுவந்தோன் வியப்பெய்தித் துன்பந் தீர்ந்தான்
துய்யரவன்றனை நோக்கிஞானதே வருளுனக்குச் சாந்ததென்று. (௫௬௪)

உன்குடும்பந்தனைக் காக்கவளிப்போதி யென்றாத்தா ருடனேபார்ப்பான்
நன்கதனைக்கொண்டு சென்றுகோண் ஹைவெற்பினிடை நண்ணிப் பார்க்க
முன்பிடுமுப் பாளமுங்காணாகி நமக்குவிதி முடிவீதென்று
தன்பதிபோய்ச் சேர்ந்துமிடி தீர்ந்து நாடோறு மகிழ்தலைழப் பதானான்

முளாவொடு பீவராவென்று நதிகளுறுஞ் சங்கமத்தின் மூழ்குங்காலம்
வளாவுதலாற்றேருவென்னு மூரிலுள்ள சிலர்மூழ்க மருவும போதில்
அளாவியன்பருஞ் சென்றார் மார்க்கத்திலோர் பெரியவரணியத்தின்
உளாகியதாட்டிக் கிடைமற்றி லுலவுங்கொடிய செய்கையுடையவோர்நாய். ( )

அவ்வழிச் செல்வோர் மிடற்றைக் கடித்திரத்த பாணஞ் செய்வது வாயார்க்கும்
செவ்வனடங்காதது மாகியதன்பர் செல்வுழிக்கண் டறச்சினந்து
கவ்வமிடற் றினைநேரோ வரக்கண்டு துகாராமர் கலங்குறாமல
இவ்வகிலத் துறுஜீவ ரிடத்துவெறுப் பில்லேன்மேல் வெறுப்பே னென்றார். ( )

என்னுமன வேசாந்த மெய்தியதந் நாய்பின்ன ரவணிகந்து
துன்னுநதிச் சங்கமத்தி னிடைமூழ்கிப் பாண்டுரங்க னைத்துதித்து
மன்னினர்பின் பிடையரந்த நாய்குளையா தொருவனாயும் வாய்க் கொள்ளாமல்
முன்னுறு சாந்தங்கண்டு கிடைக்குத வாதாயிற்றே யெனமொழிந்தார். (௫௬௬)

ஆனந்தத் தொபெறுத்துக் கொண்டிருந்த துகாராமர் மத்தியானம்
தான்வந்த போதுடனே ராஞ்சணவூர் தனிலொருவே தியனிற் சார்ந்தார
பாணந்த பாணியடி யாொன்றப் பனவனறிந் துடன்பாங்காக
ஞானந்த னுலுயர்ந்த மெய்யன்ப ருணச்சோறு நல்கிப்போற்றி. (௫௬௭)

எட்டுவருநஞ்சென்று மிக்முழந்தை பேசாம லுழையாகித்
தட்டுதலா யினன்வேதந் தானோது வுபநயனந் தானெவ்வாறு
கிட்டுவதென்றுறு துயரைக்கிளத்தலுந் துகாராமர் பேசுகில்லா
முட்டுறமச்சுதனைத் தம்மருகழைத்து விட்டலன்பேர் மொழிகவென்றார். (௫௬௮)

சொன்னவுடன் விட்டல விட்டலவென் றச்சதன்சொல்லச் சூழ்ந்துநின்ற
அன்னையொடு தந்தை வியந்தானந்தங் கொண்டரிதனன் பராலே
மன்னிய நம்மகன் பேசலாயிற்றேயென வவனாவாழ்த்திநன்கு
துன்னுநத் தம்மணியில் வைத்துக்கொண்டு சுதற்குப் வீதமணஞ்சூழ்ந்தாரோ. ( )

அங்குநின்று மீண்டுவரும் போதிலென்பர் தமைநோக்கி யாட்டுக்காரன்
எங்கள் கிடைக்குதவாதாயிற் றிந்தநாய்நீர் கொண்டேருமென் னத்
துங்கமிசு துகாராமர் நாயைவாவென்று பின்னே தொடரக்கொண்டு
தங்குதம்மூர்வர வேகாதசியன்றுணைதரி பேர்தனைக் கேட்டநாய். (௩௮௬)

இருக்கவொரு நாளிலெவடவூர்மால் ஜீயங்கே யெய்தியன்பர்
திருக்கமலமுக நோக்கி யானித்த நியமஞ் செய்யும்படிக்குப்
பெருக்கவருள் செய்கென்னத் துகாராம ரவனிலைமை பெரிதுதேர்ந்து
சுருக்கில் பகவத் தீதைதினமும் பாராயணஞ் செய்கென்று சொன்னார்.. (௩௮௭)

அப்படியேயவனூர் போய்த்தினமும் பாராயணஞ் செய்த மருநாளில்
ஒப்பறு சீர்ப்பாண்டிரங்கனாகத் திருத்தானதற்கொரு நாள் கேடமென்று
செப்புறு மூர்ச்சோசிய னப் கெய்திமாஸ்தி செய்யுஞ்செய்கை நோக்கித்
தப்புற நீ படிப்பதாயினக்கு நரகங்விடைக்கு மென்று சாற்ற. (௩௮௮)

அவன் சொல்லுவதை நம்பித்துணமுடி பாராயணஞ் செய்வதனை விட்டான்
இவன்கேடமெனுமூர் வந்திருக்கப் பாண்டிரங்கனவன் கனவிலெய்தி
உவன் பாராயணஞ்செய்யுமதின மகிழ்ந்து நானிருக்கவு வனைச்செய்யா
தெவன்விரோதஞ் செய்தாய் பழயபடியவன் வாசிக்கச் செய்யாயேல். (௩௮௯)

உனக்காபத்துக் களிளியுறவரு மென்றுணாக்க வவனுதயத்தேகி
மனக்கானபடி முன்போல் வாசியெனமாலஜியான் வழுவினேதேன்
எனக்காயம்பூ நிறத்தோன் சம்மதமாயெனக்கு நியமித்தானென்னத்
தனக்கானபடி முன்போல் வாசித்துத் தினந்தோறுஞ் சார்வதானான். (௩௯௦)

மெய்யன்பரான துகாராமர் கண்ணன் பாலலிலைகளை வேண்டிச்
செய்யபங்கங்களை யிராமேச்சுரபட்டன் பார்த்துத்திருத்தல் செய்து
மையன்றாய் வேறுவகை வாசிக்கலாயினன் மற்றதனை நோக்கித்
துய்யன் சீர்ப்பாண்டிரங்கன் பட்டன்முன்னே கனவில்வந்துசொல்லுகின்றான்.

பட்டாநீதுகாராமன் சரியாய்ச் சொன்னதைப் பழுதென்றறத்திருத்தி
இட்டாய் மற்றல்தெனக்குச் சம்மதமன் நெனலுமவன் மிகவியந்து
நெட்டார்வங் கொடுதுகாராம ரிடைத்தெரிவித்து நிகழ்ந்தவன்று
தொட்டாங் கண்ணவர் சொல்லும்படி யெழுதிவாசித்துத் தொடர்ந்திருந்தான்.)

இப்படியாய்ச் சில தினங்கள் கழிந்த பின்பு கங்காநிமவாளே யென்னும்
சொற்பெறு வேதியரோடு சந்தாநிவாணி பருந்தொடரக்கூவி
ஒப்பறு மாதிர்த்த யாத்திரை போகக் கொண்டன் பருறு மார்க்கத்தில்
தப்பறு கோதனைச்சுரமாலையோடு சிங்கனாப்பூருஞ் சார்ந்தவூரில். (௩௯௧)

சரோவரமென்றுறு தடங்கண்டதின் மூழ்கிக் கூடவந்தோர் தம்மை நோக்கி
ஒரோ நால்வர்க்கோதன மிங்குறல் வேண்டு மென்னவவருடனே செய்ய
ஹரோபவனென்றம் மலையிலுறுஞ் சம்பு நக்கனயைடைந்துலோக
வரோதயர் பாற்சடா மகுடத்தொடு பூதியுடம் பெல்லாம் வயங்கக்கையில். ( )

பலிவாங்கு பாத்திரங்கொண்டெதிர் நின்றிற்கும்மை நெடும்பகலாய்க்காண
மலிவோங்கு காதலுட னுபவாசங் கொண்டிருந்தேன் வந்தீரின்மென்
நவீந்சுப் போஜனந்தந்திடல் வேண்டுமெனலு மன்பர் நயந்திருக்கப்
பொலிவோங் குமாசனந்தந் திருத்தியுபசார மிகப்புரிந்துபோற்றி (௩௯௨)

சுமையல் செய்தபின்பு கங்காநி மவாநி நோக்கி யங்கியாந் தங்குகின்ற
அமையல் வந்தவகிதிக்குப்போனகந் தந்தானபின்ன ரமுதுசெய்வோம்
கமைவினென்னக் கங்காநி யப்படியே போனகமோர் கலத்தமைக்க
உமைகொழுந னுல்வருக்குமுள்ள போனகமெல்லா முண்டுதீர்த்து. (௩௮௩)

கரசுத்திசெய்து கொண்டு தாம்பூலமும் பெற்றுக் கண்ணனன்பர்
வரசுத்த முகநோக்கி யாசினொல்லித் தானுறையு மலோபோய்ச்சார்ந்தான்
பரசுற்றுக் கங்காநியன்போ நீர் சொன்னபடியே நன்று
விரசுற்றுநாமுஞ் சாப்பிடிலெய்து மதிதி பசிலீயாதென்று. (௩௮௪)

பாத்திரங்களிடையீ மொய்யாதபடி மூடிவைத்துப் பகருந்சார்ந்து
சீர்த்திரச் சாமக்கிரிகை சேகரித்துக்கொடு வந்துசுமையல்செய்யப்
போர்த்திருந்த பாத்திரத்தைத் திறக்கவவற்றிற்கறி போனகம்பொருந்த
நேத்திரத்திற் கண்டு வியப்பெய்திய ரனதிரியாய் நேர்ந்தானென்று. (௩௮௫)

தெரிந்தன்பர் சேவைதன்னுற் சிவனுருவங் கண்காணச்சேர்ந்ததென்று
விரிந்தமகிழ் கொண்டந்தப் போனகத்தை மூவருந்தாம் விரும்பியுண்டு
திரிந்துபல தீர்த்தமுஞ் சென்றாடியங்குச் சிறந்தகினகரத்துஞ்சேவை
புரிந்துபின்பு தேருவனு மூர்க்குவந் தச்சுதனும் புகழ்ந்கிருந்தார். (௩௮௬)

வேறு.

ஒருதினங்கதையு னுற்றுறுபோதினு வணகேதன னுமமகத்வம்
பெருகவோதுவதினும் நடந்தும் பேசிலொவ்வாடி பேர்ப்பதனுக்கோர்
அருமகப்பல னடைந்நிடுமென்ற ரன்னவாறெவரு மறைவுறனுந்
கருதுமோர்திரு நனுமுடைத்து க்கைக்கயிற்றின் முடிக்கடிநடப்பார் (௩௮௭)

இன்னவாறு பனிரண்டு மதிக்காறியலுந்நாளிலொருவன் றினோனானும்
துன்னுறும் பிரமரக்ஷசதானே தொலையுமாறரி ஹோசவரமுற்று
மன்னுசேவை செய்துவந்தனனோர் நாளமருவு மப்பிரமரக்ஷசவற்கு
முன்னொய்தி யொருயக்க பலத்தைமுந்தனைக் குதவினுனை விடுத்தே. (௩௮௮)

முத்தியெய்துவனெனச் சொலவந்த மொழிவினாவி மறையோனதுகிந்தை
மெத்தவுங் குலையலாயினியக்கு வினைமுடிக்கும் வலியின்றென வேபின்
எத்தினைக் கணுமலைந்த விடங்கனெய்துறும் ஐனனானோக்கி யெனக்கோர்
சுத்தயக்குபலனீதினொழுந் சொல்லியும் மொருவருந்தரலின்றி. (௩௮௯)

லோகமென்பதி யடைந்த விடத்திலுந் றுளோனாயும் வினாவொருத்தன்
யாகநன்பல னளிப்ப னெனாமானுமோதி முடியிட்டதி லொன்றை
வேகமா யுட னறுத்ததிலேநீர் விட்டுவந்தமறை வேதியனுச்சி
ஆகவப்புன றெளித்தலுமேவியமர்தரும் பிரமரக்ஷசமுத்தி. (௩௯௦)

எய்தலுற்றதது வெய்தியபார்ப்பா னிருநிலத்தில் விழலாகி யெழுந்தியான்
உய்த லுற்றனனெனக் களிகூர்ந்தா னுற்றவர் செயலறிந்தவர் யாரும்
செய்தவப்பெருமையான் மிகுமன்பர் செப்புநாமவலி யிப்பொழுதிங்கு
மெய்தழைக்க விழிகண்டனமென்று மெத்தவுங் களிவிளங்கினர் மாதோ. (௩௯௧)

நண்டுதேன் மதியினன் ணரிநாளினண்ணு பண்டரிநனாது மெயன்பர்க்
கண்டுறுங்குளிர் சுரத்துட லெய்ததாக யாத்தினா தவிர்க்கு மிதற்கென்
கொண்டிதீர்துமெனவே யருளுள்ளங் கூடவாமதிமுதிற் புனல்காணு
தென்னுளங்கலுறு கன்றுசகோரமேர் கொள்சாதகம் வகுலியெனவன்பர் (௩௯௨)

பாண்டிரங்கனம் கண்டிலராகிப் பரிசுபித் துறுதலாயி னரந்நான்
நண்டியொழு சதக்கருடன்மீ தெழுதுங் கொடியினோர் கிரனெய்கிற
முணந்வாழ்வுறு மெயன்பராய்க்க உயணிகொள் பண்டரியடைந்திசெற்கு
நீண்டுகூறுமரி நாமம்வளுள்ளே நிறைவுறத் தெரிதலாகி மெயன்பர். (ருகக)

உருமவர்க்கு மரியாதைகள் செய்ய மனைவி நித்துவெளிவந்தெதிர்கொண்டி
பெருதமங் வவர்தமக் குறலான பெருமைசெய்து துதிபேசினராகி
மருவுசன் காரிடை நீர்பெருகச் சீமனனு பண்டரி நன்மால் நினைந்து
கருணமன்பின லோலோருமெதித்துன் கமலபாத மலர்கண்டுகயரிக்க. (ருகச)

யாளைருத்தனு மெதிர்ந்தடி சாளுதிங் கிருக்கவினை யென்செய் துளேன்முன்
மீனிருது துவசத்தனை யின்றவிட்டலாயடி யென்மென்முனிவேவீ
தானருட் கணமலர்கொண்டெனேநோக்கிற்சாருமிக்கிவரொடெய்தியுனைக்கண்
டானமெய்ப் பரவசத்துடனின்மி னுடலபாடல் புரிதிந்கிலேயோ. (ருகரு)

என்றுபற்பல விதத்தினை வாங்கியுப தோடினை யிரட்டியபங்கம்
நன்றுதிட்டிய வணண்ணுறு வோரபானல் கிவிட்டலனிடத்திதுதந்து
துன்றுமென்குறை யுநன்கவ னெண்ணச் சொல்லுகென்று விழிநீர் சொரிதந்து
நின்றுமற்றவா தமக்குப் சாரயே முந்தழுவுவஞ்செய்துகின்றார். (ருகரு)

நிற்கயாதகிறா செல்லோரியா நேரா நிலைதாக்குளம் வருத்தினராகிச்
சொற்கைவீணை மிளிர்ந்தாள் மிருதங் கத் தொனிமுழங்குறநிராமமொழிந்து
எற்கயி ன்குலவு பண்டரியெய் சி யெதிரும்வெணவொடின்புபொருத்தி
ஒற்கமின்றுபணி வுற்றுவி லையொருருக்கொருவர்தழுவிநீராடி. (ருகரு)

புண்டலிகரடி நண்ணியணங்கிப் போற்றியோங்குறு புரத்தைவலஞ்செய்
தண்டமேவ ரியிரக்கபடு கம்பத்தரு கலைந்துபண்புற்றநிராமம்
கொண்டபாடல்பல கூறினாமெய்க் கோயிலிற் குலவுவிட்ட லனைக்கண்
கண்டகவ களிதுளும்ப வணங்கிக் கவினுடற்றழுவினபுகனிந்து. (ருகரு)

குளிர்சுரத்தோடுமு மன்பர்கொடுத்த குறைவில் பாடலடிமுன்னுறவைத்துத்
தொழிவி னின்னெதிரடைத்து வணங்கத் திறமிலாமலுனதன் பரிபுத்தித்
துவிரை டீரோடுறுசெய்ககலினக்கேதோன்றுநாங்கனெதிர்சொல்பதுமுண்டோ
அரிமொப்பு கருஹிதிவே பென்றனைவருந்துதி புரிந்தனராக (ருகரு)

விட்டலன் சொல்ல விறவுமுனுள்ளம்யிதிர்விதிர்ந்தலரின் மின்னினை நோக்கி
மட்டிலென்னது மெயன்பனடந்து வருவதற்கு வலியின்றி வரைந்து
கிட்டவென்கண வரவிட்ட வபங்கங் கெழுமல் கண்டெனுள மினைகிறதாதல்
பெட்டவன்பினை நாமடைவுற்றுப் பெரிதனுனிலை யுசாவுதல் வேண்டும்.(சூா

என்றனன்வின் வியொண்கமலப் பெணியை விலாயுனை வணங்கவனேகர்
துன்றுகின்ற தினமின்ற வணெய்திற்று களினின் சகுணவடிவு துலங்க
நன்றுசேவைசெய நாடினர்காணார் நலிவுமேவுவ னென்சொல நாதன்
பொன்றதம் புறையொன்று விகங்கபூபதிக்கண் விழிபோக்கியுரைப்பான். ( )

நாதுகண்டவுட னென்வயின் வல்லேயெய்து நீகருடனேறியெனாவங்
கோதுறுங்கடித் மொன்றெழுதித்தந்து வணவேகி நகருற்றது காராம்
சாதுதன்வயி னளித்திது தன்னைத்தக்க நின்றபிடரி லேறுறவேற்றிப்
போதுகொண்டவனை யென்னலு மந்தப்புக்கு நாயகனுடன் கொடுபோனாண்டு

ஒருகணத்தி லுயர் தேருநகர்க்கு னூற்றொர் பண்டரியுறுந்திசைநோக்கிக்
கருதிவிட்டலையே பரவசமாய்க் கண்களீருக விருந்ததுகாராம்
அருகுவந்தவர் தமக்கு நினைப்புண்டாகவே யினிதியுற்றிய நந்தன்
திருமுகந் தனைவழங்கி மெயன்பீர்தேக நன்கிலது தோந்துமையின்றே. (காந)

முதுகிலேற்றி வருகென்றெனைவிட்டான்மொய்துழாய்முகில்வினாந்துமைநோ
கதுமெனப் பிடறிலேறுக வென்னக் கருடனேதுத றெறிந்து துகாராம்
எதுகுலன்றிரு முகத்தைவிழிக் கண்ணினிசீணை ததையவிழ்த்துடனோக்க
முதுவைகுந்த முறுமளவும் விலங்காமுந்துமாயுள்பெறுகிறக துகாராம் (காச)

இன்னுமென்னிரு விபூதிகளுக்கு மிறைவனாகவினி நீயெனிடத்தின்
மன்னினோக் கவலியின்றி யிருக்கும் வகையறிந்துன் வாயின்வந் துனைநோக்க
உன்னிலீண்டுமகிழும் சவகாலமுற்றதா லவனாற்ற கொழிவில்லை
பன்னுமெற் கதுதனாலி விகங்கபதியை யுய்த்ததனைவனை பிடாமேனி. (காந)

ஏறியங்கு வினாவிற் புகுகென்ன வெழுதும் வாசகமனைசதமுணர்ந்து
பாறுதம்பதியை நோக்கினளாய பரமனேறு திருவாகனமான
மாறினின் முதுகில்யானினிதேற வாய்க்குமோவிது தகாதினியுய்த்த
நாறுபைந்துளவனின் முதுகேறி நண்ணல வேண்டு மிவனான் மகிழ்வெய்த. ( )

என்றடிக்கடி பணிந்தன ரிவ்வாறியலுகின்ற செயல் யாவமுணர்ந்து
துன்றுபுட் பதிவினாந்தனர் மீண்டுளவினாது யடைந்துவணங்கி
நன்று சென்றது நடந்ததுமெல்லா நயிலலந் திருவினையகனுள்ளம்
கன்றிமென்மலரினங்கையைநோக்கிகுகியாமபுரிவதே தினியென்றான் (காந)

என்னலங் கமலமங்கைமனாளை வினியெனே புரிவதவ் வாயின்யாமே
நன்னருந் சவமுடிந்த பினைகிநன்கு கண்டுவருவோ மெனநாகன்
அன்னவாபுரிது மென்றமர்வாக வடைவினாற்கு துனமானபின்
துன்னும்வைவனவர்கள் பண்டரியென்னுந் தூயநீர்தொழுதுபின்புதொடாந்தார்

பழுதில்வெண்ணெய் விளையாடல் செயக்கோபால மாபுமடைந்து பயின்று
முழுதமின்பினிடை மூழ்கினராகி முற்றுமாலரிதனும் மொழிந்து
வழுவில்விட்டல னினில்விடைகொண்டு வந்தவாழ்புகவழிக் கொடுபோலு
அழிவிலின்புபெறுகின்ற துகாராம் வரினேவுமவரவர் வயினுற்றார். (காந)

உற்றபோதிலவர் பண்டரி நோக்கியுன்னி நின்றபடியே யசைவின்றி
நிற்றல்கண்டனர் வியந்திவர்கீர நீணிலததிலெவருக் குறுமென்று
மற்றையன்பொ மகிழ்ந்துவணங்க வந்தவாக்குமரியாதையொடன்பர்
முற்றுமன்பொடு தழீஇனனோத்த முந்தினோர்கள் பிரசாதமளித்தார். (காந)

தந்தசாமி பிரசாதமருந்திச் சாமிபொன்னினுடனே சுகமேயோ
இந்தவுந்சவமு நன்குவிளங்கிற்றே கொலோவினிது கண்டுநீவிர்
முந்துதாத்தினான வுந்சவ நன்றேமுடி விலாமுதல் வனுஞ்சுக மென்று
சிந்தையிற்சுளிதுளும்ப விசைத்துச்சென்று கூடினார்செலுந்தமதூர்க்கே. (காந)

பண்டரிக்கு னுறைபங்கயமென்கட் பரமனென்முடியின் மீதுகிரீடம்
குண்டலஞ்செவிகளிற் கவிண்மேவக்கொண்டு கைகளில் விளங்குறுசங்கம்
மண்டமுற்றி கிரிதண்டொடு வல்வில் வலியகட்ட மிலகப்பொளிநாடை
தண்டமுழித்துளவொடொண்மணிமாற்பிற்றழைபுறபபலகல்கடயங்க (காந)

பெண்களுக்கழகு தந்துவிளங்கிப் பெருகுந் திருவுடன் கருடன்மேல்
கண்களிப்பவிவர் கின்றன னாகிக் கருதுதேகு நகர்வந்து துகாராம்
எண்களிக்கமுன றொய்திமெயன்பாகுகின் புறத்தழுவெய்தவசம் போய்
விண்களிக்க வழுதந்ரு மொண்டீர விமலன் வந்தனனெனக்கண்விழித்தார். ( )

கண்மொண்ணடி வணங்கலுமண்ணிற்கவிழ்துழந்தைய யெடுத்தினை தாய்போல்
கொண் டிமார்புற வுணைத்தனைமன் குளிரவுகொண்டு மகிழ்ந்து துகாராம்
சுண்டனிந்து பயிற்மமக மேவசசெனரி செங்கைமலாபற்றினனோகி
விண்மொண்ணெய் வாயவ விருததுமிக்கச்சீர்பல விழைந்து துதித்தார். (சுகச)

துதிவிரும்பி ிறுகண்ணன் முனிந்ற தொண்டரைப்பரிவுகொண்டேனாக்கி
மகிழ்ச்சியை பசுமிதகசு தெமகருந்ரு வுணையெனமற்றதுகேட்டுள்
வந்தருந் துணைவி தன்முக்கோகங் கயல்கயாகவுணவென வவகுத்தார்
பகிபுறந்தமக எப்பமமைத்துப பற்றிலைகதறி கடைத்து படைத்தான். (சுகரு)

அமுதுதேருண ளன்றருந் யன பமோடி னிசிலைக்கறி துய்த்தான்
சுருமகவாய்மலா மிசிலைகை சசுருமகாண பிபின் னரவண்ணிந்துதுகாராம்
சுருமகாண பிபின் னரவண்ணிந்துதுகாராம்
சமயிவ ளன்றருந் யன பமோடி னிசிலைக்கறி துய்த்தான்.

வேறு

ருமறையோன்வினே சித்தவொன்று கர்த்தச்சுனப்பாராயணஞ்செய் தோர்ந்து
செருளுறுவான் துகார மா பெருங் தன் துணையவருந்ரு சொப்பமேட்டுக்
கருதுநதில டைகுத்தவாசன் வாசுதலமாய்க் கலந்தபோது
வெருவுறுவங் தாநிமோகெனெல்லா மிலலானேன் வீணையென்று. (சுகள)

அன்னவரை மகிபாமல் விவேகசிந்துதனைக் கேட்கிலமைபு மெய்மமை
என்னவுண்ணித்தேசு நகர்வந்தி ராயணித்தகருந்து
பொன்னமா மாயபந்ரிரு தாமபுகன்ரு வைகுமடத்தம்பாற்போந்து
நன்னரனாய்த் துகாரமர் தமைபோகி வினையமொடு சவிலுவின்றார். (சுகஅ)

ஸ்ரீமுகுச்சு ராமருந் செய்பாட்ட விவேகசிந்துதனையத்தீரத்
தாமையு படைக்கி னீர விபிபத்துன் கெட்டலா வீரென்ன
நாமொன்று துகாரமா நன்றென் னோபுமபு ரக தவற்றலையுடம்பு
தாமெல்லா மறையுற மூடிக்கொண்டமறையவற்றசு சமைவுசொல்வார். (

உலகிலுறு சராசரங் கடமைநோக்கிக் கொண்டுவினவுறினெனக்கு
விலகுமனம் வேறுகு மாதலாந் போத்தல்செய்து மேவுகின்றேன்
சொல்வலர் சொல்லுமென்ன மறையவன்மெய்தானென்றுசொலத்தொடங்கி
அலகிப்பொரு னொருநாம வறாபுத் தான்படித்துச் சொன்னுணங்கம்மா (சுஉ)

சொலுமளவுத் துகாராமோ தொன்றும் பேசாமற் றடிப்புறமல்
உலவின்றி யுறலகண்டு மறையவன் கம்பாத்தை விலகுறுத்துண்ணேக்க
நலவன்பரிரு செவியுமிருவிரல் கொண்டுறப்புகைத்து நாமமோதிச்
சலசவிலோசன னடியைத்தியாணித்துக் கொண்டிருந்தார்) தவறுறாமல். (சுஉக

அன்ன வகைதனைக்கண்டு மறையவன் சிந்தாகுல னுளவிறாரம்
தன்னிலிருந் திங்குவந்தோர் ஜாமமளவும் படித்துத்தனர்ந்தேன் வீணே
என்ன வருந்துறுபோதிற் றுகாராமவன் முகத்தையேறநோக்கி
மன்னு கருமுதி னிறத்தோன் சகுணவடிவிடை மனத்தை வைத்தேனாதல். (

வேறையொன் றிலுமுருசி தோன்றவில்லை யெனக்காக மிருவருத்தப்
பேராகாதும் தூர்ச்சுத் தயவுசெய்து செல்லுமெனப் பேசர்கேட்டுக்
கூறாதொன்றும் பின்பு துகாராமா தனைநோக்கிக் குருசுவாமி
மாறேது மிலாதவரி மலரடி யை யான்காண வகுக்க வொன்று. (௩௦௩)

அடியின்மிசை நெடி துவீழ்ந் தழுதித் தவிவேககிந்தை யநேக நாளாய்ப்
படியின்மிசை யான்படித்துப் பயனென்றங் காணது பலர்பாற் சென்ற
கொடியனியான் கூறியா ணவமீறித் திரிந்தம்பாற் குறுசியிந்நான்
கடியமனத் துடன்பரிட்னை செயவந்த பிழைபொறுதலுங் காத்தல்வேண்டி. (௩௦௪)

அருளுடையீர் பாண்டெங்கற் கன்புடையீர் அடியர்களுங் சனுக்கிர கித்ரு
பொருளுடையீர் மருளுடைய புலையர்சுமை யீடேற்றம் பொருவினாத்
தெருளுடையீர் சீவகாருணியமுடையென்று சொல்லி யுன்னத்
திருளுடைய விதோபதே சன் செய்ச் செயுவேண்ட விரங்கி யன்பர். (௩௦௫)

அன்னவனை யருகழைத்துச் செய்து காசமல மறைத்தி லங்கும்
பொன்னவனை யுரத்துவைத்தோன் றிருநாம மங்கிரச்சைப் போதஞ்செய்து
நின்னதூர் தனக்கேகிப் பழிப்பிரிந் திருக்கியெனப் போக்கி நேய
மன்னுதுகா ராமாதம் தில்வந்து திருமால் வழுத்தி றாழ்கதார. (௩௦௬)

சொறு

மற்றொரு தினத்தயலி லோசமென வரவா
உற்றவர்கள் கீர்த்தன முளுற்றவதுசேர்க
நற்றினர் மெயன்பரை யழைத்து நாளநனைந்த
துற்றவினிதாகிய சுவைப்பத மமைத்தார. (௩௦௭)

யாருமினிதாயுண வயின்ற பரிவாரவிட
சீரினிகீர்த்தன மியம்புதல் செய்வீர்த்தி
சாருமுதயத்திலியலாராதி சமைத்து
நேரின் மகிழ்வுற்ற பிளரிமயிய மெயன்பர். (௩௦௮)

ஒருவருமுமுனு வருற்றவொரு வாவிய
பொருபுனலிலாடியரி பூசனை புரிந்தார்
வருமளவிலாடு புனல்வாவி யுவாமாறிப்
பருக நலவிற்புனல் பரந்துளதெனானும். (௩௦௯)

பின்பொரு தினத்திரவு தன்னிலரிபேபோ
மன்பொருவில் கீர்த்தன மகிழ்ந்தனருரைக்க
அன்பினளவில்லவரடைந்தனர் வினாவி
இன்பின் மிகுபோதிருவ ரொய்தினர் துறந்தோர். (௩௧௦)

அத்தவவினோரிரு வருந்தனி மெயன்பர்
ஒத்துரை செயுங்கதையிலோது திருநாம
பத்தியை நினை இப்பழகு சாதனைகளிற் சீர்
உத்தம நன்மால் பெயருரைப்பதெனவோதி. (௩௧௧)

எக்கருமமுஞ் செயவியன்றதுவுமாகி
மூக்கியமதாரு நமுருந்தனதுநாமம்
தக்கதொரு நான்கு வருணத்தினர் தமக்கும்
மிக்கபல நீந்த வெளிதாகவும் விளங்கும். (௩௧௨)

என நெய் ரொதுவகினை மீசுகிலை யென்று
கெண்கொ செய்கின்றது குறித்தது துறந்தோர
மண்கொ மயவனென்று வெரியில வந்து
தனத்தெவ் வாக கையாடல் வளிற் போய

(சுகநக)

நீடுகமயாமென்று சீட்டிசாறு
ரொடு நெய் மனசு கசுத்திலாநெண்
மாக்கொ மம வினாசகந் சோமால
பீரொ செய்சசுது சிதாவி பிறப்பாந

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநமமேசெய
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநம மன தும
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநம மன தும
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநம மன தும
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநம மன தும
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநம மன தும
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநம மன தும
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

சசுநா கியி சசுநம மன தும
ரொடு ம ம யி வினாமயகைசெய்து
சசுநா கியி சசுநம மன தும
செய்து ரொடு ம ம செய்தன மய கி

(சுகநக)

ஊரருகிலுற்ற பொழிலுற்றபுனன் மூழ்கித்
திரமதிருந்துபுரி பூசைசெய்த பின்பு
நாரணனனும் நலில்கீர்த்தன நயந்தங்
கார்வமொடு செய்துற வழிந்தன ரவூரார்.

(௩௪௩)

கீர்த்தனம் வினாவமகிழ்கின்ற நினைவோடு
சீர்த்திரம தாயபொருள் செங்கைகொடுநெறு
தீர்த்தனடியா நெதிர் சிறப்பு மிகவைத்து
கூர்த்ததிறலன் பரமுகம்பிடுதல்செய்தார்

(௩௪௪)

நாடுறு மெயன்பருற நண்ணியதுதாது
கோடுவெனு மன் னுணர்தலாகி யெதிரொள்ளான
பிடுகுசுமங்கல மொடெய்த விகல்பெற்று
நீடுதுறவோ ரிருவரும் வழியினோந்தார்.

(௩௪௫)

குத்திர குலத்துறுதலாகிய துகாராம
பேர்த்திய னடக்கைகள் பெருந்தகை துமக்கு
வார்த்தை பலவாக முன் வகுத்ததை மறந்து
சீர்த்திரமதாக வெதிரசெல்வதெனை யென

(௩௪௬)

என்றவாசொலும் பொழுதிலேந்த ஹலகியாரும்
சென்றெதிர் கொளும்பரிசி யாறுமெதிர் செல்லாத
கொன்றுவன் விவாதமதி லோரமதிலாமல்
நன்றுநடுவே புரிவனென் றெதிராவலினாள்

(௩௪௭)

அன்பரிடை யெய்தியெகிர் பூசையாமைத்து
முன்புறவணங்கி மொழிகீர்த்தன முயன்றன்
இன்புறுப லோரொடு மிசைந்தினிது கேட்ட
மன்புள கரும்பிய வசத்தொடு வுதிந்தான்.

(௩௪௮)

அந்தவமையத்தொரு லுடாமுனியன்கி
சுந்தரகி கம்பரன் விபூதிமெய்துலங்க
வந்துதிகழன்பரை வணங்கி யுமைநோக்க
முந்துநெடு நாணனி முயன்றுகொ டிருநதேன்.

(௩௪௯)

இன்றுநிறை வேறின மனோரதமெனக்கென்
றன்றவரை நன்குதழு விக்ககன மணமித
துன்றின னிருந்தவெவ ருங்களி துளங்கி
நன்றிவ ணடைந்தவிவ னாரிபதிதாடே.

(௩௫௦)

மூர்த்தியெனு மூவருரு வாகிமுயலுந்தத
தாத்தியை ரோவென வியந்தனர் தழைக்கக்
கீர்த்தன முடிந்தவுட னாரதிகிளர்த்திச்
சீர்த்தபிர சாதமெவ ருக்குமருள் செய்தார்.

(௩௫௧)

அன்னபொழு தங்குமறை யோர்கிலகணை
மன்னனொடு மாலடி யர்தங்கழல்வணங்கி
என்னதுபதிக்கினிதி யெய்தியெமை நீவிர்
நன்னர்புரி கிற்கென நயந்தினி துணர்த்தான்.

(௩௫௨)

நன்றென நகர்க்குளுட னண்ணினவோடு
சென்றன ரிருக்கவர சிந்தவுழை சேர்ந்தங்
கொன்றினொ லாருமினி துண்டபினர் மால்
துன்றுமளவிற்புறவி னேரிருவர் துன்ன.

(சுருக)

வைத்தரச னீரிருவ ரும்பொரு துகாராம்
மெய்த்தகதை செய்யுமள வாகியவிய்வேளை
ஒத்தன விவாசம துளுற்றமி னுளுற்றில்
எய்த்தவரை யொத்தபடி யிப்பொழு தொறுப்பேன்.

(சுருச)

தப்பலிடு கின்றில னெனக்கடிது சாற்ற
ஒபயியிரு வோருமு னுடற்றிவளை வெல்லவாம்
இப்பொழுதுபாருமென வெய்கினர் துகாராம்
அப்பொழுது சீர்த்தனையி லன்பினுரை செய்வார்.

(சுருரு)

வேறு

வான்மீகி யஜாமேளன் பிரகலாதன் டுணிகைவன் கஜேந்திரன்
ஊன்மேயுத தவனைதுரு வன்றினை படிமுதலோ ருண்மையாக
மான்மேவுந் திருநாமம் வழத்தியந்த மகிமைமாலன் றேரவானம்
தான்மேவி ன்றரிதனில வேறிலலை சாதனங்க டாமுண்டென்று.

(சுருசு)

சொல்பவனின் மூடனில்லை யெனநாம சித்தாந்தத் துணிவுகூறி
எல்லவரும் விட்டலன்ற னுமமேபய்யங்க ளென்றுசொல்ல
நல்லயவை தனிலிருந்தோர் யாவரும் விட்டலனும் நவின்னுதத்தம்
வல்லவுடன் மறந்துவிடோபா மயமா யசைவற்று வகிதலானார்.

(சுரு௭)

எதிரிருந்த துறவினர் தாமிருவருந் துகாராம் சாமிபாதம்
முதிருமன்பு கொணடெழுந்த சால்டாங்கத்தொடு வணங்கிமுகுந்தனும்
துதிபிரந்தா ரதுகண்டி தாதுகோடெனு மண்ணன்று வோரோநீர்
மதிமிகுந்த துகாராமை வெல்லவந்திங்ஙனம் வணங்கல் வழியன்றாதல்.

(சுரு௮)

உமைவேட தாரிகளென்றுன்னு கின்றேனி னித்தண்ட முமக்கு ஞற்றச்
சமைவுறுகின்றே னெனலுஞ் சன்னியாசி களரசே துகாராம்சாமி
இமையவருங் காண்பரு நாராயணனுய் சங்குசக்கரங்கை யேந்தி
அமைவருந்தோணுன்கொடுதோன்று தலாலேவணங்கினம்யாமெனவறைந்தார்.

அறைவதுகேட்டரசனி வாரிபஹைக் காகாதாராத லாலே
சிறையிடைவைத் தொறுப்பலெனச் சேறுதலுந் துகாராம் சாமிதேர்த்து
முறைபுரிவோ யிவரையினி முனியேலென்றமைவு செய்துமுகுந்தந் காங்கே
நிறைவுறமங் ளாரதிசெய் தெல்லோர்க்கும் பிரசாத நிரப்பல் செய்தார். ( )

ஆனபின்புமுன் பிவர்தமருள் பெறுகோடோபா வென்பான் பிராடா
தானெனு மூர்போய்ச் சேர்ந்தான் புராணம் வாசித்தங்குச் சார்தலாக
ஞானமகாபண்டிதர் சூழ்ந்தொரு சுலோகத்துக்கு நன்கருத்தம்
ஊனமுறவுணாப்பது கேட்டுப் பிசகென்றுள்ள பொருளதற் குணத்தான். ( )

வேறு

வினவியாரும் வியந்தின்ன மூடனுக்
கினநன்னுன மியைந்த செவ்வாறென
மனதிலெண்ணிப் பொருள் சொல்லும்வல்லமை
எனவிதத்துனக் கெய்திய தென்றனர்.

(சுருஉ)

என்னலுந் துகாராம ரினிதருள்
மன்னிவாய்த்துள நென்றனம்ற்றவர்
பொன்னின்மார்பனைப் போற்றுகின்றோரருள்
துன்னில்யாவந் துலங்குமென்றாரோ.

(சுசுந)

அன்பர்தம்மரு ளாலிவனெய்திய
இன்பஞானத்தி னைச்சிஞ் சுவடிவாழ்
மன்புவிச்சுரர் கேட்டுமகிழ்ந்தவர்
நன்புரத்துற நாடியொருவனை.

(சுசுஅ)

போயழைத்து வருகெனப்போக்கினார்
ஆயவன்றுகா ராமரணுகிடம்
மேயநாளவர் சொல்லும்வியன்கதை
தூயசின்தையிற் கேட்டுடன் றுன்னிநான்.

(சுசு௫)

விழித்தகண்கள் விழித்தபடிக்குறச்
செழித்த வன்பின வசஞ் சிறந்தவண்
பழுத்த வின்னிசை பாடுகின் றோரோடும்
தழைத்தெல் லோரொடுந் தானுமயங்கினான்.

(சுசுஅ)

யாரு மெய்ம்மறந் தெய்துமப் போதவண்
சாருநாதன் றலத்தில் விளக்கிடை
நேருந்தீச்சுடர் நேர்ந்து விதானத்திற்
சேரும் யாவஞ் சிதைத்திட லாயதே.

(சுசுஎ)

அன்னகாலத் தணிமிசு கோந்தியா
வென்னுமூரிடை யெய்துந் துலுக்கரில்
மன்னுசக்கிலிச் சேக்கு மஹம்மது
முன்னுஞான முகிர்ந்து விளங்குவோர்.

(சுசுஅ)

அனைவரும் வந்துகேட் டங்கிருக்கமா
மனைமுனிந்தவன் மாக்கதை செய்துகொண்
டினைவகின்றி யிருந்தவர் தாமெழீஇப்
புனைவிதானத்தைப் போக்கித் துடைத்தனர்.

(சுசுஅ)

துடைத்து முன்பிடந் துன்னுதல் கண்டவர்
அடைத்த வையுலத் தீரிவ் வமையத்திற்
கிடைத்துச் செய்ததெ னென்று கிளத்தலும்
படைத்தசெய்கை பகருகின் றாரோ.

(சுசுஅ)

ஒங்குதேகு வெனப்புக லூரிடைத்
திங்குதீரரி சேவடி வாழ்த்துவோர்
ஆங்கு மால்புகழ் செப்புமப் போதரி
பாங்கு மேற்கட்டி தீப்பற்றிற் றாயதே.

(சுசுஎ)

அந்தத்தியை யவித்துத் துடைத்திவண்
வந்துற்றேனென மற்றதுகேட்டவர்
முந்துற்றார்தெரிந் தாற்றில ரோமுகிர்
உந்தத் தியினை யென்ன வுசாவினார்.

(சுசுஎ)

சீல மேய்கதை செப்புகின் றோருடன்
மாலினும் மகத்துவங் கேட்டவன
சால யாவருந் தம்மெய் மறந்தனர்
எனும் வெந்தழ் லெய்தலறிந்திலா.

(கௌ)

எனலு மங்குறை யீசனே யாயிலும்
அனலவிதருள் செய்கில ரோவென
வினவி ரைவ் விமலன் மெய்யன்பா தம்
மன நிலாவி மயங்கின னென்றனா.

(கௌசு)

வினவி றோரந்த மெய்யு றி வேமென
அனைய தேருக்கோ ரானையனுப்பினா
துனைவுடன் சென்று சோதித்து வந்தவன்
இனையாதேற விமலன்ன் மெய்யெனா.

(கௌடு)

சேறி யாவருஞ் சேக்கு மஹம்மது
வீறு ஞானம் வியந்து கொண் டாடியே
மாறின மறவா தாள்சன் வணங்கியங்
சீறிவின்பத் தழுந்தின னொன்பவே.

(கௌசு)

முன்பு சிஞ்சவடி நின்றமு க்கினேன
அன்பின் மூழ்கி யவசதத னாயன்பா
இன்புட வியற்றுங் கதைவி னாய்த
துன்பி லாதவண் டன்னின னுளுமே.

(கௌ)

அவனை யேவு மவரவன் மீள்கிலா.
செவ னெனும்ற் றோருவனை யேவினார்
அவனு முன்புவந் தோனென லாகமற்
றெவனெனா வுய்த்த யாவரு மெண்ணினா.

(கௌஅ)

எண்ணினார் குலவேற் றத்தை விட்டுநாம்
அண்ணி யன்பரைக் காண னன்றமென
உண்ணினேந் தங்கொரு வியெல்லோர்களும்
நண்ணுந் துகாராம் ரறிந்தனா.

(கௌக்)

தாமெதிரந்து தரிசிக்க வேண்டுமென்
றேமனங்கொ டெதிரவரக் கண்டனா
நாம நான்மறை வல்லவர் நண்ணினோர்
நேமமாக வணங்கினர் நின்றனர்.

(கௌஅ)

உம்மைக்காண வந்தோமெளி தாகவே
தும்மை யிவ்வழி நோக்கின மென்றவர்
தம்மை நன்கு தழுவி மகிழ்ந்தனர்
செம்மை யன்பரை நோக்கினர் செப்புவார்.

(கௌ)

கலிவழங்குறு காலத்திலே தும்மால்
பொலிவதான புதுமை கண்மிக்கன
நலிவதின்றி நடத்துநீவீர்யார்
வலியிலேமுன்வழங்குகவென்றனர்.

(கௌஅ)

என்னவன்ப ரிவர்க்கொரு சோதனை
முன்னர்க்காட்ட முயன்றன ராகியே
நன்னொரு வைக்கீழினர் நாடுக
மன்னுநான்மறைவல்லவரோயென்றார்.

(சு அரு)

கீறுமவ்வுழி நோக்கக்கினர்ந்தன
வீறுபஞ்சு நிறம்புறமேதகு
பேறுசாலும்பிரமகுலத்தினர்
நறுகாணரு மீசனீவொரு

(சு அச)

உன்னியீச னுலகருருவென
மன்னினு நெனமற்றவர் சேவடி
துன்னியாரூந் தொழுதனர் தோத்திரம்
பன்னினு ரவர்க்கன்பர் பகருவார்.

(சு அரு)

பிருகுவென்னும் பிராமணன் காலுதை
மருவு ஸ்ரீ வச்சலாஞ் சனமற்றிதென்
றருள்கிறந் தெனதையன் வகித்தனன்
தெருள்கிறந்தனார் செய்யத்தருவதோ.

(சு அசு)

இழிகுலத்திலுற்றேனை வணங்குதல்
புழி துமக்கெனப் பார்த்திலிரோபுவி
தொழுகுலத்தினி றொன்றுதுதித்தனர்
வழுவிலன்பர்க்கு மற்றவர் கூறுவார்.

(சு அரு)

ஜாகியீன சண்டாளரோ யாயினும்
ஆதிநாம மனாகுவ ராயிலிம்
மேதினிக்ருண்மிகச் சிறந்தோர்க்குறு
தீதிலாக்குலத்தோ றொனத்தேர்ந்தனம்.

(சு அஅ)

ராமநாம மியம்பியன்றோ வனத்
தாமதோர் புற்றமர்ந்தவ னாகியோர்
சேமமெய்திச் சிறந்தனர் ஸ்ரீஹரி
நாமகீர்த்தனத்தா லுயர் நன்மையீர்.

(சு அசு)

உம்மையாங்க ளாகந்து தொழுதுயர்
செம்மை பெற்றன மென்றுறச் செப்பினீர்
எம்மையும்மடி யாரொன வெண்ணுமென்
றம்மைநீ ரன்பபாந் தழுவிக்கொண்டார்.

(சு கூடு)

எங்களுருக்கெழுத வெனக்கொடு
தங்களு ரிடைச்சார்ந்து தினந்தொறும்
செந்தண்மால்புகழ் செப்பவினவினார்
திங்களென்று செலச்சேவை செய்தரோ.

(சு கூது)

அன்ன காலத்திலோர் குடியானவன்
மன்னவ்வு ரிடைவாசி யென்றேறிமீத்
துன்னுறக்கத்தொடு செலத்தோமிலார்
பன்னுபண்டரி நின்றொரு பத்தர்தாம்.

(சு கூஉ)

மேவுபோதவனைக் கண்ணீரீர்
தாவு வாசியிற் றூங்கினை சாாகின்றாய்
யாவதுன் செயலென்ன வினவினார்
வாவ்வாசியில் வந்தவன் சொல்கின்றான்.

(௬௬௩)

வளமிசூந் துயர்தேகி நகரில்வாழ்
அளவிலன்பரரி கதைகேட்டனன்
உளநிரம்ப பொருமதி காறும்யான்
கிளரிரா முழுதுந் துயில்கெட்டன.

(௬௬௪)

அதனினித்திரை யென்னையமிழ்த்திய
திதனில்வேறிலை யென்று விளம்பினான்
மதனைத் தருமாஸடியார் வினாய்
எதனிலெய்துவதிங்கென வெண்ணுவார்.

(௬௬௫)

நீரியற்கை நிரம்புறு தேகிவாழ்
சீரியற்கு முனெப்பொருள் செப்பியிவ்
வூரினிற் பெறலோங்குசன் மானம்யான்
சூரியற்கு முன்மின் மினிதுன்னுமோ.

(௬௬௬)

ஆதலா விவ்வகனகர் துன்னுத
லோதகாதெனவூர்ப் புறத்தேகினார்
ஈதுதேர்ந்து மெயன்பொழுந்தவர்
போதுநீ னெறிபோக வினாந்தனர்.

(௬௬௭)

சென்றுகண்டவரைத் தழுவிச்செவே
நின்றபோதவர் நெசமுடன்றழீஇ
ஒன்றலாகி மெயன்பொருளிரமுகம்
கன்றுகோக்கி நவிலுகின்றாரோ.

(௬௬௮)

இடபமா மதியில் லென்மகனுக்குக்
கடிமணஞ் செயக்காதலித்தேனது
முடியநீரருள் முற்றுகென் றோதலும்
திடமெய்யன்பர் நன்றென்றவர் சேரவே.

(௬௬௯)

அழைத்துக்கொண்டு வந்தங்கவர் சேர்ந்துறத்
தழைத்தவோரகந் தந்து தினந்தொறும்
செழித்த கீர்த்தனைஞ் செய்துறச்செய்தனர்
இழைத்த மற்றவரோர் மதியெய்தவே.

(௭௦௦)

பண்டரிப்பரமன் பதம்பற்றிய
தொண்டரோ யினியென்பதி துன்னுற
மண்டுநல் விடையீகென மாறிலா
ஒன்றபோதன ருரினர்க்கோதுவார்.

(௭௦௧)

இந்த நல்லவர்க்கியாவருஞ் சேர்ந்தொரு
வந்த மாய்வரி வைத்து மணப்பொருள்
தந்து செல்ல விடைதருவீனோன
அந்த வூரினரவ்வகை செய்தனர்.

(௭௦௨)

தந்த வொண் பொருடானமை யாதென
வந்த தாசர் மனந்திருந்தாதைதச
சிந்தை கொண்டு மெயன்பர் திருந்தவூர்
அந்தணுளை நோக்கியிறைறுகவார்.

(௭௩௩)

உம்மில் யாவர்வரி வைத்துதுவூரா
தம்மை யோதுகவென்னலுஞ் சாற்றினா
செம்மை தீரொரு வன்பட்டு நூல் செய்வோன்
எம்மொடொத்தினி தீகிலனென்னவே.

(௭௩௪)

ஈகலான்வயி னேகிமற்றி யான்சொன்ன
தாகவேண்டு திரின்னு மம்பொன்னென
வேகமோடவர் சென்றுற வேண்டினா
போகநீர்பொரு ளின்றெனப் பொருகொன்.

(௭௩௫)

காமம்பேரறக் கட்டவன் போற்றுகா
மாமரீகுமென நனிமாவெலாம்
தாமரற்று கின்றானது தன்னினர்
ஆமறப்பய நென்றடைந தென்றுமே.

(௭௩௬)

செய்யுஞ் செய்கைவிடுத தறத்தேம்பினி
எய்தினீரெனையுங் கொடுத்தற்கென
வையக்கேட்டவன்றன மனையாள்வந்து
வெய்யதன்கன வற்குவிளம்புவாள்.

(௭௩௭)

பெருமையிற் சிறந்தோ சொலையுபேணியு
அருகிலெய்திய வந்தணனாக்கடிந்
தொருவுகின்றனை யொள்ளிய தன்றிதால்
வருமக்கினி மாற்றருந் துன்பங்கள்.

(௭௩௮)

ஆதலானுக் காமள வீகெனக்
காதலாள் சொல்லுங் கடுகிக்கனன்
ரோதுமாதர வொண்பொருளேதுள்
பேதையே யெனலும் மந்தப்பெண்கொடி.

(௭௩௯)

தாகச்செம்பு தனைக்கொடு தந்தவர்
போகச்செய்தனன் போற்றினன் பொள்ளென
ஆகக்கொண்டவ மன்பர்முன் வைத்தனர்
காருத்தற் கண்பர்கண்டு கைக்கொண்டனா.

(௭௪௦)

பட்டுநூலிழை பண்புடை யோனியவன்
மட்டிலீகையன் மானைச்செம் பீந்தனன்
முட்டிலென்ன முன்னான் மறையோரிது
கிட்டுபித்தனை யென்று விளத்தினார்.

(௭௪௧)

நன்றுசோதித்து மென்றெழு நாக்கொணர்
கென்றுமூட்டி யதிவிட்டுக் காய்ச்சினர்
கன்றுசீற்றங் கடிந்த மெய்யன்பினர்
அன்றுயித்தனை யம்பொலனாயதே.

(௭௪௨)

கண்டியாரும் வியந்தனர் கைதொழு
தெண்டிசா முகந்தன் னிலுமிங்குவர்
கொண்டசீர்க்கு நிகொவர் கூறில்
அண்டமீது மின்ருமெனப் போற்றினார்.

(எக௩)

பொன்னஞ் செம்பினைப் போற்றரிதாசர்கை
மன்னநல்கியும் மாநகராருமக்
கென்ன நல்கினு மேற்றமெனக்கொடு
துன்னுகென்று சொன்னாருகாராமனே.

(எக௪)

வந்தனஞ் செய்து தந்ததை மற்றவர்
சிந்தையிற் களிகொண்டென் சென்றனர்
முந்துபண்டரி பின்பம் முதுநகர்
அந்தணாளி லன்பாவீடைபெற்றார்.

(எக௫)

சென்று லோகமெனும் பதிசேர்ந்தவன்
நன்று தீர்த்தனஞ் செய்து நாளிலே
ஒன்றநல்லரு ளுற்றவரோடு பின்
நின்றுபாடி நெறியுறு கின்றவர்.

(எக௬)

வேறு.

ஆகிய கோ டோ பாவென் பவர் துகாராம் தம்மை
வாகுற நோக்கித் தீர்த்த வகைபல மாடுதற்குப்
போகுதறனிலே யாசை பொங்கின தெனக்குறேனோ
ஏகுறு வழிக்கு வேண்டுஞ் செல்வுக்கின்றென் செங்கிற்பேன்.

(எக௭)

எனமிக வேண்டுகின்றோர்க் கிரங்கித் தாமிருக்கும் பீடத்
தினது கீழொரு விராகனிருந்ததை யெடுத்து நல்க
அனகரை நோக்கிப் பூமியிலுள்ள தீர்த்தமெல்லாம்
இனிதுகொண்டெவ் வாருடலியற்றுவே னெனவினுவ.

எக௮)

அதற்கு மெய்யன்பர் சொல்வா ரளித்தவிவ் விராகன்றனை
இதர்த்துடன் மாற்றி நல்லோர்க் கீந்துனி துணு நீயும்
மிதத்தொரு காசுமுன் ருனையின்மிக முடிந்துசெல்லும்
பதத்திடை வேண்டுங்கான் மற்றதுதனை யவிழ்த்துப் பார்த்தால்.

(எக௯)

யானுதவின விராகனாகவே யிருக்கு நாளும்
நீனமில்லாது வேண்டுஞ் செல்வு செய்துகொண்டு சென்று
நீநினை தீர்த்தமெல்லா நெடிதினி தாடிமீண்டு
நானருள் விராகன் தன்னை நல்குதி யென்கணென்றார்.

(எ௨௦)

ஆவர் நலதென்றுள்ளே மிக்காச்சரியங் கொண்டெண்டே
இவர் சொனதறிதல் வேண்டுமென்று தன்மனையிற்சென்று
கவர் விராகனை மாற்றுற்றோர் காசினை முடிந்துகொண்டு
தவர்தமக்கீந்து தாமுஞ் சட்சுவையொடு சாப்பிட்டு.

(எ௨௧)

மறுகினை முடிந்தகாசை யவிழ்த்தனர் நோக்கமாயம்
தெறு துகாராம் தந்ததேசிக விராகனாக
உறுவதுகண்டு மிக்க வுலப்புடனன்பர் பால்வந்
கிறுதியி லன்போ நீரிசைத்தது பழுதின்றென்றார்.

(எ௨௨)

ஒருவருந் தெரியாவண்ண மொளித்திமற் றிதனையென்று
கருதுறும் பங்கமூன்று பாடிக்கை தந்துகாசி
மருவிசுவேசற் கொன்றும்வரு கங்காதேவிக்கொன்றும்
திருமகட் கினியமார்பன் சேவடிச் கொன்றமாக. (௭௨௩)

நிவேதித்து வருதியென்ன நிமலரை வணங்கித்தீர்த்தம்
தவாதுற்று நானஞ்செய்யச் சார்ந்தனர் முன்னேகாசி
அவாவுற்றுச் சென்றுகங்கை யாடிமற் றதனைநோக்கி
ஒவாவுன நதிகளெல்லா முனக்கெனப் பெருகுநிற்போய். (௭௨௪)

பண்டரிப் பரமனன்பர் பத்திர முனக்குத் தந்தார்
கண்டுகொள் ளெனலுங் கங்கை கங்கனக் கரத்தை நீட்ட
மண்டவி றொளிக்கை கண்டு மயங்கினர் நிற்கவாங்க
அண்டின யாருங்கண்டாச் சரியங்கொன டந்தக்கையில். (௭௨௫)

பொன்னொளிர் தாவிசச்ச புடைவையே யாதியான
நன்னர்செய் பொருள்களெல்லா நல்கினர் பூசித்தேத்த
முன்னுறு கோடோபாவு முதுமொழிக் கவிஞர் நாவார்
பன்னுறு கவியை நல்கப் பற்றுமை பயத்தாழ்ந் தன்றே. (௭௨௬)

கண்டவர் துகாராம்சாமி கவிக்கிர்தச் கங்கையன்பு
கொண்டுகொண்டாளே யென்றுவியந்து கொண்டாலுற்றார்
அண்டுகோடோபா காசியமர் விசுவேசன் பார்சென்
றெண்டுகனன்புசால விறைஞ்சினர் வழுத்திச்சொல்வார். (௭௨௭)

எனதுதேசிகருனக் கோரின கவித்தந்தார் கேளை
றனகவொண் கவியைப்பாடவ லருகத்தலை யசைத்தான்
மனநெகிழ்ந்து விசுவேசன் மற்றது தெரிந்தியாரும்
கனகவிபாடி னோனாக் கணக்கறப் புகழ்தலாறார். (௭௨௮)

பின்புகோடோபா நான்குதிங்களங் கிருந்துபே
மன்புகழ் கையக்குவந்து மாலடி வணங்கிப் பாதத்
தின்புடன் கவியைவைத்தங் கெழீற் றுகாராமர்தந்த
பொன்பெறத் தக்கோர்க்கீந்து பிதுர்க்கடன் பொலியச் செய்தார். (௭௨௯)

காசொன்று முடிந்துகொண்டங் கவனொரீ இக்கருதுந் தீர்த்தம்
மாசொன்று மின்றியாடி மகிழ்ந்தனர் மீளும்போது
தேசொன்று மன்பர்தந்த சொம்பொளும் விராகன்நன்னை
ஆசொன்று மிலர்பானல் காதகத்து வைத்திட நினைத்து. (௭௩௦)

மனைவந்து புருந்துபின்புமாண்டுகா ராமர்பாதம்
தனைவந்து வணங்கிநிற்கத் தருந்துகா ராமசாமி
இனைவந்த வுனக்குமுன்னே யானல்கப் படுவிராகன்
முனைவந்து கொடாததென்னோ மொழிகென முறுவல் பூத்தார். (௭௩௧)

கைதப்பிப் போயிற்றந்தக் கனகநல் விராகனென்று
மெய்தப்பி யுரைத்தார்கோ டோபாவது விமலர்கேட்டங்
கைததப் படியோவென் னாவறைவதொன் றிலராயுற்றார்
நொய்தப்பி டுறுசொற்கோ டோபாமனைதுழையமீண்டார். (௭௩௨)

வந்தகத்திருந்துமுன் முன்னினையில் முடிந்துவைத்தி
ருந்தபொற் காசதன்னே நோக்கலும் வெறுமையாய்
மைந்ததைத் தெரிந்துசால் மயங்கின ராகியந்தோ
இந்தவென் விதக்கென் செய்கேனென மனமவருத்தி நைந்து. (எக௯)

யான்சொல்பொ யெனக்குத்தானே பலித்தது மெய்யாயிற்றால்
வான்செறி குருத்துரோகம் வந்ததுமன்றி நாளும்
ஊன்செறி யுடம்புபோற்றுங் குடும்பர ஸ்ஷணையுமாய்ந்த
தேன்செம்பொ னுசையாலன் றேவென வேங்கியுற்றார். (எக௯)

அப்பதிதனிற் றுகாரா மரிகதை நடத்து மோர்நான்
ஒப்பறு பாண்டிரங்க னுருவத்தின் மனம்பதிந்து
தப்பறுமவ சத்தோடச் சநார்த்தனன் கதைசெய்துற்றார்
மெய்ப்படி கேட்டுற்றேரு மெய்ம்மறத் தோவம் போன்றார். (எக௯)

அவ்வமயத்திற்றீப மனைத்திற்கு நெய்வாக் குற்றுச்
செவ்வைசெய் வோருந்தேக மறந்தன ரிருக்கத்தீபம்
கவ்வழலவீந்ததாகக் காரிருள் பரவாதன்பர்
மெய்வழங் கொளிவிளக்கிப் பகலென விளங்கிற்றம்மா. (எக௯)

ஜாமமூன் றளவுமன்பர் தாழ்வுரைப் பாண்டிரங்கன்
நாமநன்குரைத்துச் சாமநான்கிலா ரதிகெய்தேத்தித்
தாமவணி ருந்தபோது சரீரத்திற் காந்தியோய்வ
தாமள வாகித்தேகத் தடங்கின தியாருங்கண்டார். (எக௯)

இருளுற லாகயாண்டு மெரிவிளக் கனைத்துந் தீர்த்து
தருநெயுந் திரியுந்தேய்வு தானின்றிப்பாத்திரத்தும்
திருவிளக்கிடத்து முற்றதிறந் தெரிந்ததி சயித்துப்
பொருவருஞ் சோதியன்பர் புரமென மகிழ்வுபூத்தார். (எக௯)

வேறு

இவ்வாறு லோகமெனு மாப்பதி யெய்தியுற்றுத்
தவ்வாத கீர்த்தித் துகாராமொன் சாமியீண்டு
மெய்வாழ்வு சேருந் தமனூர்வயின் மேவியாண்டுச்
செவ்வாய் முருந்தன் றிருக்கோயிலிற் சென்றுநின்று. (எக௯)

தொழுதார்வமோடு படிவீழ்ந்தெழீ இத்தோன்ற நோக்கிப்
பழுதேது மில்லாப் பரந்தாம வெம்பாண்டு ரங்கா
முழுதாகெனக் குமகிமைத்தனை மேவமூட்டி
வழுவாதெவர்க் கும்பிரியந் தரவாய்ப் பதாக்கி. (எ௯௮)

சுவையாறுபெய் சோறுதுய்த்துச் சுகந்துன்னலாகி
நவைமேவிய சோம்பொடு நித்தினா நன்குமேவி
இவைமேவலாறு நெழிஞம சங்கீர்த்தனஞ் செய்
பவையோவலாகு மெனநான்பயம் பற்றிநின்றே. (எ௯௮)

இனைவாகி நிற்குமெளி யேனிலை தன்னையேதும்
நினையா திருக்கை நினக்குத்தகு நீதியாமோ
முனைவாவெவர்க்கு மினியேனு மென்மேன் முயன்று
வினைவேறுத் துன்பதமேவுற வேண்டுகென்றார். (எ௯௮)

அக்காலையில் விட்டல மூர்த்தி நன்காய் நகைத்துத்
தக்காயுனிட்டந் தருவேன்வினாந் தின்னஞ்ஞக்கேல்
இக்காலையென்று தழுவப்பணின் தேத்தி யன்பர்
புக்கார்மெய்ஞ்ஞான பதிமேவு பொற்கோயிலம்மா.

(எசக)

வேறு

கோயிலிற் சபாமண்டபத் திடைநின்று குறித்துத்
தாயிலன்புடை ஞானதேவரைத் தனிதாழ்ந்து
வாயிலின்புறப் பலவகைத் தோத்திரம்வகுத்து
மேயினு ரொருபாலுற மீளுறுபோது.

(எசச)

வழியிலே யினாயெடுத்துறு பகஷியின் வகைகள்
பழியிலன்பரைக் கண்டன பறந்தன பார்த்து
முழுவதும் பிராணிக ளிடத்தபேத முன்னது
தழுவி யானுறப் பேத மிப்பகஷிக டமக்கேன்.

(எசரு)

என்னை நோக்கிமற் றிவைகளோடுவதை யெண்ணியக்கால்
நன்னராகில தெனதுள மென்பதை நயிலும்
இன்ன வென்னுளம் பரிசுத்த மெய்தள வீங்கே
துன்னலே நல னென்னப்பான் றெங்குனைத் தொழுது.

(எசகூ)

மனைஞ்செய் தசைவற்றுச் சித்திரமெனவாய்ந்து
கனலொர் நான்கு நிற்றலும் விடோபா மனங்கனித்து
தனதுமெய் யன்பரிடத்திலெவ் வுயிர்களுஞ் சாந்து
பிணமுழுதுற வருளின னவ்வயிற் பேதம்.

(எசஎ)

இன்றி நிர்ப்பயத் தெய்திய பகஷிகளெவையும்
துன்றியன்பர் தந்தோளினுந் தலையினுந் துன்னி
'நின்றிருத்தலுஞ் சரித்தலு மரமென பிரம்பி
நன்றியன்றன தெரிந்தசை வுற்றனர் நண்ண.

(எசஅ)

பயந்துறந்தன பகஷிகள் சரித்தன பார்த்து
நயந்திப் போதுதான் சமபுத்தி யெனக்குநல்கினன்சீர்
வயந்தனைத் தருமாலென மனமிக மகிழ்ந்து
பெயர்ந்து ஞானதே முன்னின்று கீர்த்தனம்பேசி.

(எசகூ)

நண்ணினூரிவர் பின்புறத் துறறுநா டோறும்
பண்ணினூர்கவி பாடவுந் தாளமும் யாழும்
மண்ணினூர்மிரு தங்கமும் வாசிக்க வுந்தாம்
திண்ணினூர்பதி நான்குபே ரன்பரைத் தேடி.

(எருடு)

வந்து கண்டனர் நிர்ப்பயத் தொடுபகஷி வகைகள்
முந்துகின்றன வியந்தியம் வாசித்து மொழிந்தார்
பிந்துநின்றன்ப றொடுபல கீர்த்தனம் பின்பு
தந்துமங்களா ரதியறி வீசரைத் தாழ்ந்து.

(எருக)

விடைகொண் டண்டினர் தேகுவென் றுரைபதிமேவ
நடைதொடர்ந்த சங்கதிபலருஞ் சொலநாடி
மிடைவுறும் புள்ளின்மெய் யுடையன்பரை வியந்தங்
கடைய வேண்டினர் சிஞ்சுவடியிலுள வறவோர்.

(எருஉ)

ஓருவன் தன்னையே வினாவ னேமுவர் துரைப்பான்
பெருகுமன்பா ாத்தனம்பல பேசிக்கொண்டிருந்தார்.
மருவுங் கச்சனங் கேட்டிமற் றவொடு மயங்கித்
தருநன னுமமே செவிமடுத்திருந்தனன் சேர.

(எடுக)

மசால்லவந்ததை மறந்திராப்பக லங்குத்துன்ன
கல்லவந்தனா முன்றுதான்வரை வானுடி
புல்லையு துடி ம னுறுதாமேவர வெண்ணி
புல்லையொன்றி ா மெய்யன்பரறிந் தனரிதனை.

(எடுச)

கிந்தநாட் தரித்திடில் வேண்டுமென்றெண்ணி
புகிர்ந்தா ன மறையோர் வருவழி யிடைமுத்தப்
மொதிநுட்டி னுட லன்பாப பொருந்துறநோக்கி
கொந்துவைத் தனரநிசயமிது வெனவருகே-

(எடுரு)

மேவி மெய்யன்பு வர் தமை வணங்கலும் விரும்பித்
தாவிலந்தனரன்பு வ வணங்கினர் தழுவித்
கூயி மேவிநா தம்மதூர குறையற முந்நாள்
முயில் னாதத னங்கேட்டி பசரித்தனருறைய.

(எடுசு)

வேறு

அத்தனாள் தமது து நல்விடை
கந்ததாக மெய்யன்பா தம்மதூர
முந்தலாபு கின்றமபி கோயின் முன்
கந்தமால் டசு த வணங்கிப் போற்றினா.

(எடுஎ)

கானமேக போகிய தினத
கான கோருநாக் கெளிய விட்டல
நீள நின்மல நிசியிழம்மலா
தானமேவு சீதரதயாபர.

(எடுஅ)

காண்கிரர் ம செம்பது மலோசன
காண்குதோ வ ளக முகசந்தர
காண்டு வெவவய்யினி துலாவமால்
பூண்பாவமும பொய்யும் பொங்கின.

(எடுக)

ஆதலாலெனை யெதனுக்காகவோ
பூதலந் தனிற்பொருந்த வித்தனை
ந்தமாயது நிரம்பிற் றென்னையுன்
பாததாமனையடையப் பண்ணுவாய்.

(எடும)

இனிவினாந் தெனுவேத்தி வேண்டிடக்
கனிவுகொண்டன் கமலலோசனன்
துனிவினந்திடேற் சோமவாரநேர்
பனிதெறுங் கதிர்பரவு காலையே.

(எடுக)

நீகினைத்த வாரிரம்ப முற்றுவேன்
நானெனச்சொல நளினங்கைதன்
கோன்முகத்தினை நோக்கிக் கோவலா
யானிழைப்ப தொன்றினிது கேட்டியால்.

(எடுஉ)

எடு

பத்தர்தஞ்சிகா மணிக்ருப்பாலையே
ஒத்தவிந்திராயணி யதோரத்தில்
மெய்த்தநின் பதம்போலும் வீடமைத்
தத்தலத்தி லுன்னடியர் யானாயும்.

(எசு௭)

ஈட்டியன்ன றோடிவற்கின் போனகம்
ஊட்டியின் பதத்துய்த்தல் செய்யவென்
மாட்டியன்றதோர் காதல்வாமனா
வேட்டியென்ன மாதவனுமவேண்டினான்.

(எசு௮)

விசுவகருமனை மேவக்கூவிநீ
கசியுமின்னதிக்களையிலே திகழ்ந்
தொசிவறும் பரமபதமொத்ததாய்
வசிவுறும்புதுமனை யொன்றாக்கென்றான்.

(எசு௯)

அத்தினத்தன தாகவட்டமா
சித்தியாவையுந் தந்துசேர்வுற
முத்திமேவுநன் முதல்வர் முததாமர்
வித்தியாதரர் வீணைநாரதர்.

(எசு௧௦)

சனகராதியோர் சுகர்செழுந்தவா
அனகருத்தவரம்ப ரீடர்மா
கனகனற்சுதர் கருதுமக்குரர்
இனகணக்கிலோடுவரு மெய்தினார்.

(எசு௧௧)

விட்டலன்றுகாராமர் மேவினோர்
கட்டடங் கவுங்கலந்து வைகுற
மட்டலர்ந்த பூமங்கை செங்கையால்
இட்டமாய்ப் பரிமாறற் கெய்தினான்.

(எசு௧௨)

ஈதுநோக்கி யிந்திரனை யாதியோர்
சாதுவாந் துகாராமர் தந்தவம்
ஏதுநேர் கணக்கில்லை யென்றுவான்
மீதுநின்று பூமழை விழச்செய்தார்.

(எசு௧௩)

பொற்கலத்துறப் போனகம் புசித்
தெற்கலந்த வெல்லோரு மின்புறீஇ
நற்கரங்களாய்ச்சுகந்தநன்மலர்
ஒற்கமெல்லிலையு தவப்பெற்றனர்.

(எசு௧௪)

தாசராந் துகாராம சாமியை
நேசநாமகீர்த்தன நிரம்புறப்
பேசவேசெய்துபெருகுமின்பநீர்
மூசமூழ்கினார்முழுதும்யாவரும்.

(எசு௧௫)

பாற்குனப்பரிசுத்தம்பற்றியே
நோற்கும்பன்னொன்றாய்தவலுறுந்திதி
ஏற்கப்பூரணையெய்தங்காறுமம்
மாற்கத்தெய்தினார்மகிழ்நிரம்பவே

(எசு௧௬)

ஐந்துநாள்வனாயாக யாவரும்
முந்துமுற்சவமுடிவதானபின்
வந்துகூட்டுமுற்றிதி கொண் மாலையில்
நந்துமேவுசெங்கை யனல்குவான்.

(எஎக)

நன்றுநீதுக்காராமநாமனே
இன்றிராவருயாமநான்கிலும்
ஒன்றுகீர்த்தனமுனாத்தூக்காலையில்
துன்புவகுந்தந்தொக்கினோடென.

(எஎச)

தழுவினான்றுக்காராமசாமியும்
வழுவினமாலடிவணங்கியின்பமா
நழுவில்வாரியுண்மூழ்கிநண்ணிரா
முழுதும்பாடி ஓர்முகுந்தன்கீர்த்தனம்.

(எஎடு)

யாருமோவியத் தெய்தக்காலையில்
நேருமங்கனா துகிரம்பினா
ஊரும்பண்டியை யுதைத்தவுத்தமன்
சேருமன்பனா நோக்கிச் செப்புவான்.

(எஎசு)

உலகத்தெய்தினீ யுத்தரித்தனை
பலகற்றென்புகழ் பாடிவாழ்ந்தனை
நிலவுற்றெய்திவி மானரின்றது
குலவுற்றெய்துகென் நினிதுகூறினான்.

(எஎஎ)

வேறு

உடன்விட்டலன் நனிநுநாள் வணங்கியுறு மன்பர்தம்மின் மருவும்
மடமிக்க வட்குவமு வாவைகுண்டமரு வற்கியானிவமயம்
திடமுற்று மேவுகிற தாலுனக்கு முனநன்கு செபபு திறநீ
விடகிற்கி லாதெனுடன் மேவுகென்று வினாவற்றொராளை விடலும்.

(எஎஅ)

அவ்வாள் வினாந்து மனைமேவியன் பரனாவாசகங்க ளறைய
ஒவ்வாமலேந்து மதிமேவுகாப்ப முளனானிதன்றி மனையில்
தவ்வாகறந்து வருமேதியோடு தகவானபள்ளை களையும்
எவ்வாறிகந்து வருவேனிலவேலை ய்சையாதெனப் புகல்வே.

(எஎக)

அச்செயகை யன்பருள நன்குதேறவாள் வந்துகூறவினவித்
தற்செய்கைமாறு கிலளின்னமீது தவிராட னுதுவிதியை
எச்செய்கைகொண்டு தெறுவிப்பதில்லை யெதனாலு மென்றுதமது
முற்செய்கையென்கை யெனமேவுசீடர் முதலோனா நோக்கிமொழிவார். ( )

இப்போதியான் வைகுந்தத்தை மேவுகிறதாலொருங் குயினிநீர்
ஒப்பார்குடும்ப முடனோவிலாம லுளநிச்சலங் கொடுறவே
எப்போதும் விட்டலையே பறிப்பதியல் வாயினிக்கலியுக
வெப்போவி நல்ல விபவத்தின் மேவிமீளாத வீடுபெறுவீர்.

(எஎக)

என்றங்கணுள்ள பெரியோடொவர்க்கு யினிதானவந்தனமுடன்
துன்றுஞ்சனங்க ளினவர்க்கு மங்களமு நன்குசெய்து சொல்லி
நன்றின்பமாக வெல்லோருநல்கு விடைபெற்று நண்ணிவெளியே
ஒன்றன்புகூர ஹரிநாமமோதி யுறுபோதுகண்ட வெவரும்.

(எஎஉ)

அவர்சொன்ன வாய்மை தனைநன்குசாவி யவரைப்பிரிந் துறுதலில்
எவருங்கலங்கி யிருகண்கணீர் களிழியத்துயர்ந்து சலியா
இவர்தம்மை யோவியினி யாமிருப்பதிலே யென்றுகாணமியலும்
தவர்தம்மிலாக நினைவார்சிலோர் கடமதூறா யோவநினைவார். (௭௩௬)

சில்லோரிறந்து விடனன்ற தென்பர் சிலொன்று கேட்ப தினியிந்
நல்லோர்விளம்பு கதையென்றுரைத்து நலிவின்கண் வீழ்வர் சிலரால்
எல்லோருமின்பு பெறவென்று காண்பதிவர் தம்மையென்பர் சிலராய்ப்
பல்லோருமின்ன படியேபுலம்பு படுகாற்சி ஜாயிபதிதான். (௭௩௭)

இந்தாயணிக்கணினி தெய்திநின் றெரிருபத் தொடேமுகவிகன்
முந்தாதரத்தி னெடுகறுபோது முதுவானிருந்து முழுதும்
நந்தாவொளிக்கொ டொருமானமங்கு நணுகிற்று நித்தருடனோ
வந்தார்நிறைந்து பிரமாதிதேவர் மலர்மாரிபெய்து மகிழவாய். (௭௩௮)

ஐயவென்றுரைத்து வருவோர்விமான நிராசங்க மங்குறெரியா
இயலொன்றமேவி யொளிர்சோதி மானமெதிர் கண்டிராமர் அரிசன்
முயலுஞ்சுகாப்த மூவைந்துதூறு முட்பானிரட்டி பன்னென
றுயருமவிரோதி வருடங்கடைக் கணுறுமாத பருளதுதினை. (௭௩௯)

மதிவாரநேரு முதயத்தி னுன்கு கடி கைக்கணேறி யழியே
எகிர்வார்நெருங்க வினிதெய்தினர் மெய்யெழில் சோவைஞ்சுந் திதேயாய்
முதிர்காதல்கொண்டு கண்டோர்களுகு முனராயர் பாலு பரிபா
துதிமேவுகண்ணன் வருபோதிவிறை துயர்போல்வ தானதுயர். (௭௪௦)

வேறு

இததெரிந்து ஜிஜாயி யென்பாள்வயிற்
றகிரமோதி யலறித்தன் மக்களோ
டெதிருமிந்தா யணிக்கரை யெய்தினான்
பதியைவின்னணிடெப் பார்த்துபுலம்பினான். (௭௪௧)

கணவரோவெறி கொண்டவர் கட்டுரை
புணர்வதின்னது மெய்யெனப் போற்றிலேன்
உணர்வி லார்குழ றுற்றனொன்றுற்றேன்
அணவினார்வின் மெய்யாயென்ற ரற்றினான். (௭௪௨)

ஈதுமெய்யெனத் தேர்வுறு வேனெனில்
சாதுவான பதியொடு சார்குவேன்
கோது கூர்மதியாற் குழுகெட்டெனென்
ஏதுசெய்வனினி யென்றிவங்கினான். (௭௪௩)

இந்தவாறத்த மெய்துறுங் காறுமுள்
நொந்து தன்மனை நோக்கினள் போயுற்றாள்
வந்தயாரு மவ்வாறு மனைபுக்கார்
முந்ததம்பிகான் ஹையா முதலினோர். (௭௪௪)

கூடப்பாடிக் குலாவுபன் னான்குபேர்
வாடப்பெற்றுடன் மன்னு மெய்யன்பரை
நாடத்தக்கது நன்றொருகாலென
நீடக்கிட்பினரவ்வுழி நேர்ந்தோ. (௭௪௫)

ஒருசரம் மெனினுங் காண்கிலாமெனில்
பிரிதுவோ முயிொன்று பிதற்றினர்
மருவினார் முத்தினமங்கு வைகுநாள்
சருவுதம்பிதமை யராயெண்ணியே.

(எக௭)

ஒவியென்னுங் கவிகொண்டிறத்துதி
தாவினாதங்குச் சாற்றறு போதுவான்
மேவுமன்பர் தமெய்க்கஞ் சுகத்தையும்
வீயிருளத்தை யுந்தரை வீழ்த்துஞர்.

(எக௮)

வீழ்த்தகண்டி வியந்தனர் யாவரும்
தாழ்த்துவெண்டிய நங்கட்குத்,
வாழ்த்தவன்பர் வரவித்தாரொருச்
சூழ்த்து பட்டரஹுமி துன்னயவ.

(எக௯)

பஞ்சாபித்துதி பற்றிப் பல்லாண்மலும்
செஞ்செயே செய்புஞ்செய்மைமெலாஞ்செய்து
விஞ்சமுற்சவமாநி வினக்கிஞர்
எஞ்சுருத்தியாபியங் கெனபமே.

(எக௧௦)

ஐந்துமாத மகலச்சுலோயி யார்
தந்து நன்மகனைத் தருநாமந்தான்
முந்துநாரண னென்னமொழிந்தான்
வந்தபுத்தியன் மாமதியாயினான்.

(எக௧௧)

தந்தைபோலரி ித்தனஞ்சாற்றுவான்
முந்திநாளுமுயல்வுழிற் காண்னையா
உந்துறுங்கனவில் லுபதேசந்தாம்
வந்தியம்பிவை குந்தத்தின் மன்னினார்.

(எக௧௨)

இதற்குமுன்பு செந்தார் வாம யென்னுநார்
அதற்குள்ளே வித்தகாரி யென்றுகிய
சிறைப்பி லாக்கவர் சேட்டென நாமத்தான்
பதைப்பி லுலகையும் பாசமு நீத்துவொன்.

(எக௧௩)

சிலபுத்த துகாராமரைச் சேவிற்கும்
காலந்தன்னிலோர் நாட்கண்ணென்பரை
எலநொக்கி யெனதந்தகாலத்தில்
சாலதும் ஐமத்தரிக்க வேண்டினேன்.

(அ௧)

இந்தநல்வர மெற்கரு னென்றவன்
முந்தவேண்டு முறைதெரித் தன்பரும்
தந்திருந்தன ரவ்வரந் தான்பெற்ற
அந்தமானவற் கந்தம் வந்தண்மிற்றே.

(அ௧௧)

அந்தகாலம் வந்தண்மலு மற்றவன்
புந்திகுடர்துகா ராமர் பொருந்துற
உந்தினொரு வன்றினைத் தேருவார்
வந்துதம்பியைக் கண்டெருகென்றான்.

(அ௧௨)

தம்பியும் பட்டருந் துகாராமர்தம்
அன்புசேர்சிறு மைந்தனு மாகியோர்
நம்புறுங்கவர் சேடுறு நன்மனைக்
கின்புகூர்ந்துற வெய்தின ரன்பரும்.

(அாக)

கண்டுபூசித்துக் காடுழைக் கண்ணன்மெய்த்
தொண்டர்மற்றவற் கின்னரு னேசுரந்
தண்டுபட்டரு மன்புடைத் தம்பிக்கும்
விண்டுநாமம் விளம்புதம் மைந்தற்கும்.

(அாச)

ஆசிகூறியகன்றபின் மூவரும்
தேசுகூர்நிறுத்தேகுவைச் சேர்ந்தனர்
மாசிலாதரி கீர்த்தனம் வாழ்த்தினன்
னேசராசி நெடிநிறுந் தாரரோ.

(அாடு)

வேறு

பின்பகிணு கங்காதரர்க்கு ந்ளோபாகோ சாமிக்கும்பேர்
அன்பொனுந் துகாராமசாமி கருவின்கணவந் தருள்செய் துற்றார்
மன்புவியி லின்னமுந்தம் மைத்துதிப்போர்க் கருள்செய்து வருகின்றார்
உன்பமுறப் பல்லாண்டு பல்லாண்டென்றடியொல்லா மினிதுவாழ்த்த (அாசு)

துகாராம் சுவாமி திருவடி-களே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம அஉ-க்கு செய்யுள் இக்கூறாகுள.

முத்திற்று.

பெத்ததாசர்சரித்திரம் கட்கா அஷ்டகம்.

மினார் மணியரி—துனா சனன்மனா
 நுனாய் கனரசான்—தெனார் தஞ்சையறை
 வினார் ஷாசல—நொனா செட்டிமனை
 யினார் பகிரதி—மினார் பெறுகிறா
 மனா ரமைச்சரா—யினார் பகட்ட மல்
 லுனா ஸ்ரீ ஹரி—தனமா நவில்வோ
 ரினா டூகமிசை—பொனா வணவழி
 யினால் பெயர்வுழி—முனா விடைமகா
 ரினா கெழல்செ—லனா ணுகவடி
 யினா வீடமுற—துனான் மேயப்பவர்
 பினா லோடிவன்—தினா மொழிசெல்ல
 வினா வினருறக்—கொனார் துவாதச மம மதுகண்டா
 இவர் பெத்த தாச ரொனன்வ மீண்டா

2

அதாய்ந் திவர்களா—லெதா சனெனலா
 யதா விதசரீ—ரிதா நெனவுணர்ந்
 துதா சனமடைந்—துதா வயம்விடுத்
 துதா ரணியிழிந்—துதா நரஹரி
 முதா லயத்தினிந்—சதா ஸ்ரீ ஹரி
 பதாம் புயறினெந்—ததா யுறவிலோர்
 புதா டலறிச—முதா யரேடிவந்
 தெதா விவிதந்—ரிதா நமதினூந்
 நதா மெனவோர்—விதாய முஞ்சொலா
 துதா னுறவெலோர்—விதா விதமுரைத்
 தெதா லுமிசையா—ததாய்ந் துநாமம்
 ரிதான குர்ணம்—இதா வணம்வைகி—மாறுமென வந்தார்
 தாசர்விலை கொளாதனைவர்க்கு மீந்தார்.

தமா சனமதை—யுமா தரவினோர்
 புமான் விரகினே—னமா பெறுகெனச்
 சுமா வுதவியே—சமா நமதிலா
 பெமா னுறைவிடத்—துமா மகிழ்வின்வந்
 தமா நரிதனா—மமா சறவியம்
 பிமா தவருற—இமா நெறிதெரிந்
 தமா மனையுளார்—விமா வலிகைசா
 நுமா ணிதுவெனா—அமா லகல்வுறத்
 தமா வியல்வெலாம்—நமா வெனமுயன்
 றுமா றுதலிலை—எமாண் வினைகளும்
 பொமா நதுசெயும்—கமார் சேதுந
 லமா முழுகநீர்—வமாசுகுமென—ஓகியவர் நின்றார்
 அதுகேட்ட தாசரீ துறவில் கின்றார்.

எலா தீர்த்தமுஞ்—செலா தரங்கம்வ
 நலா னுமமே—சொலா நிற்பதே
 உலா சமெய்ப்பல—மலால் வேறிலே
 பொலா மக்களே—நிலா தலைதலா
 விலாம் பயனெனச்—சுலாவி நிறைவா
 குலாவு பித்தமே—நிலாவி மிக்க தென
 றுலாவு சேதுபு—னலாட நீர்வர
 விலாயி நேதெனுந்—தலாய திகென
 நலார் நகைசெய்தே—ஒலா தலோநனை
 புலா கவேதர—வலார்கள் கொண்டு பேரய்ப
 பலான தீர்த்தமு—மெலான சேதுவுங்
 கலாய் நனைத்துவந்—தலார நிறத்தினுண்—நமநகில் கிண்ட
 கையிலேதந் திடலு நோக்கினா பகனமு.

தரா ததுகொடு—விரா விளிரிது
 புரா தனமெனத்—தரா தநநதி
 உராயினதென—அரா வமளியான்
 பெரா யினசொலு—வரா யெணிலிது
 பரா வுறுபொனும்—நிராய் குதினொடை
 பிரா னுடையபெ—யரா வயா கென
 முரா ரிதனடி—யரா னவமெனபி
 பரா முனெபொனா—கரா மெனநனை
 வரா கியதிச—யராயினர்பினே
 நரா திபனரி—உரா கியபதம்
 அராய் வுறிலள—விரா ததுகொலோ
 பரா யணருளீர்—விராய் மொழிகென—யாரு மதுசெ—ல்லார்
 உறைபோ தவனுற்ற மதிவல்லார்.

மனா ஹரிபெயர்—தனல் மகிழபவர்
 சொனால லதுவே—றுனார் மொழிவனோ
 எனா முனமனன்—அனா ரெனதவை
 யினா குகவெனப்—பொனாக வோடதை
 முனாள்புரி நரை—மனாதர முடன்
 அநாளரசன் முன்—வினாவிட விட
 மினாருவரி—தனதுயர் பதம்
 எனாமனவெனக்—கொனார் கஜபதி
 பனாமுனம் வரும்—எனாதனதிடம்
 சொனாலழையள—வினாவுறலென
 மனாரு நாயகன்—நனாவலரோ நீர்
 எனாது பெயரால்—இனாகியகவி—சொல்கவென வண்டார்
 ஹரிபக்தரான வருடனே விண்டார்.

பொயா நரஹரி—மெயான வழிய
 னாயானினிதுரை—செயாமகிழுவேன்
 ஓயாமிகுமுன்—னைமான்ரை செயேன்
 அயாவென மனன்—வெயாகியகழு
 தையா—திருமனே—நியாவிடவிவா
 கையாற்பணிதல தண—எடயா திருமணின்
 றியாதுவாஸசெய்—கையா விருறத்
 தியானெனு மான—எயாதென்கொல்ப
 ணியாயெனம—றியாயுனெயபு
 னாயாமிதென—ஐயானனனிகா
 கையாதிவவன—கையாருகிரபு
 லியானெயடையாற்—செயாதன செய்துந—தாசர் மெலிவாகா
 நலிவுற்றுசெயுயிரதேகா.

எடாதுளவி னன்—நடவியபுகழ
 விடாவடியரை—இடாகியகழுப்
 படாதெரிவுற—அடாதன செய்த
 முடாவெனமனற்—றடாமனையினா
 கடாமவசராயத—தொடாநலிவுறக
 கெடாகியபடங—கொடாநரசனெந்
 திடாதடியரை—பிடாரிகளேந்
 திடாகனரினா—நெடாதாமின
 பொடாநாவறவிடிக—கடாவியல செய
 மடாகருபொளி—நடா கியஹரி
 கடாமவசர—படாநினைவது
 கடாவறவம்—எடா மிசைவுறத—தாசர் கடாந்தார
 அதுகண்டுளோகன மிகுவன்பு கடாந்தார.

சுருக சுருக சுருக சுருக
 சுருக முறறிற்று.
 சுருக சுருக சுருக சுருக

